

J. SOORI

ANGY minh họa

BUI DỊCH

Semantic

ERROR

L O G I C

Nhà xuất bản
Hà Nội

USAO NOVEL

J.Soori

Tác giả viết tiểu thuyết BL nổi tiếng ở Hàn Quốc.

Các tác phẩm tiêu biểu:

- Tăng thông khí (Hyperventilation)
- Semantic Error - Lỗi Logic
- Bon Appetit!
- The Broken Rooks Counterattack

Bộ tiểu thuyết nổi tiếng *Semantic Error - Lỗi Logic* được chấp bút bởi tác giả J.Soori xuất bản lần đầu tiên vào năm 2018 tại Hàn Quốc đã gây tiếng vang lớn và từng đoạt giải thưởng cao nhất ở hạng mục tiểu thuyết BL của Ridibooks.

Được chuyển thể thành webtoon cùng tên, minh họa bởi họa sĩ tài năng Angy Kim. Năm 2020, tác phẩm giành giải thưởng “Webtoon xuất sắc nhất” tại lễ trao giải của Ridibooks.

Phiên bản animation của bộ tiểu thuyết cũng được sản xuất và phát hành trọn bộ gồm 4 tập đi kèm với OST *Error!* thể hiện bởi The Hills, Plo6

Web drama chuyển thể từ cuốn tiểu thuyết đình đám này dự kiến ra mắt vào năm 2022.

<시멘타 에러>가 베트남어로 번역되어
멋진 독자들을 만나게 되었습니다.
매우 영광이고, 감사하게 생각합니다.
재미있게 읽어주시길 바랍니다 ♡

2021. 6. 27 지수리 드림

지수리 ☺

J. Soori

Nhờ Semantic Error được dịch sang tiếng Việt mà tôi có thể được gặp gỡ những độc giả tuyệt vời của mình. Tôi cảm thấy vô cùng vinh dự, cũng vô cùng biết ơn. Mong các bạn có thể vui vẻ khi đọc cuốn sách này.

27.6.2021 - Từ J.Soori

Xin chào các độc giả Việt Nam,

Tôi rất vui vì Semantic Error cuối cùng cũng được xuất bản tại Việt Nam.

Tôi nhớ là ngay từ khi lật trang đầu tiên của cuốn tiểu thuyết này, tôi đã đọc hết một mạch đến quên luôn cả ngủ. Và tôi tin chắc rằng các bạn cũng sẽ chìm đắm vào trong thế giới của Sang Woo và Jae Young như thế!

Trân trọng,

Angy Kim

Trong căn phòng hội thảo thuộc một trường đại học, quá nửa số sinh viên ở đó đều đang chìm dần vào giấc ngủ. Với lượng người nghe giảng lên đến con số một trăm như thế này thì ngay cả giáo sư giảng dạy cũng không thể khiến cho tất cả tập trung tinh thần được. Đó là chưa kể tới chuyện người đang đứng trên bục giảng lúc này lại là một sinh viên có ngoại hình không mấy hút mắt.

Quần áo của cậu ta là sự kết hợp giữa sơ mi caro rộng thùng thình và một chiếc quần bò sẫm màu chẳng hề hợp thời, mũ lưỡi trai màu đen kéo xuống thấp đến nỗi không ai nhìn rõ được gương mặt bên dưới. Thế nhưng khi cậu ta bắt đầu ấn nút laser bật tài liệu trên màn hình PowerPoint, ánh mắt tẻ nhạt của đám sinh viên bỗng dần biến thành kinh ngạc.

Phẩm chất lý tưởng của sinh viên Đại học Hàn Quốc cùng với nhiệm vụ và vai trò trong xã hội.

Từng con chữ to đến nỗi như thể cậu ta đang để cỡ chữ 93, nhưng thứ gây choáng hơn cả chính là định dạng font chữ Gulim^(*) đang hiện trên màn hình. Mà không, hình như cái phong nền PowerPoint hình rái cá Bono Bono^(*) bị làm mờ phía sau mới đúng là vấn đề nghiêm trọng thì phải? Hay mọi chuyện là do mỗi con chữ trong đề mục lại được để một màu khác nhau ghép thành bảy sắc cầu vồng nhỉ?

“Em xin được phép thuyết trình ạ.”

Người thuyết trình hoàn toàn lạnh nhạt trước phản ứng gần như chế giễu của đám thính giả bên dưới mà chuyển thẳng đến slide tiếp theo. Lần này từng phần tiểu mục của cậu được để màu

vàng trên nền background màu đen, nhưng những con chữ với cỡ font dễ đọc đến mức dọa người kia thì vẫn khảng bố như cũ.

“Trong bài thuyết trình này, thông qua những đánh giá của xã hội về sinh viên tốt nghiệp từ Đại học Hàn Quốc danh tiếng, một mặt em sẽ trình bày về sự theo đuổi của sinh viên Đại học Hàn Quốc để trở thành một nhân tài chính trực, sáng tạo và nhiệt huyết, hiện đang đạt được hiệu quả ở mức độ nào khi thực sự bước chân vào xã hội, mặt khác em cũng sẽ làm rõ hơn ý nghĩa của những phẩm chất được coi là đúng đắn, nghiên cứu nhiệm vụ cùng vai trò trong tương lai của những sinh viên đang theo học...”

Những sinh viên ban nãy vừa chạy thoát khỏi cơn buồn ngủ nhờ phần trình bày PowerPoint gây sốc trên màn hình máy chiếu giờ đây lại một lần nữa bắt đầu chìm dần vào cõi mộng. Chất giọng của người đang thuyết trình phía trên thực sự là quá khô khan nhạt nhẽo, không lên bổng cũng chẳng xuống trầm. Chưa kể là đợi mãi mà vẫn chưa thấy cậu ta nói xong câu đầu tiên.

“Và vấn đề đầu tiên, một nhân tài tương đương với sự chính trực.” Người thuyết trình đã điều tra chi tiết quá trình bồi dưỡng nhân tài được đăng trên trang chủ của trường Đại học Hàn Quốc có đang thực sự phát huy tác dụng trong thực tế hay không, sau đó thì thẳng thừng kết luận là “Không”. Ví dụ như từng có những sinh viên tốt nghiệp từ ngôi trường này bị tước bỏ tư cách thành viên Quốc hội do lừa đảo, những vị giáo sư làm giả luận văn, còn có cả những doanh nhân nhận tiền hối lộ để chấp nhận lời nhờ vả xin việc từ người khác.

Nội dung thuyết trình thực sự rất mới lạ, bài phát biểu cũng cực kỳ logic. Nhưng đối với phần bài tập nhóm của một môn học chỉ có hai tín chỉ mà nói, sự nghiêm túc của cậu sinh viên này đúng là chuyện xưa nay hiếm thấy. Tiếc thay, những người đồng tai lắng nghe tới tận những giây phút cuối cùng, tính cả giáo sư vào, cũng chưa được đến mười người. Mặc cho cậu ta liên tục nhấn mạnh vào vấn đề chính trực và sự cân bằng, sau đó hoàn

thành phần thuyết trình của mình sau hơn mười phút phát biểu, những tiếng vỗ tay vẫn chỉ đâu đó vang lên lác đác.

“Em xin dừng tại đây.”

Vào cái khoảnh khắc trang slide cuối cùng hiện lên, số lượng khán thính giả ít ỏi bên dưới bỗng ồ lên trong sự kinh ngạc. Đến cả những sinh viên này giờ đang gà gật ngủ và chẳng mấy may để ý đến bài thuyết trình cũng phải dỗi mắt về phía màn hình PowerPoint.

Trưởng nhóm: Chu Sang Woo

Người thuyết trình: Chu Sang Woo

Nghiên cứu tài liệu phần 1: Chu Sang Woo

Nghiên cứu tài liệu phần 2: Chu Sang Woo

Tổng hợp tài liệu: Chu Sang Woo

Người viết bài thuyết trình: Chu Sang Woo

Danh sách thành viên tham gia: Chu Sang Woo

Giáo sư đẩy đẩy gọng kính với gương mặt bối rối, đám sinh viên bên dưới liên tục lao xao không ngớt. Chu Sang Woo - chủ nhân của bài thuyết trình ban này - lúc này đang lướt mắt nhìn khắp giảng đường ồn ào náo nhiệt, trong lòng thầm cho rằng một chủ đề được quan tâm quả nhiên sẽ lôi kéo được hiệu ứng tốt.

return 0;(*)

—

Nam sinh với chiếc mũ lưỡi trai kéo thấp bước vào trong phòng nghiên cứu của giáo sư. Vị giáo sư bảo cậu ngồi xuống với vẻ mặt khó xử.

“Em tới rồi đây à, Sang Woo. Thầy gọi em đến đây là vì bài thuyết trình ngày hôm nay.”

“Có vấn đề gì ạ?”

“Nội dung của nó rất ấn tượng. Nhưng mà...”

Giáo sư bối rối mở cuốn sổ điểm danh ra. Tuy nội dung bài thuyết trình của cậu sinh viên Sang Woo này rất có chiều sâu,

nhưng dù sao nó vẫn là phân bài tập nhóm. Mà trong nhóm này còn đến tận ba thành viên khác nữa.

“Những thành viên khác trong nhóm của em không hề tham gia chút nào sao?”

“Vâng ạ.”

Sang Woo trả lời với gương mặt không cảm xúc.

“Em nói cụ thể cho thầy nghe xem nào.”

“Vốn dĩ công việc của em chỉ là nghiên cứu tài liệu phần 1 và tiến hành viết bài thuyết trình mà thôi. Thế nhưng cái người làm công việc nghiên cứu tài liệu phần 2 thì đến 6 giờ ngày hôm qua vẫn không chịu gửi bài như giao hẹn, vậy nên em đã phải hoàn thành phần đó. Còn người đảm nhận trình bày bài thuyết trình thì bởi vì thương tâm quá độ trước sự qua đời của bà dì nên đã không thể tham gia tiết học ngày hôm nay. Vì thế em trở thành người đứng lên phát biểu.”

“Vậy còn một người nữa thì sao?”

“Người đó em còn chưa gặp mặt bao giờ.”

Vị giáo sư gật gù lần lượt kiểm tra ba cái tên trong sổ điểm danh. Và rồi dường như phát hiện ra điều gì đó, ông cúi xuống nhìn kỹ cuốn sổ trên tay.

“Trong nhóm của em có một sinh viên sắp tốt nghiệp. Cậu ấy đã gửi mail cho thầy báo rằng tuần này phải tham gia lễ trao giải của một cuộc thi ở nước ngoài nên không thể đến lớp được.”

“Em có nghe nói về cái người đi thi ấy.”

Giáo sư nhìn chằm chằm về phía Sang Woo.

“Người ta vì hoàn cảnh bất đắc dĩ nên mới vậy, em gạch tên cậu ấy đi không phải cũng hơi quá đáng sao?”

“Không. Em không nghĩ như thế ạ.”

“Tại sao?”

“Nếu anh ta đóng góp công sức trong quá trình làm bài và chỉ vắng mặt vào tiết hôm nay thì em có thể cân nhắc đến vấn đề hoàn cảnh, nhưng anh ta thậm chí còn chưa từng tham gia bất

cứ buổi hội ý nào, cũng hoàn toàn không giúp đỡ được gì cho phần bài tập nhóm này ạ.”

Giáo sư đẩy cuốn sổ điểm danh về phía trước.

“Em nhìn đi. Ngoại trừ tiết trước và tiết này, tất cả những buổi học còn lại cậu ấy đều có mặt...”

“Ai mà biết được. Anh ta có thể nhờ người điểm danh hộ mà.”

Biểu cảm của giáo sư trở nên vô cùng vi diệu trước câu trả lời của Sang Woo.

“Ra là vậy, thầy hiểu rồi. Em có thể đi rồi đó, Chu Sang Woo.”

“Vâng ạ.”

Và rồi nam sinh nọ lại bước ra khỏi phòng nghiên cứu với cái đầu cúi thấp cùng gương mặt lầm lũi hết như khi bước vào đây.

Học kỳ I của năm ba đã chính thức kết thúc. Thế nhưng điều khiến Sang Woo chật vật nhất không phải là gần 23 tín chỉ chuyên ngành nổi tiếng khó nhằn, mà lại là 2 tín chỉ của một môn học đại cương. Đó là môn mà sinh viên buộc phải tham gia mới có thể tốt nghiệp - “Giáo dục nhân cách cho sinh viên Đại học Hàn Quốc”. Nội dung môn học không có gì đặc biệt, chỉ cần thêm một phần bài tập thuyết trình nhóm đơn giản nữa là có thể qua môn.

Đề bài của bài tập thuyết trình dễ đến mức ban đầu Sang Woo còn cảm thấy buồn cười. Vậy nên ngay cả khi biết chuyện có một thành viên trong nhóm viện cớ phải đi dự thi nên không thể tham gia được, cậu cũng chẳng hề coi đó là chuyện gì quan trọng. Thế nhưng vào đúng cái ngày trước khi tiết thuyết trình diễn ra, bỗng dưng trong nhóm cậu người thì phải chịu tang, người lại lặn mất tăm mất tích. Phần bài tập này dù có phải làm từ đầu đến cuối thì Sang Woo cũng chỉ mất một ngày là xong, vấn đề nằm ở chỗ cậu đã phải tốn thời gian và nơ-ron thần kinh của mình để liên lạc, gửi tài liệu cho từng người trong đám thành viên đó.

Thực sự lúc ấy Sang Woo đã cực kỳ bức mình, nhưng chỉ cần thuyết trình xong một cái là cậu liền quên sạch đi những chuyện không vui. Và rồi khi điểm số được công bố, một vấn đề nhỏ nhặt đã bỗng chốc ập xuống đầu cậu.

[Kể ăn bám số 1: Anh, anh đã bỏ tên của em ra khỏi bài tập đây ạ? Em đã nói là bà em qua đời nên không thể tham gia cơ mà, sao anh có thể đối xử như vậy với em????] 10:04

[Kẻ ăn bám số 2: Cuối cùng tôi đã bị điểm F đây, cậu vừa lòng hả dạ chưa? ^^] 15:29

[Kẻ ăn bám số 3: Nhờ ơn cậu mà tôi không thể tốt nghiệp nổi, chúng ta gặp nhau chút nhỉ, hậu bối.] 20:23

Vào cái ngày điểm số được công bố, hàng loạt tin nhắn dồn dập được gửi đến Sang Woo. Hai người trong số đó chỉ nhắn tin nên cậu chỉ cần trả lời lại là xong, nhưng cái người còn lại thì cứ nằng nặc đòi gặp mặt nói chuyện, thậm chí còn gọi điện trực tiếp đến, cậu dứt khoát chặn luôn số điện thoại của anh ta.

Ngay sau sự kiện đó, tất cả đám sinh viên cùng nhau bước vào kỳ nghỉ lễ. Số tiết trong học kỳ tới của Sang Woo sẽ được giảm xuống, cậu lên kế hoạch sáng tạo một trò chơi trên điện thoại. Vào những ngày trong tuần cậu sẽ tự học ngôn ngữ lập trình, đến cuối tuần thì làm thêm bán thời gian tại một tiệm net. Những ngày bình đạm cứ thế trôi qua, chỉ trừ một chuyện khiến cậu bận tâm bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống.

Vào một ngày thứ Bảy như bao ngày thứ Bảy khác, Sang Woo tới tiệm net làm thêm, có hai sinh viên đã đến chơi game suốt cả một ngày trời tại đó. Đứng đằng sau quầy thu ngân, cuộc hội thoại của hai người họ lọt thẳng vào tai cậu.

“Cậu không biết sao? Jae Young đã không thể tốt nghiệp nổi đây.”

“Tại sao? Cậu ấy nói là sẽ đi du học mà.”

“Thiếu mất 2 tín chỉ đại cương bắt buộc, cái môn... nhân cách gì ấy. Có tên nào đó đã mách lẻo chuyện cậu ta nhờ người học hộ, cho nên bị đánh điểm E.”

“Đi giải thích cũng không được sao?”

“Giáo sư nói là đã gặp mặt tên nhóc mách lẻo đó rồi nhưng cậu ta nói rằng mình không thể bỏ qua chuyện này!”

“Vậy thì tìm tên nhóc ấy nói chuyện thôi.”

Mấy tình tiết này nghe quen tai ghê. Sang Woo làm bộ đứng sau quầy thanh toán tiếp tục nghe lỏm cuộc hội thoại của hai

người kia.

“Nhưng cậu ta không chịu nghe điện thoại.”

“Sinh viên khoa nào thế?”

“Kỹ thuật Cơ khí hay Kỹ thuật Máy tính ấy. Jae Young nói nếu tìm được địa chỉ thì sẽ cho tên đó xong đời luôn, nhưng kỳ lạ là không một ai quen biết cậu ta cả, đúng là chết tiệt.”

“Oa, sao có thể đi mách lẻo như vậy được nhỉ. Ngay thẳng cái gì chứ, tên khốn đó.”

Có vẻ như Sang Woo đã bị vướng vào rắc rối với một người có tính tình cực kỳ xấu. Con đường học đại học của cậu trước đây vốn cũng đã chông gai trắc trở, thế nhưng cho đến hiện tại, cậu vẫn luôn giải quyết được mọi chuyện một cách ổn thỏa. Hồi còn là tân sinh viên năm nhất, cậu đã từng suýt đánh nhau với một tiền bối vì anh ta bắt cậu uống rượu trộn, cậu cũng từng nhất quyết không chịu nộp phí cho hội sinh viên đến mức phải ra thẳng tòa soạn để lấy tin. Thậm chí cậu còn vì xen vào cuộc ẩu đã tranh cãi của người qua đường mà bị lôi thẳng đến đồn cảnh sát. Nhưng nếu so mấy chuyện đó với việc hại một người không thể tốt nghiệp được thì chúng đúng là vặt vãnh không đáng nhắc tới.

Sang Woo cẩn thận cân nhắc xem có nên đổi quách số điện thoại đi không, nhưng rõ ràng là cậu không hề sai mà, chưa gì đã sợ hãi thì thật nực cười, cho nên cuối cùng cậu đã không làm gì hết. Chỉ là sau ngày hôm đó, Sang Woo đã có thêm một thói quen mới, đó là mỗi khi chuông điện thoại reo vang là cậu lại giật mình lo lắng không yên.

—
[Tiền bối Han Soo Young - Khoa Thiết kế Trực quan: Nè, nhà phát triển game^^! Chị đang có một cơ hội việc làm hơi gấp một chút nên sẽ không thể làm dự án với em được, xin lỗi em nha ~ Nhưng mà chị đã nhờ một người bạn cùng khoa cực kỳ giỏi đến hợp tham gia với em rồi đó.] 12:31

Tin nhắn hồi đáp sau một thời gian dài mang theo nội dung như chặt đứt mọi hy vọng của Sang Woo. Tiền bối Han Soo

Young rất bận rộn, nhưng dù quá trình tiên hành có chậm đến mấy thì chị ấy cũng đã làm xong phần vẽ rồi mà. Sang Woo cùng đã lên ý tưởng mọi thứ khớp với style của chị, giờ mà phải đổi người thiết kế thì đúng là một tin tức không thể tệ hơn được nữa.

Trong trường học vốn dĩ có rất nhiều người không hề mang theo cảm giác trách nhiệm. Dù sao thì cũng may mà người chị này còn tìm một người thay thế cho cậu. Tuy năng lực của người đó thế nào hiện tại vẫn còn là một dấu hỏi chấm.

[Tôi: Tiếc thật đấy. Em vốn rất thích nét vẽ của tiền bối.] 12:33

[Tiền bối Han Soo Young - Khoa Thiết kế Trực quan: Người bạn mà chị giới thiệu còn giỏi hơn cả chị cơ ~ Em đừng lo!] 12:34

[Tôi: Chị cho em số điện thoại của người đó đi.] 12:34

[Tiền bối Han Soo Young - Khoa Thiết kế Trực quan: Chị mới bị mất danh bạ điện thoại nên cũng không có số;_~; Nhưng hôm qua lúc gặp nhau chị đã thông báo cho cậu ấy biết thời gian và địa điểm cuộc họp với em rồi. Cậu ấy cùng khóa với chị luôn, tên là Jang Jae Young!^^] 12:40

[Tôi: Dạ vâng, em biết rồi ạ.] 12:41

Sang Woo kết thúc đoạn hội thoại với tiền bối Soo Young rồi nhanh chóng đến trường. Cuộc họp phải đến 4 giờ chiều mới diễn ra nhưng cậu đến sớm hơn ba tiếng để chỉnh lý lại bản kế hoạch và phác thảo nhân vật. Tiền bối Jang Jae Young của Khoa Thiết kế Trực quan à? Không biết đây là nam hay là nữ nhỉ? Phong cách vẽ sẽ như thế nào? Ngoài những thông tin mơ hồ về năng lực của người này trên tin nhắn ra thì cậu chẳng biết gì hết. Cậu rất nghi ngờ liệu người này có đang bận rộn kiếm tiền chỉ trả học phí, hoặc sẽ biến mất giữa chừng vì tìm được việc giống như tiền bối Han Soo Young hay không, nhưng trước mắt cứ phải gặp nhau cái đã rồi hẵng tính.

3 giờ 55 phút, Sang Woo dọn dẹp chỗ ngồi của mình rồi bước lên cầu thang bộ. Cậu bước vào phòng họp nhỏ ở tầng ba mà

mình đã đặt qua mạng trước giờ hẹn đúng một phút, sau đó lôi vở và bút viết ra.

Song người mà cậu hẹn lại chưa đến.

Như mọi lần là cậu đã bỏ đi thẳng mà chẳng thèm quay đầu rồi đấy. Nhưng dự án này là thứ mà cậu không thể hoàn thành một mình, cậu thật sự rất cần một người thiết kế. Sang Woo lôi điện thoại ra chơi game, mười phút nữa cứ thế trôi qua.

Người đó vẫn chưa chịu lộ mặt.

Hay là bị nhầm thời gian nhỉ, có khi nào tiền bối Soo Young đã hẹn sai thời gian địa điểm không? Không thì chẳng lẽ người đó đã đổi ý sao, hay là có việc gì bận rộn mất rồi? Những câu hỏi không lời giải đáp cứ thế xuất hiện trong tâm trí Sang Woo, mười phút nữa lại trôi qua.

Vẫn không thấy tăm tích người kia đâu.

‘Đúng là nhân cách rác rưởi.’

Không thể đến đúng hẹn thì sao có thể là một người đáng hoàng tử tế được? Không đời nào cậu lại làm project với hạng người như thế. Trong lúc Sang Woo mãi mê bưng bưng lửa giận, đồng hồ lại nhích thêm mười phút nữa.

Người đó vẫn không xuất hiện.

‘Đây thật sự là lần cuối đấy nhé.’

Sang Woo quyết định đợi thêm mười phút chỉ để nhìn xem mặt mũi của cái người đã được chị Soo Young khen ngợi là vô cùng giỏi giang đó tròn méo ra sao. Cậu nhẫn nhịn bình ổn nhịp tim của mình đến mức biến thành một kẻ tu hành đắc đạo luôn rồi, vậy mà cuối cùng người kia vẫn không hề xuất đầu lộ diện.

Sang Woo nghiến chặt răng rồi bật dậy khỏi chỗ ngồi một cách thô bạo. Cậu là kiểu người ghét lãng phí mọi thứ, trong đó ghét nhất chính là lãng phí thời gian. Thế nhưng vào đúng cái khoảnh khắc cậu nắm lấy tay nắm cửa, cánh cửa lại bất ngờ bị kéo ra xa.

“Ở đây đúng không nhỉ?”

Sang Woo nhìn chăm chăm người mới đến với biểu cảm giận dữ. Tên con trai với chiếc mũ beanie đội hờ dợt cứ thế mặt dày bước vào trong phòng, sau đó ngồi xuống vị trí đối diện Sang Woo ban nãy. Trên chóp mũi anh ta là một chiếc kính to bản, bên vành tai là ba chiếc khuyên bằng kim loại. Dù đến đây để họp nhưng anh ta lại chẳng hề mang theo gì cả, chỉ rút tay ra khỏi túi quần, xoa xoa vào nhau, cuối cùng là ngẩng đầu lên nhìn.

“Ơ!”

Khoảnh khắc hai người chạm mắt nhau, anh ta đột nhiên chỉ thẳng về phía Sang Woo.

“Làm sao vậy?”

Chẳng nhẽ mặt cậu dính gì sao? Nghĩ vậy Sang Woo lạnh nhạt chạm chạm lên gò má. Người đối diện lúc này đang trưng ra biểu cảm vô cùng ngạc nhiên, thế nhưng đôi mắt mở to đó chỉ hơi nheo lại một chút rồi lại quay về kích cỡ vốn có ngay. Sang Woo không hề có ý định hợp tác với người này, cậu cưỡng ép mình ngồi xuống chỉ vì đó là việc tối thiểu nên làm mà thôi. Cậu nắm cây bút của mình trong tay, đôi mắt cố tình không nhìn vào khuôn mặt của người kia.

“Anh là tiền bối ở khoa Thiết kế Trực quan đúng không?”

“Đúng thế.”

“Anh đã nghe được những gì mà quyết định đến đây?”

“Đại khái?”

“Tôi đang tiến hành tạo ra một tựa game hành động 2D. Nó sẽ được viết dựa trên nền tảng Cocos2d cơ bản, thể loại dành cho trẻ em, nhân vật chính sẽ tham gia một chuyến phiêu lưu.”

Cái tên đối diện dường như chẳng hề để ý đến những điều cậu đang nói. Anh ta ngồi dựa lưng vào ghế rung rung đùi, cầm lấy vở của Sang Woo lật vù vù mà không hề được sự cho phép của cậu. Để rồi lại thỉnh thoảng nhả ra một câu “Cậu vất vả rồi” giống như lời xướng đệm^(*) trong pansori.

Sang Woo cướp lại vở của mình, mở một trang trắng ra rồi đặt ngay ngắn trên mặt bàn. Cậu lôi ra từ trong ba lô một tệp tài

liệu, sau đó lấy bản thảo thiết kế cũ đẩy về phía người trước mặt. Trên giấy là đề mục của game cùng concept tổng thể, còn có cả bảng thiết kế chi tiết nhân vật nữa. Anh ta im lặng lướt mắt nhìn xuống chúng.

“Đếch thể nhạt nhẽo hơn.”

Anh ta lầm bầm trong miệng với âm lượng ai cũng có thể nghe thấy, rồi dứt khoát rời mắt khỏi bản thảo trò chơi Người rau mà Sang Woo đã chỉnh sửa đầy tâm huyết.

“Vốn dĩ cô ấy là một người khá giỏi nhưng cái này đúng là đại khái quá rồi. Xây dựng concept mà không đổ chút nỗ lực nào, sketch thì sơ sài qua loa.”

Người đối diện đẩy tập tài liệu trở về chỗ Sang Woo, mép giấy bay lên chạm vào chóp mũi cậu. Cậu nhét chúng xuống dưới cuốn vở bằng biểu cảm lạnh nhạt. Vốn dĩ cậu đã định trình bày và giải thích mọi thứ, nhưng lúc này đây quả thật lòng kiên nhẫn của cậu đã chạm đáy. Sang Woo không muốn lãng phí sức lực của mình một cách vô ích nữa, cậu thu dọn chỗ ngồi với ý định rời khỏi đây.

“Có lẽ chúng ta không hợp nhau rồi. Tôi sẽ đi tìm một người thiết kế khác.”

Và đúng lúc cậu định nhét tài liệu và vở ghi chép vào ba lô thì người kia lại đột ngột cất giọng hỏi.

“Cậu giỏi lập trình lắm sao? Nếu tôi muốn cậu thể hiện thì cậu có thể làm được đến đâu?”

“Chỉ cần phần thiết kế tốt thì tôi có thể làm được mọi thứ. Tất cả những tính năng cần thiết trong game hành động 2D tôi đều cân được.”

“Tự tin thật đấy.”

Câu nói này giống hệt như đang khinh thường Sang Woo. Bộ anh ta nghĩ cậu còn là học sinh lít nhít sao? Hay anh ta đã nhận ra chuyện cậu mới xuất ngũ quay trở lại trường không lâu nên mới hành xử như vậy? (*) Bản tính hiếu thắng của Sang Woo khẽ trỗi dậy, cậu gồng sức đáp trả:

“Tôi rất tự tin vào khả năng debug và tôi ưu hóa của mình. Từ hồi cấp 3 tôi đã làm ra được app số chỉ tiêu và game arcade dạng HTML5 cơ bản rồi đấy.”

“Ý tôi không phải như thế.”

Người kia ngừng lại rồi đẩy kính lên một chút. Anh ta gõ gõ xuống bản thảo *Người rau* của cậu rồi cất lời:

“Các chuyển động xoay chưa thực sự tốt. Vả lại đã là game thì phải thú vị chứ. Một cú đánh có mang lại cảm giác mượt mà và tự nhiên hay không không chỉ phụ thuộc vào yếu tố trình diễn hay đồ họa, mà nhạc nền cũng vô cùng quan trọng. Tôi không hề có cái nhìn thiện cảm với bản kế hoạch của cậu. Đã như thế thì làm sao tôi có thể tin tưởng và đầu tư thời gian quý như vàng của mình vào đây được chứ?”

Đúng là một người khó nắm bắt. Dưới cái dáng vẻ đột nhiên nghiêm túc nhưng vẫn nhẹ nhàng như không của anh ta, Sang Woo bỗng dưng trở nên bất an:

“Nếu anh giao việc thì tôi sẽ cố gắng hết sức có thể.”

Ngữ điệu trả lời rất nhẹ nhàng nhưng lần khuất bên trong lại là cảm giác oan ức. Đường đường là một vị Giám đốc đồng thời là người sử dụng lao động, vậy mà giờ đây cậu lại vô cớ khúm núm lo sợ như bên nhận thầu vậy. Sang Woo ngồi thẳng lưng ngay ngắn rồi khoanh tay lại.

“Nhưng mà tiền bồi này, anh đã từng có kinh nghiệm sản xuất game di động chưa?”

Đây chính là thời điểm phản công chín muồi nhất. Nếu cái người này này giờ chỉ toàn ăn nói linh tinh vớ vẩn mà chẳng có tí năng lực nào, thì cậu sẽ rời khỏi căn phòng này ngay lập tức mà không thèm ngó đầu nhìn lại.

“Không có.”

“Anh ở lại mạnh giỏi.”

“Nhưng thiết kế mảng web thì anh đây có à nha.”

Động tác đứng lên của Sang Woo khựng lại giữa chừng. Nếu đã biết thiết kế UI^(*) cho web thì khó có khả năng mù tịt về mảng

phát triển app lắm. Tuy có vấn đề ở đoạn tôi ưu hóa những vật thể thực từ to về nhỏ nhưng bản chất của hai mảng này vẫn là tương tự nhau. Hơn nữa cái tên du côn kia còn được tiền bối của cậu giới thiệu là có năng lực cực kỳ nổi trội nữa.

“Tiền bối có thể cho em xem portfolio được chứ?”

Nở một nụ cười cợt nhả, anh ta lôi từ trong túi áo khoác ngoài ra một chiếc máy tính bảng, chạm chạm vài cái trên màn hình rồi đưa nó cho Sang Woo.

Cậu nhìn chăm chăm vào phần những tác phẩm được trình bày thành dạng cuộn dọc trên nền background màu trắng, phóng to từng thumbnail rồi xác nhận cẩn thận từng mục một. Web, poster, logo, còn có cả mảng minh họa nữa. Người này thực sự biết làm rất nhiều thứ. Chưa kể tất cả những thứ anh ta làm ra đều có độ thẩm mỹ cực kỳ cao, trông không hề giống như tác phẩm được làm ra bởi một sinh viên đại học.

‘Trình độ này còn đỉnh hơn cả dân chuyên nghiệp tầm trung rồi.’

Hiệu suất UI: Đạt. Tính cô đọng của UI: Đạt. Phối màu: Đạt. Quy cách minh họa: Đạt. Đặc biệt là nét vẽ của anh ta còn vô cùng sinh động và có cá tính. Sang Woo đã đá bay cái bản thảo *Người rau* mà mình từng tâm đắc đến tận nơi nào nơi nào.

“Ở tất cả những nơi bản thân từng bước qua, anh đây chưa từng bị ai nói là vô dụng đâu.”

Anh ta liếc nhìn biểu cảm của Sang Woo rồi lên tiếng.

“Tất cả những thứ này đúng là tiền bối làm ạ?”

Người đối diện cười cho qua trước nghi vấn hợp tình hợp lý của cậu, tay anh ta trực tiếp cầm bút lên rồi bắt đầu phác thảo lên giấy. Anh ta vẽ ra một củ cà rốt trong vòng đúng hai mươi giây với phong cách hoàn toàn khác biệt với người tiền nhiệm. Một củ cà rốt ngộ nghĩnh hơn, bê tha hơn, nhưng cũng cá tính hơn. Giờ thì Sang Woo đã hiểu tại sao anh ta có thể lớn giọng khoe khoang đến vậy.

‘Thật sự là quá đỉnh.’

Trái tim Sang Woo đập thành thịch trong lồng ngực. Cậu phải cố gắng lắm mới kìm hãm lại được sự kỳ vọng của mình

trước khi nó trở nên mất kiểm soát. Dù sao đây cũng là một chuyện cậu không thể không bận tâm.

“Học kỳ tới bất cứ lúc nào anh cũng có thể dành ra thời gian ă?”

“Đúng thế. Tại có vấn đề nên tôi không thể tốt nghiệp được.”

“Lỡ như giữa chừng anh cũng tìm được việc làm giống như tiền bối Han Soo Young...”

“Một khi tôi đã tham gia dự án nào thì sẽ đi với nó tới cùng.”

Một người đến muộn những bốn mươi phút và mang đến ấn tượng không đáng tin lúc này đây bỗng dừng lại trở nên tin cậy đến không ngờ. Với năng lực như thế, Sang Woo thậm chí còn có thể chấp nhận sự không đáng tin của anh ta ở một mức độ nào đó. Đây có thể coi như là sự quyết tâm đáng kinh ngạc đối với một người coi trọng phẩm chất trung thực như cậu.

“VẬY anh cho tôi số điện thoại đi.”

Sang Woo lấy điện thoại ra và cẩn thận đẩy về phía trước. Từng ngón tay của người đối diện bắt đầu bám xuống một dãy số. Được nửa chừng thì sắc mặt của anh ta bỗng thay đổi. Hai hàng lông mày nhăn tít cả lại, anh ta từ từ ngẩng đầu lên nhìn Sang Woo.

“Cậu đã lưu số của tôi từ trước rồi này?”

“Làm gì có chuyện đó.”

“Nhìn đi, chính là số này.”

Giọng nói của anh ta cực kỳ sắc lạnh. Sang Woo nhận lại điện thoại mà chẳng hiểu đầu của tai nheo gì.

Đang gọi đến Kẻ ăn bám số 3...

Cả hai người đều đồng thời nhìn vào dòng chữ đó. Ngay lập tức có tiếng chuông vang lên. Anh ta lạnh lùng lấy điện thoại ra từ túi áo khoác, trên môi xuất hiện một nụ cười khẩy. Và rồi Sang Woo nhìn thấy tên danh bạ của mình trong điện thoại người kia.

Tên khốn nạn đang gọi đến...

Sang Woo hoảng loạn đến nỗi đã lao ra khỏi phòng họp mà không thèm cầm theo vở ghi và bút viết của mình. Vì chạy trốn với tâm thế không hề quay đầu nhìn lại nên cậu cũng chẳng biết anh ta có gọi với, có bám theo, hay chỉ đứng yên tại chỗ.

Sang Woo hoàn toàn không nhớ hai mươi phút đó đã trôi qua như thế nào. Cậu bước vào trong nhà, khóa ba lớp cửa, và rồi bình ổn lại nhịp thở. Lúc chạy lên cầu thang cậu đã bị ngã nên đầu gối lúc này đang cực kỳ đau nhức. Cậu lấy từ trong tủ lạnh một chai nước suối để làm mát cổ họng của mình.

“Đúng là không thể tin nổi.”

Sang Woo ngơ ngẩn mất một lúc rồi mới lấy hết dũng khí lôi điện thoại ra. Không có bất cứ liên lạc nào. Đôi bàn tay cậu run run gõ “Kẻ ăn bám số 3” ra khỏi danh sách chặn, toàn bộ tin nhắn cùng cuộc gọi nhớ lần lượt ập đến. Vào năm ngày trước, “Kẻ ăn bám số 3” tên Jang Jae Young đó đã gửi cho cậu một tin nhắn siêu dài để mong nhận được sự cảm thông và xin được gặp mặt. Anh ta trình bày rằng chuyện không liên lạc trực tiếp với nhóm trưởng đúng là lỗi của anh ta, nhưng anh ta cùng đã giải thích hoàn cảnh của mình với các thành viên khác rồi. Ngoài nó ra thì trong hòm thư đến của cậu còn có thêm vài tin nhắn đe dọa nữa.

[Kẻ ăn bám số 3: Cậu nhất định sẽ phải hối hận] hai ngày trước

Và đó cũng là tin nhắn cuối cùng.

Sau khi đọc hết đồng tin nhắn, Sang Woo cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại. Người mà cậu những tưởng rằng là một nhà thiết kế tài năng hóa ra chỉ là một kẻ vô lương tâm, một tên đã ăn cắp lại còn la làng, bonus thêm cả nhân cách rác rưởi nữa. May mà cậu đã biết được trước khi project chính thức bắt đầu. Tuy bản thân cậu cũng tiếc nuối vì cảm giác kỳ vọng to lớn khi nhìn thấy tranh minh họa của anh ta, nhưng hiện tại cũng chỉ còn cách từ bỏ mà thôi. Cậu hoàn toàn không có ý định hợp tác với một tên du thủ du thực. Hơn nữa rõ ràng anh ta cũng đâu có muốn làm việc chung với cậu nữa.

‘Mình chẳng làm gì sai cả.’

Mâu thuẫn này nảy sinh là việc nằm ngoài dự kiến, nhưng tất cả mọi chuyện ngay từ đầu rõ ràng đều là lỗi của anh ta, cậu lúc nào cũng là người cực kỳ đường hoàng. Mặc dù nghĩ thì nghĩ thế, nhưng cảm giác bức bối trong lòng Sang Woo vẫn cứ mãi không chịu tiêu tan. Cậu tuyệt nhiên chẳng có lý do gì để phải mang theo tâm trạng này, thế nhưng cuối cùng lại để ý điện thoại đến tận tận bình minh mới chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, có một tin nhắn đến.

[Kể ăn bám số 3: Sang Wooà, nóichuyên chútbđi.] 08:56

Sang Woo dụi dụi đôi mắt ngái ngủ của mình, thần thờ nhìn vào màn hình điện thoại một lúc lâu. Từ hồi còn bé xiu mọi người xung quanh khu nhà đã toàn gọi cậu bằng biệt danh, nên suốt cả thời đi học cậu đã sống trong tình trạng không có tên. Sau khi học lên đại học thì cậu chỉ toàn nghe thấy những cụm từ như “sinh viên Sang Woo”, “tiền bối Sang Woo”, “Chu Sang Woo ssi^(*)”, đến lúc nhập ngũ thì biến thành “bình nhì Chu”, “hạ sĩ Chu”, “thượng bình Chu”, “thượng sĩ Chu”. Trên thế gian này ngoài bố mẹ ra thì chưa từng có ai gọi cậu là “Sang Woo à” cả.

[Tôi: Nhầm số rồi a.] 09:01

[Kể ăn bám số 3:
ChuSangWoo/25tuổi/Năm3khoaKỹthuậtMáytính/Saukhinghỉhọcđ
ểnhậpngũthìtháng9bắtđầuđihọclại/Khôngthamgiacâulạcbộ/Khôn
ghoatđộngtronghòisinhviên] 09:02

[Kẻ ăn bám số 3:
Hoặc là gặp nhau khi tôi còn nói chuyện tử tế, hoặc là hôm học chon di]
09:02

Nội dung tin nhắn đúng là có hơi đáng sợ. Sang Woo đọc đi đọc lại chúng không biết bao nhiêu lần, cậu nhìn chăm chăm như thể muốn khoét một lỗ trên màn hình điện thoại vậy. Và rồi ngay sau đó, tin nhắn mới lại đến.

[Kẻ ăn bám số 3:
6giờchiềunaygặpnhauởcổngchínhtrườngđaihoc.] 09:05

[Kể ăn bảm số 3: Anh đây sẽ không đánh cậu đâu.] 09:06

“Nước cười.”

Sang Woo nở một nụ cười lạnh, bàn tay cậu siết chặt lấy điện thoại. Cậu có làm gì sai đâu mà phải nghe theo lời anh ta chứ?

“Lỡ như tên đó lén bí mật theo dõi mình thì phải làm sao đây. Đến đồn cảnh sát báo án được không nhỉ?”

Sang Woo là người theo trường phái luôn sử dụng quyền lực nhà nước theo hướng tích cực. Cậu nắm rõ được hoàn cảnh nào thì bản thân mình nhất định phải tới đồn cảnh sát trình báo.

Cậu nhắc điện thoại lên đọc lại tin nhắn thêm lần nữa, tuy không biết gặp nhau rồi thì anh ta sẽ làm gì, nhưng chắc chắn là sẽ có phần uy hiếp trong đó. Dù là vậy thì anh ta cũng chẳng có cách nào gây tổn hại được đến cậu, cho nên không có gì phải sợ hết. Cậu là một sinh viên chính trực chỉ đến trường để nghe giảng, hoàn toàn không tham gia bất cứ hoạt động nào. Trong ngôi trường này người có thể tặng cậu một cú đấm ngoài giáo sư ra thì không còn một ai.

return 0;

Ba ngày tiếp theo cứ thế trôi qua. Sang Woo còn nghĩ rằng cuộc đấu tranh tâm thường giữa hai người đã chấm dứt hoàn toàn, nhưng hóa ra đó chỉ là sự nhầm tưởng ngốc nghếch từ phía cậu mà thôi. Dùng một cái đầu lạnh để động não là biết ngay chuyện tiếp theo hiển nhiên đến cỡ nào. Làm gì có ai làm việc ở quán net cạnh trường đại học mà lại tránh mặt được sinh viên đang theo học ở trường đó cơ chứ?

Khi một đám sinh viên mở cửa bước vào thì Sang Woo đang mãi nhét bánh kẹo lên kệ. Người con trai cao lớn nhất trong số đó nhìn thấy cậu, bước chân anh ta bỗng trở nên chậm dần.

“Gì mà hẹn hò? Chỉ là ăn cùng nhau một bữa cơm... thôi.”

Nếu chưa từng chạm mặt người này theo một cách thức mãnh liệt đến khó quên, thì có lẽ cậu đã không nhận ra anh ta. Khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, thời gian như ngừng trôi. Phía sau cặp kính bản rộng là đôi con ngươi không mang theo bất cứ cảm xúc nào, chúng hết mở to ra rồi lại híp chặt cả lại. Khung cảnh xung quanh dường như đều biến mất, thứ duy nhất Sang Woo còn nhìn thấy được chính là tên khốn

kia. Những suy nghĩ như “Thôi hỏng hết rồi”, “Bực chết đi được”, “Mình muốn chạy trốn” đều đồng loạt lướt qua tâm trí cậu. Dù chẳng có lý do gì để phải như thế, nhưng Sang Woo cũng có chút lo lắng, đồng bánh kẹo tuột khỏi tay cậu rơi xuống sàn nhà.

Đúng lúc Sang Woo đã chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến nội tâm thì Jae Young lại làm như không hề quen biết cậu mà cứ thế đi lấy thẻ. Đến khi cả năm người họ đều khuất dạng sau căn phòng dành cho người hút thuốc thì Sang Woo mới quay trở lại quầy thanh toán. Mắt cậu nhìn xuống đồng tài liệu chuyên ngành và vở ghi, nhưng đầu óc lại chẳng thể tập trung nổi.

Chỉ cần ngẩng đầu là cậu có thể nhìn thấy loáng thoáng mái tóc của Jae Young nhô lên khỏi màn hình máy tính. Ánh mắt của Sang Woo quay về màn hình máy chủ - nơi có thể nói cho cậu biết Jae Young đang chơi game gì hay truy cập trang web nào. Anh mở một trang thông tin về game và đăng nhập vào một game RPG^(*), lượt vài vòng săn bắn, chơi hai ván một mình, sau đó chuyển sang chế độ chơi nhóm. Sang Woo nhìn tất cả quá trình rồi mới quay về với sách vở, nhưng mãi mà cuốn sách của cậu vẫn chưa được lật sang trang mới.

‘Mọi chuyện cứ trôi qua như vậy thôi hả?’

Sang Woo tưởng một khi đã dùng tin nhắn uy hiếp thì nếu có gặp lại, chắc chắn hai người họ sẽ phải động đến vũ lực. Nhưng dựa vào cái bầu không khí yên ắng này, có lẽ anh ta đã quyết định chôn luôn cái sự kiện lúc trước rồi. Đó là một cái kết không thể nào tốt đẹp hơn được nữa đối với Sang Woo. Song hóa ra đó chỉ là ảo tưởng trộn lẫn với hy vọng hão huyền từ phía cậu mà thôi.

Yêu cầu của khách hàng số 32: Mì siêu cay

‘Biết ngay mà.’

Sang Woo thở dài đứng dậy nấu mì. Đong 450ml nước giống như trong hướng dân rồi đổ vào nồi, chẳng hiểu sao hôm nay cậu lại có cảm giác nước lâu sôi hơn mọi khi. Trong lúc bẻ đôi vắt mì và cho gói gia vị vào, cậu bắt đầu nghĩ đến việc mình đã từng

làm thế nào để giải quyết xong đông mâu thuẫn trong quá khứ. Những kẻ đối địch với cậu thường phản ứng theo kiểu giận dữ chửi thề, thậm chí có vài trường hợp còn dùng đến cả nắm đấm. Nếu có đụng độ thì Sang Woo thường là người không bị cảm xúc kích động, cậu luôn dùng lý luận để nắm lấy điểm yếu của đám người đó. So với việc dùng vũ lực để đáp trả vũ lực thì cậu thường lùi lại một bước rồi sau đó đi báo cảnh sát hơn. Sang Woo đã nghĩ rằng chuyên lần này cũng sẽ được giải quyết y như thế.

Phòng dành cho người hút thuốc mịt mù trong làn khói trắng. Sang Woo đặt mì lên khay rồi bê đến bàn số 32. Người ngồi ở vị trí đó đang dựa lưng vào ghế hút thuốc. Cậu đặt khay mì lên bàn, người kia lập tức xoay ghế lại nhìn cậu chăm chăm. Hôm nay anh ta mặc một chiếc áo nì màu đỏ rực với họa tiết như mắc bệnh thần kinh in trên ngực áo. Cái dáng vẻ này nhìn kiểu gì cũng giống hệt một tên côn đồ.

‘Mình thực sự ghét anh ta.’

Đúng lúc Sang Woo định quay người đi thì Jae Young lại lên tiếng:

“Tôi đã không biết rằng vị hậu bối cường trịch như thân tre của mình hiện đang làm việc ở đây đó.”

Mi tâm khê nhẩn lại, Jae Young day điều thuốc vào bên trong gạt tàn. Đôi đồng tử của anh đảo tròn rồi quay về phía Sang Woo lần nữa.

“Sao lại bơ tin nhắn của anh? (*) Anh đã bực mình lắm đấy.”

Sang Woo hoàn toàn không biết phải phản ứng thế nào. Cậu là người có thể dũng cảm đối đầu với những lời dọa nạt khủng bố cũng như sự uy hiếp bằng vũ lực, thế nhưng với dạng đối thủ dùng phương pháp đầu đá tĩnh lặng như cái tên này thì cậu chưa từng gặp bao giờ.

“Sang Woo à, không trả lời anh sao?”

Giọng nói của Jae Young quá dõ dàng, không giống như đang tranh cãi chút nào. Sang Woo quyết định sẽ hạ mình cho đến khi anh ta lộ ra bản chất thật mới thôi.

“Tiên bồi nói đi ạ.”

“Khi nói chuyện thì phải nhìn vào mắt nhau chứ.”

Yêu cầu này cũng không tính là khó. Sang Woo ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Jae Young, thế nhưng tiếp đó anh lại chính là người tránh đi ánh mắt của cậu. Anh rút một điều thuốc ra, châm lửa, sau đó liên tục nhả khói mà chẳng nói thêm lời nào. Mãi sau Jae Young mới quay sang nhìn cậu, bàn tay phải đột ngột vươn tới.

“Dù gì chúng ta cũng sẽ thiết kế game cùng nhau, trước tiên hãy cứ làm hòa cái đã, được chứ?”

Bàn tay to lớn đang hướng về phía cậu kia không mang đến chút cảm giác chân thực nào. Sang Woo bắt đầu cảm thấy nghi ngờ.

“Chúng ta chưa từng cãi nhau thì sao phải làm hòa? Với cả tôi sẽ không làm việc với anh đâu.”

Jae Young cười nhạt như thể không tin nổi, bàn tay vươn ra cũng đã thu về.

“Em có biết tại sao anh muốn gặp em không?”

“Hoàn toàn không biết.”

“Thiếu trí tưởng tượng thật đấy.”

“Gặp tôi cũng không giúp cho thành tích của anh thay đổi được đâu. Có tầm IQ để vào được ngôi trường này thì anh cũng hiểu được chuyện đó mà, đúng không?”

Jae Young khoanh tay trước ngực, trên khóe môi lại hiện ra một nụ cười:

“Thành tích gì chứ. Thời hạn đính chính cũng đã hết rồi.”

“Thế thì tại sao anh còn bám lấy gây khó khăn cho tôi?”

“Gây khó khăn cái gì mà gây khó khăn? Bởi vì em là hậu bối mà Soo Young đã giới thiệu hợp tác project nên anh chỉ muốn gặp em để nói chuyện thôi. Anh sẽ lắng nghe câu chuyện của em, chúng ta cùng nhau hóa giải hiểu lầm, cuối cùng sẽ đi đến bến bờ tốt đẹp.”

“Nhưng tôi chẳng có chuyện gì muốn nói với anh cả.”

“Kể cả thẻ thì cũng phải trả lời tin nhắn chứ.”

Sang Woo có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo trong thanh âm của người đối diện.

“Hửm? Sang Woo à, em đã bán cái phép lịch sự chết tiệt của mình đi đâu mất rồi?”

Cái skill chửi thẻ mà chất giọng vẫn ân cần như cũ của Jae Young khiến cho Sang Woo cảm thấy vô cùng thần kỳ. Chỉ cần nhìn ra một chút dấu hiệu bạo lực nào là bàn tay đang mân mê điện thoại của cậu sẽ lập tức gọi cho cảnh sát ngay, nhưng mức độ vi phạm của người kia vẫn còn quá yếu ớt. Sang Woo hoàn toàn không thể nắm bắt anh ta để tìm ra được cách đối phó.

“Tôi khó có thể tin rằng anh thực sự chỉ muốn nói chuyện. Dù sao thì anh vẫn còn đang lầm tưởng là tại tôi nên bản thân mới không thể tốt nghiệp được và ôm lòng thù hận chuyện đó còn gì.”

Sang Woo có cảm giác rằng nếu giờ mà cậu xin lỗi thì có lẽ sẽ được anh ta cho qua luôn, nhưng cậu vẫn cứ khẳng khẳng hành động theo cách của mình. Cậu đã tiến hành nhập lệnh mặc định coi người trước mặt là “kẻ thù” mất rồi.

“Tôi thậm chí còn không biết tại sao đó lại là lỗi của mình nữa kìa.”

Hồi cấp hai, đã có lần cậu phản bác lại giáo viên bằng giọng điệu như thế để rồi ăn ngay một cái tát vào má. Cũng bởi không thể tiếp nhận được lời khuyên “muốn sống tốt thì nên sửa cái tính đó đi” mà cậu đã phải kiềm chế bản thân mình rất nhiều, nhưng những lời nói sắc như dao vẫn cứ vang lên từ miệng cậu. Thế mà Jae Young lại trả lời với vẻ chẳng mấy để tâm.

“Nếu em không đến nói với giáo sư những điều vô nghĩa thì anh đã tốt nghiệp được rồi đấy? Anh cũng đã quyết định đi du học xong xuôi cả rồi nhưng cuối cùng lại vì em nên phải hủy bỏ tất cả. Không phải bởi thứ của nợ gì khác mà lại vì đúng 2 tín chỉ.”

“Dù sao cũng không phải lỗi do tôi.”

“Sang Woo à.”

“Đừng có tỏ ra thân thiết nữa. Nếu những kẻ nhờ người học hộ có thể tốt nghiệp được thì những sinh viên đến lớp sẽ biến thành đồ ngốc cả à. Anh nghĩ tôi bị khùng hay sao mà lại cho tên của một kẻ côn đồ không làm gì nhưng vẫn muốn có điểm vào trong bài tập nhóm.”

Jae Young hoàn toàn không bày ra chút biểu cảm kinh ngạc nào trước sự phản bác của Sang Woo.

“Hóa ra đây chính phong cách của cậu. Có vẻ như đúng rồi.”

“Tôi đi được chưa ạ, thưa tiền bối?”

“Chưa được, tôi vẫn còn điều muốn nói.”

Jae Young rít một hơi thuốc thật sâu rồi nhả khói.

“Tôi không có ý định phạt vạ gì cậu cả. Bộ cậu là mục sư hay cảnh sát à? Đừng có nói đạo lý nữa, tên khốn này.”

“Tôi hiểu rồi. Sau này anh cứ sống rác rưởi như vậy đi, và từ giờ đừng có liên lạc với tôi nữa.”

“Chết tiệt, cậu đúng là giỏi thật đấy.”

Jae Young lạnh lùng dụi điếu thuốc vào gạt tàn, đôi mắt hướng thẳng về phía Sang Woo.

“Chẳng lẽ bây giờ cậu muốn tôi quỳ xuống đây xin lỗi? Tôi cũng đâu bắt cậu đến chỗ giáo sư cầu xin tín chỉ thay cho tôi? Nếu đã thuận lợi qua môn rồi thì cũng phải biết giả vờ ngưỡng ngừng đi chứ. Làm như bây giờ tôi đang bắt tội cậu không bằng!”

Tuy Jae Young đang có vẻ rất tức giận, nhưng Sang Woo lại không hiểu mấy lời phức tạp mà anh ta nói cho lắm.

“Tôi không hiểu những điều mà anh đang nói, nhưng nếu anh muốn tôi làm gì thì cứ yêu cầu thẳng ra đi.”

Mặc dù cậu không có ý đó, nhưng Jae Young lại bày ra vẻ mặt như thể vừa bị công kích mạnh mẽ lắm. Anh há miệng ra rồi ngậm miệng lại trong bối rối đến vài lần liền, sau đó thì đành khoanh tay tựa lưng vào ghế. Cuối cùng, anh lên tiếng đáp lại với gương mặt tràn đầy sự bất mãn.

“Cậu hãy nói ‘Em rất tiếc, bởi vì em mà anh đã bỏ lỡ mất một suất du học tốt như vậy’ đi.”

Đề bài này cũng không khó lắm. Sang Woo đã tưởng rằng mình có thể mở miệng được, nhưng hóa ra lại không phải, lời nói cứ mắc nghẹn trong cổ họng cậu. Vấn đề không nằm ở câu nói kia, mà là bởi từng bộ phận cấu thành nên nó.

“Trong câu nói của anh có hai lỗi. Thứ nhất, anh không thể tốt nghiệp được không phải tại tôi, mà là vì anh thiếu số ngày đến lớp và điểm số của anh không đủ. Thứ hai, đó là tôi không hề cảm thấy tiếc.”

Nếu áp dụng theo lời feedback của cậu thì cái câu kia sẽ biến thành “Anh đã bỏ lỡ một suất du học tốt như vậy cơ đấy”. Tuy điều đó là sự thật, và có nói hay không cũng chẳng thay đổi được gì, nhưng cái giọng điệu kia lọt vào tai nghe thế nào cũng giống như đang mỉa mai.

“Khốn nạn! Đúng là một thằng điên!”

Sang Woo - người đã từng nghe qua câu nói đó quá nhiều lần trong đời -cuối cùng cũng không bị đám phát nào. Jae Young xoay ghế về phía màn hình máy tính của mình, với lấy đôi đũa khuấy khuấy vào bát mì.

“Trương hết cả lên rồi, chết tiệt.”

Nói đoạn anh đẩy khay mì về phía Sang Woo.

“Mang đi đi.”

Cậu im lặng nhận lại cái khay. Đúng lúc đang định đào tẩu thì bị Jae Young gọi giật lại.

“Này!”

“Sao ạ?”

“Sau này đừng gặp lại nhau nữa.”

Đúng là một câu nói dễ nghe. Đối thủ của cậu ấy thế mà lại tự nhiên bay màu. Anh ta xua tay đuổi cậu đi với biểu cảm vô cùng chán ghét.

“10 giờ tôi hết ca, anh hãy đến đây sau khung giờ đó.”

“Thằng điên.”

‘Chửi cái gì mà chửi? Tên côn đồ khôn khiêu.’

Sang Woo vừa rửa thềm trong lòng vừa bước ra khỏi căn phòng dành cho người hút thuốc đó.

return 0;

Sau khi giải quyết xong đồng rắc rối vợ vắn ấy, cuộc sống của Sang Woo lại trôi qua như bình thường. Mặc dù đang là kỳ nghỉ nhưng ngày nào cậu cũng đến thư viện trường để học bài. Hiện tại chỉ có một vấn đề duy nhất được tính là quan trọng đối với cậu. Đó là vị trí thiết kế cho dự án *Người rau* hiện lại đang bị bỏ trống lần nữa. Cậu đã đăng trên trang chủ của trường để tìm kiếm một người đảm nhận đó họa cho game, nhưng mãi mà vẫn chưa có ai liên lạc tới. Học kỳ sau vì muốn dành thời gian để làm game nên cậu đã cố tình để trống thời khóa biểu. Lỡ như không tìm được người thiết kế, thời gian của cậu sẽ bị trôi qua một cách uổng phí mất.

Ngoài chuyện đó ra thì chẳng còn vấn đề gì khác. Một ngày nọ, Sang Woo học bài xong theo mục tiêu đề ra và trên đường đi về phía nhà ăn, đúng lúc đang bước đi với một cái đầu trống rỗng thì trước mặt cậu bỗng xuất hiện một cái hộp biết đi.

Có một sinh viên đang vất vả khiêng một chõng hộp to nhỏ đủ cả, đến mức tầm nhìn phía trước hoàn toàn bị che khuất. Dựa vào nhịp độ bước chân của nữ sinh này là biết cô sắp ngã sắp mặt tới nơi rồi. Quả nhiên không bao lâu sau, một tiếng hét thất thanh vang lên.

“Không được!”

Nữ sinh vội lao ra đỡ lấy, nhưng những chiếc hộp đã rơi xuống đất mất rồi, đồ đạc vương vãi lung tung khắp mặt đường. Nào là giá đỡ đọc sách, nào là bánh kẹo, nào là bàn học... tất cả đều men theo con dốc lăn xuống. Tình cảnh của cô gái này cũng thật thảm, nhưng Sang Woo còn phải tới nhà ăn nữa nên đã cứ thế bước qua.

“Bạn ơi!”

Cô gái kia đột nhiên gọi cậu, Sang Woo khựng lại.

“Thật lòng xin lỗi nhưng cậu có thể giúp tôi một chút được không? Tôi mệt sắp chết luôn rồi... Cậu giúp tôi xong tôi sẽ mời cậu ăn cơm.”

“Cậu định mang cái đồng này đến chỗ nào?”

“Tủ đồ cá nhân ở tầng ba thư viện.”

Nếu là thư viện thì đi nhanh sẽ mất khoảng bảy phút, một bữa ăn sinh viên thì tốn khoảng 3.000 won. Chẳng cần tính toán cũng biết giao dịch này trội hơn mức tối thiểu đến thế nào. Sang Woo quay sang đồng ý rồi cùng với nữ sinh kia nhặt nhanh đồng đồ đạc bị rơi ra khỏi hộp. Khi cậu dùng cả hai tay để nhấc một chiếc hộp khổng lồ lên, biểu cảm của cô gái kia vừa kinh ngạc lại vừa giống như chẳng biết phải làm sao.

“Nặng lắm đúng không? Đồng hộp nhỏ để tôi cầm cho.”

“Đúng thế, rất nặng luôn. Cậu nhét cái gì vào đây vậy?”

“Sách vở rồi thứ này thứ kia...”

Chiếc hộp này đúng là cực kỳ nặng. Sang Woo đã phải nghỉ giữa chừng những hai lần, mồ hôi tuôn ra như mưa, thậm chí còn phải cởi cả áo khoác ngoài ra. Bảy phút kéo dài thành mười lăm phút. Khi đến được tầng ba thư viện, cậu cũng đã cạn kiệt sức lực. Thể lực của cậu đã tiêu hao vượt quá mức độ đáng giá của một bữa cơm. Sang Woo vô cùng hối hận vì quyết định ngốc nghếch của mình.

“Anh đã cứu sống em rồi đó. Thật sự rất cảm ơn anh.”

Trong suốt mười lăm phút vừa qua, cái cô gái tên Ryu Ji Hye này đã tìm hiểu xong danh tính và những thông tin cơ bản như mã số sinh viên hay ngành học của Sang Woo. Từ “Bạn gì ơ” thoáng một cái đã biến thành “Anh ơ” rồi. Lúc hai người rời khỏi thư viện, cô quay sang hỏi cậu:

“Anh muốn ăn gì ạ?”

“Cho anh một tấm phiếu ăn là được.”

“Ấy, ai lại mời cơm sinh viên chứ?”

Sang Woo vốn là kiểu người lảm lì u ám nên những người xung quanh thường rất khó có thể nói chuyện với cậu. Thế

nhưng Ji Hye lại không giống với những hậu bối khác, cô hoàn toàn không cảm thấy sợ Sang Woo.

“Em biết ơn anh lắm nên em sẽ mời anh một bữa thật ngon. Đi theo em nào.”

“Ừ được rồi.”

“Anh bỏ kính ngữ đi ạ.”

“Ừ được.”

Và rồi hai người bắt đầu thả bước. Ji Hye nói rằng chỉ mất khoảng mười phút đi bộ thôi, nhưng cuối cùng lại mất nhiều thời gian hơn thế. Vì bữa ăn này mà Sang Woo đã phải di chuyển một quãng đường không ngắn chút nào, điều đó khiến cậu cực kỳ không vui. Nhưng Sang Woo vẫn im lặng đi theo cô bởi trước đó chính cậu là người đã trao quyền lựa chọn thực đơn cho Ji Hye.

“Nhà hàng pasta này thật sự rất ngon. Tất cả các vị đều tuyệt vời, pizza ở đây có phần bột được cán mỏng ăn cũng rất đưa miệng. Lần trước đến em đã ăn dạng pane pasta, nhưng dạng đặt trên đĩa em cũng ăn gần hết rồi... Hơn nữa sinh viên còn được giảm giá 10%, mấy anh chị sinh viên đến chỗ này làm thêm cũng toàn là trai xinh gái đẹp thôi...”

Ji Hye là kiểu người thích nói chuyện, kể cả khi Sang Woo không trả lời thì cô vẫn cứ mãi mê độc thoại. Hai người họ đã rời xa trường học, băng qua những con phố là nơi tọa lạc của những quán rượu chật kín sinh viên. Để rồi Ji Hye không ngần ngại rẽ vào một con hẻm yên tĩnh hơn hẳn và chỉ tay lên tầng hai. Tấm biển hiệu bằng gỗ ở nơi này không phải kiểu rẻ tiền dễ thấy mà dường như đang tự tỏa ra khí chất của sự thanh nhã.

Hai người bước lên cầu thang, đẩy cánh cửa lớn ra, tiếng chuông leng keng lập tức vang lên. Nhà hàng rộng rãi này được trang trí bằng phần ánh sáng hơi tối cùng bầu không khí ấm áp. Vài nhân viên đến hỏi hai người có đặt bàn trước không, sau đó dẫn họ đến một bàn còn trống.

“Nơi này chắc chắn chọn lựa nhân viên làm thêm dựa vào khuôn mặt. Thật sự là không đùa được đâu anh ạ!”

Ji Hye ngó nghiêng khắp nơi rồi nói ra những điều vô nghĩa. Trong khi vừa mới ngồi xuống ghế là Sang Woo đã lướt qua thực đơn một lượt rồi tiến hành phân tích từng món ăn. Món rẻ nhất có giá là 14.000 won, đắt nhất là 23.500 won, trung bình là 17.400 won. Các món chính toàn là bột mì luộc lên thôi mà sao có thể đắt đến khó hiểu như vậy? Một lần chuyển đồ hộ của cậu nào có xứng với con số này.

“Em... giá cả như thế này... không sao chứ?”

“Thỉnh thoảng em cũng đãi mọi người ở đây mà. Chỉ cần cuối tháng nhìn đói là được ạ.”

Đó không phải là một câu trả lời có thể chấp nhận, nhưng cậu cũng đâu cần quan tâm đến túi tiền của người khác làm gì. Trong lúc nghe Ji Hye đang ca tụng cậu đã cứu cô một mạng như thế nào rồi lao động đến khát khô cả cổ ra sao, Sang Woo cúi xuống nhìn tên những món ăn xa lạ thêm lần nữa. Fresca Citrus Salad, Cacciucco Rosso, Pritti Italiani...

“Quý khách muốn gọi món chưa ạ?”

Khi Sang Woo còn đang cắm mũi vào bảng thực đơn, một giọng nói nhã nhặn bóng vang lên ở khoảng cách gần. Ji Hye là người phản ứng lại trước:

“Cho tôi một Vongole pasta.”

“Còn tôi...”

Ngay giây phút Sang Woo định ngẩng đầu lên để gọi món pasta đắt nhất trong thực đơn thì ánh mắt cậu bỗng chạm thẳng vào đôi mắt của nhân viên phục vụ trong quán. Xem ra lời Ji Hye nói là thật rồi. Đến một người bình thường không hề quan tâm đến ngoại hình của người khác như cậu còn nhìn ra được người trước mặt đúng là mỹ nam hiếm có khó tìm nữa là.

Dưới mái tóc gọn gàng là một gương mặt thon dài đang khẽ mỉm cười. Đôi mắt không có mí nhưng vẫn to tròn, sống mũi thẳng, chóp mũi cao. Đồng phục sơ mi trắng và tạp dề đen vô cùng hợp với anh ta, vừa vặn mang đến cảm giác thanh tao gọn gàng.

‘Nhưng mà... hình như mình đã từng gặp người này ở đâu rồi thì phải.’

Khuôn mặt của người phục vụ này có nét rất quen. Sang Woo chỉ vừa mới thoáng qua suy nghĩ không biết chừng mình từng nhìn thấy anh ta ở trên bảng hiệu quảng cáo của hãng quần áo nào đó, thì khéo miệng người kia bỗng kéo ra thành một nụ cười hoàn chỉnh.

“Anh ơi, anh sao vậy?”

Lời giục giã của Ji Hye khiến cho Sang Woo tỉnh táo trở lại. Cậu gọi món pasta tôm hùm ngay sau đó. Nhân viên phục vụ đón lấy tờ giấy đặt món rồi xác nhận menu với hai người.

“Quý khách còn cần gì nữa không ạ?”

“Ở đây có giảm giá cho sinh viên đúng không ạ?”

“Đúng thế. Chúng ta còn là đồng môn nữa đây.”

Anh chàng nhân viên nở một nụ cười, bàn tay cầm bút đánh dấu gì đó vào tờ hóa đơn. Ji Hye lấy thẻ sinh viên từ trong ví ra, và rồi cô bé lại bắt đầu màn trò chuyện vãn vơ trong sự vui vẻ.

“Em biết mà. Mỗi lần đi ngang qua khối Nghệ thuật là em lại nhìn thấy anh. Năm ngoái em còn đến xem anh đóng kịch vai nhân viên văn phòng nữa cơ. Hầy, em vẫn còn nhớ hồi đó tìm mua vé mãi nhưng mà nó khó kiếm kinh khủng.”

Nhân viên phục vụ cầm thẻ sinh viên của Ji Hye, xem xét thật kỹ sau đó trả lại cho cô.

“Ra là khoa Văn học Pháp. Thảo nào, đặc biệt thật đấy.”

Người này vừa lên tiếng vừa nhìn thẳng vào Sang Woo một cách kỳ quái. Ánh mắt của anh ta hoàn toàn không mang theo chút thiện chí nào.

“Ha ha! Là em học khoa Văn học Pháp, không phải là anh ấy đâu ạ. Anh Sang Woo học... À, anh học khoa gì ấy nhỉ?”

Sang Woo không có hứng thú khoe mẽ ngành học của mình với người khác. Hơn nữa, vừa mới lần đầu gặp mặt mà cái tên này đã trường mắt lên nhìn cậu. Việc này rất không bình thường.

“Anh không làm việc sao? Chúng tôi đã đặt món rồi, mau chuẩn bị đi chứ.”

Khoảnh khắc những lời này được nói ra, cuối cùng Sang Woo cũng có thể tìm lại sự yên tĩnh của mình. Biểu cảm của Ji Hye giống như đang xem một bộ phim kinh dị, còn nụ cười trên môi tên phục vụ kia không hiểu sao ngày càng trở nên u ám.

“Vẫn chẳng thay đổi gì nhỉ, đúng là giỏi thật đấy.”

Anh ta lắm bảm như có như không, sắp xếp bút cùng hóa đơn, sau đó thì thông báo rằng khoảng hai mươi phút nữa thức ăn sẽ ra. Tên phục vụ này vừa khuất dạng là Ji Hye đã liếc mắt hỏi han cậu ngay:

“Anh ơi, anh giận à?”

“Không hề.”

Lời Sang Woo nói hoàn toàn là sự thật, nhưng hình như Ji Hye không tin lắm.

“Em thật sự không cố ý khiến anh không vui đâu. Nếu anh cảm thấy bị tổn thương thì em xin lỗi nha. Thành thật em cũng hay bị đánh vạ miệng lắm.”

“Anh đã nói là không phải mà.”

“Em xin lỗi!”

Đầu Ji Hye cúi gằm xuống, hai bàn tay cọ cọ vào nhau giống như mấy con ruồi vậy.

“Em dừng lại đi, anh nói không phải là không phải.”

“Vâng ạ...”

“Anh bảo dừng lại cơ mà.”

Sang Woo bực mình xoay đầu sang hướng khác, đúng lúc đó lại đụng ngay phải ánh mắt của người phục vụ ban nãy. Hoàn toàn không phải cố ý. Cậu vốn chỉ định nhìn vào khoảng không mà thôi. Vậy mà anh ta không những không tránh đi mà còn vừa dùng khăn lau ly đựng rượu vang, vừa nhìn cậu ngày càng chăm chú. Sang Woo đầu mắt với anh ta một lúc rồi dời tầm nhìn của mình đi trước.

“Cái người kia cứ lờm anh nãy giờ.”

“Làm gì có chuyện đó... Hự, đúng thật này.”

“Hình như anh ta ghi thù anh hay sao á.”

“Ấy, lý nào lại thế.”

Hai người liên tục tán gẫu về những điều vô nghĩa để đợi hai mươi phút trôi qua. Ví dụ như Ji Hye đã thì thầm hỏi nếu Sang Woo và cái tên phục vụ ban này đánh nhau thì ai sẽ là người thắng. Cậu trả lời rằng bản thân không giỏi chuyện dùng vũ lực cho lắm, nên nếu có mâu thuẫn xảy ra thì giải pháp tốt nhất chính là đề cho anh ta đâm mình một phát rồi chạy đi báo cảnh sát.

“Ha ha ha. Anh hài hước thật đấy. Nhìn anh chẳng giống vậy chút nào...”

“Em có ý gì?”

“Em cứ tưởng anh là người không biết nói đùa cơ.”

“Anh có đùa đâu.”

Ji Hye chán nản không nói gì nữa.

Trong lúc hai người im lặng chờ đợi, thức ăn cuối cùng cũng được đem ra. Biểu cảm của tên phục vụ đang bùng đến hai suất ăn kia thực sự rất kỳ lạ. Anh ta đặt một chiếc đĩa xuống trước mặt Ji Hye, sau đó xoay người đặt xuống bên cạnh Sang Woo chiếc đĩa còn lại. Và rồi anh ta thì thầm bằng âm lượng cậu có thể nghe thấy được.

“Anh đây đã định cho qua rồi, nhưng nghĩ kiểu gì cũng thấy bực.”

“Hả?”

“Sao cậu lại đến đây, cái tên điên khùng này? Đến để gặp tôi một lần nữa à?”

Sang Woo ngạc nhiên ngược lên nhìn người kia. Trong đôi mắt lạnh lùng của anh ta tràn ngập sự giận dữ. Cậu cũng chẳng hiểu tại sao chỉ vì một câu nói thôi mà anh ta có thể tức giận đến vậy. Chắc chắn là đã có hiểu lầm gì ở đây rồi.

“Anh biết tôi sao?”

Câu trả lời của Sang Woo khiến anh ta há hốc mồm. Sau khi bối rối qua đi, khuôn miệng người này dần biến thành một nụ cười sắc như dao. Anh ta trừng mắt lên nhìn cậu, bàn tay vớ vào trong tạp dề lôi ra một chiếc kính. Giây phút đối diện với cặp mắt kính bản rộng đó, một tia nhận thức mới bắt đầu sượt qua tâm trí Sang Woo.

Cái tên côn đồ ngông cuồng mà cậu từng gặp ở phòng họp thư viện hình như cũng có một cặp kính tựa tựa như thế. Anh ta cũng cao lớn giống hệt người này. Hiện tại trang phục trên người anh ta quá đồi khác biệt, vành tai thì không đeo khuyên, bầu không khí cũng hoàn toàn đối lập, nhưng có vẻ như hai người này đúng là một rồi.

“À... Kim Young Jae.”(*)

Sang Woo vừa định kèm thêm từ “tiền bối” thì dường như người kia đã nổi giận trước mắt rồi. Anh ta cúi đầu xuống thì thào vào tai cậu.

“Cậu! Tôi đã nói là đừng có gặp lại nhau rồi cơ mà? Muốn chết à?”

“Tôi không cố tình. Thật sự đây.”

“Sang Woo à.”

Cái giọng nói tình cảm đó khiến Sang Woo nổi hết cả da gà. Cậu giật thon thót mình, cả người bất giác lùi về sau một chút. Đôi mắt không có hai mí của anh ta ngày càng áp sát gần hơn.

“Sang Woo, phải gọi là anh(*) chứ.”

“Tôi chỉ có một chị gái thôi.”

Chỉ là một câu trả lời ngắn thôi mà giọng Sang Woo như muốn vỡ cả ra.

“Cậu đúng là không ổn chút nào. Tôi hỏi nhé, cậu có đang ghét thứ gì không?”

“Ghét tiền bối ạ.”

Trước câu trả lời thẳng đuồn đuột của Sang Woo, Jae Young hoàn toàn không mảy may kinh ngạc.

“Thế cậu ghét màu gì nhất?”

“Màu đỏ.”

Màu đỏ, màu của lỗi lập trình. Tất cả màu sắc đối với Sang Woo đều không lưu lại chút cảm xúc nào, nhưng chỉ riêng cái màu đỏ thẫm đó là cậu chưa từng một lần yêu thích nổi.

“Vậy con vật mà cậu ghét?”

“Homo sapiens^(*).”

Làm gì có loài động vật nào có thể đầy khiếm khuyết như con người được chứ? Không có một bộ móng cứng cáp, không có một lớp biểu bì khỏe mạnh, cũng chẳng có chất kịch độc trí mạng, chưa kể lại còn luôn bị cuốn theo sự bốc đồng và cảm xúc nhất thời. Sang Woo ngược lên, nhìn chăm chăm vào kết tinh của tất cả những điều vô lý hiện đang đứng trước mặt cậu.

“Món ăn ghét nhất?”

“Pasta.”

Sang Woo không phải là người kén chọn đồ ăn, chỉ là giây phút này đây cậu đang cảm thấy chán ghét tất cả mọi thứ liên quan đến người này mà thôi.

“Địa điểm ghét nhất?”

“Bán kính 10m xung quanh tiền bối.”

‘Vậy nên làm ơn biến giùm cái.’

Sau khi kết thúc màn hỏi đáp khô khan này, Jae Young nở một nụ cười cứng nhắc và thấp giọng thì thầm:

“Cậu đúng là một tên nhóc không bình thường. Tôi đã định cho qua mọi chuyện, nhưng giờ tôi đổi ý rồi. Hãy cùng chào đón học kỳ sau nhé.”

“À được thôi. Anh cứ tiếp tục sử dụng phương thức côn đồ của mình đi. Bởi vì tôi có thể ấn gọi 112^(*) đấy.”

“Cũng thiếu trí tưởng tượng quá rồi.”

Khi Sang Woo nghĩ ra lời phản bác thì bóng lưng người kia đã rời xa từ lúc nào.

“Trông anh có vẻ thân thiết với cái anh trai ban nãy nhỉ.”

“Không hề.”

“Thảo nào. Tên người đó không phải là Young Jae, mà là Jae Young cơ ạ.”

Sang Woo đẩy chiếc đĩa vào đĩa mì. Cậu chẳng còn khẩu vị gì nữa.

“Anh ấy là thành viên cực nổi tiếng ở đội kịch đây. Em cũng biết một chút vì bạn em sau khi xem anh ấy diễn kịch thì đã rủ em đến khoa Thiết kế dự thính. Hồi anh ấy hai mươi tuổi đã từng làm diễn viên tại JS Entertainment...”

“Dừng lại.”

Dạ?

“Em nói chuyện khác đi.”

Ji Hye - người có khả năng nói chuyện bền bỉ dù ở bất kỳ hoàn cảnh nào - giờ đây cũng đành im lặng với vẻ mặt buồn thiu. Sang Woo nhồi nhét món pasta chẳng có gì đặc biệt hơn suất cơm sinh viên 3.000 won vào miệng để xua tan bớt nỗi bất an trong lòng.

Cái tên đó nói dối ý là sao chứ? Sang Woo không thể không bận tâm đến chuyện này được. Bởi chính cậu cũng chẳng muốn có bất kỳ vấn đề gì dây dưa với anh ta thêm nữa.

return 0;

Ngày thường học bài, cuối tuần làm thêm, thời gian thắm thoát thoi đưa, một học kỳ mới lại đến gần. Trong khoảng thời gian rảnh rỗi này, Sang Woo đã chuẩn bị mọi thứ cho học kỳ tiếp theo và đọc trước sách vở tài liệu. Dù là sinh viên khối Kỹ thuật Công nghiệp nhưng cậu vẫn có hai môn học thuộc ngành Nhân văn là môn đại cương bắt buộc, ngoài ra thì không còn môn chuyên ngành khó nhằn nào nữa.

Đến thời điểm hiện tại, mỗi học kỳ Sang Woo đều học hơn 20 tín chỉ, cũng bởi vì học kỳ này cậu muốn dành thời gian trống để sản xuất game. Do vấn đề người thiết kế xảy ra xô xát và cậu vẫn chưa tìm được người thay thế phù hợp mà kế hoạch dự tính từ trước đang ngày càng trở nên chệch hướng. Tuy nhiên cậu cũng không muốn phải sửa đổi lại thời gian biểu rảnh rỗi hoàn hảo sau khi đăng ký tín chỉ xong của mình. Thời gian biểu của Sang

Woo là một thứ được xác lập với độ cân bằng hoàn mỹ giữa thứ Hai, thứ Ba, thứ Tư, thứ Năm, thứ Sáu, thậm chí nó còn cài đặt cơ chế ngay khi học trên lớp xong thì cậu sẽ phải lập tức đi ăn trưa.

Thứ Hai: (1) Tiếng Trung trung cấp (2) Toán Kỹ thuật 2

Thứ Ba: (1) Hệ thống nhúng (2) Thuật toán

Thứ Tư: (1) (2) Văn hóa đại chúng và những lý luận về văn hóa

Thứ Năm: Giống thứ Hai

Thứ Sáu: Giống thứ Ba

Và rồi học kỳ mới chính thức bắt đầu.

Sau khi tỉnh dậy vào lúc 8 giờ 30 phút, Sang Woo sẽ tập thể dục nhẹ nhàng, tắm rửa sạch sẽ, rồi ăn một bát ngũ cốc trộn với sữa. Tiếp theo đó là đánh răng và thay quần áo. Móc trên treo áo, móc dưới treo quần để lần lượt mang đi giặt. Hôm nay là ngày cậu sẽ mặc áo phong đen và quần vải theo thứ tự sắp xếp từ trước.

Thắt lưng đeo lên eo, tay cào cào chải tóc, đội xuống một chiếc mũ lưỡi trai đen, khoác lên mình một chiếc áo khoác ngoài cũng màu đen, chỉnh sửa lại khăn quàng trên cổ, đeo ba lô lên vai, ra khỏi phòng trọ, leo lên xe đạp. Hết như mọi khi, đồng hồ điện tử điểm 9 giờ 16 phút.

Sang Woo đi qua cổng chính vào chính xác 9 giờ 24 phút như thường ngày. Đúng là một khởi đầu thuận lợi. Chỉ cần bị muộn một, hai phút do tình trạng giao thông thôi cũng khiến tâm trạng cậu trở nên không tốt, nhưng hôm nay chuyện đó lại không hề xảy ra.

Cậu để xe đạp vào trong nhà xe, sau đó hướng bước chân về phía tòa nhà khối Nhân văn. Vừa đến nơi thì cũng là lúc lối thang bộ được mở ra. Mỗi bậc thang tốn 0,9 giây, ở đây có sáu mươi tư bậc cả thảy, cứ mười sáu bậc lại có một đoạn hành lang ngắn, như vậy để đến được phòng học môn Tiếng Trung ở tầng bốn cậu sẽ mất tổng cộng sáu mươi một giây.

Trước khi tiết học bắt đầu đúng ba mươi phút, cánh cửa căn phòng 403 được mở ra. Có một sinh viên đến lớp sớm để giữ chỗ

trên những dãy bàn đầu tiên. Sang Woo đi đến dãy bàn thứ tư như một lẽ đương nhiên.

“Cái quái gì đây?”

Thế nhưng hôm nay, một chiếc túi bông nhiên lại xuất hiện ở chiếc bàn ngoài cùng phía bên phải. Cảnh tượng này khó tin đến nỗi khiến cho Sang Woo chỉ biết đứng im chớp chớp mắt. Sáu học kỳ đã đi qua, và cậu chưa từng bị cướp mất chỗ ngồi này dù chỉ một lần. Sang Woo luôn ngồi đúng ở chiếc bàn trước mặt, cậu thậm chí còn không tưởng tượng ra nổi cái cảnh mình phải ngồi nghe giảng ở một vị trí nào khác.

Bàn ngoài cùng bên phải của dãy thứ tư. Nơi mà không cần phải vất vả ngھn cổ để có thể chạm đến tầm mắt của giáo sư, cũng không bao giờ xảy ra tình trạng ngược mắt lên nhưng lại không nhìn thấy chữ trên slide. Hơi ẩm từ máy sưởi hay gió lạnh từ điều hòa không thể phả thẳng vào da, không ở cạnh cửa sổ nên độ dẫn nhiệt luôn ở mức thấp. Chưa hết, bởi vì một mặt tiếp xúc với tường nên so với những vị trí bị bao vây tứ phía bởi người khác thì nó mang đến cảm giác an toàn hơn rất nhiều.

‘Rốt cuộc là tên quái nào chứ?’

Sang Woo có chút bực mình, đáng tiếc là phòng học không có chế độ đặt chỗ trước giống như trong thư viện, bất cứ ai cũng có thể tự do lựa chọn chỗ ngồi cho mình. Không còn cách nào khác, cậu đành ngồi xuống vị trí lùi vào bên trong một bàn, thế nhưng trong lòng lại cứ bận tâm về chỗ ngồi bên cạnh mãi. Cậu mở giáo trình Tiếng Trung ra, đầu óc hoàn toàn không tập trung nổi.

‘Mình sẽ lịch sự hỏi xin đổi chỗ.’

Sau khi quyết chí làm như vậy, cuối cùng Sang Woo cũng an tâm hơn một chút. Vốn dĩ cậu chưa từng tin tưởng vào máy thứ giống như điểm báo xấu khi bắt đầu một việc gì đó, nhưng vừa bước vào học kỳ mới đã phải ngồi ở một vị trí lạ lẫm như thế này khiến cậu sinh ra một loại cảm giác xa lạ.

Giờ học ngày càng đến gần, có một vài người đã tới.

“A, chào anh.”

Một nhóc sinh viên nhìn có vẻ trẻ con cúi đầu chào hỏi Sang Woo nhưng cậu lại làm như không biết. Đây là lần đầu tiên cậu gặp người này.

“Á! Chúng ta lại gặp nhau rồi?”

Lần này là một nữ sinh đến chào cậu, nhưng cậu thực sự không quen cô ta.

Đám sinh viên cứ thế lần lượt bước vào trong phòng, song chủ nhân của chiếc túi bên cạnh Sang Woo vẫn chưa xuất hiện. Đó là một chiếc túi da có phần quai dài để có thể đeo bên người. Tuy trong lòng Sang Woo vô cùng muốn nhanh nhẩu nhấc cái thứ đó đi và ngồi vào vị trí kia, nhưng cậu vẫn ráng nhẫn nhịn. Bởi vì cái quy tắc để cặp ở đâu thì tức là giữ chỗ ở đó đã ngấm ngầm ăn vào máu cậu rồi.

Còn ba phút nữa là 10 giờ, giáo sư đã đến và bắt đầu phát tài liệu cho mọi người. Cô nói vài lời chào mừng vui vẻ rồi dỗi mắt tìm kiếm ai đó.

“Sinh viên trợ giảng của chúng ta vẫn chưa đến nhỉ?”

Đã có người chiếm trước vị trí trợ giảng rồi sao, đúng là nhiệt huyết thật đấy. Nếu làm trợ giảng thì sẽ có cơ hội thân thiết hơn với giáo sư và thường được cộng thêm điểm, thế nhưng phần lớn sinh viên lại ngại phải làm những công việc vất vả vĩnh không tên. Những người trong phòng học tò mò ngó nghiêng khắp nơi, và rồi một sinh viên đi vào từ lối cửa sau giờ tay lên cao.

“Em ở đây ạ, thưa giáo sư.”

“Jae Young à! Lâu rồi không gặp em. Sao tự nhiên em lại theo học lớp Tiếng Trung trung cấp?”

“Tại em còn thừa tin chỉ thôi ạ. Ngoại ngữ mà không rèn luyện thì sẽ mai một hết mất đó cô.”

“Đúng rồi. Suy nghĩ của em đúng đắn lắm. Mọi người, người sẽ giúp đỡ chúng ta trong học kỳ này chính là Jae Young. Đây là tiền bối của các em, từng sống ở Hồng Kông đấy nha, nếu có gì không hiểu thì có thể hỏi cậu ấy. Jae Young à, sau này em chỉ cần phát bài tập cho các bạn giúp cô là được.”

Sang Woo - người này giờ đang nhìn chăm chăm vào đồng tài liệu - thực sự đã giật nảy mình, nhưng cậu vẫn cho rằng đó chỉ là sự trùng hợp về họ tên mà thôi. Dù sao thì Jae Young không phải là một cái tên hiếm.

Và rồi đột nhiên chiếc túi đeo chéo bằng da đặt ở bàn bên cạnh cậu được nhắc lên, có ai đó ngồi phịch xuống ghế. Sang Woo cũng không muốn nhìn đâu, nhưng đầu cậu cứ tự động nhích dần sang.

Một chiếc áo khoác đỏ nổi bật cùng một chiếc mũ len đỏ cũng nổi bật không kém. Người kia cởi áo khoác ngoài ra, bên trong là một chiếc áo jersey cũng màu đỏ. Thậm chí trên tay anh ta còn đang cầm một lon Coca-Cola đỏ rực. Cũng may mà chưa đến mức mặc quần đỏ. Sang Woo há hốc mồm ra nhìn, nhưng vì chuyện này khó tin quá nên cậu vẫn chưa thốt ra được lời nào.

“Tôi không biết là cậu cũng học môn này nha.”

Jang Jae Young với gương mặt dày hơn thốt nhảm nháp một ngụm Coca.

‘Giờ thì ai mới là thằng điên đây hả?’

Tiết học đã bắt đầu rồi mà Sang Woo vẫn chưa ngậm mồm lại được.

Lần đầu tiên Jae Young gặp cái tên nhóc điên khùng đó là vào buổi chào mừng tân sinh viên hồi học kỳ I năm ba. Bởi vì địa điểm diễn ra buổi sáp nhập nên đám tân sinh viên của khoa Thiết kế Trực quan và khoa Kỹ thuật Máy tính chỉ ngồi cách nhau vài cái bàn trong cùng một quán thịt nướng. Độ tuổi thì xêm xêm nhau nhưng cảm giác lại giống như những “chủng tộc” khác biệt. Bàn của khoa Thiết kế khiến người ta hoa mắt với vẻ ngoài cổ hủ hết sức để trở nên độc đáo, đối lập hoàn toàn với vùng biển vô sắc của khoa Kỹ thuật Máy tính. Tựa như giữa họ đang tồn tại một quy tắc bắt buộc nào đó vậy. Chỉ cần so sánh số lượng những mái tóc nhuộm màu thôi cũng thấy được quan điểm về mặt biểu hiện cá tính của những người này khác nhau đến thế nào.

(1)

Giây phút Jae Young phát hiện ra thằng nhóc đó chính là vào lúc anh đang ngà ngà say đi chuốc rượu đám sinh viên năm nhất một cách vô cùng bình thường.

“Không thích.”

Jae Young vốn là kiểu người thuộc trường phái tình ý, nhưng việc nhớ được ngoại hình của một người từ tận bốn năm trước vẫn là điều không thể với anh. Chưa kể đến ngoại hình của người này dù có căng mắt nhìn cũng không nặn ra được điểm gì đặc biệt. Tất cả còn đọng lại trong anh đến giờ chỉ là sự nhạt nhòa cùng tính cách cáu kỉnh của thằng nhóc ấy. Nếu phải liệt kê ra một điểm đặc trưng, thì có lẽ đó chính là cậu ta sở hữu một chiếc cổ cực kỳ thanh mảnh - thứ đã thành công níu giữ được ánh mắt anh.

“Cậu không uống rượu á? Bộ cậu theo tôn giáo gì à?”

“Tôi có uống hay không cũng không liên quan gì đến anh. Hiện tại tôi không thích uống.”

Đại biểu khoa cùng đám tân sinh viên khoa Thiết kế đang trộn rượu pha trong một chiếc bát chuyên uống makgeolli^(*) rồi trao đổi với nhau. Nhưng lúc này ở khoa bên cạnh lại đang xuất hiện một tên nhóc điên khủng gây náo loạn. Đám đại biểu khoa ngừng hết việc riêng của mình lại để ngó sang bàn kế bên xem trò vui.

“Cậu coi tiền bối của mình là trò cười đấy à? Định làm phản sao?”

“Vấn đề không phải là tại rượu tiền bối đưa cho tôi, chỉ là hiện tại tôi không thích uống mà thôi.”

Jae Young vẫn còn nhớ những âm thanh vô nghĩa cùng tiếng tắc lưỡi ra vẻ quan tâm vang lên lúc đó. Ở cái nơi 90% là nam sinh như khoa Kỹ thuật Máy tính thì cái văn hóa “trên bảo dưới phải nghe”^(*) đã ngấm vào máu rồi. Cái tên kỳ lạ nhất quyết không chịu uống rượu kia rõ ràng có thể bao biện cho mình bằng vấn đề tôn giáo hoặc nói bản thân bị dị ứng rượu, vậy mà cậu ta lại không dùng bất cứ lý do nào hết, thành thử mới khiến đại biểu khoa bên đó nổi giận đùng đùng. Mọi chuyện cũng sẽ ổn thỏa thôi nếu như nó chịu kết thúc ở đây, thế nhưng vị đại biểu khoa kia có vẻ như cũng đã say rồi nên cứ khăng khăng la hét đòi mang gậy bóng chày đến, và rồi mọi chuyện bùng nổ từ đây. Giả sử là một thằng nhóc bình thường thì trong hoàn cảnh đó đã răm rắp chịu thua anh ta rồi, nhưng cái tên điên kia lại đột nhiên lôi điện thoại ra.

“Mày định làm gì? Muốn gọi điện cho ai?”

“Gọi cảnh sát.”

Mọi thứ diễn ra khi ấy thực sự là loạn hét cả lên. Một bên thì vươn đến cướp điện thoại, một bên thì chạy trốn quanh quán thịt để tránh đám người đuổi theo, đại diện khoa Kỹ thuật Máy tính tức giận đến nổi la hét inh ỏi khắp nơi. Đúng là một cảnh tượng choáng váng đến lạnh người.

Vị hàng xóm kê bên là Jang Jae Young lúc đó vẫn bận bịu ngồi xem trò vui, nhưng giây phút anh nhìn thấy tình hình dần trở nên nghiêm trọng hơn thì cũng đã ngay lập tức đứng ra can thiệp. Trong cuộc tấn công liều chết đó, chính anh là người lập công khi lấy được chiếc điện thoại và ném cục pin ra xa, sau đó anh còn chặn lại được đại biểu khoa Kỹ thuật Máy tính với chiếc chảo đang cầm trên tay, thành công cứu tên nhóc điên kia một mạng. Hình như khi ấy anh đã bị đâm một cú đến bầm cả má thì phải. Jae Young đã không còn nhớ rõ nữa.

Buổi MT^(*) đã biến thành một mớ hỗn độn, dù vậy đám sinh viên vẫn cứ thi nhau nốc cả đồng rượu và cười đùa trên sự lộn xộn đó. Nhóc điên ban nãy thoáng chốc đã trở thành thứ đồ nhắm tươi ngon, bị nghiền ra thành bột và bị cắn xé giống như máy con mực sấy khô kia. Cuối cùng đại biểu khoa Kỹ thuật Máy tính còn tuyên thệ rằng mình chắc chắn sẽ giết chết cái tên nhóc khốn nạn đó...

Vậy mà cái tên nhóc điên trong quá khứ ấy đến giờ vẫn đang lảnh lặt ngẩng đầu lên nhìn anh, xem ra mọi chuyện không hề dễ dàng như lời anh ta nói. Thực ra khiến cho tên nhóc này khổ sở đúng là khó thật, cậu ta không tham gia hoạt động câu lạc bộ, cũng chẳng buồn đến hội sinh viên, việc duy nhất cậu ta làm chỉ là đi học mà thôi. Thậm chí cái vị đại biểu kia đã từng thử làm tất cả những chuyện ác ý mà một tên sinh viên năm hai có thể nghĩ ra được, nhưng tên nhóc điên này vẫn chẳng hề hấn tẹo nào. Cậu ta thản nhiên ăn cơm một mình^(*), bị chửi thề cũng chẳng buồn bận tâm, và nếu hành vi bắt nạt bắt đầu trở nên quá trớn (ví dụ như xuất hiện dấu hiệu của sự bạo lực, hoặc chặn đường khiến cậu ta không thể đến lớp), thì tên nhóc điên đó sẽ cầm điện thoại lên và gọi thẳng cho 112.

Nhưng điều ngạc nhiên hơn cả chính là cậu ta thực sự là một sinh viên thành thật và vô cùng ưu tú. Cũng bởi vậy mà đám sinh viên của khoa Kỹ thuật Máy tính mới kháo nhau rằng cậu ta chính là một cỗ máy sử dụng ngôn ngữ lập trình thành thực như tiếng mẹ đẻ. Dù có phỉ báng thế nào thì tên nhóc này cũng chẳng thêm mảy may quan tâm, và sự kiện cậu ta trở thành người có

điểm sô đứng đầu toàn khoa đã để lại lịch sử vô cùng đen tối cho vị đại biểu khoa họ.

Cho đến thời điểm đó, đối với Jae Young mà nói, tên nhóc điên ấy vẫn chỉ là một câu chuyện phiếm anh nghe được từ người khác mà thôi.

(2)

Vào học kỳ tiếp theo, nhóc điên có mặt trong tiết đại cương của anh.

Khoảng thời gian đó, Jae Young rất hay uống rượu đến khuya nên thường không dậy nổi vào buổi sáng. Hôm nào cũng đến muộn nên anh chẳng còn lựa chọn nào khác là ngồi ở tít những dãy cuối cùng, và cái tên nhóc điên kia luôn ngồi ở phía trước mặt anh. Tuy có chút mông lung, nhưng đường cổ mềm mại đến kỳ lạ và làn da trắng nõn không hề ra dáng đàn ông của cậu vẫn hiện lên rõ mồn một trong tâm trí anh. Mặc dù anh chưa từng tập trung trong giờ học, nhưng lần đó thật sự là do anh đã quá mải mê nhìn phần cổ của người phía trước nên mới không tài nào tập trung nổi.

Dù sao thì hai người vẫn không hề trò chuyện với nhau. Vì một lý do phiền phức mà Jae Young đã bỏ dở môn học đó giữa chừng, một thời gian sau tên nhóc điên kia cũng dần phai nhạt trong ký ức của anh.

(3)

Một ngày họ, Jae Young bỗng chạm mặt tên nhóc điên ở ngay trước căng tin. Đôi mắt tựa như chẳng buồn bận tâm đến bất cứ chuyện gì trên đời của cậu khẽ ngước lên nhìn thẳng về phía anh.

“Tiền bối, anh trả lại em 850 won mà anh đã vay em vào ba ngày trước đi.”

Nhóc điên đã đột nhiên nói như vậy đấy. Jae Young hoàn toàn hoảng loạn khi phải đối diện với chủ nhân chiếc cổ mà mình từng nhìn trộm, thế cuối cùng anh vẫn lấy ra tờ 1.000 won đưa cho cậu. Nhóc điên cầm lấy rồi cụp mắt xuống kiểm tra hai mặt xem có phải tiền giả hay không. Hai hàng lông mi của cậu cứ

nhíu chặt cả lại. Bởi vì vành mũ lưỡi trai che khuất nên anh không nhìn rõ được đôi mắt của cậu lúc đó. Jae Young bỗng có một thôi thúc muốn được gỡ phăng cái mũ lưỡi trai đang phồng lên trên đầu cậu giống như bị nhồi bông kia.

“Em sẽ trả tiền thừa lại cho anh, nhưng hiện tại em không có đồng 50 won nào ở đây.”

“Em không cần trả lại những tờ tiền đâu.”

Mặc kệ sự ngăn cản của Jae Young, cậu chạy thẳng vào căng tin chỉ vì vài đồng xu lẻ đó. Một lúc sau cậu đi ra rồi đặt vào lòng bàn tay anh đủ 150 won. Đúng lúc ấy, nhóc điên đột nhiên chạm mắt với một sinh viên có tạng người cao lớn khác, ba người họ cứ đứng đó tạo thành một hình tam giác. Khi người kia lên tiếng chào hỏi, nhóc điên hình như đã thực sự hoảng loạn. Cậu hết nhìn người kia rồi lại nhìn sang Jae Young.

“Khoan đã, em là người đã cho anh vay tiền đúng không? Hay là người khác?” Nam sinh cao lớn kia nói với nhóc điên.

“Là em ạ. Anh đã vay em 850 won.”

“Được rồi. Em cầm lấy 1.000 won đi.”

Nhóc điên nhận tiền từ anh ta rồi chạy đến chỗ Jae Young trao đổi.

“Là em đã nhầm anh với người khác, anh đưa lại cho em 150 won ban nãy đi.”

Jae Young mang tâm trạng giống như một tên ngốc khi nhận lại tờ tiền của mình và đưa mấy đồng xu cho cậu. Nhóc điên trao chúng cho nam sinh kia rồi bỗng hơi không còn tâm tích. Jae Young ngẩn người một lúc lâu mới có thể hiểu được tình huống ban nãy. Nam sinh cao lớn kia nhìn hoàn toàn không có nét nào giống anh, nhưng giữa họ vẫn có một điểm tương đồng. Đó chính là mái tóc của cả hai người đều được nhuộm màu sáng.

Học kỳ II năm ba, Jae Young đến đơn vị lục quân để thực hiện nghĩa vụ quân sự, vậy nên sự kiện ngày hôm đó cũng dần lắng lại trong ký ức xưa cũ của anh. Sau khi xuất ngũ, Jae Young quay trở lại trường học, để rồi bận tối tăm mặt mũi khi phải tham gia các tiết học, phải làm thêm ngoài giờ, lại còn thêm cả hoạt động

ở câu lạc bộ Kịch nữa. Vì thế anh chưa từng nhớ đến tên nhóc điên ngày ấy dù chỉ một lần.

Học kỳ II năm tư, khi đang bận rộn điên cuồng với học kỳ cuối cùng của đời sinh viên, Jae Young đã không thể từ chối lời năn nỉ chân thành từ hậu bối để rồi trở thành MC trong lễ hội trường. Anh đã từng dẫn qua vài ba sự kiện kiểu như thế này rồi. Chỉ cần tận dụng giờ giải lao, mang theo người của câu lạc bộ Phát sóng cùng camera đi dạo loanh quanh khuôn viên trường, đưa micro về phía một vài sinh viên rồi bắt đầu phỏng vấn là xong.

(4)

Jae Young đã gặp lại nhóc điên ở gần tòa nhà của khối Kỹ thuật Công nghiệp.

Mũ lưỡi trai đội thấp, áo sơ mi kẻ caro màu xanh lá cây đậm, quần bò tối màu, và một đôi giày thể thao cũ rích. So với buổi chào đón tân sinh viên thì cậu giờ đây dường như đã bớt trắng đi và trở nên mảnh dẻ hơn (nhìn làn da cháy nắng này có lẽ là vừa nhập ngũ về). Chỉ có ánh mắt là vẫn lạnh nhạt như xưa. Trong một phút bốc đồng, Jae Young đã lao tới phỏng vấn cậu.

“Cậu đang làm gì để tận hưởng lễ hội vậy, bạn học?”

Lúc ấy Jae Young rất vui vẻ khi gặp lại được nhóc điên này sau một khoảng thời gian dài, thậm chí anh còn không biết mình lôi từ đâu ra được cái cảm giác tự tin khi làm tưởng rằng cậu nhất định sẽ nhận ra mình. Cuối cùng cậu đã trả lời câu hỏi mà chẳng thèm nhìn mặt anh lấy một lần.

“Tôi không mua đâu.”

Trong lòng Jae Young bắt đầu dâng lên cảm giác bức bối, nhưng anh lại không biết lý do chính xác là gì. Không bỏ cuộc, anh bám theo nhóc điên để cố gắng tiếp cận cậu thêm lần nữa.

“Hiện giờ chúng tôi đang quay phim. Bạn học, cậu đang làm gì để tận hưởng lễ hội vậy?”

“Cái sự kiện này nên dẹp luôn đi. Tôi không quan tâm đến lễ hội nên cũng chẳng tận hưởng gì hết. Đừng có ép buộc người khác phải vui vẻ nữa.”

Trong khi Jae Young bồi hồi khựng lại thì người kia đã khuất dạng phía xa xa. Hậu bối của câu lạc bộ Phát sóng đã chuyển sang trạng thái cười khúc khích rồi cảm thán rằng hóa ra trên đời còn có một người kỳ lạ như vậy sao, mặc cho Jae Young lúc ấy đang phùng phùng lửa giận.

Dù sao thì sự kiện vợ vẫn đó cũng chẳng thể ảnh hưởng được đến tâm trạng của Jae Young, bởi anh còn bận bịu đi trên con đường chiến thắng của riêng mình. Ngay trước thềm tốt nghiệp, anh nhận được giải thưởng lớn của một cuộc thi quốc tế nên đã quyết định tham gia lễ trao giải diễn ra tại Singapore. Với bề dày thành tích cùng portfolio nổi bật, anh đã được chấp nhận sang Mỹ theo học thạc sĩ tại một ngôi trường thiết kế đỉnh nhất. Vào nửa cuối của học kỳ, Jae Young đã sử dụng thân phận sinh viên sắp tốt nghiệp để vắng mặt ở gần như tất cả các tiết học. Anh dành thời gian để chuẩn bị cho vở kịch diễn ra vào ngày tốt nghiệp và nhõn nhợ chơi bời. Mỗi ngày trôi qua đều không có gì nuối tiếc. Nhưng đó chỉ là trước khi cái tin tức như sét đánh giữa trời quang ấy ập đến mà thôi.

Môn Giáo dục nhân cách cho sinh viên Đại học Hàn Quốc (Môn bắt buộc): Trượt

Quyết định: Không thể tốt nghiệp

Ai có thể ngờ được 2 tín chỉ của một tiết đại cương cuối cùng lại trở thành điểm trí mạng của anh chứ. Đó chỉ là một môn học vô giá trị khi mà hơn một trăm đứa sinh viên bị nhồi nhét trong một căn phòng, rồi hạ màn bằng cách cho giáo viên ngồi nghe hết mấy bài thuyết trình. Tuy tất cả sinh viên đều bắt buộc phải học nó, nhưng chỉ cần đi học đủ số buổi thôi là cũng đạt điều kiện qua môn rồi cơ mà. Bởi vậy anh mới chẳng buồn bận tâm đến môn học vợ vẫn này đây.

Thực ra Jae Young chưa từng đến lớp học môn này dù chỉ một lần. Thứ nhất là bởi con người anh vốn rất chán ghét mấy môn học kiểu như vậy, tiếp đó là vì cuộc thi quốc tế và hoạt động của đội kịch đã khiến cho anh chẳng còn hơi sức đâu mà nghĩ đến chuyện khác nữa, cuối cùng là lý do quan trọng nhất, đó là bởi anh đã tin tưởng vào lời hứa hẹn của một hậu bối quen biết

rằng cậu ta sẽ chịu trách nhiệm luôn cả phần bài tập nhóm của mình. Thế nhưng không lâu sau đó, chính cái tên hậu bối kia cũng rơi vào hoàn cảnh tương tự như anh.

“Anh ơi, em thực sự xin lỗi. Em không có gì để bào biện hết... nhưng mà thực ra em cũng bị tạch anh ạ. Tuy đi học đủ tất cả các buổi, nhưng vì bài tập nhóm bị 0 điểm nên em vẫn bị hạng E. Cái tên khốn không có tình người đó... Bà dì của em qua đời mà, em đã buồn chết đi được.”

Lúc đó Jae Young đã vội vàng mua ngay một set trà xanh của đảo Jeju rồi đến hối lỗi với giáo sư. Anh giải thích rằng mình đã đậu vào một ngôi trường có hệ đào tạo sau đại học xuất sắc đến thế nào, và rồi anh sẽ lan rộng vị thế của Hàn Quốc trên bản đồ thế giới ra sao, thế nhưng cuối cùng vẫn thất bại trong việc sửa lại điểm số. Giáo sư đã trả lời anh với vẻ mệt mỏi:

“Tuy tình huống của em vô cùng đáng tiếc, nhưng chuyện này rất khó giải quyết. Em không làm gì thì Trưởng phòng hành chính của khối Nghệ thuật cũng đến đây làm âm lên rồi. Thầy thật sự cũng hết cách. Nếu việc tham gia một tiết học gây khó khăn đến chuyện dự định tốt nghiệp của em thì đáng lẽ ra em phải nói với thầy chứ? Gần đây báo chí cũng đang rầm rộ vấn nạn đi học hộ nên thầy cũng không thể làm gì hơn. Nếu không ai biết chuyện này thì còn may ra... Nhưng cái cậu sinh viên kia đúng là cứng đầu hết thuốc chữa.”

Nói cách khác, chỉ cần Jae Young thuyết phục được cái tên trưởng nhóm đó thì mọi việc sẽ được giải quyết. Anh lấy số điện thoại của cậu ta trong sự tức giận rồi liên lạc ngay, ngật nổi cái tên khốn kia gọi điện thì không nghe máy, nhắn tin cũng không thèm trả lời. Thậm chí hình như anh còn bị chặn số luôn rồi cơ.

Vì đang là kỳ nghỉ nên Jae Young đã phải trực tiếp đi tìm cậu ta, nhưng vấn đề nằm ở chỗ địa chỉ của cậu ta cũng không hề dễ tìm chút nào. Cậu ta là sinh viên vừa đi học lại, chưa kể còn chẳng buồn tham gia bất cứ hoạt động gì, đến cả người của văn phòng khoa Kỹ thuật Máy tính còn không biết cậu ta đang ở đâu. Câu lạc bộ Cảm thụ Điện ảnh, câu lạc bộ Acapella, câu lạc bộ Judo... đều không hề xuất hiện cái tên Chu Sang Woo. Và rồi khi

mọi việc vẫn còn dở dang, thời hạn cứu vớt điểm số của anh đã thực sự chấm dứt.

Jae Young hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng. Nếu nguyên nhân khiến anh không thể tốt nghiệp là do sự lười biếng của bản thân, thì có lẽ vài ngày trôi qua anh đã có thể cười đùa mà nói chuyện này mới buồn cười làm sao, có thể quen thuộc khi trở thành đối tượng bị trêu chọc trên bàn rượu, thậm chí còn có thể cùng với đám chiến hữu nhai sống cái thẳng nhóc trưởng nhóm kia rồi quên đi mọi chuyện một cách sạch sẽ.

Cuối cùng Jae Young vẫn phải chịu cảnh nhàn rỗi. Thực ra kể cả việc tốt nghiệp có bị muộn thì tính trong đám nam sinh đã nhập ngũ, thời điểm của anh cũng không bị coi là quá chậm trễ. Hơn nữa portfolio của Jae Young còn vô cùng xuất sắc nữa, dù có chơi bời thêm nửa năm thì anh cũng vẫn có thể xin việc hay du học một cách ngon lành.

“Này, gặp cậu khéo quá. Tin tức cậu không thể tốt nghiệp được đã loan ra khắp trường rồi đấy? Có muốn nhân lúc này làm một project về game điện thoại không?”

“Game gì cơ? Là project của đám sinh viên à?”

“Ừm. Người phát triển là thiên tài của khoa Kỹ thuật Máy tính trong lời đồn. Cực kỳ giỏi luôn. Thú vị lắm đúng không? Nếu cậu không có việc gì làm thì chơi bời một chút thử xem?”

“Cậu đang cố đùn đẩy cho tớ thì có.”

“Cậu nói đúng rồi đấy.”

Han Soo Young và Jae Young là bạn cùng khóa, vì cô đã bảo lưu một thời gian khá lâu nên năm nay mới có thể tốt nghiệp. Vốn dĩ cô cũng tính học lên cao, nhưng do xin vào được một doanh nghiệp nước ngoài nên hiện tại cô đang phải gấp gáp sắp xếp lại những vấn đề cá nhân.

“Cậu đến xem giúp tớ đi. Thực ra tớ cũng chẳng hứng thú lắm với đề tài này. Chưa kể cái người lập trình game còn hơi nhạy cảm nữa. Cậu cứ đến họp thay tớ rồi giải thích rằng tớ không thể tham gia. Thế nào, được không?”

“Nhờ suông thôi à?”

“Tháng sau, khi tớ xong việc sẽ lập tức mời cậu uống rượu.”

Thực ra Jae Young cũng rảnh rồi đến mức toàn ngồi chơi game trong văn phòng của cậu lạc bộ. Thế nhưng anh vẫn tỏ ra chẳng còn cách nào khác rồi mới gật đầu đồng ý với Soo Young.

(5)

Đúng là không thể ngờ được, cái tên nhóc điên đó lại là người ngồi trong phòng họp đợi anh. Một sinh viên năm nhất dám cãi lại tiền bối mà không hề chớp mắt lấy một cái, một nam sinh có phần gầy trắng nõn như tuyết, một tên ngốc dù đã gặp bao nhiêu lần nhưng vẫn không thể nhớ được mặt người khác... cái con người đó lúc này đang ở ngay trước mắt anh. Và có vẻ như lần này cậu ta vẫn không thể nhận ra được Jae Young nữa rồi.

Cuộc họp mà anh vốn chẳng hề mong đợi hóa ra lại khá thú vị. Ban đầu nhóc điên còn tặng anh một cái liếc mắt đầy nghi ngờ, song sau khi nhìn portfolio của anh thì phản ứng của cậu ta liền thay đổi ngay lập tức. Chính bản thân Jae Young cũng đã nghe qua tin đồn về tài năng lập trình của người này, và rồi cảm giác hứng thú cứ thế ngày một lớn dần. Đang bực mình vì không thể tốt nghiệp được thì đột nhiên anh lại vớ được một công việc thú vị như vậy cơ đấy.

“VẬY anh cho tôi số điện thoại đi.”

Jae Young vừa bấm vừa tận hưởng cảm giác vinh quang khi được tên nhóc điên kia xin số điện thoại. Thế nhưng một lần nữa, mọi việc lại rồi tung cả lên.

Trong lúc Jae Young còn đang bận tiêu hóa sự thật rằng Nhóc điên = Nhóm trưởng (Chu Sang Woo), thì tên kia đã vội vã biến mất khỏi phòng họp, chỉ để lại một quyển vở trên mặt bàn. Nỗi đau vì 2 tín chỉ mà không tốt nghiệp được vốn đã lảng đi trong lòng anh giờ đây lại trỗi dậy một lần nữa. Lòng ngực bùng bùng lửa giận. Vốn anh còn định gọi cậu ta ra mắng một trận để xả stress, vậy mà cậu ta lại vẫn tiếp tục bơ đẹp tin nhắn của anh.

Jae Young đã cực kỳ cực kỳ cực kỳ bực mình. Nhưng dù sao thì thời hạn chỉnh sửa lại điểm số cũng đã qua lâu rồi. Anh có tra khảo đi chẳng nữa thì cũng không thể tốt nghiệp nổi, chưa kể

anh còn chẳng biết địa chỉ nhà cậu ta ở cái xó xỉnh nào. Ngoài việc xem như chuyện này chưa từng xảy ra thì cũng đâu còn cách nào khác.

(6)

Vào một cuối tuần rảnh rỗi, khi Jae Young cùng đám bạn đi chơi game, anh lại tiếp tục chạm mặt tên nhóc điên.

Đúng là cậu ta rất hợp với công việc làm thêm tại quán game. Tuy anh cũng đã nghĩ ra vài biện pháp để làm khó cậu ta ngay tại đây, nhưng thật sự là đối với một người như thế này, anh không thể áp dụng mấy cách bắt nạt thông thường được. Jae Young đã biết những tiền lệ từng thất bại rồi, cho nên anh càng phải thận trọng hơn.

Thế nhưng việc chơi game khi có thằng nhóc đó ở trước mặt lại khiến anh chẳng thể nào tập trung được. Jae Young thậm chí còn kích động gọi hần một bát mì. Anh không hề tính toán làm mấy chuyện như kiếm cơ đồ vạ, hay bắt cậu ta nấu đi nấu lại nhiều lần. Thứ anh muốn chỉ là được nhìn thấy cảm xúc áy náy giống như một người bình thường, hoặc đôi chút chật vật sẽ xuất hiện trên gương mặt đó mà thôi.

Vậy mà không ngờ cậu ta lại cư xử hết như một tên mặt dày. Giờ Jae Young đã tìm được cảm giác đồng điệu với mấy đứa từng bắt nạt thằng nhóc này rồi. Anh đã điên tiết đến mức chửi bậy luôn cơ mà.

‘Sau này anh cứ sống rác rưởi như vậy đi, và từ giờ đừng có liên lạc với tôi nữa.’

Đây là lần đầu tiên Jae Young gặp một người thiếu tính hòa hợp xã hội đến như vậy. Anh tha thiết muốn túm tên nhóc này lại rồi đánh cho một trận, thế nhưng đánh xong thì kiểu gì cậu ta cũng dùng vẻ mặt không hề tỏ ra đau đớn của mình mà ấn gọi 112 cho xem. Ngày hôm đó, Jae Young lại tiếp tục nhẫn nhịn thêm lần nữa.

Sau vài năm quan sát tên nhóc điên ấy, anh đã bỏ ngoài tai tất cả những lời người khác nói mà ôm trong lòng chút thiện cảm mơ hồ với cậu ta. Jae Young vốn dĩ luôn bị lôi kéo bởi những

điều không nằm trong phạm trù bình thường. Nhưng điên khùng cũng phải có mức độ thôi chứ, dính dáng đến cái tên này thì cảm giác chán ghét trong anh đã lấn át đi cả sự hứng thú. Anh dần dần đã không còn muốn nhìn thấy Sang Woo nữa.

(7)

Vào một ngày nào đó, cái tên điên khùng từng nói rằng sẽ không bao giờ gặp lại Jae Young bỗng đột ngột xuất hiện ở nhà hàng nơi anh làm việc cùng với một người con gái cực kỳ xinh đẹp. Vì sự nhờ vả của một chị gái thân thiết, Jae Young đã giúp đỡ công việc cho nhà hàng từ khi nó mới đi vào hoạt động, thế nên chuyện anh làm ở đây cũng khá nổi tiếng trong khu này.

Vào khoảnh khắc Sang Woo xuất hiện, huyết áp của Jae Young cứ thế tăng lên vùn vụt. Khi cậu ta không hề sợ hãi bước đến gần để trực tiếp nhận lấy một trận ẩu đả từ anh, trái tim của Jae Young đập thành thịch với nhịp độ cực nhanh. Vậy mà cuối cùng cậu ta lại gọi pasta mà không hề nhận ra anh là ai. Hơn nữa đây tuyệt đối không phải là đóng kịch. Bởi thậm chí khi hai người đối diện nhau, ánh mắt dò xét kia vẫn chỉ như dành cho người mới lần đầu gặp mặt. Tất cả những phần uất của Jae Young bỗng đổ dồn về một mối, tự động nhân đôi, và rồi một cảm giác mãnh liệt bỗng dâng trào trong lòng anh.

Rốt cuộc là tại sao chứ? Trong lúc đợi đồ ăn được làm xong, anh đã nghiền ngẫm về lý do mình nổi giận. Và câu trả lời chỉ có một: Cực độ của sự thờ ơ.

Bữa tiệc chào đón tân sinh viên, sự kiện 850 won, và cả đoạn phỏng vấn... mọi chuyện đều đã xảy ra từ quá lâu rồi. Và dù anh có quên đi thì đáp án cũng không có gì thay đổi. Ở trong hoàn cảnh vì hành động của bản thân mà lỡ khiến cho người khác không thể tốt nghiệp được, nếu là người bình thường thì đã biết nghĩ cho đối phương, hoặc chỉ cần giả vờ như cảm thấy áy náy thôi cũng được rồi mà? Mà nếu đối phương đã bày tỏ thiện chí, cậu ta càng càng càng nên phải hành xử như vậy chứ. Trong đầu tên nhóc kia hình như đang cho rằng bản thân mình sẽ không bao giờ mắc sai lầm, sau đó chỉ chăm chăm tìm cách chuồn thật nhanh thôi thì phải.

‘Kim Young Jae... tiên bối.’

Đây, chuyện này chính là bằng chứng rõ ràng nhất cho việc cậu ta không hề nhận ra anh mà chỉ đang nói nhăng nói cuội mà thôi. Quần áo và tóc tai mới thay đổi có một chút mà đã hoàn toàn không biết là ai với ai rồi. Cả đời Jae Young chưa từng gặp người nào khiến cho cả cơ thể mình đều đồng loạt cảm nhận được sự khinh thường đến thế.

Và rồi cơn giận của anh dần dần chuyển hướng một cách kỳ lạ. Anh vừa muốn giẫm vào vết xe đổ của vị đại diện khoa Kỹ thuật Máy tính bằng cách quát mắng gào thét, nhưng anh cũng muốn khiến cho cậu ta phải chú ý đến mình. Ít nhất cũng phải giống với mức độ anh để ý đến cậu ta. Anh khao khát được nhìn thấy trong đôi mắt vô cảm đó xuất hiện sự tung quần cùng với những cảm xúc chán ghét hay kích động gì đó, thậm chí anh còn muốn khắc cái tên Jae Young của mình lên bộ não tồn tại hết như một cỗ máy của cậu ta nữa kìa.

‘Cậu có ghét thứ gì không?’

‘Ghét tiên bối ạ.’

Nếu thế thì dễ quá rồi. Ngày hôm đó sau khi kết thúc công việc, Jae Young liền bắt tay vào thực hiện kế hoạch của mình ngay lập tức. Trong quyển vở mà tên nhóc điên kia để quên ở phòng họp có phần sắp xếp tiết học cho học kỳ sau. Anh viết lại một thời khóa biểu khác sau khi tham khảo biểu đồ thời gian của cậu ta. Lần này anh nhất định sẽ vận dụng hết mười phần công lực của mình.

‘Mọi người có biết một nam sinh tên Chu Sang Woo không? Cái người lúc nào cũng mặc quần áo màu đen và đội mũ lưỡi trai đen ý ả?’

Từ bảo vệ cổng trước cổng sau, người chia cơm trong căng tin, chủ cửa hàng tiện lợi, nhân viên hành chính part time, thủ thư trong thư viện, người làm việc ở công trường sân bóng đá trong nhà, đến cả những sinh viên từng học chung tiết với cậu ta trong học kỳ vừa rồi... Jae Young đã tìm đến họ để thăm dò mọi

thứ. Thế nhưng thứ anh thu hoạch được lại là một kết quả có phần buồn cười.

‘Nam sinh đó á, ngày nào cậu ta cũng đạp xe đến trường vào đúng một khung giờ không thay đổi nên tôi nhớ rõ lắm.’ (Trích lời nhân viên bảo vệ)

‘Cậu ta đến đây vào một giờ cố định để mua chính xác một loại cà phê rồi uống nó. Ngoài ra tuyệt đối sẽ không cho vào miệng thêm bất cứ thứ gì khác.’ (Trích lời chủ cửa hàng tiện lợi)

‘Nam sinh ấy ngày nào cũng có mặt ở đây lúc 4 giờ 2 phút, chưa một lần có sai sót. Tôi thậm chí còn chẳng cần tới đồng hồ nữa.’ (Trích lời thủ thư thư viện)

‘À, là cái cậu ngày nào cũng lủi thủi một mình đó hả? Vào phút thứ bốn mươi một kiểu gì cậu ấy cũng đi qua chỗ này. Chưa hết, chắc chắn cậu nam sinh đó sẽ vòng qua chỗ queo kia để vứt lon cà phê vào cái thùng rác thứ hai. Có lẽ là cậu ấy ghét những cái thùng còn lại.’ (Trích lời nhân viên công trường)

‘Ngày nào cậu ta cũng ngồi ở cùng một vị trí cố định. Hình như là trong suốt cả một học kỳ luôn thì phải.’ (Trích lời sinh viên chung lớp)

Xem ra Chu Sang Woo còn điên hơn cả anh tưởng tượng.

Những người đi trước Jae Young đã chứng tỏ rằng không thể dừng đến tên điên này dù chỉ là một vết xước theo cách thông thường được. Anh phải đặt mình vào tâm thế của cậu ta rồi tìm kiếm một phương thức tấn công điên rồ tương xứng. Vậy nên Jae Young quyết định nghiên cứu cách thức khiến cho một ngày hoàn hảo của cậu ta hoàn toàn bị đập đổ.

Một ngày trước lễ khai giảng, không một ai có thể kỳ vọng vào chuyện đến trường như Jae Young của giây phút này.

Sang Woo hoàn toàn không thể tập trung được vào tiết học Tiếng Trung. Kẻ phá bình đang ngồi bên cạnh cậu lúc này liên tục dùng ngón tay xoay xoay chiếc bút, rung đùi âm âm không ngừng, và khi Sang Woo vừa kịp quên bẵng đi một lát thì phần khuỷu tay của anh ta đã lại huých huých vào người cậu. Tiết học năm mươi phút như bị kéo dài thành năm tiếng vậy.

‘Cậu đúng là một tên nhóc không bình thường. Tôi đã định cho qua mọi chuyện rồi, nhưng giờ thì tôi chính thức đổi ý. Hãy cùng chào đón học kỳ sau nhé.’

Chẳng lẽ “đổi ý” ở đây có nghĩa là anh ta sẽ tham gia mọi tiết học có cậu rồi cản trở việc nghe giảng sao? Trong lòng Sang Woo dấy lên dự cảm không lành, nhưng cậu vẫn cố gắng phủ nhận nó. Không phải đâu. Chắc chắn đây chỉ là tình cờ học chung tiết mà thôi.

Sang Woo chạy hùng hục như điên đến lớp học tiếp theo, song chỗ mà cậu luôn ngồi mọi khi lại xuất hiện một chiếc ba lô. Lần này là một chiếc ba lô màu xanh lam. Tiết học này tiếp tục có một tên biết được vị trí hoàn hảo của cậu nữa sao, đúng là đen đủi hết chỗ nói. Sang Woo hít thở thật sâu để giữ cho bản thân mình bình tĩnh, cậu ngồi xuống vị trí ngay cạnh rồi mở sách ra, nhưng vì quá tức giận nên thậm chí cậu còn chẳng thể nhìn rõ chữ trên sách. Trang giấy bị cậu siết chặt đến nỗi ướm đầm mồ hôi. Vậy là sáng thứ Hai nào cậu cũng phải nhìn thấy cái tên ác ma đó sao, thế thì tập trung học hành kiểu quái gì được!

Trong lúc cậu còn đang mải mê chửi thầm trong lòng, chủ nhân của chiếc ba lô xanh đã đến. Sang Woo cũng chẳng mấy quan tâm xem người này là ai, nhưng một lần nữa cái cổ của cậu

lại bất giác quay sang nhìn theo phản xạ. Áo khoác đỏ, áo jersey đỏ, mũ đỏ, Coca-Cola!

Kẻ thù của cậu lúc này đang ngoặc cả ba lô cùng túi đeo chéo vào ghế rồi ngồi xuống bên cạnh. Sang Woo ngây ngẩn nhìn anh ta đến tận ba mươi giây. Jae Young nhấp một ngụm Coca, khoe miệng bày ra một nụ cười nhạt. Sang Woo bắt đầu cảm nhận được điều gì đó không ổn và trong lòng cậu cũng đã vô cùng muốn bật dậy khỏi chỗ ngồi, dù vậy cậu không thể bỏ ngang một tiết học được. Cuối cùng cậu chỉ còn cách chuyển đến chỗ nào đó cách xa cái tên kia mà thôi.

Tiết học bắt đầu ngay sau đó. Giáo sư tiến hành điểm danh sinh viên, khi đến lượt cái tên Jang Jae Young thì bỗng giáo sư đột ngột đeo kính lên.

“Jang Jae Young khoa Thiết kế Trực quan, em học môn này liệu có ổn không?”

“Em thích học Toán lắm thầy ơi!”

“Kể cả như thế, nhưng đây là Toán Kỹ thuật mà?”

Sự hứng thú của giáo sư lúc này chính là nỗi đau khổ của Sang Woo. Cậu vò đầu bứt tai trong tuyệt vọng, đến mức còn làm lơ mất bốn phút trong tiết học. Nhưng sau đó cậu cũng không thể nào tập trung nổi. Vì không phải chỗ ngồi mọi khi nên góc độ nhìn thấy giáo sư cũng bị thay đổi, tâm trạng hiện tại khiến cậu không thể nghe rõ lời thầy nói được nữa. Mà tồi tệ nhất phải kể đến chính là bầu không khí ngày càng rối tung rối mù lúc này.

Tiết học vừa kết thúc là Sang Woo lao ngay ra khỏi lớp như một viên đạn. Chưa bao giờ cậu cảm thấy giận giữ như thế. Trong hầu hết các trường hợp Sang Woo luôn duy trì được sự bình tĩnh, nhưng hiện tại cậu giống như bị đâm thẳng vào gót chân Achilles vậy.

Sang Woo cứ thế chạy mãi, cậu chỉ dừng chân cho đến khi tới được điểm xếp hàng trước căng tin. Khi tay đang chống xuống đầu gối và cổ họng cố điều chỉnh nhịp thở, nơi khoe mắt cậu bỗng lại xuất hiện bóng dáng của một chiếc áo khoác đỏ đáng

ghét. Jang Jae Young đang đứng nói chuyện với đám sinh viên xếp hàng phía sau với vẻ chẳng mấy quan tâm đến cậu, nhưng Sang Woo vẫn cực kỳ sợ hãi anh ta. Cũng may mà anh ta không tới bắt chuyện, bởi chỉ cần cái người đó hiện diện bên cạnh thôi cũng khiến cậu giống như đang nổi phát ban dị ứng rồi.

Thời gian xếp hàng đến lượt dường như dài hơn mọi khi. Sang Woo nhận thức ăn ở góc đồ Hàn rồi ngồi xuống, hóa ra vẫn còn sớm hơn hai phút so với bình thường. Vậy mà cậu vẫn cứ run rẩy trong bất an mãi không thôi.

“A, vừa hay bên này có chỗ nè!”

‘Vừa hay?’

Linh cảm chẳng lành của cậu đúng là không chệch đi đâu được. Jang Jae Young lướt qua lướt lại vô số những chiếc bàn trống với khay thức ăn trên tay, nhưng cuối cùng vẫn cố tình dừng lại bên cạnh góc Sang Woo đang ngồi ăn cơm.

i) Chuyển sang chỗ khác: Dẫn đến tình huống anh ta bám nhằng nhằng theo cậu, và mọi chuyện vẫn sẽ giống hệt như cũ. Lãng phí thời gian.

ii) Ngồi yên tại chỗ: Không có chuyện gì xảy ra hết.

Sau một chút mô phỏng đơn giản, Sang Woo quyết định ăn tiếp và mặc kệ anh ta.

“Anh, anh, anh! Có chuyện gì mà anh lại ở căng tin thế này?”

“Thì là vậy thôi. Mà lâu rồi mới gặp cậu nha.”

“Chuyện anh nguyên rửa giáo sư nên không thể tốt nghiệp được là thật ạ?”

“Không nhé! Chết tiệt, tên nào nói vậy đấy?”

Và rồi sau đó, Sang Woo đã được chứng kiến một cảnh tượng đi vào lịch sử. Ngay từ đầu cậu đã cố tình chọn một góc thật yên tĩnh rồi, vậy mà chỉ vì có cái tên Jang Jae Young ngồi bên cạnh mà bàn ăn cứ thế được lấp kín chỗ trống. Âm thanh của đám đông ồn ào đến mức cậu không biết thức ăn của mình đang đi vào bằng đường miệng hay đường mũi nữa.

Sau khi ăn xong thì Sang Woo kiểm tra đồng hồ, 12 giờ 22 phút, nhanh hơn bình thường tận sáu phút. Cậu cầm khay đứng lên, dọn dẹp thức ăn thừa với tốc độ tên lửa rồi đến chỗ vòi nước uống liền năm cốc liền tiếp. Bụng dạ cậu đang cảm thấy không ổn chút nào, chắc chắn là vì ban nãy ăn cơm vội quá nên bị khó tiêu rồi.

Sang Woo ra khỏi căng tin theo lối cửa sau rồi tiến vào cửa hàng tiện lợi. Ngày nào sau khi ăn xong cậu cũng phải uống cà phê của Black Holic. Lý do cậu yêu thích loại cà phê này chỉ vì nó là loại rẻ nhất và có chất lượng không đến nỗi nào mà thôi.

Qua quầy quà vặt, quầy mì tôm và tủ kem thì chính là ba chiếc tủ lạnh đựng đồ uống. Sang Woo bước đến chiếc tủ lạnh thứ ba, ngược mắt lên nhìn ngăn thứ năm.

‘Ồ? Đâu hết rồi?’

Đảo mắt nhìn đi nhìn lại nhưng cái ngăn bày loại cà phê cậu thường uống vẫn trống không như cũ. Sang Woo vốn không phải kiểu người quen thuộc với những tình huống bộc phát ngoài dự kiến. Từ khi đi học lại đến giờ, đây là lần đầu tiên Sang Woo gặp phải chuyện như vậy, cậu cứ đứng ngây như phỗng trước tủ lạnh một lúc lâu, mãi sau mới chịu tiến về phía người phụ nữ trung niên quản lý cửa hàng này.

“Hôm nay không có cà phê Black Holic ạ?”

“A, là cậu hả! Chuyện đó...”

Người phụ nữ khó xử tránh đi tầm mắt của cậu.

“Chiều qua có một nam sinh đến đây mua hết chỗ cà phê đó rồi.”

Sang Woo có cảm giác như cả bầu trời đang đổ sụp xuống. Nam sinh được nhắc tới là ai còn cần cậu phải hỏi nữa sao. Nguyên nhân thì đã quá rõ ràng rồi, về sau phải đối phó như thế nào mới là vấn đề quan trọng.

“Vậy khi nào mới có lại loại cà phê đó ạ?”

“Loại này bán cũng không chạy lắm, có lẽ khoảng hai tuần nữa mới có lại được?”

Cuối cùng không còn cách nào khác, Sang Woo đành chọn một loại cà phê có mẫu mã hao hao Black Holic rồi lảo đảo ra khỏi cửa hàng. Không biết đời này cậu đã từng có ngày nào chật vật như hôm nay chưa nhỉ? Hay đã từng có ngày nào mà không một việc gì được theo mong muốn của cậu như thế này chưa? Cậu có thể chắc như đinh đóng cột là chưa từng có.

Sang Woo đỡ dần thả bước trên đường. Sau khi ăn cơm và uống cà phê xong, cậu nhất định phải đi bộ một chút, mười một phút hằng ngày dành cho việc dạo bước trên con đường nhỏ sau núi ở gần trường học sẽ giúp cho cậu lấy thêm sinh khí.

Cậu bước đi thật chậm rãi, bao nhiêu chuyện không vui của ngày hôm nay bỗng hiện về trong tâm trí. Những điểm đáng nghi không phải chỉ có một hai chỗ. Jang Jae Young làm cách nào mà biết được thời gian biểu của cậu, tại sao lại nắm rõ chuyện cậu ngồi ở vị trí nào trên lớp, thường uống loại cà phê nào trong cửa hàng tiện lợi? Anh ta giống hệt như một tên bám đuôi biến thái vậy.

“Cậu không thể đi về hướng này đâu.”

“Tại sao ạ?”

“Cậu lạc bộ Kịch đang sử dụng chỗ đó.”

Cổng vào của con đường mà Sang Woo đi dạo hằng ngày đã bị chặn lại. Cậu vô cùng nghi ngờ đây không phải là chuyện trên trời rơi xuống, bởi hà cớ gì nó lại xảy ra đúng vào ngày hôm nay cơ chứ. Từ trước đến giờ cậu chưa từng trải qua tình huống nào như vậy.

Hết cách, Sang Woo đành rẽ sang con đường khác. Cậu mở lon cà phê ra rồi uống một ngụm, nhưng vì ngọt quá nên gương mặt cậu bất giác nhăn tít cả lại. Đi qua sân bóng trong nhà, bỗng nhiên có một công nhân đang ngồi nghỉ lên tiếng bắt chuyện với cậu:

“Cậu nhóc, sao hôm nay lại xuất hiện ở đây?”

Đây là điều mà một người lần đầu gặp mặt có thể nói được sao? Đúng là một ngày toàn những chuyện kỳ lạ. Sang Woo đỏ

lon cà phê vào công nước thải rồi đi về phía tòa nhà của khôi Tự nhiên.

Chiếc thùng rác thứ hai mà cậu thường dùng bỗng nhiên đầy tràn cả ra chắc chắn cũng không phải là chuyện ngẫu nhiên. Từ trước đến nay Sang Woo luôn vứt vỏ lon vào chiếc thùng này, chính là vì cậu không bao giờ phải lo lắng đến chuyện nó bị đầy cả. Cậu ném chiếc lon rỗng vào cái thùng rác thứ ba mà trong lòng không vui chút nào. Chưa kể cậu còn ném trượt khiến chiếc lon va vào nắp thùng rơi ra ngoài, để rồi lại phải vứt lại lần nữa. Xong xuôi đâu đấy, Sang Woo run rẩy đi đến thư viện.

“Ở nơi này chắc chắn không ai có thể làm khổ mình nữa.”

Thư viện trường có hệ thống đặt trước, đêm nào Sang Woo cũng đặt hết rồi nên đảm bảo không một ai có thể cướp được chỗ của cậu. Cậu bước đi nhanh như một cơn bão đến ngồi trước máy tính, đăng ký những cuốn sách cần thiết, sau đó mượn những ấn bản mới mà mình đang cần ở trên kệ. Cuối cùng, cậu ngồi xuống nơi mình đặt trước - mép bên phải của chiếc bàn thứ tư trong phòng đọc. Vị trí này thường không có nhiều sinh viên đi qua đi lại bởi vì nó ở ngay cạnh gian sách Thần số học, vậy nên sẽ tránh được sự hỗn tạp. Hơn nữa chỗ này cũng không gần cửa sổ, mấy yếu tố có thể cản trở việc học của cậu cũng tự nhiên không còn nữa. Sang Woo chưa từng một lần ngồi ở bất cứ vị trí nào khác trong thư viện.

Và rồi khi nhìn thấy một chiếc túi được đặt sẵn bên cạnh nơi mình ngồi, trống ngực của Sang Woo trong một khoảnh khắc như muốn rớt thẳng xuống đất. Nhưng cũng may vật thể này không phải là chiếc ba lô màu xanh hay túi đeo chéo bằng da mà cậu nhìn thấy hôm nay, nó là một chiếc túi vải ecobag có màu trắng tinh.

Sang Woo mở sách ra và bắt đầu học bài. Trong khoảng thời gian đó, cậu có đứng lên đi vào nhà vệ sinh một lần. Để rồi khi quay lại, trên bàn học bỗng nhiên xuất hiện thêm một lon cà phê.

i) Là cà phê mà cậu mua sao?

ii) Có nhìn thấy chủ nhân của nó không?

iii) Nó có tác dụng gì với cậu không? y^(*) (Nguyên nhân: Nhân hiệu Black Holic)

Sau khi thông qua ba bước trong thuật toán, Sang Woo vươn tay về phía lon cà phê. Thế nhưng đúng lúc đang định bật nắp lon ra và làm một ngụm thì cậu lại nhìn thấy một tờ giấy note được dán lên thân lon. Trên đó là nét chữ viết tay xấu như gà bới.

Vật sở hữu của Jang Jae Young

Sang Woo nhú chặt mi tâm như thể nhìn thấy một thứ sâu bọ kinh tởm lắm. Và rồi đột nhiên có một bàn tay thò đến từ phía sau cầm lấy lon cà phê trên tay cậu. Sang Woo ngược lên nhìn, ánh mắt cậu chạm thẳng đến đôi đồng tử nằm phía sau cặp kính.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Jae Young tháo ba lô và túi đeo chéo bằng da đang đeo trên người xuống, cộng thêm chiếc túi vải màu trắng đặt trên bàn, rồi móc tất cả bọn chúng lên ghế ngồi. Đúng là một khung cảnh dù có nhìn tận mắt cũng khó mà tin nổi. Tên khốn này vác đến tận ba cái túi đi học chỉ để phục vụ mục đích chọc tức người khác. Anh ta cởi cái mũ len màu đỏ ra ném lên bàn, sau đó lại chạy đi đâu mất tiêu.

Ruột bút chì đã gãy làm đôi do Sang Woo dồn quá nhiều lực lên tay. Con gián không nhìn thấy còn khiến người ta khó chịu hơn cả con gián hiện lù lù trước mặt. Với Sang Woo, Jang Jae Young chính là như thế. Ngay cả khi anh ta không hề ngồi bên cạnh cậu, thì cậu vẫn có cảm giác cái mũ đỏ chóc trên bàn kia sẽ có thể giở trò gì đó với mình, dẫn đến hệ quả là không tài nào tập trung vào việc học được.

Cuối cùng cái tên Jae Young đó cũng quay lại với dăm ba cuốn sách trên tay. Lịch sử của tình dục, Bản chất của lên đỉnh, Nét đẹp của sự khỏa thân. Sau khi mượn ba cuốn sách như trên, anh ta đứng đỉnh kéo ghế ngồi xuống, mỗi khi lật đến trang nào có cảnh minh họa là lại cúi sát mặt xuống để nhìn ngắm cho kĩ.

‘Tên khôn thảm hại này...’

Sang Woo nỗ lực để không nhìn sang phía bên cạnh, nhưng cái âm thanh từng trang sách lật qua lật lại cứ đập vào tai cậu. Đây là còn chưa nói đến chuyện anh ta đang rung đùi ầm ầm khiến cho cái bàn lắc lư không ngừng. Nếu có thêm một người nữa ngồi chung thì có lẽ cậu đã hợp sức với người đó để tặng cho anh ta một cái liếc mắt rồi, nhưng hiện tại ở đây chỉ có một mình cậu mà thôi. Một chiếc bàn ở thư viện có thể sử dụng cho tám người, và rõ ràng là tên khốn kia đang cố tình ngồi cạnh cậu sau đó rung bàn như điên.

Thể hiện sự phẫn nộ = Thua cuộc

Lờ đi = Chiến thắng

Hồi trung học phổ thông, Sang Woo cũng đã từng tranh cãi với một tên bị nghiện sự chú ý nên cậu hiểu rất rõ mình phải phản ứng thế nào. Không cần biết nguyên nhân ban đầu to tát ra sao, chuyện này giống như tâm lý của một tên biến thái mặc áo choàng dài nhưng lại không mặc quần bên trong cốt chỉ để khiến cho con mắt ngạc nhiên và hoảng sợ vậy. Jang Jae Young hiện tại đang mong mỗi cậu sẽ đánh mất đi sự bình tĩnh, hoàn toàn trở nên sụp đổ và nổi giận chửi rủa khắp nơi.

Sang Woo hiểu rõ điều đó, vậy mà sự kiên nhẫn trong cậu vẫn liên tục chạm đáy. Cậu làm mọi cách để nhẫn nhịn đến cùng, thế nhưng vào cái khoảnh khắc chiếc bàn rung lắc đến độ khiến ngòai chì của cậu vỡ vụn, đôi chân cậu đã không còn kiềm chế nổi mà đứng bật dậy. Sau khi Sang Woo thu dọn đồ dùng học tập trên bàn, gập sách lại và thô lỗ đeo ba lô lên vai, thì Jae Young cũng đuổi người nhóm dậy theo. Anh ta bám đuôi cậu như một lẽ đương nhiên. Nhưng giờ Sang Woo đã không còn quá ngạc nhiên về chuyện này nữa.

Trong lòng cậu hạ quyết tâm sẽ lờ Jang Jae Young đi. Vậy mà khi bước xuống cầu thang ra đến phía trước tòa nhà, Sang Woo suýt nữa đã va phải người anh ta, và điều đó khiến cho cơn giận dữ dồn nén trong cậu bấy lâu trở nên quá sức chịu đựng, Sang Woo xoay người lại đối diện thẳng với Jae Young.

Quang cảnh hiện tại giống hệt như một trận quyết đấu giữa cánh đồng hoang. Gương mặt vắn vẹo của Sang Woo mang hơi hướng của tuýp nhân vật phản diện, còn vẻ thông dong của Jae Young lại làm cho anh có phong thái hệt như một vị anh hùng, tuy vậy sự thật lại hoàn toàn trái ngược với điều đó. Mỗi khi phải đối đầu với đám bè đảng bắt nạt mình là Sang Woo lại biến thành cơn gió lùa lướt qua bọn họ giống hệt như hình ảnh trong game. Thế nhưng giây phút này đây, cậu chỉ muốn lôi vũ khí ra rồi đâm cho tên kia một nhát tựa như mấy nhân vật chính trong game hành động.

“Anh bị điên à?”

Sự tấn công yếu ớt này không hề gây ra chút thương tổn nào tới kẻ địch. Thậm chí khi nghe được giọng điệu của cậu, Jang Jae Young còn lộ ra vẻ vô cùng hả hê.

“Tiền bối, bộ anh là kẻ bám đuôi sao?”

“Kẻ bám đuôi gì chứ. Chỉ tại bán kính hoạt động của vị hậu bối nào đó quá rõ ràng thôi.”

Jae Young che miệng ngáp, sau đó đút tay vào túi quần.

“Tất cả mọi người đều biết cậu ngày nào cũng thực hiện cùng một hành động vào cùng một khung giờ tại cùng một vị trí. Bộ cậu tưởng mặc đồ đen thui như vậy thì sẽ không bị ai nhìn thấy à? Cậu nổi bật hơn bản thân mình nghĩ rất nhiều đấy nhé.”

“Sao anh biết được thời gian biểu của tôi?”

Jae Young lấy ra một cuốn vở nhìn rất quen mắt từ một trong ba chiếc túi trên người rồi ném nó về phía Sang Woo. Hóa ra cậu đã viết thời khóa biểu của mình trong quyển vở bị bỏ lại phòng họp hôm ấy. Người đối diện bước thêm vài bước để lại gần cậu hơn, sự khác biệt chiều cao vốn mờ nhạt bởi khoảng cách của hai người giờ đây bỗng trở nên cực kỳ rõ ràng. Sang Woo không muốn chịu thua nên đã trợn cả mắt lên trừng Jae Young.

“Làm thế này cùng không khiến anh tốt nghiệp được đâu. Sao phải lãng phí thời gian như thế?”

“Cậu tưởng tôi thích thú gì lắm nên mới làm ra mấy cái trò phiền phức này à? Là do cậu đã gây sự với tôi thôi.”

“Làm khổ tôi thì anh được lợi lộc gì?”

“Đây là... vấn đề tâm trạng à nha.”

Nụ cười nhạt trên môi Jae Young lúc này giống hệt như mây tên bất lương. Da gà da vịt của Sang Woo nổi hết cả lên. Chỉ cần một người có mức độ hợp tình hợp lý ở trạng thái tối thiểu thôi cũng có thể nhận ra được bản thân đã làm sai mà? Nhưng những điều mà anh ta nói cậu lại không tài nào hiểu nổi. Trên đời này làm gì có ai làm hại người khác theo mục tiêu để ra chứ? Lỡ như người này là một tên có sở thích lấy chuyện hành hạ ra để mua vui thì cậu phải làm sao bây giờ đây?

“Tôi phải làm gì thì anh mới chịu dừng lại?”

“Không biết nữa. Anh đây chưa nghĩ ra. Nhưng trước mắt cậu cứ ngoan ngoãn cái đã. Đừng cứ xử xấc xược nữa mà hãy hối lỗi đi.”

“Tôi có làm gì sai đâu mà phải hối lỗi.”

“Không làm được thì cứ đợi cho đến khi tôi đổi ý vậy. Nói trước nhé, anh đây là người thất thường lắm đấy.”

“Tôi cứ nghĩ anh chỉ là một tên rác rưởi thôi, nhưng hóa ra còn là một thằng thần kinh nữa.”

“Anh đây cũng nghe nhiều người nói vậy rồi.”

Ánh mắt hai người như tóe ra những tia lửa điện vô hình. Trên môi Sang Woo hiện lên một nụ cười chế giễu mà chẳng cần phải cố gắng.

“Chắc anh đang xem tôi là một tên ngốc đúng không, nhưng tiếc là anh nhầm to rồi. Tôi không sợ bất cứ thứ gì trên đời cả, và tôi cũng đã từng xóa sổ những tên điên rồ, rác rưởi, mắc bệnh nghiện gây sự chú ý giống như anh. Tiền bối, dù anh có làm ra trò gì thì với tôi nó cũng chẳng phải vấn đề gì to tát đâu.”

Trước sự khước từ của cậu, Jae Young lại tươi cười như thể đang hân hoan lắm.

“Nghe được những lời này từ cậu, tôi lại càng rạo rức hơn đó nha.”

“Cố mà làm cho tốt vào, tiền bối tâm thần.”

“Ừm. Dù sao thì tôi cũng rảnh lắm, tất cả là nhờ vào một vị hậu bối điền khùng nào đó.”

Sang Woo thô lỗ quay lưng đi, tiến về phía chiếc xe đạp đang dựng trước thư viện. Cậu dùng lưng để che khuất rồi mới mở khóa xe vì sợ lỡ như Jae Young nhìn trộm, xong xuôi đâu đó cậu nhẩy phắt lên xe đi mất.

“Chắc anh ta không xì bánh xe đâu nhỉ.”

Nếu lang Jae Young dám động đến xe đạp của cậu, cậu sẽ báo cảnh sát ngay lập tức. Thế nhưng không như Sang Woo nghĩ, chiếc xe vẫn hoàn toàn lành lặn. Chỉ có điều hôm nay cậu về đến nhà sớm hơn mọi khi mà thôi.

Sang Woo dựng xe trước tòa nhà rồi đi lên tầng bốn. Bấm khóa vào nhà xong thì cả thể xác lẫn linh hồn của cậu lúc này mới tìm lại được cảm giác an toàn. Cậu chẳng buồn thay quần áo mà cứ thế nằm thẳng xuống giường nghỉ ngơi một lát.

‘Cái chuyện sét đánh giữa trời quang này là sao chứ.’

Cậu đã bị hành hạ suốt cả một ngày dài. Trong giờ học thì không tập trung được, ăn cơm trưa thì không tiêu hóa được, chuyện đi dạo thì bị phá bình, ở thư viện thì không học nổi chữ nào. Thực ra Sang Woo cũng không hề tự tin như khi huênh hoang với Jae Young. Anh ta hoàn toàn khác với những người từng bắt nạt cậu trước đây. Cẩn thận, tử mỉ, ranh mãnh. Jang Jae Young tuyệt đối không hề làm ra bất kỳ hành động phạm pháp nào để cậu có thể ra đòn phản công.

‘Thực ra vẫn còn một cách.’

Biện pháp duy nhất lúc này chính là kiên trì cầm cự cho đến khi anh ta tự mình kiệt sức. Dù có ngang ngược thế nào, Jang Jae Young cũng không thể nào tiêu hóa nổi mấy môn học giống như Toán Kỹ thuật 2 đâu, kiểu gì anh ta cũng sẽ bỏ cuộc giữa chừng thôi. Cùng lắm là hai tuần chứ gì. Bởi trong hai tuần đầu sinh viên có thể tự do hủy bỏ môn, nhưng sau hai tuần thì không được phép làm như vậy nữa.

Hai tuần. Tuy có khổ sở thật đấy, nhưng ít nhất chuyện này sẽ không kéo dài suốt cả học kỳ. Chỉ cần nhắm chặt mắt lại và

chịu đựng thì kiểu gì cậu cũng sẽ đợi được ngày tươi sáng thôi.

‘Dù sao mình vẫn tức điên lên được.’

Cảm giác oán giận dâng lên trong lòng Sang Woo. Đã thế cậu còn không thể giải bày chuyện này với ai. Bạn bè thì gần như không có, mà nếu có thì họ cũng chẳng đồng cảm nổi với chuyện cậu stress do bị cướp mất chỗ ngồi và bị một tên nào đó xông đến ngồi cạnh. Đêm hôm ấy, Sang Woo rơi vào tình trạng mất ngủ trầm trọng.

return 0;

Ngày hôm sau, ngày thứ hai của một học kỳ mới đáng trông đợi lại bắt đầu. Sang Woo dậy sớm hơn bình thường tận một tiếng, cậu leo lên xe trong tình trạng cạn kiệt sinh khí. Chất lượng giấc ngủ của cậu luôn ở mức tám tiếng, nhưng đêm qua do liên tục bị tỉnh giấc bởi ác mộng nên cậu chỉ ngủ được có bốn tiếng. Tình trạng cơ thể lúc này đang cực kỳ xấu. Trong giấc mơ của cậu, chiếc áo khoác đỏ ấy lại xuất hiện, và khi kéo khóa áo xuống, một hàm răng nanh nhọn hoắt lộ ra rồi lao vào cắn xé cậu. Khi tỉnh lại thì đến chính Sang Woo cũng thấy câu chuyện đó thật nực cười, nhưng trong mơ cậu đã sợ hãi đến độ phải chạy trốn trốn chết.

‘Chỉ cần chịu đựng hai tuần thôi.’

Sang Woo vừa nghiêng chặt răng vừa lẩm bẩm thần chú. Cuộc sống vốn bình lặng của cậu bỗng chốc bị vỡ tan khiến cho cảm giác bất an cứ dâng lên vô cớ, trong lòng cậu không thể an tĩnh nổi. Dù thế cậu cũng không có biện pháp nào hết. Đâu thể vì chuyện này mà đổi môn được, (đổi rồi thì Jae Young cũng sẽ tiếp tục bám theo thôi), lại càng không thể vì cái thứ xui xẻo đó mà đi bảo lưu kết quả.

Khi Sang Woo đạp xe qua cổng chính, đồng hồ điện tử điểm 8 giờ 24 phút. Để đảm bảo không bị chiếm chỗ giống như hôm qua, sáng nay cậu đã cố tình đi học thật sớm. Vào khung giờ này thì trong khuôn viên trường gần như không có bóng người nào. Sang Woo dựng xe trước thư viện rồi hướng về phía tòa nhà khối Kỹ thuật Công nghiệp nơi cậu có tiết hôm nay.

Kết quả khi vừa mở cửa lớp ra, tâm trạng Sang Woo ngay lập tức đã chìm trong tuyệt vọng. Trên mặt bàn thứ tư mép ngoài cùng bên phải lại xuất hiện một chiếc túi da. Rốt cuộc là anh ta đi học từ mấy giờ để chiếm chỗ vậy? Cậu chạy một mạch đến để nhìn chiếc túi kia cho kĩ, nhưng tuyệt nhiên vẫn không tìm ra được manh mối nào.

‘Không lẽ anh ta để nó ở đây từ hôm qua?’

Khả năng gây sốc này bỗng nhiên bật ra trong đầu Sang Woo. Cái tên khốn đó nhìn kiểu gì cũng không giống với hình tượng của một sinh viên chăm chỉ. So với chuyện anh ta đến đây từ bình minh để đặt túi, thì rõ ràng khả năng nó được để lại từ hôm qua có tính logic hơn nhiều.

Dù sao thì hôm nay cậu cũng là kẻ thua cuộc rồi. Không còn cách nào khác, Sang Woo cố gắng ngồi cách chỗ đó càng xa càng tốt. Máy sưởi chưa được bật nên trong phòng học lúc này lạnh lẽo hệt như bên ngoài. Sang Woo để nguyên áo khoác và khăn quàng ngồi xuống, cơn buồn ngủ cũng theo đó mà ập tới. Đêm qua cậu không ngủ đủ giấc nên giờ mới như vậy. Vốn cậu cũng định mở sách ra ôn tập, nhưng mấy con chữ cứ ngày càng mờ đi trước mắt.

‘Tí nữa vào tiết mà buồn ngủ như vậy thì nguy to.’

Tốt nhất là trước khi đến giờ cậu nên chớp mắt một chút. Đây là lần đầu tiên Sang Woo chống sách lên rồi biến nó thành gối ngủ. Cậu tựa má lên sách chuyên ngành, mắt nhắm nghiền lại, chỉ một lúc sau ý thức của cậu đã dần trở nên mờ nhạt.

“... Bài tập nhóm chiếm 30 điểm, nhận xét cuối kỳ chiếm 20 điểm. Trong othce của tôi và địa chỉ email đã có hết danh sách đề tài rồi đây nhé? Ai muốn thảo luận với tôi thì hãy liên lạc với trợ giảng hoặc gửi mail trực tiếp cho tôi. Nào, giờ chúng ta bắt đầu vào bài học.”

Khi Sang Woo mở mắt ra lần nữa thì một giọng nói đều đều đang vang vọng bên tai. Một màu đỏ tươi hoàn toàn choán hết tầm nhìn của cậu. Rõ ràng là cậu đã cố tình cách xa chỗ ban nãy

rồi cơ mà, sao giờ Jang Jae Young đã ngồi ngay bên cạnh cậu với nụ cười chế giễu trên môi thế kia?

Sang Woo nhanh chóng bật dậy và kiểm tra đồng hồ đeo tay. Tiết học đã trôi qua được mười bốn phút. Những sinh viên xung quanh trên bàn đều đã có tài liệu được phát, chỉ có bàn cậu là chẳng có gì. Loạt soát loạt soát. Jang Jae Young ở bên cạnh đang kẹp một tờ giấy A4 giữa hai ngón tay rồi lắc qua lắc lại.

‘Tên khốn điên khùng này...’

Sang Woo vội vàng nhìn mọi người xung quanh, nhưng không một ai có thừa tờ tài liệu nào cả. Cậu ngồi yên chặt vật nghĩ xem mình có nên ngắt lời giáo sư và xin một tờ khác hay không. Cuối cùng, Sang Woo đành nghiêng chặt răng chìa tay về phía Jae Young. Cậu hạ giọng nói:

“Đưa tài liệu của tôi đây.”

“Cậu đã được phát sao? Cái này là của tôi mà.”

“Dù sao thì anh cũng có học đâu.”

Đôi mắt của Jae Young hí dãn lại. Tờ giấy mỏng dính cứ thế pháp phối giữa đầu ngón tay anh. Sang Woo vươn ra định giằng lấy nó, nhưng Jae Young đã kịp vòng tay giấu ra đằng sau khiến cậu không thể chạm đến được. Anh gấp tờ giấy lại làm đôi. Sang Woo hồi hộp nhìn theo động tác ấy.

“Nếu muốn có một thứ gì đó thì phải nhờ vả một cách lịch sự chứ nhỉ.”

Với chiếc áo màu đỏ cùng giọng nói thì thậm mang theo thái độ ngông nghênh, Jang Jae Young nhìn giống hệt một tên ác quỷ. Tờ tài liệu mà Sang Woo thực sự rất cần lúc này đây đã bị biến thành một chiếc máy bay giấy kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa của anh ta.

“Xin hãy đưa nó cho tôi.”

“Thành khẩn hơn nữa.”

“Tôi đã xin anh đưa cho tôi mà.”

“Trượt.”

Ngay cái khoảnh khắc giáo sư quay lưng về phía bảng, một chiếc máy bay giấy đã nhẹ nhàng tạo thành một đường parabol đáp xuống lối cửa sau của lớp học. Sang Woo kiểm chế cơn giận dữ đang dâng lên trong lòng để đứng dậy khỏi chỗ ngồi. Cậu đúng là tên ngốc mới nghĩ rằng mình có thể nhận được thứ gì đó từ Jang Jae Young. Sang Woo đẩy bàn ra rồi đi lấy một tờ tài liệu trong chồng giấy được để trên bục giảng. Đúng lúc quay người lại nhìn thì cậu chạm phải biểu cảm lạnh lẽo của giáo sư.

“Em đang làm gì vậy?”

“Em xin lỗi giáo sư. Em không nhận được tài liệu, và em cũng không muốn gây ảnh hưởng đến việc giảng bài của cô, nên em đã không nói với cô ạ.”

“Chứ không phải em đã ngủ từ đầu tiết nên mới như vậy à.”

Giáo sư chẹp chẹp lưỡi nhìn cậu với vẻ đáng thương.

“Em đi đến nhà vệ sinh đi.”

“Sao cơ ạ?”

“Nhà - vệ - sinh.”

Sang Woo chẳng hiểu đầu của tai nheo gì mà cứ thế ra khỏi lớp bằng lối cửa trước. Tuy cậu không phải là kiểu sinh viên được các giáo sư yêu quý bởi hay giơ tay phát biểu trong giờ hoặc thường xuyên tìm đến phòng nghiên cứu, nhưng bởi cậu luôn hoàn thành bài tập, thành tích thi cuối kỳ cũng cao, nên tự nhiên cũng sẽ nhận được lòng tin của thầy cô. Đây là lần đầu tiên từ khi đi học đại học đến giờ cậu bị giáo sư ghim như vậy. Chưa kể giáo sư Choi còn là giáo sư dạy môn chuyên ngành trọng điểm nhất của năm tư.

Sau khi đến nhà vệ sinh, Sang Woo thực sự thiếu chút nữa là hét lên. Hình ảnh phản chiếu trong gương kia vô cùng kỳ lạ. Dưới mũi cậu là một đường rìa mép đen sì được vẽ lên. Cậu vội vã vắn van nước ra để rửa mặt nhưng làm kiểu gì nó cũng không mờ đi được.

‘Mình còn phải nhanh chóng quay lại lớp nữa...’

Sang Woo xoa xà phòng cho đến khi nó tạo thành bọt, sau đó mới bôi lên nhân trung. Cái nét vẽ đen đúa đó cuối cùng cũng

chịu mờ đi một chút, nhưng tốc độ vẫn cực kỳ chậm chạp. Không thể tin nổi là cậu lại đang lãng phí thời gian lên lớp của mình chỉ để làm cái việc vớ vẩn này.

‘Tên khốn đó, đúng là sinh viên khối Nghệ thuật có khác, tô vẽ cẩn thận như vậy.’

Mười chín phút cứ thế trôi qua. Giờ quay lại lớp thì tiết học cũng chỉ còn có năm phút. Cậu mà bước vào thì kiểu gì cũng nhận được cái trừng mắt giận dữ của giáo sư.

‘Rốt cuộc là mình đã làm sai chuyện gì chứ?’

Sang Woo đột nhiên cảm thấy vô cùng uất ức. Cậu đã phải làm bài tập nhóm một mình, và rồi cậu chỉ nói sự thật đó cho giáo sư biết thôi mà. Jang Jae Young có thể cảm thấy bất công khi anh ta không thể tốt nghiệp, nhưng ngẫm ra thì đó cũng là tự làm tự chịu thôi. Chỉ vì chuyện đó mà bắt một người chẳng làm gì sai như cậu phải dựa lưng đứng đợi ngoài cửa lớp trong khi tiết học vẫn đang diễn ra thì đúng là cực kỳ độc ác.

“Tên khốn đó giống hệt như lỗi lập trình vậy!”

Sang Woo phun ra một câu chửi thề độc địa nhất mà cậu có thể nghĩ tới. Lỗi trong lập trình cũng có lỗi này lỗi kia. Nếu mọi chuyện bắt đầu chỉ bởi một lỗi cú pháp thôi thì còn dễ giải quyết, nhưng nếu đó là lỗi logic thì dù có nghĩ ra được một đoạn code hoàn hảo đến đâu, có lòng sức tìm kiếm trên toàn bộ đoạn code đến thế nào, cũng chưa chắc có thể bắt được nó một cách dễ dàng. Cái người tên Jang Jae Young đột nhiên xuất hiện phá vỡ nhịp sống thường ngày của cậu kia chính là một lỗi logic.

Tiết học kết thúc, đám sinh viên ủa ra khỏi giảng đường. Chỉ có mình Sang Woo là đi theo hướng ngược trở lại bên trong để lấy ba lô. Một chiếc áo khoác đỏ ẩn hiện nơi khoe mắt cậu, nhưng Sang Woo mặc định bỏ qua rồi bước ra khỏi lớp. Đường như mục tiêu của Jang Jae Young chính là làm cho cậu tức điên thi phải. Mà Sang Woo thì không hề muốn để cho anh ta hân hoan vui sướng chỉ vì bản thân trót lộ ra chút biểu cảm nào.

Cũng giống như chỉ cần đánh mất một thanh gỗ nhỏ là tháp gỗ trong trò chơi Jenga sẽ lập tức đổ sập, Sang Woo ngồi ở bàn

ngoài cùng bên trái dãy thứ hai trong giờ Thuật toán, thế nhưng chỗ này lại bị cột nhà che khuất khiến cậu không thể nhìn thấy mặt giáo sư, cả giờ học cậu cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ. Ngồi ở đây thì thà không tham gia tiết học còn hơn, nhưng khi bước chân vào lớp chuyên ngành này, cậu đã không còn cách nào khác là phải tránh cái chỗ ngồi yêu thích của mình đang bị Jang Jae Young chiếm đóng kia càng xa càng tốt.

Những chuyện tiếp theo đều diễn ra giống hệt ngày hôm qua. Sang Woo nhận một phần đồ Hàn, ngồi vào góc xa nhất trong nhà ăn. Jang Jae Young giữa vô vàn những chiếc bàn trống, lại một lần nữa ngồi dính lấy bên cạnh cậu, sau đó thì im lặng dùng bữa. Sang Woo dọn dẹp khay ăn trong tình trạng khó tiêu rồi đến cửa hàng tiện lợi, đương nhiên loại cà phê cậu muốn mua vẫn hết sạch. Ý định đi bộ cũng một lần nữa bởi cậu lạc bộ Kịch mà lại tan thành mây khói.

Ngồi xuống góc mình đặt trước trong thư viện, Sang Woo hoàn toàn mất hết sức sống. Cậu mới bị hành hạ có gần hai ngày thôi. Cứ thế này thì sao có thể chịu đựng được cuộc công kích của tên thần kinh đó suốt hai tuần được chứ?

“Hôm nay cũng học hành chăm chỉ quá nha hậu bối.”

Jang Jae Young xuất hiện với một chồng sách mới mượn trên tay. Hôm nay chủ đề chính là tiểu thuyết viễn tưởng. Rõ ràng anh ta chỉ bày ra một tư thế bất lương rồi ngồi im lặt sách, nhưng Sang Woo vẫn cứ trừng mắt lên nhìn. Giờ chỉ cần trông thấy cái bản mặt kia thôi là sự tức giận trong cậu đã muốn phun trào rồi.

‘Bộ không có nơi nào giúp mình kiện anh ta được sao?’

Danh sách các loại tội:

- Tội mặc áo đỏ đi qua đi lại (không phạm pháp)
- Tội chiếm chỗ (không phạm pháp)
- Tội ngồi cạnh (không phạm pháp)
- Tội rung đùi (khá mơ hồ)
- Tội quay bút (vẫn khá mơ hồ)
- Tội mua hết cà phê (không phạm pháp)

- Tội nhồi đầy thùng rác (không phạm pháp)
- Tội không giao ra tài liệu (không phạm pháp)
- Tội vẽ bậy lên mặt người khác (cầu thành tội)
- Tội tồn tại (không phạm pháp)
- ...

Càng liệt kê đồng tội này ra, bản thân Sang Woo lại càng cảm thấy xấu hổ. Tên tội phạm này yếu ớt đến nỗi không mồm năm miệng mười chửi thể chẳng động tay động chân bạo lực. Cũng giống như chuyện anh ta cứ li ra vào trong tâm trí Sang Woo, tuy người khác không cảm nhận được điều gì khác thường, nhưng Jang Jae Young lại đang chọn làm đúng những điều mà cậu ghét nhất và hành hạ cậu khổ sở muốn chết.

‘Tên khốn nạn đó giống như *bug*^(*) vậy.’

Sang Woo trừng mắt nhìn cái tên đang cười khinh khích đọc sách bên cạnh.

Lưng anh ta dựa hẳn vào ghế, chân này vắt lên chân kia cũng liên tục rung lắc ầm ầm hoặc có một khao khát mãnh liệt muốn đập vào cái gáy đang bị che đi bởi chiếc mũ đỏ rồi lớn giọng chửi rủa chủ nhân của nó.

Cậu hoạt động không như mong muốn.

Tuy cậu rất khó chịu về Jang Jae Young mà chẳng thể làm gì được, nhưng thời gian dần dần trôi qua, tâm trạng cậu cũng dần bình ổn trở lại. Đó là bởi vì đối thủ của cậu sau khi đọc sách một lúc thì đã ngáp ngáp dài rồi nằm sấp xuống bàn để ngủ. Cũng may là tên này không ngáy to hay nghiêng răng kèn kẹt, mà chỉ an tĩnh nằm ngủ thôi.

Sau khi Jang Jae Young ngủ thiếp đi, mấy người hình như là bạn của anh ta đi đến vừa cười khinh khích vừa chụp trộm, một vài nữ sinh xung quanh cũng chạy tới chạy lui thì thầm to nhỏ, nhưng tựu trung là vẫn không gây ra cản trở gì lớn. Cũng nhờ vậy mà Sang Woo đã có thể hoàn thành xong mục tiêu đề ra khi đến thư viện.

Hai tiếng cứ thê trôi qua, Sang Woo cất sách và hộp bút vào cặp một cách cẩn thận để không đánh thức Jae Young. Chẳng ngờ vào đúng cái lúc cậu bắt đầu kéo ghế, người bên cạnh liền bật dậy ngay lập tức. Khuỷu tay anh ta va phải nước uống cùng mấy túi đồ ăn vặt của ai đó khiến cho chúng rơi lăn lóc xuống nền nhà.

Sang Woo làm như không quen biết Jae Young rồi bước thẳng ra khỏi thư viện. Cậu dùng tốc độ ở mức tối đa để lao xuống cầu thang, nhưng thoáng một cái đã lại bị bắt kịp. Hai người họ giống như đang ở trong một cuộc đua xem ai sẽ là người xuống được tầng một trước.

“Sang Woo à, bậc mình lắm đúng không?”

“Đến giọng nói của anh tôi cũng thấy ghét, cho nên đừng có nói gì hết.”

“Là cậu tự chuốc lấy thôi.”

Sang Woo nhanh chóng ra khỏi tòa nhà, bước chân hướng về phía chiếc xe đạp.

“Tôi chẳng sai ở đâu cả. Cái trò ngoan cố bám theo của anh đến bọn học sinh tiểu học cũng không thèm làm, tôi...”

“Cậu lại định nói rằng mình không sai và người duy nhất điên khùng ở đây là tôi đúng không?”

Sang Woo đột ngột dừng lại, bởi mấy câu anh ta vừa nói khiến cậu không thể bỏ qua được nữa.

“Thế theo anh thì tôi sai ở đâu? Nếu anh định nói đến chuyện tôi bỏ tên anh ra khỏi phần bài tập nhóm...”

“Chúng ta đình chiến đi.”

Jae Young lên tiếng ngắt lời. Người phía trước đột ngột quay đầu lại, hóa ra khoảng cách giữa họ đang gần kề hơn nhiều so với trong tưởng tượng của Sang Woo. Cậu vốn còn cho rằng mình sẽ phải nhìn thấy một gương mặt tràn ngập sự căm ghét, nhưng biểu cảm của Jae Young lại nghiêm túc đến không ngờ. Cậu đứng giữa nền trời tối tăm ảm đạm, mắt chạm mắt với Jae Young cùng chiếc mũ đỏ rực của anh.

“Tuy hơi khó tin, nhưng tôi chỉ muốn được thân thiết với cậu thôi.”

Sang Woo hoàn toàn không nói nên lời. Đây không phải là lần đầu tiên cậu được chiêm ngưỡng gương mặt của Jae Young ở khoảng cách gần. Chỉ là cậu chưa từng quan sát nó quá kĩ mà thôi. Đôi mắt hơi rử xuống ẩn phía sau cặp kính, ăn mặc như một tên côn đồ chính hiệu nhưng từ sống mũi thẳng tắp đến đôi con ngươi hay từng lọn tóc đều không mang theo chút cảm giác u ám nào. Trước đây cậu hoàn toàn không biết những điều này, mà thực ra là do cậu chẳng buồn quan tâm.

“Con người là loài động vật sống dựa vào tình cảm. Nếu cậu không coi thường tôi thì có lẽ tôi đã cười xòa cho qua mấy chuyện bài tập nhóm gì đó rồi.”

“Vậy nếu tôi xin lỗi thì liệu anh có dừng lại không?”

Jae Young bày ra biểu cảm hoang đường rồi bật cười thành tiếng:

“Cậu là đồ ngốc hả? Đường đường là thiên tài lập trình cơ mà. À, hay bởi vì cậu vốn là một cỗ máy nên không hiểu được mạch tâm lý bình thường của người bình thường?”

“Anh nói cái quái gì thế?”

“Cậu cho rằng tôi chỉ vì một vấn đề nhỏ nhoi như thế mà làm đến tận mức này sao?”

Câu nói nửa vờ của Jae Young khiến cho Sang Woo mờ mịt hơn bất cứ vấn đề nào cậu từng gặp trước đây. Cảm giác của cậu lúc này giống hệt như đang nhìn vào một biển đen vô tận. Tất cả những âm thanh cậu nghe được đều chỉ dựa vào đoán mò mà thôi.

“Đừng có cố gắng hợp lý hóa vấn đề. Anh chính là một tên rác rưởi, một kẻ côn đồ, một người thích hành hạ kẻ khác. Không hơn không kém.”

Jae Young không những không tức giận mà còn tỏ ra cực kỳ hứng thú.

“Được cậu khen như thế tôi rất vui.”

“Anh bị điên à?”

“Đúng vậy đây, nên cậu hãy cẩn thận một chút rồi hẵng rời khỏi đây.”

“Thằng khùng.”

Sang Woo vừa lăm bắm vừa mở khóa xe đạp. Cậu phóng đi mà không hề ngoảnh đầu nhìn lại lấy một lần.

return 0;

Thứ Tư đến cùng với hai tiết Văn hóa đại chúng và những lý luận về văn hóa liên tiếp nhau. Đây là môn học được nhiều người đánh giá là khó, chưa kể trong suốt thời gian hai tiết, tất cả những kiến thức đều chỉ xoay quanh phần đại cương nhân văn học. Dù có lên kế hoạch chuẩn bị bài từ trước đi chăng nữa, thì những từ ngữ chuyên ngành khó nuốt như trường phái Frankfurt hay Orientalism tràn ngập trong giáo trình vẫn không phải là những kiến thức dễ đọc. Đây vốn đã là một môn học khó khăn đối với sinh viên ngành khoa học công nghệ, và nếu người đó còn phải bận bịu để tâm đến sự làm phiền của một tên phá bình nữa thì việc không hiểu một chữ nào sẽ là chuyện vô cùng hiển nhiên.

Còn mười chín phút nữa tiết học sẽ bắt đầu, Sang Woo nhắm chặt mắt lại rồi bước vào lớp. Cậu biết là cái túi đeo chéo xấu xí đã có mặt ở đó, nhưng cậu chẳng muốn nhìn thấy nó chút nào. Vậy mà khi mở mắt ra, tầm nhìn của cậu lại vô cùng thoáng đãng. Vị trí hoàn hảo nhất trong lớp học lúc này đây đang cực kỳ thơm mát, như thể chưa từng bị người khác ngồi qua vậy.

‘Chuyện này là sao nhỉ?’

Sang Woo ngạc nhiên đến nỗi trái tim cứ đập thình thịch liên hồi. Cậu vội vàng ngồi xuống cái vị trí không khác gì ngai vàng kia. Ban đầu thì cậu cũng vui vẻ mãn nguyện lắm, thế nhưng rất nhanh sau đó, nỗi bất an không biết Jang Jae Young sẽ giở trò gì tiếp theo lại ngày càng xâm chiếm lấy cậu.

Giờ giáo trình ra, Sang Woo bắt đầu đọc trước nội dung của bài học ngày hôm nay. Cậu có cảm giác như lâu lắm rồi mình mới được học bài mà không có cái tên đỏ chóa kia ngồi cạnh. Thế nhưng đúng vào lúc cậu đang đọc sách nhập tâm nhất, một

chiếc túi màu trắng bông được đặt lên bàn. Sang Woo thở dài thườn thượt.

“Vừa mới sáng ngày ra sao anh đã thở dài thế?”

Giọng nói vang lên khác hoàn toàn với dự đoán của Sang Woo. Cậu ngẩng phắt đầu dậy. Hóa ra không phải là Jang Jae Young. Chỉ riêng sự thật này thôi cũng đủ để khiến cho Sang Woo vui vẻ rồi. Mà hình như cô gái với chiếc áo jumper màu xanh lá kia có chút quen mắt thì phải.

“Em là Ji Hye đây. Là người được anh giúp bê đồ lần trước. Chúng ta còn từng đi ăn cùng nhau luôn đó?”

Ji Hye như đọc được suy nghĩ qua nét mặt của Sang Woo nên đã nhanh nhẩu tiếp lời rồi ngồi xuống bên cạnh. Phải đến tận lúc này cậu mới nhớ ra Ji Hye là ai. Cậu đã không nhận ra cô chỉ bởi vì lần trước cô không xõa tóc như bây giờ. Ji Hye xoay người về phía cậu rồi nói:

“Anh cũng học môn này ạ? Anh hứng thú với Triết học sao? Em rất thích lý luận của Lacan, Foucault và những nhà tư tưởng của Pháp nên đã quyết định học môn này.”

“Anh không quan tâm gì cả. Phải học thì đi học thôi.”

“Thật ạ? Mà cũng đúng, chính em cũng phải đăng ký học về máy tính mà. May quá, sau này có gì em sẽ hỏi anh. Theo như những gì em hiểu thì sự khác biệt nữa Lý thuyết Xử lý thông tin và Đại cương Tin học...”

Cũng may mà tiết học bắt đầu đúng lúc khiến cho Ji Hye buộc phải ngừng nói chuyện.

Giáo sư không đến muộn, đồ dùng cũng đã chuẩn bị đầy đủ, cộng thêm một chỗ ngồi hoàn hảo. Tuy bên cạnh cậu lúc này là một người dù bị bỏ mặc cũng vẫn có thể nói chuyện suốt cả ngày không chán, nhưng với Sang Woo chỉ cần như thế thôi đã là xuất sắc lắm rồi.

Đột nhiên Sang Woo lại nghĩ đến khả năng ngày hôm nay cậu có thể sẽ không phải chạm mặt với Jang Jae Young. Rõ ràng là người này vẫn chưa bỏ cuộc đâu, chắc là anh ta đang gặp phải

vấn đề gì đó thôi. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Sang Woo vẫn cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn một chút.

return 0;

“...Vậy nên thế giới này được chia thành tầng lớp ưu tú vượt trội và giai cấp người bình thường không nắm trong tay quyền lực thực tế. Cũng theo quan điểm này, tầng lớp ưu tú chính là những người dẫn dắt xã hội.”

“Đó đúng là sự thật mà. Vậy nên những ý kiến phản đối mỹ hóa tầng lớp đại chúng cũng mang theo ý nghĩa gì đó và không thể hoàn toàn bác bỏ được.”

“Thật hay không thật không phải là vấn đề. Vấn đề là ở chỗ phải làm thế nào khi mà thái độ đó phù hợp với lý thuyết xã hội nhưng lại là một cách tiếp cận không đúng đắn.”

Sang Woo vừa đi bộ trên hành lang của tòa nhà khối Nhân văn, vừa rôm rả thảo luận nội dung bài học hôm nay với Ji Hye. Việc cô gái này thông minh hơn vẻ ngoài khiến cậu không hề ngạc nhiên bao nhiêu, thì cái sự thật rằng ngày hôm nay cậu không phải nhìn thấy cái bóng dáng đỏ chóa nào đó lại càng vực dậy tinh thần cậu bấy nhiêu.

‘Đây mới là một cuộc sống bình thường này.’

Sang Woo đã phải chịu khổ suốt hai ngày trời, giờ chỉ cần một chút bình thường nhỏ nhoi này thôi đã khiến cậu quá đổi hạnh phúc. Tuy Ji Hye ngồi cạnh cậu hai tiết học, nhưng không giống với ai kia, cô tuyệt nhiên không hề cản trở việc nghe giảng của cậu. Chưa kể sau khi tan học, cô còn như gắm thêm hoa bổ sung thêm ưu điểm của mình bằng cách giải thích cho Sang Woo nghe những vấn đề mà cậu chưa hiểu.

“Anh này, tiết sau của anh học ở đâu thế?”

“Anh không có tiết sau.”

“Ghen tị ghê... Em còn tận hai tiết nữa. Trưa nay anh định ăn gì?”

Ji Hye nói rằng vì cô đã ngồi cạnh cậu suốt hai tiết học nên giờ đương nhiên hai người phải đi ăn trưa cùng nhau. Sang Woo

rất nghi ngờ tính liên quan của hai vấn đề này, nhưng trên đường tới căng tin, cậu cố tình không phản bác lại lời cô nói.

Trong lúc đang thả bước dưới sân trường Sang Woo cứ bất an mãi không thôi, bởi cậu không biết được kẻ địch của mình sẽ đột nhiên chạy ra từ góc ngách nào. Cậu liên tục ngó nghiêng xung quanh đến nỗi Ji Hye phải hỏi cậu bị làm sao thế. Và đúng vào cái giây phút Sang Woo đang định trả lời cô, thì ánh mắt cậu bỗng lia tới một đám người đang ào ra từ phía tòa nhà của khối Nhân văn. Ưu điểm duy nhất của chiếc áo khoác đỏ kia chính là nó nổi bật đến nỗi ở xa tí tẹo cũng có thể nhìn thấy.

“Này, chúng ta mau đi nhanh thôi.”

“Tại sao ạ?”

“Nhanh lên nào.”

Sang Woo gần như lao thẳng đến căng tin, sau đó nhanh chóng xếp hàng trước gian đồ Hàn. Jang Jae Young hòa cùng một đám người đông đúc như thế chứng tỏ anh ta vừa đi ra từ một giảng đường lớn. Suy đi tính lại thì kiểu gì anh ta cũng phải đi học cải thiện môn Giáo dục nhân cách cho sinh viên Đại học Hàn Quốc mà. Như vậy có nghĩa là do bị trùng tiết nên Jang Jae Young mới không thể đến phòng học môn Lý luận Văn hóa làm khổ cậu được.

“Ít nhất thì thứ Tư hằng tuần mình có thể thở phào nhẹ nhõm.”

Sang Woo miễn cưỡng cầm lấy khay đựng thức ăn. Nhận đồ ăn xong thì cậu phải chọn chỗ ngồi, đúng lúc này một ý tưởng cực hay ho chợt lóe lên trong đầu cậu. Khác với bình thường, Sang Woo hướng bước chân về một góc vô cùng đông đúc trong nhà ăn. Sau khi quan sát, cậu nhìn thấy đúng hai vị trí còn trống. Cậu và Ji Hye lần lượt ngồi xuống, chiếc bàn đã đủ người này sẽ ngăn chặn được nguy cơ Jang Jae Young đột nhiên nhảy vào.

“Ừ.”

Sang Woo cầm đầu ăn mà không nói thêm câu nào. Vừa nhai cơm cậu vừa rình mò hàng người đang xếp hàng chờ đồ ăn. Áo

khoác đồ đang đứng ở hàng chờ món thịt chiên xù. Hơn nữa cũng giống như Sang Woo, anh ta đang ngó nghiêng quan sát khắp nơi. Rất nhanh sau đó, Jae Young đã bị đám đông xô đẩy vào phía bên trong nhà ăn. Và rồi ánh mắt đang đảo quanh của anh ta chạm đến tầm nhìn của Sang Woo. Cậu bày ra gương mặt tràn ngập đắc thắng, Jang Jae Young tặng cho cậu một nụ cười vừa giấu cợt vừa thần bí rồi đi tới một góc khác. Chuyện cũng chẳng có gì to tát, vậy mà Sang Woo lại cảm thấy cực kỳ hả hê vui vẻ.

“Ăn cơm xong anh sẽ về nhà ạ?”

“Không, anh đến thư viện.”

“Vậy chúng ta đến cửa hàng tiện lợi đi. Em sẽ mua đồ uống cho anh.”

“Không được.”

“Tại sao ạ?”

Những ngón tay đang cố gắng di chuyển thật nhanh của Sang Woo bỗng khựng lại trong giây lát. Chuyện này quả thật rất phức tạp. Làm sao có thể giải thích được cái lý do khiến cậu không thể uống bất cứ thứ gì trong cửa hàng tiện lợi một cách ngắn gọn nhất đây.

“Nghe có vẻ kỳ quái nhưng hiện tại anh đang bị bắt nạt.”

“Dạ?”

Ji Hye bày ra biểu cảm ngạc nhiên đến nỗi khiến Sang Woo ngậm miệng lại không dám nói gì thêm nữa. Thế nhưng cậu càng giữ im lặng thì Ji Hye lại càng van xin cậu nói.

“Thật sao anh? Mọi chuyện là thế nào ạ? Nếu mà là thật thì đây đúng là chuyện lớn rồi.”

Đáng lẽ cậu không nên nói ra mấy lời vô ích đó. Bởi hình như trong lúc đang lo lắng không biết phải làm sao, đầu óc của Ji Hye cũng đã đồng thời vươn tới những liên tưởng cực kỳ kinh khủng rồi.

“Tuy em không biết tên kia đã làm những trò gì với anh, nhưng trung tâm tư vấn và cả cảnh sát vẫn còn đó mà. Trên đời này có nhiều người có thể giúp đỡ được anh lắm ạ.”

Nghe xong Sang Woo lại càng thấy khổ sở hơn, cậu chỉ trả lời về đầu tiên trong câu hỏi của Ji Hye.

“Tên đó mua hết loại cà phê mà anh thường uống. Vậy nên chẳng còn gì cho em mua nữa đâu.”

“Sao cơ? Hẳn ta đầu cơ tích trữ à? Chuyện của Heo Saeng^(*)?”

Ji Hye trưng ra biểu cảm bối rối rồi bật cười thành tiếng.

“Chuyện có gì đâu, anh lên mạng đặt hẳn một thùng về là được mà. Chỉ cần một ngày là người ta giao hàng đến rồi.”

“...”

Sang Woo sốc như thể vừa bị ai đó táng cho một phát vào đầu. Cửa hàng tiện lợi của trường đại học đầu phải là nơi duy nhất có thể mua được cà phê Black Holic, sao cậu có thể bị trói chặt trong một kết cấu không gian cố định như vậy chứ. Sang Woo vốn không phải một tên đầu đất, chỉ là một khi cậu đã đi theo lối suy nghĩ rập khuôn thì không dễ gì có thể thoát ra được. Trong một bài kiểm tra trí tuệ ở trường trước đây, chỉ số của Sang Woo vô cùng thấp. Khi ấy các thầy cô đã giải thích rằng tuy khả năng logic tính toán của cậu đạt mức thiên tài, nhưng khả năng suy luận ứng dụng và chỉ số hòa thuận giữa người với người của cậu lại chỉ đạt mức trung bình. Vậy nên mới có chuyện lúc này đây Sang Woo đang nhìn Ji Hye bằng một con mắt hoàn toàn khác.

“Em thông minh thật đấy.”

Ji Hye bật cười ha ha.

“Anh còn bị bắt nạt bằng cách nào nữa không? Nói cho em nghe xem nào.”

“Chuyện này vẫn có vẻ kỳ quái, nhưng anh là một người phải ngồi ở một vị trí cố định trong lớp học thì mới có thể tập trung được.”

“A! Em có từng nhìn thấy một người như vậy trên show truyền hình Mỹ rồi. Tuy chuyện này nên cẩn thận phán đoán, nhưng mà chắc anh không bị cái bệnh đó đâu nhỉ? Chứng tự kỷ ám thị...”

“Bác sĩ nói anh không hề có chứng ngại gì. Quay về chuyện cũ đi, cái tên đó cứ liên tục chiếm trước chỗ ngồi của anh khiến anh không làm gì được cả. Ngồi xa chỗ đó thì anh không tập trung học được, mà ngồi gần thì cái màu... Nói tóm lại là anh vô cùng ghét anh ta, anh phải làm gì bây giờ đây?”

“Ừm... Vậy anh cứ ngồi cạnh như bình thường đi, sau đó mua một tấm chắn dựng lên giữa hai người, loại tấm chắn mà hồi tiểu học chúng ta thường dùng ấy ạ.”

Cách này vẫn bắt Sang Woo phải ở trong một khoảng cách gần với Jae Young, nhưng lại hiệu quả trong việc chắn được tầm nhìn. Nghe có vẻ ổn đấy chứ. Ji Hye cùng với lối tư duy mềm dẻo dần dần chiếm được kha khá lòng tin từ phía Sang Woo.

“Chưa hết, tên đó còn liên tục rung đùi khi ngồi trong thư viện, lúc đọc sách thì cực kỳ ồn ào. Tiếng lật trang của anh ta làm anh phát bực...”

“Anh cứ dùng nút bịt lỗ tai lại là được mà. Cái đó cũng không mắc đâu.” Ji Hye mỉm cười tủm tỉm. Sang Woo cũng bật cười theo.

“Cảm ơn em nhé. Lần sau để anh mời em một bữa.”

“Thật ý ả? Em sẽ đợi đó nha!”

Sang Woo hạ quyết tâm chạy đến Cheon Won Shop^(*) để làm một cuộc cách mạng mua sắm thay vì tới thư viện như mọi khi. Lúc ăn xong đứng lên, ánh mắt của cậu bỗng lướt qua góc có Jang Jae Young cùng đám bạn bè đang vây quanh anh ta.

“Anh, em còn chưa ăn xong mà?”

Sang Woo hưng phấn bước đi một mạch. Cậu nhanh chóng dọn dẹp thức ăn thừa tại nơi trả khay, uống nước ừng ực, và cuối cùng là mang theo tâm trạng hân hoan chạy ào ra khỏi căng tin.

“Chúng ta đi chung đi!”

Tiếng gọi với của Ji Hye vang lên từ phía sau. Lọn tóc đuôi gà của cô bay phấp phới trong gió, gương mặt đỏ bừng vì chạy cùng chiếc áo màu xanh lá cây trên người khiến cô trông giống hệt nhân vật hoạt hình Shrek.

“Sao?”

“Dạ?”

“Sao em lại gọi anh?”

“À thì, chỉ là... Dù sao chúng ta cũng cùng đường, đi chung thì sẽ vui hơn ạ. Với cả ngồi ăn cơm một mình thì mất mặt lắm ạ.”

‘Đúng là kỳ lạ.’

Sang Woo thầm thắc mắc trong lòng. Cậu lúc nào cùng ăn cơm một mình đây này, sao lại chưa từng cảm thấy như vậy?

“Anh đừng tới cửa hàng tiện lợi vội. Em có tiết bên khối Nhân văn, anh đưa em tới đó đi.”

“Tại sao?”

Làm như còn nhỏ lắm nên sợ bị bắt cóc không bằng. Giọng điệu của cô khiến cho Sang Woo cảm thấy xa lạ.

“Sau khi ăn xong nên đi dạo thì mới tốt cho sức khỏe. Như thế sẽ không bị bệnh.”

“Câu này nghe còn được.”

Và thế là lần đầu tiên trên đoạn đường đi dạo của mình, Sang Woo có thêm một người bạn đồng hành. Vốn dĩ cậu định phi ngay đến Cheon Won Shop, nhưng việc đi dạo như lời Ji Hye gợi ý nghe cũng không tệ chút nào. Tuy sáng nào cậu cũng tập thể dục nhẹ nhàng, nhưng để duy trì sức khỏe thì việc đi bộ hằng ngày là rất cần thiết.

“Anh này, em hỏi anh một câu được không?”

“Câu em vừa hỏi tính là một câu không?”

“Không, đó là phép tu từ để em chuẩn bị đặt câu thôi. Hỏi nhỏ anh có biệt danh là ‘Xà Lách’(*) đúng không ạ?”

“...Sao em biết?”

Ji Hye vỗ tay cười khúc khích như thể biết trước được câu trả lời của cậu. Cô nói ngay từ giây phút đầu tiên khi nghe cái tên Sang Woo là cô đã để ý đến mức suýt thì buột miệng hỏi thử xem. Ji Hye dừng hẳn bước chân lại rồi tươi cười với cậu.

“Anh có giận nếu em gọi anh là anh Xà Lách không?”

“Không hề.”

Dù sao thì Sang Woo đã bị gọi bằng cái biệt danh đó suốt cả cuộc đời rồi. Từ lâu cậu đã từ bỏ việc ngăn mọi người gọi mình như thế, bởi có ngăn cũng vô dụng. Ji Hye không phải em ruột của cậu, việc cô cứ cố chấp gọi cậu là “oppa”^(*) cũng có phần bất hợp lý. Nhưng Sang Woo quá mệt để chú ý đến từng danh xưng mà những người xung quanh đang tùy tiện áp lên cậu. Thậm chí còn có một kẻ không những không thân thiết mà còn có mối quan hệ thù địch đang gọi cậu là “Sang Woo à” như người nhà kia kia.

Vừa nghĩ đến tên đó thì ngay lập tức bóng dáng của một chiếc áo khoác màu đỏ đã thấp thoáng ló dạng phía sau tòa nhà. Jang Jae Young đang đi bộ cùng với hai nam sinh khác. Trong một khoảnh khắc ngắn, ánh mắt của hai người đã chạm vào nhau. Sang Woo quay người về phía sau với tốc độ ánh sáng.

“Anh sao thế?”

“Anh sẽ đi về phía kia. Hẹn gặp lại em sau.”

“Vâng! Anh đi ạ!”

Sang Woo gặp người xuống một nửa rồi nhanh chóng lướt qua Ji Hye đang cúi chào mình. Hôm nay cậu đã nghe giảng thuận lợi, ăn cơm ngon miệng, tuy không được uống cà phê nhưng thay vào đó cậu đã được đi dạo, giờ chỉ cần nhìn thấy cái màu đỏ chói kia là tâm trạng của cậu sẽ lập tức bị phá hỏng. Càng ngày cậu càng thực sự chán ghét gam màu này.

Sau khi đi được một đoạn, Sang Woo ngoảnh đầu nhìn lại phía sau. Jang Jae Young đã rời khỏi đám bạn của mình từ lúc nào, lúc này anh ta chỉ cách cậu có khoảng mười bước chân. Trước cả khi nào bộ kịp ra hiệu lệnh, hai chân Sang Woo đã tự giác di chuyển.

‘Nhất định không được để bị tóm.’

Đây hoàn toàn là một cuộc đào tẩu dựa theo bản năng. Từ trước đến giờ, thế giới của Sang Woo luôn vững vàng trước những lời đe dọa hay việc sử dụng bạo lực, mười hai năm đi học cậu sử dụng đến quyền lực giáo viên, khi trở thành người lớn thì

cậu sử dụng đến quyền lực nhà nước, thế nhưng hệ thống hợp pháp này lại bỗng nhiên xuất hiện lỗi. Lại còn là kiểu lỗi có khả năng vô hiệu hóa tính năng chương trình mà không một ai biết được nguyên nhân đột phát nằm ở đâu.

Từ khi xuất ngũ Sang Woo chưa từng chạy thêm lần nào, giờ chỉ vì ghét Jang Jae Young mà cậu đã dùng hết tốc lực lao thẳng về phía trước. Khối Tự nhiên, tòa nhà Hội học sinh, cửa hàng tiện lợi... cứ thế dần lướt qua cậu. Những gương mặt sinh viên xa lạ cũng lướt qua cậu. Khi chạy đến được cổng chính, Sang Woo tự cho rằng như vậy là đủ rồi nên thử quay đầu lại nhìn xem.

“Sao cậu lại chạy nhanh như thế?”

Một tiếng thét kinh thiên động địa vang lên trong lòng Sang Woo.

“Này, để tôi thử cái đã. Tôi... đã ở tuổi này rồi... mà còn phải chạy... Hôm nay còn không đi giày thể thao, chết tiệt...”

Sang Woo cũng muốn bỏ mặc cái người đang ngồi thụp xuống thở hồng hộc kia mà đi lắm, nhưng cậu đã dùng hết sức bình sinh để chạy một quãng đường dài nên giờ cũng mệt đứt hơi rồi. Cậu cách Jae Young một khoảng xa vừa đủ, ngồi xuống vỉa hè, lôi bình nước từ trong túi ra rồi nhấp vài ngụm cho đỡ khát.

“Bộ cậu bị điên à? Sao tự nhiên lại chạy?”

“Người ta chạy hay không thì liên quan gì đến anh mà anh đuổi theo?”

“Bởi kỳ lạ chứ sao. Cậu trốn tôi nên tôi đành đuổi theo trong vô thức.”

“Thế thì anh còn kỳ lạ hơn.”

Hai người họ vừa thở hổn hển vừa hục hặc nhau bằng một đoạn hội thoại đích thực là kỳ lạ. Một lát sau, cuộc hội thoại này cũng dứt hẳn.

Sau khi đã nghỉ ngơi đủ, Sang Woo liền đứng dậy rời đi. Cậu hướng về phía thư viện để lấy xe đạp. Jae Young cũng đứng dậy với vẻ cau có trên khuôn mặt rồi tiếp tục bám dính lấy cậu. Cậu

đi nhanh anh ta cũng đi nhanh, cậu đi chậm thì anh ta cũng đi chậm. Có vẻ như cái tên này đã hạ quyết tâm dốc toàn lực một lần nữa nên Sang Woo đành lờ anh ta đi rồi duy trì một vận tốc bình thường.

“Bạn gái của cậu xinh thật đấy.”

“Tôi không có bạn gái.”

“Cái người ban nãy ăn cơm cùng cậu ý, tên là gì vậy?”

“Kim Ji Hye.”

“Khoa nào thế?”

“Khoa Triết học... thì phải?”

“Phải là khoa Văn học Pháp chứ.”

Sang Woo - người đang tập trung vào việc bước đi và trả lời như một cái máy - bỗng đột nhiên khựng lại. Cậu quay phắt sang nhìn chằm chằm vào Jae Young.

“Anh còn lén điều tra cả Ji Hye nữa sao? Cô bé đó không có mối quan hệ gì với tôi hết và là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn!”

Lời cậu nói ra khiến biểu cảm trên gương mặt Jae Young trở nên vụn vẹo.

“Cái gì mà điều tra cơ? Hai người từng cùng nhau đến nhà hàng tôi làm việc còn gì, thằng nhóc điên khùng này. Khi đó tôi đã nhìn thấy thẻ sinh viên của cô gái kia. Nhớ được tên khoa cũng có gì bất thường đâu.”

Sang Woo ngó lơ câu trả lời của anh rồi lại tiếp tục bước đi.

“Cậu, có biết tên tôi không đấy?”

“Tôi biết thứ đó để làm gì?”

“Đầu óc thông minh như vậy mà không thể nhớ nổi một cái tên chỉ gồm có ba âm tiết thôi sao?”

“Một bộ não làm việc hiệu quả sẽ luôn xóa đi những thông tin vô giá trị.”

“Cậu lại làm tôi khó chịu rồi đấy.”

Jae Young nắm lấy vai Sang Woo bắt cậu phải dừng bước. Ngay giây phút bàn tay đó chạm vào thân thể cậu, gương mặt của Sang Woo đã nhăn tít cả lại.

“Bài tập. Hãy làm một bài thơ ba câu bằng tên của anh đây^(*).”

Mặc kệ Jae Young tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ, việc đầu tiên Sang Woo làm là hất tay anh ta ra khỏi vai mình.

“Phản thưởng. Bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ không bắt nạt cậu nữa.”

Câu nói hấp dẫn này khiến Sang Woo khó lòng làm lơ được. Cậu dẫn đo một lát rồi lên tiếng.

“Câu hỏi. Chỉ cần làm cái trò đó xong là được tính hoàn thành nhiệm vụ đúng không? Phạm trù “bắt nạt” bao gồm những gì?”

“Trả lời. Chỉ cần đảm bảo tính nghệ thuật ở mức tối thiểu là được. Phạm trù tính theo tiêu chuẩn của cậu.”

Sang Woo cẩn thận suy nghĩ một hồi, thế nhưng cái yếu tố nghệ thuật mà người kia đề cập đến quả thực quá đổi mơ hồ. Dù sao thì cậu cũng khá hài lòng với chuyện mình có thể tự do lựa chọn loại bỏ những trò bắt nạt mà anh ta đang bày ra.

“Nào, anh gieo vắn đi.”

“Cậu mới là người phải tự làm chuyện đó chứ, tên nhóc này.”

Sang Woo còn tưởng mỗi khi làm thơ ba câu thì khán giả đương nhiên sẽ là người gieo vắn cơ. Nhìn phản ứng của người đối diện thì xem ra luật chơi không phải như vậy rồi. Nghĩ đoạn, cậu bắt đầu mở miệng ra đọc.

“Jang... Mùa mưa đã đến rồi.”

Trong khi cậu đang suy nghĩ thì Jae Young lại bày ra kiểu biểu cảm vô cùng hóm hỉnh với hai tay khoanh trước ngực. Cái bản mặt đó truyền cảm hứng cho Sang Woo ngay lập tức nghĩ ra được câu thơ tiếp theo.

“Jae... Đúng thật là đen đủi.”

Chiếc áo khoác đỏ bị ánh nắng mặt trời chiếu tới trở nên bóng loáng.

“Young... Vĩnh viễn biến giùm thì tốt.”

Biểu cảm của Jae Young lúc này rất khó gọi tên. Mi tâm anh hơi nhú lại, khóe miệng khẽ nhếch thành một nụ cười. Sang

Woo làm thơ xong thì tự thấy bài này nghe cũng ôn phết, thế nhưng cảm tưởng của Jae Young thế nào thì cậu không đoán được. Với tư cách một giám khảo thẩm định mà cứ ngậm chặt mồm như vậy sẽ khiến cho thí sinh cực kỳ căng thẳng đấy biết không?

“Đánh giá.”

Jae Young cất lời với vẻ khá uy nghiêm.

“Mức độ chính xác: 10/10.”

“Ồ...”

“Mức độ nghiêm túc trong thể hiện tình cảm: 10/10.”

“Cho điểm thoáng tay hơn tôi nghĩ đây.”

“Giá trị văn học: 3/10.”

“... Sao cơ?”

“Cốt truyện: 1/10.”

“...”

“Mức độ mới lạ:...”

Giờ mà được 10 thì cậu vẫn còn hy vọng đúng không?

“0/10.”

Suýt nữa thì Sang Woo đã bật ra một câu chửi thề full HD.

“Tổng điểm của cậu đạt 24/50 điểm. Ngày mai gặp lại nhau nhé, Sang Woo à.”

‘Biết ngay là sẽ thế mà.’

Cậu bước đi thật nhanh để tách ra khỏi cái tên Jang Jae Young đó. Kết quả đã được quyết định ngay từ đầu rồi, không hiểu sao cậu lại lãng phí thời gian của mình chỉ để nói dăm ba cái thứ linh tinh hết một thằng ngốc như vậy chứ. Tuy Jae Young không bám theo cậu nữa nhưng giọng nói của anh ta vẫn cứ vang vang vang lên sau lưng cậu.

“Hóa ra là tôi đã nhầm. Giờ thì tôi biết cách để vận hành cậu rồi.”

“Bộ tôi là đồ điện gia dụng hay gì hả?”

“Thì cũng giống phết mà.”

Đúng là không đáng để đáp lời. Từ lúc ăn cơm xong đến giờ Sang Woo chỉ nghĩ đến duy nhất một chuyện là đến Cheon Won Shop. Cậu mở khóa xe đạp rồi lướt vù vù qua trước mặt Jae Young.

Trong suốt hai ngày trời, Jae Young thực sự đã thỏa thích làm tình làm tội Sang Woo. Anh luôn là người chiếm được chỗ ngồi trước nhờ huy động đám hậu bối, trong giờ học thì làm đủ trò phiền phức ồn ào, chưa kể lúc nào cũng bám dính lấy Sang Woo để chiêm ngưỡng bộ dạng tức run của cậu.

Và cuối cùng, thành quả sau hai ngày...

Đầu tiên, Jae Young đã đạt được sáu danh hiệu: (1) Stalker, (2) Tên rác rưởi, (3) Thằng thần kinh, (4) Giống loài khốn nạn, (5) Kẻ thích ngược đãi người khác, (6) Tên côn đồ. Nói cách khác, anh đã ghi được dấu ấn sâu đậm trong lòng Sang Woo. Tuy mấy danh hiệu này nghe cũng chẳng hay ho gì, nhưng ít nhất thì có còn hơn không. Thân là một người đi lên từ khoa Thiết kế Trực quan, anh là người hiểu rõ tầm quan trọng của việc xây dựng thương hiệu hơn bất cứ ai.

Gạt những chiếc tên gọi hoa mỹ sang một bên^(*), dù sao anh cũng đâu phải mấy thằng nhóc nhà giàu đẹp trai trong truyện tranh thiếu nữ bị tát nước vào mặt và luôn kiếm tìm những người con gái đang chạy trốn. Yếu tố tiêu cực vốn là thứ có khả năng gây ấn tượng mạnh hơn yếu tố tích cực, vậy nên thời đại ngày nay noise marketing mới trở nên phổ biến như vậy. Hơn nữa với một tên khùng chưa từng đặt biệt hiệu cho ai như Chu Sang Woo, việc anh được gọi bằng hẳn sáu cái tên khác nhau có khi lại là vinh dự cũng nên.

Thứ hai, đây là một cuộc trả thù hoàn toàn dựa trên cảm xúc của Jae Young. Một kiểu cảm xúc dục dồ. Anh thật sự sướng khoái giống như đang uống nước ngọt có ga vậy. Hạ gục một Chu Sang

Woo kín kẽ đã bù đắp được những tổn thương về mặt tinh thần trong anh.

Thứ ba, trêu chọc Chu Sang Woo đích thực là một việc cực kỳ thú vị. Khi gương mặt của cậu từ điềm tĩnh chuyển thành nhăn nhó, anh không những không thấy phiền mà còn vô cùng vui vẻ. Nó hoàn toàn xứng đáng để anh chịu đựng sự đầy dọa khi phải thức dậy sớm vào mỗi buổi sáng. Trước đây anh chưa từng nghĩ rằng mình là một kẻ thích hành hạ người khác, nhưng giờ mới thấy biết đâu trong con người anh cũng có phần tính cách như vậy thật cũng nên.

Ban đầu anh đã lên kế hoạch chỉ bám theo Sang Woo đến hết thời hạn hai tuần thay đổi môn học, thế nhưng dần dần anh cũng bắt đầu xem xét lại vấn đề thời gian. Bởi Sang Woo đã khổ sở hơn anh tưởng tượng rất nhiều. Thậm chí anh còn từng suy nghĩ đến chuyện mình có nên dừng lại một chút hay không. Thật ra anh đã tưởng rằng mấy trò vặt của mình chỉ đủ để Sang Woo cảm thấy hơi phiền thôi, anh chưa từng có ý định hủy hoại cuộc sống thường ngày của cậu.

Hơn nữa Jae Young là một người dễ mất đi hứng thú ban đầu và rất ngại phiền phức. Việc nhờ các hậu bối cầm cặp giữ chỗ vốn đã không hề đơn giản. Chưa kể anh cũng chẳng biết phải làm sao khi phải ngồi học trong trạng thái đàn gảy tai trâu, chỉ cần ở mấy nơi tịch mịch giống như thư viện một phút thôi cũng làm cho Jae Young bứt rứt không yên. Anh cũng cảm thấy khổ sở khi phải chen chúc với một đám người trong căng tin, đồ ăn thì tất nhiên là chẳng ngon lành gì. Anh mà duy trì được việc này trong hai tuần thì đúng là vô lý dừng dừng. Thôi thì coi như giết thời gian vậy, dù sao dạo gần đây anh cũng không có chuyện gì để làm.

“Tên nhóc Sang Woo kia, rốt cuộc sao cậu lại làm thế với tôi hả?”

Khi ngồi trong lớp học lại của môn Giáo dục nhân cách cho sinh viên Đại học Hàn Quốc, Jae Young đã dành ra ba phút để oán giận Sang Woo. Đây là một giảng đường đông sinh viên đến nỗi việc quản lý được hết tất cả mọi người là hoàn toàn bất khả

thi, số người điểm danh hộ có thể so sánh với sao trên trời. Nhưng có ai trong số họ bị hủy tốt nghiệp không? Chỉ cần Chu Sang Woo là một tên nhóc bình thường, mắt nhắm mắt mở bỏ qua được chút chuyện bất chính nằm trong phạm vi chấp nhận được này, thì giờ anh đã có thể tham dự tiết học của những designer ưu tú trên thế giới ở phương trời tây rồi, nào có phải ngồi chết gí trong một tiết giảng dạy về đạo đức như bây giờ.

Mà thôi, “giá như” vốn là một từ vô nghĩa. Ai bảo anh lại cùng nhóm với một vị ám hành ngự sử^(*) chứ? Học kỳ trước đã làm chuyện khuất tất để giáo sư chú ý tới, học kỳ này anh nào dám trốn học nữa. Jae Young đau khổ ngồi tít xuống dãy bàn cuối cùng, mượn giấy của người ngồi bên cạnh và nguệch ngoạc vẽ bậy.

Khi Jae Young bước ra khỏi tòa nhà, thời tiết đang cực kỳ đẹp. Mùa xuân của tình yêu đã khe khẽ đến tự lúc nào. Anh chia tay bạn gái đã được nửa năm, lâu rồi bản thân cũng không yêu đương gì. Đang suy nghĩ miên man trong khi cố len lỏi qua đám sinh viên, ánh mắt anh bỗng chạm tới Sang Woo ở phía xa xa. Cậu chẳng hề ăn vận sắc sỡ, vậy mà thần kỳ thay, hình ảnh của cậu vẫn cứ nổi bật giữa đám đông. Sang Woo đang cùng một cô gái mặc áo xanh lá cây đi nhanh về phía căng tin.

‘Tên nhóc này, dám im ỉm đi hẹn hò với đám con gái cơ đấy.’

Ngắm lại mới thấy, lúc Chu Sang Woo đến nhà hàng cũng đi cùng với một nữ sinh. Tính cách như cậu ta khó có thể được con gái yêu thích. Jae Young thật sự không tưởng tượng ra nổi dáng vẻ khi yêu đương của người này.

Bị sự tò mò thôi thúc, anh bước vào nhà ăn sinh viên chật kín người. Sang Woo bỏ mặc những bàn còn trống, thay vào đó cậu ngồi xuống một dãy bàn đã chật kín người.

“Đúng là một chiêu trí mạng đấy.”

Nụ cười nở trên môi Jae Young khi thấy Sang Woo vì tránh mình mà phải ngồi ở một vị trí như vậy. Thằng nhóc này cũng có điểm đáng yêu đấy chứ. Bên cạnh cậu là cô gái mặc áo xanh ban

này. Nhìn kĩ thì hóa ra đó chính là cái người tên Ryu Ji Hye từng cùng Sang Woo đến nhà hàng nơi anh làm việc.

Sau khi ăn xong một bữa trưa hoàn toàn chẳng có mùi vị gì, Jae Young đã nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện từ bỏ. Anh không thể chịu đựng việc ăn uống như vậy thêm một lần nào nữa. Anh đã mua tận mười sáu lon cà phê của một nhãn hiệu lần đầu tiên mình nhìn thấy trong cửa hàng tiện lợi, thế nhưng cuối cùng lại không tài nào uống hết nổi một lon. Đến giờ vẫn còn nguyên mười lăm lon kia kia. Anh đã thử mang đến câu lạc bộ, nhưng kết quả là không một ai thèm động tới...

Đúng lúc đang tản bộ với đám bạn để đến chỗ hút thuốc, Jae Young lại bắt gặp Sang Woo và cô gái tên Ji Hye đi ở phía bên kia đường.

‘Chênh lệch chiều cao cũng vừa vặn quá nhỉ, cảm giác tươi trẻ ghê. Đúng là đẹp tựa trong tranh ha?’

Jae Young vừa bước đi vừa lầm bầm trong đầu lời thoại của mấy tên bất lương. Xem ra mới có một ngày không bị anh bắt nạt mà cuộc sống của Sang Woo cũng thanh thoi quá rồi. Anh còn tưởng rằng cậu sẽ mãi mê với cô gái tên Ji Hye kia đến độ đi lướt qua anh, nhưng ngạc nhiên thay, Sang Woo đã nhận ra bóng dáng của anh từ một khoảng cách rất xa. Trước đây dù Jae Young có đứng ngay trước mặt cậu cũng chẳng biết là ai. Không hiểu sao chuyện này lại khiến anh cảm thấy vui vẻ đến lạ.

Sang Woo xoay lưng về hướng khác, Jae Young muốn bám theo nên đã nửa đi nửa chạy bắt kịp được cậu. Khi khoảng cách chỉ còn mười bước chân, Sang Woo bất an quay đầu lại nhìn, và rồi đôi mắt của cậu trợn tròn cả lên. Anh cũng biết là kiểu gì cậu cũng ngạc nhiên, nhưng anh không đoán được cậu lại nhanh chóng bỏ chạy một mạch ngay sau đó. Cái tốc độ mau lẹ kia là sao chứ, làm như anh là kẻ giết người hàng loạt không bằng. Jae Young ngay lập tức đuổi theo Sang Woo.

‘Chết tiệt, sao mình cũng phải chạy nhỉ?’

Trong mắt người khác không biết lúc này anh đang giống một thằng điên đến mức độ nào. Jae Young cũng không hiểu

bản thân mình đang làm gì, bước chân của anh cứ tự nhiên chuyển động mà thôi. Ấn tượng một sách của Sang Woo đã khiến anh luôn mặc định cho rằng cậu là một tên ồm yếu dặt dẹo. Vậy mà hiện tại dù có chạy hết tốc lực, anh vẫn không đuổi kịp được cái người vẫn còn đeo ba lô trên vai kia.

Lúc tỉnh táo lại thì anh đã chạy đến cổng chính tự bao giờ. Đây là lần đầu tiên Jae Young chạy một quãng đường dài đến thế kể từ khi chính thức xuất ngũ. Anh ngồi thụp xuống đất bình ổn lại nhịp thở, và rồi anh chợt nhận ra một điều:

‘Lòng tham của con người đúng là vô đáy.’

Tại sao vừa mới nhìn thấy cái bóng lưng học tóc bỏ chạy của Sang Woo, lòng hiếu thắng của anh lại trỗi dậy như vậy nhỉ? Ngay cả niềm sung sướng khi anh thành công khiến cậu ghi nhớ về mình cũng chẳng có nghĩa lý gì nữa. Hoàn thành được kế hoạch noise marketing thì sao chứ, trong mắt Chu Sang Woo anh vẫn chỉ là một sản phẩm hỏng mà thôi. Khi nhìn thấy biểu cảm nhăn nhó trên gương mặt cậu, thứ xúc cảm vui sướng nhất thời đã không còn có thể thỏa mãn được anh. Giờ đây, anh bỗng mong muốn Sang Woo cũng sẽ giống như những người khác, cậu sẽ cảm thấy anh là một tiền bối tuyệt vời, đa tài, và thú vị.

‘Anh còn lén điều tra cả Ji Hye nữa sao? Cô bé đó không có mối quan hệ gì với tôi hết và là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn!’

Xét theo một khía cạnh nào đó, bộ dạng bênh vực người khác của Sang Woo thật sự vô cùng xa lạ với anh. Như thể cái cô gái được cậu chứng nhận về độ ngoan ngoãn kia là thứ quả ngọt nằm ngoài tầm với của Jae Young - một kẻ đang có nợ nần ân oán với cậu.

Ryu Ji Hye à. Thực ra trong khoảng thời gian tìm cách bắt nạt Sang Woo, anh đã điều tra được tài khoản SNS của cô gái này. Tên họ, ngành học, mã số sinh viên... chẳng có gì làm khó được anh cả. Sau khi lướt qua đại khái từng bài đăng, anh có thể dám chắc rằng Ji Hye không phải tuýp người cực đoan như Chu Sang Woo, ngược lại cô là một người rất chân thành. Vào cái ngày đến nhà hàng cùng với cậu ta, cô đã đăng một bài như thế này:

Tuy có hơi đáng sợ nhưng anh ấy không phải người xấu.
Không biết chúng tôi còn cơ hội gặp lại nhau không nhỉ?

#kẻlậpdịđểthươngtrong
#cảmthấymongđợi

#lầnđầugặpgỡ

Đây đương nhiên là nói về Chu Sang Woo rồi.

Ryu Ji Hye - Ngoan ngoan.

Jang Jae Young - Stalker, Tên rác rưởi, Thăng thần kinh, Giống loài khốn nạn, Ké thích ngược đãi người khác, Tên côn đồ.

Nếu Ryu Ji Hye là nàng tiên trong tấm áo màu xanh, thì Jang Jae Young anh hẳn là một tên ác ma đỏ chói đến từ biển lửa địa ngục với chiếc lưỡi liên tục thò ra thụt vào. Thế nhưng cái bố cục thiện ác này lại khiến anh không hài lòng chút nào.

Hiện tại Sang Woo thậm chí còn không nhớ được họ tên và ngành học của Ji Hye, chứng tỏ cậu vẫn hoàn toàn không để tâm đến cô gái này. Nhưng những tên con trai có chút ngây thơ như cậu ta thì chỉ cần đối xử với ai đó tốt một chút là mọi chuyện rất dễ vượt quá giới hạn. Giờ mà để yên thì có khi lúc anh nhận được đóng hồ hàng hiệu từ ông ngoại làm quà mừng tốt nghiệp cũng là lúc hai người này hẹn hò với nhau được ba tháng cũng nên.

Cảm giác nguy cơ trùng trùng bỗng bao vây lấy Jae Young. Tám năm sau, vào cái ngày Chu Sang Woo và Ryu Ji Hye kết hôn, hai người họ sẽ nắm lấy tay nhau hồi tưởng về một Kim Young Jae gì gì đó, người đã từng vì không thể tốt nghiệp mà dùng đến những phương thức hèn hạ để bắt nạt chú rể, thế nhưng sự hiện diện đúng lúc của cô dâu đã giúp hai người họ có thể chiến thắng tất cả. Và tuy chú rể đã không còn nhớ nổi gương mặt của kẻ bắt nạt năm xưa, nhưng đó chính là một tên khốn nạn chuyên lượn qua lượn lại với chiếc áo khoác đỏ trên người.

‘Đúng là một khung cảnh không thể nhìn thẳng.’

Jae Young hạ quyết tâm thay đổi mục tiêu. Chính xác hơn là update mục tiêu.

Nhưng điều kiện để trở thành một tiên bồi tốt là gì nhỉ? Tình hình hiện tại của Jae Young chắc chắn là vô vọng rồi. Thứ duy nhất anh có thể tự hào lúc này chính là cảm giác tồn tại của bản thân. Chỉ tính riêng việc anh khiến cho Chu Sang Woo nhớ được tên họ của mình thôi đã là đáng tuyên dương lắm rồi, cũng nhờ có vậy mà Jae Young ngộ ra được một chút cách thức đối phó với Sang Woo. Việc cần làm trước mắt của anh là phải xử lý cái công thức: Jang Jae Young = Màu đỏ = Kẻ bắt lương = Tên rác rưởi.

‘Sao mình lại phải làm dăm ba cái trò mệt mỏi này nhỉ... Mà thôi, dù sao thì mình cũng rảnh mà.’

Vừa nghĩ anh vừa thâm căn nhắc xem trong tủ nhà mình còn những bộ quần áo nào.

Sang Woo chờ đợi Jang Jae Young trong tâm thế của một khẩu súng đã nạp đủ ba viên đạn. Cậu cũng không ngờ lại có một ngày mình mong mỏi được gặp tên đó cơ đấy. Giờ cậu chỉ khao khát được nhìn thấy biểu cảm hoảng loạn của anh ta thật nhanh. Sang Woo an vị ở bàn thứ hai từ bên phải tính vào của dãy thứ tư, yên lặng chờ đợi. Cậu vẫn mở sách ra như mọi khi, song gần đây thói quen chuẩn bị bài của cậu hình như đã chẳng còn nghĩa lý gì nữa.

Jang Jae Young là trợ giảng của môn học này, vậy mà giáo sư đến lớp rồi vẫn không thấy mặt mũi anh ta đâu. Sang Woo xoay người nhìn về phía cửa sau, giữa một đám sinh viên đang thở hổn hển chạy vào lớp tuyệt nhiên không có bóng dáng của chiếc áo khoác đỏ nào.

“Cậu nhìn đi đâu vậy? Tôi ở đây cơ mà.”

Cơ thể cậu lập tức đông cứng. Cái người đang đút tay vào túi áo kia đang nói chuyện bằng chất giọng của Jang Jae Young. Nhưng điều khiến cậu ngạc nhiên nhất chính là chiếc áo khoác màu xanh lá cây đậm mà người này đang mặc. Thậm chí anh ta còn không đeo kính.

Khi Jae Young ngồi xuống vị trí hoàn hảo nhất trong phòng đã bị mình chiếm từ trước, Sang Woo hoàn toàn rơi vào trạng thái hỗn loạn. Chỉ riêng cái sự thật người này hôm nay không mặc áo khoác đỏ thôi cũng đã đủ để khiến hệ thống của cậu tan tác rồi. Mà thôi, anh ta mặc gì trên người không quan trọng, Sang Woo lôi ra viên đạn đầu tiên của mình là tấm chắn ngàn cách rồi đặt cách xuống bàn. Phía bên kia lớp carton màu vàng vang lên những tràng cười khúc khích.

“Các em đều biết thứ Năm tuần sau sẽ bắt đầu trả bài tập tiểu phẩm đúng không? Mọi người hãy chuẩn bị ngay từ bây giờ nhé.”

Sang Woo biết bài tập này vì nó được viết trong phần đề cương bài giảng. Một nhóm gồm hai người sẽ đóng một vở kịch ngắn dài ba phút bằng tiếng Trung, hoạt động này tương ứng với 20% điểm thành phần nên vô cùng quan trọng. Giáo sư đưa tập tài liệu cho những sinh viên ngồi bàn đầu (đáng lẽ ra trợ giảng phải là người phát chữ nhỉ?), sau đó trên màn hình máy chiếu hiện lên danh sách ghép cặp đóng tiểu phẩm cho các sinh viên.

“Đây là danh sách ghép cặp và thứ tự trả bài của các em. Những người phải diễn đầu sẽ khó khăn hơn, nhưng tôi sẽ xem xét để đánh giá công bằng.”

Sang Woo nhìn một lượt danh sách và tìm thấy tên mình. Thế nhưng vấn đề thực sự lại nằm ở cái tên được đặt ngay cạnh tên cậu cơ.

Chu Sang Woo (Khoa Kỹ thuật Máy tính), Jang Jae Young (Khoa Thiết kế Trực quan)

Ngày trả bài: 14/3 (Thứ Năm)

Hà cớ gì giữa một lớp học hơn ba mươi sinh viên mà cậu lại bị ghép với tên đó cơ chứ, lại còn là một trong những nhóm phải trả bài sớm nhất? Sang Woo giờ phất tay lên, giáo sư đưa mắt nhìn về phía cậu:

“Em có câu hỏi gì sao?”

“Nếu em không thích bạn cùng nhóm và bọn em chắc chắn không thể làm bài tập chung được thì có thể đổi người không thưa giáo sư?”

Gương mặt của người phụ nữ trên bục giảng chột nhảnh tí cả lại, cô đáp lời:

“Không được. Có những sinh viên học chưa được giỏi, cũng có những sinh viên còn nhiều thiếu sót. Nhưng phải khắc phục được thì chúng ta mới gọi đó là làm việc nhóm. Cô đã nhờ bạn trợ giảng sắp xếp danh sách một cách ngẫu nhiên nên em có thể

yên tâm về tính công bằng. Có ai còn câu hỏi về việc đổi nhóm hay thay đổi ngày thuyết trình không?”

‘Để tên khôn đó sắp xếp thì mới có vấn đề về tính công bằng đây a...’

Giáo sư đã cắt lời Sang Woo đầy cứng rắn khiến cho cậu chẳng lấy đâu ra dũng khí để nói tiếp được nữa. Dường như Sang Woo đã gần lên người giáo sư Choi một “hệ thống embedded”^(*), cậu có cảm giác bất an rằng nếu còn nói tiếp thì mọi chuyện sẽ nguy to nên đành ngậm chặt miệng lại. Đúng lúc đó, tấm chắn của cậu đổ sụp giống như một con bù nhìn bằng rơm rơm phịch xuống nền nhà. Jang Jae Young chống tay lên cằm, miệng anh ta nở một nụ cười quỷ dị.

“Tin tưởng ‘anh’, ‘anh’ sẽ dạy cho em.”

“Im mồm giùm đi!”

Sang Woo nhét thẳng tấm chắn vô dụng đó vào trong ba lô.

Một lát sau, tài liệu cuối cùng cũng được chuyển đến bàn cậu. Trước khi bị Jang Jae Young giành mất, Sang Woo vội vàng xả thân bảo vệ tờ giấy, nhanh chóng viết họ tên và mã số sinh viên của mình lên góc trên.

“Trên tài liệu vừa phát có những cấu trúc đã từng được học trong Tiếng Trung sơ cấp, và cả những cấu trúc nâng cao. Các em hãy tham khảo một trăm cấu trúc này để áp dụng vào bài tập tiểu phẩm sắp tới. Nào, giờ mọi người hãy thảo luận với bạn cùng nhóm đi.”

Sang Woo chăm chỉ đọc tài liệu được phát rồi đặt nó xuống bàn. Khoảng 30% trong số này cậu đã học thuộc lòng nên có thể đoán được ý nghĩa.

Môn Tiếng Trung sơ cấp hồi năm nhất cậu đã được điểm AO^(*). Chuyên cần và bài thi đều đạt tối đa, nhưng bài tập tiểu phẩm và phần thi vấn đáp lại bị trừ khá nhiều điểm. Vậy nên lần này nếu muốn được A+ thì cậu phải đạt được số điểm cao nhất trong phần tiểu phẩm. Do không cần phải tham gia quá nhiều tiết học nên cậu có thời gian rảnh rỗi để luyện tập, thế nhưng cái tên bạn cùng nhóm kia lại là một kẻ chỉ cần nắm được điểm yếu

của cậu thôi thì không biết sẽ làm ra trò gì. Cùng lắm thì một người hai vai, Sang Woo cũng chẳng quá lo lắng. Trên đề cương giảng dạy cũng có ghi phần bài tập này sẽ đánh giá điểm số dựa theo biểu hiện của từng cá nhân rồi.

Sang Woo mở vở ra để ghi lại ý tưởng. Cậu vốn nghĩ bản thân sẽ làm bài tập này một mình, nhưng Jae Young lại kéo chiếc bàn vốn được đặt song song dính chặt vào bàn học của cậu, sau đó thì ngồi sát lại gần. Sang Woo không thèm nhìn anh lấy một lần mà chỉ nói:

“Ở đây có rất nhiều câu trúc hỏi đáp về nơi chốn, chúng ta nên đóng kiểu một sinh viên trao đổi người Hàn Quốc đến Trung Quốc và xin hỏi đường. Tôi sẽ đóng vai người Hàn, tiền bối đóng vai người Trung đi.”

Sang Woo không mong mỗi bất cứ phản ứng nào từ Jae Young, nhưng anh ta lại bất ngờ lắm nhảm như thể đã đợi sẵn từ lâu.

“Kịch bản gì mà chán chết đi được. Tôi mà cùng cậu làm game thì đúng là tiêu đời rồi.”

Ngẫm lại mới thấy, người này lúc nào cũng phê phán khả năng sáng tạo của cậu. Game *Người rau* thì anh ta chê bai nó không hề thú vị, còn nhấn mạnh đến hai lần rằng cậu bị thiếu tính sáng tạo, lúc làm thơ ba câu thì anh ta cho cậu 0 điểm ở phần “Mức độ mới lạ”.

Vậy anh nói thử ý tưởng của mình xem nào.”

Sang Woo quăng cây bút chì kim xuống vở ghi rồi tựa lưng vào ghế một cách đầy ngạo mạn, giống hệt như động tác mà Jae Young thường làm. Cái tư thế khoanh tay trước ngực này khiến cậu cảm thấy là lạ. Jae Young liếc mắt qua một lượt những dòng chữ tiếng Trung trên tài liệu rồi nói:

“Chúng ta làm tiểu phẩm về một người bán hàng rong thời nhà Thanh lừa đảo qua điện thoại đi.”

“Gì cơ?”

“Đầu tiên phải ra chợ bán đồ. Cái này bán thế nào? Hai chùm nho giá 100.000 won. Đắt thế. Không mua thì thôi. Bạo lực là

hành vi phạm pháp đây. Mời ông đi ra bằng lối kia. Như vậy sẽ sử dụng được câu trúc hỏi đáp về mua bán...”

Ban đầu Sang Woo còn định cười nhạo, nhưng dần dần cậu cũng bị cuốn vào câu chuyện.

“Hôm nay tôi không kiếm được đồng nào hết. Tôi là một kẻ khổ rách áo ôm. Tôi không có một xu dính túi. Sử dụng câu trúc này... Tôi đã bán đi tất cả đồ đạc của mình. Số tiền còn lại tôi đã mua một chiếc điện thoại. Trong túi hiện giờ là 0 won... Sử dụng được tiếp câu trúc này... Ô, cái này hay nè. Tôi là một tên lừa đảo.”

Sang Woo kiểm tra phần câu trúc Jae Young để cập tới trong tài liệu, rồi sắp xếp ý chính ra vở ghi.

“Nhắc điện thoại lên gọi điện. Ring ring ring. A lô? Tao đang ở cùng với con trai mày. Đưa tao 10 tỷ rồi nó có thể về nhà. Khi đó người nhận điện thoại sẽ nói rằng: Nhưng tôi còn chưa kết hôn mà. Người chính là một tên lừa đảo.”

“Rồi sao nữa? Hết rồi à?”

“Không biết nữa, tiếp đến nên để như thế nào nhỉ?”

Sang Woo cố gắng động não, nhưng cậu thật sự không nghĩ ra tên bán hàng rong nhà Thanh đó sau khi lừa đảo thất bại thì sẽ làm ra hành động gì tiếp theo. Cùng lắm thì...

“Tôi không có gạo, tôi sẽ chết đói mất?”

“... Quả nhiên là Chu Sang Woo. Ở đây cũng có một câu trúc hay nè. Anh đói quá. Cho anh chút cơm với. Tuy trong tài liệu không có mẫu câu ‘Anh sắp chết rồi’, nhưng mà sử dụng thì cũng không sao. Tình huống là gọi điện nói lời trăng trối với em trai.”

Sang Woo sắp xếp nội dung rồi đọc lại một lần. Đề tài này nghe thì có vẻ kỳ lạ, nhưng nó lại uyển chuyển sử dụng được từ những câu trúc dễ đến những câu trúc khó. Tuy nhiên vẫn còn một điểm kỳ lạ...

“Tại sao nhất định phải là nhà Thanh?”

“Giáo sư là người bị cuồng lịch sử nhà Thanh đấy. Chỉ cần hai chúng ta mặc đồ nhà Thanh để diễn thì có khi sẽ đạt được điểm tuyệt đối cũng nên.”

“Vô lý...”

“Nhìn mà xem. Đạo diễn/Tính hài hước/Sự chuẩn bị: 20%.”

Dù vậy nhưng Sang Woo vẫn thắc mắc tại sao phải đưa mấy tiêu chí đó vào. “Thanh điệu/Phát âm/Sự lưu loát” chiếm 50%, “Độ khó/Sự liên kết của lời thoại/Ngữ pháp” chiếm 30%, chỉ cần như vậy thôi điểm thành phần cũng đã cao lắm rồi. Cậu trưng ra biểu cảm khó hiểu khi Jae Young giải thích.

“Giáo sư cũng ở trong câu lạc bộ của tôi nên tôi hiểu rất rõ.”

“Đó là câu lạc bộ gì?”

“Câu lạc bộ Kịch.”

Ngồi chì kim của Sang Woo gãy phụt một cái. Tuy cậu không hề cố ý, nhưng phần ngồi chì lại bắn lên mặt Jae Young khiến biểu cảm của anh nhăn tít cả lại, bàn tay đưa lên quẹt quẹt bên má. Vì lịch trình của đội kịch mà con đường đi dạo của cậu đã bất đắc dĩ bị chặn ngang. Thì ra đến cả việc này cũng là do một mình anh ta đứng sau chủ mưu.

Sang Woo quay sang nhìn Jae Young, rồi lại làm như anh vô hình mà bắt đầu viết lời thoại. Cậu viết xuống giấy một thứ tiếng Hàn đến chính mình cũng không hiểu được, thậm chí còn chép lại mục lục những cấu trúc trong tài liệu có sẵn. Không hiểu sao bỗng nhiên Jae Young lại yên ắng đến lạ.

Sự yên tĩnh quá mức này khiến cậu cảm thấy bận tâm. Jang Jae Young không rung bàn âm ầm, không nhạo báng chế giễu, cũng không lật sách một cách ồn ào... nói tóm lại là anh ta không hành động giống với bình thường chút nào. Sang Woo cảm thấy hơi xa lạ nên đã ngẩng đầu lên. Và rồi cậu chạm phải đôi mắt của Jae Young ở một khoảng cách cực kỳ gần. Anh đang chống hai bàn tay lên cằm và nhìn chằm chằm vào cậu.

“Thần kỳ thật đấy.”

Nói xong câu đó thì anh lại tiếp tục nhìn. Sang Woo ngay lập tức cúi thấp đầu nghịch bút chì.

“Nếu cậu hỏi chuyện gì thần kỳ cơ...”

Jae Young thì thầm với giọng nói cực nhỏ.

“Thì đó chính là tôi phát hiện ra chúng ta có điểm chung.”

Vô lý hết sức. Sắc mặt Sang Woo nhăn nhó vì câu nói vớ vẩn của người bên cạnh. Jae Young thấy vậy thì khẽ bật cười.

“Nhìn biểu cảm của cậu kìa, tôi đang nói đến chữ viết.”

Câu nói này khiến Sang Woo bị sốc theo một ý nghĩa khác. Cậu chưa từng cho rằng nét chữ của mình đẹp, nhưng nó cũng không đến mức xấu như gà bới mà.

“Anh đừng có làm phiền tôi nữa.”

“Sang Woo à.”

Jae Young gọi tên cậu bằng chất giọng trầm thấp đầy dịu dàng. Sau khi hành hạ cậu hai ngày trời thì giờ anh ta lại nở một nụ cười như thể bản thân ngoan hiền lắm không bằng.

“Cậu đúng là ngầu thật đấy.”

Bơ.

“Hãy để mọi chuyện trở thành quá khứ đi. Cùng với Kẻ thích ngược đãi người khác, Giống loài khốn nạn, Tên côn đồ này làm bài tập nhóm thôi nào.”

Bơ.

“Sang Woo à.”

Bơ.

“Cậu đang nghĩ cách đáp trả lại lời nói của tôi sao?”

Bơ.

“Dù gì cậu vẫn có chút cảm xúc ở mức độ nào đó đúng không? Với cậu có lẽ tôi chính là một con ruồi, giở mà tôi biến mất thì hẳn cậu sẽ sung sướng lắm nhỉ?”

Bơ.

“Ngó lơ lời ‘anh’ nói khiến em thấy vui hả?”

“Nhà tôi không nuôi ra được tên côn đồ nào như anh.”

“Thằng nhóc này, đừng có mà ngang ngược.”

“Tôi đã nói một lần rồi. Anh làm ơn yên lặng chút đi.”

“Nếu cậu làm theo lời tôi nói thì tôi sẽ ngậm miệng.”

“Không làm.”

“Hãy cởi mũ ra cho tôi xem.”

Rõ ràng đây là một đề nghị cực kỳ hoang đường. Sang Woo nhướng mày về phía cái người này giờ vẫn đang chống tay lên cằm kia. Ánh mắt sắc soi của cậu tràn ngập sự nghi ngờ không biết đây có phải là một thể loại chế giễu mới hay không. Dưới ánh mắt đó mà gương mặt của người đối diện vẫn cực kỳ tro trên. Cậu quyết định tiếp tục ngó lơ anh ta.

Sang Woo vừa viết xong dòng lời thoại cuối cùng thì đã bị Jae Young giật lấy cuốn vở ghi, sau đó dùng thái độ ngạo mạn nói “Để xem nào” hay “Cũng được đấy nhỉ” đại loại thế. Vừa nói Jae Young vừa kiểm tra một lượt, và rồi anh bắt đầu dùng bút chì của Sang Woo viết xuống.

Xong xuôi anh trả lại trang vở giờ đã không còn chỗ trống nào cho cậu. Jae Young đã điền hết những lời thoại bằng tiếng Trung giản thể mà Sang Woo không biết vào khoảng trống.

‘Chuyện gì vậy trời?’

Sang Woo hoàn toàn rơi vào trạng thái hoang đường. Không những giúp cậu xây dựng được nội dung tiểu phẩm, mà còn không hề cản trở công việc chung và tình nguyện đóng góp công sức? Anh ta quyết định dừng bắt nạt cậu rồi sao?

“Sao anh lại như vậy?”

“Như vậy là như thế nào?”

“Cái khí thế dù có phải đuổi theo đến tận cùng thế giới cũng phải bắt nạt được tôi của anh mới có hai ngày đã lắng xuống rồi sao?”

Hết trò này lại đến trò khác, khi thì giống như một tên côn đồ ngạo mạn, khi lại làm một nhân viên nhà hàng kiểu Âu đoan chính, bị cậu mắng chửi thì lúc giận lúc cười, chạy theo như thể muốn giết người tới nơi chỉ để bắt cậu làm một bài thơ ba câu, nhưng hiện tại lại bám dính lấy để giúp đỡ làm bài tập nhóm. Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, Jang Jae Young chính là kẻ kỳ lạ nhất mà cậu từng gặp trong đời.

“Mấy đứa thảo luận ổn cả chứ?”

Giọng nói của giáo sư - người này giờ đang đi xung quanh lớp quan sát - bỗng vang lên bên tai cậu. Cô đi đến gần chỗ hai người rồi nhìn sang:

“Jae Young mà ở nhóm này thì liệu có công bằng không đây? Chắc chắn sẽ chẳng còn khó khăn gì nữa rồi.”

“Không đâu giáo sư ơi. Tất cả mọi việc đều do Sang Woo làm hết đây ạ.”

‘Lại là chuyện quái gì nữa đây?’

Phản ứng không thể lường trước được của Jae Young khiến Sang Woo hoàn toàn rối rắm. Giáo sư thì đang dành cho cậu một ánh mắt tràn đầy hảo cảm.

“Vậy sao. Thế để cô xem lời thoại do Sang Woo nghĩ ra nào.”

Nếu là bình thường cậu đã nói đúng sự thật: “Không phải đâu ạ, phần khung kịch bản đều do tiền bối Jae Young nghĩ ra, em chỉ là người chép lại thôi.” Thế nhưng khổ nỗi là cái miệng của cậu không thể nói ra được những lời khen ngợi dành cho anh ta được. Jae Young lễ phép đẩy cuốn vở của Sang Woo về phía giáo sư. Mới đọc có một chút mà cô đã phá lên cười:

“Một thương nhân nhà Thanh sao! Đúng là cực kỳ thú vị... Ha ha ha! Nội dung hay quá. Ờ nhưng mà lời thoại này...”

Gương mặt bừng sáng của giáo sư dần dần tối sầm lại.

“Lời thoại quá thô tục. Mấy câu chữi thế này thì học ở đâu được chứ? Jae Young! Là em viết đúng không?”

Giáo sư sẫm soi Jae Young nhưng trên tay anh thực sự trống không. Người đang cầm bút là Sang Woo kìa. Cô ném cho Jae Young một cái nhìn khinh thường, rồi di chuyển tầm mắt về phía cậu.

“Em sửa lại lời thoại đi. Nếu không bài này sẽ bị 0 điểm đó. Biết chưa?”

“... Vâng ạ.”

Giáo sư trợn mắt lên nhìn khiến cho Sang Woo đành phải bắt đầu đi xuôi theo. Sau khi cô đưa lại vở cho cậu rồi rời đi, Jae

Young cứ ngời cười khúc khích mãi. Sang Woo nghiên rằng dùng tẩy xóa sạch những dòng được anh ta viết thêm vào.

“Tôi không giống anh, tôi nhất định sẽ không để quá khứ ngủ yên đâu.”

Sang Woo nhìn những vết tích mờ mờ mà anh ta để lại trên trang giấy, sau đó lại cặm cụi cố gắng xóa cho bằng sạch.

return 0;

Sang Woo - người một lần nữa lại bị Jae Young làm cho phân tâm - đi thẳng về phía khối Kỹ thuật Công nghiệp ngay khi giờ học kết thúc. Có một tiết khác vừa diễn ra trong giảng đường, và đương nhiên Sang Woo là người đến sớm hơn Jae Young. Nhưng không nằm ngoài dự đoán, ở bàn ngoài cùng bên phải của dãy thứ tư đã có một vật thể nằm đó sẵn từ trước (lần này thứ được giao phó chính là một chiếc ba lô màu xanh lam).

Cậu ngồi xuống bàn bên cạnh rồi dựng thẳng tấm chắn lên. Tiết Tiếng Trung vì chuẩn bị cho tiểu phẩm nên cậu đã buộc phải nhìn thấy cái bản mặt của anh ta, thế nhưng tiết Toán Kỹ thuật 2 này cậu sẽ chỉ nghe giảng một mình thôi, cách của Ji Hye chắc chắn sẽ có tác dụng. Thật ra cậu cũng không dám chắc mình sẽ thành công dễ dàng, bởi Jang Jae Young chính là một con quỷ độc ác nhất trên đời.

Sang Woo đã tưởng tượng ra rất nhiều trường hợp. Anh ta có thể giả vờ lỡ tay lật đổ tấm chắn, có thể cố tình rung bàn âm âm, có thể phát ra những âm thanh kỳ lạ làm phiền đến cậu. Vậy mà sau bao nhiêu chờ đợi, Jae Young lại chẳng hề cản trở gì cậu hết. Sang Woo thậm chí còn hoang phí tận sáu phút trong tiết học chỉ vì bất an không biết anh ta có đang làm gì phía sau tấm chắn hay không.

Cuối cùng vì quá tò mò, Sang Woo đã khẽ hạ tấm chắn xuống một chút. Và rồi cậu nhìn thấy Jae Young đang gục đầu xuống bàn học nhẹ nhàng nhắm mắt. Cả ngày hôm nay cậu cứ liên tục phải đối mặt với những khía cạnh xa lạ của người này. Không chỉ bởi vì anh ta hôm nay không mặc áo khoác đỏ hay không đeo kính, mà ngay từ đầu Jang Jae Young đã hành xử như một người

khác vậy. Sang Woo thậm chí còn hoài nghi không biết đây có phải cùng là một người hay không, cảm giác hết như cái lần hai người gặp nhau khi anh làm nhân viên phục vụ trong nhà hàng Ý.

Trên tai Jae Young là ba chiếc khuyên hình thù kỳ lạ. Không biết kiểu tóc của anh hôm nay có gì thay đổi không mà trông lại dịu dàng hơn mọi hôm. Chưa kể dáng vẻ nhắm mắt này còn vô cùng ôn hòa nữa, như thể cái người xấu xa bất nạt cậu là một người khác vậy.

‘Rốt cuộc tên khốn này là sao nhỉ?’

Cảm giác bất an cùng hỗn loạn đồng thời dâng lên trong lòng cậu. Sự tồn tại của Jang Jae Young thật sự quá khó để định nghĩa. Sang Woo vốn đã đặt cho anh ta những cái tên như: Giống loài khốn nạn, Tên côn đồ, Kẻ rác rưởi, song dáng vẻ trước mặt cậu lúc này lại vô cùng thích hợp với những thành phần bổ nghĩa như “đường hoàng”, “bảnh bao”, “gọn gàng”. Những đặc điểm nêu trên hoàn toàn không hề tương thích với nhau, hết như các kiểu dữ liệu khác biệt trong lập trình vậy.

Thế nhưng Sang Woo hiểu rất rõ một điều, đó là khác hẳn với vẻ ngoài mẫn nhân kia, bản chất bên trong của Jae Young đã hoàn toàn mục nát. Việc một sinh viên chuyên ngành thiết kế mà lại đi nghe giảng môn Toán Kỹ thuật chính là chứng cứ rõ ràng nhất. Anh ta ở đây với mục đích cản trở cậu, khiến sự nghiệp học tập của cậu bị tiêu tủng. Thậm chí ngay cả khi nhắm tịt mắt lại thế kia, anh ta vẫn thực hiện thành công âm mưu của mình.

Sang Woo siết chặt lấy cây bút chì kim, cố gắng tập trung trở lại vào tiết học. Trong lúc cậu mải suy tính xem Jae Young có âm mưu gì thì tiến độ bài giảng đã sang đến trang giáo trình tiếp theo. Đây đã là tiết Toán Kỹ thuật thứ hai cậu gần như không học được chữ nào. Ngoại trừ môn Văn hóa đại chúng và những lý luận về văn hóa hôm thứ Tư ra, thì tất cả những môn học khác của cậu đều rơi vào tình trạng tương tự. Trong lúc đợi Jang Jae Young biến mất sau hai tuần nữa, cậu có thể bắt kịp bài học bằng cách học trong sách hoặc học Online, thế nhưng các giáo

sư rất thường hay ngâm nhân mạnh nội dung thi cử trong bài giảng của mình. Nói chung là kiểu gì thì cậu cũng vẫn bị ảnh hưởng.

Và rồi Sang Woo chợt nhận ra một điều, Jang Jae Young đang ngủ chính là cơ hội dành cho cậu. Cậu đã cố gắng hết sức để tập trung hiểu những lời giáo sư đang nói, vậy mà kỳ lạ thay, cứ cách vài phút tâm trí cậu lại rơi xuống cái người đang say ngủ bên cạnh.

‘Chỉ cần nằm yên thôi mà anh ta vẫn ảnh hưởng được tới mình. Đúng là giỏi thật đấy.’

Mặc kệ sự kiên trì lảng tránh ánh mắt của Sang Woo, cậu lại một lần nữa hướng về phía Jae Young sau khi lý trí cùng sự bốc đồng giao tranh đậm máu trong đúng một phút.

Jae Young đang ngoan ngoãn nằm ngủ giữa tiếng bài giảng về các loại lỗi trong lập trình. Tâm trạng của Sang Woo bị bao phủ bởi một thứ cảm xúc khó gọi tên, và đương nhiên là nó không hề khiến cậu thích thú chút nào. Chỉ cần nhớ lại những trò do cái tên đội lốt người này bày ra, tình cảm mơ hồ của cậu lập tức biến mất không còn dấu tích, thay vào đó sự tức giận bùng bùng trời dậy trong lòng.

Các cụ ngày xưa có câu “Ăn miếng trả miếng”. Để cho quá khứ ngủ yên á? Hình như tên khốn đó đã hiểu làm chuyện gì rồi. Trong điều kiện mọi thứ được bày ra ăn sẵn thế này thì cậu cũng có thể trả thù đấy nhé. Chỉ có điều là Sang Woo không đạt đủ tiêu chuẩn đề hành xử điên rồ như anh ta, cậu có một cảm giác mãnh liệt rằng dù có dùng hết sức lực trời cho thì chắc cậu cũng chẳng bắt nạt được ai cả.

‘Không đúng, chẳng có chuyện gì trên đời này mà mình không làm được hết.’

Sang Woo lôi ra từ trong hộp bút một chiếc bút dầu chuyên để thi trắc nghiệm. Khung cảnh mở nắp bút của cậu bị trắng như thể đang tuốt kiềm ra khỏi vỏ vậy. Cậu cẩn thận nắm chắc chiếc bút, cơ thể dán lại gần Jae Young thêm một tẹo.

Đầu bút ướt mực đang hướng về phía trán của Jae Young bất giác dừng lại giữa không trung. Sang Woo chợt nhận ra rằng đã lâu lắm rồi cậu không cầm bút vẽ. Tuy chuyện này vốn không cần đến tài năng mỹ thuật như một họa sĩ, nhưng cảm giác tự ti vì mình không có chút xiu hoa tay nào vẫn khiến cậu không hạ bút được. Ký ức hồi năm lớp Hai bị giáo viên mắng cho một trận bởi không chịu vẽ bài, cùng với dòng chữ “đứng thứ hai toàn trường” hồi năm ba trung học chỉ vì lời phê bình trong môn thực hành mỹ thuật, đang lượn lơ ngay trước mắt cậu.

Sang Woo lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng thì cậu quyết định sẽ vẽ một chấm tròn trên mặt Jae Young. Tuy nhiên vẽ vào chỗ nào cũng là một vấn đề nan giải. Cậu đưa mắt rà soát gương mặt anh một lượt. Trên vàng trán yên bình của Jae Young là những sợi tóc nâu đen đang rải rác khắp nơi. Hàng lông mày đậm vẽ nên một đường cong tự nhiên, bên dưới là cặp lông mi dài vô cùng nam tính đang tạo thành khoảng bóng râm nho nhỏ. Sống mũi thẳng tắp chạy dọc xuống từ mi tâm. Ngay dưới nhân trung là một đôi môi đang khẽ khép hờ.

‘Vẽ ở quái đâu mà chẳng được cơ chứ.’

Tự vực lại tinh thần của bản thân xong, Sang Woo siết cây bút dầu trong tay đến cứng ngắc. Từ nhỏ đến lớn cậu chưa từng làm mấy trò này bao giờ, tay cậu run rẩy vì đã phải hy sinh quá nhiều thời gian trong tiết học. Những ngón tay dùng sức nắm chặt cây bút và đẩy nó về phía trước. Ngòi bút ngập ngừng trong giây lát rồi mới chạm lên trán Jae Young. Đúng lúc đó, đôi mắt anh ta thình lình mở lớn, Sang Woo chệch tay vạch xuống một đường thẳng tắp.

Chắc trên đời cũng có người từng làm ra mấy trò như vậy rồi nhỉ. Tuy so với tác phẩm vẽ bậy của Jae Young thì nó cũng chẳng đáng là gì, nhưng cả đời Sang Woo chưa từng đi trêu chọc người khác bao giờ, trái tim của cậu lúc này đang chết lặng giống như một đứa trẻ bị bắt quả tang khi đang làm chuyện xấu.

Jae Young lặng yên, chỉ có đôi mắt của anh là mở lớn. Sang Woo nhét chiếc bút dầu vào hộp rồi cưỡng ép bản thân quay về

với giáo trình. Đầu cậu hoàn toàn trắng xóa, tim thì cứ đập thình thịch trong lồng ngực.

Sang Woo cũng không biết khoảng thời gian sau đó đã trôi qua như thế nào. Cậu giữ nguyên tư thế ngồi yên bất động như một tảng đá, khi tỉnh táo lại thì tiết học đã kết thúc từ bao giờ, đám sinh viên đang lũ lượt kéo nhau ra khỏi lớp. Đột nhiên cậu có chút tức giận, cậu cũng chỉ làm giống hệt như Jang Jae Young thôi mà. Sang Woo không tin là mình đã vượt quá giới hạn so với những gì anh ta đã làm với cậu.

“Sang Woo à.”

Da gà da vịt của cậu nổi hết cả lên. Lỡ như Jae Young nổi giận thì cậu vẫn có thể phản bác được, thế nhưng chính cậu cũng không vui vẻ gì với cái sự thật mình đã vẽ bậy lên mặt người khác.

“Sang Woo à, anh đang gọi em đây.”

“... Dạ.”

“Em vừa trả thù anh đúng không?”

Sang Woo ngẩng phắt đầu dậy. Jae Young với một đường vạch đen trên sống mũi đang phì cười nói.

“Chep, cảm giác hệt như mang một chiếc máy hút bụi đi nướng bánh mì vậy.”

Jae Young không những không tức giận mà còn cảm thấy thú vị, bàn tay anh vỗ nhẹ lên mũ lưỡi trai của Sang Woo. Cậu thậm chí không hề muốn gắt gỏng với Jae Young vì anh đang chạm vào người cậu mà không có sự cho phép. Và điều này khiến cậu thực sự hoảng loạn.

“Chúng ta đi ăn cơm thôi. Hôm nay anh sẽ đãi em.”

“... Tôi đã nói mình chỉ có một chị gái mà.”

Sang Woo chật vật trả lời. Jae Young đứng dậy nắm lấy cổ tay cậu, đầu óc cậu vẫn đang ở trên mây nên đã bị anh kéo đi mà chẳng tốn chút sức lực nào. Trên đoạn đường ra khỏi tòa nhà của khối Kỹ thuật, có rất nhiều người nhận ra Jae Young. Anh ta hi hi ha ha với không thiếu một ai, tiện thể khoe khoang luôn tác phẩm của Sang Woo trên mặt mình.

“Anh, sao anh lại đi khắp nơi với cái mũi dính bấn gì thế kia? Anh đang cosplay ai ạ?”

“Ngẫu không? Là thằng bé này vẽ đó.”

“Jae Young à, cậu làm gì ở khối Kỹ thuật vậy? Mặt mũi làm sao thế?”

“À, tớ có chút việc thôi. Mặt tớ là do nhóc này vẽ đấy.”

Thay vì cảm thấy xấu hổ, Jae Young chỉ tay về phía cậu như thể đang công bố nguồn lấy tư liệu luận văn, đồng thời huênh hoang vẽ hoa tay của cậu với tất cả mọi người. Đúng là một tên quái gỡ không đề đâu cho hết. Giây phút này Sang Woo cuối cùng cũng đã hiểu được ý nghĩa của cụm từ “nhục muốn chết” rồi.

Mỗi khi Jae Young mở lời giới thiệu cậu với đám người quen của anh ta thì Sang Woo lại có cảm giác như mình vừa bị thụi cho một phát, khi ra được đến tiền sảnh thì cậu đã ở trong trạng thái bị đánh đến mức tơi tả. Cậu bị kéo đi hết chỗ này đến chỗ khác, lúc thần trí quay trở lại thì trước mắt đã là quán pizza nằm trong khuôn viên trường.

“Em ghét pizza hả?”

Jae Young ngồi xuống rồi hỏi cậu, Sang Woo đáp lời với tâm thế đã hoàn toàn từ bỏ.

“Không ạ.”

“Sao tự nhiên em lại ngoan thế.”

“Anh có thể xóa nó đi được không?”

“Không, anh không xóa đâu.”

Jae Young tủm tỉm cười cười nhìn xuống thực đơn. Anh gọi một chiếc pizza và hai bát risotto mà chẳng buồn hỏi ý kiến của cậu.

“Em nói là ghét pasta nên anh sẽ không gọi.”

Anh ta khoe mẽ cái sự quan tâm ân cần này làm gì vậy?

Sang Woo âm thầm coi thường trong lòng. Lý do duy nhất khiến cậu ghét bỏ món pasta chính là vì Jang Jae Young đang làm việc tại nhà hàng Ý. Cậu chưa từng nghĩ ngợi về chuyện một

món ăn có ngon hay không, vậy nên cũng chẳng buồn chọn món gì trong thực đơn. Ăn uống chung quy cũng chỉ là một quá trình nạp đầy calories. Thức ăn đóng vai trò cân bằng được dinh dưỡng, mùi vị hay hình thức đều chẳng có ý nghĩa gì hết. Vậy mà cái tên ngốc có một đường vạch đen trên mũi kia lại bỏ qua suất ăn sinh viên chỉ có giá 3.000 won để hoang phí vào mấy cái thứ vớ vẩn này.

“Sang Woo à, tiết học ban này em có hiểu gì không?”

“Nếu tiền bối không có ở đó thì tôi sẽ hiểu.”

“Kỳ diệu ghê luôn á, học xong đến một cái tên người có ba chữ cái thôi anh cũng không nhớ nổi.”

“Chuyện anh có mặt ở một môn học vô dụng với bản thân chỉ để ngủ một giấc còn kỳ diệu hơn thế.”

Trong lúc cuộc hội thoại diễn ra thì thức ăn đã được mang lên. Sang Woo cầm cúi ăn trong im lặng. Jae Young kiểm chuyện bằng cách bảo cậu ăn nhìn chẳng ngon miệng tí nào, nhưng Sang Woo vẫn cứ bơ đẹp anh để tiếp tục nhai nuốt.

Ăn đủ no xong thì Sang Woo đứng dậy. Cậu thấy không thoải mái khi phải ăn trưa ở một nơi không giống với mọi hôm nên giờ chỉ muốn rời khỏi đây ngay, mà mọi chuyện cũng có thể là do cái tên đang cười tùm tùm ngây ngô với một vết mực đen trên mặt kia cũng nên.

“Sang Woo à.”

Thoáng một cái Jae Young đã thanh toán xong rồi bắt kịp được cậu.

“Trời đẹp thật đấy? Em nhìn bầu trời kia.”

‘Cái tên cứ bám dính như ruồi này. Anh làm ơn cũng bay lên trời giùm luôn đi.’

Sang Woo cầm mặt xuống đất đi liền một mạch.

Sau khi ra khỏi nhà hàng và chuẩn bị đi dạo, Jae Young đã lôi ra từ trong túi một lon cà phê màu đen. Bao bì quen mắt, logo quen thuộc, dòng chữ Black Holic to tướng, tất cả các yếu tố đó đã thành công lôi kéo được tầm nhìn của Sang Woo. Chắc chắn

Jang Jae Young sẽ tu ừng ực lon cà phê này để chọc tức cậu cho mà xem.

‘Mình đã chờ đợi giây phút này lâu lắm rồi.’

Sang Woo đã chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống này bằng cách làm theo lời khuyên thứ hai của Ji Hye. Bà chủ cửa hàng tiện lợi nói rằng phải thứ Hai tuần sau nữa nữa loại cà phê này mới được nhập hàng mới. Mà cậu chỉ cần uống vào những ngày đi học trong tuần, vậy nên số lượng cần mua là bảy lon. Cậu đã ra siêu thị mua đúng theo con số đó. Thế nhưng vừa định mở ba lô để lôi cà phê của mình ra thì một việc không thể hoang đường hơn đã xảy ra. Jae Young đưa lon cà phê anh đang cầm trên tay về phía cậu.

“Đây, chân sai vật đã mua cà phê rồi nè.”

Error! Error! Type Error!

Sang Woo - người đã nghĩ rằng Jae Young sẽ mở lon cà phê ra, đổ ồng ọc vào miệng, sau đó vênh vang hợm hĩnh lấy mình ra làm trò đùa - lúc này đây đang hoàn toàn đứng hình. Nhận lấy lon cà phê với một bộ não hoàn toàn trống rỗng xong thì cậu bắt đầu đưa nó lên mắt sẫm soi xem có còn nguyên đai nguyên kiện không. Jae Young đứng bên cạnh chỉ biết lăm bằm: “Đúng là thằng nhóc khùng.” Sau khi xem xét cẩn thận và lắc qua lắc lại một hồi, lon cà phê trong tay Sang Woo vẫn nguyên vẹn không chảy ra ngoài dù chỉ một giọt.

“Cứ thoải mái uống đi, làm ơn.”

“Anh đang định giở trò gì đúng không?”

“Chẳng lẽ anh lại hạ độc em? Anh mua những mười sáu lon nhưng lại không hợp khẩu vị nên mới ném sang cho em thôi nhé.”

‘Chuyện này là thế quái nào?’

Sang Woo cảm thấy quá đổi nghi hoặc. Những hành động khả nghi của người này cứ loạn hết cả lên. Giống hệt như khi bạn đang đếm dãy số 2, 4, 6, 8 theo quy luật thì đột nhiên số 5 nhảy bổ từ đâu ra ấy.

Jae Young chậm chạp bồi thêm một câu.

“Anh đã cho em hết mọi thứ rồi, cởi mũ ra một lần thôi mà.”

“Chuyện ăn mặc của người khác thì có liên quan gì đến anh chứ?”

Sao này giờ cái tên này cứ lèo nhèo chuyện mũ nón mãi thế nhờ? Sang Woo mở lon cà phê ra, đã lâu lắm rồi cậu mới được nghe thấy âm thanh trong trẻo khiến tâm trạng trở nên phơi phới này. Cậu cẩn thận đặt lon nước đến gần môi, nghiêng nghiêng một chút, một dòng cà phê ấm áp dần chảy vào bên trong khoang miệng.

“Em thấy cái đó ngon đến vậy sao?”

Mấy thứ giống như mùi vị thì quả thực Sang Woo không am hiểu lắm. Đây chỉ là kiểu thoải mái đến vào mỗi ngày khiến tâm trạng cậu rơi vào trạng thái dễ chịu mà thôi. Cậu tiếp tục ngó lơ Jae Young và bước về phía tòa nhà khối Nhân văn, trong lòng ngập tràn hy vọng có thể tìm lại được chuỗi ngày bình thường từng bị đánh mất.

Trên con đường đi dạo quen thuộc của Sang Woo vẫn còn cảm tấm biển “Đội kịch đang quay phim” như cũ. Cậu đã bị tấm bảng nguy tạo này lừa suốt bốn ngày trời, đến tận bây giờ mới biết được chân tướng. Cậu đá bay tấm biển, phá hủy nó rồi ném thẳng vào thùng rác. Mặc kệ chuyện bị Jae Young bám dính bên cạnh, đi dạo trên con đường mà mình từng bị cướp mất vẫn khiến Sang Woo tìm lại được cảm giác yên bình. Nhấp một ngụm cà phê xong thì mắt cậu khẽ nhắm hờ, đôi chân thong thả dạo bước trên đường.

“Em dũng cảm thật đấy?”

Sang Woo không muốn bị cản trở nên ngày càng đẩy nhanh tốc độ bước chân. Nhưng Jae Young vẫn đuổi theo bắt kịp cậu như một lẽ dĩ nhiên.

“Ở đây chỉ có hai chúng ta, nhờ anh làm gì em thì sao.”

“Bộ anh là côn đồ chắc?”

“Xem cái thái độ ăn nói kìa.”

“Nếu anh không phải là côn đồ thì chuyện cũng có gì nghiêm trọng đâu. Tôi chỉ hỏi anh có phải là côn đồ không thôi mà. Hay

là bị nói trúng tim đen rồi?”

“Để đội cảnh sát 112 yêu thích của em xuất phát thì cũng mất thời gian lắm đấy nhé. Em nên cẩn thận thì hơn.”

Jae Young nghiêng chặt răng đáp lời cậu. Sang Woo nhìn anh với một nụ cười chế giễu. Hôm nay Jae Young mặc một chiếc áo khoác dài rất hợp với thời tiết. Mặc dù dáng người anh cao ráo nhưng lại không hề mang theo nét lực lưỡng như những vận động viên điền dã.

“Tôi không nghĩ anh là một người đánh đấm giỏi đâu, tiền bối ạ.”

“Ồ, vậy sao? Nhưng hình như em có chơi thể thao đúng không?”

Khá lâu trước đây Sang Woo cũng từng học qua Taekwondo, nhưng từ khi bước vào cấp ba cậu đã dành sự ưu tiên hàng đầu của mình cho việc học trên lớp. Dạo này khi về đến nhà cậu cũng hít đất hoặc đạp xe phía sau trường. Nhưng ngoài mấy cái đó ra thì cậu không chơi thêm môn thể thao nào.

“Trước đây thì có, nhưng hiện tại thì không.”

“Khi nào có dịp làm một trận bóng rổ với nhau nhé. Anh đây sẽ khiến cho em không chạm nổi vào quả bóng luôn.”

“Không thích. Với cả anh đừng có tự tiện gia tăng số lượng thành viên cho gia đình tôi nữa(*).”

Phía cuối con đường là công trường thi công sắp hoàn thiện của sân bóng trong nhà. Sang Woo thông dong đi về phía tòa nhà khối Tự nhiên, đứng ở một vị trí quen thuộc, nhắm chuẩn, sau đó ném lon cà phê rỗng vào thùng rác. Chiếc lon tạo thành một đường parabol rồi rơi chính xác vào chiếc thùng thứ hai. Cả người cậu đều chìm trong trạng thái sảng khoái. Tâm trạng của Sang Woo lúc này giống như đang tái thiết lại từng lá bài trên tòa tháp bài đã từng bị ai đó làm đổ vậy.

Điểm đến tiếp theo chính là thư viện. Sang Woo ngồi xuống vị trí mình đã đặt trước, Jae Young cũng ngồi xuống ngay bên cạnh cậu. Lần này anh không mượn cuốn sách nào mà lại lôi ra từ trong túi một chiếc bút. Trong lúc Sang Woo lấy sách chuyên

ngành và vở ghi rồi bận rộn đặt ba lô trở lại ghế, Jae Young đã cầm lấy vở của cậu từ lúc nào.

“Trả lại cho tôi. Đó là ăn cắp đấy nhé.”

Jae Young đảo tròn tròn mắt như thể đang cảm thấy chuyện này thật phiền phức, anh lật cuốn vở lại rồi nhìn xuống mặt sau. Xác nhận giá cả xong, Jae Young rút từ trong ví ra hai tờ 1.000 won rồi đặt lên trên bàn. Sang Woo hoàn toàn cạn lời. Nếu đó là một cuốn vở ghi quan trọng thì chắc chắn cậu sẽ đi trình báo cảnh sát, nhưng đằng này nó chỉ là một cuốn vở nháp thôi. Cậu sợ mấy cuộc tranh cãi vặt vãnh với Jae Young sẽ làm lãng phí thời gian của mình, nên đành chịu đựng lời một quyển vở có họa tiết trang trí y hệt từ trong ba lô ra.

Thế nhưng Jae Young lại bắt đầu tiếp tục cản trở cậu. Bởi tâm lý của Sang Woo đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc phải nghe thấy tiếng lật trang ồn ào của anh ta, nên trong lòng cũng có một nửa là chờ mong. Cậu lấy từ trong ba lô ra viên đạn thứ ba của mình - nút bịt lỗ tai. Chỉ cần đeo lên một cái là mọi âm thanh khó chịu đều lập tức biến mất. Hai lời khuyên đầu tiên của Ji Hye đều đã đi vào dĩ vãng cả rồi, lần thứ ba này cũng coi như là đã phát huy được hiệu quả.

Tuy đeo nút tai làm Sang Woo khá bức bối, nhưng tác dụng che chắn âm thanh của thứ này đúng là một điểm cộng lớn. Lâu lắm rồi cậu mới có cảm giác hôm nay chắc chắn mình sẽ tập trung học hành được. Vậy mà khi còn chưa đọc xong một đoạn, Sang Woo đã cảm nhận được ánh mắt của ai đó đang ghim chặt lên gò má mình.

Xoay người nhìn sang phía bên phải, hóa ra Jae Young đã đổi tư thế và đang vẽ vờ thứ gì đó lên giấy. Dáng ngồi và biểu cảm của anh ta hệt như một họa sĩ chuyên nghiệp, tầm nhìn di dời luân phiên giữa khuôn mặt của Sang Woo và cuốn vở trước mắt, đôi tay thì liên tục làm trò với chiếc bút.

‘Lại bắt đầu mấy thứ vớ vẩn nữa rồi.’

Sang Woo lấy tấm chắn ra, dựng lên, sau đó tiếp tục quay về với sách vở. Thế nhưng chỉ đúng một phút sau, cậu cảm thấy bứt

rút nên đã nhìn sang bên cạnh, tâm chần đang lặng lẽ được hạ dần xuống. Vì đeo nút tai nên Sang Woo hoàn toàn không nghe thấy gì hết. Nhưng cứ mỗi lần cậu dựng thẳng tấm chần lên thì Jae Young lại hạ nó xuống. Sau khi lặp đi lặp lại ba lần như vậy, Sang Woo thực sự bùng nổ cơn giận. Cậu đã nghĩ hôm nay mình có thể học hành suôn sẻ cơ, hóa ra tất cả chỉ là ảo tưởng của cậu mà thôi.

Lần này khi dựng tấm chần lên Sang Woo đã dùng tay phải để cố định lại, sau đó mới quay về với trang sách. Ban đầu thì cách này cũng có vẻ ổn thoả, nhưng chỉ một lát sau cậu lại một lần nữa cảm nhận được ánh mắt dồn dập đang chiếu thẳng vào mình. Jae Young đã đứng hẳn lên để nhìn cậu từ một góc chéo và cậm cùi vẽ tiếp.

‘Cái tên điên khùng này.’

Sang Woo nhép môi thầm chửi thề. Đóng góp công sức vào bài tập nhóm, nhẹ nhàng đưa lon cà phê, hay cho cậu mở lại lỗi đi bộ thì sao chứ, anh ta vẫn chính là người đùa giỡn khi viết kịch bản khiến cậu bị giáo sư khiển trách, và giờ thì ở bên cạnh nhìn chằm chằm với mục đích cản trở sự tập trung học tập của cậu.

Tuy mọi chuyện cũng đã khá khâm hơn cái hói anh ta mặc áo khoác đỏ, nhưng version áo khoác xanh này vẫn làm Sang Woo bức bối không thôi. Cậu quyết định sẽ chuyển địa điểm học tập của mình về nhà. Mặc dù bàn học ở nhà cậu không to như ở thư viện, ánh sáng cũng không tốt bằng, nhưng so với việc không nhét được chữ nào vào đầu thì về nhà học chính là một sự lựa chọn sáng suốt.

Sang Woo dỡ tấm chần nhét vào trong ba lô, có tiếng xé giấy vang lên từ vị trí bên cạnh. Cậu thu dọn sách chuyên ngành, đúng lúc xoay người lại thì Jae Young bỗng đưa đến trước mặt cậu một tờ giấy.

“Quà cho em đây.”

Trên giấy là một bức tranh biếm họa, đường nét trào phúng giống hệt như đang vẽ một chính trị gia trên tờ báo Mỹ nào đó.

Xương gò má cao vút, đôi mắt bị kéo xêch lên trên, phân dưới con mắt được tô màu đen sì. Đôi môi bị vẽ lệch sang một bên, cổ họng thì gầy gò đến độ như sắp gãy đến nơi. Chưa hết, chiếc mũ lưỡi trai đen của cậu còn được vẽ to lên, nhấn nhá cực kỳ nổi bật. Sang Woo ngồi xuống xé tan bức vẽ đó thành từng mảnh.

“Em quá đáng thật đấy.”

Sang Woo ngó lơ tiếng lầm bầm của Jae Young, cậu gom tất cả những mảnh vụn đó trong lòng bàn tay rồi vứt chúng vào thùng rác trên đường về.

“Em có biết một bức tranh minh họa tạp chí của anh đáng giá bao nhiêu tiền không hả?”

“Chuyện đó thì liên quan quái gì đến tôi?”

“Ý anh là đó không phải là bức tranh em có thể xé đi như vậy.”

“Tôi xé không phải là do tôi không vẽ được, mà bởi vì anh là người vẽ ra nó.”

“Ban nãy em đã uống cà phê anh cho rất ngon lành mà.”

“Nhưng anh đâu phải là người pha.”

“Em khiến anh thật sự cạn lời luôn đấy.”

Khi ra khỏi thư viện thì đồng hồ đã chỉ 13 giờ 32 phút. Ngày hôm nay cậu cũng đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi. Lúc Sang Woo leo lên xe đạp, Jae Young ở phía xa lớn tiếng gọi:

“Sang Woo à!”

“Sao?”

“Tuy giờ này nói thì hơi sớm, nhưng chúc em ngủ ngon nhé.”

Giữa thanh thiên bạch nhật thì đây đúng là một câu nói không thể vô nghĩa hơn. Mà kể cả Jae Young có chúc vào buổi tối thì cậu vẫn cứ không vui mà thôi.

“Chúc tiền bối sẽ mơ thấy ác mộng.”

Nói xong Sang Woo đạp xe lao xuống con dốc.

return 0;

Ngày hôm sau mọi chuyện đã chuyển biến theo chiều hướng tốt lên. Thời khóa biểu của thứ Sáu chỉ toàn là môn chuyên

ngành nên Jae Young đã gục đầu xuống bàn ngủ gật suốt tiết một và tiết hai. Vừa cầm cây bút dầu lên là Sang Woo lại nhớ đến chuyện đáng hối hận xảy ra ngày hôm qua. Cậu cố gắng hết sức để tập trung vào giờ học. Trạng thái của cậu lúc này vẫn khá tốt mặc cho có sự hiện diện của Jang Jae Young ở bên cạnh.

“Hôm nay anh cũng mời em ăn cơm nhé?”

Sau giờ học, Jae Young lại tiếp tục vô cớ đề nghị dâng tặng tài sản của mình cho Sang Woo. Nếu người đề nghị là một người khác thì cậu đã nhận lời luôn rồi đấy, nhưng là Jang Jae Young thì cậu có lý do đề buộc phải dùng đến cái đầu...

i) Đồng ý đi cùng.

Lợi ích kinh tế Y, Stress Y = Tổn thất nhẹ

ii) Từ chối đi cùng - Trường hợp Jang Jae Young sẽ bám theo đến nhà ăn.

Lợi ích kinh tế N, Stress Y = Tổn thất nặng

iii) Từ chối đi cùng - Trường hợp Jang Jae Young đi đến chỗ khác ăn trưa.

Lợi ích kinh tế N, Stress N = Duy trì hiện trạng

Nếu cậu đồng ý thì khả năng phải ngồi ăn cơm cùng anh ta là 100%, có nghĩa chắc chắn sẽ bị ức chế tinh thần. Thế nhưng giờ mà từ chối, rồi còn bị anh ta bám theo nữa, thì đến cơm cậu cũng không thể ăn nổi, stress thì càng khỏi phải bàn. Không còn cách nào khác, cậu đành lựa chọn đánh cược dựa trên phản ứng của người kia vậy.

“Tôi không thích.”

“Vậy hôm nay cùng sẽ ăn cơm sinh viên hả?”

“Đúng thế.”

“Đúng là kẻ phát cuồng cơm sinh viên. Căng tin trường mình có trao cho em giải thưởng gì không?”

Nếu may mắn thì Sang Woo có thể được rơi trúng vào khả năng thứ ba. Tức là sau khi Jae Young chạy đến chỗ khác ăn trưa thì cậu sẽ một mình đến căng tin, yên bình dùng bữa trong một góc vắng người. Ăn xong thì cậu sẽ bị muộn hơn bình thường

đúng một phút, mọi chuyện đến đó là ổn thỏa. Thê nhưng trong thực tế, Jae Young lại đang đứng đợi cậu ở trước lối ra nhà ăn.

“Của em đây.”

Một lon Black Holic vừa vặn được đưa tới. Cũng giống như hôm qua, Sang Woo cầm lấy lon cà phê, quan sát vỏ ngoài của nó, cuối cùng lắc mạnh xem có vấn đề gì không. Sau khi xác nhận chính xác rằng không có vấn đề gì thì cậu mới mở ra uống. Vừa nhấp ngụm đầu tiên thì đột nhiên Jae Young lại hỏi một câu kỳ lạ:

“Em có muốn bài tập tiểu phẩm của môn tiếng Trung đạt điểm cao không?”

“Đương nhiên là có rồi.”

“Vậy chúng ta đi đến một nơi đi.”

Muốn được điểm cao thì phải đến một nơi nào đó á? Đúng là kiểu yêu cầu lạ đời.

“Đi đâu ạ?”

“Đi tìm trang phục cho chúng ta.”

“Tại sao phải làm thế?”

“Tiểu phẩm này là về thương nhân nhà Thanh mà, không lẽ lại mặc áo phong in chữ tiếng Anh?”

“Nhưng đây là thời gian đi dạo của tôi.”

“Làm xong thì đi dạo sau cũng được.”

Jae Young dần trở nên bực bội, cuối cùng anh nắm lấy cổ tay Sang Woo mà kéo đi luôn.

“Đây là bạo hành. Tôi sẽ đi báo cảnh sát. Tôi nhắc lại là tôi sẽ đi báo cảnh sát đấy nhé.”

Sang Woo hét lớn, tay còn lại lập tức lôi điện thoại ra. Jae Young nhú chặt mi tâm, cướp lấy điện thoại của cậu, sau đó nhét thẳng vào túi mình. Hóa ra người này vốn khỏe hơn cậu vẫn nghĩ.

“Hôm nay tôi sẽ vạch trên mặt anh một đường màu đỏ cho mà xem.”

“Đúng là một tên nhóc khó chịu. Đòi với người đang giúp đỡ mình mà em bày ra cái thái độ như vậy sao? Làm xong việc này rồi mà em còn nghĩ đó là bạo hành thì cứ việc đi trình báo. Anh không cần.”

Jang Jae Young thực sự đang giúp cậu sao? Tuy trong lòng Sang Woo vẫn còn nghi ngờ nhưng cậu quyết định sẽ tin tưởng anh ta lần này. Sau khi cậu đồng ý thì Jae Young cuối cùng cũng chịu thả tay ra.

“Em sẽ đóng vai thương nhân nhà Thanh nhé?”

“Vâng ạ.”

Điều này là hiển nhiên rồi. Vai này nhiều thoại hơn, khả năng nhận được điểm cao cũng nhiều hơn.

“Vậy thì anh sẽ đóng vai khách hàng và người bị lừa đảo qua điện thoại.”

Jae Young bước vào trong tòa nhà của hội sinh viên nhưng lại không hề nói rõ cụ thể là mình đang đi đâu. Sau khi bước lên cầu thang, anh dừng lại ở một nơi có treo tấm biển “Câu lạc bộ Kịch” ngay trước cửa.

Cánh cửa mở ra, một căn phòng lộn xộn ngổn ngang toàn đạo cụ, mặt nạ và quần áo hiện lên trước mắt Sang Woo. Phía trên chiếc tủ lạnh cỡ nhỏ là rất nhiều lon cà phê Black Holic bị Jae Young mua đầu cơ tích trữ đang xếp chồng lên nhau, trên tường là những tấm poster cũ của câu lạc bộ được dán hết lớp này đến lớp khác. Có hai nam sinh đang ở trên ghế sofa chơi game bóng đá bằng máy chơi game console.

“Em chào anh, tiền bối Jae Young.”

“Không cần để ý đến anh đâu, mọi người cứ chơi tiếp đi.”

Jae Young thậm chí còn không nhìn đến họ mà chỉ chăm chăm dọn dẹp con ma-nơ-canh sang một bên, sau đó mở cánh cửa nằm phía sau nó. Sang Woo đi vào trong theo sự ra hiệu của anh.

Những giá treo quần áo hai tầng được giăng kín ba mặt tường, không gian bên trong phòng vô cùng chật hẹp, nơi đây tràn ngập những bộ cánh kỳ lạ. Jae Young dùng một cây sào lật

tung đồng quân áo ra. Sang Woo cũng bắt chước tìm kiếm ở giá bên dưới một bộ trang phục nhà Thanh, nhưng chuyện này đúng là không dễ tí nào.

“Bộ này được không?”

Giữa hàng chục bộ cánh tiềm năng nhất, Jae Young cuối cùng cũng chọn ra được một ứng viên. Đó là một chiếc áo dài mà từ phần cổ cho đến gót chân đều được bao phủ bởi một màu xanh lam đậm, ở eo và cánh tay có đai thắt, trên ngực áo là phần hoa văn họa tiết phức tạp. Tiếp đó, anh lôi ra một chiếc áo dài màu vàng có thiết kế tương tự rồi ướm lên người mình.

“Cái này đẹp hơn hay cái kia đẹp hơn?”

“Giống hệt nhau mà ạ.”

“Phần đai có khác đây nhé, phần đai ấy.”

“Cái nào cũng được ạ. Chỉ là một bộ trang phục mặc trong bài tập tiểu phẩm môn Tiếng Trung thôi, anh nhất thiết phải bận tâm đến thế sao? Đúng là kỳ quặc.”

“Anh làm vậy cũng là để đạt điểm tuyệt đối còn gì. Em mặc thử bộ này xem.”

Jae Young hình như rất thích bộ trang phục màu vàng có thiết kế tương tự (mà trong mắt Sang Woo thì là giống hệt).

“Chúng ta phải tìm cả tóc đuôi sam nữa.”

Sang Woo nghe theo lời anh ngồi thụp xuống lục tìm tóc giả trong thùng, nhưng tìm mãi vẫn không thấy gì. Cậu vươn tay ra kéo một chiếc thùng khác rồi lại tiếp tục đào bới, Jae Young đột nhiên cũng hạ thấp trọng tâm ngồi xuống giống cậu. Phần cẳng chân trong tầm mắt Sang Woo bỗng được thay bằng một khuôn mặt.

“Lùi lại một chút đi.”

“Hả? À, anh biết rồi.”

Nói thế nhưng Jae Young lại không hề nhúc nhích tẹo nào. Sang Woo lục lại chiếc thùng trong tâm trạng không mấy thoải mái. Và rồi một lát sau, bỗng nhiên trên đầu cậu lại có cảm giác trống trải. Ngẩng lên nhìn thì mũi lưỡi trai của cậu đã ở trong tay

Jae Young từ lúc nào. Anh đứng yên như thế có ai đó vừa ấn nút pause, Sang Woo nhìn anh mà hoàn toàn không biết phải phản ứng hay mở lời ra sao. Từ hôm qua đến giờ Jae Young cứ liên tục lải nhải chuyện mũ này mũ nọ nên cậu đã cho rằng anh đang muốn có nó.

“Mũ tôi đội từ năm cấp ba đến giờ nên đã cũ lắm rồi, anh mua cái mới mà dùng.”

Jae Young vẫn chỉ lặng yên nhìn chăm chú vào gương mặt cậu.

“Nếu anh không tìm mua được thì sau này tôi có thể mua cho anh một cái giống như vậy.”

Mặc cho Sang Woo liên tục đưa ra những lệnh “if”, Jae Young vẫn hoàn toàn không để vào tai. Biểu cảm của anh như đang muốn nói rằng nếu mọi chuyện có thể giải quyết được bằng chiếc mũ rẻ tiền này thì anh đã chẳng có mặt ở đây.

Thế nhưng phản ứng của Jae Young thật sự là có đôi chút kỳ lạ. Anh không giấu cợt, không cười đùa, lại càng không ướm thử chiếc mũ đó lên đầu như Sang Woo dự đoán. Bàn tay không cầm mũ của anh vươn ra tiến gần về phía mắt cậu.

“Ở đây của em dính gì nè.”

Những ngón tay thon dài của anh cứ thế chậm chậm lại gần Sang Woo hơn. Cậu vốn có đủ thời gian để lảng tránh, nhưng không hiểu sao lại cứ mắc kẹt trong thứ cảm giác lo lắng kỳ lạ. Cuối cùng ngón trỏ và ngón giữa của Jae

Young cũng từ từ chạm vào tóc mái của cậu. Khoảnh khắc đầu ngón tay chạm đến phần trán, cả người Sang Woo như có dòng điện chạy qua.

Cậu nắm chặt lấy chiếc thùng, cả người đều lùi lại phía sau. Cảm giác kích động không thoải mái khiến cậu muốn chạy trốn theo bản năng. Sang Woo gạt phắt tay Jae Young ra.

“Anh mau tránh ra.”

“Em không đội mũ nhìn ồn hơn nhiều. Sao lúc nào cũng che đi như vậy?”

“Đó là quyền của tôi.”

Jae Young vươn tay ra nhưng không hề trả lại mũ cho cậu. Sang Woo bưng bưng lửa giận:

“Đưa đây cho tôi.”

“Tại sao? Để anh ngắm gương mặt em chút đi mà.”

“Tôi nói là trả ngay cho tôi!

Đây là lần đầu tiên trong đời cậu dám không dùng kính ngữ với một tiền bối. Sang Woo rướn lên phía trước giật lại chiếc mũ trên tay người đối diện. Phần ngực của cả hai chạm vào nhau trong giây lát, Jae Young lùi lại phía sau, Sang Woo thì ngay lập tức đứng dậy lao ra khỏi phòng hóa trang.

Cánh cửa đóng “Rầm” khiến cho hai nam sinh đang chơi game phải ngẩng đầu lên với ánh mắt kinh ngạc. Trái tim Sang Woo đập thình thịch trong lồng ngực, cậu có thể cảm nhận được gương mặt mình lúc này đang nóng bừng.

‘Sao có thể ngang nhiên lấy đồ của người khác rồi lảm loạn lên như vậy chứ?’

Cậu thờ hồng hộc đi ra khỏi câu lạc bộ Kịch. Đến chính Jang Jae Young còn tự nói bản thân mình là một kẻ thất thường cơ mà, đúng là không thể chuẩn hơn được nữa. Lúc thì thế này khi thì thế khác, một tên khốn thất thường khó đoán y như thời tiết vậy.

Bước chân vội vã của Sang Woo dần dần chậm lại. Thời gian trôi qua càng lâu, cậu càng trở nên lúng túng hơn. Tuy Jae Young không chịu trả mũ cho cậu thật, song phản ứng đột ngột hét tướng lên của cậu cũng hơi nhạy cảm quá mức. Cậu vốn cũng không phải kiểu người động một tí là nổi giận dưng dưng, đánh giá người khác chỉ vì họ tiếp cận cậu, chạm lên gương mặt cậu, rồi khiến cậu giật mình, thì cũng đâu phải kiểu phán đoán có tính logic.

‘Nhưng thậm chí mình và anh ta còn không phải người khác giới.’

Những lúc chặn nhau trong bóng đá, cậu thậm chí còn từng tiếp xúc với đám con trai ở khoảng cách gần hơn thế. Cả khi chơi đầu vật nữa, cơ thể sẽ hoàn toàn dính chặt vào nhau, nhưng

cũng có chuyện gì kỳ lạ xảy ra đâu. Hôi còn ở trong quân ngũ cậu còn từng cởi trần cởi truồng chen chúc với một lũ đàn ông để tắm rửa, cũng có sao đâu? Đều là đàn ông với nhau cả mà.

Sang Woo đưa ra kết luận rằng hành động của mình đúng là cực kỳ vô lý. Trong lúc đó Jae Young vẫn bám theo cậu này giờ mà cậu không hề nhìn thấy. Anh ấn vào tay cậu bộ trang phục màu xanh, tóc đuôi sam, và cả điện thoại nữa.

“Anh định cởi mũ của em để đội tóc giả vào nên chỉ muốn đùa một chút thôi. Anh không nghĩ là em sẽ nổi giận.”

“Tôi không giận.”

Rõ ràng là nói dối. Bởi ngay cả lúc này đây trái tim của Sang Woo vẫn còn đang đập thình thịch vì giận dữ. Thế nhưng Jae Young chỉ muốn chuẩn bị trang phục thôi mà. Chính cậu mới là người hiểu lầm anh theo hướng kỳ lạ. Dù là cố ý hay không cố ý, dường như Jae Young vẫn luôn có vô số cách khiến cậu stress thì phải.

“Phải luyện tập thì diễn mới tốt được. Cố lên nhé, Sang Woo à.”

Cậu ngó lơ lời anh mà chỉ chăm chăm nhét quần áo và tóc giả vào ba lô, sau đó bước chân ra khỏi tòa nhà. Phía sau cậu vang lên âm thanh lèo đèo bám theo của Jae Young. Sang Woo ngoảnh lại rồi nói:

“Hình như anh đã thay đổi kế hoạch rồi đúng không? Nó không có tác dụng đâu, đừng cố tỏ ra thân thiết với tôi nữa.”

Một nụ cười bỗng loang ra trên gương mặt không cảm xúc của Jae Young.

“Anh không có mấy thứ kiểu như kế hoạch. Anh chỉ làm theo những gì mình thích thôi.”

“Thế thì anh đừng có đi theo tôi. Tại anh mà giờ tôi còn không thể đến thư viện mà phải về nhà học đây này.”

“Em càng không cho anh càng muốn làm.”

“Vậy đi theo tôi đi.”

“Được luôn. Em đã nói đèn vậy rồi thì anh đành phải tuân lệnh thôi.”

Sang Woo vội vàng đến trước thư viện rồi leo lên xe đạp như mọi khi. Cậu cố tình lướt qua Jae Young và lao thẳng xuống con dốc với tốc độ cực nhanh, cốt chỉ để trong lòng cảm thấy thoải mái hơn một chút. Thế nhưng anh ta thậm chí còn bám theo cậu xuống dốc.

“Anh đang làm cái quái gì thế?”

“Đi theo em chứ còn làm gì.”

Sang Woo há hốc mồm kinh ngạc nhìn Jae Young đang cười trên một chiếc ván trượt màu xanh neon. Anh ta chắc chắn bị điên rồi đúng không? Thời gian với ai mà chẳng là vàng là bạc? Sao có thể dùng một thứ không thể tự sinh sôi như thời gian để làm ra mấy chuyện vô dụng như vậy chứ?

Sang Woo lắc đầu tập trung đạp xe, nhưng tầm mắt của cậu cứ không nhìn được quay sang bên cạnh. Jang Jae Young thật sự trượt ván rất giỏi. Giờ thì cậu đã hiểu tại sao người này lại thu hút được sự chú ý rồi. Nhưng cậu không phải người duy nhất bị thu hút, tất cả những người Sang Woo gặp trong con hẻm này đều đang thán phục anh với cặp mắt tò mò. Jae Young giống như đang tận hưởng sự dõi theo của mọi người xung quanh, anh lập tức thể hiện ngay kỹ thuật nhảy bật lên khỏi tấm ván. Sau đó hết như một người nổi tiếng, anh vừa cười với đám khán giả dõi theo, vừa điều khiển tấm ván và đạp tay với từng người.

Nhìn anh tự do tự tại không khác gì một nhân vật bước ra từ trong game. Sang Woo vẫn luôn biết Jae Young là một người hoàn toàn đối lập với mình. Từ nụ cười trên khóe môi, mái tóc phát phơ, đến kỹ năng trượt ván... tất cả đều như đang cũng cố thêm nhận định ban đầu của cậu.

Hai người họ chính xác là khác nhau một trời một vực. Sang Woo luôn làm những việc cần phải làm, Jae Young lại luôn làm những việc mà anh muốn làm. Sang Woo không hề có người bạn nào, Jae Young lại là ngôi sao trường học, đi đến đâu cũng có người thân quen. Sang Woo lúc nào cũng mặc đồ đen, quần áo

của Jae Young lại sắc sảo đủ bảy sắc cầu vồng. Sang Woo luôn trưng ra bản mặt bị liệt dây thần kinh cảm xúc, Jae Young thì lại luôn cười đùa giống như một đứa trẻ quậy phá. Sang Woo bị ám ảnh bởi những thứ kiểu như lịch trình hằng ngày, Jae Young lại sống như một tên vô gia cư. Hai người đang ở hai thế giới khác nhau. Nếu không có sự cố không mấy vui vẻ đó thì có lẽ giờ này họ vẫn sẽ là những kẻ xa lạ, cuộc đời chẳng có lấy một điểm giao.

Khi xoay vòng ở vỉa hè và bắt đầu tiến vào một con ngõ nhỏ, hai người biến thành trạng thái đi song song với nhau. Dù ở đây chẳng có ai nhưng Jae Young vẫn thực hiện kỹ thuật bật lên nửa vòng rồi nhẹ nhàng tiếp đất. Bàn chân của anh hệt như được dán keo dính với chiếc ván kia vậy.

“Rốt cuộc là tại sao anh lại bám theo tôi?”

Trên đời này thiếu gì địa điểm hợp với trượt ván, sao cứ phải đi vào con ngõ gập ghềnh mấp mô này làm gì. Sang Woo không tài nào hiểu nổi. Jae Young thản nhiên đáp lời là do anh không có việc gì để làm thôi. Rõ ràng đó không phải là đáp án thực sự. Nhưng cậu cũng không cần thiết phải quá hiểu vé người khác. Dù sao thì mấy cái trò này cũng đã qua một nửa rồi.

“Chỉ cần một tuần nữa thôi.”

“Sao cơ?”

“Còn một tuần nữa là đến thời hạn thu hồi lại môn đăng ký.”

Jae Young không nói gì mà chỉ mỉm cười.

Và rồi hai người họ đến được trước tòa nhà nơi Sang Woo đang sống. Một tòa nhà bốn tầng với những lớp tường xi măng loang lổ vết mốc. Cậu dựng xe dưới mái che, sau đó buộc lại vào vị trí có dòng chữ “Nhà 402”. Trong lúc đó, Jae Young đứng im dùng chân nhẹ nhàng di chuyển tấm ván theo chiều lên xuống, đầu thì ngẩng lên nhìn về phía tòa nhà.

“Ra là em sống ở đây.”

“Xâm nhập gia cư bất hợp pháp có thể bị phạt mức cao nhất lên đến ba năm tù.”

“Nãy giờ anh còn tự hỏi tại sao em chưa nói mấy thứ như vậy.”

“Nêu anh dám lấy xe đạp của tôi, tôi sẽ lập tức trình báo ngay. Dù chỉ là yên xe hay bất cứ phụ tùng nào khác.”

Thay vì giễu cợt Sang Woo, Jae Young chỉ nhẹ nhàng mỉm cười. Anh dùng chân đạp vào mũi ván trượt, đầu bên kia của chiếc ván lập tức bật lên trên. Tay trái của anh dựng thẳng tầm ván, tay phải thì dùng đưa vẩy vẩy giữa không trung:

“Cuối tuần vui vẻ nhé, Sang Woo à.”

“... Vâng ạ.”

Với một câu nói chẳng mang theo chút ác ý nào như thế, Sang Woo đành phải mềm mỏng trả lời. Cậu dời mắt khỏi Jae Young rồi bước vào bên trong tòa nhà. Vừa đi lên cầu thang cậu vừa tự hỏi tại sao tâm trạng của mình lại khó chịu đến thế, tuy trong lòng vẫn còn lo lắng nhưng hình như đây là lần đầu tiên hai người họ tạm biệt nhau một cách bình thường mà không hề vắng ra bất cứ lời làng mạ nào. Sang Woo cũng bất an trong lòng không biết Jae Young có bám theo mình không, nhưng phía sau lại hoàn toàn yên ắng. Lên đến tầng bốn, cậu nhập mã khóa rồi đi vào trong nhà.

Sang Woo bất chợt thở dài mà không hiểu nguyên do vì đâu. Ba lô đặt xuống trước cửa, mũ và áo khoác thì treo lên móc, cậu cởi quần bò ra, mặc lên người một bộ đồ thể thao, xong xuôi thì vào nhà tắm rửa tay bằng xà phòng. Trong tấm gương trước mặt là một chàng trai bình thường với phần tóc mái bị ẹp thẳng xuống.

Sang Woo lôi sách từ trên giá ra rồi đặt chúng lên bàn học. Sau đó thì lấy vở cùng đồ dùng học tập từ trong ba lô rồi lại tiếp tục để chúng lên bàn. Thế nhưng trước khi ngồi xuống ghế, đôi chân của cậu lại di chuyển về phía cửa sổ.

Tấm rèm cửa được hé ra một chút, ánh mắt Sang Woo dõi xuống phía dưới tòa nhà. Jae Young vẫn còn ở chỗ cũ, bỏ ván trượt sang một bên và đang chơi đùa với một chú mèo. Chú mèo đen kia nằm phơi bụng trên đường, anh dùng những ngón tay của mình khê cào cào lên người nó. Sang Woo đã từng nhìn thấy con mèo đó đôi ba lần, nhưng tất cả những gì cậu nhận được chỉ

là dáng vẻ kêu gào hoặc bộ dạng chạy biên ra chỗ khác của nó. Khi Jae Young bắt đầu lôi điện thoại ra chụp ảnh con mèo thì Sang Woo cũng buông rèm xuống.

Hai ngày sống dưới địa ngục, một ngày được nghỉ ngơi, hai ngày tiếp theo thì lại có chút phiền phức. Tính cách cùng chuỗi hành động khó có thể định nghĩa trong một lời của Jae Young hết như một dãy số bất quy tắc. Mà trên đời này Sang Woo lại rất ghét những thứ không đi theo khuôn mẫu. Bởi cậu không tài nào dự đoán nổi chúng. Nghĩ đoạn, cậu ngồi xuống bàn và bắt đầu học bài.

`return 0;`

Trạng thái bất ổn luôn đồng hành cùng hiệu suất kém cỏi. Hành động của Jae Young thật sự chẳng đi theo bất cứ quy luật có sẵn nào, Sang Woo cũng không đoán nổi dịp cuối tuần này anh ta sẽ làm ra những chuyện gì. Vậy nên chỉ cần có bóng người xuất hiện phản chiếu lên cánh cửa trong suốt được dán poster game của tiệm net, là cậu bỗng thấp thỏm lo lắng, để rồi sau đó lại thở phào nhẹ nhõm.

Thời gian làm thêm vào ngày thứ Bảy cứ thế trôi qua một cách chậm chạp. Quán hôm nay vắng khách hơn nên công việc của Sang Woo cũng rảnh rang hơn. Nhưng bởi vì cứ chốc chốc cậu lại liếc mắt về phía cửa nên khoảng thời gian rảnh rồi không hề được tận dụng một cách hiệu quả. Sang Woo ở trong tư thế phòng thủ đối phó vì kẻ địch có thể đột ngột xuất hiện bất cứ lúc nào, thế nhưng tình cảnh lúc này lại giống như cậu đang chờ đợi Jang Jae Young vậy. Đúng là nực cười mà.

‘Tính đến hiện tại thì không có ngày nào là mình không chạm mặt anh ta.’

Hành vi ứng xử của Jae Young luôn đi theo hướng chẳng giống ai. Thậm chí anh ta còn sẵn sàng chạy nhanh như gió để tóm sống lấy cậu vào hôm thứ Tư, khi tiết học của hai người không trùng nhau.

Thế nhưng đến tận 10 giờ tối ngày hôm đó vẫn không hề thấy bóng dáng Jang Jae Young đâu. Sang Woo mang theo sự nghi

ngờ cùng một chút không thoải mái khi nghĩ rằng anh ta có thể đang đứng đợi mình ở nhà. Dù gì thì người này cũng từng cười ván trượt đến nhà cậu rồi, với cái tính cách dai như đũa của anh ta thì chuyện đến tìm thêm lần nữa cũng không có gì là lạ. Khi đi bộ về đến nơi, có một bóng đen ở trước tòa nhà nơi cậu sống.

‘Quả nhiên là anh ta ở đây!’

Thế nhưng tiến lại gần hơn mới thấy, hóa ra đó chỉ là một chiếc thùng rác cỡ lớn mà thôi. Vậy là cả ngày hôm nay Sang Woo đã không hề đụng phải Jae Young. Nếu biết trước mọi chuyện sẽ thành ra như vậy thì thời gian làm thêm của cậu đã có thể trôi qua một cách hiệu quả hơn. Sang Woo tiếc nuối những giây phút bản thân đã phí phạm vì mãi mê liếc mắt ra ngoài cửa. Cậu ủ rũ bước vào trong nhà, chính thức kết thúc một ngày của mình.

i) Tỷ lệ lai vãng của Jang Jae Young vào ngày thường: [100%]

ii) Tỷ lệ lai vãng của Jang Jae Young vào cuối tuần: [x%] ($0 \leq x \leq 50$)

Một kết luận tuy không mấy vững vàng nhưng đã được Sang Woo đúc kết ra từ ví dụ điển hình của ngày thứ Bảy. Để không còn lo lắng bất an giống như hôm qua, cậu lựa chọn tin vào khả năng hôm nay Jang Jae Young sẽ không đến lảng vảng quanh đây nữa. Niềm tin này giống như một dạng tôn giáo vậy.

Leng keng.

Và rồi Jang Jae Young xuất hiện vào đúng 19 giờ 33 phút tối, đập nát cái gọi là “niềm tin” trong lòng Sang Woo. Công việc của cậu luôn yêu cầu nhân viên khi nghe thấy tiếng chuông thì phải nhìn thẳng vào mắt khách hàng. Phán giả thiết đánh cược rằng anh ta chắc chắn sẽ không đến đây ngay lập tức đang bị xé toạc ra làm đôi.

Jae Young cầm thẻ lướt qua quầy thanh toán, bỏ mặc Sang Woo với thứ cảm giác thấp thỏm bất an khi không thể đoán được anh ta đang muốn làm gì. Cũng may là trên trần nhà có lắp đặt camera, chỉ cần tên này làm ra mấy trò nhảm nhí thì cậu sẽ lập tức báo ngay với chủ quán, như vậy sau này anh ta đừng hòng quay lại đây được nữa. Chủ quán là một người vô cùng tốt

bụng. Ngày xưa có một lần Sang Woo từng tranh chấp với một gã đàn ông đòi khất tiền, khi ấy chủ quán đã đứng về phía cậu.

Yêu cầu của khách hàng số 22: Mì gà cay

Sang Woo nhìn chằm chằm vào dòng thông báo. Jae Young vừa đi qua quầy thanh toán cùng lắm là được một phút. Vậy nên chắc chắn anh ta vừa bật máy tính lên liền order ngay.

Cậu đứng dậy đi đun nước theo định lượng, sau đó thì nấu y như những gì trên bao bì hướng dẫn. Đặt bát mì lên khay, cậu hướng về phía căn phòng dành cho người hút thuốc. Jae Young lúc này đang ngả người trên ghế, vừa rung đùi vừa đọc webtoon. Sang Woo đặt khay mì lên bàn xong thì lập tức xoay người. Phía sau lưng cậu vang lên một tiếng thở dài với âm lượng cực lớn.

Ba phút sau khi quay lại quầy, một thông báo khác lại hiện lên.

Yêu cầu của khách hàng số 22: Nước chanh

‘Chiến thuật hôm nay của anh ta là sai vật à?’

Thế nhưng trong những chuyện cậu từng gặp phải thì đây vẫn là trường hợp dễ chịu nhất. Bàn của Jae Young không cách xa quầy thanh toán cho lắm, chưa kể làm việc này cậu còn được nhận tiền nữa, thế thì có gì phải bất mãn đâu.

Sang Woo đổ đầy nước lọc đến 80% cốc, dùng thìa nhỏ cho bột vào, bỏ thêm vài cục đá, nước trong cốc liền ngập đến miệng. Cậu lại đặt nó vào một chiếc khay tương tự rồi mang đến cho Jae Young. Anh ta đang ngồi xem video về một đám dùng bình xịt để vẽ bậy lên tường. Bát mì ban nãy đã vơi đi một nửa.

“Haiz...”

Một tiếng thở dài nặng nề như muốn làm lún luôn cả mặt đất lại vang lên đi thẳng từ phía Jae Young. Sang Woo đặt đồ uống xuống bên cạnh bát mì rồi ra khỏi phòng.

Sau khi quay về quầy được năm phút, lại tiếp tục có thông báo trên màn hình.

Yêu cầu của khách hàng số 22: Snack bào ngư

Sang Woo nhìn vào màn hình với biểu cảm không mấy vui vẻ. Tuy hệ thống này có thể cho phép khách hàng đặt tất cả các loại đồ ăn, nhưng gần như chẳng có ai lại đặt một gói snack qua hệ thống cả, mọi người thường đến quầy mua trực tiếp luôn.

‘Anh đang giúp tôi vận động đấy à, cảm ơn nhé.’

Sang Woo lấy gói snack từ trên giá xuống rồi lại đi vào phòng dành cho người hút thuốc. Lần này thì Jae Young đang ngồi xem một trận bóng rổ nước ngoài.

“Haizzz...”

Bằng một cách thần kỳ nào đó, tiếng thở dài của anh ta hình như ại càng ngày càng to. Sang Woo để gói snack xuống bên cạnh bát mì và cốc nước chanh, sau đó đi thẳng ra khỏi phòng.

Cậu biết mọi chuyện vẫn chưa dừng ở đây. Vừa về đến quầy là Sang Woo liền khoanh tay ngồi nhìn chằm chằm vào màn hình. Không biết phải đợi qua bao lâu, một dòng thông báo khác cuối cùng cũng đến.

Yêu cầu của khách hàng số 22: Thạch trái cây

Như thể đã đợi sẵn từ trước, Sang Woo chớp lấy hộp thạch rồi lại đi về phía phòng dành cho người hút thuốc.

“Haizzzzzzz...”

Cửa vừa mở là Jae Young đã phun ra một trận thở dài. Sang Woo quăng luôn hộp thạch lên đầu gối anh ta.

“Làm ơn order hết trong một lần đi.”

“Haizzzzzzzzzzzzzz...”

“Còn nữa, có chuyện gì thì nói nhanh, đừng than ngắn thở dài nữa.”

“Anh khổ quá mà, khổ lắm luôn.”

“Vậy thì tôi cũng hết cách.”

Sang Woo lẩm bẩm rồi quay lưng về phía Jae Young, vừa mới nắm vào tay nắm cửa thì đằng sau đã vang lên một giọng nói:

“Anh liên tục order chỉ vì muốn em hỏi anh tại sao lại thở dài thôi.”

Sang Woo bật cười trong mơ hồ. Muốn nói gì thì cứ nói đại ra là được, sao phải chọn cái phương thức vòng vèo như vậy chứ, chưa kể còn lãng phí thời gian và tiền bạc nữa.

“Thế tại sao anh lại thở dài?”

“Laptop của anh hỏng rồi.”

Jae Young lên tiếng cùng lúc giống như đã đợi sẵn từ lâu, giọng điệu của anh băng quơ như có như không. Sang Woo kích hoạt ngay chế độ tò mò:

“Nó bị hỏng ở đâu?”

“Anh không biết. Máy không mở được mà chỉ vang lên mấy tiếng bíp bíp.”

“Có thể là do thanh RAM bị rơi ra khỏi khe hoặc main có vấn đề. Nếu thanh RAM bị lỏng thì chỉ cần mở ra lắp lại là được, nhưng nếu lỗi là ở chipset thì phải để cho trung tâm bảo hành xử lý đi. Anh hãy xác định xem có bao nhiêu tiếng bíp vang lên.”

“Anh bị mù tịt về máy tính nên hoàn toàn không biết mấy cái đó đâu.”

Jae Young lăm bắm trong oan ức, sau đó lại thở dài một tiếng.

“Anh phải làm sao bây giờ? Chắc là phải mang đến mấy nơi kiểu của hàng kim khí thôi? chi phí sẽ rơi vào khoảng 500 ngàn won đúng không nhỉ?”

‘Bộ anh ta bị ngốc hả?’

Sang Woo xoay người lại trong tư thế khoanh tay trước ngực. Jae Young đang nằm lún xuống ghế, ánh mắt nhìn thẳng về phía cậu, miệng lại bắt đầu lăm nhảm giống như đang tự nói một mình:

“Thực ra anh có mang theo laptop nè, nhưng anh không thể sửa lại nó chỉ bằng vài cái chạm được. Chơi một chút game xong thì anh sẽ đến trung tâm bảo hành vậy. Không biết vào giờ này còn nơi nào mở nữa không đây, lo lắng thật đấy.”

“Đưa tôi xem cho.”

Sang Woo đột ngột lên tiếng. Cũng không phải bởi vì nhìn Jae Young đáng thương quá nên cậu mới giúp. Chỉ là vì mỗi khi có bài toán nào đó ở ngay trước mặt thì cậu lại trỗi dậy ham muốn phải giải được nó. Jae Young đập hai tay vào nhau, đôi mắt bỗng trở nên to tròn hết cỡ:

“Đúng rồi ha, em học ngành máy tính mà? Em có thể sửa cả mấy thứ tựa tựa như máy tính đúng không?”

“Đưa tôi xem thử đã.”

Jae Young đưa ngay cho cậu chiếc túi laptop màu xanh lá cây mà chẳng thêm từ chối lấy một lời. Cậu nhận lấy rồi quay trở lại quầy thu ngân. Bên trong túi là một chiếc laptop 14 inch màu trắng. Là sản phẩm ngoại nhập ra mắt thị trường vào khoảng hai năm trước, cậu đã từng dùng nhãn hiệu này rồi nên vô cùng am hiểu về nó.

Sang Woo ấn nút bật nguồn, quả nhiên đúng như lời anh ta nói, chiếc máy này không thể khởi động được mà chỉ có hai tiếng bip bip vang lên. Không phải bốn lần mà là hai lần, đây chính là dấu hiệu cho thấy bộ nhớ có vấn đề. Cậu tắt máy đi theo cách cưỡng chế, lôi từ trong ngăn kéo ra một chiếc tua vít bốn cạnh, rồi bắt đầu công cuộc tháo dỡ.

‘Còn có chuyện này trên đời nữa sao?’

Khi mở chiếc laptop ra, thanh RAM của máy không hề bị lỏng, mà ngay từ đầu đã không có thanh RAM nào ở đó. Sang Woo ngay lập tức gửi yêu cầu chat tới khách hàng số 22 trên máy chủ.

[Admin: Tiền bối, máy anh không có RAM.] 20:16

[Guest22: RAM là cái gì? π.π Hay em tìm thử trong túi xem] 20:16

Tin nhắn khiến người khác cạn lời này làm cho mặt mũi Sang Woo nhăn nhó hết cả lại. Dù vậy cậu vẫn thử lục tìm trong cái túi laptop màu xanh lục vì nghĩ chuyện này đâu sao cũng chẳng mất gì. Nhưng cạn lời hơn là trong đó thực sự tìm thấy một thanh RAM.

[Admin: Nó ở trong túi thật. Sao thanh RAM này lại rơi ra ngoài được vậy?] 20:18

[Guest 22: Chắc là rung lắc quá nên nó bị rơi chẳng π - π] 20:19

‘Ý anh ta là phụ tùng bên trong tự động tách rời, biết nhắc vỏ máy lên và chui ra ngoài?’

Đây có lẽ chính là câu nói hoang đường nhất của Jang Jae Young tính đến thời điểm hiện tại. Dù sao thì Sang Woo vẫn cứ lắp lại RAM rồi khởi động máy. Tuy nhiên vấn đề của chiếc laptop này hình như không chỉ nằm ở phần cứng. Bởi thời gian khởi động của nó lâu hơn bình thường rất nhiều.

Năm phút sau, màn hình hiện lên, Sang Woo hoàn toàn rơi vào trạng thái cạn lời. Trước mắt cậu là tràn ngập biểu tượng của các phần mềm thiết kế, đầy rẫy những hình ảnh, video clip, các file tài liệu, và cả những folder mới chưa được đặt tên. Chính vì thế mà cậu thậm chí còn không thể nhìn thấy được mặt mũi của nữ minh tinh được set làm hình nền phía sau.

[Admin: Máy anh khởi động chậm quá. Anh hãy dọn dẹp lại màn hình rồi xóa mấy chương trình không dùng đến đi.] 20:27

[Guest22: Máy bị hỏng sao? π . π] 20:27

[Admin: Cũng chưa đến mức hỏng. Để tôi cài đặt thêm chương trình tối ưu hóa. Nếu được thì anh hãy mua ổ cứng SSD về lắp nhé.] 20:27

Thế nhưng vấn đề một lần nữa vẫn không chỉ nằm ở chương trình. Vì chỉ mở mỗi trình duyệt web lên thôi mà cũng mất đến tận một phút, chiếc laptop này cũng nào có cũ kĩ lắm đâu, Sang Woo thực sự muốn biết anh ta đã dùng nó kiểu gì.

[Admin: Giờ phải format thì máy mới khá hơn được.] 20:32

[Guest22: Em làm giúp anh đi π . π] 20:32

[Admin: Nhưng ở đây không có hệ điều hành.] 20:32

[Guest22: Anh nhớ ra rồi, trong túi đựng lap có cái CD gì á.] 20:32

Trên đời này còn có người mang theo cả hệ điều hành trong túi sao? Ngạc nhiên thay, ở phía sau túi đựng laptop của anh ta thực sự có một cái CD. Đúng là đéch thể hoang đường hơn được nữa.

[Admin: Bình thường lúc nào anh cũng mang nó theo à?] 20:34

[Guest22: Anh cũng chẳng biết nữa π.π Tưởng nó là quà tặng kèm hay gì đó.] 20:34

[Admin: Tôi hiểu rồi. Nhưng giờ phải back up lại dữ liệu của anh nữa.] 20:35

[Guest22: Back up là cái chỉ vậy? π-π] 20:35

[Admin: Anh tìm một chiếc USB dung lượng lớn hoặc ổ cứng ngoài đến đây. Nếu không có thì tôi sẽ lưu lên ổ cứng trực tuyến.] 20:35

[Guest22: Em tìm trong túi thử xem.] 20:35

Và bạn đoán xem, trong túi của Jang Jae Young thực sự có một chiếc ổ cứng ngoài dung lượng lên đến 1 terabyte. Đến mức độ này thì đây đúng là chiếc túi đựng laptop không gì không có rồi. Người đến back up còn chẳng biết là gì thì tại sao lại sở hữu một cái ổ cứng ngoài hoành tráng như thế? Ngạc nhiên thật đấy.

[Admin: Tôi format nhé. Anh có làm partition^(*) đúng không?] 20:37

[Guest22: Ổ C và ổ D chia nhau mỗi cái một nửa, Window thì ở ổ D.] 20:38

[Guest22: Anh mù tịt mọi thứ π.π Nhưng anh nghe nói để vậy thì sẽ tốt π.π] 20:38

[Admin: Vâng ạ.] 20:39

Sau khi back up dữ liệu của con laptop chậm rì này sang ổ cứng ngoài, Sang Woo bắt đầu tiến hành format. Cậu tối Ưu hóa lại laptop, cài thêm những phần mềm thiết yếu, cuối cùng là gập máy lại trong tâm trạng thỏa mãn. Mỗi khi làm việc hiệu quả thì thời gian trôi qua cũng có ý nghĩa hơn, điều này khiến cậu cực kỳ vui vẻ.

“Này, mắt em đang tỏa ra ánh sáng lấp lánh kìa.”

Jae Young đang chông cằm dựa lên quầy thanh toán, tâm mắt hướng xuống nhìn Sang Woo. Anh ta đã ở đây từ lúc nào vậy? Nãy giờ cậu hoàn toàn không cảm nhận được sự có mặt của người này.

“Xong hết rồi sao? Em giỏi thật đấy.”

Sang Woo chợt nhận ra một điều trong muộn màng. Sửa chữa rồi format laptop của Jae Young đã ngốn mất tận hai tiếng của cậu. Có ai bảo cậu làm đâu, là tự cậu rước việc vào thân thôi. Kể cả chủ nhân của chiếc laptop này không còn cư xử độc ác như hồi đầu, thì đây vẫn là laptop của một tên rác rưởi và còn đồ từng khiến cậu phát điên cơ mà. Biểu cảm của Sang Woo dần trở nên không vui, cậu nhét hết thiết bị vào cái túi màu xanh lục rồi đẩy về phía Jae Young.

“Của anh đây. Thông số máy không thích hợp dùng Graphics Tool, anh đừng có cài.”

“Cảm ơn em, Sang Woo à.”

Sáu từ Jae Young nói ra kỳ lạ thay lại có khả năng chạm đến trái tim của Sang Woo một cách mãnh liệt. Cảm xúc này quả thực vô cùng kỳ quái. Thù lao cho hai giờ lao động của cậu sao chỉ xứng với một lời cảm ơn đơn giản như vậy chứ, thế mà vào cái khoảnh khắc nghe thấy câu nói đó, cậu lại bỗng có ảo giác rằng bản thân mình chẳng hề vất vả chút nào. Sang Woo giữ nguyên cái tư thế không nhìn vào anh, lẳng lặng gật đầu một cái.

Đúng lúc đó, nhân viên làm ca đêm đã đến để đổi ca với Sang Woo. Cậu dọn dẹp chỗ ngồi của mình và mặc áo khoác vào, trong khi Jae Young đang đứng đợi cậu ở trước cửa quán với chiếc túi đựng laptop trên vai.

Cậu thả bước mà trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Trong lúc cơ thể cậu đang ngấm dần endorphin^(*) bởi ban nãy được chạm vào máy tính thì Jae Young đã đi song song với cậu từ bao giờ. Anh đút tay vào túi áo đi bên cạnh cậu, miệng không ngừng ngâm nga một giai điệu kỳ lạ nào đó. Từ trước đến nay cậu chưa

từng nhìn thấy dáng vẻ vấp ngã hay mặt mệt của người này bao giờ.

“Anh đang làm gì thế?”

“Hả?”

Jae Young bày ra biểu cảm như thể giờ mới để ý đến chuyện Sang Woo đang đi bên cạnh.

“Anh đang đi đâu vậy?”

“Anh á? Ờm... về nhà?”

“Đây là hướng về nhà tôi.”

“Nhà anh cũng ở hướng này.”

Ra đó chính là lý do tại sao Jae Young cứ đi bên cạnh cậu mãi. Không phải là bám đuôi, chỉ là anh ta cũng đang đi về nhà mình mà thôi.

Sang Woo này, em sửa máy tính giỏi thật đấy.”

“Những thứ cần thiết thì có trong túi của anh cả rồi.”

“Anh phải làm gì đó để cảm ơn em mới được.”

“Thôi khỏi, không nhìn nổi nữa nên tôi mới làm thôi.”

Sang Woo đáp lại một cách chắc nịch. Suốt ngày đòi trả ơn, cậu chẳng hề muốn biết cái trò trả ơn của anh ta là gì tẹo nào, tò mò ngóng đợi lại càng không.

“Không được. Em đã vất vả giúp anh mà, phải nhận lại chút tấm lòng của anh chứ.”

“Tôi ổn.”

Jae Young im lặng một lúc lâu rồi đột ngột lên tiếng hỏi.

“Em có xem phim không?”

Tuy Sang Woo là một người lạnh nhạt với phim ảnh, nhưng cậu cũng biết cái đẳng thức phổ biến trong xã hội loài người “xem phim = hẹn hò” đấy nhé.

“Mắc mớ gì tôi phải đi xem phim với anh?”

“Hả? Anh đâu có mời em đi xem phim. Ý anh là em có xem phim một mình không.”

“...”

Sao mấy ngày gần đây trong đầu cậu lại toàn là mấy cái ảo tưởng kỳ lạ như vậy chứ. Sang Woo thở dài thườn thượt.

“Ra là vậy. Tôi vào nhà đây.”

Cậu chẳng suy nghĩ gì mà nhanh chóng nói đại một câu. Cũng may là đến nhà cậu thật rồi. Bước đến trước tòa nhà thì Jae Young cũng dừng chân. Sang Woo gân như chạy trốn về phía cửa.

“Ngủ ngon nhé, Sang Woo à.”

Lời tạm biệt này dịu dàng theo một cách không cần thiết. Hôm nay không hiểu sao nó lại khiến cậu bứt rứt hơn mọi khi. Tuy không biết lý do là gì, nhưng giây phút này đây cậu lại không thể ngó lơ anh như thường lệ.

“... Tiền bối cũng vậy.”

Mặc kệ Jae Young có nghe thấy hay không, cậu bước nhảy cóc hai bậc thang và chạy thật nhanh lên trên tầng.

Jang Jae Young đúng là ngày càng kỳ quặc. Anh từng hành hạ cậu đến mức cực hạn, sau đó lại đột ngột giảm tốc theo một đường thẳng đứng, cuối cùng hiện tại chỉ còn một con số 0 tròn trĩnh. Dĩ nhiên đó là không tính đến những dạng stress cơ bản khi cậu phải học chung một lớp với anh, hay những kiểu stress phát sinh khi hai người ngồi cạnh nhau.

Ngày thứ Hai của tuần thứ hai, Jae Young không những không bắt nạt Sang Woo nữa mà còn bắt đầu giúp đỡ cậu. Đó là trong tiết Tiếng Trung, và mọi người buộc phải tập biểu cảm khi nói chuyện hội thoại với người bên cạnh. Sang Woo đã định không làm với anh mà quay sang làm với bạn nữ bên trái, thế nhưng cô gái này lại quyết định thực hành với một cô gái khác là bạn của mình nên đã từ chối cậu. Sang Woo cũng không thể cứ lãng phí thời gian khi mà tất cả mọi người xung quanh đều bắt đầu tập luyện, cậu cũng chỉ còn cách đối diện với cái bản mặt ngông nghênh đang nở nụ cười nhân nhạ kia thôi.

“Kkong - jjeo eol - tta oh - seo ul jjan - ttu oh - jjang - ssu - jji en? (*)”

Sang Woo bắt đầu trước bằng câu hỏi ga Seoul còn cách bao xa. Jae Young nghe xong bèn nhận xét:

“Ngoại ngữ của em chỉ đến thế thôi à?”

Sang Woo ngó lơ lời anh nói. Đã thế thì ta đây sẽ luyện tập một mình, nghĩ vậy cậu tự động chuyển sang đoạn hội thoại tiếp theo.

“Uo meon - mi ting yen - i - chi - chi kan - tti en ing - ba?”

Ngày mai chúng ta đi xem phim được không? Nghe thầy câu hỏi này, Jae Young im lặng nở nụ cười kỳ lạ. Mãi sau anh mới hắng giọng một cái rồi nhanh chóng đáp lại.

“Heon hao, kan syeon meo tti en ing?”

“Đâu phải trả lời như thế?”

Sang Woo nhúu chặt mi tâm. Trong sách ghi câu trả lời là hôm nay không có thời gian nên không đi được cơ mà, sao anh ta lại dùng cái mẫu câu lạ lẫm đó chứ? Tên khốn này một ngày không cợt nhả thì không sống nổi sao?

“Em nghe rõ chưa? Câu đó có nghĩa là gì biết không?”

“Là đồng ý rồi hỏi sẽ xem bộ phim nào chứ gì. Anh làm ơn trả lời cho tử tế đi.”

“Quả nhiên là nghe - đọc - viết đều tốt. Nhưng kỹ năng nói của em so với trình độ trung cấp thì khá nghiêm trọng đấy.”

“Tôi chỉ học theo những gì có trong sách thôi.”

“Ngôn ngữ mà không có giao tiếp thì hoàn toàn vô nghĩa. Mỗi đất nước đều mang theo những phương thức nói chuyện khác nhau, nhưng em thậm chí còn không thêm nỗ lực để làm sao cho giống họ nhất có thể.”

‘Anh là cái thá gì mà cư xử như giáo viên vậy?’

Ban đầu Sang Woo còn cảm thấy không vui, và rồi cậu chợt nhớ đến con điểm AO của môn Tiếng Trung Sơ cấp nằm lơ lửng giữa hàng loạt những con A+ hồi học kỳ I năm nhất. Nguyên nhân bị trừ điểm thì đúng như lời Jae Young nói, là do vấn đề phát âm.

“Em đọc thử cái này đi.”

Sang Woo có gắng hết sức để ngâm nga dòng chữ mà Jae Young chỉ, anh nhắm mắt lại cảm nhận, đôi con ngươi hoàn toàn biến mất. Và rồi anh vừa dùng nắm tay chặn miệng vừa liên tục rúc rích cười, tất cả chỉ dừng lại khi anh nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt Sang Woo.

“Tôi đọc đúng rồi mà, sao anh lại cười nhạo tôi?”

“Anh không cười nhạo em, chỉ là...”

Phân cuối câu nói cứ thế trở nên nhỏ dần.

“Thôi được rồi, thanh 1 của em coi như tạm ổn, nhưng phải kéo dài thêm một chút.”

Jae Young đích thân thị phạm, sau đó Sang Woo sẽ nói lại theo.

“Tốt lắm. Thanh 2 cảm giác giống như kéo từ dưới lên trên theo một đường chéo. Nhìn này, giống như máy bay cất cánh ý.”

Jae Young đặt sải tay của mình chéo một đường, sau đó bắt chước máy bay từ từ nhấc lên cao. Lần này anh lại nói mẫu rồi Sang Woo bắt chước theo.

“Đúng rồi. Có anh dạy nên em đã làm tốt hơn hẳn.”

Đúng vào lúc Sang Woo không để ý, Jae Young đã vươn tay chạm vào gáy cậu từ lúc nào. Bàn tay anh xoa xoa lên đó thêm vài lần, nơi anh chạm qua vương lại chút cảm giác rất kỳ lạ. Không hiểu sao trong một khoảnh khắc, Sang Woo lại bối rối đến mức quên cả thở. Cậu từng được học rằng cơ thể sẽ tiến hóa thành trạng thái phòng bị trong trường hợp gặp phải quá nhiều sự tấn công từ thiên nhiên. Bản năng cơ thể cậu có lẽ đã coi bàn tay của Jae Young là một mối nguy hiểm thù địch, nên mới đột ngột rơi vào trạng thái cứng đờ như thế.

Jae Young không nhìn Sang Woo, anh vừa cử động bàn tay vừa tựa như đang nghiêm túc trầm ngâm vào bài học.

“Thanh 3 là như thế này, em nhìn nhé. Cảm giác giống như cúi xuống làm rơi thìa cơm rồi lại thẳng người lên vậy. Em thử đi.”

“... eol - jeu.”

“Ồ? Sao lại giống hết lúc đầu rồi. Thử phát âm lại thanh 2 xem nào.”

“ni - i.”

“Em đang làm tốt cơ mà, tự nhiên bị làm sao thế? Bộ bị hỏng hóc ở đâu sao? Không khắc phục được thì đừng hòng ăn được điểm tuyệt đối trong phần thi tiểu phẩm.”

Sang Woo đột nhiên muôn lây cái tâm chần kia quật vào mặt Jae Young vài cái. Thế nhưng anh lại xoay người lấy gì đó từ trong ba lô ra. Khi quay lại, một tờ giấy bỗng được đẩy về phía cậu.

Đó là một tờ giấy chỉ toàn những con chữ tiếng Trung giản thể. Nội dung bên trong chính là lời thoại của người bán rong thời nhà Thanh và khách hàng, có cả phân đoạn lừa đảo qua điện thoại nữa. Đôi mắt của Sang Woo trợn tròn. Sắp xếp cẩn thận thì cũng thôi đi, nhưng trên này thậm chí còn viết cả phát âm bằng chữ Latinh nữa. Sau khi đọc lại cẩn thận thì Sang Woo còn nhận ra một điều khác, đó là không giống như tờ kịch bản chỉ sắp xếp lại các câu ví dụ một cách đơn thuần mà cậu viết tay lần trước, nội dung trên tờ giấy này đã được cắt gọt sao cho mạch lạc nhất có thể, chặt chẽ đến mức một lỗ hổng cũng không có. Cái này mà làm một mình thì sẽ tốn rất nhiều thời gian để tra cứu trên mạng, chưa kể dù có cố đến mấy cũng sẽ xảy ra sai sót ở đâu đó.

Khoảnh khắc hai ánh mắt chạm nhau, Jae Young mỉm cười.

“Không có mấy thứ kiểu như khen thưởng à?”

“Tôi xóa hết những lời chửi thề trước đây được không?”

Tuy nói rằng sẽ xí xóa hết những câu chửi thề của mình, nhưng Sang Woo vẫn chưa tin tưởng Jae Young hoàn toàn được. Vậy nên lúc giáo sư đi lướt qua chỗ hai người, cậu đã xin phép nhờ cô chỉnh sửa lời thoại giúp mình xem có được không. Giáo sư cảm tờ kịch bản lên với biểu cảm hoài nghi, sau đó cúi xuống đọc. Khóe miệng cô dần dần nâng lên, cuối cùng bật ra thành một tràng cười lớn. Jae Young xoay xoay bút trên tay, miệng lên tiếng hỏi cô:

“Ổn không cô ơ?”

“Mấy đoạn bày bạ lần trước đã được sửa lại rất tốt rồi. Cô có cảm giác đây sẽ là một kiệt tác đấy. Hôm đó cô có nên mang theo máy quay không nhỉ?”

“Tất cả đều là Sang Woo làm đấy ạ.”

“Cái thằng này, lần trước cũng nói là nhờ Sang Woo làm hết. Nhưng thằng bé kia làm sao có thể biết được mấy câu nói tục tĩu bằng tiếng Trung cơ chứ? Là em làm đúng không?”

“Ấy, sao cô lại nói đệ tử của mình là ‘tục tĩu’ nhỉ. Như thế là quá đáng với em nha.”

Giáo sư đặt tay lên vai Sang Woo rồi nói:

“Dù sao tuần sau cô cũng kỳ vọng vào hai đứa lắm đó.”

Sang Woo nhăn mặt. Chuyện này kỳ lạ thật đấy. Vô cùng khó tin, nhưng ngoài thừa nhận ra thì không còn cách nào khác. Báo lỗi! Jang Jae Young đang ngày càng trở nên... tốt bụng.

return 0;

Tiết thứ hai vừa kết thúc là Jae Young đã lập tức nhồm dậy, vừa ngáp dài vừa vươn vai duỗi cơ. Lần nào ngồi trong lớp Toán Kỹ thuật người này cũng ngủ say như chết, vậy mà còn khoe khoang như thể mình vừa làm xong một việc cực đỉnh không bằng.

“Chúng ta đi ăn cơm đi.”

Giờ Sang Woo cũng đã quen với chuyện đi trên hành lang của khối Kỹ thuật Công nghiệp với Jae Young. Tốc độ bước xuống cầu thang giống nhau, cùng nhau đi đến nhà ăn, thậm chí dùng bữa cũng ngồi cạnh nhau. Thế nhưng hôm nay vừa mới ra khỏi tòa nhà thì Jae Young đã giữ cậu đứng lại.

“Sang Woo à, hôm nay anh có hẹn rồi.”

Đây là một câu nói mà Sang Woo không hề nghĩ đến. Chưa hết, tình huống này còn khá kỳ lạ nữa. Hai người họ cũng đâu phải mối quan hệ hẹn hò ăn cơm với nhau từ trước, sao Jae Young lại cư xử như thể cậu đang đợi chờ anh ta vậy? Sang Woo rất vui vẻ khi được hóa giải sự hiểu lầm này cho anh.

“Oa a...”

Bốp bốp bốp bốp bốp. Sau khi nghe cậu nói xong, Jae Young vỗ tay khoảng năm sáu lần gì đó rồi mỉm cười nhìn cậu. Anh lấy một lon cà phê từ trong cặp sách ra đưa cho Sang Woo, nét mặt tràn đầy sự thương cảm giống như bà nội nhìn cháu trai.

“Nhớ ăn cơm thật ngon, đừng để bị khó tiêu, ăn xong thì phải uống nước, cũng đừng có đi theo người lạ, biết chưa?”

Jae Young nói như thể đang bịn rịn tiếc nuối lắm.

“Tôi có một điều tò mò lâu rồi, anh bị điên đúng không?”

Jae Young để lộ ra mắt cười. Phía sau Sang Woo chẳng có nơi nào để trốn nữa nên đành để tay người kia chạm nhẹ lên đỉnh đầu mình rồi rời đi.

“...”

Khi cậu hạ quyết tâm nhất định phải nói ra một chuyện thì bóng lưng anh đã mờ dần phía xa.

‘Bộ em hồng hóc ở đâu sao?’

Sang Woo bỗng nhớ lại câu nói của Jae Young trong tiết một. Mặc cho anh đã chất vấn phát âm tiếng Trung của cậu đúng là thứ bỏ đi, dự đoán rằng nếu cậu cứ tiếp tục như thế thì đừng hòng đạt được điểm tuyệt đối trong bài tiểu phẩm, nhưng câu nói kia mới là thứ khiến cậu bận tâm nhiều hơn. Từ bao giờ mà Jae Young đã trở nên cần thiết với cậu đến thế? Thứ cảm giác lạ lẫm này làm cho Sang Woo khựng lại trong giày lát. Giống như lời Jae Young nói vậy, cậu đúng là bị hồng hóc ở đâu thật rồi.

‘Lần sau mà anh ta còn như vậy thì mình chắc chắn sẽ nổi giận.’

Tâm trạng của Sang Woo khá tệ. Không hiểu sao ruột gan cậu cứ nhộn nhạo cả lên, hơi thở cũng dần gấp gáp. Cậu bước tiếp trên sân trường với một cục tức trong lòng.

Và rồi Jae Young, người bạn này đã đi rất xa, lúc này đây đang dừng lại trước một băng ghế. Bên cạnh anh có một nam sinh và một nữ sinh. Jae Young nói gì đó khiến cho nữ sinh kia vừa phá lên cười vừa vỗ mạnh vào lưng anh. Không biết trò đùa đó hài hước đến mức nào mà nam sinh còn lại thậm chí đã phải khụy người xuống để cười. Jae Young dùng cánh tay vòng qua cổ rồi siết chặt, người này nằm dài trên đất cười ngày càng lớn tiếng.

‘Mình đang cảm thấy cực kỳ ổn.’

Đó là điều trong lòng Sang Woo thầm nhủ khi dời mắt khỏi đám người đó. Tâm trạng của cậu chỉ toàn là cảm giác tốt đẹp. Cứ tưởng lại phải ăn cơm cùng nhau, nào ngờ Jae Young lại

không đi. Hôm nay cậu có thể dùng bữa mà không cần phải giả vờ giả vịt hay bị cản trở này nọ nữa rồi. Đúng thế, chính là như vậy đấy.

Không có bất cứ chuyện gì xảy ra nên giờ ăn trưa của Sang Woo đã trôi qua trong yên bình. Bàn của cậu ngoài một nữ sinh nữa ra thì chẳng còn ai khác, cậu yên lặng nhai nuốt rồi đứng dậy. Trả khay cơm xong thì đồng hồ điểm 12 giờ 28 phút. Hoàn hảo.

Lâu lắm rồi Sang Woo mới được bước ra khỏi căng tin theo giờ giấc bình thường, nghĩ vậy cậu mở lon cà phê Jae Young cho mình ra. Thời gian quen thuộc, hương vị quen thuộc, bầu không khí quen thuộc. Cậu nhắm nháp cà phê, đôi chân thả bước đi dạo trong sự dễ chịu. Sau khi đi dạo xong một vòng đã là 12 giờ 41 phút. Cậu bình thản ném lon cà phê vào chiếc thùng rác thứ hai sau đó hướng về phía thư viện.

‘Mình thật sự đang cảm thấy rất ổn, thật sự là như vậy!’

Mật độ người trong thư viện hôm nay đặc biệt ít hơn mọi khi, cậu có thể học hành mà không bị yếu tố nào cản trở hết. Sang Woo đăng ký sách, scan hết mọi thứ, mượn một cuốn sách lập trình mới xuất bản, cuối cùng đi đến chỗ ngồi của mình.

‘Mình có thể đọc hết được chỗ này không nhỉ?’

Dạo gần đây, bằng một lý do kỳ lạ nào đó mà cậu luôn hoài nghi rằng chỉ riêng chương trình trên lớp thôi cũng đã là quá sức với mình rồi. Sang Woo nhét một cuốn sách dày cộp vào trong ba lô, tiếp theo là một cuốn sách chuyên ngành ra đề học theo thứ tự. Bàn cậu ngồi hoàn toàn không có ai. Sang Woo nhìn chăm chăm vào chiếc ghế trống, sau đó vội vàng di dời tám mắt.

Tụ điện, cuộn cảm, dòng điện xoay chiều, dòng điện một chiều... đôi mắt Sang Woo dường như không hề đặt lên những con chữ bên dưới. Rõ ràng cậu hiểu hết tất cả những ký hiệu này, nhưng dù có đọc đi đọc lại đến vài lần, cậu vẫn không ngấm ra được ý nghĩa nào từ nó.

‘Rốt cuộc cái này là sao chứ?’

Sang Woo thâm bất bình trong lòng, và rồi tự giạt mình hoảng hốt vì điều đó. Từ trước đến nay cậu chưa từng có chút cảm xúc tiêu cực nào khi học hành cả. Vậy mà hiện tại, dù cậu có học tập bằng tấm lòng thành kính đến mấy thì những con chữ trên sách vẫn như một cánh cửa mãi không chịu mở ra. Đọc thêm bao nhiêu lần đi chàng nữa, cậu vẫn chỉ có thể chạm đến mặt ngoài của con chữ, chứ chẳng thể hiểu được khái niệm của nó. Chắc chắn là do không thể nghe giảng tử tế trên lớp nên cậu đã bị tịt lại mất rồi.

return 0;

Thời gian cứ thế trôi qua mặc kệ tình trạng xuống dốc của Sang Woo. Từ ngày sang đêm, rồi lại từ đêm đến ngày.

Ngày tiếp theo của cậu lại được bắt đầu như cũ, nhưng mọi chuyện không hề giống với mọi khi. Vị trí được đặt một chiếc túi đeo chéo bên cạnh cậu vẫn còn trống không, mặc dù tiết học đã diễn ra được hai mươi phút. Chủ nhân của chiếc túi không đến thì cậu hoàn toàn có quyền để nó sang một bên và ngồi vào chỗ trống, nhưng trong lòng cậu lại dấy lên một thứ cảm xúc kỳ lạ khi kẻ phá bình mọi khi giờ lại không có ở đây.

Jang Jae Young chỉ lảo đảo bước vào qua lối cửa sau khi đồng hồ điện tử của Sang Woo nhảy sang phút thứ hai mươi hai. Cái người đã đến muộn lại còn gục đầu xuống bàn này khiến cho ánh mắt của giáo sư môn Hệ thống nhúng như muốn phóng ra tia laser. Đã vậy cả người anh còn nồng nặc mùi rượu. Sang Woo tò mò không biết hôm qua có phải Jae Young đã đi uống với đám người tụ tập bên băng ghế lúc đó hay không.

“Sao anh lại đến muộn thế?”

Tò mò là vậy, nhưng tiếng thì thầm phát ra từ miệng cậu lại biến thành một câu hỏi khác. Hơn nữa còn là một câu hỏi vô nghĩa mà cậu đã biết trước cả đáp án rồi. Jae Young, người lúc này đang gục đầu xuống bàn, khẽ xoay nhẹ phần cổ và ngược mắt lên nhìn cậu.

“Em đoán xem?”

“Uống rượu đến khuya.”

“Giỏi lắm.”

“Anh uống với ai vậy?”

Câu hỏi ngốc nghếch này bất ngờ buột ra khỏi miệng Sang Woo. Ánh mắt Jae Young bỗng trở nên sáng lấp lánh, mặc dù cái đầu anh mới chỉ lắc lư được thôi chứ không tài nào ngóc dậy nổi.

“Anh uống với ai thì liên quan gì đến em?”

“Tôi chỉ tò mò xem tên trẻ trâu nào đã đi uống rượu với anh thôi.”

“Muốn đi uống với anh thì cứ nói thẳng ra.”

“Tôi á? Anh điên à?”

Vốn Sang Woo còn muốn đổ cho Jae Young cái tội làm cậu mất tập trung, nhưng thật ra từ trước khi anh đến thì cậu đã không tập trung nổi rồi.

‘Mình hoàn toàn không hiểu chút nào về nội dung bài học luôn.’

Dạo gần đây Sang Woo thường xuyên cảm thấy rất kỳ lạ. Như thể cậu đã bị cướp đi tuyến xúc cảm quen thuộc của mình vậy. Đã thế chiếc gậy được phủ một lớp tóc nâu đen kia cứ liên tục kéo ánh mắt của cậu rời khỏi sách vở. Cậu có một dự cảm chẳng lành rằng hôm nay chắc chắn sẽ là một ngày không ổn.

Tiết học đã kết thúc rồi mà Jae Young vẫn không gượng dậy nổi, anh kiệt sức gục đầu xuống mặt bàn.

“Tiền bối.”

Sang Woo vốn hoàn toàn có thể bỏ mặc Jae Young rồi đến lớp học tiếp theo, nhưng cuối cùng cậu vẫn gọi anh dậy.

“... Tiền bối.”

Jae Young giữ nguyên tư thế không ngẩng đầu lên, tay trái vươn ra nắm lấy cánh tay Sang Woo. Hành động này khiến cậu cực kỳ không thoải mái.

“Chắc anh sắp nôn mất, anh tiêu đời thật rồi.”

Anh vừa nói vừa dùng cả hai bàn tay níu lấy cánh tay Sang Woo, sau đó thi chật vật gượng dậy, lôi một lon Black Holic từ trong cặp ra rồi đặt xuống bàn. Jae Young lảo đảo rồi đi, bỏ mặc

lon cà phê tro rơi ở đó. Sang Woo cầm lấy nó rồi hướng về phòng học tiếp theo.

Trên chỗ ngồi yêu thích của cậu quả nhiên có một chiếc ba lô. Sang Woo treo nó lên ghế rồi ngồi xuống. Cậu biết chiếm chỗ của người khác là một hành động vô cùng trái đạo đức, thế nhưng lần này cậu làm vậy cũng là do bản thân đã biết trước Jang Jae Young sẽ không đến mà thôi.

Lâu lắm rồi mới được ngồi ở vị trí này, vậy mà kỳ lạ thay, Sang Woo lại không hề cảm thấy vui vẻ. Nội dung môn Thuật toán hôm nay cũng chẳng mấy khó hiểu, thế nhưng Sang Woo lại không tập trung nổi.

‘Anh ta đang nôn nao...’

Ngày mai có tiết mà vẫn cố tình uống quá chén thì rõ ràng đó là lỗi của Jae Young rồi. Nghĩ là thế, nhưng cái bộ dạng ốm yếu đó vẫn khiến Sang Woo cảm thấy đáng thương. Và rồi cậu chợt nhận ra với logic tương tự, chính cậu đã từng có một nhận định hoàn toàn trái ngược cho một tình huống từng xảy ra trong quá khứ.

‘Nhờ người học hộ là lỗi của anh ta mà. Không tốt nghiệp được đúng là đáng đời.’

Sang Woo bỗng rơi vào hỗn loạn. Cùng một tính chất sự việc, vậy mà dừng một cái lại xuất hiện khe nứt. Điều này khiến cậu cảm thấy xa lạ cho đến tận khi tiết học kết thúc, thậm chí lúc ngồi một mình ăn trưa rồi mà nó vẫn bám lấy cậu không thôi.

Đầu óc Sang Woo hoàn toàn trống rỗng. Cậu ngồi xuống chỗ này bởi vì ở đây còn chỗ, cậu ăn canh bởi vì trên tay đang cầm một cái thìa. Ăn xong rồi thì đứng dậy. Cậu dọn dẹp thức ăn thừa như một cái máy, sau đó đặt khay cơm lên băng chuyền. Đũa và thìa lần lượt được bỏ vào thùng, xong xuôi thì cậu uống một cốc nước ở chỗ máy lọc.

Chẳng có biến số nào xảy ra, bây giờ hiển nhiên là 12 giờ 28 phút. Sang Woo bước đi như một chiếc ô tô được nhập lệnh lái tự động. Chẳng mấy chốc mà cậu đã tới được cửa hàng tiện lợi, nhưng ở đây làm gì còn thứ đồ uống mà cậu thích đâu. Đến lúc

đứng trước tủ lạnh rồi Sang Woo mới nhận ra điều đó. Chủ cửa hàng đang ngồi trước quầy tính tiền cũng tiến lại gần, chạm nhẹ lên vai cậu với gương mặt áy náy.

“Cậu nhóc này, lâu lắm rồi con mới đến nhỉ. Ta đã nói là cà phê sẽ có vào thứ Hai mà, con đừng có lo nha.”

“Con biết rồi ạ.”

Sang Woo đẩy tay người phụ nữ ra rồi nói.

“Dù sao cũng xin lỗi vì đã khiến con bận tâm. Ngày nào cũng đến uống một loại cà phê cơ mà, hẳn là con thích nó lắm đúng không?”

Sang Woo hướng mắt về phía tủ lạnh. Nơi cậu đang nhìn không phải là năm vị trí bị trống, mà là hàng phía trên đó.

Chịu trách nhiệm cho ngày tiếp theo của những con sâu rượu!

Sáng chế số 99999

Thức uống đánh tan hơi cồn

Bình Minh 777

Sang Woo vô thức duỗi tay ra, để rồi ngay lập tức nắm chặt lại thu về. Sau đó cậu lại duỗi ra lần nữa, để rồi lại tiếp tục thu về. Bàn tay của cậu giống như một cơ thể riêng biệt cố tình không tuân theo mệnh lệnh của não bộ. Cuối cùng sau vài lần đấu tranh mâu thuẫn, bàn tay phải của cậu cũng đã chiến thắng bộ não, thành công mở cánh cửa tủ lạnh ra. Bà chủ ở bên cạnh thấy cậu với lấy lon Bình Minh 777 liền nói:

“Hôm qua con uống rượu hả? Con thích thì cứ lấy đi. Lần trước nhìn thấy biểu cảm của con làm ta cứ áy náy mãi.”

Sang Woo tự nhiên có được một lon nước miễn phí trong trạng thái hoàn toàn hỗn loạn. Cậu biết phải dùng nó vào việc gì bây giờ? Tuy đã định đề nghị trả tiền, nhưng cậu còn chưa kịp nói thì bà chủ đã quay về phía quầy mất rồi.

Cậu bước ra khỏi cửa hàng tiện lợi, thả bước đi dạo với lon cà phê được Jae Young cho lúc sáng. Sau khi vứt lon rỗng vào chiếc thùng rác thứ hai cạnh tòa nhà khói Tự nhiên, Sang Woo đi về

phía thư viện. Đăng ký sách mới, scan, cuối cùng là ngồi vào chỗ.

Thế nhưng vừa mở ba lô ra thì cậu đã thấy ngay lon nước ban nãy ở giữa những cuốn sách chuyên ngành. Sang Woo đặt những cuốn cần thiết ngay ngắn trên bàn, tiện tay lôi lon Bình Minh 777 ra và bắt đầu cân nhắc.

Chịu trách nhiệm cho ngày tiếp theo của những con sâu rượu!

Vừa nhìn thấy chữ “sâu rượu” cậu đã không nhịn được mà liên tưởng ngay đến Jae Young. Sang Woo đã cố hết sức để nghĩ đến những con sâu rượu khác, chỉ là cậu không thể nghĩ ra ai cả. Cậu thậm chí còn thử tưởng tượng đến chai rượu hay cá voi^(*) gì đó, nhưng thật sự hình ảnh ban đầu đã in dấu quá sâu đậm trong tâm trí cậu mất rồi.

Sang Woo cứ ngồi yên bất động một lúc lâu, sau đó cậu bất ngờ cầm lấy lon nước và đứng bật dậy. Cậu bước nhanh xuống cầu thang, vội vã băng qua tiền sảnh tòa nhà.

Cậu là người thích giải quyết các vấn đề. Tuy đây không phải là vấn đề của bản thân cậu, nhưng nếu dòng chữ trên lon nước là thật (nhãn hàng này đã được cấp bằng sáng chế về giải rượu), thì mọi chuyện sẽ được giải quyết còn gì. Tất cả những việc cậu làm đều chỉ vì lý do này mà thôi.

Thật sự thì suy nghĩ của cậu cũng có chút ngây thơ. Bởi vì Jae Young có thể đã uống đồ giải rượu từ trước. Chưa kể chắc gì thứ này đã có tác dụng như lời quảng cáo. Jae Young cũng có khả năng đã về nhà mất rồi. Ôm trong lòng những nghi vấn không ngừng như thế, nhưng bước chân của Sang Woo vẫn vững vàng tiến về phía trước. Cậu không biết giờ này Jae Young đang ở đâu, cậu chỉ đoán rằng anh có lẽ đang nghỉ ngơi trong văn phòng câu lạc bộ Kịch mà thôi. Đây là việc tốt nhất mà cậu có thể làm rồi. Cậu cũng không có nghĩa vụ phải làm hơn nữa.

Trên đường đi đến tòa nhà của Hội học sinh, bước chân Sang Woo bỗng khựng lại. Một bóng dáng phía xa thành công thu hút được ánh mắt của cậu. Ở khoảng cách này tuy không thể nhìn thấy rõ đường nét khuôn mặt, nhưng cậu vẫn có thể nhận ra

được nét cười kia. Cậu cũng đã từng nhìn thấy những động tác tay vung vẩy trong không trung đó vài lần trước đây. Góc độ khuỷu chân cũng không hề giống với những người khác. Chiếc áo khoác màu xanh lục đã bị cởi ra vứt bừa xuống nền đất.

Jae Young đang độc chiếm ngòai trên một băng ghế dài. Một người con gái với mái tóc ngắn màu vàng khoanh tay đứng trước mặt anh. Mặc dù khí sắc vẫn chưa tốt lắm, nhưng so với lúc còn trong tiết học thì đã khá hơn nhiều. Jae Young để tay lên bụng, giả vờ diễn xuất kiểu thề trạng đau ốm, người con gái kia bật cười khanh khách. Không hiểu hai người họ nói chuyện gì mà cô gái đó đâm lên cánh tay anh. Cười, cười, rồi lại cười. Quả là một cặp trai gái với gương mặt tươi như hoa.

Sang Woo lập tức xoay người về hướng ngược lại. Cậu bước đi mà trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Lúc tỉnh táo ra thì cậu đã ở trước sân bóng đang xây từ bao giờ. Người công nhân lúc trước từng nói mấy lời kỳ lạ với cậu giờ này còn đang làm việc. Sang Woo tiến dần lại gần, người đàn ông đang đội mũ bảo hộ đó nhìn cậu với gương mặt kinh ngạc.

“Cậu nhóc, sao giờ này cháu lại ở đây?”

“Chú nói thế là sao?”

Nói xong thì cậu đưa lon nước mình đang cầm trên tay cho ông.

“Chú uống cái này đi ạ.”

“Hả? Gì đây... Nhưng ta bỏ rượu rồi.”

“Kể cả thế thì chú cũng cầm đi ạ.”

Sang Woo xoay người đi một mạch về thư viện. Gần đây cậu thường xuyên lãng phí thời gian của mình, nhưng chưa có lần nào lại lãng phí đến mức độ này. Cảm giác tự trách khi đã sử dụng thời gian một cách không hiệu quả khiến trái tim cậu đập rất nhanh.

Đến thư viện, trong lúc còn đang mải mê lục tìm hộp bút trong ba lô thì màn hình của chiếc điện thoại đang tắt âm bỗng sáng lên. Hiếm hoi thật đấy, cậu có tin nhắn đến.

[Kể ăn bám số 3: SangWooà,hôm nay anh về trướcnhé] 13:27

[Kể ăn bám sô 3; Cóbuônthiemcũngcônhiennha] 13:27

Sang Woo nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại. Sau khi đọc đi đọc lại mấy dòng chữ ngắn ngủn đó đến vài lần, cậu vẫn ngẩn người chưa gỡ được câu trả lời xuống.

‘May thật đấy.’

‘Tôi vui lắm.’

‘Ngày mai ngày kia hãy cố gắng phát huy nhé.’

Hàng loạt tin nhắn cứ được viết ra rồi lại xóa đi. Cuối cùng cậu chỉ gửi đi một chữ “Vâng ạ” rồi ném luôn điện thoại vào ba lô.

Chắc chắn Jang Jae Young đã bị ảo tưởng nặng rồi. Hoặc là lúc nào anh ta cũng đùa cợt với mọi người như thế? Buồn cái gì mà buồn, cậu có lý do để buồn chắc? Cái người luôn cản trở cậu giờ bỗng dừng lại biến mất, cậu vui còn không kịp ấy chứ.

return 0;

“Chào anh, anh Xà Lách!”

Ji Hye ngồi xuống bên cạnh Sang Woo và lên tiếng chào hỏi. Còn mười lăm phút nữa là tiết Lý luận Văn hóa sẽ bắt đầu. Sang Woo gật đầu với cô, sau đó lại quay về với tập tài liệu văn hóa dày cộp.

“Còn lâu mới thi mà giờ anh đã học hành chăm chỉ quá rồi.”

“Anh học trước.”

“Em cũng muốn như thế lắm nhưng mà không làm nổi.”

Ji Hye ở bên cạnh cậu nói không ngừng nghỉ, vậy mà mức độ cản trở thậm chí còn không bằng một nửa khi Jang Jae Young đang ngủ say. Dạo gần đây ngay cả khi anh ta không hiện diện trong tầm mắt của cậu thì vẫn có thể làm phiền đến cậu như thường.

“Anh ơi, nhìn anh có vẻ không vui nhỉ.”

Sang Woo bơ đẹp lời nhận xét này.

“Để em cho anh xem mấy bức ảnh sẽ khiến anh cảm thấy khá hơn nhé.”

Chiếc điện thoại trên tay Ji Hye bỗng xuất hiện trong tầm mắt của cậu. Sang Woo nhìn loạt ảnh chụp đủ các góc độ của một con chó nhỏ màu trắng với gương mặt không cảm xúc.

“Anh không thích ạ? Thế cái này thì sao?”

Bức ảnh tiếp theo là của một con mèo màu cam. Sang Woo chờ đợi cô rút máy về, thế nhưng đột nhiên cậu lại nhìn thấy một thứ kỳ lạ giữa những bức ảnh đang lướt nhanh.

“Khoan đã, đây là gì?”

“Dạ? À, lúc mua đồ trên mạng em đã chụp màn hình lại, sau đó lưu nhầm folder ạ.”

Ji Hye lướt vài cái, một bức ảnh chụp bàn phím hiện ra. Sang Woo phóng to bức ảnh để nhìn cho kĩ. Bàn phím này là dạng Tenkeyless. Ở mỗi ô màu đen và màu vàng đặc biệt thì sẽ được lắp thêm đèn LED.

“Là Filcom^(*) ax8990 Honey Bee Edition.”

“Dạ?”

“Giá thành có hơi cao nhưng nút bấm rất bền. Cảm nhận nút cũng ok, có tính năng nhập đồng thời, nói chung là loại này rất ổn. Có thể sử dụng lâu dài. Chỉ có đèn LED là hơi đáng lo. Anh từng phát điên vì cái đó. Em định chọn loại switch^(*) nào?”

“À... Nhập tài liệu thì dùng loại nào ổn ạ?”

“Vậy đương nhiên là Linear rồi. Còn nếu em muốn im lặng mà vẫn giữ được cảm giác thì chọn Tactile đi. Clicky^(*) thì chỉ được những game thủ yêu thích thôi.”

“Vậy sao ạ? Thế em chọn Linear nhé?”

Ji Hye gật gật đầu hỏi lại. Sang Woo lo lắng một chút rồi mới trả lời.

“Loại đó khoảng 198.000 won cơ, em có thể mua được không? Thực ra dòng classic đã ra mắt thị trường lâu rồi, có nhiều nơi bán đó cũ lắm. Nếu còn khá mới thì sẽ rơi vào khoảng 100.000 won thôi.”

“A, thật ý ạ? Nhưng làm thế nào để mua đồ cũ hả anh?”

Sang Woo dùng nốt sô thời gian trước khi vào học để liên thoảng giải thích cho Ji Hye nghe về những tip mua đồ cũ. Cô gật đầu lia lịa, chăm chú lắng nghe, thậm chí còn không ngừng note lại.

“Anh đúng là cái gì cũng biết!”

“Không hề.”

Khi Ji Hye đang nói gì đó kỳ lạ thì giáo sư đã bước vào lớp. Sang Woo lập tức hướng mắt trở lại sách. Sau khi tiết học bắt đầu được một phút, Ji Hye bỗng để thứ gì đó lên sách của cậu. Đó là một mẫu giấy được xé ra từ vở. Ban đầu cậu còn tưởng cô vứt rác sang bàn mình nên suýt nữa đã nổi giận, nhưng nhìn kĩ lại mới thấy trên tờ giấy đó có chữ.

*Anh Xà Lách ^^ Cảm ơn anh đã chỉ cho em những thông tin hữu ích!!! Sau này có gì không biết thì anh cứ đến hỏi em nhé. Em rất muốn được giúp đỡ anh *_**

Sang Woo viết xuống cuối tờ giấy một chữ “Ừ” rồi đẩy về cho Ji Hye. Thế nhưng trong lòng cậu bỗng dấy lên nghi vấn: Cậu thì có gì để hỏi Ji Hye đây? Nếu bản thân thắc mắc về một điều gì đó, cậu sẽ tìm sách đọc hoặc lên mạng tra cứu là giải quyết được ngay. Đúng là một sinh viên khối Nhân văn như Ji Hye sẽ nắm bắt môn Lý luận văn hóa giỏi hơn cậu rất nhiều, nhưng cô cũng chỉ là sinh viên giống như cậu thôi. Cô không thể hiểu biết hơn một nền tảng trí tuệ tập thể như Internet hay những tài liệu chuyên môn được. Ngẫm nghĩ một lúc, cậu chợt nhớ ra có một lĩnh vực mà Ji Hye giỏi hơn cậu rất nhiều.

“Lát nữa giờ nghỉ mình phải hỏi thử mới được.”

Sang Woo ghi nhớ trong đầu rồi quay lại tập trung vào bài học.

return 0;

“Cái tên tiền bối lần trước ý.”

Vừa đến giờ nghỉ là Sang Woo liền hỏi ngay. Ji Hye thậm chí còn sửa lại tư thế rồi nghiêm túc lắng nghe.

“Ai cơ ạ?

“Thì... là... tiền bối... Jang Jae Young.”

“À, vâng vâng.”

“Hình như anh ta có bạn gái đúng không?”

Sang Woo lập tức cảm thấy bối rối. Đây chính là câu hỏi mà Ji Hye yêu cầu cậu nói. Khi mới nghĩ ra cậu đã cho rằng nó là một câu hỏi hoàn hảo, vậy mà giờ lại thấy mọi chuyện chẳng hề giống như thế.

Cũng may là Ji Hye không mấy bận tâm đến điều đó, cô trả lời với một nụ cười trên môi.

“Theo như em biết thì không.”

Sự tò mò của Sang Woo đã được giải quyết một cách gọn ghẽ.

“Năm ngoái anh ấy có hẹn hò với một người, nhưng đã chia tay được một thời gian rồi ạ. Hình như là một chị gái học Luật... Chị ấy rất xinh đẹp, gia cảnh tốt, lại còn là một thiên tài nữa. Đến con gái nhìn vào còn thấy ngẫu.”

Và rồi cô bắt đầu tuôn ra những điều mà cậu chẳng hề hỏi đến.

“Sao em biết?”

“Em vào SNS nên nhìn thấy, thỉnh thoảng em cũng nghe được những tin đồn nữa.”

“Tin đồn gì?”

Khuôn miệng của Ji Hye lại hoạt động. Bắt đầu từ chuyện Jang Jae Young nhận được lời mời gia nhập vào một công ty giải trí vào năm hai mươi tuổi, rồi anh từng làm công việc người mẫu trong một khoảng thời gian ngắn, rồi một người bạn năm nhất của anh hiện đang là ca sĩ nổi tiếng... tất cả đều là những thông tin hoàn toàn không cần thiết với Sang Woo. Gương mặt cậu trở nên thờ ơ, Ji Hye cũng ngừng lại không nói tiếp nữa.

“Em không hề quan tâm đến anh Jae Young đâu, là bạn em rất thích anh ấy nên thường xuyên kể cho em nghe.”

“Vậy hả? Tại sao lại thích?”

“Vì anh ấy đẹp trai.”

Cái này thì Sang Woo công nhận.

“Lại còn giỏi thể thao nữa.”

Anh ta chơi trượt ván đỉnh thật.

“Tính tình lại còn cực kỳ tốt.”

Cuối cùng cũng có một câu cậu không thể đồng tình.

“Em nói đúng mà? Hai người thân nhau như thế, hẳn là anh biết rõ chứ?”

“Anh không thân với anh ta.”

Dạo gần đây cái tên điên khùng khốn nạn, kẻ thích ngược đãi người khác đó... đột nhiên lại đối xử tốt với cậu. Thế nhưng lời khen ngợi đến từ một người không hề biết gì về anh ta như Ji Hye vẫn khiến trong đầu cậu nảy ra những từ ngữ không mấy tốt đẹp.

“Đúng rồi, ngày trước anh còn nổi giận mắng em là không được nói chuyện với anh Jae Young cơ mà. Chuyện này là sao chứ!”

Sang Woo giả vờ như không nghe thấy câu hỏi trúng tim đen này. Cũng may giáo sư đã kịp thời bước vào lớp.

return 0;

Tiết học kết thúc, giờ ăn trưa đã điểm. Khi Sang Woo đang mải mê dọn dẹp sách vở hộp bút thì Ji Hye bỗng cất tiếng hỏi.

“A, chuyện hôm trước thế nào rồi anh? Tắm chân và nút bịt lỗ tai ý à?”

“Chẳng có hiệu quả gì hết.”

Tắm chân đó giờ đã biến thành cái quạt, bảy lon cà phê vẫn đang ở nhà của cậu, còn nút bịt tai thì chưa một lần được động tới.

“Em xin lỗi.”

Ji Hye cũng đâu cần xin lỗi về chuyện này. Là do đối thủ của cậu là một tên kỳ lạ thôi. Nhắc mới nhớ cậu còn từng hứa đưa con bé đi ăn để cảm ơn về những lời khuyên đó. Tuy không giúp ích được gì nhiều nhưng hứa thì vẫn là hứa, Sang Woo lấy phiếu ăn từ trong ví ra rồi đặt lên bàn. Ji Hye nhìn tấm phiếu đó chăm chăm.

“Sao anh lại cho em phiếu ăn?”

“Anh từng nói sẽ mời em ăn cơm mà.”

“Ày, thiệt tình. Anh phải đích thân mua cho em chứ, cái thứ này là sao!”

“Em cầm lấy rồi tự mua đi.”

Sang Woo đeo cặp lên rồi đứng dậy, Ji Hye lập tức nhét tám phiếu vào túi cậu.

“Không được, nếu muốn thì lần sau anh mời em đi.”

Sang Woo chợt nhớ ra chuyện mình từng ăn chùa của cô gái này 23.500 won. Dù sao thì cơm căng tin cũng quá rẻ, chắc là cô không vui vì điều đó.

“Anh biết rồi. Sau này anh sẽ mời em ăn pizza.”

“Thật ý ả? Không phải là bánh mì vị pizza đúng không?”

“Cứ tưởng con bé này ngây thơ lắm cơ, hóa ra cũng nghi ngờ nhiều thật đấy.”

Hai người bước ra khỏi tòa nhà, đang đi về phía nhà ăn thì bỗng nhiên có ai đó ở phía sau gọi giật.

“Sang Woo à.”

Người gọi cậu như vậy trên đời chỉ có một mà thôi. Sang Woo ngay lập tức quay đầu lại nhìn. Người nằm trong dự đoán của cậu lúc này đang mặc một chiếc áo khoác đúng như cậu dự đoán, anh điều chỉnh lại nhịp thở giống như vừa mới chạy đến đây.

“Ra là em ở chỗ này, cuối cùng cũng tìm thấy em rồi.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Còn chuyện gì được nữa, em đã nói là sẽ đi ăn cơm với anh mà.”

“Tôi á?”

Chuyện này lần đầu cậu nghe thấy à nha. Chắc hẳn là Jae Young đã nhầm cậu với người khác hoặc hiểu lầm ở đâu đó rồi. Sang Woo xoay người tiếp tục bước về phía nhà ăn, nhưng lần này đến lượt Ji Hye đứng chết gí tại chỗ.

“A, khoa Văn học Pháp.”

“Oa... Lại gặp nhau rồi. Em chào anh ạ.”

“Ừ. Mà chúng ta đã làm quen với nhau chưa nhỉ?”

“Em là Ryu Ji Hye ạ, hi hi. Thực ra em biết tên của anh rồi, vì nó cực kỳ nổi tiếng...”

Sang Woo cố gia tăng khoảng cách nhưng hai người kia lại bám theo cậu với tốc độ rất nhanh. Cuộc hội thoại của họ cậu nghe không sót một chữ nào.

“Em thân với Sang Woo lắm nhỉ, hôm đó hai người cùng đến nhà hàng anh làm thêm mà.”

“Thật ra hôm đó là lần đầu tiên em với anh ấy gặp nhau. Anh Sang Woo tốt ời là tốt, anh ấy đã chuyển đồ giúp em... Em không hề cố ý đâu, nhưng lúc đó có quá nhiều sách trong mấy cái hộp. Đáng lẽ trong lúc gói ghém thì em phải phân tán những đồ nặng ra. Em cũng chẳng học hết được chỗ sách đó, nhưng lại tham lam muốn mang hết trong một lần...”

Liên thoảng liên thoảng liên thoảng. Ji Hye nói liên tục không ngừng. Jae Young, Ji Hye, Jae Young, Ji Hye, Jae Young... cuộc hội thoại giữa bọn họ giống hệt như một trận bóng bàn. Đã thế hàng người xếp hàng trong căng tin còn đang rút ngắn một cách cực kỳ chậm chạp.

“Ha ha ha ha! Anh vui tính thật đấy. A, đúng rồi. Bạn em rất muốn có chữ ký của anh, anh có thể ký giúp em được không ạ?”

“Ấy, anh có phải là người nổi tiếng hay gì đâu, ký cái gì mà ký.”

Mới thoảng một cái mà Jae Young đã không dùng kính ngữ với Ji Hye nữa rồi. Người nào không biết khéo lại tưởng hai người này đã thân thiết với nhau từ lâu cũng nên. Họ như hai con chim sẻ đang đứng yên một chỗ tíu tít huyên thiên đến quên trời quên đất trong lúc chờ đợi hàng người đang nhích dần về phía trước. Ba người cầm khay của mình tiến vào bên trong nhà ăn. Jae Young xếp hàng gọi một bát mì Jan Chi^(*) ở chỗ khác rồi lại quay lại với Sang Woo và Ji Hye. Sang Woo cố gắng tìm bàn nào chỉ còn trống duy nhất một chỗ nhưng không có, cậu chẳng còn lựa chọn nào khác là phải ngồi chung với hai người kia.

“Ji Hye này, em có bạn trai chưa?”

Jae Young còn chưa thềm động tới bát mì Jan Chử mà đã vội ném cho Ji Hye một câu hỏi kỳ lạ. Cô tươi cười trả lời anh:

“Em chưa có ạ.”

“Vậy sao? Vậy mà anh cứ tưởng là có rồi cơ.”

Sang Woo đưa tầm mắt về phía khuôn mặt Jae Young. Ánh mắt của anh lúc này vô cùng kỳ quái, anh nhìn chăm chăm vào Ji Hye như muốn xuyên thủng con bé luôn vậy.

“Thế ạ? Đám con trai không biết đến sự tồn tại của em đâu anh.”

“Anh có nhiều hậu bối còn độc thân lắm, em chỉ cần nói một câu thôi.”

Jae Young khoanh tay trước ngực, miệng nở một nụ cười, chiếc ghế anh đang ngồi bị đẩy lùi về phía sau một chút.

“Để anh giới thiệu đám đó cho em nhé? Có hai ba đứa cũng được lắm. Em thích kiểu người như thế nào?”

Nói xong anh thậm chí còn lôi điện thoại ra lướt qua danh bạ một lượt. Ji Hye cười cười vội vàng xua tay.

“Không, không cần đâu ạ. Học kỳ này em chỉ định tập trung cho việc học thôi. Cảm ơn anh nhiều.”

“À... Thế sao?”

Jae Young quan sát Ji Hye một cách cẩn thận, sau đó nhét điện thoại lại vào túi. Một thoáng im lặng trôi qua, anh đột ngột lên tiếng.

“Vậy em thấy Sang Woo thế nào? Hai người có vẻ hợp nhau lắm đấy.”

Sang Woo phun cả ngụm canh rong biển trong miệng mình ra. Ai ai cũng ngạc nhiên, nhưng cậu chính là người ngạc nhiên nhất. Ji Hye lấy giấy ướt từ trong cặp đưa về phía cậu.

“Anh Xà Lách! Chuyện đó hơi quá rồi đúng không? Anh cảm thấy tệ lắm ạ?”

“Đang yên đang lành tự nhiên bị ghép cặp yêu đương với người khác thì vui vẻ làm sao được?”

“Chỉ là một câu nói thôi mà.”

“Kể cả thể anh cũng không thích.”

Sang Woo dùng một tờ giấy ướt lau rong biển và nước canh trên miệng, một tờ khác thì để lau sạch mặt bàn. Đây là cái tình huống quái quỷ gì vậy? Tuy cậu chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, nhưng cảm giác không thoải mái thì chắc chắn là thật. Cậu muốn trốn ra khỏi chỗ này thật nhanh. Trong lúc đó, Jae Young đang nhìn cậu mỉm cười:

“Xà... Lách?”

“Hỏi nhỏ anh Sang Woo có biệt danh là Xà Lách đó. Đáng yêu lắm đúng không ạ?”

“Vậy sao? Xem ra em thân thiết với Sang Woo nhà anh nhỉ, còn gọi bằng cả biệt danh nữa.”

‘Sang Woo nhà anh?’

Đến mẹ cậu còn chẳng bao giờ gọi cậu như vậy. Sang Woo nhai cơm mà cảm thấy chúng không hề được tiêu hóa chút nào. Một lúc lâu sau vẫn chẳng có ai lên tiếng. Không rõ sự im lặng đã kéo dài bao lâu, Jae Young chính là người phá vỡ bầu không khí đó trước.

“Mà này... hôm nay em định đi đâu hả?”

“Dạ?”

“So với lần trước gặp thì hôm nay em trang điểm đậm thật đấy.”

“Ha ha ha... Anh vẫn còn nhớ cả lần trước sao? Hôm đó vì phải chuyển đồ nên em mới hơi tuềnh toàng thôi, chứ bình thường thì cũng còn tùy ạ, ha ha.”

“Ý anh nói là thứ Tư tuần trước cơ.”

“À... Hôm đó là do gặp chút vấn đề... Em đã ngủ quên nên suýt nữa thì đến muộn.”

“Ra là vậy. Tại hôm nay anh lại đặc biệt để ý chuyện này, em trang điểm rõ quá, làm anh còn nghĩ em định đi gặp người nào quan trọng nữa cơ.”

Đúng là một cuộc hội thoại vô nghĩa. Nó chẳng giúp ích được gì cho việc tiêu hóa của Sang Woo cả. Không biết có phải do Jae

Young nói nhiều quá không mà sắc mặt của Ji Hye không tốt chút nào. Cậu rất thông cảm với tình huống khó xử mà cô đang gặp phải. Cứ lải nhải nói mãi không chịu ăn cơm thì ai mà vui cho nổi.

Sau khi cơm nước xong xuôi, ở ngay trước căng tin, Ji Hye bỗng hỏi một câu vô cùng kỳ lạ.

“Làm sao mà hai người lại thân thiết được như thế ạ? Các anh là kiểu người hoàn toàn đối lập nhau luôn ý, thần kỳ ghê.”

Câu này của Ji Hye đã xuất hiện lỗi. Sang Woo phản bác ngay lập tức:

“Bọn anh không hề thân...”

“Vì hồi đầu đã có chút hiểu lầm.”

Đúng lúc Sang Woo đang định trả lời Ji Hye thì Jae Young đã quàng tay qua người cậu. Hành động chẳng có gì đặc biệt này lại một lần nữa khiến cơ thể Sang Woo cứng đờ, cậu nín thở đến độ quên cả cách thở ra. Cánh tay đè trên vai cậu nặng tựa như một khối sắt vậy.

“Lúc đó cảm tình giữa bọn anh không được tốt lắm, nhưng giờ mọi chuyện đã được hóa giải hết rồi. Đúng không Sang Woo?”

“Không.”

Sang Woo dùng lòng bàn tay đẩy vai Jae Young ra. Người này vốn là kiểu người không kiên dè chuyện tiếp xúc da thịt với người khác. Bản chất đã là vậy rồi. Dù với bất cứ ai (kể cả không hề thân thiết), anh ta vẫn có thể khoác vai, gọi tên bừa bãi, chạm tay lên mặt, đùa giỡn cột nhả, hay vồ vập nhào đến.

Và Sang Woo cực kỳ chán ghét điều đó. Những đứa trẻ nước ngoài đúng là có văn hóa thường xuyên ôm ấp nhau, nhưng cậu đâu có lớn lên trong môi trường như vậy. Trong thế giới của Sang Woo, đối tượng duy nhất có quyền được đụng chạm đến cậu chỉ có người yêu khác giới sau này mà thôi. Đó là giới hạn cuối cùng của cậu. Vậy nên dù là hành động không hề ác ý đi chăng nữa, Sang Woo vẫn chẳng thể nào thấy vui cho nổi.

“Anh đừng có mà hiểu lầm. Chẳng có gì được hóa giải hết, mọi chuyện vẫn tồi tệ hết như trước. Anh nghĩ chỉ cần giả vờ tốt đẹp thì sẽ có gì đó thay đổi hả? Tôi vẫn cảm thấy không vui và hoàn toàn không có ý định khiến cảm giác này biến mất.”

“Mới yên ổn được một thời gian mà giờ em lại bắt đầu đây hả?”

Jae Young lầm bầm với nét biểu cảm cực kỳ điềm tĩnh. Đôi mắt Ji Hye mở lớn hết như một chú thỏ.

“Ngày mai có phần thi tiểu phẩm rồi đó, em cũng đừng cảm quá nhỉ?”

Sự giấu cợt của Jae Young khiến Sang Woo khó chịu đến nỗi đánh mất cả thời điểm thích hợp để bảo anh ta đừng có chạm vào người mình nữa.

“Đừng có đến lớp. Một mình tôi sẽ diễn ba vai.”

“Anh cứ đến đây.”

Jae Young vừa vươn vai vừa lười biếng đáp lời.

“Xin lỗi em nhé Ji Hye. Anh phải đưa Sang Woo đến chỗ này một lát. Ngày mai bọn anh có một phần thi cực kỳ cực kỳ quan trọng.”

“A... vâng ạ!”

Nói xong Jae Young đột ngột nắm lấy cổ tay cậu kéo đi. Sang Woo giằng ngay tay ra, nhưng lần này anh lại tấn công về phía lưng cậu. Tranh thủ lúc cậu còn đang hoảng loạn vì lần đầu tiên gặp phải tình huống thế này trong đời, ba lô trên vai đã bị cướp đi mất, tên hung thủ thì ngay sau đó đã bỏ chạy một mạch.

“Này? Tiền bối!”

Sang Woo lớn tiếng gọi theo nhưng Jae Young vẫn không hề dừng lại.

‘Anh ta thật sự là một thằng điên đúng không?’

Ngay cả khi cho rằng chuyện này thật vớ vẩn thì Sang Woo vẫn đành phải đuổi theo. Ai mà biết anh ta sẽ làm ra trò gì với ba lô của cậu chứ. Jae Young có dốc tất cả đồ đạc trong ba lô của cậu xuống cống thì chuyện này cũng chẳng có gì là lạ.

Ban đầu anh chỉ chạy qua loa cho có thôi, nhưng khi đối diện với nguy cơ bị Sang Woo tóm được, Jae Young ngay lập tức đẩy nhanh tốc độ.

“Anh dừng lại ngay!”

Thoáng một cái mà Jae Young với chiếc ba lô được đeo lên trước ngực đã chạy với vận tốc tối đa của mình. Có một lần đầu ngón tay Sang Woo đã sượt được qua vai anh, thế nhưng Jae Young lại gia tăng thêm tốc độ như muốn trêu người cậu, sau đó thì nhanh chóng chuồn thẳng. Hôm nay chính là tròn một tuần kể từ cái ngày cậu chạy bán sống bán chết đó, và giờ mọi chuyện lặp lại hết như thế.

“A... mệt chết mất.”

Jae Young chạy ngược lại hướng của tòa nhà khối Kỹ thuật Công nghiệp, băng qua sân bóng trong nhà, cửa hàng tiện lợi, tòa nhà của Hội học sinh, cuối cùng dừng lại trên một bãi cỏ rộng lớn cạnh cổng chính. Sang Woo thở hổn hển trong khổ sở.

“Trả đây... trả cho tôi.”

Cậu chìa cánh tay vô lực về phía Jae Young, nhưng anh lại làm như không nghe thấy. Anh mở ba lô của Sang Woo như thể đó là đồ của mình, lấy ra một chai nước rồi đưa lên miệng tu ừng ực.

“Anh thực sự bị điên đúng không?”

“Hình như là vậy.”

Sang Woo nhận lấy chai nước từ Jae Young rồi uống luôn. Tự nhiên phải chạy hùng hục nên giờ nhịp tim của cậu như đang muốn nổ tung. Khung cảnh xung quanh hoàn toàn xa lạ. Đây là một bãi cỏ với đám sinh viên ngồi la liệt khắp nơi giống như đồng quần áo chờ giặt. Trong suốt sáu học kỳ học ở ngôi trường này, Sang Woo chưa từng một lần đặt chân đến đây.

“Làm gì thế? Còn không mau ngồi xuống.”

Jae Young ngồi phịch xuống, bàn tay vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình. Sau đó anh gúi đầu lên ba lô của Sang Woo và nằm dài trên bãi cỏ. Hai chân dang rộng, hai bàn tay đan vào nhau kê xuống gáy, đôi mắt nhắm nghiền, khoe miệng vẽ ra một đường

cong chứng tỏ tâm trạng anh đang rất tốt. Ánh nắng mặt trời trên từng ngọn tóc của anh tỏa ra thủ ánh sáng lấp lánh.

“Trả ba lô cho tôi.”

“Anh đang dùng.”

“Tôi bảo trả đây cơ mà.”

“Vậy em cho anh một cái gói khác đi.”

Sang Woo ngồi xổm xuống, sau đó bất ngờ vươn người ra giằng ba lô về, nhưng Jae Young đã dùng cả hai tay để giữ chặt nó lại nên cậu không thể hó hé được gì nữa.

“Anh nói là chúng ta phải chuẩn bị cho tiểu phẩm cơ mà?”

“Thì anh đang định chuẩn bị ở đây nè.”

“Không có bàn cũng chẳng có ghế, chỗ này thực sự luyện tập được hả?”

“Em học thuộc hết kịch bản rồi còn gì. Có gì mà không được.”

Tuy Jae Young đang nhắm mắt nên không thể nhìn thấy cậu, nhưng Sang Woo vẫn khẽ gật đầu. Đúng là cậu đã học thuộc lòng kịch bản từ lâu rồi. Sang Woo đành phải ngồi xuống bên cạnh anh, tâm trạng bỗng chốc trở nên vô cùng kỳ lạ. Hương thơm của cò ngập tràn trong khứu giác, nhưng cậu thực sự vẫn muốn biết mình ngồi đây để làm cái quái gì.

“Vậy chúng ta bắt đầu thôi.”

“Nghỉ ngơi mười phút đã.”

“Như thế là lãng phí thời gian...”

“Lãng phí ở mức độ đó vẫn có thể chấp nhận được mà?”

Jae Young lấy từ trong cặp của mình một lon cà phê rồi đưa về phía Sang Woo. Cậu kiểm tra đồng hồ đeo tay, hiện tại vẫn là khung giờ mọi khi cậu dùng để đi dạo trong khuôn viên trường. Sang Woo đồng ý với ý kiến của anh, bàn tay bật nắp lon cà phê ra. Jae Young yên lặng giống như đang chìm vào giấc ngủ, khi lon cà phê với còn một nửa thì anh bất ngờ gọi tên cậu.

“Sang Woo à.”

“Sao ạ?”

“Hình mẫu lý tưởng của em là gì?”

Sang Woo nhăn nhó nhìn anh, nhưng Jae Young vẫn giữ nguyên cái tư thế nhắm mắt bình yên ban nãy.

“Sao anh lại hỏi chuyện cá nhân của tôi?”

“Thì tại những người ở trong mối quan hệ ‘không hề thân thiết chút nào’ thường hỏi nhau những chuyện vô nghĩa như thế đấy.”

“Vậy sao.”

Sang Woo đáp lời anh, trong đầu thử bắt đầu xem xét câu hỏi vừa rồi. Cậu chưa từng nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này, thế nhưng chỉ cần tổng hợp lại một chút những ấn tượng tích cực của cậu về phái nữ là đã có ngay đáp án.

“Tôi thích kiểu ngoại hình dịu dàng, tính cách điềm đạm.”

“À, style giáo viên mầm non.”

Sang Woo lờ đi lời anh nói, im lặng nhấp một ngụm cà phê. Thế nhưng câu hỏi thứ hai lại ập đến chỉ sau đó một lát.

“Mối tình đầu của em là khi nào?”

“Tôi không biết.”

“Không biết?”

“Khái niệm đó quá mơ hồ. Anh cho tôi một quy định cụ thể, tôi sẽ trả lời anh.”

Jae Young nhăn nhó mở mắt ra. Đôi con ngươi màu nâu đang ngâm mình trong những tia nắng rực rỡ. Trước ánh nhìn trực diện từ anh, Sang Woo đành giải thích thêm.

“Tính từ thời điểm lần đầu tiên yêu đương, hay từ lần đầu tiên quan hệ tình dục, anh phải chắc chắn về từ ngữ chuyên ngành mình đang dùng chứ.”

Jae Young đảo tròn đôi mắt, biểu cảm này chứng tỏ anh vẫn chẳng hiểu cái quái gì hết.

“Em chưa từng thích ai à?”

“Nếu là khái niệm này... thì mối tình đầu của tôi là vào năm sáu tuổi, và đối tượng không phải là con người.”

Vừa nghe xong là Jae Young đã mỉm cười đầy giấu cợt, thế nhưng ngược lại Sang Woo cũng cười nhạo anh. Cậu vốn không

tin vào cái thứ tình yêu mà phương tiện truyền thông đang miêu tả. Theo cậu, tình yêu vốn chỉ là sự nhầm lẫn với tình dục rồi sinh ra ảo tưởng phi duy lý, là một lời nói dối để khuyến khích con người ta tiếp tục duy trì chế độ hôn nhân. Ai cũng nói họ đã trải qua tình yêu rồi, nhưng riêng Sang Woo thì chưa từng cảm nhận được xúc cảm đó dù chỉ một lần trong đời.

“Hết thời gian. Chúng ta bắt đầu thôi.”

Sang Woo nhìn đồng hồ xong thì điều chỉnh lại tư thế ngồi.

“Pi ye ni - Pi ye ni - Ta i - Pi ye ni...”

Rẻ đây, rẻ đây, hoa quả rẻ đây. Mua ngay mua ngay. Sang Woo vừa mới nói xong câu thoại đầu tiên là Jae Young đã bật cười ha hả. Gò má anh nhô cao, giữa đôi môi xuất hiện một hàm răng đều tăm tắp.

“Sin ching hao.”

“Không phải câu đó. Anh làm cho nghiêm túc đi.”

“Thế câu anh vừa nói có nghĩa là gì?”

“Tâm trạng tốt thật đấy.”

“Anh cũng vậy.”

“...”

Sang Woo thấy mũi mình hơi ngứa, cậu hắt xì một cái. Sao ở đây lại có ruồi nhỉ? À không, hình như đó là một chú bướm thì phải?

return 0;

Cuối tháng Ba, thời tiết vốn đang đẹp đẽ bỗng lại phải đón nhận một đợt rét Nàng Bân^(*). Tuy Sang Woo đã mặc áo khoác để giữ ấm rồi nhưng khi đạp xe, từng đợt gió lạnh buốt vẫn cứ tấp vào mặt. Khi đến được tòa nhà của khối Nhân văn thì hai gò má cậu đã đỏ ửng. Đặt ba lô xuống chỗ ngồi, Sang Woo bắt đầu rà soát lại lời thoại mà cậu đã học thuộc hết để phòng trừ trường hợp một người phải đóng ba vai (không có gì đảm bảo được hôm nay Jae Young sẽ có mặt). Sau khi xác nhận bản thân đã ghi nhớ toàn bộ, cậu lấy trang phục và tóc giả ra đi về phía nhà vệ sinh.

Gian bên phải có một tấm bảng “Đang sửa chữa”, Sang Woo tiên vào gian bên trái.

Cậu mất bốn phút để thay quần áo xong. Vậy là vẫn còn đủ thời gian để tập luyện lần cuối. Khi cậu mở cánh cửa phía sau lớp học ra, Jae Young trong bộ quần áo lấp lánh ánh vàng đang vịn vẹo ngòai nghịch điện thoại. Anh ta vẫn chưa đội tóc giả lên một cách tử tế, những lọn tóc thật đang lộ ra khỏi lớp cao su.

Đúng là một tên khó đoán. Chẳng biết anh ta sẽ làm gì tiếp theo. Bộ dạng hôm nay khác hoàn toàn hôm qua, và hoàn toàn trái ngược với những gì cậu dự đoán. Jae Young chính là một loại lỗi có khả năng lấy mạng, nhưng hình như chính Sang Woo lại đang dần quen với điều đó. Tên côn đồ, Kẻ thích ngược đãi người khác, Tên rác rưởi, Giống loài khốn nạn. Vấn đề là cậu lại không hề ghét anh ta. Đống lộn xộn này đã tệ hại đến mức độ nào rồi chứ?

Jae Young ngẩng cổ lên nhìn rồi phá lên cười. Anh chỉ tay về phía Sang Woo rồi cười lớn như thể đang được nhìn thấy cảnh tượng hài hước nhất trên đời, trong khi bộ dạng của anh lúc này cũng đang giống hệt như thế.

“Sao hôm nay anh đến sớm vậy?”

“Anh là trợ giảng đó nha.”

“À, thế cơ đấy.”

Cậu chưa từng thấy người này cư xử giống với một trợ giảng, vậy mà giờ lại nói cái thứ vô lý gì đâu. Sang Woo đá vào cẳng chân đang duỗi của Jae Young để nó dẹp sang một bên, sau đó ngòai xuống bên cạnh anh. Cậu đặt tay lên thái dương rồi bắt đầu rà soát lời thoại, thế nhưng người ngòai bên cạnh lại chỉ chăm chăm giơ điện thoại lên gí vào gương mặt cậu. Sang Woo bực mình đưa tay che mặt.

“Đừng có chụp.”

“Hay là ngày thường em cũng mặc như vậy luôn đi, cực kỳ hợp luôn.”

Jae Young xem lại mấy bức hình vừa chụp rồi cười hí hí, sau đó lại tiếp tục giơ camera lên lần nữa.

“Sang Woo à.”

“Dạ.”

“Chúng ta chụp chung đi.”

“Không ạ.”

Jae Young cứ kéo bừa ghế ra rồi ngồi xuống song song với cậu. Trên màn hình điện thoại là một tên ngốc đang đội bộ tóc giả hói đầu. Sang Woo muốn hai người có thời gian ghép tập thêm một lần nên đành ngồi yên không phản kháng.

“Cười lên đi, tên nhóc này.”

Đây vốn không phải chuyện gì vui vẻ nên Sang Woo chẳng thể ép ra nổi nụ cười nào. Jae Young thì thành thạo bấm chụp, ba bức ảnh là ba biểu cảm khác nhau. Cái đầu thì cười, cái thứ hai thì lè lưỡi, cái thứ ba thì tuy cậu không luận ra được anh ta đang làm gì, nhưng khuôn mặt của anh đã bị biến thành nhăn nhúm xấu xí.

“Ảnh này nhìn em đẹp nhất nè.”

Jae Young vừa lướt xem lại ảnh vừa lên tiếng nhận xét. Sang Woo thì nhìn bức nào cũng giống bức nào. Và hiển nhiên là tất cả chúng đều kỳ lạ y như nhau.

Hai người dùng nốt chỗ thời gian còn lại để ghép thoại. Jae Young chú tâm lắng nghe phát âm của Sang Woo, và nếu có điểm nào không vừa ý (hầu như tất cả đều khiến anh không vừa ý), thì Jae Young sẽ yêu cầu cậu nói lại ngay.

Sinh viên dần dần kéo đến lớp. Một đám người xa lạ cứ chỉ tay về phía cậu và Jae Young cười khúc khích, thậm chí có người còn chạy đến bắt chuyện. Cô giáo hôm nay đến lớp sớm hơn mọi khi một chút, vừa nhìn thấy hai người bạn cậu đã cười sặc sụa. Tiết học bắt đầu rồi mà mỗi khi cô nhìn về hướng này, khóe miệng đều sẽ không nhịn được mà khẽ giật giật.

Bốn mươi phút của tiết học cứ thế trôi qua, còn mười phút cuối cùng để dành cho ba nhóm lên làm bài tiểu phẩm. Nhóm đầu tiên diễn vai một cặp vợ chồng Trung Quốc đi du lịch Paris. Cuộc hội thoại chủ yếu bao gồm những dạng câu như “Kia là cái gì?”, hay “Đó là tháp Eiffel đúng không?”. Nhóm thứ hai thì diễn

vở kịch về một sinh viên Đại học Hàn Quốc giới thiệu trường mình cho người bạn Trung Quốc nghe (cứ như nhóm này đã nghe trộm được ý tưởng ban đầu của Sang Woo vậy). Và cuối cùng chính là lượt diễn của nhóm bọn họ.

“Tiếp theo nào. Jang Jae Young, Chu Sang Woo.”

Jae Young vươn vai đứng dậy, sau đó cúi xuống nhìn Sang Woo mỉm cười. Biểu cảm của anh thoải mái hết như sắp đi cắm trại. Anh lôi từ trong cặp ra một chùm nho, một chiếc điện thoại để bàn, và một thứ gì đó nhìn như cây gậy. Sang Woo vác theo hai bàn tay rành rỏi leo đèo theo sau. Hai người đứng trên bục giảng, mọi người bên dưới vỗ tay ầm ầm. Thậm chí có người còn lấy điện thoại ra chụp ảnh. Nhưng đám sinh viên đó không phải là vấn đề, bởi đến chính giáo sư lúc này đây còn đang giơ máy quay phim lên.

Sau khi mọi thứ được chuẩn bị xong xuôi, Sang Woo bắt đầu nói câu thoại đầu tiên. Chính là câu chào mời mọi người mau đến mua hoa quả giá rẻ đi. Lúc này Jae Young vốn núp phía sau cây cột nhà mới bước ra ngoài, phe phẩy chiếc quạt cầm tay với vẻ ngạo mạn, sau đó thì chạm vào chùm nho trên bàn hỏi nó có giá bao nhiêu.

Sang Woo nhìn vào mắt anh. Ánh mắt của anh như muốn nói mọi chuyện vẫn đang rất thuận lợi, và hai người họ đang làm một việc cực kỳ thú vị. Tâm trạng của cậu bỗng trở nên bồi hồi lạ lẫm như thể tất cả mọi thứ rồi sẽ tốt đẹp cả thôi.

Jae Young đã cố gắng chuẩn bị cẩn thận hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Sang Woo. Tuy chỉ là tiểu phẩm thôi nhưng khi đến cảnh gọi điện thoại, thậm chí anh còn chuẩn bị cả tiếng tín hiệu và âm báo kết thúc bằng di động của mình. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi khi Sang Woo đổi vai độc diễn, anh đã kịp thay đồ và xuất hiện trong bộ dạng hoàn toàn khác. Jae Young đã cho mọi người thấy mình xứng danh là thành viên của câu lạc bộ Kịch, và mặc dù lời thoại có đôi chỗ không giống hệt như trong kịch bản, nhưng về phần nghĩa thì cũng không sai biệt nhiều lắm. Chỉ trừ đoạn giữa tiểu phẩm khi anh diễn ngẫu hứng hỏi một câu ngang phè rằng Sang Woo có phải là một con

robot hay không ra, thì Jae Young đã làm tốt đến nỗi như biến thành một người khác vậy.

Phản ứng của mọi người bên dưới thực sự bùng nổ. Một chiếc máy quay phim và năm chiếc điện thoại cùng nhau ghi hình, những âm thanh tách tách liên tục vang lên. Giáo sư đã cười đến nỗi đánh rơi cả bút chấm thi. Sang Woo nhận được hàng loạt những tiếng hoan hô cổ vũ chỉ vì đã học thuộc hết đồng lời thoại đó. Cậu chẳng còn cách nào khác ngoài chấp nhận. Đúng như Jae Young đã quả quyết, bài tiểu phẩm này anh hoàn toàn là người “gánh team”.

Sau khi bài tiểu phẩm kết thúc, Sang Woo làm hành động high five với Jae Young. Giây phút đó cậu đã hoàn toàn quên hết những cảm xúc tiêu cực dành cho con người này, Jae Young bỗng trở nên giống hệt như một người đồng đội của cậu vậy.

“Đúng là cực kỳ thú vị. Bài thi tiểu phẩm xuất sắc nhất trong mười năm qua.”

Tiết học được kết thúc sớm, giáo sư lại gần phía họ với hai ngón cái giơ cao. Cô nhìn về phía Sang Woo và nói:

“Sang Woo à... tuy phát âm của em cần luyện tập nhiều hơn, nhưng học thuộc được nhiều lời thoại như thế cũng là giỏi lắm rồi.”

“Em cảm ơn cô ạ.”

“Em có muốn làm trợ giảng cho cô không?”

“Dạ?”

“Cũng không phải làm gì nhiều đâu, chỉ hôm nào giáo viên nhờ thì mới phải đến sớm và photo tài liệu cho mọi người thôi. Khi thi giữa kỳ và thi cuối kỳ thì quản lý giấy thi, sau đó thì đi thu bài. Đến cuối học kỳ sẽ được cộng điểm, lại còn được mời một bữa cơm nữa đấy.”

Đến tận lúc này Sang Woo mới hiểu giáo sư đang nói đến chuyện gì. Ánh mắt của cậu hướng về phía Jae Young. Anh đang nhìn giáo sư với nét mặt cực kỳ điềm tĩnh.

“Jae Young là người đã đề cử em kế nhiệm cậu ấy đó.”

Thời hạn có thể thu hồi lại môn đăng ký mà không mất bất cứ khoản phí nào là hai tuần. Sang Woo vẫn biết Jae Young sẽ rút tất cả các môn học trước khi bước sang tuần thứ ba, thậm chí cậu còn từng mong chờ ngày đó sẽ đến. Giờ chỉ còn chưa đến hai ngày nữa là sẽ hết hai tuần.

“... Vâng thưa cô. Em sẽ làm ạ.”

Sang Woo gật đầu đồng ý, ánh mắt giáo sư như muốn nói “Sau này nhờ cả vào em”, rồi xoay người về phía Jae Young.

“Em vất vả rồi, Jae Young à. Cảm ơn em đã có trách nhiệm giúp đỡ hậu bối đến cùng.”

“Không có đâu ạ. Đã xin cô làm trợ giảng mà lại bỏ dở giữa chừng như vậy, em vô cùng hổ thẹn với cô.”

“Nói cái gì vậy chứ? Giờ cô nên chúc mừng em có được cơ hội tốt, hay là nên chúc mừng em vì đã đỗ luôn từ bây giờ đây nhỉ?”

“Em nộp lại đơn đăng ký rồi, nhưng chẳng có gì đảm bảo rằng em sẽ đỗ mà.”

“Làm gì có chuyện em không đỗ. Đương nhiên là sẽ đỗ rồi.”

Sang Woo đã cho đồ vào ba lô xong xuôi rồi mà vẫn cứ đứng mãi không chịu rời đi, cậu ngẩn ngơ nghe cuộc đối thoại giữa giáo sư và Jae Young. Đứng trước câu hỏi tiếp theo có dự định gì của cô giáo, anh trả lời rằng mình đang muốn nghỉ ngơi một chút trước khi chuẩn bị đi du học. Sau đó hai người còn vui vẻ trao đổi về vị trí của ngôi trường mà Jae Young có ý định học lên cao.

“Cô cũng từng có suy nghĩ muốn đi du học đó, ghen tị với em ghê.”

“Hoan nghênh cô đến chơi với em lúc nào cũng được.”

“Nói đùa giỡn quá nhỉ, chắc gì em đã đỗ hả.”

“Giáo sư còn cho rằng em đỗ thì kiểu gì em cũng sẽ đỗ thôi.”

Bầu không khí tốt đẹp là thế mà Sang Woo chẳng thể nào cười nổi. Không hiểu sao cảm giác buồn bã trong lòng cậu cứ ngày một lớn dần.

“Chúng ta đi thôi?”

Jae Young - người vốn đang nói chuyện với giáo sư - đột ngột lên tiếng hỏi, Sang Woo phải đến tận lúc này mới tỉnh táo trở lại. Hai người chào tạm biệt giáo sư rồi rời khỏi phòng học. Cậu thay quần áo trong nhà vệ sinh bằng tốc độ vũ bão, sau đó đưa cả trang phục và tóc giả lại cho Jae Young.

Thế nhưng một việc không ngờ tới đã xảy đến trong tiết học tiếp theo. Chiếc ba lô màu xanh quen thuộc không hề được đặt trước ở vị trí cũ. Sang Woo đưa ánh mắt kinh ngạc về phía Jae Young, anh lúc này đang nhăn nhó lấy di động ra. Anh vừa cúi xuống nhìn hình ảnh cậu nhanh như chớp ngồi vào vị trí, vừa nói chuyện điện thoại với ai đó. Âm lượng cuộc gọi đang được cài đặt ở mức lớn, khiến cho giọng nói của đối phương oang oang vọng ra từ đầu dây bên kia.

“A, anh ạ!”

“Tên khốn kia, cậu đùa anh đúng không? Anh bảo cậu thực hiện trong hai tuần cơ mà, sao không làm cho xong hả?”

“Anh nói thế là oan uổng cho em đó nha. Hôm qua anh có đưa ba lô cho em đâu.”

“Anh không đưa á?”

“Trong tủ đồ cá nhân không có, ở phòng thực hành cũng không có luôn, vậy nên em còn tưởng mọi chuyện đã xong xuôi rồi cơ.”

Jae Young đưa tay lên che mắt, anh im lặng hồi lâu giống như đang suy nghĩ về chuyện gì đó.

“Đúng rồi... Hôm kia anh say quá nên không để ý. Chết tiệt, chắc là có ai đó cầm đi mất rồi.”

“Hiện tại đã dừng cái trò này lại được chưa anh? Với anh thì chẳng có gì to tát nhưng thực sự là rất phiền đấy ạ. Anh chiếm cái vị trí ấy làm gì chứ, môn học đó anh cũng có nghe giảng đâu.”

“Ồn ào quá cái thằng này. Cúp máy đây.”

“Anhhhhhh, anh giận đấy à? A đúng rồi, lát nữa giờ ăn trưa anh đến phòng câu lạc bộ nhé, Choi Ji nói rất muốn gặp anh, chúng ta cùng đặt thịt tẩm bột chiên...”

Tiếng cười nói ở đâu đây bên kia vòn liên tục vọng lại khi Jae Young tắt máy. Người này đi đâu cũng được gọi là “anh”. Sang Woo chợt có suy nghĩ hay là mình cũng thử thêm vào cuối câu vài tiếng “anh ơi” nhỉ. Jae Young dứt điện vào túi áo, khóe môi chẳng hiểu sao lại kéo lên thành một nụ cười.

“Hôm nay anh không thể bắt nạt em được rồi.”

Đến tận lúc này Sang Woo mới nhớ ra chuyện mình đang bị bắt nạt.

“Sang Woo à.”

Cậu ngẩng cổ lên nhìn Jae Young, anh đang vừa cười vừa nói:

“Anh thật sự không thể nghe hiểu được cái thứ ngôn ngữ ngoài hành tinh này. Với cả anh đã suýt bật cười vì giáo sư nhìn giống hệt như Pororo không chỉ mới một hai lần đầu. Từ giờ em có thể tự mình tinh tâm học tập được rồi đó.”

Jae Young vừa nhẹ nhàng rút lui vừa giải thích cặn kẽ lý do tại sao mình lại làm thế. Sang Woo chỉ biết im lặng gật đầu.

“Hôm nay em cũng ăn cơm ở căng tin hả?”

Sang Woo lại gật đầu.

“Giờ anh mà bảo dắt em đi ăn món khác thì em sẽ nói ‘không thích’ đúng không?”

Một cái gật đầu nữa.

“Được rồi. Vậy em ăn ngon nhé.”

Jae Young nói xong thì đặt xuống bàn một lon cà phê. Trong lúc Sang Woo còn đang cảm thấy nặng nề, anh đã đột ngột chạm vào gáy cậu. Chỉ là một cái chạm nhẹ thoáng qua rồi biến mất, nhưng cậu phải mất khá thời gian mới có thể nhận ra nó. Đang định mở miệng nổi giận thì Jae Young đã khuất dạng ở cánh cửa phía sau. Sang Woo có chút oán trách bản thân vì lúc nào cũng bị chậm một bước. Lần tới gặp nhau cậu phải nói chuyện cho rõ ràng mới được. Rằng cậu cực kỳ không thoải mái, cho nên anh đừng có động tay động chân như vậy nữa.

Tiết học đã bắt đầu khi cậu còn đang làu bàu tức giận với một người hiện giờ còn không có ở đây. Và rồi hôm nay cậu bỗng

dừng lại thấy giáo sư trông giống hệt một con chim cánh cụt^(*) thật.

Sang Woo cứ nghĩ rằng chỉ cần được quay về chỗ ngồi cũ thì cậu lập tức có thể tập trung học tập, nhưng triệu chứng giống hệt tiết Thuật toán lần trước lại một lần nữa lặp lại. Toán Kỹ thuật 2 là một trong những môn học cậu theo kịp khá tốt, vậy mà giờ đây đầu óc cậu hoàn toàn trống rỗng và mất đi khả năng nạp dữ liệu. Khi cậu tỉnh táo lại thì tiết học đã kết thúc từ bao giờ.

Sang Woo mang theo tâm trạng bức bối đó ngay cả khi ngồi ăn cơm một mình. Rốt cuộc vấn đề đang nằm ở đâu? Ở đâu? Ở đâu mới được? Tất cả chuyện này đều bắt đầu từ việc Jae Young bắt nạt cậu. Vấn đề khi ấy nằm ở chỗ anh ta luôn ngồi bên cạnh cậu và làm đủ mọi cách để cản trở cậu học tập. Thế nhưng giờ anh ta có bắt nạt cậu nữa đâu. Nguyên nhân của vấn đề đã không còn, tại sao cậu lại không thể quay về cuộc sống bình lặng như trước kia được nữa?

Khi cậu kiểm tra điện thoại trong lúc ăn trưa thì phát hiện có một tin nhắn đến.

[Kể ăn bám số 3: (Ảnh) Em đã vất vả rồi.] 11:03

Ngón tay cái của Sang Woo ngập ngừng ở khung trả lời. Dù vậy cuối cùng cậu vẫn không viết gì hết và cất điện thoại vào ba lô. Tâm trí cậu đang ngập trong một đống tạp niệm, nên hôm nay cậu đã đi dạo quanh khuôn viên trường tận hai vòng.

Khi Sang Woo đến thư viện học, mọi chuyện vẫn không hề khá khẩm hơn. Cái tâm trạng phập phồng bức bối đó ngày càng dón ứ lại khiến cậu suýt nữa đã nổi khùng, thế nhưng cậu lại không thể làm gì để cứu vãn nó. Ruột gan nóng như lửa đốt. Sang Woo chưa từng bị rơi vào tình trạng như vậy lần nào, cậu hoàn toàn không biết mọi chuyện là do ai, nguyên nhân sâu xa là gì, và làm thế nào để thoát khỏi nó.

“Em chưa về nhà sao?”

Vốn dĩ Sang Woo còn đang định thu dọn đồ đạc về nhà, thế nhưng ngay vào khoảnh khắc nghe thấy giọng nói của Jae

Young, suy nghĩ ấy đã hoàn toàn biến mất khỏi đầu cậu.

Jae Young lôi quyển vở mà mình đã từng ép Sang Woo phải bán ra, sau đó thản nhiên mở hộp bút của cậu và rút lấy một cây bút bi. Anh cong người dựa lưng vào ghế, hai chân vắt chéo, đặt quyển vở lên đầu gối rồi bắt đầu nguệch ngoạc vẽ bậy.

Trong lúc đó, một sự biến đổi thần kỳ đã xảy đến với Sang Woo. Tâm trạng bức bối không biết phải làm sao của cậu đột nhiên biến mất không còn tăm tích, tất cả dần dần an tĩnh trở lại. Vốn đang không thể đọc nổi chữ nào trên sách, giờ đây từng dòng từng dòng lại hiện ra trước mắt cậu. Sang Woo bắt đầu học bài trong thứ cảm xúc hoang mang tốt độ.

‘Đúng là lớn chuyện rồi.’

Hình như hiện tại chuyện Jae Young ở bên cạnh cậu đã biến thành trạng thái mặc định thì phải. Rõ ràng là do phần lỗi này đã ăn quá sâu mới khiến tâm trí cậu nhầm lẫn với trạng thái bình thường. Trong sự cố nhà máy điện hạt nhân Chernobyl vào năm 1986, nhiều người từng phỏng đoán rằng vùng đất xung quanh nhà máy đã trở thành vùng đất chết, thế nhưng do chỉ số chất chống oxy hóa cao bất thường ở nơi đây mà loài chim mỏ to lại có thể tự sinh sôi phát triển. Tình trạng động vật thích nghi với chất phóng xạ đó giống hệt với tình trạng của Sang Woo khi ngày càng thích nghi với sự hiện diện của Jang Jae Young.

Anh yên lặng ngồi bên cạnh cậu. Thỉnh thoảng lại có từng đợt âm thanh ma sát giữa bút bi và giấy vang lên, nhưng nó không khiến Sang Woo bức mình như trước nữa. Thậm chí do học bù được hết những phần bản thân đã bỏ lỡ trên lớp mà lâu lắm rồi cậu mới có được cảm giác thỏa mãn đến thế. Đây là lần đầu tiên Sang Woo có thể học bài một cách tập trung kể từ khi Jae Young bắt đầu xen vào cuộc sống thường ngày của cậu.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu rồi nhỉ? Sang Woo thỏa mãn buông cây bút chì kim trong tay xuống. Phải đến tận lúc này cậu mới cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn về phía gương mặt mình. Jae Young lại lấy cậu làm hình mẫu vẽ vời nữa rồi. Khi hai người chạm mắt với nhau, anh vừa cười vừa thì thầm:

“Mũ của em bị lệch kìa.”

Anh ấn đỉnh đầu của cậu xuống và chỉnh lại chiếc mũ. Lần này anh đã cảnh báo trước rồi nên Sang Woo không có lý do gì để nổi giận nữa. Cậu ngồi yên như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Nhưng vấn đề là ở chỗ lòng bàn tay anh cứ nắn ná mãi không chịu rời khỏi đỉnh đầu cậu. Thay vì bỏ ra thì anh lại ngày càng ấn tay xuống với một lực mạnh hơn.

“Sang Woo à, anh có chuyện này muốn nói...”

Thư viện vốn dĩ yên ắng lại càng khiến giọng nói của Jae Young trở nên rõ ràng hơn. Đỉnh đầu Sang Woo lúc này đang cảm thấy nặng nề hơn thực tế rất nhiều. Cậu rất muốn bảo anh hãy bỏ tay ra đi nhưng lại không mở miệng được. Thời gian giống như đang ngừng trôi. Bầu không khí ngột ngạt, cảm xúc của cậu cũng ngày càng trở nên nhạy cảm. Ánh mắt của Sang Woo lướt qua từng góc ngách trên gương mặt người đối diện. Nếu cậu muốn thì thậm chí còn có thể nhìn thấy cả lỗ chân lông trên đó.

Đôi con ngươi màu nâu nhìn ở khoảng cách gần tựa như đang tỏa ra một thứ ánh sáng nhân tạo. Đi vào sâu trong đôi mắt đó có thể dẫn đến đâu nhỉ? Mặc dù Sang Woo là người am hiểu vé cấu tạo của nhãn cầu, nhưng trong đầu cậu vẫn cứ bật ra một câu hỏi ngốc nghếch như thế đấy. Jae Young nhắm chặt chớp mắt, lông mi anh rủ xuống tạo thành một phần bóng râm dài ngắn đan xen. Trên những lọn tóc mái của anh có một ngọn cỏ giống như đến từ bãi cỏ ngày hôm qua.

“Hôm nay người này lại nằm dài ở đó nữa sao?”

Tâm trí Sang Woo chưa từng khi nào rơi vào trạng thái trống rỗng đến thế, cậu vươn tay ra lấy ngọn cỏ trên tóc anh xuống. Jae Young thực sự bị giật mình. Đôi môi anh khẽ hé mở, để rồi chiếc lưỡi màu đỏ tươi bên trong hoàn toàn cướp đi ánh mắt của Sang Woo. Nó di chuyển từ khóe miệng bên phải sang khóe miệng bên trái, sau đó chậm chậm liếm đến môi trên. Khoảnh khắc kỳ lạ nhưng khêu gợi ấy dường như đang ngày càng kéo

dài. Và Sang Woo chính là người phải tự mình trải nghiệm cái gọi là thuyết tương đối hẹp^(*) đó.

Error, error, error

Phản ứng kỳ lạ, phản ứng kỳ lạ, phản ứng kỳ lạ.

Các mạch máu lưu thông với tốc độ chóng mặt, trái tim kịch liệt phản đối vị trí vốn có của nó. Thành thích thành thích thành thích. Sang Woo cảm thấy nôn nao giống như đang say xe, da thịt nổi lên một lớp da gà. Cơ thể cậu liên tục gửi đến những tín hiệu khẩn cấp. Cậu hoàn toàn không hề quen thuộc với tình cảnh này, tất cả những gì cậu còn cảm nhận được chỉ là sự hoang mang và tuyệt vọng mà thôi.

“Nước... nước biển Đông... và núi BaekDu... cạn khô... khô... khô... khô ran...^(*)”

Jae Young tiến lại xoa đầu Sang Woo mạnh thêm một chút. Đôi môi nãy giờ cậu đang ngoan cố dán mắt vào nhanh chóng bị phóng đại ở khoảng cách gần. Cứ thế dần dần, tầm mắt cậu bỗng chẳng thể nhìn thấy gì hết. Vành tai có một vết sẹo rõ sượt nhẹ qua phần gáy đang hơi căng cứng của cậu. Mùi thuốc lá bỗng tràn ngập trong khứu giác Sang Woo.

“Chúng ta đi xem phim đi.”

Hơi thở nóng bỏng đập vào tai Sang Woo, từng âm thanh thì thầm truyền thẳng lên não bộ. Các bước sóng giải mã quá trình trao đổi tín hiệu của con người một cách đúng đắn đang kích thích ngược trở lại cơ thể cậu. Luồng nhiệt từ cổ họng truyền lên đến mặt đang tăng lên rõ ràng. Nỗ lực giấu giếm giờ đây chẳng còn nghĩa lý gì, một nơi nào đó bên dưới vốn không được tự do tiếp nhận sự thống trị của hệ thống thần kinh, lúc này đây lại đang bị tác động nhằm thoát khỏi sự kiểm soát của lý trí.

Sang Woo đứng bật dậy lao về phía cửa. Hình như chiếc ghế cậu vừa ngồi đã bị đổ, nhưng cậu cũng chẳng buồn xác nhận lại nữa. Sang Woo bật tung cánh cửa nhà vệ sinh nam ra, cố gắng đứng trước gương hít thở thật sâu. Gương mặt cậu lúc này đỏ bừng giống như một vận động viên marathon. Cậu khom người xuống, hên tục tấp nước lạnh lên hai gò má một cách bất chấp.

Để làm giảm đi nhiệt lượng của mình, Sang Woo đã rửa mặt đến tận vài lần.

‘Mình điên rồi.’

Sang Woo biết rõ phần dưới của đàn ông sẽ bị đánh thức trong thời điểm nào và với mục đích gì. Thế nhưng cậu không hề nhớ là mình vừa phải chịu kích thích nào về mặt tình dục hết, vậy mà phần bụng dưới bỗng dưng lại căng lên, còn “cái đó” thì vươn dậy một cách oan uổng. Đúng là một quả lỗi kỹ thuật ngớ ngẩn hết chỗ nói.

Vô thức rửa mặt xong, Sang Woo vừa ngẩng cổ lên thì cánh cửa nhà vệ sinh đã bị mở ra. Từng giọt nước vẫn đang nhỏ lách tách trên cằm cậu, ánh mắt hai người chạm nhau thông qua tấm gương.

“Em làm sao thế?”

Cả cơ thể Sang Woo bỗng run lên một chút. Jae Young - người đang nhìn chằm chằm vào cậu với gương mặt khê nhả - lúc này đang tỏa ra khí thế áp bức hơn bao giờ hết. Anh tiến thêm một bước về phía trước. Sang Woo duỗi tay ra để ngăn lại sự đụng chạm từ anh, sau đó cậu nói:

“Tôi không thích.”

“Sao cơ?”

“Tôi nói là tôi không thích đi xem phim.”

Một câu trả lời không thể thẳng thắn hơn được nữa. Cùng là đàn ông con trai với nhau, sao tự nhiên lại rủ rê đi xem phim chứ? Những lời đề nghị gần đây của Jae Young cứ lần lượt xếp chồng lên nhau, sau đó cùng lúc đổ rạp xuống như những quân domino, khiến cho mọi thành lũy dựng lên trong lòng Sang Woo tan thành tro bụi.

Đôi mắt anh híp lại nhìn Sang Woo:

“Vì là anh? Hay là vì chúng ta đều là đàn ông?”

“Cả hai ạ.”

“Anh chỉ muốn cảm ơn em vì đã sửa máy tính cho anh thôi mà. Sao em phải xô đổ cả ghế rồi chạy trốn anh như vậy?”

Đúng là câu hỏi sắc bén nhất mà gần đây cậu từng được nghe. Sang Woo tự động buông lời phản bác.

“Đầu anh bị rỗng tuếch đây à? Hai chúng ta ở cạnh nhau có vui vẻ gì đâu, đáp lễ cái gì mà đáp lễ.”

“Em nặng lời rồi đấy. Một vừa hai phải thôi.”

Jae Young dần dần nghiêng người. Bầu không khí căng thẳng lúc này khiến Sang Woo nhớ đến lần đầu tiên hai người họ gặp nhau. Khi ấy cậu chẳng hề biết sợ người này là gì, chửi thề và cư xử với anh hết như một thằng nhóc côn đồ. Thế mà giờ đây khi anh ăn nói từ tốn, Sang Woo lại cảm thấy sờ sợ. Tuy nhiên đó cũng không hẳn là nỗi sợ thông thường.

“Xin anh đừng lại gần tôi, cũng đừng làm đảo lộn cuộc sống bình lặng của tôi nữa.”

Jae Young lặng nhìn vào gương mặt Sang Woo một lúc lâu, cuối cùng anh lên tiếng giễu cợt:

“Thế để anh đây trả tiền công sửa chữa nhé. Bao nhiêu thì được?”

“100.000 won ạ.”

“Cái tên nhóc này, em lại như thế nữa đúng không? Ngay cả khi nói những chuyện tốt đẹp, em vẫn cứ hành xử như một tên khốn vậy.”

Nói xong anh nở một nụ cười giống với thù địch hơn là tỏ ra thiện ý. Trong khoảnh khắc ấy, nỗi sợ hãi của Sang Woo bỗng chuyển hóa thành sự chống đối.

“Tôi đã nói là không cần anh đáp lễ gì đó rồi cơ mà. Thà rằng anh cứ bắt nạt tôi như những ngày đầu tiên đi, làm ơn đừng có bày ra mấy cái trò kỳ lạ nữa.”

“Anh bày trò gì cơ?”

“Anh thì thâm vào tai tôi!”

“Đang trong thư viện mà, chẳng lẽ anh lại phải hét lên?”

Sang Woo đẩy vai Jae Young rồi lại chạy trốn về phía phòng đọc. Cô thủ thư mắt tròn mắt dẹt nhìn cậu, lo lắng không biết có nên ngăn cậu lại hay không. Sang Woo nhét bữa mọi thứ lại vào

trong ba lô, không buồn kéo khóa mà cứ thê cầm lên lao về phía cửa. Cậu chạy thật nhanh với nỗi sợ sẽ có ai đó bám theo mình, nhưng cuối cùng lại chẳng có bất cứ dấu hiệu nào đến từ phía sau.

Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error!
Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error!
Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error!
Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error!
Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error!
Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error!
Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error!
Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error!
Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error!
Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error!
Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error!
Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error! Error!

Những âm thanh cảnh báo đỏ chót liên tục vang lên trong đầu Sang Woo. Đây chính là tín hiệu cho thấy cơ thể cậu đang gặp phải một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng. Nghiêm trọng đến nỗi có lẽ cậu sẽ phải chạy đến bệnh viện ngay lập tức mất thôi.

Nhịp tim - Cao bất thường so với lượng vận động

Da - Tỏa nhiệt mức cao

Tay - Run rẩy

Khoang miệng - Khô khốc

Phần thân dưới - ... Mẹ nó nữa!

Vừa về được đến nhà là mắt Sang Woo đã hoa lên. Cậu chẳng buồn làm gì hết mà cứ thế đổ rạp xuống giường, sau đó thì trùm chăn kín đến tận đỉnh đầu. Việc xảy ra hai mươi phút trước xứng đáng là sự cố gây sốc nhất cuộc đời Sang Woo. Cậu chỉ từng gặp phải chuyện tương tự như thế duy nhất một lần vào hồi còn học cấp hai.

Khi ấy trên đường đi học, Sang Woo bỗng ngửi được một mùi hương rất thơm từ người phụ nữ đi lướt qua mình, cậu đã tưởng tượng ra bên dưới chiếc áo sơ mi màu trắng trổng thành đó

đang ẩn chứa điều gì. Đúng lúc ấy, trong đầu cậu lại hiện lên bức ảnh một người mẫu nữ mặc đồ bơi mà mình từng nhìn thấy ở bến xe buýt, nhịp tim của cậu bỗng tăng vọt, bên dưới thì trở nên cứng ngắc.

Hồi ấy, Sang Woo biết chắc chắn những hiện tượng khoa học nào sẽ xảy ra với cơ thể mình, nhưng cậu lại hoàn toàn không hiểu biết gì về sự cố lúc đó. Cậu đã quay gót chạy thẳng về nhà vì cảm giác xấu hổ khi bản thân mình chẳng khác gì một con quái vật. Buổi tối hôm ấy, lúc mẹ đi làm về, cậu đã nói toạc ra hết với bà, cũng may hóa ra đó chỉ là một hiện tượng hoàn toàn tự nhiên mà thôi.

“Con có biết bên trong tinh hoàn là gì không?”

“Là từ 200 triệu đến 500 triệu tinh trùng được chuẩn bị cho quá trình tái sản xuất.”

“Đúng rồi. Nó được cấu tạo với mục đích tích trữ, nhưng mỗi khi phải chịu kích thích về mặt giới tính thì nó sẽ giải phóng tất cả qua đường dương vật. Con vẫn còn nhỏ, chưa thích hợp cho chuyện quan hệ tình dục, vậy nên hãy cứ dùng tay mình để tác động lực lên dương vật để mô phỏng lại chuyện đó, cho đến khi con tìm được đối tượng tình nguyện và hợp pháp của mình. Xét về tính chất xã hội thì mọi người cho rằng đây là một hành vi bẩn thỉu, cho nên con đừng làm ở nơi công cộng, chỉ làm khi nào ở một mình thôi. Cần thận đừng để bắn lên sàn nhà, trước khi bắt đầu và sau khi kết thúc đều phải rửa tay sạch sẽ.”

“Con hiểu rồi ạ. Vậy là con không bị mắc bệnh gì đúng không?”

“... Con đang nói cái thứ phản khoa học gì thế? Đây là hiện tượng xuất hiện trên bất cứ tên con trai khỏe mạnh nào từ khi mười một tuổi cho đến hết cuộc đời. Cho nên con đừng có lo lắng nữa.”

Từ đó về sau, mỗi khi hiện tượng này xảy ra, Sang Woo đã không còn hoảng loạn nữa. Cũng may là các cơ quan trên cơ thể cậu đều rất biết nghe theo sự khống chế của lý trí, vậy nên cậu luôn phòng bị được từ trước trong phần lớn các tình huống. Thỉnh thoảng nếu có mất kiểm soát thì cậu vẫn có thể giấu giếm

được ngay. Sang Woo chưa một lần nào bị rơi vào hoàn cảnh thất thố.

Cậu hiểu rất rõ một lý thuyết rằng giống đực sẽ luôn bộc lộ dục vọng của bản thân với mong muốn tạo ra thế hệ thứ hai cùng đối tượng khiến mình phản ứng. Vậy nên khi cậu nổi phản ứng với một tên đàn ông thậm chí không có tử cung, thì đó là một chuyện không hề phù hợp với mục tiêu của nguyên lý. Phần lỗi kỹ thuật này đã phá hỏng toàn bộ quãng thời gian hai tuần qua của Sang Woo, và giờ đây dường như nó đã thâm nhập vào tận cơ thể cậu mất rồi.

Chu Sang Woo - Lỗi

Tình trạng hỏng hóc giống như bồn cầu ở gian thứ hai trong nhà vệ sinh tầng bốn của tòa nhà khối Nhân văn.

Sang Woo ngơ ngẩn nằm đến hết ngày mà chẳng buồn ăn uống gì. Cậu đã phải nhận một cú sốc quá lớn khi cơ thể đột ngột bị rơi vào trạng thái mất khống chế, thậm chí cậu còn nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện bảo lưu. Học tập cũng quan trọng thật đấy, nhưng nếu sự cố này còn tái diễn trong tương lai, thì vấn đề cậu phải đối mặt còn trầm trọng hơn nhiều so với việc phải hoãn lịch tốt nghiệp.

Mà thực ra thì cậu cũng hoàn toàn không có chút dũng khí nào để đến lớp. Jang Jae Young sẽ lại thản nhiên khoác vai cậu, xoa đầu cậu, rồi thì thào vào tai cậu mà chẳng có lấy một chút rụt rè. Khi đó cơ thể đang bị lỗi kỹ thuật tấn công này không biết chừng sẽ lại hỏng hóc giống hệt như hôm nay. Cuối cùng một chuyện vô cùng hiếm hoi đã xảy ra, Sang Woo tắt báo thức đi rồi chìm vào giấc ngủ nướng của mình.

return 0;

Ngày hôm sau, mặc dù báo thức không kêu nhưng Sang Woo vẫn thức dậy đúng giờ. Cậu cũng đau khổ vì không thể đến lớp nghe giảng lắm, nhưng quyết định này của cậu chính là để ngăn chặn một nỗi đau còn lớn hơn trong tương lai. Thời gian rời giường đã qua rồi mà cậu vẫn nằm ườn một chỗ. Trong lúc ngẩn ngơ nằm chơi game trên điện thoại, thời điểm bắt đầu tiết học

đã đến, thế nhưng Sang Woo vẫn không hề cử động dù chỉ một bước.

10:00

Không biết giờ này giáo sư môn Hệ thống nhúng đang nghĩ gì nhỉ? Có lẽ thầy vẫn còn nhớ rõ cái tên sinh viên ngay từ ngày đầu tiên lên lớp đã gục đầu xuống ngủ trước mặt thầy rồi, giờ người đó vắng mặt chắc thầy đang cảm thấy nuối tiếc lắm đúng không?

“Dù sao thì mình cũng bảo lưu mà, mặc kệ đi.”

10:10

Sang Woo đã tìm kiếm trên mạng về cách thức xin bảo lưu. Thủ tục đơn giản hơn nhiều so với cậu nghĩ, thế nên cậu đã quyết định xử lý mọi thứ trong ngày hôm nay luôn. Tuy nhiên trên trang web lại không hề giải thích gì về chuyện nếu nghỉ học giữa chừng thì toàn bộ số tiền học bổng sẽ xử lý như thế nào, chuyện này có lẽ phải hỏi xin tư vấn từ phía trường rồi.

10:20

Thực ra chuyện nghỉ học này cũng làm xáo trộn tính toán ban đầu của cậu. Sang Woo đã định tốt nghiệp đại học vào nửa đầu năm hai mươi sáu tuổi, nửa năm còn lại sẽ hoạch định kế hoạch xin việc tại một công ty game của nước ngoài. Bảo lưu sẽ khiến cậu bị muộn mất nửa năm, nhưng điều đó cũng không gây ra ảnh hưởng gì quá lớn.

10:30

Sang Woo vào trang web nội bộ của trường để đọc lại một lần nữa thông báo chiêu mộ thiết kế mà mình đăng lên. Nó đã bị đẩy đến tận trang 30 từ lúc nào, bên dưới có vài ba bình luận dành cho bài post chẳng có người xem này.

[rless nim bình luận: Ai muốn đăng ký project thì liên lạc với tôi trước nhé, đừng liên lạc với cái tên Chu Sang Woo trong bài post, Jang Jae Young - Khoa Thiết kế Trực quan 010 - * * * * - * * * *]

[Vịt quay Bắc Kinh bình luận: Tiền bối Jang Jae Young! Em đã liên lạc rồi đó ^^]

[Choi Soo Jin bình luận: Em đã liên lạc rồi nha tiên bồi ^^

[mingee03 bình luận: A, em bị muộn mất rồi... Nhưng em vẫn gửi tin nhắn rồi nhé.]

[Scap -jjangS bình luận: Hết hạn rồi sao? π-π]

[Yoo Hyun Jung bình luận: Tiền bồi Jang Jae Young cũng tham gia à? Em gửi tin nhắn rồi đó.]

Sang Woo đã chẳng hề nhận được một tin nhắn nào, vậy mà bên dưới phần comment lại có đến hơn mười bình luận nói rằng họ sẽ liên lạc với Jae Young. Đè xuống cảm giác bức bối trong lòng, cậu copy nội dung rồi đăng lại thành bài viết mới. Sau đó Sang Woo cũng xóa luôn bài đăng đã bị Jae Young phá đám kia đi. Trong trường hợp anh ta đã loan những tin đồn xấu về cậu trong nội bộ khoa Thiết kế Trực quan, thì cậu sẽ thử tìm đến những dân chuyên nghiệp hiện đang làm íreelance xem sao.

10:36

Rầm rầm rầm.

Có ai đó đang đập cửa. Nhưng làm gì có ai giao hàng đến tận đây đâu nhỉ, chuyện quái gì thế này? Sang Woo rời giường đứng dậy.

Rám rắm rắm rắm rắm rắm rắm!

Cường độ đập cửa càng ngày càng mạnh. Tuy không biết kẻ đang đứng bên ngoài là ai, nhưng rõ ràng đây là một tên vô cùng thiếu kiên nhẫn và mất lịch sự. Sang Woo tiến lại gần cửa để ngó nhìn qua lỗ thủy tinh hình tròn, và rồi cậu nghe thấy một giọng nói cực kỳ lớn.

“Chu Sang Woo!”

Ngập ngừng cách huyền quan chỉ đúng một bước chân, Sang Woo đột ngột khựng lại.

“Anh biết em ở trong đó. Mở cửa ra đi.”

“...”

“Còn không mau trả lời?”

Sang Woo đóng băng tại chỗ với đôi mắt mở lớn, cậu mà cử động rồi nhỡ đâu sẽ phát ra âm thanh nhỏ bé gì đó thì sao?

“Trả lời anh đi, tên nhóc chết tiệt này.”

Jae Young không hề đến lớp. Do anh từng bám theo cậu về tận nhà nên biết rõ địa chỉ là chuyện đương nhiên. Chiếc xe đạp vẫn được khóa ở chỗ để anh đã đoán được giờ này cậu đang ở nhà. Số phòng của chủ nhân chiếc xe nên xe đạp thì lại được ghi ở ngay chỗ để xe đó.

Sang Woo giận dữ trừng mắt rồi hét về phía người đang đứng bên kia cánh cửa. “Mau biến đi trước khi tôi báo cáo anh vì tội gây mất trật tự công cộng.”

Rầm!

Tiếng động lớn đến nỗi khiến Sang Woo lo lắng rằng cánh cửa nhà mình sẽ bị lung lay.

“Mở cửa!”

“Không thích!

“Mở!”

“Tôi đã bảo không thích mở rồi cơ mà. Sao anh cứ nằng nặc bắt người khác mở cửa như thế?”

Một khoảng lặng bao trùm lấy hai người. Tên lỗ mãng bên kia cánh cửa cuối cùng cũng dụi đi trong giày lát. Sang Woo nhìn chằm chằm về phía đó.

“Này, tên nhóc khốn nạn nhà em. Chỉ là một lời mời xem phim thôi mà cũng khiến em ghê sợ đến nỗi bỏ cả học sao?”

Tiếng thở hổn hển của Jae Young dần dần biến thành giọng nói. Trái tim của Sang Woo bắt giắc lên xuống theo từng thanh âm của anh.

“Em mà cũng bùng học cơ đấy? Tên khùng dù cho thế giới chỉ còn năm phút nữa là sẽ diệt vong cũng phải giữ bằng được chỗ ngồi trong lớp biến đi đâu mất rồi?”

“Anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.”

Rầm.

Âm thanh này đã yếu hơn so với lần trước. Sang Woo biết hiện tại anh đang dựa lưng vào cánh cửa.

“Lời mời đi xem phim của anh cuối cùng lại biến thành thứ chất thải hạt nhân. Vì lý do đó mà em còn định nghỉ học bảo lưu luôn?”

Lời làm bầm này hình như đang nói cho chính anh nghe thì đúng hơn.

“Em định đi đâu? Phần lý do cá nhân sẽ ghi là gì? Chết tiệt, em định ghi rằng có một vị tiền bối lủng lẳng ‘cái đó’ trên người đã rủ em đi xem phim nên em nghỉ học sao?”

“Anh im đi!”

“Có ai bắt cóc, giam cầm, hay tra tấn em đâu? Hay có ai ép em uống thuốc rồi lấy cắp nội tạng hả?”

“Nhưng chuyện đó cũng đâu có gì tốt đẹp chứ! Cùng là đàn ông với nhau mà, ghê tởm...”

“Bộ em sống ở thời Joseon sao? Anh nhìn thấy đám con trai đi xem phim với nhau suốt này. Hôm qua vừa thấy xong.”

“Nhưng tôi không như vậy. Trước khi kết hôn tôi sẽ chỉ kết giao với người khác giới thôi. Vậy nên anh đừng có đứng trước cửa nhà người khác la hét nữa, làm ơn hãy đi đi!”

Sang Woo nghe thấy âm thanh chửi thề hỗn tạp xuyên qua cánh cửa. Cuối cùng là một tiếng thở dài.

“Anh đã dành biết bao nhiêu thời gian và sự nỗ lực cho em, tên khốn nạn nhà em coi người khác là thứ gì vậy?”

“Ban đầu anh còn bắt nạt tôi đó, giờ còn dám nói thế?”

“Chỉ có đúng hai ngày thôi. Hai ngày. Trong suốt tuần còn lại anh đã chỉ quanh quẩn ở bên cạnh em còn gì. Mẹ kiếp, đây là lần đầu tiên anh làm một việc vô nghĩa như vậy kể từ khi xuất ngũ. Cảm ơn em nhé, vì đã cho anh cơ hội được làm mấy trò vô tích sự.”

“Dây thần kinh của anh bị chập ở đâu hả? Anh đã làm được gì tốt đẹp cho tôi mà giờ lại nổi giận?”

“Chúng ta đừng nói gì nữa thì hơn.”

Không biết có phải do đã làm loạn đủ rồi hay không mà giọng nói của Jae Young trở nên vô cùng nặng nề. Trạng thái im lặng

qua đi, dưới khe hở sàn nhà có một tờ giấy mỏng được nhét vào. Là hai tấm vé có vẽ cuộn phim bên trên.

“Cầm lấy rồi tránh xa anh ra. Sau này anh sẽ không bao giờ hạ mình trước em nữa đâu.”

“Nếu anh còn định nói mấy lời như vậy nữa thì hãy biến đi!”

“Em mới là người phải biến đi, đồ khốn! Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa.”

Đang ở nhà thì biến đi chỗ nào được chứ. Có khác gì một cây nến bắt những cơn gió đừng có thổi nữa đâu. Tiếng bước chân bên ngoài vang lên giống như một trận cuồng phong. Những âm thanh thô bạo có tính quy luật đó ngày càng trở nên xa dần, mãi cho đến khi Sang Woo không còn nghe thấy gì nữa mới thôi.

‘Càng tốt.’

Sang Woo bưng bưng lửa giận, cái ý định nghỉ học bảo lưu đã hoàn toàn biến mất khỏi tâm trí cậu. Để không bị muộn tiết học tiếp theo, cậu đã không tắm rửa gì mà cứ thế thay quần áo luôn. Tất cả đồng cảm xúc lo lắng ngổn ngang trước khi Jae Young tìm đến giờ đây đã trôi dần vào dĩ vãng. Chính vì anh ta đã khiến cho cuộc sống của cậu đảo lộn hoàn toàn, nên Sang Woo lại càng sinh ra cảm giác hiếu thắng đến lì lợm khi muốn hoàn thành xong học kỳ này cho bằng được.

‘Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa.’

Đây là lần thứ hai cậu nghe thầy mẫu câu này rồi. Dù là quá khứ hay hiện tại thì cậu vẫn cảm thấy vừa ghét bỏ vừa mãn nguyện y như cũ. Chỉ bảy phút sau khi Sang Woo nghe thấy câu nói đó, cậu đã thay quần áo và đeo ba lô lên vai để sẵn sàng ra khỏi nhà. Cậu nhấn pê đan xe đạp như muốn gầy luôn cái cẳng chân, rồi cứ thế hướng về phía trường học. Khi đến nơi cũng vừa đúng lúc tiết một đã kết thúc. Sang Woo vừa thở hổn hển vừa đi đến tòa nhà của khối Kỹ thuật Công nghiệp.

Vậy là Jae Young đã chính thức tuyên bố biến mất khỏi cuộc đời cậu, giờ đây Sang Woo chẳng còn phải lo lắng về bất cứ vấn đề gì nữa. Việc cần làm hiện tại chính là khắc phục lại những nơi đã bị cơn bão lướt qua tàn phá. Cậu đứng trước phòng học số

303, lặng lẽ chờ đợi đám sinh viên bên trong ra vé, cuối cùng thì suôn sẻ ngồi vào vị trí quen thuộc của mình. Với một khí thế hùng hực hơn bao giờ hết, Sang Woo mở sách chuyên ngành ra rồi bắt đầu đọc ngẫu nhiên. Dây thần kinh giao cảm liên tục tỏa ra adrenaline một cách dữ dội.

Sự phấn nộ nhắm về phía Jae Young nay đã biến thành một nguồn động lực tích cực cho Sang Woo. Cậu dùng ánh mắt bùng bùng khí thế nhìn thẳng vào mắt giáo sư, bàn tay liên tục ghi chép như muốn xé rách luôn tờ giấy. Cậu lần lượt thuộc lòng tất cả những gì mà mình đang nghe. Chỉ khi đổi diện thẳng thắn với vấn đề thì cách giải quyết mới được mở ra trong đầu. Cảm giác giống như khi chơi game mà nhận được fever buff vậy. Tim cậu cứ liên tục đập thình thịch không ngừng.

Sang Woo vốn không thể chịu đựng được những thứ phá hoại cuộc sống thường nhật của cậu giống như Jang Jae Young. Với ý niệm không biến mình trở thành kẻ bị hại, thứ Sáu và cuối tuần đó cậu đã phải cố gắng hoạt động năng nổ hơn bình thường rất nhiều. Dính lấy bàn học hàng giờ đồng hồ mà không đứng dậy, thời gian rảnh rỗi khi đi làm thêm cũng dành luôn cho việc giải bài tập. Sang Woo cố mở to mắt ra để đọc từng chữ trên sách, cậu không bỏ qua ngay cả một nghi vấn nhỏ nhất rồi mặc kệ để chúng xâm chiếm lấy tâm trí.

Tối Chủ nhật, vừa về đến nhà là Sang Woo nằm vật xuống giường. Đây chính là cú hạ màn của cậu sau khi được fever buff suốt ba ngày liên tiếp. Một thoáng u sầu cùng với sự mệt mỏi nặng nề bao trùm lấy Sang Woo. Cậu đã cố gắng hết sức để không suy nghĩ gì hết, thế nhưng giờ đây khi đôi mắt lên nhìn trần nhà, trong đầu cậu lại tràn ngập những ý niệm không đâu. Một bàn tay đột ngột xuất hiện, những câu chữ thề không kiêng dè, luôn gọi thẳng tên với vẻ thân thiết, chiếc lưỡi chậm rãi liếm quanh vành môi... tất tần tật đều liên quan đến anh ta. Bên trong não bộ của cậu, Jang Jae Young giống như một loại virus lây lan với cấp số nhân. Đèn phòng tắt rồi mà hiện tượng đó vẫn không chịu dừng lại. Đúng là một đêm cực kỳ tồi tệ.

return 0;

Ba tuần. Chương trình cuối cùng cũng đã được gỡ lỗi một cách hoàn hảo.

8:30 Ngủ dậy, vận động, tắm rửa, ăn sáng

9:16 Đi học

9:24 Đến trường

9:30 Vào lớp, đọc trước bài, ôn tập

10:00 Bắt đầu tiết một

10:50 Chuyển phòng học

11:00 Bắt đầu tiết hai

12:00 Đến căng tin, ăn cơm

12:28 Đến cửa hàng tiện lợi, mua cà phê, đi dạo

12:45 Đến thư viện, mượn sách, giải đề

6:00 Đến căng tin, ăn cơm

6:28 Về nhà, đánh răng, thay quần áo, nghỉ ngơi

7:00 Chơi game

9:00 Học về các xu hướng game hiện nay, nắm bắt xu hướng game của cộng đồng

10:00 Học ngôn ngữ lập trình

12:00 Đặt chỗ trước trong thư viện, nghỉ ngơi

12:30 Ngủ

Sang Woo đến trường vào cùng một khung giờ cố định, ngồi học ở một vị trí cố định trong một tư thế cố định luôn. Môn Hệ thống nhúng hôm nay mới mẻ như thế đây là buổi học đầu tiên của cậu vậy. Tất cả là do môn học này cậu luôn bị cản trở đến nỗi không thể tập trung được. Tiết học kết thúc, Sang Woo bận rộn kiểm tra lại những phần cần học, đúng lúc đó thì giáo sư gọi cậu.

“Khi nào xong thì gặp thầy chút nha.”

“Dạ vâng ạ.”

Chắc là bị giáo sư khiển trách rồi. Nếu là ngày xưa thì có lẽ Sang Woo đã cảm thấy như trời sắp sập đến nơi, nhưng giờ cậu

chỉ điêm tỉnh đeo ba lô lên thôi. Những chuyên kỳ quặc hơn còn xảy ra rồi, mức độ stress này có là gì đâu.

Sang Woo đứng dậy đi về phía bục giảng. Giáo sư đang dọn dẹp lại micro.

“Thầy gọi em ạ?”

Giọng nói của cậu vô cùng ảm đạm.

“Tiết trước em đã vắng mặt. Tại sao thế?”

Vừa nói giáo sư vừa cuộn cuộn micro lại.

‘Một vị tiền bối với ‘cái đó’ lửng lơ trên người đã rủ em đi xem phim, anh ta thì thăm vào tai em khiến em chộn rộn cả lên, em quá sốc nên đã muốn nghỉ học bảo lưu luôn. Đó chính là lý do em không tham gia tiết học của thầy.’

Sang Woo cúi đầu xuống thật thấp.

“Em xin lỗi ạ.”

“Cái người ngày nào cũng nằm ngủ cạnh em đâu rồi?”

“Chắc là đã thu hồi tín chỉ rồi ạ.”

Giáo sư dọn xong mic thì đưa nó cho trợ giảng, cuối cùng ông nhìn chăm chăm về phía Sang Woo. Ánh mắt ông thuộc kiểu hung dữ và sắc bén, song cậu lại chẳng hề cảm nhận được điều đó.

“Kỳ vọng của thầy ở em lớn lắm đó, Sang Woo.”

“Thầy biết em sao?”

“Trong khoa chúng ta làm gì có giáo sư nào không biết em đâu.”

Giáo sư nở một nụ cười nhạt. Nó nhạt đến nỗi nhìn chẳng hề giống với một nụ cười.

“Tác phong ban đầu của em có khiến tôi thất vọng, nhưng giờ vẫn còn chưa muộn đâu. Từ giờ hãy cố gắng thật nhiều vào nhé.”

“Vâng ạ.”

Sang Woo cúi chào rồi đi đến nhà ăn. Việc vừa ăn vừa liếc mắt sang bên cạnh xem có ai đến ngồi không giờ đây đã biến thành thói quen của cậu. Nhưng dù cho có nhìn quanh nhà ăn thêm bao nhiêu lần đi chẳng nữa, nơi này vẫn chẳng có ai muốn

đền ngói cạnh cậu cả. Sang Woo kết thúc bữa ăn đúng giờ, xong xuôi thì bước ra khỏi nơi này.

Vừa vào đến cửa hàng tiện lợi, cậu đã nghe thấy giọng nói của bà chủ.

“Cậu nhóc! Có cà phê rồi đây!”

“A... vâng ạ.”

“Có nhiều lắm, cứ chọn thoải mái đi.”

Bước chân Sang Woo vô thức hướng về chiếc tủ lạnh thứ ba. Cậu mở tủ ra rồi lấy một lon cà phê từ ngăn thứ năm xuống.

‘Ở nhà mình còn tận bảy lon.’

Rời khỏi cửa hàng tiện lợi, Sang Woo mở lon cà phê ra. Vẫn là cái vị đồ uống làm sẵn giống hệt như trước kia, nhưng kỳ lạ thay, cậu lại không hề cảm thấy thứ này có gì ngon lành cả. Hóa ra mọi chuyện đã chẳng thể quay về như cũ nữa rồi.

return 0;

Vậy là một tuần theo đúng trình tự cứ thế trôi qua. Tất cả đều quay về vị trí vốn có, mọi thứ đều đi vào hoạt động bình thường. Điều duy nhất thay đổi chỉ có một mình Sang Woo mà thôi.

Đây là lần đầu tiên trong đời Sang Woo phải trải qua cảm giác u uất đến vậy, thế nhưng cậu vẫn cố gắng dồn sức hơn nữa vào việc học. Mặc cho từng góc ngách trong cuộc sống của cậu đều đang vang lên những âm thanh kéo kẹt. Khả năng tập trung sụt giảm nghiêm trọng, thường xuyên phải mất một lúc lâu mới có thể hiểu được người khác đang nói gì. Không còn hứng thú với game, cảm thấy mọi chuyện thật phiền phức. Ngay cả khi đang đánh răng, đang đọc sách, hay đang đi dạo... cậu cũng sẽ thỉnh thoảng khựng lại giống như bị lag vậy. Mỗi lần như thế Sang Woo lại phải cố gắng kéo sự chú ý của mình quay về vị trí cũ. Đúng là khó chịu đến cùng cực.

Phòng học, tòa nhà khối Kỹ thuật Công nghiệp, cầu thang khối Nhân văn, nhà ăn, và cả thư viện. Ban đầu cậu còn nghĩ bước chân mình chậm lại mỗi khi đi qua những nơi Jang Jae Young thường lảng vảng là do thói quen tránh né anh từ trước.

Vậy nhưng ngay cả khi tỷ lệ xuất hiện của anh giờ đây đã là 0%, cậu vẫn không tài nào sửa được nhịp độ bước chân của mình.

Chưa kể còn một vấn đề vớ vẩn khác nữa. Đó là cậu có một loạt những triệu chứng vô cùng kinh khủng, ví dụ như khi ăn cơm trong nhà ăn thì lấy tận ba chiếc đũa, mặc ngược quần áo, đi hai chiếc tất cộc cạch, ngồi thần người không làm gì đến tận mười phút.

Và chúng vẫn cứ tiếp diễn đến tận hôm thứ Ba, chính xác là trước khi cậu nhìn thấy Jang Jae Young đang đứng ở phía cổng chính.

Anh không hề mặc những chiếc áo khoác màu đỏ rực hay xanh lá cây nữa. Trên đôi mắt là một cặp kính, còn trên người là chiếc áo jacket bóng chày giống hệt như lần đầu tiên gặp cậu. Anh đứng đó phì phèo hút thuốc, trước mặt là hai nam sinh đang đứng trên ván trượt, vừa cố lấy trọng tâm vừa chơi đùa vui vẻ.

Sang Woo bỗng trở nên ngờ vực bản thân mình, tại sao với một khoảng cách xa như vậy, giữa một đám người đông đúc như vậy, cậu vẫn có thể nhận ra được Jae Young? Là vì dáng vẻ cợt nhả không giống ai của anh, vì chiều cao nổi bật, vì thân hình dong dỏng, hay là vì gương mặt tươi cười quá đẹp đẽ kia?

Suy nghĩ đó khiến cho chính Sang Woo còn cảm thấy xa lạ. Cậu nhanh chóng lướt qua Jae Young, nhưng chỉ bằng giây phút thoáng qua đó thôi, một ngày tẻ nhạt và chậm chạp của cậu bỗng như được hồi sinh. Fever mode ngăn ngủ tiết ra adrenaline. Tuy khoảnh khắc ấy chẳng kéo dài được bao lâu, thế nhưng Sang Woo lại cảm giác như bản thân đã quay về được trạng thái vốn có của mình trong giây lát.

Chu Sang Woo - Lỗi

Sự thật kỳ lạ này dần xâm chiếm lấy mạch suy nghĩ của Sang Woo. Cậu bước vào nhà như một tên lính bại trận liêu xiêu trong màn mưa, rửa tay sạch sẽ, cuối cùng là ngồi xuống trước bàn học. Điện thoại có một tin nhắn đến. Trái tim Sang Woo đập thịch một cái, dù khi mở ra cậu cũng chẳng kỳ vọng gì nhiều.

[Sô không lưu: Xin chào ~ Tôi nhìn thấy thông báo nên đã liên lạc với cậu ^^ Tôi là sinh viên năm pa của Khoa tiết kế trực wuan, tôi rất quan tâm đến thiết kế game, vậy việc tôi phải làm tiếp theo nà gì??] 16:52

Tin nhắn mà Sang Woo chờ đợi suốt bấy lâu cuối cùng cũng đến, vậy nhưng tại sao cậu lại không hề cảm thấy có chút động lực nào? Cũng có thể là do cậu đã nhìn thấy bảy lỗi chính tả trong đoạn tin nhắn kia. Sang Woo viết địa chỉ mail của mình xuống ô trả lời, sau đó yêu cầu người kia gửi portfolio đến. Xong xuôi, đáng lẽ ra cậu phải tắt màn hình điện thoại đi, nhưng ngón tay cậu lại chuyển đến phần tin nhắn của một người khác.

[Kể ăn bám số 3: (Ảnh) Em đã vất vả rồi.] 12 ngày trước

Chạm ngón tay vào phần thumbnail, một bức ảnh ngay lập tức choán lấy màn hình trước mặt. Bên cạnh Sang Woo đang cứng đờ là một Jae Young tinh nghịch thè lưỡi ra với vẻ tươi cười rạng rỡ. Ánh đèn huỳnh quang phản chiếu lấp lánh trên phần cao su của bộ tóc giả. Zoom, zoom nữa, zoom mãi, mãi cho đến tận khi gương mặt của Jae Young chiếm lấy toàn bộ màn hình điện thoại. Sang Woo cảm thấy không vui vì chất lượng hình ảnh tệ quá.

‘Nghe nói anh ta có dùng SNS?’

Sang Woo đặt điện thoại xuống và bật máy tính bàn lên. Cậu vốn cho rằng mình đã rút ngắn thời gian khởi động máy bằng rất nhiều biện pháp rồi, nhưng giờ đây khoảng thời gian chờ đợi vẫn khiến cậu bứt rứt vô cùng. Màn hình vừa hiện lên là cậu đã click ngay vào Internet Browser, sau đó tiến hành đăng nhập tài khoản SNS mà mình từng lập trước đây. Follower của cậu chỉ có đúng hai người mà thôi.

Thằng nhóc Xà Lách kia, sao không nghe điện thoại??

Xà Lách Xà Lách Xà Lách, tháng mấy xuất ngũ thế?

Đó là vài ba tin nhắn vô dụng mà những người bạn cấp hai cấp ba của cậu từng gửi vào tài khoản này cách đây vài năm. Sang Woo gõ cái tên Jang Jae Young vào khung tìm kiếm. Có kha khá người trùng tên, nhưng cũng may là tài khoản của anh

có nhiều người follow mới, nên nó đã hiện ngay trên những kết quả tìm kiếm đầu tiên.

Jang Jae Young (Jae. J) Graphic Designer/Graffiti Writer/Skate Boarder

Bên dưới dòng giới thiệu ngắn gọn là đường link dẫn tới portfolio. Hai mươi hai bài đăng, đây cũng không được tính là nhiều. Bức ảnh gần đây nhất chính là tấm hình chụp chung với cậu vào cái ngày hai người diễn tiểu phẩm môn Tiếng Trung.

Cùng với hậu bối đáng yêu.

Thời gian upload là trước khi mối quan hệ của hai người bị phá hỏng tại thư viện ngày hôm đó. Có đến hơn một trăm người mà Sang Woo không hề thân quen đã ấn nút “Like” cho bức hình này. Khi cậu tỉnh táo lại thì tấm ảnh đã được tối đa hóa, phần bình luận của Jae Young cũng được chụp màn hình lưu về để cậu ngắm nghía. Vậy là Sang Woo đã chính thức đặt chân vào thế giới của anh.

Bài post đầu tiên là từ hồi đầu năm ngoái - một bức hình selfie. Bên dưới những dòng cảm ơn ngắn gọn là hàng loạt những biểu tượng trái tim và icon khóc lóc. Trên tai anh là một chiếc khuyên nhọn. Mái tóc tẩy bông xù được nhuộm màu cam nhạt. Gương mặt hoàn toàn không có chút biểu cảm nào.

‘Nhìn ghét thật đấy. Giống hệt một tên du côn.’

Sang Woo như bị hút chặt vào bên trong màn hình, cổ rướn lên phía trước, tay thì lưu ảnh về.

Bài post thứ hai có tag cả nhà hàng nơi Jae Young làm thêm. Có vẻ như anh rất thân thiết với chủ nhà hàng “Cây Olive” này nên đã nhận lời tới giúp đỡ. Trong ảnh, Jae Young đang đứng cùng với chủ nhà hàng ngay trước quán cà phê, bên dưới bài đăng còn ghi cả ngày giờ làm thêm cụ thể của anh.

‘Nụ cười này rõ là giả tạo.’

Lưu.

Bài post tiếp theo là một bài quảng bá lại đính kèm với một bức ảnh cá nhân. Jae Young trong ảnh đang đeo kính ngòai trước màn hình máy tính, trên đầu đội một chiếc mũ beanie màu đen.

Mái tóc của anh vẫn nhuộm màu sáng như cũ. Dựa vào khung cảnh tối tăm bên ngoài khung cửa sổ thì có lẽ lúc này anh đang thức đêm làm bài tập.

‘Người thức khuya mà nhìn tỉnh táo thế này á? Chắc chắn là ảnh dàn dựng.’

Lưu.

Bức ảnh tiếp theo, tiếp theo, tiếp theo nữa. Chuột máy tính trong tay cậu điên cuồng di chuyển. Thậm chí còn có một bức Jae Young mặc vest chỉnh tề nhưng lại đang say bí tỉ và tạo dáng kỳ lạ cùng đám bạn bè của anh.

‘Bị nghiện sự chú ý à?’

Lưu.

Trong một đoạn video ngắn, Jae Young với mũ bảo hiểm và đai an toàn đang luyện tập kỹ thuật trượt ván nhưng lại đột nhiên bị ngã, anh ngồi thụp xuống đất với nụ cười rạng rỡ trên môi.

‘... Đồ ngốc.’

Lưu.

Ở bức hình tiếp theo, Jae Young đang cầm bình xịt đứng trước một bức tường khổng lồ với dòng chữ màu neon kỳ quái và một chiếc lưỡi đen sì.

‘Chắc là đang vẽ mấy con quái vật.’

Lưu.

Trong một bức ảnh khác, Jae Young với lớp trang điểm đậm để tham gia vở kịch đang khẽ nhắm mắt đứng trước phong nền màu đen.

“...”

Lưu.

Nụ cười mím đầy mê hoặc, ánh mắt lấp lánh tràn ngập thích thú, khuôn miệng nhếch lên bông đùa, những tròng cười mỉa mai, dáng vẻ cợt nhả hết như một tên côn đồ. Ngay từ việc định nghĩa con người này trong một câu thôi cũng đã là quá sức đối với Sang Woo rồi. Cậu chợt nhớ đến hồi sáu tuổi khi lần đầu tiên

nhìn thấy mô hình xe cần cẩu. Sau mười lăm ngày mè nheo liên tục, cuối cùng bố cũng giấu mẹ mua về cho cậu. Cảm giác này giống y hệt như lúc đó. Hiện tại tuy đã ở giữa độ tuổi hai mươi, nhưng mỗi khi nhìn thấy xe cần cẩu, trái tim cậu vẫn cứ đập thình thịch.

Sang Woo lưu về tất cả các clip của câu lạc bộ Kịch trên YouTube cùng những tờ rơi quảng bá của câu lạc bộ Kịch. Thêm cả video chơi trượt ván và vẽ graffiti. Cậu gõ ID của Jae Young lên Google tìm kiếm, kết quả còn tìm ra được cả sở thích của anh cùng với một playlist toàn là nhạc điện tử trên YouTube.

Vãi chưởng! Đình dữ thần! Hình như mùa này sẽ được lắp thêm cánh đấy! Dự là sẽ bay được lên trời luôn.

Nâu nâu, cái mũ lưỡi trai này không dùng nổi đâu. Không ăn khít được xuống đầu mà cứ bị bè ra ngoài. Tóm lại là mọi người đừng mua.

Hàng rất đẹp, nhưng vừa mua về đã hỏng mất rồi?

Sang Woo mò được cả vài ba bình luận của anh trên mạng xã hội cùng phần review sản phẩm trên shopping mall, sau đó cậu ngồi đọc ngẫu nhiên cho bằng sạch. Thậm chí cậu còn vào portfolio của Jae Young để ngắm nghía từ bài tốt nghiệp, những tác phẩm đạt giải thưởng triển lãm, website được thuê làm ngoài, poster và banner cho concert của một ca sĩ Indie, tranh minh họa tạp chí, đến những bức graffiti cùng illustration được làm theo sở thích của anh. Sang Woo còn thử tìm kiếm cả những bài đăng củ của Jae Young trên trang nội bộ của trường, đọc qua tất tần tật những thông báo chiêu mộ, hoạt động quảng bá của câu lạc bộ Kịch, và cả bài đăng quảng cáo cho buổi triển lãm.

(Cách năm phút đi bộ) Tìm bạn cùng phòng! Chỉ cần đến tay không!

Bình minh nhập nhoạng, giờ Sang Woo mới giật mình nhận ra mình đã đọc đến bài đăng từ tận sáu năm trước.

‘Mình đang làm cái quái gì thế này?’

Trên màn hình máy tính, folder “Jang Jae Young” mới được lập hiện đang lưu trữ ba mươi bảy tấm ảnh và chín video, tất cả

đều được phân loại theo ngày tháng cụ thể. Sang Woo mở lên từng cái một, để rồi lại phát hiện ra bản thân mình đang cảm thụ chúng đến từng chi tiết. Rõ ràng ký ức của cậu về mỗi lần chạm mặt với Jae Young chỉ là những trận cãi vã và những lời phàn nàn, thế mà giờ đây cậu lại rơi vào ảo tưởng rằng mỗi khi như vậy, cậu lại có thể tiến gần về phía anh thêm một chút. Cũng giống như chuyện bỗng dưng cậu lại muốn gọi anh bằng một danh xưng khác vậy.

‘Anh^(*). Anh đang làm gì với em vậy?’

Tình cờ gặp lại anh trong tiệm net, đặt bát mì xuống bàn anh rồi chửi thề, bị anh nói rằng sau này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt nhau... tất cả những chuyện đó gộp lại cũng chỉ biến Jae Young thành một lỗi format nhỏ bé trong đời cậu mà thôi. Thế nhưng chương trình một khi đã phát sinh lỗi thì làm sao có thể hoạt động lại như bình thường được nữa. Giống như bẫy lon cà phê đang nằm trong tủ lạnh kia, phần lỗi nhỏ bé ấy đã cạy mở trái tim cậu, len lỏi vào bên trong, rồi ngồi lì ở đó không chịu biến mất.

‘Có lẽ vẫn còn loại code xóa được nó.’

Hôm nay đã là ngày thứ mười hai cậu cãi nhau với Jae Young. Cà phê trở nên nhạt nhẽo, game cũng mất đi sự thú vị, tất cả những gì còn lại trong cậu chỉ là sự buồn bã u sầu. Sang Woo vốn dĩ không phải kiểu người bị chi phối bởi cảm xúc. Vậy mà trong ba tuần vừa rồi cậu đã tiêu tốn hết bao nhiêu cảm xúc của mình rồi đây?

i) Vô cùng bức mình. Vô cùng bất an. Bất lực - hai ngày

ii) Hơi bức mình một chút. Hơi bất an một chút. Nghi ngờ - ba ngày

iii) Hỗn loạn. Phẫn nộ. Lơ đãnh - sáu ngày

iv) Buồn bã. Tức giận - mười hai ngày

i), ii) và iii) đều bắt nguồn từ sự tồn tại của Jae Young, vậy nên chỉ cần anh ta biến mất thì vấn đề lập tức sẽ được hóa giải. Nhưng nguyên nhân của điều thứ iv) lại không hề có sự góp mặt của Jae Young. Trải qua khoảng thời gian hơn mười ngày chìm

trong sụp đổ, Sang Woo - người vốn luôn cô lờ đi sự thật hiển hiện trước mắt - cuối cùng cũng đành phải thừa nhận rằng mọi chuyện hiện tại đúng là không ổn thật. Dù có lờ đi thì vấn đề cũng chẳng hề biến mất. Nếu đã vậy, cậu cũng chỉ còn cách phát huy cái bộ dạng của người sẽ đích thân đứng ra giải quyết mọi chuyện mà thôi.

Sang Woo cân đo đong đếm căn nguyên của vấn đề, mối quan hệ ợi ích giữa cậu và Jae Young, và cả chi tiết của những tình huống cụ thể nữa. Vốn dĩ một vấn đề càng phức tạp thì cách giải quyết nó lại càng đơn giản. Những yếu tố phi lý tính (ví dụ như tâm trạng trở nên kỳ lạ, cơ thể không nghe theo sự kiểm soát của não bộ, vân vân) đều bị cậu loại bỏ, mà chỉ tập trung phân tích về mặt tình huống. Nguyên nhân khiến cậu cảm thấy bất mãn chính là vì giờ đây Jae Young đã biến mất khỏi cuộc sống thường nhật của cậu. Nếu vậy thì chỉ cần kéo anh quay trở lại là xong.

Rất nhiều lựa chọn kết hợp với nhau cho ra một đáp án cuối cùng. Kết luận chỉ có một, Sang Woo không thể nhìn thấy bất cứ biện pháp nào khác nữa. Cậu là người thích đi trên những con đường ngắn nhất, và một khi đã bước chân trên những con đường đó thì cậu tuyệt đối sẽ không bao giờ quay đầu.

return 0;

“Này.”

Trong giờ ăn trưa sau tiết Lý luận Văn hóa, Sang Woo bỗng gọi Ji Hye khiến cô phải ngẩng đầu lên khi đang húp dở bát canh.

“Anh đã từng nói sẽ mời em ăn cơm đúng không?”

“Vâng ạ, đúng rồi.”

“Hôm nay anh muốn mời em.”

Gương mặt lạnh nhạt của Sang Woo loang ra thành một nụ cười. Cậu tự hỏi dạo này Ji Hye có đang túng tiến không nhỉ.

“Nếu em đồng ý thì 6 giờ chúng ta gặp nhau ở quán ‘Cây Olive’ nhé.”

“A! Là nơi chúng ta ăn cơm cùng nhau lần đầu tiên đúng không anh? Anh còn nhớ ạ? Nhưng mà chỗ đó đắt lắm...”

“Anh biết, thế em đi hay không đi?”

“Đi ạ, đi chứ.”

Hình như việc tự nhiên được ăn chùa một bữa đắt tiền khiến cho tâm trạng Ji Hye cực kỳ hạnh phúc. Phòng trừ trường hợp có thể lạc nhau nên Sang Woo đã hỏi số điện thoại của cô. Ji Hye lắp bắp đọc số.

“Họ của em là gì?”

“Là Ryu ạ.”

Sang Woo đề tên trong danh bạ của cô là ‘Khoa Văn học Pháp Ryu Ji Hye’ rồi nhét điện thoại vào cặp.

“Anh biết tên em sao?”

“Em là Ji Hye còn gì.”

“Ồ... Em cứ tưởng là anh không biết cơ.”

Ji Hye muốn kiểm tra khả năng ghi nhớ của cậu đây mà.

Hơn 6 giờ một chút, Sang Woo và Ji Hye đều đã có mặt trước nhà hàng. Sang Woo chưa từng lãng phí thời gian của mình chỉ để rảnh rang chờ đợi chuyên ân uống bao giờ, nhưng riêng ngày hôm nay cậu nghĩ mình có thể chịu đựng được.

“Vẫn còn chỗ đó. Chúng ta vào thôi.”

Cánh cửa lớn của tầng hai được nhân viên nhà hàng mở ra, tiếng chuông leng keng vang lên khắp chốn. Ngay khi bước vào không gian rộng lớn, ánh mắt Sang Woo đã đảo dác nhìn quanh. Tất cả các bàn đều đã chật kín khách, ba nhân viên phục vụ mặc tạp dề đen đang đi qua đi lại trong quán.

Jae Young đang phục vụ ở một bàn cách khá xa Sang Woo. Những con chữ được ngoáy tít trên giấy kia chắc chắn là nguệch ngoạc đến độ không ai đọc nổi. Viết xong, anh nhét tập giấy đó vào trong túi tạp dề. Khi Jae Young xoay người về phía Sang Woo, cậu đã nghĩ hai người kiểu gì cũng sẽ chạm mắt với nhau.

Thê nhưng hóa ra đó chỉ là ảo tưởng của cậu mà thôi. Bởi vì chưa gì anh đã nhanh chân bước thẳng vào bên trong nhà bếp.

Thật ngây thơ khi nghĩ rằng lần này người đến bàn cậu để phục vụ cũng sẽ lại là Jae Young. Một người con trai lạ hoắc bước tới và hỏi hai người muốn ăn món gì. Ji Hye gọi Vongole pasta, còn Sang Woo gọi ngay món đầu tiên xuất hiện trong thực đơn.

“Anh, xem ra anh thích ăn đồ biển đúng không? Lần trước anh đã gọi món tôm hùm.”

Ngay sau khi nhân viên làm thêm rời khỏi, Ji Hye đã vừa cười vừa nói.

“Sao cơ?”

“Anh đã gọi món Cozze Pasta^(*) mà... Kyaaa, món đó chỉ có những người biết ăn mới ăn được thôi. Em đúng là phải nhìn anh bằng con mắt khác rồi đây.

‘Rốt cuộc con bé này đang nói gì vậy?’

Sang Woo mãi mê tìm kiếm hình bóng của Jae Young nên hoàn toàn không tập trung vào câu chuyện. Dĩ nhiên là cậu cùng không thể đáp lại hết những câu nói của Ji Hye. Và rồi đột nhiên cậu trông thấy Jae Young rời khỏi nhà bếp đi về phía cửa ra vào. Còn mặc nguyên tạp dề như thế thì chắc anh chỉ ra ngoài một lát thôi? Là việc đột xuất sao? Hay là anh đang tránh mặt cậu?

Trong khi Sang Woo còn đang mãi mê lo lắng cho những câu hỏi không lời giải đáp thì đồ ăn đã được mang ra từ lúc nào. Phần mì của Ji Hye trông vô cùng bình thường, vậy mà không hiểu sao phần của cậu lại trông như một đồng hồ lớn với những con trai đỏ chót bên trong. Tuy không phải kiểu người kén chọn hay gì, nhưng Sang Woo vẫn cực kỳ không thích những chuyện phiền phức như gỡ vỏ hải sản. Thôi thì cũng chẳng còn cách nào khác, cậu đành bắt đầu dĩ cầm thìa và nĩa lên, chọn ra những phần có thịt trai rồi bắt đầu nhai nuốt.

“Ngon không anh?”

“Không hề.”

“Em xin lỗi.”

Ánh mắt của Sang Woo liên tục dán về phía cửa ngay cả trong lúc dùng bữa. Đến tận khi cậu tách được hẳn một nửa chỗ trai trong đĩa cho vào miệng rồi mà Jae Young vẫn chưa chịu quay trở lại. Đúng là không thể nhẫn nhịn thêm được nữa. Sang Woo đứng bật dậy trước biểu cảm kinh ngạc của Ji Hye.

“Anh đi đâu thế?”

“Ra ngoài một lát.”

“Anh lại định bỏ em một mình rồi biến mất tiêu luôn đúng không?”

“Anh đề lại ví ở đây là được chứ gì.”

Ji Hye là một đứa trẻ lương thiện nhưng lại hay nghi ngờ người khác quá. Sang Woo đặt ví của mình xuống làm tin rồi rời khỏi chỗ ngồi. Càng tiến gần về phía cửa, bước chân của cậu lại ngày càng nhanh hơn. Sang Woo lao như bay xuống những bậc thang. Thế nhưng chỉ cần vừa ra khỏi tòa nhà là cậu đã nhìn thấy Jae Young rồi.

Nơi anh đứng hoàn toàn chìm trong bóng tối, vậy mà chỉ bằng một thoáng lướt qua cậu đã có thể nhận ra ngay. Jae Young đang đứng dựa lưng vào mặt bên của tòa nhà, vừa gọi điện thoại cho ai đó vừa phì phèo điếu thuốc trên tay. Sang Woo nhìn anh, trái tim không ngừng tăng tốc. Kẻ phản diện phá vỡ cuộc sống bình thường của cậu thoáng cái đã trở thành loại lỏi đang dần xâm chiếm lấy toàn bộ mọi góc ngách trong cơ thể này.

Hình như Sang Woo đã nhìn anh rất lâu thì phải. Jae Young đứng ở nơi khuất bóng, dùng đôi mắt đen thăm thẳm của mình hướng về phía cậu. Cảm giác lúc này giống hệt như mấy khung cảnh trong thể loại game phạm tội, hai hàng lông mày của Jae Young ngay sau đó đã lập tức nhíu chặt cả lại.

“Chỉ lúc này thôi. Giờ tôi chỉ đang nghỉ một lát...”

Trong khoảnh khắc ấy, Sang Woo đã cho rằng Jae Young chuẩn bị ngắt điện thoại, và cuối cùng cậu cũng đã có thể mở lời với anh. Chính ánh mắt của anh đã nói lên điều đó.

“Không sao, tôi không bận, chúng ta nói chuyện tiếp đi.”

Jae Young tránh đi ánh mắt của cậu rồi tiếp tục đưa điều thuốc lên miệng. Anh kẹp điện thoại giữa phần tai và bả vai, đôi mắt liếc nhìn qua chiếc đồng hồ đeo tay của mình.

“Tiền bồi Jae Young.”

Sang Woo đột ngột lên tiếng. Đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào tường của Jae Young lúc này đây mới dần dần hướng về phía cậu. Khi điểm nhìn của hai người chạm nhau, Sang Woo cất lời:

“Anh bảo rằng mình đang bận rồi cúp máy đi. Em có chuyện quan trọng muốn nói.”

BLUE

Bằng hàng loạt những ví dụ từ cổ chí kim, Jae Young vẫn luôn tin tưởng rằng tầng lớp hậu bối chính là những người chỉ cần được đãi cơm thì ngay lập tức sẽ giao ra sự trung thành của mình. Và đến tận thời điểm hiện tại cũng mới chỉ có đúng một cá thể không đi theo quy luật đó. Bằng biểu cảm hoài nghi không biết pizza có phải làm từ đất sét hay không, cậu ta chẳng khác nào một cỗ máy được giao cho nhiệm vụ đến phá hoại đồ ăn. Hương vị của món risotto cũng đâu có tệ, thế mà gương mặt cậu lại giống như đang phải ăn một thứ cháo loãng không mùi không vị. Ngày nào cũng ăn cơm căng tin mà chẳng có lấy một lời phàn nàn, người như vậy thì sao có thể là một kẻ kén ăn cơ chứ.

Trong quãng thời gian năm năm học đại học của mình, trình độ dụ dỗ hậu bối của Jae Young đã đạt đến đẳng cấp thượng thừa. Thậm chí giữa nam sinh và nữ sinh anh cũng sẽ có những phương pháp lôi kéo thiện cảm khác nhau. Nam sinh thì chỉ cần gọi đồ ăn ngoài về chiêu đãi một bữa no nê sau đó biểu diễn một màn trượt ván, ngay lập tức phần lớn trong số họ sẽ trở thành tín đồ trung thành của anh. Còn đối với nữ sinh, tuy vẫn áp dụng phương thức gọi đồ ăn như cũ, nhưng lại cần anh dụng tâm nhiều hơn một chút. Thường xuyên nói chuyện và gia tăng tần suất mỉm cười sẽ giúp anh tạo được ấn tượng là một người thân thiện trong mắt họ. Tuy nhiên nếu xét theo chiều hướng phân tích như trên thì Chu Sang Woo rất có thể thuộc vào loại giới tính thứ ba.

Jae Young đã áp dụng tất cả các phương thức khác nhau để tấn công Sang Woo một cách đầy bất chấp. Lựa chọn những

ngôn từ dẹt dài, tôi thiếu hóa mọi hành vi khiêu khích (tuy vẫn có những lúc anh không thể kiềm chế được sự cợt nhả của mình), đóng góp to lớn trong phần bài tập tiểu phẩm môn Tiếng Trung, chưa kể anh còn ngày ngày dâng cả phê lên để bảo toàn thời gian biểu quan trọng của cậu. Dù kết quả có hơi phản tác dụng một chút, nhưng anh cũng đã toàn tâm toàn ý vẽ tặng cậu hẳn một bức tranh biếm họa còn gì. Thậm chí anh còn phô diễn ra cả vũ khí bí mật của mình là bộ môn trượt ván để đưa cậu về tận nhà nữa. Nói tóm lại là Jae Young đã dùng đến tất cả những mảnh khoe mà mình biết để áp dụng cho trường hợp của Sang Woo.

‘Chúc tiền bối sẽ mơ thấy ác mộng.’

Ngạc nhiên thay, không hề có bất cứ cách nào trong số đó phát huy được hiệu quả cả. Mặc dù trong lòng anh đã muốn ấn nút “backspace” xóa cái tên nhóc này đi lắm rồi, nhưng bởi vì dụng tâm quá nhiều khiến anh này sinh ra lòng hiếu thắng, và rồi nó cứ thế kéo anh đi ngày một xa.

‘Chắc chắn phải có cách nào đó để máy móc hòa hợp được với con người chứ nhỉ.’

Vào cái ngày Chủ nhật đó, khi đang bọc bệ đọc webtoon trên chiếc laptop chậm chạp, Jae Young bỗng nảy ra một ý tưởng cực kỳ đỉnh cao. Chỉ vì thu hút được sự chú ý của hậu bối mà phải tự tháo rời laptop của mình ra thì sự ám ảnh của anh đã không còn ở mức bình thường nữa rồi. Jae Young chính là kiểu người một khi đã bị dính vào một cái gì đó thì sẽ điên cuồng thực hiện cho bằng được. Thậm chí anh còn nghĩ tới trường hợp nếu Sang Woo yêu cầu mình tự format lại máy thì anh sẽ phải tìm cách từ chối và chuẩn bị một con mới khác ra sao. Nghĩ đến đây, Jae Young trang bị đầy đủ tất cả những vật dụng cần thiết rồi lên đường hướng đến tiệm net.

Cuối cùng mọi chuyện đã đúng như anh dự đoán. Cái người lúc nào cũng lạnh nhạt đó chỉ cần động tới máy tính thôi là đôi mắt đen láy liền lập tức phát sáng.

‘Người ta thường nói đàn ông khi làm việc đều rất gọi cảm thì phải.’

Jae Young tựa vào quầy thanh toán quan sát Sang Woo trong sự hứng thú. Anh cảm thấy cậu thật đáng yêu khi format máy xong thì lập tức ngồi tối ưu hóa lại nó mà chẳng cần anh phải bảo.

Thực ra chuyện này rất khó để giải thích. Sang Woo không phải kiểu cún con, cũng chẳng phải kiểu mèo con, lại càng không phải kiểu thỏ con. Thật khó để so sánh vẻ ngoài của cậu với một loại động vật thông thường, thế nhưng kể cả như thế, Sang Woo rõ ràng vẫn có nét gì đó cực kỳ đáng yêu.

Một tên nhóc sẽ đứng đợi đèn giao thông ngay cả khi đã ở trước làn đường dành cho người đi bộ trong một thành phố không bóng người qua. Một kẻ tuyệt đối không bao giờ chịu bước ra khỏi kế hoạch được sắp đặt từ trước của mình. Nếu so sánh với một người luôn tự hào về tính cách ngẫu hứng và tự do tự tại như Jae Young, thì Sang Woo đúng là khác tới một trời một vực. Nét đặc biệt này của cậu vốn bị anh lơ tịt đi trong quá khứ, vậy mà giờ đây sau khi trải qua một quá trình tương đối buồn cười, anh lại bắt đầu cảm thấy nó đang tỏa ra sức hấp dẫn.

Dù có cư xử cộc cằn đến mấy thì khi anh hỏi, cậu vẫn sẽ trả lời đầy đủ; luôn cố gắng hết sức mình mỗi khi có bài tập được giao; không bao giờ mắc lỗi sai về đánh vần hay ngữ pháp tiếng Trung nhưng lại phát âm chúng theo phong cách lộn xộn và bừa bãi... Dần dà, Jae Young cảm thấy tất cả những điều đó đều đáng yêu vô cùng. Đó là chưa kể đến ngoại hình của cậu - một yếu tố luôn có thể kích thích tính tò mò của anh. Làn da trắng nõn lúc nào cũng được bao bọc bởi những chiếc áo tối đen, ẩn giấu bên trong chính là nổi ám ảnh về các loại quy tắc. Cảm giác Sang Woo mang đến hết như hình ảnh nhân vật con hươu của Disney đã được cải tiến thêm thuộc tính bóng đêm và giờ đây đang ngồi dùng máy đánh chữ vậy.

‘Bối cảnh Cyberpunk^(*), trái đất diệt vong do chiến tranh hạt nhân, chỉ còn duy nhất một cá thể động vật ăn cỏ màu đen sống sót, nhưng nó lại không hề nhận thức được chuyện gì đang xảy ra xung quanh mình.’

Với một người có thị giác mẫn cảm như Jae Young thì việc nhìn thấy những điều bị che giấu, bị đảo ngược, những điểm khác nhau ở cả trong lẫn ngoài... tất cả đều diễn ra như một lẽ tự nhiên.

Giá mà mọi chuyện chỉ dừng lại ở đó thì tốt biết mấy... Jae Young bắt đầu cảm nhận được nguy cơ đến từ chính bản thân mình. Một tiền bối yêu quý hậu bối tuy không phải chuyện gì sai trái, nhưng mức độ phải đạt đến đâu thì mới ở trong khoảng chấp nhận được đây? Ví dụ nếu anh đơn thuần chỉ bật cười vì sự đáng yêu khi bị Sang Woo vẽ bậy lên mũi thì sẽ chẳng có vấn đề gì hết. Nhưng giờ anh lại muốn cắn lên chiếc gậy trắng nõn kia từ phía sau thì phải làm sao?

Jae Young đã luôn muốn vươn tay ra cởi chiếc mũ giống như bị nhồi bông trên đỉnh đầu cậu xuống, sau khi được nhìn thấy gương mặt mộc của Sang Woo thì sự tò mò của anh không những không biến mất, mà lại càng biến tướng thành nỗi khao khát ở mức độ nguy hiểm hơn. Anh muốn cởi áo khoác ngoài của cậu. Sau đó thì đến áo phong. Cả tất và giày cũng cởi luôn. Bờ vai kia không biết mảnh mai đến mức nào nhỉ, những ngón chân kia liệu sẽ có hình dạng ra sao, cơ thể cậu liệu có nhiều lông hay không.

‘Sang Woo à, em đã nói đúng rồi đấy. Anh chính là một tên rác rưởi.’

Mỗi khi trong đầu Jae Young nảy ra những suy nghĩ có đánh chết cũng chẳng dám nói ra như vậy, anh lại cảm thấy thật may mắn khi Sang Woo không có trong mình sức mạnh siêu nhiên nào. Giả sử cậu mà nhìn lên được tâm trí anh thì có lẽ đã gọi đến dãy số 112 yêu thương không biết bao nhiêu lần rồi.

Nội tâm càng xấu xa thì bên ngoài lại càng phải có gắng giữ gìn sao cho đẹp đẽ. Cái vai tiền bối tốt bụng này anh đã diễn nhiều đến mức cảm thấy nó dễ như ăn bánh rồi. Sử dụng liên tục mẫu câu Là vậy hả? ~ Là thế sao?”, hạ tông giọng xuống mức mềm mại nhất, cuối cùng là luôn treo trên môi một nụ cười thật tươi. Tất cả những điều đó sẽ khiến người khác nghĩ rằng anh là một người dịu dàng. Và Sang Woo cũng không phải ngoại lệ, bởi

cậu dường như cũng đang bơi trôi giữa phiên bản áo khoác đỏ và áo khoác xanh của anh. Về phần Jae Young, anh cũng tự thấy mình là một kẻ cực kỳ ấu trĩ khi đi ghen tức với một nữ sinh suốt ngày cứ bám dính lấy Sang Woo như thế.

‘So với lần trước gặp thì hôm nay em trang điểm đậm thật đấy!’

Đó là lời thoại của mấy bà chị em nhà chổng trong phim truyền hình buổi sáng thường nói ra với vẻ mặt hung ác, không quên kèm theo những đạng từ ngữ kêu trời gọi đất. Thực ra một dòng suy nghĩ cũng đã đồng thời xuất hiện trong đầu anh lúc đó: Cô là cái thá gì mà giả vờ thân thiết với em ấy, đúng là một kẻ nhạt nhẽo. Cách cư xử của anh có thể coi là tuyệt vời, nếu đối tượng là một đứa trẻ sáu tuổi. Jae Young chịu đựng việc biến thành một tên học sinh cấp ba với gương mặt lún phún râu, trong khi Ryu Ji Hye thì lại liên tục khịt khịt mũi. Cùng với bước ngoặt chẳng đáng được nhắc tới đó, mọi chuyện bắt đầu dần dần trở nên điên rồ hơn bao giờ hết.

Liệu mức độ này có được coi là tình cảm yêu đương không đây? Chu Sang Woo đúng là một tên nhóc kỳ lạ, nhưng Jae Young lại luôn bị thu hút và tò mò với những đối tượng gây kích thích như thế. Vấn đề là hiện tại đang có quá nhiều ý niệm nảy ra trong đầu anh. Đầu tiên là anh không còn nhiều thời gian nữa. Đơn đăng ký học thạc sĩ đã được gửi đi rồi. Anh từng đỗ ngôi trường này một lần, và nếu dựa trên câu từ và sắc thái trong email thì khả năng lần này anh lại đỗ tiếp gần như là chắc chắn.

Thế nhưng vấn đề nghiêm trọng nhất chính là Chu Sang Woo lại là con trai. Vài năm trước Jae Young đã từng đi du lịch châu Âu, khi ấy cơ thể anh cũng bị cuốn theo bầu không khí nơi đó để rồi phát sinh quan hệ với một cậu gay nhỏ nhắn dễ thương, dù vậy chuyện thực sự hẹn hò yêu đương với đàn ông thì anh chưa một lần nghĩ tới. Tất nhiên nếu muốn thì không gì là không thể, chỉ là anh chưa từng tưởng tượng đến chuyện đối tượng của mình lại là Chu Sang Woo mà thôi. Kiểu người như cậu ta mà ngồi xem phim boy love thì chắc chắn sẽ cho rằng thế giới này sắp diệt vong đến nơi rồi cũng nên?

Sau khi suy nghĩ đủ đường, Jae Young đưa ra kết luận rằng: Yêu đương với Sang Woo là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Và cũng chính vì lẽ đó mà anh ngày càng có thể cư xử theo ý muốn của mình hơn. Ỡ lại vào sự tự tin rằng bản thân sẽ không vượt qua “đường ranh giới”, coi mọi việc đang làm chỉ là để giữ gìn hình ảnh tiền bối tốt đẹp, và mặc cho Sang Woo có nhìn anh bằng ánh mắt ghét bỏ đến thế nào, Jae Young vẫn cứ sấn vào phá bĩnh như cũ.

Thời gian trôi qua như một cái chớp mắt. Trái ngược hoàn toàn với suy nghĩ ngăn cản của vài ngày trước đó, gần hai tuần tiếp theo của Jae Young đã trôi qua trong sự vui vẻ. Rõ ràng là chẳng có ý, nhưng anh và Sang Woo lại đang thân thiết với nhau hơn rất nhiều. Thời hạn kết thúc tín chỉ mà bản thân từng tha thiết mong chờ đang tới gần, vậy mà giờ đây anh lại trở nên buồn bã vì điều đó.

Jae Young thậm chí còn miệt mài chuẩn bị bài tiểu phẩm môn Tiếng Trung của Sang Woo. Anh chưa từng cố gắng vì phần bài tập của một môn học đại cương nào đến thế. Chuẩn bị kịch bản, trang phục, đạo cụ, tiến hành biên dịch, xử lý tài liệu, thậm chí anh còn cho cậu lời khuyên về phát âm. Sợ bản thân không dậy nổi nên anh đã đặt những mười cái chuông báo thức, sau đó thì lặt đặt đến trường với cả đồng đạo cụ mang theo. Và rồi vào cái khoảnh khắc khi anh nhìn thấy dáng vẻ cầm quần áo đi thay của Sang Woo từ phía sau, Jae Young đã nhận ra một điều: Anh xong đời thật rồi!

Hành lang vắng lặng không một bóng người, vậy mà chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ nghiêm chỉnh đi bên cạnh mình của Sang Woo thôi, Jae Young đã rung động trong lòng. Áo sơ mi xanh đã cũ, quần tây đen xắn gấu ôm trọn lấy cổ chân, chiếc mũ lưỡi trai đen xúng đáng bị đốt quách đi cho rồi. Những lời mô tả đó nghe thì chẳng có gì rung động cả, nhưng Jae Young lại thật sự cảm thấy như vậy. Anh hoảng loạn khi bỗng nhiên lại thấy mình tựa như nhân vật chính của một bộ phim lãng mạn về chủ đề tóc giả tết đuôi sam hay đại loại thế.

Phân thi tiểu phẩm kết thúc một cách tốt đẹp, và đúng lúc anh cho rằng Sang Woo đã mở lòng với mình hơn một chút thì sự kiện đó bỗng đột ngột ập đến. Chuyện là anh đã áp sát lại gần để mời cậu đi xem phim, để rồi phải nhận lấy một lời từ chối không thể lạnh lùng hơn được nữa. Anh hoàn toàn không có ý định bắt nạt hay khiến Sang Woo tổn thương như những gì cậu dự đoán, anh chỉ đơn giản là muốn nhìn thấy góc mặt chăm chú và lạnh nhạt của cậu khi chìm trong ánh sáng chớp tắt của rạp chiếu phim mà thôi. Thực ra Jae Young đã nghĩ rằng với mức độ đó thì kiểu gì cậu cũng đồng ý nên mới can đảm hỏi thử. Anh đã đầu tư biết bao nhiêu công sức từ trước đây rồi cơ mà.

Cuối cùng những gì anh nhận được lại là những câu nói như: Tại sao hai thằng đàn ông lại đi xem phim với nhau, rồi là ở bên cạnh anh cậu đã khổ sở đến thế nào. Toàn là những lời hợp tình hợp lý. Sang Woo đã từng nói rất nhiều câu khiến anh muốn đâm, nhưng chưa có lần nào cậu nói sai cả. Mỗi khi bị từ chối, Jae Young thường chỉ mỉm cười cho qua, nhưng riêng lần này anh lại không làm được. Anh đã cố gắng nhiều đến thế, vậy mà cuối cùng lại hóa thành công dã tràng. Chỉ cần nghĩ đến thôi là anh đã nổi giận đùng đùng.

Jae Young lớn tiếng tranh cãi, hoàn toàn đập đổ những gì anh đã cố công gây dựng trước đó. Rõ ràng với khả năng diễn xuất của mình thì Jae Young còn có thể khiến cho một kẻ thờ ơ tin rằng anh là hiện thân của thiên sứ, thế nhưng ở trước mặt Sang Woo, đến giả vờ run rẩy thôi anh cũng không làm nổi.

Khi về nhà, Jae Young đã bắt đầu cẩn thận ngẫm lại. Dòng suy nghĩ ‘Chết tiệt, nếu tên đó đã ghét đến vậy thì mình chỉ cần rút ra khỏi tầm mắt cậu ta là được chứ gì’ và sự tham lam ‘Dù thế nào mình cũng muốn mối quan hệ này được kết thúc trong êm đẹp’ đang ở thế ngang tài ngang sức trong tâm trí anh. Sau trận đánh giáp lá cà giữa thiên thần và ác ma, ác ma đã giành được phần thắng.

‘Chuyện này vẫn chưa phải là kết thúc đúng không?’

Một con ác ma ẩn chứa sự khao khát đen tối muốn được nhìn thấy gương mặt Sang Woo thêm lần nữa. Anh thậm chí đã tưởng

tượng ra khung cảnh trước khi tiết Hệ thông nhúng bắt đầu, anh sẽ gọi tên cậu như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra, đưa tấm vé xem phim ra rồi rời khỏi lớp bằng một bóng lưng thật cool ngầu. Tuy bức tranh này đầy những vết xước của sự giả dối, nhưng nó vẫn có thể cứu vớt được lòng tự trọng của Jae Young. Vậy mà mặc cho anh có chờ đợi thế nào, ngày hôm đó Sang Woo vẫn không hề xuất hiện.

Chu Sang Woo có lẽ là người bị ám ảnh với giờ điểm danh nhất Đại học Hàn Quốc. Chính vì thế mà việc tiết học bắt đầu rồi nhưng vẫn không thấy bóng dáng cậu đâu mang đến cảm giác phản bội vượt trên cả mức tưởng tượng đối với Jae Young. Sang Woo ghét anh đến vậy sao? Anh cũng đã nắm tay cậu đâu, chỉ mới rủ đi xem phim cùng nhau thôi mà? Mặc kệ lòng tự trọng của mình đang bị nghiền nát, Jae Young chạy ngay đến nhà cậu, cư xử đáng sợ, rồi buông ra những lời mắng nhiếc.

Chuyện là vậy đó, anh đã không thể trở thành một tiền bối tốt đẹp trong mắt Sang Woo được nữa rồi. Giờ chỉ còn một cách duy nhất đó là quát lên với cậu rằng sau này đừng gặp lại nhau nữa hết như cái lần đầu tiên hai người đối mặt trực tiếp mà thôi, chỉ có như thế thì mới có thể giấu đi được lòng tự trọng đang ngập tràn trong tiếc nuối và rồi rấm của anh. Vứt hết cái gọi là “tiền bối tốt” đi, anh sẽ chính thức bỏ cuộc từ đây.

Sau sự kiện ngày hôm đó, ngoài tiết học diễn ra vào thứ Tư - Giáo dục nhân cách cho sinh viên Đại học Hàn Quốc - một môn học mà Jae Young chẳng muốn nhắc tới, thì anh hoàn toàn không hề đặt chân đến trường. Thậm chí vào ngày đi học, anh cũng cố gắng tránh xa những địa điểm mà Sang Woo thường đến nhất có thể.

Hai thứ Tư cứ thế trôi qua, khoảng thời gian đó anh ngày đêm mải mê trong rượu chè, bida, bowling, club, chơi game, hoặc đi xem phim với đám con gái đang có tình cảm mập mờ với mình. Tuy anh cũng mở bức ảnh chụp cùng với Sang Woo ra xem khoảng mười lăm lần gì đó, nhưng những cảm xúc khó chịu trong lòng dường như cũng đã dần phai nhạt theo thời gian.

Cho đến khi Sang Woo lại xuất hiện tại nhà hàng nơi anh làm việc.

‘Tên nhóc điên khùng này!’

Anh đã cảnh cáo rõ ràng rằng sau này đừng có gặp lại nhau nữa, thậm chí anh cũng đã lơ cậu ta đi một cách triệt để rồi cơ mà. Ban đầu khi nhìn thấy Sang Woo, trong lòng anh chỉ tràn ngập trong sự tức giận và khó chịu, đến mức đầu óc cứ hoa hết cả lên. Thế nhưng sau khi đứng dựa lưng vào tường khoảng năm phút, tâm trí Jae Young cuối cùng cũng bình lặng trở lại. Nếu suy nghĩ một cách lý trí mà nói thì khả năng cao là Chu Sang Woo đã đến đây mà chẳng hề toan tính gì hết. Cậu ta vốn là người luôn loại bỏ những dữ liệu không cần thiết với tốc độ ánh sáng, có khi hiện tại cậu còn chẳng nhớ nhà hàng này là nơi anh đang làm việc nữa cũng nên.

Ai nhìn vào cũng sẽ thấy Sang Woo và Ji Hye là một cặp đôi trẻ đang đi ăn uống hẹn hò trong hạnh phúc. Không biết chừng lần sau họ sẽ nắm tay nhau mà đến luôn chứ? Lần sau nữa thì cả hai bên đã yêu đương thắm thiết với nhau cả rồi? Lần nữa nữa nữa đến thì trên tay hai người sẽ là một tấm thiệp cưới? Và cuối cùng là một cái bụng bầu? Đúng là không cần nhìn cũng đoán được.

Jae Young không có bất cứ hành động thừa thãi nào mà lập tức tránh xa vị trí của hai người kia. Anh báo với Giám đốc là mình cần nghỉ ngơi một lát, sau đó chạy xuống phía dưới tòa nhà để hút thuốc. Đúng lúc ấy lại có một người bạn gọi điện thoại đến, anh đáp đại khái qua loa chứ chẳng hề nghe rõ người kia đang nói gì. Vào một ngày như hôm nay, Jae Young chỉ muốn hút thuốc mà thôi.

Và rồi anh chợt phát hiện ra Sang Woo đã bám theo mình từ lúc nào. Gương mặt cậu bi tráng hết như một tượng sĩ đang chuẩn bị lâm trận.

“Tiền bối Jae Young.”

Sang Woo đã bao giờ gọi anh như vậy chưa nhỉ? Hôm nay không hiểu sao đầu óc Jae Young lại hoạt động cực kỳ chậm

chạp.

“Anh bảo rằng mình đang bận rồi cúp máy đi. Em có chuyện quan trọng muốn nói.”

Sức mạnh đó dường như có khả năng khiến anh phải bật ra câu “Vâng ạ!” ngay lập tức vậy. Khí thế của Jae Young bẹp rúm trong nháy mắt, anh nói với bạn mình lát sẽ gọi lại rồi kết thúc cuộc gọi luôn. Thực ra lúc ấy anh vẫn chưa nắm bắt được Sang Woo sẽ nói những gì. Hay là cậu định đòi anh phí bồi thường tổn thất tinh thần nhỉ? Dù sao thì chuyện đó cũng hoàn toàn có thể xảy ra mà.

“Tại sao?”

“Em có chuyện muốn nói với anh^(*), anh mau bỏ điện thoại xuống đi.”

“... Gì cơ?”

Trong một khoảnh khắc, Jae Young đã tưởng là mình nghe nhầm.

‘Tôi chỉ có một chị gái thôi.’

‘Nhà tôi không nuôi ra được tên côn đồ nào như anh.’

‘Anh đừng có tự tiện gia tăng số lượng thành viên cho gia đình tôi nữa.’

Những lời Sang Woo từng nói trong quá khứ bỗng sượt qua tâm trí anh.

“Chúng ta cùng nhau làm game đi ạ. Em thực sự rất cần một thiết kế có năng lực như anh.”

Sang Woo điềm đạm lên tiếng. Giọng điệu của cậu như thể kiêu gì anh cũng sẽ xông xáo hô hào “Ừ được thôi! Chúng ta hãy cùng nhau cố gắng nhé!” không bằng. Ngạc nhiên hơn là trong ánh mắt của cậu lại không hề phản chiếu khả năng mình sẽ bị từ chối. Dường như Sang Woo hoàn toàn mù mờ về những vấn đề sẽ xuất hiện khi hai người xảy ra tranh cãi. Và dường như cậu cũng chẳng hề hay biết phải làm thế nào để hàn gắn lại cảm xúc đã từng bị nứt vỡ giữa họ.

“Em sẽ cố gắng hết sức để giúp anh kiếm được tiền đi du học. Anh cũng sẽ có nhiều cơ hội hơn với một portfolio đẹp mà. Những concept mà anh muốn làm, hay những điều mà anh muốn thử nghiệm... em sẽ hỗ trợ bằng 100% khả năng của mình. Hãy cứ yên tâm giao cho em. Em thực sự chắc chắn mình có thể làm được.”

Cái giọng điệu như nhân viên bán nệm sồi này là sao chứ? Nổi hoang mang trong lòng Jae Young cứ thế ngày một lớn dần.

“Khoan đã nào.”

Jae Young giơ tay ra để chặn lại mạch nói chuyện liên thoắt của Sang Woo. Anh phải làm rõ một số vấn đề cái đã. Tuy không hiểu tại sao cậu lại hành động như thế, nhưng lúc này anh cũng chỉ biết đứng nhìn chăm chăm vào cái người đang siết chặt hai nắm tay ở phía đối diện mà thôi. Cậu đứng hiên ngang như thể mình là nhân vật chính trong một bộ truyện tranh nào đó vậy.

“Em... Ban nãy em vừa nói gì?”

“Em nói là em cần một thiết kế có năng lực.”

“Nhưng em đã gọi anh là gì cơ?”

“Tiền bối?”

“Rõ ràng em đã gọi là ‘anh’ mà! Hay là anh nghe nhầm?”

Sang Woo hoàn toàn im bật. Cậu cúi thấp đầu xuống, gương mặt hoàn toàn bị chiếc mũ lưỡi trai màu đen kia che khuất.

“Là em nói nhầm thôi.”

Khoảng không tĩnh lặng bao trùm lấy cả hai. Jae Young thực sự vô cùng mịt mờ trước tình huống hiện tại. Cái tên nhóc lúc nào cũng dính lên môi cái cụm từ “tiền bối này, tiền bối nọ” đột nhiên lại chịu gọi một tiếng “anh”? Và cũng chính cái tên nhóc đã chạy trốn bằng gương mặt chán ghét đến cùng cực ấy giờ lại mời anh làm việc chung?

“Nhưng em không được phép gọi thế ạ? Mọi người đều xưng hô với anh như vậy mà.”

Khi Sang Woo một lần nữa ngẩng đầu lên, ánh mắt của cậu tràn ngập trong sự phản kháng. Jae Young cố tỏ ra là mình ổn

bằng cách quăng điều thuốc lá xuống đất, sau đó dùng chân đi qua đi lại. Thực ra lúc này hai bàn tay anh đã ướt đầm mồ hôi, trái tim thì đập như điên trong lồng ngực.

“Không được. Em không được phép.”

‘Hại tim anh lắm có biết không thằng nhóc kia.’

“Em hiểu rồi ạ.”

Hai người chìm trong bầu không khí gượng gạo. Sang Woo bấu môi nhìn chăm chăm vào bức tường. Trong tình huống hiện tại mà anh vẫn thấy cậu đáng yêu chết đi được thì có bị coi là bất thường không nhỉ? Jae Young ghim chặt tầm mắt xuống nền đất rồi tự hỏi tại sao Sang Woo lại tới tìm mình.

‘Chắc là do đang cần thiết kế thôi.’

Theo lời giáo sư từng nói thì Chu Sang Woo là một sinh viên có tư duy cực kỳ xuất sắc, vậy mà khi cần hợp tác với ai đó, cậu lại có thể lờ đi cái sự thật rằng mình từng cãi nhau một trận long trời lở đất với người ta sao? Thực ra nếu tính ở góc độ nào đó thì Jae Young hoàn toàn có thể xí xóa tất cả mọi chuyện. Thế nhưng một kẻ quá dối người trần mắt thịt như anh thật sự không dám chắc rằng bản thân có thể bình tĩnh làm game cùng với Sang Woo được hay không.

Lòng tự trọng của Jae Young đã thật sự chạm đáy, đã bị tổn thương, thậm chí vết thương ấy còn bị ấu trùng xâu xé. Mặc cho Sang Woo có “gây tội xong bỏ trốn”, có làm như mọi hành động lạnh nhạt trước đó chẳng hề liên quan gì đến cậu, thì Jae Young vẫn bị giáng cho một đòn trí mạng như thường.

Đó là còn chưa kể đến chuyện hai tuần bên cậu, anh đã phải chịu đựng dòng cảm xúc bồi rồi không biết có nên vượt qua ranh giới tình cảm này hay không, từng giây từng phút anh đều phải áp chế lại những ham muốn xấu xa đang dâng lên trong lòng mình. Jae Young không hề muốn kéo dài tình trạng đó thêm nữa. Thế nên giờ nhất định anh sẽ từ chối cậu...

“Em có tự tin sẽ hoàn thành xong trong học kỳ này không?”

Đây là lần đầu tiên Sang Woo nhờ vả anh chuyện gì đó. Lý do này khiến cho Jae Young không thể thật sự dứt khoát từ chối

cậu được. Chẳng lẽ anh đã quên lần nào mình cũng bị thằng nhóc này khinh thường rồi sao? Hẳn là không, nhưng chỉ tính riêng việc cậu chủ động tiếp cận anh trước thôi cũng đã đủ để khiến cho Jae Young bị đánh tan tác đến mức thảm hại rồi. Giờ đến chính anh cũng chẳng thể hiểu nổi bản thân mình nữa.

Thực ra, Jae Young cũng vô cùng cảm động khi một con robot luôn làm khổ anh bất cứ lúc nào giờ đây lại có thể tiến đến bắt chuyện. Có lẽ anh phải xứng đáng nhận được đề cử cho giải Nobel Hòa bình luôn quá.

“Em biết là anh có dự định du học mà. Cho em bốn tháng, hạn là đến kỳ nghỉ. Em sẽ hoàn thành nó bằng bất cứ giá nào.”

“Thời gian như vậy là quá gấp. Em còn phải đi học nữa.”

“Em sẽ giảm phần hard code xuống và tích cực sử dụng game engine. Với cả kỳ này em cũng không còn nhiều tiết đâu.”

Không hiểu thằng nhóc này lấy đâu ra động lực, sự mặt dày và cả ý chí đó nhỉ? Nhìn cậu dường như không hề có một chút mảy may lo lắng nào. Anh làm sao có thể buông lời cay đắng khi cậu cứ nằng nặc đòi làm một công việc vất vả như thế chứ. Jae Young dường như cũng đã bị dụ dỗ vào cái lời đề nghị lịch trọng tâm của cậu mất rồi.

Trách nhiệm của một tiền bối, cảm giác tội lỗi trong lòng, sự tham lam muốn sở hữu một portfolio đẹp, lòng mong mỗi được làm việc cùng một nhà phát triển game có thực tài... tất cả những điều đó Jae Young đều không cần. Anh chỉ đơn giản là muốn tìm một cái cớ để có thể tiếp tục nhìn thấy tên nhóc khùng Chu Sang Woo kia mà thôi.

“Được... được rồi. Anh đồng ý với em.”

Vừa nói ra câu này là Jae Young lập tức hối hận ngay. Anh lại một lần nữa dính vào chuyện không đâu mất rồi.

Sang Woo gật gật cái đầu như thế đã đợi sẵn câu trả lời từ lâu. Tuy không nhìn rõ lắm nhưng dường như cậu đã mỉm cười thì phải.

“Thế anh ơi, em sẽ liên lạc với anh sau nhé.”

Phong thái tự tin cùng giọng điệu đọc thoại kia có khác gì diễn viên chính trong mấy bộ phim điện ảnh đâu. Jae Young ngây ngẩn như một pho tượng đồng dỗi mắt theo bóng lưng đang dần khuất xa. Trên cánh tay anh nổi lên một lớp da gà. Đúng là không thể tin nổi. Cũng may trời đã tối rồi, giờ mà là ban ngày ban mặt thì anh thật sự sợ hãi khi phải nghĩ đến phản ứng của Sang Woo. Đến mấy thứ như trí tuệ nhân tạo cũng hiểu được phần tạp dề đen đang nhô ra phía bên dưới anh tượng trưng cho điều gì.

‘Chu Sang Woo mới gọi một tiếng ‘anh ới’ thôi mà mình đã phản ứng rồi sao?’

Mọi thứ trước mắt anh bỗng trở nên tái nhợt.

‘Mình phát điên mất. Chết... tiệt!’

Tâm trạng hiện tại của Jae Young giống hệt như khi đang làm thiết kế trên một chiếc máy tính chập cheng thì màn hình bỗng đột ngột chuyển xanh.

Jang Jae Young - Lỗi

Jae Young mở cánh cửa phòng họp ra, Chu Sang Woo đã đợi anh ở bên trong từ trước. Trên người cậu là chiếc sơ mi màu lam rộng thùng thình cùng một chiếc quần bò tối màu. Jae Young cố gắng ngồi xa cậu hết sức có thể, ánh mắt ghim chặt vào chiếc mũ lưỡi trai để tránh phải nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Hôm nay anh không đến muộn nữa nè.”

“...”

“Ngoại trừ mười hai phút.”

Trên môi Sang Woo hiện lên một nụ cười chế giễu chẳng hề hợp với bản thân. Jae Young cũng chỉ gượng gạo cười lại mà không lên tiếng đáp lời cậu.

Mặc dù đã đồng ý lời đề nghị vô lý của Sang Woo, nhưng anh vẫn còn rất nhiều điều lo lắng. Liệu anh có thể gặp gỡ cậu với tình trạng hiện tại không, mối quan hệ của hai người rồi sẽ đi về đâu, giờ mà từ bỏ thì mọi chuyện có khá hơn không? Đó cũng chính là lý do khiến anh dù đã đến trường trước cuộc họp này tận một tiếng, nhưng cuối cùng vẫn có mặt ở đây một cách muộn màng.

Em đã chuẩn bị nhiều thứ cho tiền bối lắm luôn.”

Vậy sao? Hôm nay Sang Woo cư xử không hề giống với bình thường chút nào, cậu mua cả đồ ăn vặt và nước uống rồi bày hết chúng lên bàn. Tuy nhiên danh mục sản phẩm mà cậu mua lại không được bình thường cho lắm. Nước gạo, bim bim khoai lang, quây xoắn mật ong, rồi còn cả bánh mật ong...

‘Đây là tiệc mừng thọ sao?’

Vì phép lịch sự, Jae Young vẫn đưa một miếng bim bún khoai lang vào miệng.

“Anh sẽ ăn thật ngon.”

Vừa nhai miếng bim bim cứng đơ, Jae Young vừa len lén nhìn về phía Sang Woo. Gương mặt cậu vẫn lạnh nhạt như lần đầu hai người gặp nhau. Và điều này khiến anh có chút hoảng sợ. Liệu đây có đúng là tên nhóc đã phe phẩy cái đuôi dụ dỗ anh về làm game cùng không nhỉ? Mới hôm qua thôi đôi mắt cậu còn lấp lánh, giọng nói cùng điệu dáng đáng yêu lắm cơ mà? Là anh đã nhầm nhọt gì sao?

“Khi làm việc với em thì anh cần lưu ý hai điều.”

Sang Woo đánh thẳng vào phần thân bài mà không hề báo trước.

“Đầu tiên, anh nhất định không được chậm deadline, cũng không được trễ hẹn.”

“Ừm.”

“Thứ hai, em không phải người có thể chấp nhận những thứ đại khái qua loa đâu.”

“...”

Jae Young dần không thể quản lý được biểu cảm của mình nữa. Lý trí của anh biết rõ rằng Sang Woo tìm đến tận nơi mình làm việc chỉ là vì đang cần “một thiết kế có năng lực”, nhưng trái tim anh lại không tài nào chấp nhận được điều đó. Vì với anh, Sang Woo không chỉ đơn giản là “một nhà phát triển game có năng lực”. Cái bầu không khí kích thích được cả nhu cầu tình dục của anh rốt cuộc đã biến đi đâu mất rồi.

“Vậy là anh không ý kiến gì.”

Sang Woo tự tiện đưa ra kết luận rồi lôi một tờ giấy A4 từ cặp tài liệu ra. Jae Young nhận lấy nó trong tình trạng hoàn toàn mất hết mọi ngôn từ.

Thật ra khi Sang Woo cam đoan rằng sẽ làm ra một tựa game cực kỳ đỉnh cao trong vòng bốn tháng, anh đã nghĩ hử là cậu đang huênh hoang mà thôi. Bởi dù có giỏi giang xuất sắc đến đâu thì mọi thứ cũng sẽ bị bó hẹp trong giới hạn của một sinh viên,

chưa kể nhân lực hiện tại chỉ có đúng hai người, việc hoàn thành trong khoảng thời gian ngắn như thế gần như là không thể.

Thế nhưng tên nhóc điên khùng này hóa ra lại vô cùng nghiêm túc. Bảng biểu mà cậu lập bao gồm tất cả các bước trong kế hoạch, từ khi dự án cho đến tận khi kiểm tra rà soát lại mọi thứ. Xuyên suốt quá trình bắt đầu đều được Sang Woo cân nhắc một cách tỉ mỉ.

“Cái này có khó quá không? Đặc biệt là phần của em ý.”

Tuy mảng kế hoạch và thiết kế cũng không dễ dàng, song thật sự mà triển game tuyệt đối không phải là chuyện đùa. Thời gian thực hiện thì có thể ngắn, nhưng còn phải xây dựng kế hoạch đưa ra thị trường ở cả hai hệ điều hành là iOS và Android. Đặc biệt tháng cuối cùng, chắc chắn Sang Woo sẽ ở trong tình trạng sống dở chết dở. Phải khớp server, phải test network, test bảo mật, rồi còn cả tối ưu hóa thiết bị. Mặc dù không quá am hiểu về lĩnh vực phát triển game, nhưng nhìn vào cái đồng chữ trên giấy này thôi anh cũng hiểu đây không phải vấn đề dễ xơi rồi. Vậy mà Sang Woo vẫn có thể nói chuyện nhẹ nhàng như không.

“Em đủ sức để làm mà. Phần Graphic của anh có vấn đề gì không?”

Jae Young cau mày. Vì chưa có kế hoạch cụ thể về design nên trên giấy còn rất nhiều khoảng trống, trong khi đó tất cả các công việc như phác thảo nhân vật, item, hay thiết kế bản đồ đều phải hoàn thành trong vòng một ngày. Bộ người thiết kế là cái máy bán hàng tự động ngày nào cũng phải nhả ra ba bản demo hay sao?

“Em biết là anh chẳng có gì phải phàn nàn hết...”

Một lần nữa Sang Woo lại mặc định bỏ qua vấn đề. Cậu ngồi khoanh tay trước ngực và nhìn thẳng vào mắt Jae Young. Trong khoảnh khắc ấy, cậu thật sự trông không khác gì một cỗ máy, và điều đó khiến nội tâm của Jae Young có một thoáng giật mình.

“Lợi nhuận thu được sẽ chia 8:2. Em 8, tiền bối 2.”

Mây vân đề như lợi nhuận thì quả thật Jae Young không mây bận tâm. Bởi dù có theo chân dự án mờ mịt này đến được phút cuối cùng, thì nó cũng chỉ đơn giản là để anh có cơ hội được gặp mặt Sang Woo mà thôi. Dù vậy, nếu anh còn cho qua tiếp thì cái khí thế hùng hực của tên nhóc kia sẽ ngày càng được đã lần tới mất, anh cần phải trấn áp mọi thứ lại ngay mới được.

“Đúng là thứ ông chủ vô đạo đức.”

“Như thế là em đã cho anh nhiều lắm rồi đó. Kế hoạch thì được lên sẵn hết, vẽ vời vài đường thì có gì khó khăn đâu? Anh cứ dùng số thời gian anh đi theo bắt nạt em để ngồi vẽ là được mà.”

“Thằng nhóc này, lại nói năng bừa bãi nữa đấy hả?”

Mặc cho Jae Young có muốn cố tình đụng chạm đến cậu hay không, Sang Woo này giờ vẫn luôn kích động anh khi không ngừng giao dịch với anh như với một tên thợ vẽ bình thường. Nhưng Jae Young không hề có ý định chịu thua. Anh khoanh tay trước ngực rồi ngà lưng vào thành ghế.

“Mọi thứ vẫn còn chưa bắt đầu mà? Không biết chừng dự án này sẽ đổ bể đó, lợi nhuận cái gì chứ. Thực ra với một bản kế hoạch như vậy thì anh không hề có ý định tham gia.”

Jae Young nói bằng âm lượng khá lớn, nhưng Sang Woo lại không hề giật mình mà chỉ bình tĩnh đáp trả.

“Vậy anh muốn như thế nào?”

“Sửa lại bản kế hoạch này chứ sao. Đừng có hỏi anh nữa.”

“Nếu là tiền bồi thì anh sẽ sửa thế nào?”

“Là anh thì thứ này vứt đi là cái chắc. Sao có thể hoàn thành nổi chứ?”

“Được thôi. Hôm nay thì hơi khó cho việc sửa chữa lại toàn bộ, vậy từ giờ cho đến buổi họp lần sau anh hãy chỉnh sửa bản kế hoạch rồi mang nó đến đây đi. Vì anh có tham gia vào công đoạn lên kế hoạch nên em sẽ điều chỉnh tỷ lệ ăn chia lợi nhuận thành 5:5.”

“Cái gì cơ?”

Vậy là anh đã mắc bẫy rồi. Trong lúc bối rối Jae Young đã lỡ miệng nhận luôn cả phần lên kế hoạch, và Sang Woo hoàn toàn không cho anh cơ hội để nói gì thêm nữa. Cậu đẩy tài liệu sắp xếp concept phác thảo của game về phía Jae Young. Mà thứ này thì anh đã từng nhìn thấy trước đây rồi.

“Lần trước anh đã nói bản phác thảo này cực kỳ nhạt nhẽo đúng không? Vậy anh hãy sửa lại cho nó thú vị đi. Nếu trong buổi họp lần sau anh còn chưa làm xong thì chúng ta cứ theo phương án cũ mà thực hiện. Hãy gửi lại em tài liệu vào nửa đêm ngày hôm trước theo địa chỉ mail được ghi trên này.”

Jae Young xác nhận lại thời gian biểu bằng một nụ cười gượng gạo. Buổi họp tiếp theo là vào ngày mai còn gì. Và cái thứ gọi là “nửa đêm ngày hôm trước” chính là khoảng bảy tiếng nữa.

“Em là xã hội đen à?”

“Lịch trình của chúng ta rất gấp gáp, em không thể cho anh nhiều thời gian hơn được đâu.”

Sang Woo lạnh lùng nói rồi nhét giấy tờ vào ba lô. Cậu đứng dậy mà không hề nhìn thẳng vào mắt anh. Đây là một buổi họp mà cậu chính là người chủ trì. Tuy Jae Young cũng đoán được nó sẽ khác xa so với tưởng tượng của mình, nhưng anh không nghĩ rằng mọi thứ có thể xả giao đến mức này. Anh còn tưởng bầu không khí đặc biệt của ngày hôm trước sẽ còn vương lại chút dấu tích nào cơ. Jae Young lạnh nhạt lên tiếng hỏi:

“Đã đi rồi sao?”

“Em có việc nên không thể ở lại lâu hơn nữa.”

“Việc gì?”

“... Em không thích nói.”

Chưa bao giờ Sang Woo tránh né trả lời anh bằng một thái độ mơ hồ đến thế. Jae Young vốn là kiểu người vô cùng tinh ý, nhưng anh cũng không đoán được tại sao cậu lại phải bỏ đi vội vàng. Rất nhanh sau đó, âm thanh của cánh cửa phòng họp được mở ra vang lên.

‘Thôi được rồi. Cũng may mà chỉ nói chuyện công việc là xong.’

Dù Jae Young lâm thâm trong lòng như vậy nhưng thật ra anh vẫn cảm thấy tiếc nuối.

“À, còn chuyện này nữa...”

Vừa nghe thấy giọng Sang Woo là anh đã ngẩng phắt đầu lên. Đôi con ngươi đậm màu do khuất bóng bên dưới chiếc mũ lưỡi trai lúc này đang hướng xuống nhìn về phía anh.

“Sau này anh hãy cẩn thận hơn, đừng đụng vào vào cơ thể em mà không hề báo trước nữa. Em cảm thấy không thoải mái.”

Dường như Sang Woo không hề biết mình đang nói gì, nhưng Jae Young lại chợt dạ khi khao khát thâm kín của anh có vẻ đã bị cậu phát hiện ra. Lòng tự trọng bị tổn thương khiến gương mặt anh đỏ bừng cả lên.

“Đặc biệt là những hành động kiểu như áp sát, nắm cổ tay, hay thì thầm vào tai em.”

“Anh chắc chắn sẽ không như vậy nữa đâu.”

“Vậy hẹn gặp anh vào buổi họp lần sau.”

“Là ngày mai luôn rồi còn gì. Em nói ‘buổi họp lần sau’ nghe như mấy ngày nữa không bằng.”

“Nhưng em thích nói thế.”

Sang Woo để lại câu nói đó rồi rời khỏi. Trong căn phòng họp - nơi bị cậu quét qua như một cơn gió rồi biến mất - Jae Young ngồi giữa đống đồ ăn vặt bao quanh cùng với biểu cảm giống như vừa bị ai đó tát cho một phát.

‘Chuyện này... là sao chứ?’

Thực ra anh chẳng hề có chút hứng thú nào với việc làm game cả. Bàn thân cũng không hề gấp gáp muốn thay khung thời gian của mình bằng một lịch trình dày đặc đến mức quá sức như vậy. Chỉ vì tiếng “anh ới” đó mà anh đã bị mê hoặc đồng ý làm cái dự án vô lý này. Ai mà ngờ được Sang Woo trong buổi họp ngày hôm nay đã không còn là nhóc hậu bối dễ thương của ngày hôm qua nữa chứ. Cậu đã hiện nguyên hình là con quỷ phát điên vì công việc mất rồi.

‘Mấy thứ này chẳng ngon chút nào.’

Jae Young mãi mê dọn dẹp đồng đồ ăn vật mà Sang Woo để lại đến nỗi bị muộn trong cuộc hẹn buổi chiều của mình.

☿W(*)

“Hai người làm mà chỉ có bốn tháng? Lại còn phải hoàn thành xong trong học kỳ này?”

Gương mặt người bạn kia bỗng nhăn tít cả lại. Jae Young dùng cánh tay tựa vào bàn bida, rồi đặt gậy xuống đánh thẳng vào trái bóng giống như hình ảnh mình đã học được ở đâu đó. Một đường bóng đẹp mắt nhưng lại đi lệch.

“Ngay từ đầu đã là không thể đúng không?”

“Cùng còn tùy vào chất lượng đến đâu. Nếu máy móc tốt thì cậu có thể làm ra mấy tựa game kiểu như Galaga chỉ trong một ngày.”

“Trước mắt tớ cũng chỉ mới nghe nói cậu ta lập trình rất giỏi thôi. Chưa kể hình như thằng nhóc này còn đang kỳ vọng doanh thu sẽ đạt tầm hàng chục triệu won.”

“Ấy, chuyện đó không thể đâu. Cậu bị mắc bẫy rồi.”

“Haiz, đúng thế nhỉ?”

Jae Young cười xòa trước lời mà bạn mình nói, sau đó anh lại cầm gậy đánh bóng lên. Anh hạ thấp người xuống, kẹp chiếc gậy giữa các ngón tay rồi di chuyển trước sau. Nhưng đúng lúc đó thì chuông báo tin nhắn đột ngột reo vang trong túi áo khiến anh bị mất tập trung. Âm báo còn tiếp tục vang lên thêm hai lần nữa. Jae Young đành thả gậy xuống và mở điện thoại ra xem.

[Số điện thoại không có trong danh bạ: Còn năm phút nữa là tới hạn nộp.] 23:55

[Số điện thoại không có trong danh bạ: Vì chưa nhận được mail nên em nhắn để nhắc anh.] 23:55

Jae Young nhét điện thoại trở lại trong túi áo với biểu cảm bức bối. Mấy dòng tin nhắn này khiến anh buộc phải nhớ đến gương mặt lầm lì của cậu - một gương mặt dường như muốn nói giữa hai người họ chẳng có chút mập mờ nào hết.

‘Hắn là em rành lắm đúng không?’

Jae Young siết cây gậy trong tay chặt hơn mức cần thiết. Anh lựa chọn một tư thế rồi đánh vào quả bóng trắng, nó trượt đi và đẩy một quả bóng đỏ đi chéo một đường trên mặt bàn, cuối cùng là rơi trọn xuống lỗ.

“Oa... cậu ăn may đúng không?”

“Thằng khốn, đó gọi là thực lực.”

Tiếp theo là đến lượt của bạn anh. Cậu ta đánh bóng với cái điệu bộ bảnh chọe hết sức có thể.

“Cậu nói đó là hậu bồi khoa tứ hử? Tên cậu nhóc đó là gì?”

“Chu Sang Woo.”

“Không biết là ai luôn. Cũng phải thôi, tứ mà quen được cả mấy đứa mới nhập học trong học kỳ này thì mới là lạ đó.”

“Hình như chỉ kém có hai khóa thôi. Có thể cậu cũng sẽ quen đây... Nhóc đó có mặt trong buổi MT hồi năm ba mà. Là cái người tuy uống được rượu nhưng không chạm môi vào bất cứ thứ gì mà cậu đưa ý.”

“À, thằng nhóc khùng đó sao? Cậu nói thế thì tứ nhớ ra rồi. Nếu cậu ta là người làm thì dự án này sẽ đỉnh lắm đây. Nhưng mà tự dưng sao hai người lại thành một team vậy?”

‘Ừ, thế mới tài.’

Jae Young đánh bóng mà không trả lời câu hỏi kia. Một hậu bồi không thể làm việc teamwork, cùng một tiền bồi chỉ cần nghe thấy tiếng “anh ới” là liền chọn rộn cả lên. Đúng là một tổ hợp không chê vào đâu được. Lần này anh cũng đánh bóng rất mạnh, quả bóng đi theo một quỹ đạo vô cùng khó hiểu nhưng lại thành công rơi xuống lỗ khiến người ta nổi da gà. Đúng như lời bạn anh nói, hôm nay Jae Young thật sự gặp may rồi.

“Hôm nay cậu đúng là không đùa được nha.”

Đang định lên tiếng trả lời thì điện thoại của Jae Young bỗng reo vang. Anh nhăn nhó lấy cái thứ ồn ào đó ra khỏi túi áo. Đương nhiên vẫn là cái số không lưu kia gọi đến. Nội dung thì chắc chắn là lại giục già anh giờ đã đến nửa đêm rồi. Jae Young lập tức ngắt máy.

Anh cùng bạn mình im lặng tập trung vào trận đấu. Tuy người bạn kia theo cũng khá sát nút nhưng trong vụ cá cược này, Jae Young có thể đảm bảo kiểu gì mình cũng giành được chiến thắng một cách dễ dàng. Lát sau, điện thoại tiếp tục reo vang. Anh đoán vẫn là Sang Woo gọi đến thôi, thế nhưng dãy số hiện trên màn hình lần này lại là của điện thoại cố định. Một căn phòng trọ sao có thể có điện thoại cố định được chứ, đó là thứ mà ông ngoại anh - một người không sử dụng điện thoại di động - thỉnh thoảng lắm mới dùng ở những nơi như khách sạn mà thôi. Cũng chính vì thế mà lần này Jae Young quyết định nghe máy.

“Alô?”

“Em là Chu Sang Woo đây.”

“...”

“Nửa đêm rồi vẫn chưa thấy mail của anh gửi đến nên em quyết định gọi điện. Anh có chuyện riêng nên không thể hoàn thành đúng deadline sao?”

Giọng nói nhạt nhẽo của Sang Woo đập vào lỗ tai Jae Young. Rõ ràng anh chỉ cần huých toẹt rằng bản thân mình không muốn làm nữa rồi bỏ quách cái dự án này đi là xong. Lý do duy nhất khiến lúc này đây anh trở nên lưỡng lự chỉ bởi vì đối tượng chính là Chu Sang Woo mà thôi.

“À, anh hơi bận.”

“Tiền bối.”

“Hả?”

“Tiếng bida.”

Tuy trong giọng nói của cậu không hề có ý vị trách cứ, nhưng nó lại thành công khiến cho Jae Young chẳng dám hó hé thêm câu nào nữa.

“Từ giờ đến mai anh gửi cho em là được chứ gì.”

“Lần sau anh hãy hoàn thành đúng thời hạn giúp em nhé.”

Sang Woo im lặng, phía bên đầu dây của cậu hình như có tiếng trẻ con khóc. Chắc là cậu đã sang nhà hàng xóm để gọi điện

nhờ rồi. Đúng là một thằng nhóc ngoan cô.

“Anh cúp máy đây.”

“Vâng ạ.”

Jae Young nhét điện thoại vào túi rồi thở dài thườn thượt. Ghét công việc này nhưng lại không thể bỏ ngang nó. Lòng đam mê với game của anh thực sự đã nguội ngất cả rồi.

“Hôm nay để tớ trả cho, giờ tớ phải về đây.”

“Ờ, sao tự nhiên lại thế? Cái tên nhát nhẽo này.”

Mặc kệ vẻ bức dọc của bạn mình, Jae Young cứ thế đi thẳng về nhà.

[Tôi: Tớ bắt đầu phải làm nốt cái đồng tàn dư mà cậu để lại rồi đây này.] 02:47

[Han Soo Young: Cảm thấy thế nào??] 02:47

[Tôi: Như một trò đùa?] 02:48

[Han Soo Young: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha] 02:49

[Han Soo Young: Ha ha ha ha ha] 02:49

[Han Soo Young: Khi nào thì chúng ta gặp nhau uống rượu được nhỉ ^^] 02:49

[Tôi:

Giải thích cho tớ nghe tại sao cậu lại đồng ý đi theo cái bản phác thảo này được không] 02:53

[Han Soo Young: Ban đầu tớ cũng cảm thấy hết như cậu đó?? Nhưng cái tên nhóc phát triển game kia có tính cố chấp cực kỳ mạnh. Tớ đã bảo phải sửa lại hết rồi nhưng cậu ta cứ nhất quyết làm theo ý mình ^^ . Cậu cũng chỉ cần phối hợp ở mức độ nào đó thôi, cứ coi như đây là một trải nghiệm hay ho đi.] 02:54

[Tôi: Phấn] 02:55

[Han Soo Young: Xin lỗi nha người anh em ~~] 02:55

Thật sự là Jae Young hoàn toàn mờ mịt không biết phải sửa cái bản thảo Người rau này từ đâu mới được. Nhìn bình minh lên cao trong khi bản thân vẫn đang loay hoay thử hết cái này đến cái khác khiến anh thực sự cảm thấy phẫn nộ. Ngoại trừ dòng suy nghĩ coi Sang Woo trở thành đối tượng yêu đương ra thì cái

quả dự án khó sửa này cùng khiến anh stress không kém tẹo nào.

‘Chết tiệt thật, không phải như vậy.’

Nếu ngay từ đầu đã không muốn làm thì đừng nên nhận lời mới đúng, giờ cùng đâu thể bỏ tên mình ra khỏi cái đồng hồ đồng này. Thậm chí có tạo ra hẳn một concept mới thì trong mấy tiếng đồng hồ nữa cũng chẳng thể xong nổi. Chưa kể anh còn chẳng có chút động lực làm việc nào. Tên nhóc đó đối xử với anh còn không bằng cái móng chân, sao anh có thể cố gắng hết sức để làm ra thứ gì đẹp đẽ cho cậu ta được?

Chu Sang Woo - chỉ cần nghĩ đến cái tên này thôi đã khiến Jae Young muốn thở dài. Vì cớ gì mà anh lại mê mẩn cái tên nhóc vô nhân tính liên tục sai bảo mình một cách hợm hĩnh, lại còn chắc mẩm rằng thiết kế là công việc chỉ cần trong một ngày là xong nữa chứ?

‘Không muốn gặp nhau nhưng trong lòng lại thấy nhớ.’

Tình trạng hiện tại thật sự là quá đổi mơ hồ. Chiếc bút xoay tít giữa các ngón tay anh một cách đầy thô bạo. Rõ ràng là bản thân không hề ham thích việc này chút nào, nhưng lại chẳng cam lòng đi hợp với hai bàn tay trống không. Nghĩ đến đây, Jae Young bắt đầu bật mở nắp bút.

✂W

“Em đã kỳ vọng tiền bối mang đến được một câu chuyện tươi mới và độc đáo, nhưng hóa ra em đành phải thất vọng rồi.”

Công việc này đã ngốn rất nhiều sự quyết tâm của anh đấy nhé, sao có thể dùng từ quá đáng như vậy cơ chứ. Cảm giác bức bối dâng lên trong lòng Jae Young, nhưng bên ngoài anh vẫn cứ cố tỏ ra mình chẳng hề hấn gì mà ngồi tựa lưng vào ghế, hai cánh tay khoanh trước ngực.

“Tiêu đề và kế hoạch ban đầu đều giữ nguyên, chỉ có phần nhân vật là được chỉnh sửa, mà anh nghĩ phần art này đã phù hợp với concept chưa?”

Sang Woo đặt ba tờ giấy vẽ phác thảo nhân vật xuống mặt bàn. Và rồi những ngón tay trái của cậu thành công trộm được

ánh mắt anh. Bàn tay với những khớp xương gồ lên kia khó có thể được coi là đẹp. Thế nhưng trong lòng Jae Young lại dấy lên một khao khát muốn cho bàn tay ấy vào bên trong khoang miệng, sau đó liếm láp dây dưa trên từng khớp xương. Đột nhiên những ngón tay của cậu khẽ kéo mũi lưỡi trai thấp xuống, rồi lại trở về phía dưới mặt bàn.

“Em đã nói đây là game dành cho trẻ con mà. Tuy những bậc phụ huynh trẻ tuổi cũng là tệp khách hàng tiềm năng, nhưng nếu còn đủ tỉnh táo thì họ sẽ không đời nào cho con mình chơi thứ này đâu.”

Jae Young cố gắng hết sức để kiểm chế bản thân, anh nhìn thẳng vào đôi mắt đã bị mũi lưỡi trai che khuất đi một nửa của người đối diện.

“Ý em là chỗ nào?”

Khuôn miệng mím thành đường thẳng tắp của Sang Woo hình như đang rất bất mãn. Ngón tay cậu chỉ vào nhân vật xuất hiện đầu tiên. Móng tay rất ngắn, hình dạng bán nguyệt hiện lên vô cùng rõ ràng, có lẽ cậu chỉ mới cắt gần đây thôi.

“Trang phục của nhân vật này không ổn chút nào, trông giống hệt như một tên du côn. Game của chúng ta có thuộc thể loại kung fu đâu.”

Nói xong cậu để tờ giấy đó sang một bên, ngón tay tiếp tục chỉ vào nhân vật thứ hai.

“Còn đây nữa, thứ này là xà lách hay cần tây vậy? Em hoàn toàn không có ý niệm gì về nó luôn. Đã là game giáo dục thì không thể vẽ như thế này được.”

Nhân vật thứ ba tiếp tục bị lên thớt ngay sau đó.

“Củ khoai tây đi qua đi lại bằng phần mầm non của chính nó là hình ảnh không hề có tính trực quan, chưa kể nhìn còn đáng sợ chết đi được. Bộ anh không còn cách chuyển động nào khác đẹp hơn sao?”

Jae Young ghen lời rồi mỉm cười gượng gạo. Anh cứ nghĩ Sang Woo là một tên nhóc không hề có chút tế bào nghệ thuật nào, và hẳn là cậu sẽ thông qua bản kế hoạch này mà chẳng ý

kiên ý cò gì cả, thế nhưng hóa ra Sang Woo cũng là một người có những tiêu chuẩn tùy thuộc vào hoàn cảnh. Hơn nữa tất cả những ý kiến cậu nêu ra đều hợp tình hợp lý, điều này khiến cho Jae Young không thể cười xòa cho qua được nữa.

Anh chăm chú nhìn bản phác thảo. Quả cả tím kia cứ như thể đang phản chiếu sở thích cá nhân của anh, thậm chí còn đem đến cảm giác lố bịch. Củ khoai tây thì trông cũng khá đẹp đấy, nhưng do chẳng biết phải xử lý phần cẳng chân như thế nào nên anh đã ép buộc biến nó thành cái mầm cây, thực ra lúc vẽ anh cũng đã cảm thấy ý tưởng này có chút kỳ quái rồi. Sang Woo nguệch ngoạc viết kết quả lên ba trang phác thảo mà chẳng hề mảy may đắn đo. Còn Jae Young thì thật sự có một điều muốn nói.

“Em cho anh có một ngày thì kỳ vọng cái gì chứ. Đúng là đó ác quỷ.”

Tổng thời gian sáng tạo của Jae Young chỉ vồn vện có bảy phút. Anh còn chẳng bỏ ra đến một ngày, thậm chí một tiếng đồng hồ cũng không tới, thế nhưng anh vẫn rất hùng hổ đập bàn phản kháng. Dồn nén người khác vào một lịch trình quá sức chính là bằng chứng cho việc không am hiểu gì về lĩnh vực của họ. Vậy mà Sang Woo vẫn có thể mặt dày lên tiếng đáp trả anh.

“Em chưa từng kỳ vọng vào bất cứ ai. Chỉ với anh em mới như vậy thôi.”

“...”

Câu nói này gần như đạt mức trí mạng. Nếu Sang Woo buông lời chỉ trích thì anh sẵn sàng cho chuyện này toang luôn, nhưng giọng điệu ban nãy của cậu lại khiến cho cơn giận của anh xếp lếp không còn gì. Cảm giác này là gì đây - cái cảm giác không thoải mái khi trái tim giống như bị thứ gì đó đè nặng. Giờ dù anh có giải thích rằng đây không phải thực lực tốt nhất của mình hay bất cứ lý do nào đi chăng nữa, cậu cũng sẽ chẳng nghe đâu.

“Vậy thì quyết định chúng ta sẽ đi theo kế hoạch ban đầu.”

“Không được.”

“Thê anh có phương án nào khác sao?”

Ánh mắt lạnh nhạt của Sang Woo hướng về phía anh. Một nửa con người sắc như dao kia đã bị che khuất sau vành mũ. Chỉ riêng ngày hôm nay thôi, Jae Young cảm thấy biết ơn chiếc mũ lưỡi trai này.

“Anh sẽ làm lại từ đầu.”

“Chúng ra không có thời gian để lãng phí đâu.”

“Buổi họp lần sau có là được mà. Khi nào ấy nhỉ... Thứ Tư sao?”

Jae Young nhăn mặt. Thằng nhóc này làm cái gì mà ngày nào cũng xếp lịch họp thế. Nhìn lại thời gian biểu mới thấy, ngoại trừ cuối tuần vướng lịch làm thêm của Sang Woo ra thì hai người họ họp theo chu kỳ hằng ngày luôn. Khi cậu nói lịch trình sẽ rất bận rộn thì anh chỉ nghĩ công việc sẽ được vận hành thật nhanh chóng thông qua email là chủ yếu thôi. Không thể tin nổi là ngày nào họ cũng sẽ gặp nhau và kiểm tra lại mọi thứ.

Jae Young hướng tầm mắt về phía khóe miệng đang mím chặt một cách cứng nhắc của Sang Woo. Nếu anh mang đến một thành phẩm đủ để khiến cậu vừa lòng, thì liệu đôi môi kia có thôi bực dọc rồi cất lên những lời hay ý đẹp không?

‘Anh ơi, em sẽ liên lạc với anh sau nhé!’

Thanh âm đột ngột xen vào ấy khiến cho mọi thứ bỗng trở nên dịu dàng hơn cả khi anh được nghe trong thực tế. Đó là lần duy nhất Sang Woo nói với anh bằng chất giọng đẹp dễ đến vậy. Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi thôi mà anh đã hoàn toàn bị cậu hạ đo ván. Jae Young lắc đầu thật mạnh, cái ký ức nguy hiểm này làm ơn hãy ra khỏi đầu anh đi.

“Trong trường hợp này, em sẽ cho anh đến cuối tuần.”

Sang Woo cho anh thêm được vài ngày mà khoe khoang như thể đang làm được việc gì đó vĩ đại lắm không bằng.

“Tài liệu thì đến nửa đêm ngày Chủ nhật anh phải gửi mail cho em...”

“Anh không gửi đâu, em đừng có mà gọi điện thúc giục nữa.”

“Tại sao?”

“Phong cách của anh là như thế đấy. Trước đó anh không thể làm được gì, chỉ khi còn vài tiếng nữa là đến deadline thì anh mới có thể hoàn thành mọi thứ.”

Đôi mắt của Sang Woo dần híp lại. Rõ ràng là cậu không hề thích thú gì với câu trả lời của anh.

“Giống như quả bom không biết trước khi nào sẽ nổ vậy.”

“Ngay cả phong cách làm việc khác nhau mà em cũng không chấp nhận được thì lấy tư cách gì ra để trở thành leader chứ? Trông anh đây như thế này thôi chứ chưa từng chậm deadline trong bất cứ dự án quan trọng nào đâu đấy nhé.”

“Vậy dự án này có được tính là quan trọng không?”

“Ai mà biết. Chuyện này còn phụ thuộc vào công việc của em mà.”

“Tất cả đều là những đáp án mơ hồ.”

Sang Woo sắp xếp lại giấy tờ bằng gương mặt lạnh nhạt. Có vẻ như cuộc họp hôm nay cũng sẽ kết thúc sớm rồi. Cậu cất đồ vào trong ba lô rồi cẩn thận kéo khóa lại. Đeo ba lô lên vai xong, cậu đi thẳng một mạch về phía cửa mà không thèm liếc nhìn Jae Young lấy một lần. Khi cánh cửa mở được một nửa, cậu ngoảnh lại nói:

“Hẹn gặp anh vào buổi họp lần sau.”

“Em lại đi luôn bây giờ á?”

“Vâng ạ.”

“Vẫn không thích nói ra lý do hả?”

“Anh hiểu em rồi đấy.”

Rầm. Cánh cửa đóng lại.

Sang Woo rời đi rồi mà Jae Young vẫn cứ ngồi nhìn chằm chằm vào chiếc ghế trống cậu bỏ lại. Hai người khác biệt như ngày với đêm thực sự có thể làm việc cùng nhau sao? Chỉ cần chờ một chút là xung đột đã xảy ra, chưa kể còn chuyện bất đồng ý kiến nữa, tất cả đều khiến anh thực sự mệt mỏi. Tên nhóc đó chỉ là đang cư xử xã giao thôi, nếu anh mà có tỏ ra thân mật hơn

một chút thì không biết chừng sẽ bị đẩy ra ngay, chính vì động cơ xấu xa của mình mà anh đã vô thức bước chân vào cái bẫy do Sang Woo đào sẵn. Nhưng chẳng lẽ đã nghe thấy cái giọng điệu tiếc nuối và thất vọng tràn trề đó rồi mà anh vẫn cứ phải dính chặt lấy cậu sao? Đứng trên bất cứ phương diện nào thì từ bỏ vẫn là lựa chọn tốt nhất. Chỉ là lòng tự trọng của Jae Young đang không cho phép anh làm như thế mà thôi.

‘Mình cứ thử xem sao vậy.’

Trong tưởng tượng của Jae Young, sau khi được chiêm ngưỡng bản thiết kế nhân vật do anh đích thân làm, hai mắt Sang Woo sẽ sáng lấp lánh, bàn tay vỗ vào nhau lấp đóp, còn khuôn miệng thì sẽ há hốc ra vì quá đỗi ngạc nhiên.

‘Anh Jae Young, anh đúng là đỉnh nhất trên đời.’

Thanh âm khác hoàn toàn với bản gốc ấy cứ văng vẳng bên tai anh. Jae Young nở một nụ cười đấng ngất, hai tay dọn dẹp đóng demo bị từ chối được một nửa liên gập đôi chúng lại một cách dầy thô bạo. Cuối cùng anh cũng tìm thấy động lực làm việc của mình rồi.

⌘W

Nghĩ thì dễ chứ để nhào nặn ra được một bản demo khiến tên ông chủ ác ma của anh cảm thấy thỏa mãn cũng nào phải chuyện đơn giản. Cứ mỗi khi Jae Young ngồi vào bàn làm việc là cái gương mặt sừng sĩa của tên nhóc kia lại hiện lên, nó khiến anh điên tiết đến nỗi không tài nào tập trung làm việc được. Chu Sang Woo - người luôn cho rằng chỉ cần nguệch ngoạc vài nét là xong một bức tranh - hiện lên và nói với anh rằng “Anh đúng là chẳng được cái tích sự gì hết, thất vọng thật đấy. Chúng ta sẽ thực hiện theo kế hoạch ban đầu”.

Từ bỏ ý định sẽ làm xong hình ảnh nhân vật mới trong ngày thứ Sáu, Jae Young ra khỏi nhà để đi uống rượu với một vài người anh mà mình quen. Tăng một là soju và thịt nướng tại một quán ăn gần trường đại học, tăng hai là di chuyển đến một quán bar ở Yeonseok-dong để làm một chút cocktail, tăng ba thì

đền club quây rồi uống vài ba chai bia. Lúc về tới nhà thì đèn sức cầm bút Jae Young cũng chẳng còn.

Tàn dư của việc say rượu khiến một nửa ngày thứ Bảy của anh trôi qua trong vô nghĩa. Chiều tối anh vừa ngồi húp canh giải rượu vừa xem hết hai tập phim. Sau khi đánh một giấc thật say rồi chậm chạp tỉnh dậy, rốt cuộc anh cũng chịu cầm cây bút lên khi ngày Chủ nhật đã đến. Dường như linh cảm của Jae Young cuối cùng cũng chịu xuất hiện nên anh đã phác ra được một bản demo khá gì và này nọ. Đó là một nhân vật không phân biệt giới tính với mái tóc xoắn tít được buộc lại trên đầu, hai tay cầm theo một khẩu súng laser. Vũ khí là loại được cải tiến từ thể loại Survival adventure action^(*). Còn bối cảnh sẽ lấy kiểu Steampunk Dystopia^(*).

Jae Young phác thảo ra thêm khung cảnh một tòa nhà bị nổ tung, cảnh tượng nhân vật chính nhảy dù đáp xuống đất, và cả những phiên bản cải tiến của cánh quạt cùng chiếc ô tô Jaguar. Nếu đem so sánh nhân vật Carotman của Han Soo Young với những thứ anh vẽ ra thì chất lượng của phiên bản tiền nhiệm ấy đúng là đáng xấu hổ. Dù Chu Sang Woo có gắn cúc áo lên mắt đi chăng nữa cũng sẽ không thể gạch vào bản demo này nữa đâu nhỉ? Jae Young viết concept và cốt truyện hợp lý lên giấy nhớ rồi dán vào bàn phác thảo.

Vậy là hoàn thành xong tư liệu cho buổi họp.

Jae Young đi ăn tối trong trạng thái cực kỳ thỏa mãn. Đó là bởi vì hôm nay anh được một người bạn cấp ba mời đến ăn khai trương nhà hàng bạch tuộc. Ăn xong anh còn đi thưởng thức một buổi trình diễn nhạc sống với quy mô nhỏ của các nghệ sĩ Indie, và phải đợi đến khi xem hết thì Jae Young mới chịu lê bước về nhà.

⌘W

“Bản kế hoạch này hợp làm game máy tính hơn ạ.”

‘Hự.’

Kết quả là Jae Young lại bị từ chối. Sang Woo lục lọi trong kẹp tài liệu rồi lôi ra được một tập giấy.

“Đây là tài liệu phân tích các tựa game trên bảng xếp hạng Top 100 của Appstore. 68% là các thể loại minigame đơn giản như arcade, hành động, puzzles..., 11% thì thuộc về game nhập vai, và tất cả chúng đều đến từ các công ty có quy mô lớn. Bản kế hoạch của anh chắc chắn sẽ không thể hoàn thành được trên nền tảng di động trong thời gian bốn tháng với nhân lực chỉ có hai người đâu.”

“Thế sao lúc trước em nói rằng sẽ hỗ trợ anh đi theo mọi concept mà anh muốn?”

“Nhưng cũng một vừa hai phải thôi chứ.”

Sang Woo đặt bản đề án sang một bên bằng gương mặt không cảm xúc. Jae Young hoàn toàn không ngờ đến việc sẽ bị từ chối lần nữa nên giờ vẫn còn đang sốc nặng. Anh cứ thần thờ ngồi yên như một pho tượng.

“Anh chưa làm game cho di động bao giờ mà, em có thể thông cảm được. Chúng ta đừng lãng phí thời gian thêm nữa, từ giờ hãy tập trung thực hiện theo ý tưởng ban đầu thôi.”

“Không được.”

“Lần này anh lại muốn làm gì nữa đây?”

Sang Woo khó chịu ra mặt. Đến chính Jae Young cũng không ngờ được bản thân mình lại rơi vào hoàn cảnh thất thế đến vậy. Tên nhóc kia mới là người dồn ép anh vào cái lịch trình quá sức này cơ mà, sao bây giờ anh lại trở thành kẻ mang tội mất rồi? Dường như Sang Woo đang xem anh là một thằng designer không có kinh nghiệm, cộng thêm cả bất tài vô dụng nữa. Jae Young thực sự không thể chịu đựng nổi điều đó. Anh đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, chống cả hai tay xuống mặt bàn.

“Anh sẽ không dài dòng với em.”

Sang Woo từ từ ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Cho anh thêm một ngày thôi.”

Rõ là một yêu cầu chỉ mang tính hình thức. Giờ cho hay không cho thì Jae Young cũng sẽ làm đến cùng. Thế nhưng Sang Woo lại chỉ nhẹ nhàng tránh đi ánh mắt của anh rồi khe khẽ thở dài.

“Em hiểu rồi.”

‘Ồ, cứ tưởng tên nhóc này sẽ nói không được và từ chối luôn cơ.’

Chu Sang Woo là người dễ mềm lòng đến thế sao? Jae Young nhìn chằm chằm sang phía bên cạnh. Người kia hắng giọng một cái rồi nhanh chóng sắp xếp lại tài liệu. Jae Young len lén đưa mắt nhìn trộm gương mặt cậu ở góc nghiêng, những ngón tay gầy gò, và cả phần xương cổ tay hơi nhô lên của cậu nữa. Mãi cho đến khi Sang Woo hướng về phía cửa thì anh mới giật mình bừng tỉnh. Lúc cậu ra khỏi phòng họp, Jae Young chợt nghe thấy giọng nói của cậu vọng lại.

“Làm việc với anh vất vả thật đấy.”

“Ai mới là người phải nói câu đó hả?”

Jae Young chẳng cần hỏi cũng biết buổi họp tiếp theo sẽ diễn ra vào lúc nào.

“Ngày mai gặp lại em.”

“Vâng ạ.”

Hiện tại là 5 giờ hơn. Vốn dĩ Jae Young còn định ăn tối cùng bạn bè, sau đó đến club quẩy tới bến. Nhưng không! Giờ anh phải đến phòng thực hành ngay lập tức. Sự xuất hiện của anh đã khiến cho đám hậu bối xung quanh vô cùng ngạc nhiên. Bởi vì thực sự Jae Young chỉ đăng ký đến phòng thực hành cho có mà thôi, gần đây chẳng có việc gì để làm nên anh gần như không hề ghé qua nơi này. Bật chiếc máy tính để bàn vốn toàn dùng để chơi bời lên, Jae Young ngồi xuống ghế và bắt đầu bẻ các khớp ngón tay rắc rắc.

“Anh. Hôm nay anh có chuyện gì thế?”

“Anh có chút việc thôi. Choi Yoona đi đâu rồi?”

“Em không biết ạ. Ban nãy còn thấy ở đây mà.”

Trong thời gian chờ đợi máy khởi động, Jae Young chăm chú xem xét bảng xếp hạng game trên điện thoại. Không đời nào giữa hàng loạt những tựa game kích thích lại có sự góp mặt của mấy trò chơi dành cho lũ trẻ con được. Chưa kể cái concept quần áo của kiểu game thiếu nhi thực sự không hợp với anh tẹo nào.

Màn hình máy tính vừa sáng lên là Jae Young đã ngay lập tức mở phần tạo tài liệu ra rồi lạch cạch gõ để mục.

‘Bản Kế Hoạch’

Nếu em đã thích mấy thứ hình thức đến thế thì anh đây sẽ đề em toại nguyện. Là người không quan trọng hình thức không có nghĩa là không thể tạo ra mấy thứ như vậy đâu nhé.

Trang 1: Nghiên cứu thị trường và phân tích những tựa game đang được yêu thích.

Trang 2: Đề xuất thay đổi thể loại

Trang 3: Đề xuất thay đổi tựa đề game

Trang 4: Concept và cốt truyện

Trang 5: Phương án về bối cảnh, nhân vật, vũ khí, và mobs.

Các ngón tay của Jae Young lướt như bay trên bàn phím. Ánh mắt anh di chuyển liên tục qua lại giữa màn hình điện thoại và màn hình máy tính, một góc trong đầu đang thực hiện phân tích dữ liệu, góc còn lại thì tiến hành lập ra một bản kế hoạch mới. Ở một nơi tăm tối nào đó, lòng tự trọng đã bẹp rúm của Jae Young không ngừng hét lên cái này không được, mà cái kia cũng không xong.

Jae Young nhanh chóng hoàn thành phần phân tích thị trường, đồng thời quyết định thể loại của trò chơi này sẽ là “side-scrolling shooting game”(*). Anh cũng giải thích thêm đây là kiểu game retro hành động phiêu lưu thông qua các bước nhảy lên của nhân vật. Do đang ở trong trạng thái sục sôi nên Jae Young có thể nghĩ ra các ý tưởng một cách vô cùng trơn tru.

Anh tưởng tượng ra khung cảnh thiên thạch rơi xuống, một nông trại rộng lớn bỗng ở trong tình trạng ô nhiễm vật chất vũ trụ. Những loài động vật nơi đây bị đột biến thành những hình thù kỳ quái, và phe cánh duy nhất có thể chế áp được chúng chính là đám rau củ nhờ có sự biến dị dưới ảnh hưởng của thiên thạch mà giờ đây đang trở nên vô cùng cường thế. Cốt truyện của game sẽ lấy bối cảnh một nhà khoa học điên loạn đang cố gắng tiếp cận phần trung tâm của nông trại với mục đích nghiên cứu nhằm đạt giải Nobel Sinh vật học.

Jae Young vớ đại lấy tờ giấy gân đó rồi phác họa ra hình ảnh một nhà khoa học với hung khí là một củ cà rốt trên tay. Phần mở đầu mà trót lọt thì mọi thiết lập khác cứ thế mà tuôn trào qua đôi bàn tay anh. Củ cà rốt là vũ khí, bắp ngô là súng trường, hạt giống là đạn dược, bí ngô là thuốc nổ, khoai tây là lựu đạn, xà lách là mìn bẫy.

Roạt roạt roạt, cây bút trong tay Jae Young liên tục di chuyển không ngừng. Anh tập trung đến nỗi có điện thoại gọi đến mà cũng chẳng hề hay biết. Seong Jin ngồi bên cạnh đã phải lay lay vai để nhắc nhở anh. Jae Young không thèm nhìn cậu lấy một lần mà trả lời luôn.

“Chắc là Choi Yoona đó. Anh đang không gọi điện được, em bảo với nó là anh không đi.”

“Dạ! A, a lô? Chị Yoona ới. Em là Seong Jin đây. Anh Jae Young nói là không đi được ạ. Em cũng không biết nữa? Tự nhiên anh ấy chăm chỉ cặm cụi làm cái gì ý. Cụ thể là gì thì em cũng mù tịt ạ. À, hình như là chưa xong đâu. Anh, chị ấy bảo là muốn anh đổi ý.”

“Cứ nói là anh không đi.”

“Dạ, chị ới. Anh Jae Young nói rằng sẽ không đi đâu ạ. Em thật sự không biết mà. Anh ấy thậm chí là chửi thề luôn cơ. Vâng. Em cũng không rõ nữa. Thật đó. Thế chị ới, em cúp máy nhé... Tạm biệt chị. Vâng.”

Seong Jin nói chuyện điện thoại xong thì đây điện thoại về phía anh.

Chị Yoona có nhắn là anh đi chết đi.”

Jae Young nhận điện thoại rồi lại tra cứu xem trên thị trường hiện nay có concept tương tự nào như vậy hay chưa. Một kế hoạch độc đáo thế này thì đương nhiên là chưa từng được xuất hiện rồi. Anh tiếp tục quay lại công việc vẽ vời với biểu cảm tự mãn hơn bao giờ hết. Cái đầu của Seong Jin ngó qua vai anh rồi hét lên một tiếng đầy thán phục.

“Oa! Đỉnh vãi chưởng. Đây là gì thế ạ?”

“Học phí du học của anh.”

Jae Young nói xong cũng tự mình bật cười. Chuyện này là sao đây, anh thậm chí còn hủy lịch hẹn đi chơi để vui đầu vào làm việc cơ đấy, đúng là buồn cười mà. Chu Sang Woo đúng là giỏi thật, cậu đã kéo được hẳn một tên sinh viên sắp tốt nghiệp vốn đang chơi bời nhõn nhơ thoát khỏi sự lười biếng của anh ta cơ đấy.

Lần này anh thực sự vô cùng tự tin. Tự tin có thể cạy được một lời khen từ cái khuôn miệng suốt ngày nói ra mấy lời bực dọc đó. Jae Young nghiêng chặt răng, siết lấy cây bút trong tay và tiếp tục chỉnh sửa.

⌘W

Jae Young đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ. Bên cạnh đề án số một mà anh đã dành hết tâm sức để vẽ ra thì còn có hai đề án bù nhìn khác nữa, như vậy trên danh nghĩa là anh có tận ba bản demo luôn. Thậm chí tất cả kế hoạch cũng đã được Jae Young in ra sẵn từ trước. Giấy tờ bên trong đều được đánh số thứ tự cũng và dập ghim ngay ngắn. Tên nhóc Chu Sang Woo kia tuy đến sóng chết chẳng buồn bận tâm, nhưng cậu vẫn rất để ý đến chuyện quần áo hình thức đó nha.

“Hừm...”

Khoảnh khắc Sang Woo bắt đầu xem xét bản kế hoạch cùng là lúc Jae Young nhấp nhồm không yên. Giá mà anh biết được gương mặt bên dưới vành mũ kia đang nghĩ gì thì tốt biết mấy! Tuy biểu cảm của cậu vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng hình như phần xương gò má có hơi nhô lên một chút thì phải. Jae Young không thích để lộ ra nỗi bất an trong lòng mình nên đã cố tình tựa lưng vào ghế với thái độ ngạo mạn.

“Tiền bối, anh giỏi cả tiếng Anh nữa ạ?”

Chắc là nhìn thấy tựa đề game anh đặt nên cậu mới thắc mắc điều đó. Tuy Jae Young không hề có ý định theo chân dự án này đến cùng, nhưng quả tên *Người rau* dù gì cũng thật sự không thể chấp nhận nổi, vậy nên anh đã đặt cho nó một cái tên mới là *Veggie Venturer*. Nếu gọi tắt thành *Veven* hoặc *VV* thì đều hay ho cả.

“Đủ dùng thôi.”

“Anh giỏi ở nhiều lĩnh vực mà em không nghĩ tới thật đấy.”

“Em cũng là người biết hai thứ tiếng còn gì.”

“Cũng đúng nhỉ. Tiếng Trung và tiếng Hàn.”

“Ý anh là tiếng Hàn và ngôn ngữ lập trình cơ. Cả hai đều thành thạo như người bản địa luôn.”

Sang Woo không thể hiểu được câu chuyện đùa của Jae Young ngay lập tức nên đã ngơ ra mắt một lúc. Mãi sau cậu mới nheo mắt nhìn anh.

“Anh đừng nói mấy lời ngốc nghếch như thế nữa, ngôn ngữ lập trình có rất nhiều loại đó nha. Nói như anh thì em đang biết đến tận sáu ngoại ngữ à?”

Ánh mắt của Sang Woo lại một lần nữa quay về với bản kế hoạch. Cậu lật qua trang đầu tiên mà không có bất cứ bình luận gì đặc biệt. Xem xong trang thứ hai cậu cũng chẳng hề phản ứng gì thêm. Nhưng Jae Young đã không để lỡ mất khoảnh khắc khi cậu khe khẽ gật đầu. Lồng ngực anh lúc này còn run rẩy hơn cả thời điểm công bố kết quả cuộc thi mà mình từng theo đuổi mất nửa năm trời.

Sau khi xem xong hết bản đề án, biểu cảm trên gương mặt Sang Woo đã thay đổi hoàn toàn. Mặc dù chỉ là rất nhẹ thôi, nhưng rõ ràng trên khuôn miệng vốn mím chặt theo đường ngang của cậu đã xuất hiện một nụ cười. Giây phút đôi mắt sắc như dao ấy bỗng nhiên híp lại thành đường cong đúng là kịch tính không để đâu cho hết.

“Có một nhân vật giống anh lắm.”

“... Đâu? Cái nào?”

“Có thật mà.”

Nhà khoa học điên trong đề án thứ nhất, khúc xương quái vật ở đề án thứ hai, thêm cả hai nhân vật dạng chibi ở đề án thứ ba nữa. Dù Sang Woo nghĩ anh giống đứa nào trong số này cũng đều khiến anh không vui. Sau khi làm cho Jae Young rồi tung rồi mù cả lên, bản kế hoạch trên tay cậu được hạ xuống. Ánh mắt hai người chạm nhau, trên gương mặt Sang Woo là một

biểu cảm anh chưa từng được nhìn thấy trước đây. Đôi mắt tròn xoe của cậu đang tràn ngập trong sự hưng phấn.

“Anh giỏi lắm đó!

Ngạc nhiên thay, khoảnh khắc nhận được sự công nhận này hóa ra ại đơn giản và dễ dàng hơn anh nghĩ nhiều. Tuy chỉ là một câu nói chẳng có gì đặc biệt, nhưng nó lại đến từ một tên nhóc lập trình game thiếu nhân tính và khát khe muốn chết luôn đó nha, chỉ riêng lý do này thôi đã đủ để khiến cho trong lòng Jae Young thỏa mãn mãi không thôi rồi.

Một thoáng sau đó, gương mặt Sang Woo đã quay trở về điệu bộ lạnh nhạt vốn có. Cậu nhìn Jae Young chằm chằm rồi nói:

“Chúng ta sẽ làm theo đề án thứ ba của anh nhé.”

“Gì cơ?”

Sự cảm động của Jae Young vỡ tan thành từng mảnh vụn. Anh vội vàng cầm bản kế hoạch lên rồi bắt đầu lật giở từng trang. Nhân vật mà anh đã bỏ ra biết bao nhiêu thời gian và tâm huyết là đề án thứ nhất cơ mà. Một nhà khoa học điên rồ với đồng tóc hoa râm bù xù, cặp kính cận dày cui và tay chân to lớn đến ngoại cỡ. Thậm chí lộ ra giữa bộ đồ phòng thí nghiệm rách nát của ông ta còn là những thớ cơ bắp được tạo hình tinh tế, chỉ tính riêng việc tô màu cho nó thôi mà đã tốn đến một tiếng đồng hồ ngồi tỉ mẩn của anh rồi.

Lật hết hai trang là đến đề án thứ ba. Anh đã vẽ cái thứ này trong đúng năm phút để bản kế hoạch nhìn có vẻ dày dặn hơn. Đó là một đôi nam nữ nhìn chẳng có miếng tâm huyết nào. Nhân vật nam lấy Sang Woo làm hình mẫu, chỉ khác mỗi cái là không đội mũ lưỡi trai. Da trắng nõn, ánh mắt xác xược, dáng người gầy gò và bộ quần áo rộng thùng thình.

“Đây là tiền bối đúng không?”

Sang Woo chỉ tay vào nhân vật nữ rồi nói. Mặt Jae Young nhăn tít hết cả lại. Nhìn biểu cảm kia thì khó mà đoán được có phải cậu đang nói đùa với anh hay không.

“Tên nhóc này đang lừa mình sao?”

Cái đứa con gái tóc ngang vai màu da cam có đôi mắt to bằng nửa khuôn mặt kia giống anh ở điểm quái nào chứ?

“Anh thích đề án thứ nhất hơn.”

“Nhưng em thích cái thứ ba hơn.”

Jae Young lắc đầu quầy quậy. Tuy anh là kiểu người bừa bãi và lộn xộn, nhưng vẫn là một nhà thiết kế khá nhanh mồm nhanh miệng. Ngay cả với những khách hàng vừa thích họa tiết đơn giản, lại vừa thích tông đơn sắc, nhưng cũng muốn màu mè phong phú một chút mà anh còn có thể xử lý được cơ mà. Jae Young đã dành ra hai phút để giải thích cho Sang Woo hiểu đề án thứ nhất là một sự lựa chọn hoàn hảo đến thế nào. Vậy mà sau khi nghe xong cậu lại nói:

“Em hiểu, nhưng em sẽ làm theo cái thứ ba.”

“Một nhà khoa học phải phù hợp với mạo hiểm phiêu lưu hơn là một đôi nam thanh nữ tú chứ.”

“Anh nói đúng. Nhưng em nhất định phải làm cái thứ ba.”

“Rốt cuộc là vì sao?”

“Sự phán đoán của em dựa trên tính tổng quát.”

Sang Woo cố lời đi vấn đề này một cách qua loa đại khái. Dù sao thì cậu ta cũng bị ám ảnh với cái đề án thứ ba mất rồi.

“Này anh bảo, làm cái thứ nhất đi mà.”

“Em không thích.”

Thuyết phục kiểu gì cũng không lay chuyển được cậu.

“Thôi được rồi, làm thì làm.”

Sau vài ba cuộc tranh cãi vật vãnh, Jae Young quyết định bỏ cuộc. Anh đã đạt được mục tiêu của mình rồi, giờ thì mặc kệ cái dự án này thôi.

Sang Woo cẩn thận để bản kế hoạch vào trong kẹp tài liệu rồi lại xoay người về phía Jae Young.

“Khi số hóa nhân vật thì anh hãy xem xét thêm thất yếu tố hoạt hình vào, cắt bớt những phần khác đi. Nếu anh có file gốc thì gửi em ở dạng png nhé. Em sẽ sắp xếp phần hướng dẫn trong game rồi gửi qua mail cho anh. Có thể em sẽ đính kèm cả thông

sở kỹ thuật và kích thích nữa nên anh hãy cô làm theo nha. Còn về tựa đề của game...”

Jae Young ngơ ngác chống cằm. Anh nhìn đôi môi đang chuyển động không ngừng kia, giọng nói của cậu cứ thế dần dần khuất xa. Làm sao anh có thể hiểu được mấy thanh âm giống như tiếng chim hót hay tiếng động vật đang nỉ non này cơ chứ. Đang nói say sưa thì Sang Woo bỗng khựng lại. Phải đến tận lúc đó tâm trí của Jae Young mới quay trở về.

“Anh ổn không?”

“Không.”

“Chắc do làm việc quá sức nên tình trạng hiện tại của anh không được tốt hả, anh đã vất vả nhiều rồi. Nhưng anh nhất định phải đọc thật kỹ email em sẽ gửi hôm nay đây nhé.”

“Ừm.”

Anh đã vất vả nhiều rồi... sao? Đây là lần đầu tiên Jae Young được nghe Sang Woo nói điều gì khác sáo đến thế. Câu nói này liệu có khiến sự vất vả của anh trở nên ý nghĩa hơn chút nào không nhỉ? Từ trước đến giờ anh vẫn nghĩ Sang Woo là một tên nhóc bị thiếu hụt hoàn toàn kỹ năng hòa nhập xã hội, thế nhưng hóa ra cũng không hẳn là vậy. Dù sao thì những lời này cậu nói ra cũng không phải chỉ để cho có thôi đâu.

“Với cả... anh lại gần em bảo chút.”

Câu nói bất ngờ này khiến Jae Young phải ngẩng đầu lên.

“Hả?”

“Em cảnh báo trước nha. Vì anh đã hoàn thành công việc xuất sắc nên giờ em sẽ xoa đầu anh.”

Sang Woo - người lúc này chỉ ở cách anh có hai bước chân - bỗng ngấp ngừng vươn tay về phía trước. Jae Young ngơ ngác nhìn những ngón tay đang ngày càng tiến lại gần. Đến khi tiếp cận được phần tóc mái của anh thì cậu bắt đầu thực hiện động tác xoa đầu hệt như một cái máy. Một lần, hai lần, ba lần, cuối cùng là nhanh chóng biến mất.

Jae Young đã nhắm chặt mắt lại trong vô thức. Ngoại trừ hồi còn bé xíu ra thì đây là lần đầu tiên có người làm như vậy với

anh. Gương mặt anh lúc này đã đỏ bừng hết cả lên. Và vào đúng cái khoảnh khắc Jae Young dùng lòng bàn tay chặn miệng mình lại thì tiếng cửa đóng vang lên cái rầm.

Sau khi xác nhận trong phòng họp không còn ai khác, Jae Young thở hắt ra một hơi.

“Tên nhóc đó rốt cuộc là sao chứ?”

₩

Bước ra khỏi phòng họp, Jae Young giống như vừa bị quyền rũ bởi một con cáo. Một cú double kill hàng thật giá thật. Nếu tiếng “anh ới” kia giống như túm mạnh cổ áo anh, thì cái xoa đầu này chính là một đòn knock down triệt hạ cuối cùng. Làn da anh bỗng trở nên ngứa ngáy, xúc cảm trong lòng bứt rứt như sắp chuẩn bị hắt xì vậy.

Bước chân ra khỏi thư viện, bầu trời rộng lớn dang tay ôm trọn lấy anh. Nền trời mang theo sắc xanh cyan rực rỡ đến khó tin. Tuy cơ thể đang mệt mỏi nhưng trái tim Jae Young lại bồi hồi rung động mãi không thôi, khóe môi anh không nhịn được mà lan ra một nụ cười. Màn hình xanh báo lỗi giờ đã biến thành cả một khoảng trời trong veo ấm áp. Jae Young đã hoàn toàn vứt cái ý định mặc kệ dự án này sang một bên rồi.

Một phần trong anh đang ngất ngây như thể bị dị ứng phấn hoa, nhưng phần khác lại cẩn trọng để ý đến giác quan thứ sáu hết như một thám tử thực thụ. Thật lòng mà nói thì Jae Young cũng cảm thấy có gì đó hơi nguy hiểm. Ngay cả khi Sang Woo có khen ngợi anh đi chăng nữa, đó vẫn là đáng vẽ không ăn nhập với cậu nhất trên đời.

Nếu suy nghĩ kĩ về lối tư duy của Sang Woo thì Jae Young hoàn toàn có thể hiểu được. Anh đã từng xoa đầu cậu vài lần trước đây và chuyện này đã khiến cậu ghi nhớ, đồng thời cậu sẽ cho rằng “Xem ra là người này rất thích xoa đầu”, vậy nên hôm nay cậu mới đáp lại anh theo cách y hệt.

Nhưng có một tia cảm giác khiến Jae Young cực kỳ bận tâm. Cảm giác nguy hiểm. Sự an ổn nhẹ nhàng do tình cảm này chỉ đến từ một phía giờ lại khiến anh bất an khi nó có thể bị phá tan

bất cứ lúc nào, đó là còn chưa kể tới cảm giác rung động không gì cứu chữa nổi lúc này nữa. Mọi cảm xúc trong anh giờ đây thật sự là quá đổi phức tạp.

Trong phòng thực hành có cả Yoona và Seong Jin. Do hôm qua vừa bị Jae Young cho leo cây nên vừa thấy anh một cái là Yoona đã nổi giận đùng đùng. Thế nhưng những lời trách cứ của cô giờ chỉ như giở thoảng mây bay bên tai anh mà thôi.

“Bầu không khí lúc rạng sáng phải gọi là điên loạn luôn. Lúc về tớ còn có cả CD bản chữ ký nữa nhé.”

“Cậu chơi vui là được rồi.”

“Còn cậu không đến thì chỉ thiệt thân thôi. Rốt cuộc là cậu đã làm cái quái gì mà không chịu đến hả?”

“Có việc bận. Giờ vẫn đang bận. Tốt nhất là cậu đừng có nói chuyện với tớ nữa.”

Jae Young sử dụng thành thạo cách nói chuyện của Sang Woo, Yoona nhìn cậu giống như đang nhìn một sinh vật ngoài hành tinh. Anh quay sang bên cạnh, giờ anh mới nhận ra Seong Jin đang cho màn hình máy tính của cậu xếp gọn vào trong một chiếc hộp.

“Em đang làm gì thế?”

“Em sẽ nhập ngũ anh ạ.”

“Hả?”

Hóa ra Seong Jin đã tỏ tình với cô gái mình thích nhưng rồi lại bị từ chối, từ đó cậu mất hết cả tinh thần và ý chí luôn. Trong tháng này cậu sẽ xin nghỉ học và lên đường nhập ngũ. Đến cả Yoona - người này giờ vẫn đang bực dọc với anh - cũng bắt đầu an ủi cậu bằng biểu cảm cực kỳ nghiêm túc. Jae Young đương nhiên cũng không thể ngồi yên được, anh quyết định sẽ mời cậu bữa tối. Seong Jin sục sùi giải bày cảm xúc của mình, nhưng anh chỉ nghe khoảng năm phút rồi lại bật máy tính lên luôn.

‘Sao mình cứ như biến thành chu Sang Woo thế nhỉ?’

Từ khi nào mà Jae Young lại trở thành một người cuồng công việc như vậy chứ? Anh cũng chẳng biết nữa. Mặc dù vẫn có cảm giác đang bị Sang Woo lừa gạt nhưng anh cũng không có biện

pháp gì cả. Jae Young scan bản phác thảo chuyển lên máy tính, mở phần mềm thiết kế ra rồi bắt đầu ngồi vẽ lại chúng trên máy.

₩

“Tớ phải về đây. Cậu không về à?”

Yoona lên tiếng hỏi anh.

Mấy giờ rồi?”

“Gần 12 giờ đêm.”

Hai mắt Jae Young chớp chớp vài cái rồi nhìn xuống đồng hồ đeo tay. Đã muộn thế này rồi sao? Anh đã ra ngoài dài Seong Jin một bữa và quay về đây lúc 7 giờ tối thì phải. Tiếp đó anh lại ngồi làm việc không ngừng nghỉ. Jae Young vươn vai dấy mệt mỏi. Yoona có vẻ như khá hứng thú với sản phẩm mà anh đang làm.

“Dạo này cậu sống chăm chỉ quá à nha. Có gì hay ho thì mau kể cho tớ nghe đi.”

‘Phải giải thích chuyện này thế nào đây...’

Jae Young hơi bất an, cuối cùng anh chỉ đưa ra một đáp án vô cùng gọn.

“Làm game trên điện thoại.”

“Tớ cũng thích nè. Thú vị lắm đúng không?”

Cũng đâu thể ăn ngay nói thật rằng anh làm chỉ vì muốn nhận được lời khen từ một tên nhóc lập trình, thôi thì cứ gật đầu đại đi vậy. Đúng lúc anh đang định làm một cốc cà phê rồi về nhà thì bỗng nhiên có một tin nhắn đến.

[Ông chủ: Còn năm phút nữa là tới hạn nộp. Vì chưa nhận được mail nên em nhắn đề nhắc anh] 11:55

Nội dung copy hệt như tin nhắn gần đây nhất, chẳng qua là anh đã bị Sang Woo mê hoặc nên đến cái thứ xã giao này cũng khiến anh rung động được thôi. Hôm nay anh đã làm việc vô cùng chăm chỉ nên có rất nhiều dữ liệu cần gửi. Vậy mà lúc mở hòm mail ra để đính kèm cả file ảnh vào thì tay Jae Young bỗng khựng lại.

Trong đầu anh bỗng nảy ra một toan tính khác, thay vì tiếp tục gửi mail thì Jae Young lại ngả lưng về phía sau và khoanh tay

chờ đợi. Anh rung đùi nhìn chăm chăm vào cái điện thoại của mình đủ ba phút. Đúng tròn 12 giờ đêm, chuông điện thoại reo vang. Jae Young đếm đến giây thứ sáu rồi mới nhấc máy. Anh cố tình điều chỉnh giọng nói xuống mức trầm nhất có thể.

“Ờ, Sang Woo à.”

“... Dạ?”

“Gọi điện cho anh có chuyện gì thế?”

“À... deadline. 12 giờ... Nửa đêm rồi mà anh chưa gửi mail... nên em gọi.”

“Anh đã giặt cả mình đó nha. Cảm ơn em đã gọi điện cho anh, lát anh gửi liền đây.”

“...”

“Em ăn cơm chưa?”

“Rồi ạ.”

“Ăn món gì thế?”

“Ăn món Hàn. Sao anh hỏi vậy?”

“Thực đơn cụ thể là gì?”

“Cơm nấu với hạt kê, canh đậu tương bắp cải, kim chi, rau xào xúc xích, cá cơm xào, sữa chua. Nhưng anh hỏi chuyện này làm gì?”

“Chỉ là muốn nghe giọng nói của em thôi.”

“...”

“Anh vốn thích nghe giọng nói của người khác mà.”

“Đúng là một sở thích kỳ lạ. Anh nên bỏ nó đi.”

Trước khi anh kịp trả lời thì điện thoại đã bị ngắt kết nối. Jae Young nghiêng đầu suy nghĩ. Kết quả của thí nghiệm này là âm tính. Nếu Sang Woo cũng để ý đến anh thì đã không trả lời như thế rồi vội vàng cúp máy.

‘Quả nhiên là mình ảo tưởng sao?’

Giả sử đúng như vậy thì cũng may. Đột nhiên tiếng Yoona vang lên sau lưng anh.

“Thằng điên kia, ban nãy cậu bị làm sao thế?”

Làm sao là làm sao?

“Cái tông giọng của cậu ý. Buồn nôn chết đi được.”

“Thế thì cậu đừng có để ý nữa.”

Vì đối tượng là Sang Woo nên có lẽ anh đã biết chính xác tình trạng của mình lúc này là gì rồi. Đó chính là dấu hiệu của rung động, thứ cảm xúc bay bổng không mang theo chút ngờ vực nào. Giai đoạn này thường là thời điểm khiến Jae Young vui vẻ tận hưởng nhất. Nhưng nếu trái tim anh còn tiến xa hơn nữa thì mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp hơn, xấu xa hơn, thậm chí là nguy hiểm hơn, thế nhưng miễn là anh duy trì được “ranh giới” giữa hai người thì chẳng có gì đáng lo cả. Và Jae Young tự tin rằng mình có thể làm được điều đó. Từ xưa đến nay anh chưa từng một lần đánh mất bản thân vì chuyện tình cảm bao giờ.

‘Mình giống như đang cố gắng kì cọ một loại quả chẳng bao giờ đưa được đến miệng ý.’

Jae Young vừa chuyển file ảnh vào trong folder vừa nở một nụ cười cay đắng. Nếu Sang Woo không gỡ cái mảnh khóe giống hệt như của đám trẻ con loắt choắt thì anh đã chẳng bị kéo vào cái tình trạng vô phương cứu chữa như bây giờ. Nghĩ đoạn, Jae Young mở hòm mail ra rồi đính kèm tất cả thành quả làm việc chăm chỉ của mình vào đó.

Mail được gửi đi. Bài tập hoàn thành.

HW

“Em đã xem file anh gửi rồi. Nhìn chung thì ổn nhưng vẫn có vài chỗ gặp vấn đề ạ.”

Ngày hôm sau, Sang Woo vẫn vác cái bộ dạng của một con robot chưa tra dầu đến gặp Jae Young. Cậu không hề chạm mắt với anh mà chỉ chăm chăm nhìn vào file ảnh đang hiện trên màn hình laptop. Sau khi phóng to tấm hình ra, cậu chỉ tay vào phần góc của nó.

“Anh có nhìn thấy chỗ pixel bị vỡ này không? Hãy sửa lại đi nhé.”

“Nhưng nhìn trên điện thoại có thấy không?”

“Những chi tiết nhỏ khi hợp lại với nhau sẽ tạo nên sự hoàn hảo. Anh để ý cẩn thận giúp em đi.”

Tiếp đó Sang Woo mở lên hai bức hình vẽ vũ khí chiến đấu.

“Đáng lẽ ra chỗ này cùng mã màu với nhau chứ, nhưng anh lại để khác rồi này. Hãy sửa lại đi ạ.”

Jae Young chỉ có thể nói một câu thôi, tên nhóc này đúng là tỉnh như cú vọ. Tuy tất cả đều không phải những chi tiết quan trọng nhưng quan điểm của cậu cũng không sai, đâm ra anh chẳng biết phải nói gì thêm nữa. Sau khi bổ sung một vài lỗi khác, Sang Woo bắt đầu ngồi xếp lại folder theo tên họ của chúng.

“Rõ ràng em đã ghi trong phần hướng dẫn là anh phải để tên theo dạng: Loại ảnh, gạch dưới, loại ảnh chi tiết, gạch dưới, hai chữ số thứ tự rồi cơ mà.”

“...”

“Ở chỗ này anh không để gạch dưới, số thứ tự cũng chỉ ghi có một số. Sau này anh phải thêm số 0 vào đằng trước nữa. Với cả anh đừng có dùng chữ viết hoa lẫn chữ viết thường. Tất cả đều viết thường đi. Anh từng làm web rồi mà sao có thể đê như vậy được chứ? Lần này em sẽ sửa lại lỗi cho anh nhưng từ lần sau anh phải cẩn thận hơn đấy nhé.”

Đến cả chuyện đây anh cũng phải lo nữa hả? Anh đã phải làm cả chục file ảnh một lúc để gấp gấp gửi đi đó nha, làm sao có thể hoàn hảo không mắc lỗi được cơ chứ. Chưa kể bình thường anh còn toàn đặt tên file theo kiểu “Cuối_ final1 thậtsựlàfilecuối_1_cuối.ai”.

“Em đúng là cái đồ vô tình máu lạnh.”

Sang Woo lơ đẹp lời nhận xét của anh rồi lạnh nhạt cất laptop vào ba lô. Khoan đã, hôm nay không có mấy câu như “Anh giỏi lắm đó!” sao? Nội tâm Jae Young gào thét chờ đợi nhưng tất cả những gì anh nhận được chỉ là một cơn gió lạnh thoảng qua. Anh đã làm việc vất vả muốn chết mà đến một lời khen cũng không nhận được luôn á? Hóa ra mọi tình cảm quan tâm của Sang Woo chỉ là ảo tưởng của anh thôi hả?

Sang Woo sắp xếp lại chỗ ngồi rồi đứng lên, Jae Young gọi cậu trong vô thức.

“Này.”

“Sao thế ạ?”

“Gần đây em học hành có ổn không?”

Vì chẳng có chuyện gì để bắt chuyện nên anh chỉ buột miệng hỏi bừa một câu thôi. Anh mắt Sang Woo nhìn anh như muốn nói sao tự nhiên anh lại đề cập đến chuyện này.

“Vẫn ổn ạ. Hôm nay em cũng đang đi học đây.”

“Như siêu nhân ấy nhỉ.”

“Dạo này tâm trạng em khá ổn nên học hành cũng vào ạ.”

“Anh vắng mặt một cái là em học lại được ngay đúng không? Phải biết ơn anh đấy nhé thằng nhóc này.”

Giờ thì kiểu gì Sang Woo cũng sẽ bùng cái bản mặt thú ra nhìn anh như thể mong anh đừng có nói vớ vẩn nữa cho mà xem. Dựa theo những tư liệu trước đây thì mọi chuyện chính xác sẽ diễn ra như thế đấy. Nhưng không, lặn này đôi mắt cậu chỉ đảo quanh rồi hướng lên một góc trần nhà.

“Không ạ. Chuyện đó cũng không chắc.”

“Bởi...?”

“Em không...”

“Em không thích nói chứ gì. Bộ em không còn câu nào mới mẻ hơn à?”

Đây chính là thời điểm thích hợp nhất để Sang Woo rời khỏi phòng họp. Và trong thực tế cậu cũng đã bắt đầu di chuyển bước chân của mình rồi. Jae Young vươn ra định nắm lấy tay cậu, nhưng chợt nhớ đến chuyện tên nhóc này rất ghét bị đụng chạm cơ thể nên đành đổi thành níu lấy dây ba lô.

“Hình như anh bị sứt cân rồi đúng không Sang Woo?”

“Không hề, vẫn y như cũ mà.”

Thời gian hai người dành cho những chuyện tầm phào: một giây. Và ba giây tiếp theo cứ thế trôi qua. Jae Young điên cuồng

suy nghĩ, cuối cùng một ý tưởng thiên tài cũng ập đến trong đầu anh.

“Anh có quá nhiều thứ phải sửa luôn ý. Mà anh lại không hiểu được hết những điều em nói... Hay là em trực tiếp nhìn anh làm rồi góp ý luôn đi?”

“Mấy cái đó mà anh cũng không hiểu hết được á?”

“Làm việc chắc chắn thì vẫn tốt hơn mà. Em chưa vào khối Nghệ thuật bao giờ đúng không? Đến tham quan nơi anh làm việc rồi tiện thể uống một tách trà. Em học luôn ở đó cũng được.”

“... Phòng làm việc của tiền bối?”

Nghe qua giọng nói thì thật khó để đoán Sang Woo đang nghĩ gì trong đầu. Vì chiếc mũ lưỡi trai kia mà ánh mắt anh không thể chạm được tới cậu, nói gì đến chuyện phán đoán cảm xúc gì gì đó. Jae Young nhẹ nhàng giật giật dây ba lô trong tay.

“Đi đi mà. Em cũng đâu có việc gì để làm.”

“Em có hơi bị nhiều việc đấy nhé.”

Sang Woo khoanh tay trước ngực ngắt lời anh.

“Nhưng em cũng cần kiểm tra xem tiền bối của mình đang làm việc trong hoàn cảnh thế nào chứ. Anh không nghĩ đó là một điều kiện lý tưởng đâu. Công việc thì chất đống cả lên, nếu chúng ta có thể nâng cao được hiệu suất thì càng tốt chứ sao.”

“Thôi được rồi, thực ra em cũng có ý như vậy.”

Jae Young - người này giờ đang nằm dài trên mặt bàn - nghe được câu này liền bật dậy ngay lập tức. Cảnh tượng đó khiến Sang Woo phải trợn cả mắt lên nhìn.

“Giờ đi luôn ý ạ?”

“Không thì còn lúc nào nữa?”

“Em cần chuẩn bị tinh thần...”

“Người như em mà cũng cần chuẩn bị tinh thần á? Một lát thôi là sẽ tới. Đi theo anh nào.”

Jae Young nắm lấy dây cặp của Sang Woo trong tay rồi tiến về phía trước. Cậu đành rời khỏi thư viện cùng anh mà không hề

nói một lời.

Giờ đang là đầu tháng Tư, thời tiết tuy đã âm dần lên nhưng vẫn còn se se lạnh. Đây là tiết trời mà Jae Young thích nhất. Anh vừa đi vừa ngân nga huýt sáo. Mỗi khi Sang Woo cách xa một chút là anh lại kéo dây ba lô của cậu về phía mình. Cứ thế, hai người cuối cùng cũng đến được tòa nhà của khối Nghệ thuật.

“Phòng thực hành này dành cho bốn người. Vận hành bằng cách đăng ký theo từng học kỳ.”

“Vậy sẽ có những người khác đến sao?”

“Hiện ngoài anh ra thì chỉ còn hai người nữa thôi, nhưng một tên lại vừa đi nhập ngũ mất rồi. Cái người còn lại thì cả ngày chỉ biết có làm việc. Em không cần để ý đến nó.”

“Người đó cũng là một tiền bối à?”

“Vào cùng khóa với em, tính ra là đồng niên thôi. Em cứ trực tiếp chào hỏi là được”

Lớn hơn hai tuổi nhưng mà lại cùng khóa. Biểu cảm của Sang Woo lúc này đang vô cùng hỗn loạn. Nếu là người bình thường thì đã gọi luôn một tiếng “chị” rồi, nhưng hình như Sang Woo lại không thể làm được điều đó thì phải? Jae Young vươn tay mở cánh cửa phòng thực hành.

“Ở đây. Em vào đi.”

Sang Woo ngập ngừng tiến vào không gian đang bị xâm chiếm bởi bốn chiếc bàn khổng lồ. Jae Young chưa từng có chút bất tiện nào khi đến nơi này, thế nhưng không hiểu sao hôm nay anh lại cảm thấy vô cùng xấu hổ. Những tấm poster dán chồng chéo trên tường bỗng trở nên thật khiếm nhã, nền nhà thì ngập trong các thể loại hộp carton, giấy nháp nhàu nhĩ, vỏ bánh kẹo, mấy cái loa đã hỏng, máy duỗi tóc, máy xoa bóp chân, cùng vài ba đôi dép cộc cạch. Vang lên khắp căn phòng là thể loại nhạc Heavy Metal inh tai nhức óc mà Yoona đang bật. Cổ nhắm chặt hai mắt và lắc lư cái đầu theo phong cách Rock. Mái tóc vàng chóa kia liên tục di chuyển lên xuống như điên giữa không trung.

‘Giờ nghĩ lại mới thấy mình và em ấy chẳng hề hợp nhau tẹo nào.’

“Này Choi Yoona! Nhìn về phía này giùm cái đi!”

“Sao?”

Cô đáp trong khi vẫn không buồn ngoái đầu lại. Biểu cảm của Sang Woo giống như đang gặp phải ma quỷ. Hắn là cậu chẳng tài nào vui nổi rồi. Mặc mớ gì con nhỏ kia hôm nay lại mặc áo jacket da màu đỏ chứ, rồi còn tròng cả choker lên cổ nữa?

“Em đừng để ý đến nó, ngồi xuống đây đi.”

Jae Young chỉ tay vào vị trí của Seong Jin, Sang Woo treo ba lô lên ghế với biểu cảm không mấy vui vẻ. Đúng lúc đó, giọng nói của Yoona vọng lại từ phía sau.

“Ai thế kia?”

“Hậu bối làm chung dự án với tớ. Cậu cứ làm việc của mình đi.”

“Oaaaaaa. Dự án game mà cậu đang làm gần đây đó hả? Nhóc kia tên gì thế? Cùng khoa luôn à?”

“Chu Sang Woo, khoa Kỹ thuật Máy tính. Không cần để ý đến biểu cảm của em ấy. Gương mặt như vậy là đang vui đó.”

“Tên gì mà buồn cười thế. Nghe như Chu Xà Lách ý.”

Yoona vỗ tay đập một cái rồi cười khúc khích. Jae Young thấp thỏm lo lắng không biết liệu Sang Woo có bỏ đi luôn không, không ngờ cậu lại chỉ ngồi yên tại chỗ cùng với biểu cảm cứng nhắc của mình. Anh vội vàng đưa cho cậu mấy túi đồ ăn vặt còn nguyên ở trên bàn Seong Jin.

“Em cứ thoải mái đi.”

“Đang không thoải mái thì sao có thể thoải mái được.”

“Ừ ha...”

Jae Young đang định bật máy tính lên thì Sang Woo bỗng vươn tay ra chặn anh lại.

“Bắt đầu bằng việc dọn rác đã.”

Đến lúc này Jae Young mới nhận ra trên mặt bàn của mình toàn là vụn bìm bìm, vỏ lon Coca, vỏ bao thuốc lá cùng rất nhiều

giây vụn. Anh điêm đăm vút hết chúng đi theo lời Sang Woo nói. Những thủ ngỗng ngang trên nền nhà cũng đã được anh đẩy gọn vào một góc.

“Xử lý cả đôi tất kia nữa.”

Jae Young vừa đặt mông xuống ghế thì mệnh lệnh tiếp theo đã đến. Anh với lấy đôi tất bị nhét ở phía sau màn hình máy tính rồi cho nó vào cặp.

“Thông gió cho căn phòng đi ạ.”

Bực thì có bực nhưng Jae Young vẫn đứng dậy mở cửa sổ ra.

“Dọn dẹp lại mặt bàn.”

Sau khi anh cất dọn xong vài ba cuốn sách trên bàn với vẻ chịu thua thì lúc này Sang Woo mới nói.

“Giờ anh bật máy tính lên được rồi đó.”

Jae Young ngược mắt lên nhìn trần nhà trong khi chờ máy tính khởi động.

“Trước khi chúng ta bắt đầu làm việc, anh hãy dọn lại desktop đi.”

“Đến chuyện này mà em cũng muốn can dự sao?”

“Ở bên cạnh nhìn vào khó chịu lắm. Anh mau làm đi.”

Jae Young bắt đầu muốn nổi khùng nhưng tay thì vẫn xóa đi những file không cần thiết và chuyển từng mục vào folder riêng.

“Bình thường anh cũng nên dọn dẹp mọi thứ đi rồi sống kiểu gì thì sống.”

“Chỗ này là địa bàn của anh. Tên nhóc nhà em đang tự tiện xâm chiếm rồi sai bảo anh đủ thủ đấy.”

“Người khác nói thì không sao, nhưng riêng anh cũng biết nói ra mấy câu này thì đúng là cực kỳ buồn cười luôn.”

“Xem ra em cũng biết nói đùa đó chứ.”

Khóe môi Jae Young loang ra thành một nụ cười. Giây phút này đây anh chỉ muốn dùng tay kẹp cổ Sang Woo rồi vò tung mái tóc cậu lên, nhưng đó lại là điều cấm kị của tên nhóc này. Biểu cảm trên gương mặt cậu vẫn không vui như cũ, hai tay khoanh

trước ngực, ánh mắt thì dôi lên trên trần nhà. Và rồi đột nhiên cậu xoay ghế nhìn về phía bóng lưng của Yoona.

“Đằng kia ới. Cũng đâu phải đang ở một mình, ồn ào quá rồi đây.”

Yoona trợn tròn cả mắt, cô hết nhìn Sang Woo rồi lại nhìn sang Jae Young.

“Có điện thoại thì hãy dùng điện thoại đi ạ.”

Yoona là kiểu người dù có chuyện gì xảy ra cũng không bao giờ bị dồn đến mức cáu gắt, nhưng lúc này hẳn là cô cũng đang hoảng loạn lắm, khóe miệng há hốc cả ra thế kia cơ mà. Jae Young đứng dậy khỏi chỗ ngồi, với lấy headphone trên bàn rồi cưỡng ép đeo vào tai cô. Giác tai nghe được cắm vào máy tính, thứ âm thanh dữ dội lập tức biến mất. Biểu cảm trên gương mặt Sang Woo nhẹ nhõm đi rất nhiều.

“Giờ anh có thể bật phần mềm làm việc lên được rồi ạ.”

Cuối cùng cũng đến thời điểm anh được phô bày năng lực của mình. Quay lại vị trí cũ, Jae Young duỗi tay giãn cơ, tay trái đặt xuống bàn phím, tay phải nhắc chuột lên.

“Bắt đầu thôi.”

Jae Young đảo mắt nhìn quanh chiếc bàn chỉ vì mấy lời của Sang Woo mà thoáng cái đã trở nên sạch sẽ với những chồng sách được xếp lại gọn gàng.

Ban đầu anh còn tưởng Sang Woo sẽ can dự vào từng công việc nhỏ nhặt rồi bắt anh phải làm thế này thế kia, nhưng không ngờ cậu lại làm đúng theo lời mình nói khi thực sự chỉ ngồi quản lý anh làm việc mà thôi. Cũng nhờ thế mà Jae Young có thể tự do sáng tác mà không hề phải chịu chút áp lực nào. Sang Woo yên lặng đến mức khiến anh ngỡ vực không biết cậu có còn ở bên cạnh mình nữa hay không.

Click click. Cả không gian chỉ còn vang lên tiếng nhấp chuột và âm thanh lách cách từ bàn phím. Ngoại trừ Yoona ở phía sau thỉnh thoảng lại ngêu ngao vài ba đoạn điệp khúc ra thì hoàn toàn không còn yếu tố cản trở nào khác. Lòng bàn tay Jae Young đổ một lớp mồ hôi mỏng, trái tim liên tục giống từng hồi trong

lông ngực, so với ngày thường thậm chí nó còn đập nhanh hơn một chút. Và với thứ cảm xúc tốt đẹp đó, Jae Young bắt đầu tiến hành làm bản đồ trong game.

Chắc hẳn thời gian đã trôi qua được một lúc lâu, Jae Young vô thức nhìn sang phía bên phải. Sang Woo lúc này đang chống cả hai khuỷu tay lên mặt bàn, nhưng ánh mắt cậu không hề nhìn xuống đồng sách chuyên ngành của mình mà lại đang dõi theo chuyển động trên màn hình máy tính của anh.

Đường cổ vừa thon dài lại mảnh mai lập tức hấp dẫn lấy ánh mắt Jae Young. Chiếc áo phong denim dài tay có phần cổ bị kéo hơi chéch lên trên. Ở giữa chính là da thịt trắng nõn nổi bật. Giờ mà được cởi phăng chiếc áo vướng víu đó ra rồi dùng răng cắn thẳng xuống bờ vai kia thì đời này anh không còn luyến tiếc gì nữa. Thế nhưng suy nghĩ thâm kín đó chỉ được phép tồn tại trong lòng anh thôi.

‘A... Nguy to rồi.’

Jae Young bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh một bờ vai hằn lên dấu đỏ, nhưng anh vẫn phải cưỡng ép bản thân nhìn về phía màn hình máy tính. Nếu chuyện đó mà xảy ra thật, có lẽ ngày mai anh sẽ xuất hiện trong chương trình phóng sự điểm tin mất.

[Tin vắn] Một tiền bối cắn vai hậu bối đại học của mình. Hiện trường tại tòa án.

‘Tôi đã vô cùng đau đớn. Tôi cũng đã đi xét nghiệm bệnh dại rồi nhưng hiện tại vẫn chưa có kết quả. Tôi hoàn toàn không có ý định bãi kiện. Mức phạt cho trường hợp này phải càng nặng càng tốt.’

Giọng nói trả lời phồng vắn đó cứ lớn vồn bên tai Jae Young. Bàn tay cầm chuột của anh bất động lâu đến nỗi khiến cho Sang Woo phải quay sang nhìn. Ánh mắt hai người chạm nhau. Jae Young chợt cảm thấy chột dạ nên đã lên tiếng hỏi trước:

“Em nhìn gì thế?”

“Hình như em đã tìm đúng người thiết kế rồi.”

“...”

“Tuy thái độ lúc bình thường của anh cực kỳ tệ hại... Nhưng xét về năng lực thì em lại chẳng thể phàn nàn gì hết.”

Sang Woo trả lời anh trong khi gương mặt hoàn toàn không biểu hiện chút cảm xúc nào. Sao thỉnh thoảng cậu lại có thể ném cho anh những câu như vậy được nhỉ? Vẫn là những điều anh thường xuyên được nghe, nhưng vì cậu là người nói nên mọi thứ bỗng trở nên rất khác.

Tốc độ làm việc của Jae Young cứ thế tăng lên vùn vụt. Một mặt bàn sạch sẽ khác với ngày thường, một khoảng không gian yên tĩnh, một bầu không khí trong lành, và còn cả người con trai lúc này đang ngồi học bên cạnh anh nữa. Mặc dù vẫn là công việc sáng tác hết như mọi khi, nhưng trong lòng Jae Young lại vui vẻ như thể đang đi cắm trại vậy.

Vậy là trong ngày đầu tiên hai người làm việc bên cạnh nhau này, Sang Woo đã ngoan ngoãn ngồi yên đúng một tiếng đồng hồ, sau đó thì đứng dậy đi thẳng khỏi phòng thực hành. Đột ngột đến nỗi khiến cho Jae Young chẳng kịp giữ cậu lại.

Vậy mà đến ngày thứ hai, Sang Woo dường như đã hạ quyết tâm để lộ ra nhân cách ác ma của mình. Ăn tối xong, cậu vác laptop đến rồi cùng với Jae Young sắp xếp lại những resource đã làm, sau đó bắt đầu đặt chúng vào khung dựng. Bởi vì Jae Young đã hoàn thành phần nhân vật, vũ khí và hiệu ứng rồi, giờ chỉ đang tiến hành làm nốt bản đồ nữa thôi nên cũng rảnh rang một chút. Nào ngờ mỗi lúc như vậy, anh lại bị Sang Woo trừng phạt.

‘Làm việc với em thì anh phải biết phối hợp với nhịp độ của em chứ.’

‘Đúng là hết như dân chuyên nghiệp. Anh đang mặc định nghĩ như vậy trong đầu đúng không?’

‘Đừng có rung chân nữa.’

‘Anh đứng dậy rồi ngồi xuống cho tử tế đi.’

‘Với khối lượng công việc thế này mà anh còn ngáp được sao?’

‘Em đã cho anh thời gian suy nghĩ rồi còn gì. Khi đó anh đã nói là anh không làm.’

Hình như ngoài năng lực thiết kế ra thì Sang Woo chẳng ưa anh ở điểm nào hết. Sau ba ngày liên tục ở cạnh nhau, do bị

hành hạ quá mức nên giờ Jae Young nghe thấy bất cứ âm thanh gì cũng biến thành tiếng khụt khịt mũi văng vẳng bên tai.

‘Được được, anh sẽ làm - đúng - như - Chu Sang Woo muốn.’

‘Aigoo thưa đại nhân, lời ngài nói tiểu nhân nào dám cãi...’

‘Em chỉ thiếu mỗi con dao nữa thôi là biến thành côn đồ đó.’

‘Để xem nào, số điện thoại của Bộ Lao động là số nào ấy nhỉ...’

‘Nếu ngày mai cái màn hình máy tính này mà bị vỡ tung thì đó chắc chắn là lỗi của em.’

‘Bộ đây là nhà tù hả?’

Sự bất đồng giữa hai người là chuyện không tránh khỏi. Công việc thì quá tải, Sang Woo thì cứ khẳng khẳng muốn đi theo tiến độ đặt ra từ trước. Ngay cả khi Jae Young đã nói chắc chắn sẽ hoàn thành xong hết công việc, cậu dường như vẫn chẳng tin lắm. Mỗi khi hai người bắt đầu cãi nhau là Yoona lại bực bội đeo tai nghe lên. Thế nhưng anh vẫn không hề hối hận khi đã dắt tên nhóc này tới đây. Bởi chỉ cần cậu ở bên cạnh lau bầu thôi cũng đủ khiến cho anh cảm thấy vui vẻ lắm rồi.

“Cho anh nghỉ mười lăm phút.”

Jae Young gần như đã ném con chuột sang một bên rồi vươn vai giãn cơ. Sau mấy ngày cuối tuần, anh lại hẹn gặp Sang Woo vào thứ Hai như thường lệ.

Cuối tuần vừa rồi vốn anh đã định đi chơi một trận bóng rổ và tham gia vào một châu chấu nhện. Nhưng vì giải thích lý do về sớm sau khi chơi xong trận bóng đó mà anh đã bị mọi người gọi trêu là công chúa Lọ Lem. Và cũng vì cáo bận không đi nhậu mà đám bạn bè đã chửi anh quá trời luôn. Vậy mà, mặc kệ anh đã cố gắng sửa hết những lỗi sai, lại còn hoàn thành xong năm loại bản đồ khác nhau một cách hoàn hảo, Chu Sang Woo vẫn không hề tỏ ra tình nguyện khi nghe anh xin nghỉ giải lao có mười lăm phút.

“Thôi được rồi.”

Đợi mười lăm phút trong thỏa thuận này trôi qua sẽ lại là những giờ làm việc không ngừng nghỉ cho mà xem. Vậy nên khi

vừa được Sang Woo ân chuẩn, Jae Young đã lập tức trải luôn áo của Yoona xuống chiếc giường gấp rồi nằm thẳng xuống đó.

Sang Woo ngồi nghiêm chỉnh tại vị trí của mình, mắt nhìn thẳng vào màn hình dày đặc những con chữ, hai bàn tay liên tục gõ phím. Dường như cậu cũng đã dần quen với việc ngồi trong phòng thực hành vào những đêm muộn như thế này rồi.

“Em cũng nghỉ ngơi đi.”

“Còn nhiều việc phải làm lắm.”

“Ai mà chẳng biết điều đó. Ý anh là nghỉ xong rồi làm.”

“Nhiều việc như vậy thì nghỉ sao nổi chứ.”

“Cứ nói qua nói lại thế này em cũng chẳng tập trung được đâu, đằng nào mà chẳng phải nghỉ.”

“Tại Anh vào thập niên 1850, cây cối rơi vào tình trạng bị ô nhiễm khiến cho sắc tố của chúng ngày càng trở nên đậm hơn, số lượng cá thể loài sâu bướm Bạch Dương màu trắng bị sụt giảm mạnh, thay vào đó là sự sinh sôi nảy nở của loài bướm Bạch Dương màu đen.”

“Ý em là?”

“Dưới sự đe dọa của ngoại cảnh thì các sinh vật sẽ sản sinh ra bản năng thích nghi.”

“Ha, vậy ý em muốn nói anh chính là vật chất ô nhiễm, còn em là một chú sâu bướm tội nghiệp? Vậy thì cố gắng thay đổi màu cánh của mình đi nhé. Anh sẽ cố vũ cho em.”

“Không cần cố vũ đâu, chỉ cần anh ngậm miệng lại đã là đang giúp em rồi.”

Sang Woo giống hệt như một cái bàn phím chỉ biết gõ ra những lời thẳng thắn. Jae Young trốn tránh một trận cãi vã mà anh đã được định sẵn là kẻ thua cuộc bằng cách cầm điện thoại lên. Trả lời một vài tin nhắn xong xuôi, anh bắt đầu xem MV của nhóm nhạc mà mình yêu thích. Khi có Yoona và Seong Jin ở đây, anh thường vừa làm việc vừa bật nhạc thật to, nhưng từ hồi Sang Woo đến là anh chưa từng làm vậy thêm một lần nào nữa. Ban đầu Yoona vẫn còn đôi lần có ý muốn phản kháng, chỉ là sau khi phải trải qua cái cảm giác lần nào cũng là kẻ bại trận thì sau

này chỉ cần Sang Woo xuất hiện, cô sẽ thở dài thườn thượt và tự giác đeo tai nghe lên. Dù sao hôm nay cô cũng đã rời phòng thực hành từ sớm, nhờ vậy mà chuỗi diễn biến đó không hề xảy ra.

Âm thanh synthesizer đầy huyền ảo, drum beat vang lên dồn dập, chất âm trầm trên nền bass, tiếng guitar điện tử lay động trái tim, và cả giọng hát lười biếng của ca sĩ chính. Jae Young nhắm mắt đắm chìm trong âm nhạc, nhưng trong lòng lại đang chờ đợi câu nói “Anh mau tắt đi” từ ai kia. Mắt anh hơi hé ra một chút, tấm lưng của Sang Woo vẫn đang thẳng tắp tập trung vào công việc y như cũ.

“Xem ra em cũng thích thể loại nhạc này đúng không?”

“Không hề. Em ghét.”

“Tên nhóm này là Psy..

“Psychedel. Em biết.”

“Bài hát này là Ma...”

“Magnetic Field. Là track thứ tám trong album thứ năm. Em biết hết rồi nên anh im lặng giùm đi.”

Jae Young ngạc nhiên đến nỗi làm rớt cả điện thoại. Nghệ sĩ mà anh hâm mộ nhất vốn không hề quá nổi tiếng trong nước. Thế mà Sang Woo không chỉ biết tên bài hát mà còn biết nó là ca khúc thứ bao nhiêu trong album phòng thu thứ mấy? Miệng thì bảo là ghét nhưng lại nắm rõ hết mọi thông tin chi tiết như một thánh giả có sự am hiểu ở mức độ tương đối. Jae Young hoang mang bật sang một bài khác trong playlist. Lần này là ca khúc đến từ một nhóm nhạc Indie cực kỳ vô danh tại Hàn Quốc.

“Album thứ hai, ban nhạc Người thổi kèn, track 12, Tôi sẽ sa thải Giám đốc và nuốt trọn lấy công ty này?”

Jae Young mất đến tận một phút để ngẩn ngơ nhìn về phía chiếc mũ lưỡi trai màu đen trước mắt.

‘Không lẽ Chu Sang Woo lại có chung sở thích với mình sao?’

Chuyện này đúng là khó mà tin nổi. Anh chuyển sang bài hát tiếp theo với tâm trạng rung động không ngừng.

“Album đầu tiên của nhóm nhạc Jochiwon - Đỏ và đen, track thứ bảy, Ngôi sao đỏ khổng lồ.”

“A thiệt tình... Này, sở thích của chúng ta giống nhau thật đấy. Anh nổi hết cả da gà lên rồi này.”

“Không hề. Anh đừng có tự cho mình là đúng.”

Tuy Sang Woo lạnh lùng là thế nhưng anh sẽ không bị lừa nữa đâu. Đến số thứ tự bài hát mà còn nhớ thì phải nghe thường xuyên đến mức nào chứ. Jae Young hào hứng chuyển hết từ bài này sang bài khác. Không có bài nào mà Sang Woo không biết. Vành vách từ các ca sĩ nước ngoài đến những nghệ sĩ trong nước. Chỉ cần nhạc vang lên là cậu có thể nói ra ngay tên bài hát, độ chính xác thậm chí còn cao hơn cả mấy cái app trên điện thoại.

Trong lúc chuyển bài, Jae Young lỡ tay chạm phải một góc xa lạ trên màn hình, ca khúc đang đứng đầu trong bảng xếp hạng Top 10 bài hát thịnh hành nhất bất chợt vang lên. Nãy giờ chỉ cần mười giây là Sang Woo sẽ nói ra được ngay tên bài hát, vậy mà lần này cậu lại im lặng đến không ngờ.

“Em không biết bài này á?”

“Sao em biết được chứ?”

Những kẻ gần đây không biết bài này là bài gì thì chắc chắn là gián điệp từ nước ngoài cài vào. Đúng là kỳ quặc thật đấy. Cảm giác xa lạ lại một lần nữa ập đến khiến Jae Young cực kỳ hoảng loạn.

“Tiền bối, khung viên bị lệch ra khỏi chỗ tay cầm của quả lựu đạn cường hóa. Anh phải sửa lại chỗ đó với xem lại nhân vật bấp ngổ nữa. Nhân tiện đây thì giờ đã đủ mười lăm phút rồi đấy. Anh mau quay lại vị trí đi.”

‘Hay giờ mình bảo là đểch làm nữa nhỉ?’

Sau khi kháng cự khoảng năm giây thì Jae Young cũng đành nhả tay. Anh cố gắng ép bản thân ngồi vào ghế, Sang Woo chỉ liếc nhìn anh một cái rồi lại quay về với màn hình laptop của mình ngay.

“Vừa đáng yêu lại vừa không đáng yêu.”

Khi Jae Young vươn tay ra định véo mạnh vào má tên nhóc kia một cái thì chợt nhớ đến điều cấm kỵ của cậu trong muộn màng. Hàng lông mày Sang Woo nhíu chặt, đôi mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay đang đang lơ lửng giữa không trung. Những ngón tay của anh ngượng ngùng cuộn tròn lại, cuối cùng đành vung vào khoảng không vô định.

“Ồi trời? Ở đây có con muỗi này...”

“Đang là tháng Tư mà, muỗi ở đâu ra chứ.”

“Có thật mà.”

“Mở lòng bàn tay anh ra xem nào, có bắt được không?”

“Hả? Không bắt được.”

Sang Woo quay lại đánh máy với biểu cảm chẳng mấy tin tưởng. Nhìn cậu đối phó với màn hình máy tính chỉ chút thứ ngôn ngữ lạ hoắc, Jae Young cảm thấy cậu hết như một đấng toàn năng. Anh cứ thế chống cằm ngăn người nhìn cậu mất một lúc.

“Sao em lại quyết định làm game?”

Nói ra xong anh mới thấy câu hỏi này có chút muộn màng. Nhưng đó lại là điều anh thắc mắc ngay từ hồi đầu hai người quen nhau.

Tại sao Chu Sang Woo lại muốn làm game nhỉ? Cậu chỉ là một tên nhóc hoàn toàn mù tịt về xây dựng content. Ngoài lập trình ra thì cậu chẳng có chút ý niệm nào về đồ họa hay âm thanh. Đó là còn chưa kể đến cái tính xấu không thể hợp tác vui vẻ với người khác, sao cậu ta có khả năng làm nổi một công việc đòi hỏi nhiều sự giúp đỡ từ designer hay người lên kế hoạch như vậy chứ?

“Vì em thích thôi ạ.”

Câu trả lời bật ra ngay lập tức khiến Jae Young cũng hơi sốc một chút. Hình tượng kỳ quặc của Sang Woo vốn đã ăn sâu vào tâm trí anh, cho nên trước giờ anh chưa từng nghĩ đến chuyện cậu cũng có sở thích gì đó cho riêng mình.

“Em muốn làm việc cho công ty game. Hồi mười lăm tuổi, em đã được chơi thử game do một công ty như thế sản xuất ra, khi

ây em đã vui vẻ đến nỗi lần đầu tiên trong đời cả đêm không chợp mắt được chút nào. Kể từ giây phút ấy, ước mơ của cuộc đời em đã hoàn toàn thay đổi. Và cũng chính vì khao khát có thể làm ra được những trò chơi như thế mà em đã học đồng thời cả làm game và ngôn ngữ Anh.”

Sang Woo nhìn anh như muốn nói “Ây, anh không hỏi em gì nữa à?”, rồi lại hướng tầm mắt về màn hình máy tính. Jae Young lắc đầu cười cười.

“Không có gì đâu. Chỉ là do bạn này nhìn em ngẫu quá thôi. Nhưng game em chơi hồi nhỏ là game gì?”

“StarCraft 1 ạ.”

Nếu có cơ hội đi ra quán net chơi game với Sang Woo, nhất định không được chơi StarCraft. Jae Young cố gắng ghi nhớ trong đầu.

“Thế trước khi mơ ước trở thành nhà phát triển game thì em đã từng muốn làm nghề gì?”

“Người lái xe cần cầu ạ.”

“...”

Hôm nay Jae Young đã học được một vài điều. Hóa ra Chu Sang Woo không phải suốt ngày chỉ biết ám ảnh với bài tập, mà cậu cũng biết thưởng thức âm nhạc và sở hữu giấc mơ của riêng mình. Đây là lần đầu tiên anh được nhìn thấy ánh mắt khao khát một thứ gì đó từ trên người tên nhóc này.

“Nhờ vào thành công của Veggie Venturer, em dự định nửa cuối năm sau sẽ gia nhập vào một công ty game.”

“Thế mà em bảo dự án này là vì portfolio của anh, rõ ràng là vì portfolio của em mà.”

“Dù sao cũng là chuyện cả hai bên cùng có lợi.”

Dường như Sang Woo đã mặc định rằng dự án của họ chắc chắn sẽ thành công ngay từ khi bắt đầu soạn ra cái lịch trình dày đặc này. Thế nhưng tại sao trong mắt anh cậu lại chẳng có chút hấp tấp nóng vội nào, trái lại còn vô cùng tự tin nữa? Đây là giấc mơ của cậu. Tuy khó khăn nhưng anh cũng chẳng có căn cứ gì để khẳng định mọi chuyện là không có khả năng cả. Đáng khen

thật đấy. Mỗi khi trong lòng Jae Young trỗi dậy cảm xúc này là anh thường muốn làm một việc.

“Anh bảo này.”

“Dạ.”

“Cho anh xoa đầu em được không? Sau một phút nữa anh sẽ làm.”

Rất lâu sau vẫn chẳng thấy Sang Woo trả lời. Chuyện cậu không từ chối ngay lập tức khiến Jae Young có chút xa lạ. Nhưng đợi mãi mà anh vẫn không có được đáp án cho câu hỏi của mình.

“Nếu em ghét thì thôi vậy.”

Sang Woo bối rối gãi cò rồi giải thích:

“Cũng không đến mức ghét. Chỉ cần anh báo trước cho em biết là được.”

So với lần đầu tiên, Sang Woo đã dần trở nên mềm mại hơn rất nhiều. Jae Young có gắng áp chế cái khao khát muốn giật ngay chiếc mũ lưỡi trai màu đen trên đầu cậu xuống.

“Em cần thời gian để chuẩn bị tinh thần à?”

“Em là kiểu người như vậy đấy. Tất cả những việc không được chuẩn bị kỹ càng em đều ghét hết.”

“Thế nhớ khi đang ở trong tiết học, bà của em gọi điện đến nói rằng bà rất nhớ em nên giờ đang ở trước cửa nhà em rồi, trong trường hợp đó thì em tính sao?”

“Trong giờ học em không bao giờ nhìn điện thoại. Với cả bà nội và bà ngoại của em đều đã mất rồi.”

“Xin lỗi. Để anh đổi ví dụ khác... Đang nấu mì tôm thì không thấy gói gia vị đâu?”

“Trước khi nấu thì xác nhận xem trong gói mì có đầy đủ mọi thứ như trên phần hướng dẫn cách nấu không là được mà, chuyện như anh nói chắc chắn sẽ không thể xảy ra.”

“Hả là em nấu mì ngon lắm nhỉ?”

“Bộ trên đời này còn có người không biết nấu mì tôm sao? Chỉ cần sờ hữu hai bàn tay lạnh lạnh, biết đọc hướng dẫn trên bao bì, cùng với một cái đầu biết suy nghĩ thì ai mà chẳng nấu được.”

“Không đâu. Có rất nhiều người nấu không ngon tẹo nào luôn... Á, đến giờ rồi.”

Jae Young vươn tay ra xoa đầu Sang Woo qua lớp mũ lưỡi trai mà chẳng có lấy một tia do dự. Nhờ hành động bổ sung thành công này mà anh bỗng cảm thấy cực kỳ mãn nguyện. Thậm chí trong lòng anh còn muốn khoác vai cậu nữa cơ, nhưng hôm nay chỉ nên dừng lại ở đây thôi.

“Anh sẽ giúp em. Chắc chắn em có thể tiến gần hơn đến ước mơ của mình.”

Lời nói tựa như thì thầm này chẳng hề được thốt lên một cách trôi chảy. Có lẽ là bởi trong đó có quá nhiều sự thật lòng nên giọng nói của anh đã bị vỡ ra một chút.

“Anh phải cố gắng làm thật tốt mới được.”

Dường như Sang Woo chẳng hề nghe thấy gì hết, cậu ngồi lặng yên với đôi mắt chớp chớp. Hai giây sau, cậu nhẹ nhàng lắc đầu để tránh bàn tay của Jae Young.

“Hôm nay dừng lại ở đây thôi.”

Sang Woo đột ngột gấp laptop lại và vội vàng dọn dẹp đồ đạc. Khoảng ba phút sau đó, trước mắt Jae Young chỉ hiện lên một bên sườn mặt của cậu. Xem ra tên nhóc này sẽ không cho anh nhìn thấy gương mặt mình ở góc chính diện đâu. Jae Young xem đồng hồ, hiện tại còn chưa tới 9 giờ tối.

‘Hôm qua 10 giờ em ấy mới về cơ mà...’

Sau khi nhét tất cả đồ đạc vào trong ba lô, Sang Woo bật dậy rời khỏi phòng ngay lập tức. Hết như ở đây chỉ có một mình cậu thôi vậy. Khi ra đến cửa, cậu đột ngột dừng lại. Cậu nói trong khi ánh mắt vẫn cứ nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

“Em vẽ đây. Hẹn gặp anh vào buổi họp lần sau.”

‘Cái quái gì mà ‘buổi họp lần sau’? Nói quách là ngày mai đi cho rồi.’

“Ờ... Về cẩn thận nhé.”

Jae Young lầm bầm trả lời với cái gáy của Sang Woo. Một lát sau, âm thanh cánh cửa sắt bị đóng lại vang lên giữa căn phòng.

Jae Young dùng tay xoa xoa khắp mặt, ánh mắt anh hướng thẳng lên nhìn trần nhà. Anh lại làm ra chuyện gì vô ích rồi sao? Có nhất thiết phải giở trò skinship với một đứa trẻ run rẩy đến mức cứng đờ như vậy không? Vả lại nếu coi phản ứng của cậu đơn giản chỉ là “không thoải mái” thôi thì anh vẫn cảm thấy có chỗ không đúng lắm.

“Thèm thuốc lá ghê.”

Cảm giác mâu thuẫn sâu sắc không tài nào giải thích nổi đó cứ thế chi phối lấy tâm trí Jae Young. Anh nhất định phải quan sát Chu Sang Woo kỹ hơn mới được.

⌘W

Nhật ký theo dòng sự kiện về việc quan sát Chu Sang Woo

(1)

Thứ Ba, 8 tháng 4, ngày thứ năm đến phòng thực hành

Thời gian đến: 18 giờ 31 phút. Thời gian về: 22 giờ 00 phút.

* Trích cảnh quan trọng: Choi Yoona vs Chu Sang Woo

“Này, Chu Sang Chu.”

“Chị đừng có tự tiện thay đổi tên người khác như thế.”

“Sao mỗi lần chị đây bật nhạc thì cậu làm loạn cả lên, nhưng khi Jang Jae Young bật thì cậu lại im thin thít hả?”

Yoona tấn công trước bằng một thế đòn vô cùng mạnh mẽ.

“Tiền bối Jae Young chỉ bật trung bình khoảng chín phút trong thời gian giải lao thôi, đứng dưới góc độ đảm bảo chất lượng nghỉ ngơi cho anh ấy nên em đành phải nhẫn nhịn. Và đương nhiên tình huống đó khác hẳn với một người luôn bật nhạc 24/24. Khi nào về đến nhà chị nên tắt nó đi. Đúng là một chiếc tai nghe đáng thương.”

“...”

Chu Sang Woo. Phòng thủ bằng một tấm khiên. Choi Yoona: KO.

* Điểm đáng lưu ý: Tình nguyện biện hộ, Biệt danh (có đề cập đến tên thật)

* Quan điểm cá nhân: Không có điểm gì quá kỳ lạ.

(2)

Thứ Tư, 9 tháng 4, ngày thứ sáu đến phòng thực hành

Thời gian đến: 18 giờ 31 phút. Thời gian về: 22 giờ 00 phút.

Trích cảnh quan trọng: Khoảnh khắc Sang Woo tức giận nhất.

“Nếu còn bị xoay vòng vòng như thế này nữa thì anh sẽ vứt cái màn hình máy tính này ra ngoài cửa sổ luôn.”

“Có lẽ anh cần một vài liệu pháp để chữa dứt điểm cái bệnh không thể kiểm chế được sự tức giận của mình đấy.”

Sang Woo là người không có khả năng phân biệt đâu là đùa đâu là thật.

“Lần em tức giận nhất từ khi sinh ra đến giờ là khi nào? Kể ra ba ví dụ đi.”

Áng chừng giờ giải lao sắp kết thúc, Jae Young cố tình khơi gợi chủ đề nói chuyện. Bởi vì Sang Woo có cái tính một khi đã được hỏi thì cậu nhất định sẽ trả lời cho bằng hết. Và đúng như anh dự đoán, vừa nghe xong câu hỏi cậu đã liền ngẩng đầu nhìn trần nhà và chìm trong suy tư.

“Hừm... Lúc anh rủ em đi xem phim.”

“Đó là lần em giận nhất từ khi sinh ra đến giờ á?”

Bộ thẳng nhóc này cả đời chưa từng gặp chuyện gì khó khăn à? Không thì chẳng lẽ chuyện anh rủ cậu đi xem phim lại có khả năng gây sốc đến mức độ đó hay sao?

“Vâng ạ. Còn lần thứ hai... Tiết Hệ thống nhúng đầu tiên trong học kỳ này, khi em phải đứng rửa mặt trong nhà vệ sinh.”

Ôi trời. Cả hạng một và hạng hai đều thuộc về anh cơ đấy. Jae Young im bật không lên tiếng, đúng là tự đào mồ chôn mình mà.

“Còn lần thứ ba là khi em tham gia cuộc thi học thuộc lòng số pi năm lớp Sáu.”

“Hả? Em không đạt giải nhất à?”

“Em đã đạt giải nhất.”

“Thế sao em phải giận?”

“Em giận bản thân mình khi chỉ học thuộc đến số thứ 622. Sau này khi thử cố gắng hơn thì em đã nhớ được đến tận số thứ 1.024, chỉ là lãng phí thời gian quá nên em đã không học nữa thôi.”

“Em thật sự là một kẻ cố chấp đấy.”

* Điểm đáng lưu ý: Xác nhận lại các đối tượng đã ăn sâu trong trí nhớ bởi những ký ức tiêu cực.

* Quan điểm cá nhân: Không có điểm gì quá kỳ lạ.

(3)

Thứ Năm, 10 tháng 4, ngày thứ bảy đến phòng thực hành

Thời gian đến: 18 giờ 31 phút. Thời gian về: 20 giờ 25 phút.

Trích cảnh quan trọng: Platinum và Kim cương

Cuối cùng hai người cũng hoàn thành xong graphic, item, hiệu ứng, bản đồ, và UI thế giới. Còn rất nhiều thứ nữa trong UI page cần hoàn thiện, thế nhưng cảm giác mệt mỏi và mãn nguyện khi vượt qua được một giai đoạn quan trọng khiến con người ta muốn được nghỉ ngơi âu là cũng là lẽ đương nhiên. Jae Young bắt đầu sống chết với vĩnh, mặc kệ chuyện có được Sang Woo đáp ứng hay không.

“Chúng ta đi nghiên cứu tài liệu nhé.”

“Trình bày cụ thể hơn đi.”

“Hai bạn mình cần phải trải nghiệm những cú ra đòn và cảnh hành động trong những game từng thành công trước đây, phân tích ưu điểm của chúng rồi cùng nhau thảo luận. Một mặt sẽ khảo sát được những điều tạo nên sự phổ biến của những game này, dẫn truyền cảm hứng về mặt nghệ thuật, mặt khác là để chúng ta thắt chặt hơn tình đồng đội, rồi tiện thể xả stress luôn.”

Sang Woo ngồi im lặng một lúc lâu như thể chẳng biết phải nói gì nữa.

“Tức là chúng ta sẽ cùng nhau chơi game?”

‘Cái tên nhóc này, tinh ý thật đấy.’

“Chỉ hai tiếng thôi mà. Những việc bị dồn lại ngày mai anh sẽ xử lý hết. Anh hứa.”

“Em có thể tin tưởng anh không?”

“Đương nhiên là có thể rồi. Em không tin anh sao?”

Sau một màn thuyết phục dai như đũa, cuối cùng Sang Woo cũng có vẻ tin rằng hai người họ nhất định phải đi nghiên cứu một phen... Thật ra Jae Young đang ấp ủ một âm mưu. Nói gì thì nói anh cũng là một game thủ khá giỏi, thậm chí anh còn quen với việc phải gánh team mỗi khi chơi game cùng bạn bè rồi cơ. Mọi người ai cũng muốn ở chung đội với anh, vậy nên Jae Young cũng có chút vênh váo vì chuyện đó. Nói cách khác, đây chính là mảnh khõe mà anh định dùng để có được sự sùng bái của Sang Woo - một người vốn không thể tiếp thu nổi bộ môn trượt ván.

Hai người quyết định đi tới quán game mà Sang Woo làm thêm. Ông chủ quán rất vui khi thấy Sang Woo lần đầu tiên đến đây với tư cách một vị khách, thế nên đã cho bọn họ cả đồ uống miễn phí.

“Em nói gì cơ?”

“Em nói là chúng ta chơi game gì mà anh muốn chơi đi. Tất cả các game Online trên thị trường hiện nay em đều chơi được.”

“Nhưng gần đây cũng có nhiều game lắm... Battlegrounds? Overwatch? LOL? Em chơi trò nào giỏi nhất?”

“Battlegrounds và Overwatch đều ổn. Liên minh thì không được đến mức đó, tại lâu rồi em không chơi.”

“Ok, thế mình chơi Liên minh đi.”

Jae Young vốn chỉ định nói đùa với cậu thôi, vậy mà không ngờ Sang Woo lại đáp “Vâng ạ” một cách cực cool ngầu rồi click chuột vào ngay biểu tượng game Liên minh.

Anh chọn cho mình một liên hoàn chiêu thức chói mắt cùng một nhân vật sát thủ có tính sát thương cao. Trong khi đó Sang Woo lại theo trường phái thực dụng khi chọn một con tướng tank có ngoại hình cực kỳ xấu xí.

Trong lúc chờ game khởi động, Sang Woo cẩn thận ngồi đọc phần skill set mới ra mắt của các nhân vật và những người trong

team phát triển game được ghi trên phân thông tin của trò chơi. Jae Young, người này giờ vẫn đang ngồi đọc webtoon, đã vô cùng kinh ngạc khi trang loading game được mở ra.

‘Rõ ràng em nói là mình chơi không giỏi cơ mà, thế cái đồng kim cương kia là sao?’

Điều này có nghĩa là vào mùa trước Sang Woo đã đứng ở top 1 - 2% những game thủ giỏi nhất. Jae Young bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Và cuối cùng thì dự cảm chẳng lành của anh cũng đã trở thành hiện thực.

Khác với Jae Young - một kẻ chơi game hoàn toàn dựa vào thứ linh cảm và thể chất của loài linh trưởng, Sang Woo lại thuộc kiểu game thủ luôn tính toán tỉ mỉ cách di chuyển và thời gian hồi chiêu để giành được chiến thắng.

“Anh không thể tính ra độ sát thương của skill sao?”

“Anh không tính toán được thời gian hồi phép bổ trợ của đối thủ à?”

“Khi em nói mình sẽ đi gank thì anh phải giao đầu để loại bỏ hướng di chuyển của kẻ thù chứ.”

“Mới có nửa trận mà sao chỉ số CS^(*) lại thành ra thế kia?”

“Nếu anh đã không thể tính toán hạ nổi ai thì làm ơn hãy tự bảo trọng đi.”

Trong suốt hai tiếng đồng hồ tiếp theo, Sang Woo không hề nổi giận với Jae Young một lần nào, cậu chỉ đơn giản là phê bình anh bằng kiểu giọng điệu bình thản đến đáng ngạc nhiên mà thôi. Hình ảnh siêu game thủ vốn có của Jae Young đã hoàn toàn bị vô hiệu hóa khi ở bên cạnh cậu, tài năng lãnh đạo dựa vào trực giác giờ đây lại biến anh thành một tên lơ ngơ chẳng có chút kinh nghiệm nào. Ban đầu Jae Young đã định nhân chuyện ra ngoài này để thay đổi tâm trạng của hai người, vậy mà cuối cùng tất cả lại hóa vô nghĩa khi mà bầu không khí giữa anh và cậu vẫn giống hệt như lúc ở trong phòng thực hành.

Sau này anh tuyệt đối sẽ không bao giờ gây hấn với Sang Woo bằng Battlegrounds, Overwatch, LOL, hay StarCraft nữa - Jae

Young cô gắng ghi nhớ trong đầu.

‘Chết tiệt, mình phải chuyển sang chơi KartRider^(*) mất thôi.’

* Điểm đáng lưu ý: Game thủ thiên tài - Chu Sang Woo

* Quan điểm cá nhân: Không có điểm gì quá kỳ lạ.

(4)

Thứ Sáu, 11 tháng 4, ngày thứ tám đến phòng thực hành.

Thời gian đến: 18 giờ 31 phút. Thời gian về: 22 giờ 02 phút.

* Trích cảnh quan trọng: Thơm thơm

9 rưỡi tối. Jae Young - người vừa hoàn thành xong phần hiệu ứng trạng thái, kho chứa đồ và các skill pages trong game - đã hoàn toàn rơi vào tình trạng kiệt sức. Anh tuyên bố mình sẽ nghỉ ngơi trong vòng mười lăm phút, sau đó nằm xuống luôn chiếc giường gấp và bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

“Tiền bối, em phải vẽ rồi.”

Giọng nói của Sang Woo đã khiến Jae Young thức giấc, nhưng vì buồn ngủ quá nên anh đã cố tình không mở mắt ra. Thực sự là anh đã mệt đến nỗi không thể nói lời tạm biệt tử tế với cậu được. Một lát sau, phía bàn học dần dần vang lên âm thanh thu dọn đồ đạc.

“Tiền bối mau dậy đi. Trong hôm nay anh còn phải làm xong roulette và tiêu đề game nữa mà.”

Giọng nói khô khan nhưng không hiểu sao lại khiến anh yêu thích đang vọng lại từ phía xa.

“Tiền bối ngủ à?”

Sang Woo lại lên tiếng hỏi. Anh không trả lời cậu.

“Thật sự... ngủ rồi sao?”

Thanh âm của Sang Woo đang ngày càng tiến lại gần. Gì nữa đây? Lại muốn vẽ bậy lên mặt anh tiếp à? Jae Young giả vờ nhắm mắt ngủ, lát nữa anh sẽ đột ngột nhồm dậy để hù chết cậu thì thôi.

“Anh ơi. Xem ra anh ngủ thật rồi nhỉ.”

Anh ơi.

Vôn dĩ Jae Young còn định chơi khăm cậu, vậy mà giờ đây anh lại không thể diễm nhiên mở mắt ra được nữa. Yên lặng, Tê liệt, Quay chậm, Lóe sáng, Dừng hình, Hỗn loạn. Tất cả các hiệu ứng trạng thái chuyển đổi trong game dường như đều đang đổ ập xuống người anh. Xuyên qua đôi mắt mờ mịt của mình, anh có thể cảm nhận được hình ảnh Sang Woo đang ngồi chống cằm lên gối và ghim chặt ánh mắt về phía anh.

“Ngủ thật rồi sao?”

Câu hỏi đó vang lên ngay trên chóp mũi Jae Young. Hơi thở ấm áp chạm vào nơi mí mắt. Đầu ngón tay của đối phương sượt nhẹ qua vầng trán. Và rồi cũng chính những ngón tay ấy bắt ngờ luồn qua mái tóc anh. Rốt cuộc cái tình huống này là sao chứ? Hơi thở Jae Young trở nên vô cùng gấp gáp, nhưng anh vẫn phát huy thành công năng lực diễn xuất của mình khi đôi mắt kia cứ bình thản nhắm chặt như cũ.

Từng giây từng phút nhẩn nhện cứ thế trôi qua. Khuôn mặt anh đã chịu đựng đến mức gần như chuột rút tới nơi rồi, Jae Young quyết định phải xoay người để trở mình một cái. Thế nhưng đúng lúc ấy, có “thứ gì đó” chọt chạm nhẹ lên môi anh.

Jae Young dùng hết sức bình sinh để giữ cho bản thân không mở mắt. Chắc chắn là anh đang mang trong mình sức mạnh siêu nhiên thì mới có thể duy trì được trạng thái bình thản này.

“Thứ gì đó” rời khỏi môi anh gần như ngay lập tức. Khi anh mở mắt ra thì bóng lưng của Sang Woo đã biến mất phía sau cánh cửa.

* Điểm đáng lưu ý: asdqw#%A@% địnhgiếtngườihaygi

* Quan điểm cá nhân: * Một đồng dấu hiệu kỳ lạ *

“Em muốn ăn gì?”

“Không gì ạ.”

“Cho tôi okonomiyaki, chả cá, và hai chai soju.”

Jae Young gấp menu lại, người phục vụ nhận lấy rồi biến mất sau tấm bình phong.

Tối thứ Bảy. Trong một góc quán rượu theo phong cách Nhật Bản. Nơi này yên tĩnh đến nỗi không ai có thể làm phiền tới câu

chuyện của hai người. Jae Young đã bắt cóc Sang Woo ngay sau khi cậu kết thúc giờ làm thêm và đang trên đường trở về nhà. Sau sự kiện hôm qua, anh đã không thể làm gì nên hỗn trong suốt cả ngày dài. Nếu đó không phải nhảm lẫn do ngái ngủ thì chắc chắn là Chu Sang Woo đã hôn trộm anh rồi trốn mất tiêu. Nhưng nếu vậy thì anh lại càng chẳng hiểu gì cả.

Với đồng khuôn mẫu và cách thức của mình, Sang Woo có thể là một người vô tính cũng nên. Cậu tuyệt đối không thể là gay. Ánh mắt lơ đãng mà Sang Woo dành cho anh lúc này đang hoàn toàn điềm tĩnh. Nếu nói đó là ánh mắt của kẻ đang yêu, thì thà nói rằng cậu đang bị hoa mắt do buồn ngủ quá nghe còn đáng tin hơn.

“Sao tự nhiên lại uống rượu ạ?”

“Chúng ta làm đồng nghiệp với nhau hai tuần rồi còn gì. Đây chính là liên hoan công ty.”

“Hả... Ra là thế.”

Một khoảng im lặng kéo dài giữa hai người. Ngay cả khi Sang Woo đang ngồi trước mặt anh, Jae Young vẫn chẳng hề cảm thấy tự tin chút nào. Dù có cố ý hay không thì hai tuần qua cậu đã tấn công anh nhiều đến mức mọi thành lũy bên trong đều đã bị đập đổ hết cả, hào nước bảo vệ xung quanh thì ngày một dâng cao. Jae Young nhất định phải chắc chắn xem điểm cuối cùng của dòng cảm xúc mâu thuẫn này sẽ dẫn đến đâu. Cũng chính vì thế mà anh đã dàn xếp ra buổi hẹn hôm nay.

Trên loa đang vang lên thứ âm nhạc điện tử mà Jae Young yêu thích với âm lượng thấp, Sang Woo ngẩng đầu lên nhìn về phía trần nhà. Ánh mắt anh lướt qua phần cổ của cậu trong vài giây, sau khi nhận thức được mình đang làm gì mới vội vàng quay mặt đi.

Một thoáng chờ đợi qua đi, người phục vụ xuất hiện cùng chai soju và mấy món nhảm cơ bản. Sang Woo - người hình như chưa từng tham gia bữa tiệc rượu nào - giờ đây lại thuận thực nhắc chai rượu lên, lắc mạnh vài cái rồi bật nắp một cách nhanh

gọn. Trái tim Jae Young khẽ rung động, anh đưa ly ra để nhận rượu từ cậu.

Ngay cả đến việc rót rượu của Sang Woo cũng tuân theo đúng quy củ. Bàn tay bên phải đỡ lấy cổ tay bên trái. Thậm chí đến cái luật lệ tầm phào trên bàn nhậu rằng bàn tay không được che đi nhãn hiệu trên chai mà cậu cũng làm theo một cách hoàn hảo.

“Em học được từ đâu thế?”

“Từ mẹ em. Nếu không biết mấy chuyện này thì có thể gặp rắc rối, nên ngay khi em vừa thành niên bà đã dạy cho em rồi.”

Tiếp đó đến lượt Jae Young rót rượu. Sang Woo nâng chén lên, bàn tay còn lại đỡ lấy phần cổ tay. Thực ra Jae Young cho rằng mối quan hệ anh - em thân thiết cùng trường thì cần gì phải làm đến mức đó, nhưng anh lại không nói ra khỏi miệng được. Dù sao thì giờ anh cũng đã quen với cái tính cách chỉ cảm thấy thỏa nguyện khi được đi theo đúng những quy tắc đặt ra từ trước của cậu rồi. Cứ như thế, dòng chất lỏng trong suốt dần dần được đổ đầy vào ly.

Hai người cùng ly rồi đồng thời uống cạn. Jae Young đưa lên miệng vài hạt đậu Hà Lan luộc, chăm chú nhìn Sang Woo đang bày ra gương mặt bình thản như không. Cậu chẳng hề nói gì mà chỉ tiếp tục rót rượu vào cả hai chiếc ly. Một lần nữa Sang Woo lại uống cạn phần của mình.

“Tửu lượng của em cao thật đây.”

“Các enzyme tháo gỡ acetaldehyde^(*) của em hoạt động rất mạnh mẽ.”

“Thế mà anh còn từng nghĩ em không bao giờ uống rượu cơ.”

“Tại sao ạ?”

“Trong buổi MT chào đón tân sinh viên em đã nhất quyết không chịu uống còn gì.”

Sang Woo vừa rót rượu vừa nhìn anh với biểu cảm ngỡ vực. Jae Young nhận lấy chai soju rồi rót vào chiếc ly trống không của cậu và nói:

“Hôm ấy anh cũng có mặt ở hiện trường.”

“Lúc đó em đang gặp chút chuyện không vui. Anh đã nhìn thấy hết rồi sao?”

“Đương nhiên là thấy hết rồi. Anh chính là cái tên đã vứt pin điện thoại của em đi đấy.”

“À, chính cái tên khốn đó, em đã định báo cảnh sát rồi nhưng vì không thể xác định được danh tính của hắn nên đành thôi.”

Jae Young mỉm cười ăn thêm vài hạt đậu Hà Lan.

“Anh mà không ngăn em làm lớn chuyện thì có khi em chẳng về nổi đến nhà đâu.”

“Vậy ra anh rủ em đến đây chỉ vì muốn nghe một lời cảm ơn thôi à?”

“Cái tên nhóc này, vẫn chứng nào tật nấy.”

Nếu đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau thì có khi Jae Young đã nổi giận dưng dưng cũng nên, thế nhưng mọi chuyện của hiện tại đã chẳng còn giống với khi xưa nữa rồi.

“Em là đồ ngốc hả? Đường đường là thiên tài lập trình cơ mà. À, hay bởi vì em vốn là một có máy nên không hiểu được mạch tâm lý của người bình thường?”

Jae Young lặp lại nguyên xi câu nói của mình trước đây, một nụ cười nhẹ nhàng xuất hiện trên khóe môi Sang Woo. Đôi mắt cậu híp lại chỉ còn một nửa, để rồi khe khẽ biến mất sau mí mắt cong cong.

“Đảng yêu chết mất thôi.”

Jae Young nhắm chặt mắt lại rồi uống thêm một ngụm rượu.

Ngoại trừ lần đó ra, anh còn từng nhìn thấy em rất nhiều lần khác nữa.”

Là khi nào ạ?”

“Khoảng vài năm trước chúng ta từng học chung tiết.”

“Thật á?”

“Ừm. Còn cả cái lần em lấy tiền của anh trước cửa hàng tiện lợi nữa... Anh cũng chính là cái tên từng gặp khốn đốn vì phổng vốn em trong buổi lễ hội trường.”

Sang Woo uống cạn ly rượu với biểu cảm ‘đây là lần đầu tiên em nghe thấy chuyện này đây’. Đúng lúc đó, người phục vụ bưng ra một bát canh chà cá xiên vô cùng ngon mắt cùng với bánh xèo Okonomiyaki. Katsuobushi thì được đặt trên một chiếc đĩa khổng lồ.

“Anh biết em từ lâu rồi. Dù cho em mãi chẳng nhận ra anh, thậm chí đến tên còn không thuộc.”

“Em như vậy hồi nào?”

“Em đã gọi anh là Kim Young Jae đấy. Giờ nghĩ lại vẫn còn thấy cạn lời.”

Jae Young nhắc một xiên chả cá lên rồi bắt đầu ăn. Sang Woo bất động một lúc rồi cũng làm theo anh. Hai người ăn uống mà chẳng nói với nhau câu nào. Chai rượu dần cạn, họ gọi phục vụ mang ra thêm.

“Hồi em nhập ngũ có một người tên là Kim Young Jae, anh ta phiền phức hết như tiền bối vậy. Chắc vì thế nên em mới nhầm.”

Sang Woo đắm thêm vào nỗi đau quá khứ của anh với nét mặt cực kỳ thản nhiên. Nhưng cũng nhờ thế mà Jae Young mới có thể lái chủ đề sang những chuyện mà mình tò mò.

“Em nhập ngũ ở đơn vị nào thế?”

“Ở Goyang-si ạ. Sư đoàn pháo binh.”

“À, Sư đoàn pháo binh Cheon Ma. Nghe nói ở đấy khổ lắm đúng không?”

“Em thì không sao.”

Jae Young đã lơ mơ tưởng tượng hình ảnh một binh sĩ không thể thích nghi được với điều kiện quân ngũ và hoàn toàn tách biệt với mọi người. Nhưng bất ngờ thay, Sang Woo kể lại chuyện nhập ngũ của mình với vẻ điềm nhiên hơn bao giờ hết.

“Hồi đó em thế nào? Ngoài cái tên Kim - Young - Jae ra thì có ai bắt nạt em nữa không?”

“Cái tên khốn đó, lúc ấy em còn là binh nhĩ, phải đến tận khi được chuyển sang đơn vị khác thì em mới tìm lại được sự bình yên.”

“Sao em phải chuyển sang đơn vị khác?”

“Tại tên đó cực kỳ phiền phức chứ sao, suốt ngày giao việc khiến em không thể nghỉ ngơi, em đã cố nhẫn nhịn rồi nhưng anh ta cứ liên tục đánh vào đầu em. Em đã từng viết thư đề vào hòm khiếu nại nhưng không được giải quyết, nói chuyện trực tiếp với trung đội trưởng cũng không ăn thua, cuối cùng em đã báo lên thẳng Lực lượng Hiến binh.”

“Tên nhóc đáng sợ nấy..

“Vậy em có cãi nhau với người nào khác nữa không?”

“Em không nói chuyện với ai trừ phi buộc phải nói. Quân đội vốn dĩ là một nơi như thế mà.”

“Có vất vả lắm không?”

“Em thấy ổn. Có rất nhiều thời gian rảnh rỗi để học bài. Em còn nhận được danh hiệu Xạ thủ bách phát bách trúng, Binh sĩ có năng lực chiến đấu xuất sắc, Quân nhân đặc biệt, Chiến sĩ gương mẫu và còn được làm Tiểu đội trưởng nữa cơ. Bố em bảo thể trạng của em rất thích hợp với quân ngũ.”

“Bộ em bị điên hà?”

Nhưng thật ra cũng đúng thôi, Sang Woo có vẻ là người có thể chịu đựng rất giỏi những yếu tố hành hạ về mặt thể chất. Jae Young thì ngược lại, anh đã có một khoảng thời gian khổ sở trong quân ngũ. Từ việc dậy sớm đến chuyện ngày nào cũng phải ngồi lau súng, tắm nước lạnh, không được tạo kiểu tóc,

không được ăn mặc bừa bãi, bị quản thúc rất chặt, thức ăn cứ như không dành cho người, những trận đấu tập cá nhân, những cuộc bộ hành, những lần gác đêm, rồi cả nhiệm vụ đứng gác và hàng loạt những công việc vớ vẩn khác. Chỉ riêng những yếu tố về mặt thể chất đó thôi, cộng thêm cái văn hóa áp đặt trên bảo dưới phải nghe, là đã đủ để khiến anh cảm thấy khốn đốn lắm rồi. Thế nhưng vì được bổ nhiệm chức vụ nên anh đành vờ như chẳng sao cả, vẫn hăm dọa lũ trẻ và suốt ngày thổi còi bíp bíp.

“Anh là trợ giảng của khu huấn luyện.”

“Hừm... Anh đâu giống kiểu người có thể giáo dục được trạng thái tinh thần của người khác?”

“Anh cũng nghĩ như vậy đây. Nhưng cứ cao trên lm80 là sẽ bị chọn.”

“Đám lính mới có coi thường anh không?”

“Anh đây nổi tiếng là trợ giảng hắc ám đầy nhé, tên nhóc kia.”

“Ấy, anh đừng có nói dối nữa đi.”

“Chỉ có mỗi mình em là coi khinh anh thôi.”

Sang Woo im lặng trong thoáng chốc.

“Thực ra anh cũng không hề tầm thường đâu ạ.”

Bầu không khí yên tĩnh bao trùm lấy cả hai. Không một ai nói năng gì mà chỉ lẳng lặng uống cạn ly rượu của mình. Cứ thế lặp đi lặp lại, trên bàn chẳng mấy chốc đã chỉ còn bốn chai rượu trống không. Jae Young chuếch choáng ngồi yên chớp chớp mắt. Sang Woo nâng chén rượu lên, đầu khẽ cúi nhẹ sang một bên, và rồi lại tiếp tục uống cạn. Bộ dạng của cậu vẫn ngay ngắn hệt như cũ.

“Sao có thể? Ơi cảm như thế chứ...”

Tình tảo đi nào Jang Jae Young, tên nhóc kia là đàn ông cơ mà. Mặc kệ tâm trí anh có gào thét đến mức nào, hai bàn tay có dụi mắt biết bao nhiêu lần, hình ảnh hiện ra trước mắt anh vẫn giống hệt như cũ. Hai bên má rắng hồng cùng đôi môi đỏ tươi. Ánh mắt của Jae Young dán chặt vào phần cổ của Sang Woo, rồi trượt dần xuống chiếc áo sơ mi caro cậu đang mặc trên người. Cậu đang dùng sức mở thêm một chai rượu khác, tay áo xắn cao để lộ ra phần cơ bắp. Cờ tay trắng nõn của cậu siết chặt lại, đường tĩnh mạch màu xanh khê nổi lên.

“Mẹ nó, cứ thế này mình sẽ chảy máu mũi mất.”

Jae Young vuốt vuốt khuôn mặt mình, luông nhiệt bên dưới da thịt anh tuyệt đối không phải do hơi men mà có.

“Trò chơi đề cử... Yaja Time! (*)”

Câu nói lảm bảm của Sang Woo khiến Jae Young phải ngẩng đầu lên. Cậu đang ở trong tư thế chỉ tay vào bức tường. Anh ngoái cổ nhìn về phía tấm poster được dán trên đó. Nội dung của

nó nói về những trò chơi thường được đề cử trên bàn nhậu, gồm có: King Game^(*), Finger Garne^(*), Image Game^(*), và cả Yaja Time nữa. Jae Young từ từ quay đầu lại, để rồi chạm ngay phải ánh mắt lấp lánh đang lộ ra vẻ hào hứng hiếm thấy của Sang Woo.

“Em muốn chơi thử sao?”

“Vâng ạ.”

“Xem ra em đã dồn nén nhiều ức chế với anh lắm đúng không?”

Sang Woo không trả lời mà chỉ nhìn anh chăm chăm. Tên nhóc này đúng là việc gì cũng dám làm. Jae Young phóng khoáng chấp nhận yêu cầu của cậu. Vừa mới nói xong câu “ừ, chúng ta chơi thử đi”, cậu đã gọi thẳng tên anh.

“Jang Jae Young.”

Đôi mắt cậu dường như đang ánh lên một chút xấu xa. Nhưng điều đó lại khiến trái tim anh lỡ nhịp. Anh kéo ghế lại gần về phía bàn, hai bàn tay chấp lại, cốt chỉ để cảm thấy gắn kết với cậu hơn một chút.

“Vâng ạ, anh gọi em sao?”

Sang Woo khựng người rồi ho sặc sụa không biết bao nhiêu lần. Mãi sau cậu mới lại có thể nhìn thẳng vào Jae Young rồi nói:

“Cậu... Nếu cậu coi mọi lời chỉ trích của tôi chỉ là trò đùa thì không xong đâu nhé.”

“Trò đùa gì chứ. Em đang ghi nhớ tất cả đây này.”

“Thế sao có một lỗi mà chứ mắc đi mắc lại hoài vậy?”

“Từ giờ trở đi em sẽ rút kinh nghiệm mà anh”

“Với cả tại sao phím Shift trên bàn phim của cậu lại bị vỡ hả? Tiếng Anh thì rõ giỏi nhưng suốt ngày viết sai chính tả rồi thiếu từ thiếu chủ là sao? Cũng có phải việc gì khó khăn đâu. Làm việc thì phải để tâm vào chứ?”

“Đi uống rượu mà vẫn còn nhắc đến chuyện công việc, đúng là một tên nhóc phiền phức.”

Jae Young cầm lên một xiên chả cá đưa về phía miệng cậu.

“Anh mau ăn cái này đi ạ.”

Sang Woo dùng sức nhai nuốt rồi lại tiếp tục nói:

“Chưa hết... Cậu còn toàn lén trốn việc thôi, chính vì cậu không chịu làm theo mà lịch trình của chúng ta đang dồn ứ lại kia kìa.”

“Chỉ cần cố gắng là sẽ hoàn thành được mà. Bỏ qua cho em chút đi. Những việc em đang đảm nhiệm, sau này em sẽ làm hết cho anh.”

“Nói suông?”

“Không hề. Hôm nay em cũng làm việc rồi mới đến mà.”

Dĩ nhiên là nói dối rồi. Bởi vì cứ mãi mê bận tâm đến Sang Woo nên hôm nay Jae Young có làm ăn gì được đâu. Thế nhưng dù sao thì anh vẫn tự tin rằng mình có thể hoàn thành được đóng công việc dồn ứ ấy vào một ngày không xa.

“Ra là anh Sang Woo muốn chơi trò Yaja Time này chỉ để mắng em đúng không?”

Gương mặt của Sang Woo nhăn tít cả lại. Jae Young dùng thìa xúc một miếng bánh xèo rồi đưa đến miệng cậu. Nếu chỉ nhìn thoáng qua thì trông cậu giống như vẫn còn đang tỉnh táo, nhưng nhìn kỹ mới biết Sang Woo đã say thật rồi. Đôi mắt khe khẽ khép hờ, bộ dạng điệu ngơ nhận lấy đồ ăn có chút ngây ngô, tất cả đều khác hẳn với hình tượng người máy của cậu mọi khi.

“Tôi muốn được nghe cậu nói kính ngữ nên mới chơi trò này đây, đồ nhóc con không biết trên dưới.”

“Ồ, ra là vậy hả anh? Vậy để em kính anh một ly nha.”

Jae Young lấy ly rượu của Sang Woo rồi đưa đến gần môi cậu. Tên nhóc này cứ thế uống một cách ngon lành. Sau khi nuốt hết xuống, ngón tay của cậu đột ngột chỉ thẳng về phía anh.

“Này, Jang Jae Young.”

“Vâng. Anh cứ nói đi ạ.”

“Cậu có biết... mình là một thằng khùng không?”

“Đương nhiên là em biết rồi.”

Sang Woo cười nhạt, hai tay khoanh trước ngực, lưng ngả ra phía sau.

“Tên - khốn - điên - khùng. Lại còn vẽ bậy lên mặt người khác nữa chứ.”

“Vâng ạ. Là nô tài tội đáng muôn chết. Sao em dám làm vậy trên long nhan của anh chứ”

“Cậu còn mua hết đồ uống của tôi... Tội đầu cơ tích trữ đây nhé. Heo Saeng Jeon, biết truyện đó không?”

“Đương nhiên là em biết ạ. Việc này đáng ra phải báo lên Hội Bảo vệ lợi Người tiêu dùng. Em cũng đang tự kiểm điểm rồi đây.”
quyển

“Tên rác rưởi...”

“Vâng, em là thứ rác rưởi không thể tái sử dụng được. Giờ em có cần quỳ xuống luôn không ạ?”

Sang Woo đang dựa vào ghé nghe đến đây bỗng ngồi bật dậy. Cậu chống tay xuống bàn rồi đặt cằm mình lên đó. Đĩa bánh xèo bị khuỷu tay của cậu đẩy sang một bên. Jae Young mà không phản xạ nhanh thì có lẽ nó đã rơi xuống đất mất rồi.

Do Jae Young cũng đang ngồi sát về phía bàn ăn nên giờ đây gương mặt hai người bỗng ở một khoảng cách rất gần. Vành mũ của Sang Woo sắp chạm vào cả trán anh. Jae Young hạ thấp trọng tâm, bày ra bộ dạng chổng cằm hết như người dỗi diện. Đôi mắt bị vành mũ che khuất của Sang Woo vừa lộ ra một chút là trái tim anh đã đập thình thịch liên hồi. Hàng lông mi dày hấp háy theo từng đợt chớp nhin. Và rồi đột nhiên hai cánh môi của cậu bắt đầu chuyển động.

“Cậu... cậu mà xấu trai thì đúng là hết thuốc chữa.”

“Giờ mà đến mặt mũi cũng khó coi nữa thì tên khốn nạn như em nên đi chết luôn cho rồi.”

“Ra là cậu cũng biết điều đó.”

Đôi mắt mơ màng do men rượu của Sang Woo giờ đây đang nhìn anh chăm chú. Bất cứ nơi nào đôi mắt ấy đi qua bỗng đều trở nên nóng rực. Ánh mắt cậu dừng lại nơi vầng trán, trượt dần

xuông sông mũi, vụt qua phân cảm, cuối cùng đáp xuống đôi môi anh. Sang Woo nheo mắt lại, và Jae Young đã không đề lỡ mất khoảnh khắc hai cánh môi cậu khẽ mấp máy chuyển động.

“Mặt em sắp thùng đến nơi rồi, anh Sang Woo”

Đôi mắt Sang Woo ngày càng nheo lại, cho đến tận khi gần như nhắm chặt cả vào. Cậu tránh đi ánh nhìn của Jae Young, tay cầm chai rượu rồi rót đầy vào ly của anh. Jae Young nhận lấy chiếc ly rồi uống cạn ngay lập tức.

“Em đẹp trai lắm sao?”

Sang Woo giả vờ không nghe thấy câu hỏi mà chỉ lẳng lẳng rót thêm một ly khác. Jae Young không ngần ngại uống cạn ly rượu dùng để thế chỗ cho câu trả lời đó.

“Em... Em có đẹp trai không, anh Sang Woo?”

Jae Young cố tình nói thật chậm rãi, ánh mắt anh xoáy chặt vào đôi con ngươi đen láy phía đối diện. Đôi mắt hấp háy của cậu giờ đây đã không còn mang theo chút lạnh lẽo nào như mọi khi nữa.

“Em nghĩ gì vậy Sang Woo à? Nếu để anh đoán thì có khi nào em đang khao khát anh không?”

Cuối cùng Sang Woo cũng nhẹ nhàng trả lời anh.

“Đẹp ạ.”

Jae Young chậm chậm chớp mắt. Cảm giác ngứa ngáy từ trái tim lan ra toàn bộ góc ngách trong cơ thể. Mục đích ban đầu của anh chỉ là muốn xác nhận xem độ nguy hiểm của mối quan hệ này đang ở mức nào, thế nhưng giờ đây mọi thứ bỗng tan thành mây khói. Hôm nay anh đã uống khá nhiều rượu, có lẽ chính vì thế mà hiện tại trong đầu anh chỉ có duy nhất một dòng suy nghĩ mà thôi.

Jae Young chống tay lên bàn rồi nhòm người dậy. Tuy cơ thể có chút loạn choạng nhưng anh vẫn giữ được trọng tâm của mình. Anh đẩy chiếc bàn đang cản trở giữa hai người sang một bên rồi tiến thêm một bước về phía Sang Woo. Thấy vậy cậu liền ngẩng đầu lên nhìn, từng đường nét trên gương mặt cậu hiện lên rõ ràng trong đôi mắt anh.

“Sang Woo à.”

“Sao ạ?”

“Anh cởi nhé?”

Gương mặt đỏ bừng kia có phải do men rượu không đây? Cảm giác xa lạ trong anh đang khá chắc chắn rằng câu trả lời là “Không.”

“Em đang nghĩ đi đâu thế? Ý anh là cởi mũ.”

Nói xong Jae Young liền kéo luôn chiếc mũ lưỡi trai màu đen trên đầu Sang Woo xuống mà chẳng cần thêm sự cho phép nào. Gương mặt hoảng hốt của cậu khiến lồng ngực anh dâng lên thứ khoái cảm kỳ lạ. Thực ra chuyện này cũng không hề đi theo mô típ truyện tranh kiểu: Nhân vật chính chỉ cần bỏ kính ra là ngoại hình sẽ thay đổi ngay lập tức. Thế nhưng thứ cảm xúc trong anh lúc này là sao nhỉ? Trước mắt anh chỉ là một tên con trai với mái tóc xẹp lép thôi mà! Lý trí Jae Young gào thét trong điên cuồng, nhưng anh lại chẳng buồn nghe theo lời chỉ dẫn của nó.

Độ tương phản giữa đôi con người đen láy và làn da trắng nõn mang đến hiệu quả thị giác cực kỳ mạnh mẽ. Vừa đoan chính, lại không kém phần buông thả. Thậm chí đến ánh mắt của cậu cũng đã chẳng còn bình thản như củ nữa. Sang Woo qua lớp iilter của men rượu và xúc cảm hiện hữu trong anh giờ đây chẳng khác nào hình ảnh Incubus^(*) được khơi gợi trong những thứ giả tưởng nhuộm màu tình dục.

“Hôm nay em không giận anh à?”

Giọng nói của Jae Young trầm khàn hơn ngày thường. Dạo gần đây, chỉ cần đứng trước mặt Sang Woo là anh sẽ không thể điều khiển nổi bản thân mình nữa. Giọng nói, biểu cảm, thẳng nhóc bên dưới... nói chung là tất cả mọi thứ.

“Trả cho em.”

Đôi mắt Sang Woo mở to, bàn tay chạm vào phần tóc mái dường như đang ngưng ngừng. ‘Em bày ra biểu cảm như thế thì đời nào anh đây lại ngoan ngoãn trả mũ cho em hả?’

“Em nói là mau trả lại cho em.”

“Anh không thích đây, làm sao bây giờ?”

“Trả lại em ngay.”

“Ồ, lại nổi giận rồi kìa.”

“Anh đúng là tên khốn lúc nào cũng đùa giỡn không có chừng mực.”

Sang Woo bật dậy. Dáng người cậu cũng không tính là thấp, vừa vặn chiều cao trung bình. Jae Young rất hưởng thụ việc cậu phải ngẩng đầu lên mới có thể nhìn thẳng vào mắt anh, và anh cũng cực kỳ thích gương mặt cậu khi nhìn từ phía trên chéo xuống. Trái tim anh cứ thế chìm trong cảm giác bồi hồi cùng từng nhịp thở phập phồng lên xuống.

Jae Young yên lặng chờ đợi cậu duỗi tay ra với lấy chiếc mũ, khi đó anh sẽ nắm chặt lấy cổ tay cậu rồi kéo về phía mình. Khoảng cách giữa hai người lúc này chỉ là một gang tay, anh vẫn cứ yên lặng nhìn thẳng vào đôi đồng tử đen láy đang hoảng loạn của cậu. Sang Woo tránh đi ánh mắt anh, sau đó đành cúi gầm xuống nhìn nền nhà.

“Tiên sư nó.”

Đây là lần đầu tiên Jae Young nghe thấy Sang Woo chửi thề. Tông giọng của cậu đã trở nên trầm khàn giống hệt anh.

“Em vừa nói gì cơ?”

“Không phải em đang chửi anh đâu.”

Ánh mắt Sang Woo cổ dòn sức nhìn thẳng như thề không muốn chịu thua trước anh. Jae Young thở dài thườn thượt. Anh muốn chạm vào cậu. Nhấn nhẹn cái khao khát này đúng là khó chết đi được.

“Sang Woo à.”

“Dạ.”

Jae Young chậm chậm nâng tay phải lên. Đích đến cuối cùng chính là gò má của Sang Woo. Ngón tay anh khe khẽ lướt qua da thịt mềm mại. Nhờ vào tiếp xúc thân thể này mà anh biết được cả người cậu đang run lên nhè nhẹ.

“Anh cảnh cáo em... Đừng gọi ‘anh ới’ thêm một lần nào nữa.”

“Dạ?”

“Nếu em còn gọi tiếp...”

“Anh ới.”

Jae Young bất giác dồn lực vào lòng bàn tay. Lần này Sang Woo đã không còn tránh né ánh mắt anh.

“Anh cực kỳ đẹp trai luôn.”

Trái tim Jae Young thật sự muốn rớt ra ngoài luôn rồi, anh cố gắng cắn chặt môi lại. Bàn tay anh giống như một con rắn dần dần di chuyển trên chiếc cổ thon dài mà mình luôn nhìn ngắm bấy lâu. Những ngón tay ôm trọn lấy phần gáy đã ửng đỏ đến mức nóng rực, rồi kéo chủ nhân của nó lại gần về phía mình. Anh chỉ thật sự dừng lại khi trán của hai người chỉ còn một chút nữa là chạm vào nhau.

Một gương mặt kích động xuất hiện trong tầm mắt Jae Young. Xúc cảm ngưỡng ngừng của cậu ẩn hiện như có như không, chỉ có đôi con ngươi đen láy là vẫn đang ghim chặt về phía anh. Năng lực lý trí vốn luôn kiểm chế bản thân anh giờ đây bỗng trở nên quá đỗi yếu ớt. Cũng may là anh vẫn còn nhớ đối tượng mà mình đang phải đối phó lúc này là ai.

“Cảnh báo, một phút nữa anh sẽ hôn em.”

Đó là quy tắc cuối cùng anh không được phép quên. Mặc cho lúc này đồng hình thức cứng nhắc đó đã bay vèo khỏi trái tim anh một đoạn xa tít tắp rồi.

“Nếu em muốn trốn thì tốt nhất nên chạy ngay bây giờ đi.”

Hơi thở anh ngày càng dồn dập. Những âm thanh gần như rên rỉ đang tràn qua khóe miệng theo từng nhịp hô hấp. Nơi da thịt tiếp xúc dần trở nên nóng rực. Giống như đang có một vòng lửa đốt cháy xung quanh hai người. Đôi mắt đang nhìn anh đến độ chăm chú kia cứ liên tục chớp chớp. Rõ ràng là Sang Woo đã mát sạch hỗn vĩa cả rồi, bàn tay khép hờ của cậu vươn ra chạm vào lồng ngực anh, sau đó liền tùy tiện túm áo kéo cả người anh về phía mình.

“Vẫn còn bốn mươi tám giây nữa.”

Sang Woo từ từ nhắm mắt lại, đôi môi cậu chạm vào Jae Young giống hệt như cảnh tượng ngày hôm qua.

Bùm. Sập cầu chì. Jae Young siết chặt lấy gáy Sang Woo rồi kéo sát lại hơn nữa, cổ anh hơi nghiêng đi, đôi môi vội vã nuốt trọn lấy cậu. Chiếc lưỡi tiến vào bên trong khoang miệng đã khiến Jae Young vô cùng ngạc nhiên, nhưng rất nhanh sau đó, anh đã đáp lại Sang Woo bằng phương thức tương tự.

Giây phút này đây khiến anh không còn nhìn thấy hay nghe được bất cứ điều gì nữa. Tất cả chỉ còn là những xúc cảm rõ ràng đến từ môi lưỡi quấn quýt cùng làn hơi thở đang hòa quyện vào nhau. Khoái cảm nóng rực này là thứ cảm giác nguyên sơ anh chưa từng được trải qua trước đây. Vừa sơ khai lại vừa mãnh liệt, nỗi khát khao mạnh mẽ trong anh không những không được lấp đầy mà ngược lại còn trở nên thống khổ hơn. Luồng nhiệt ấy giống như đã luôn thấu hiểu anh trong lòng bàn tay vậy.

Nụ hôn không mang lại cảm giác lãng mạn này tuyệt nhiên chẳng hề tuân theo một kết cấu nào hết. Bởi vì nó đã đạt tới đỉnh cao ngay từ khi bắt đầu cho đến tận khi kết thúc. Có lẽ cũng chính vì thế mà hai người đã phải vội vàng tách nhau ra. Sang Woo thở hổn hển rồi liên tục dùng tay áo lau lau khóe miệng. Jae Young thì dựa lưng và đầu vào bức tường phía sau, nhịp thở không ngừng hỗn loạn.

‘Chết tiệt, suýt nữa thì mình đã ăn tươi nuốt sống con nhà người ta luôn rồi.’

Không phải nói dối chứ ban nãy anh còn tưởng tim mình sắp ngừng đập tới nơi.

“Chúng ta cùng nhau làm game đi ạ. Em thực sự rất cần một thiết kế có năng lực như anh.”

“Được... được rồi. Anh đồng ý.”

Kế hoạch thành công.

Sang Woo giống như bắt được tận hai chú thỏ cùng một lúc. Vừa tìm được designer số một trong trường, lại vừa có cơ hội tiên vào cuộc sống của anh ấy. Đây chính là phương án tốt nhất mà cậu có thể nghĩ ra. Nếu mọi chuyện theo đúng như những gì cậu dự đoán thì công việc làm game sẽ được tái khởi động, đồng thời cậu còn có thể kiểm soát được hàng loạt những hành động kỳ lạ của mình nữa.

Sự phán đoán của Sang Woo thật sự có hiệu quả nếu xét trên một mức độ nào đó. Bởi vì một khi nguyên nhân đằng sau những vấn đề nhò nhặt này là do sự biến mất của Jang Jae Young, vậy chỉ cần cậu có thể nhìn thấy anh một cách đều đặn thì mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn cả thôi. Những ngày tháng học hạnh tập trung trên lớp, hay thoải mái dành ra đến vài tiếng đồng hồ để học bài trong thư viện cũng sẽ chính thức quay về. Sang Woo thường học đến 4 giờ chiều, khoảng thời gian còn lại cậu dành hết cho việc làm game.

Vì cuộc họp sẽ diễn ra vào buổi chiều, nên buổi sáng hôm đó của cậu đã trở nên tràn đầy sinh khí. Sang Woo là người luôn tỉnh dậy trong trạng thái tinh thần khá ổn. Thế nhưng cuộc họp ngày càng đến gần thì tâm trạng của cậu lại ngày càng tệ đi. Khi còn đúng ba mươi phút nữa thôi là tới buổi họp, cậu đã cảm thấy không ổn tới mức bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh, trái tim thì cứ đập như điên trong lồng ngực.

Sang Woo đã bỏ rất nhiều công sức cho buổi họp đầu tiên của hai người. Nghiên cứu đầy đủ những thông tin mới nhất, in ấn hết những tài liệu cần thiết cho dự án. Thậm chí cậu còn đến cửa hàng tiện lợi mua đủ thứ trên đời. Vậy mà thái độ của Jae Young lại vô cùng đáng thất vọng. Đến muộn tận mười hai phút theo thói quen cũ, biểu cảm và cách nói chuyện thì thô lỗ lấc cấc. Chỉ có một điều may mắn là Jae Young đã không còn bám dính lấy cậu như thể hai người thân thiết lắm, nhưng anh vẫn chẳng có vẻ gì là tình nguyện hợp tác trong dự án này cả.

Ngày hôm đó Sang Woo đã phải F5 hòm mail không biết bao nhiêu lần vào lúc nửa đêm, dù vậy vẫn không có bất cứ đề án nào được gửi tới. Sau khi mượn điện thoại cố định nhà hàng xóm để gọi được cho anh thì đầu dây bên kia chỉ toàn là những âm thanh của trò bida. Và cậu lại càng thất vọng hơn khi ngày hôm sau Jae Young vẫn chẳng buồn bận tâm đến vấn đề concept mà chỉ ném cho cậu một bản thiết kế qua loa.

‘Anh sẽ làm lại từ đầu.’

Sang Woo không từ chối thỉnh cầu của anh được. Thực ra với tình hình hiện tại thì chỉ một ngày thôi cậu cũng thấy tiếc, mọi thứ phải được tiến hành thật nhanh mới kịp. Nhưng chỉ vì Jae Young nhìn thẳng vào mắt cậu cầu xin mà cậu đã cho anh hân hai ngày cuối tuần.

Tiêu đề tạm thời: Veggie Venturer

Vào buổi họp diễn ra hôm thứ Ba, Jae Young đã mang đến những thứ thật sự quá tuyệt vời. Một side-scrolling shooting game dựa trên dạng bước nhảy cơ bản. Tuy nguyên liệu không quá mới mẻ nhưng lại có tính độc đáo cao, phần đồ họa nếu được tung ra thị trường thì độ hoàn hảo về mặt chất lượng thật sự là không còn gì phải bàn. Đó là chưa kể đến mọi yếu tố đều đã được anh giải thích cặn kẽ trong tài liệu gửi cậu. Sang Woo thực sự quá đỗi hài lòng về bản kế hoạch này.

Và rồi trong ba đề án Jae Young cho cậu xem, Sang Woo đã quyết định chọn đề án thứ ba. Một nhân vật xinh đẹp với mái tóc lòe loẹt. Nếu lấy Jae Young ra làm nhân vật game thì chắc chắn dáng vẻ của anh sẽ giống hệt như vậy. Tuy anh có vẻ tâm đắc với

đề án khác hơn, nhưng cậu vẫn cứ khẳng định cho rằng kiểu nhân vật xinh xắn đáng yêu này đảm bảo sẽ được mọi người vô cùng yêu thích.

Kế hoạch xong xuôi cả rồi nên mọi chuyện cũng được tiến hành vô cùng trơn tru. Thực ra cậu cũng từng lo lắng Jae Young sẽ bỏ sót chỗ này chỗ kia, nhưng năng lực của anh đúng là không chê vào đâu được. Thế nên vấn đề của hai người không nằm ở dự án game, mà lại phát sinh ở một nơi khác.

‘Em chưa vào khối Nghệ thuật bao giờ đúng không? Đến tham quan nơi anh làm việc rồi ngồi uống một tách trà đi.’

Đúng thế, cái hang ổ lùm thuộm bản thủ đó chính là vấn đề. Cuộc họp trước đây của hai người đã diễn ra vô cùng thuận lợi, thậm chí chỉ cần đúng năm phút là xong. Thế nên việc cậu đi theo Jae Young đến tận phòng thực hành tất cả đều chỉ vì sự tò mò vô nghĩa khi muốn biết góc làm việc của anh trông như thế nào mà thôi. Thực ra chính bản thân cậu cũng đã dự đoán đến những viễn cảnh tồi tệ rồi, vậy mà khi mở cửa ra, một nơi có thể coi là kinh khủng nhất trên thế gian này vẫn đập thẳng vào mắt cậu.

Phòng thực hành của Jae Young đúng là một đồng hồ độn. Những thứ đang ở đúng vị trí của nó ít hơn hẳn so với thành phần ngược lại, chưa kể đa số còn đều là những đồ vật không thể đoán ra nổi mục đích sử dụng là gì. Ở góc phòng là một người đang đeo vòng cổ dành cho chó và lắc đầu theo tiếng nhạc ồn ào đến inh tai nhức óc. Trong lòng Sang Woo trỗi dậy cái khao khát muốn gói hết cả căn phòng này lại rồi quẳng thẳng vào sọt rác. Rốt cuộc tại sao Jang Jae Young có thể làm việc được trong cái không gian điên khùng này vậy?

Tên tâm thần với hai nhân cách chạy tới chạy lui, kẻ thích ngược đãi người khác, giống loài khốn nạn, kẻ luôn ăn cắp rồi la làng, lừa dối, lừa đảo, côn đồ, nghiện sự chú ý, giờ còn thêm cả ở bẩn nữa sao? Điều duy nhất khiến cậu vừa lòng ở người này chắc chỉ có khả năng thiết kế và minh họa thôi mất. Đầu óc cậu hẳn là chập cheng lắm rồi nên mới có ý nghĩ giao du với anh.

Sang Woo đã vừa giúp Jae Young dọn dẹp vừa lăm bắm trong đầu như thế đấy.

Dọn dẹp đại khái một chút thôi mà căn phòng thực hành đã trở nên vừa mắt hơn rất nhiều. Lúc này Sang Woo mới lia đến những tấm poster được dán trên tường. Không biết có phải do nhìn quen hay không mà trong mắt cậu dường như chỉ có tác phẩm của Jae Young là được tô điểm màu sắc, chúng nổi bật hẳn lên giữa những mảng màu đen trắng. Dạo gần đây Sang Woo đang coi anh trở thành đối tượng nghiên cứu, nên cậu thậm chí còn có thể đoán ra những tác phẩm kia của anh được thiết kế vào năm nào.

Chỉ cần đeo kính lên và bắt đầu làm việc là cái tên du côn du dãng thường xuyên mơ màng ngáp ngáp dài ấy lại như biến thành một người khác. Hai bàn tay điều khiển hai thiết bị khác nhau mang đến hiệu suất công việc ở mức cao nhất. Đôi mắt ngày thường có thể bày ra đủ thứ biểu cảm giờ đây lại biến thành một kẻ đang giám sát toàn bộ quá trình làm việc và kết quả đạt được với vẻ sắc bén xa lạ. Khuôn miệng anh không hề tạo thành nét cười mà mím chặt lại cực kỳ nghiêm túc. Phải đến tận giây phút này Sang Woo mới cảm nhận được mình đang đặt chân vào không gian làm việc của một nhà thiết kế chuyên nghiệp.

Cậu bắt đầu cho rằng một cuộc họp kéo dài năm phút đúng là quá ngắn ngủi thật. Năm phút thành một tiếng, một tiếng biến thành ba tiếng rưỡi. Mặc cho cơ thể cậu có nổi lên những phản ứng kỳ lạ, hay mỗi lần đến đây là cậu phải dọn dẹp đến phát bực vì căn phòng lại quay về trạng thái lộn xộn như cũ, thậm chí cậu còn thường xuyên cãi nhau với Jae Young, rồi bị ép phải ở chung không gian với một bà chị kỳ lạ... thế nhưng không hiểu sao, khi thời gian dần dần trôi qua, Sang Woo đã chẳng còn muốn rời khỏi căn phòng này nữa.

Thời gian hai tuần làm việc cùng nhau đã giúp hai người tích lũy được thông tin mới về database. Về phần Sang Woo, cậu đã biết được chuyện Jae Young còn có một đứa em sinh đôi; rồi cả chuyện anh rất thân thiết với ông ngoại; ngoài tiếng Hàn, tiếng

Trung, tiếng Anh ra thì anh còn thông thạo cả tiếng Quảng Đông và tiếng Pháp; anh không thích những trò chơi dưới nước; màn hình điện thoại thường xuyên thay đổi bằng hình ảnh của các nữ minh tinh; thích đọc truyện tranh hơn đọc sách; thích xem phim hơn đọc truyện tranh; chuyện gì cũng có thể nhìn được, chỉ đồ ăn dở là không thể nhìn; thích mèo hơn thích chó, sẽ phát cuồng nếu nói đến chủ đề Cyberpunk; và thật ra anh là người không giỏi về mấy trò chơi...

Thản nhiên ngồi ở vị trí của ai đó vừa mới nhập ngũ, Sang Woo đã luôn ở trong trạng thái bóc trần mọi chuyện về Jae Young. Não bộ của cậu ngẫu nhiên hấp thu và lưu giữ mọi thông tin, đôi tai thì cố gắng ghi nhớ từng thanh âm để tới đến khi chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì cậu sẽ lập tức tua lại. Ngày nào cậu cũng len lén nhìn trộm anh, có lúc là thoáng qua, có lúc lại nhìn thẳng, lại có những lúc hai người đối diện nhìn nhau. Tuy cậu không có cái tài năng chỉ cần len lén dõi mắt theo cũng có thể vẽ ra được một bức tranh như Jae Young, nhưng ngay cả khi nhắm mắt lại thì cậu vẫn có thể vẽ ra được bóng hình anh trong tâm trí. Sang Woo dần chìm đắm vào anh như thể đang bị tiêm nhiễm độc tố bởi một thứ kim loại nặng.

Cậu đã quyết tâm chỉ dừng ở mức độ đó thôi. Vậy mà vào ngày thứ mười sáu hai người làm việc cùng nhau... Sang Woo sẽ không bao giờ quên được cái ngày thứ Sáu hôm ấy, bởi đó chính là thời khắc đánh dấu cậu đã bị biến chất một cách hoàn toàn.

Ngày hôm đó Sang Woo đã tiến hành nhanh gọn một vài vấn đề nhỏ nhỏ về sao điểm thưởng, trạng thái level up, HP cùng mức độ sát thương của mob, cũng như thiết lập mức độ khó cho game. Còn Jae Young cũng đã hoàn thành xong phần giao diện người dùng cực hoành tráng. Anh đã không hề rời khỏi chỗ ngồi của mình trong suốt nhiều giờ liền, sau khi xuất file xong xuôi anh bắt đầu lơ đãng tiến về phía chiếc giường gấp rồi đổ vật người xuống luôn. Nếu là bình thường thì Jae Young đã nằm nghịch điện thoại, lảm nhảm những trò đùa vô nghĩa hoặc bật nhạc lên nghe rồi, nhưng ngày hôm đó có lẽ là do quá mệt nên anh vừa nằm xuống liền nhắm mắt lại ngay.

Mười lăm phút sau, Sang Woo gọi Jae Young dậy, nhưng anh vẫn cứ ngủ say như chết. Rõ ràng anh nói rằng chỉ chớp mắt mười lăm phút thôi mà, giờ phải mở mắt ra ngay đi chứ. Sao vẫn cứ ngủ say sưa như thế kia nhỉ? Sang Woo đành vờ như không nhìn thấy đồng hồ mà tiếp tục quay lại với công việc của mình. Cứ như vậy cho đến tận 10 giờ tối - giờ mà cậu phải về nhà.

‘Tiền bối, em phải về đây.’

Không một ai đáp lời. Jae Young chắc chắn đã ngủ rất say rồi. Sang Woo đeo ba lô lên vai rồi chuẩn bị tiến về phía cửa, thế nhưng do một thể lực thần bí nào đó mà bước chân của cậu lại chuyển hướng tiến đến gần chiếc giường.

‘Tiền bối ngủ à? Thật sự... ngủ rồi sao?’

Khi đến ngay trước mặt Jae Young, Sang Woo yên lặng nhìn xuống. Đám tóc mái lộn xộn khiến cậu không thể nhìn rõ đôi mắt anh. Cậu hạ thấp trọng tâm, co gối ngồi bên cạnh chiếc giường. Gương mặt Jae Young đang ở một khoảng cách rất gần, cảm giác hồi hộp không thoải mái của cậu ngày càng trở nên mãnh liệt. Xúc cảm bị ai đó bóp chặt lấy trái tim giống như đang say xe vậy. Sang Woo thả lỏng cái siết tay của mình ra trong giây lát, sau đó bắt đầu từ từ tiến lại hắt nhẹ những lọn tóc mai của anh.

Ngay khoảnh khắc đó cậu đã nghĩ “Chà, xinh đẹp thật đấy”. Đó đơn thuần chỉ là cảm thán mà thôi. Sang Woo có cảm giác rằng mình có thể ngồi đây nhìn ngắm anh cả ngày mà không chán. Cậu muốn có được người này. Cậu muốn chạm vào khóe mắt, chóp mũi, và cả đôi môi kia nữa. Nghĩ đến đây, ánh mắt của Sang Woo bỗng dừng lại trên hai cánh môi hé mở của người đối diện.

Sau khi yên lặng ngắm nhìn một lúc, Sang Woo chợt nhận ra mình đang có chút nhầm lẫn. Không phải cậu không muốn chạm vào Jae Young. Chỉ là bỗng dưng cậu lại gấp gáp muốn làm một chuyện khác. Một chuyện mà ngay cả khi anh tỉnh dậy cũng sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết được. Cơ hội nhỏ bé hiện tại có lẽ chỉ đến trong một khoảnh khắc này thôi. Miễn là cậu kín miệng thì tội lỗi này sẽ bị chôn vùi mãi mãi. Nghĩ đến đây, Sang

Woo hạ quyết tâm làm ra hành động mà nêu ở trạng thái bình thường, cậu chắc chắn sẽ không bao giờ dám làm.

Sang Woo tiến lại gần gương mặt đang say ngủ của Jae Young, ấn môi mình lên môi anh, rồi chạy trốn khỏi căn phòng ngay lập tức.

Còn chưa đi được bao xa mà Sang Woo đã phải tựa lưng vào bức tường hành lang rồi đổ gục người xuống. Cậu có cảm giác như lý trí, lương tâm, khả năng kiểm chế, năng lực phán đoán cùng phần nhân tính mà mình đã duy trì suốt hai mươi lăm năm qua đều đang sụp đổ cùng lúc.

‘Không sao đâu, không một ai biết chuyện này cả.’

Sang Woo cứ lầm bầm hết như một tên tội phạm trong tiểu thuyết trinh thám cho đến tận khi về đến nhà. Cậu liên tục lừa dối bản thân rằng vẫn chưa có bất cú chuyện gì xảy ra hết, thậm chí còn nhắm mắt làm ngơ trước nhịp tim đang chạy với vận tốc chóng mặt trong lồng ngực mình.

Dù thế, những thử thách ập đến cuộc đời cậu không chỉ dừng lại ở đó. Ngày hôm sau, khi mà tình trạng tinh thần của Sang Woo đang hoàn toàn sụp đổ, một tai nạn khác lại xảy ra khiến cho cậu đã phải gục ngã đến mức quỳ gối.

‘Ồ, tan làm rồi hả? Đi với anh một chút đi.’

Khi vừa nhìn thấy đôi mắt cười bí ẩn xuất hiện ngay trước cửa tiệm net, trái tim cậu đã muốn rớt luôn ra ngoài. Lúc đó mà Sang Woo nhận ra được chuyện này đang sai sai ở đâu thì cậu đã tìm cách đánh bài chuồn ngay lập tức rồi. Cuộc đời cậu dạo gần đây toàn bị nhấn chìm trong cảm giác hối hận mà thôi. Đó là còn chưa kể đến năng lực phán đoán cũng đang gặp phải vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

printf(“Em không đi được. Em bận lắm, em không muốn nhìn thấy tiền bối chút nào. Tạm biệt anh.”)()*

Dữ liệu đầu vào rõ ràng là như thế, vậy mà kết quả hiển thị lại thành:

‘Vâng ạ, chúng ta đi đâu?’

Hậu quả là cậu đã gây ra một sự có kinh hoàng tại bữa nhậu hôm đó.

Đội mũ vào như bình thường, điềm tĩnh quay lại tắm bình phong thanh toán một nửa số tiền, rời khỏi quán ăn, chạy về nhà với vận tốc tối đa, đánh răng, rửa mặt, thay quần áo, chui vào trong chăn... tất cả những điều đó vẫn không thể khiến cho mọi chuyện biến mất được.

Sang Woo thô bạo đá mạnh vào tấm chăn làm cho nó bay về phía trần nhà rồi lại rơi phịch xuống mặt cậu. Trong màn đêm tối tăm, cả cơ thể cậu cứ không ngừng run rẩy.

‘Chẳng lẽ mình lại là nô lệ của tình dục?’

‘Có nhất thiết phải tốt nghiệp đại học không nhỉ?’

‘Cứ sống như vậy thì cuộc đời mình liệu còn giá trị nào không?’

Ngày hôm ấy Sang Woo đã thật sự vật vờ trong vô số những câu hỏi nghi vấn Có/Không cho đến tận khi trời sáng.

Khao khát tình dục mãnh liệt hướng về một đối tượng nào đó là thứ từng bị Sang Woo phát hiện ra hồi còn là niên thiếu. Cậu vẫn còn nhớ như in cái cảm giác rung động mập mờ khi đi lướt qua đám nữ sinh có mùi hương rất thơm trên xe buýt. Hồi tiểu học cậu còn từng trộm nghĩ cô giáo của mình thật xinh đẹp. Đến khi trở thành người lớn, Sang Woo cũng đã từng hẹn hò chính thức với một cô gái. Thế nhưng cậu chưa từng một lần bị ham muốn xác thịt thao túng như hiện tại (kiểu như quấy rối khi đối tượng đang say ngủ hay tự mình đánh mất lý trí tại nơi làm việc của người khác).

Chưa hết, Jang Jae Young thậm chí còn không phải là phụ nữ. Sang Woo đã từng tiếp xúc với vô số đàn ông trên đời, nào là bạn học cấp hai, bạn học cấp ba, bạn học đại học, và cả đóng đội trong quân ngũ, nhưng đã có khi nào xảy ra trường hợp tương tự đâu. Dĩ nhiên đây là một hiện tượng cực kỳ bất thường rồi. Bố đã kết hôn với mẹ, dì đã kết hôn với chú, vậy nên Sang Woo vẫn luôn nghĩ rằng một ngày nào đó mình sẽ nắm tay một người con gái, trao nọ hôn, hòa vào làm một, rồi cùng nhau kết hôn. Vậy

mà cuối cùng cái lỗi lập trình kia lại ngang nhiên cướp đi một giai đoạn trong chuỗi dự định của cậu.

Chủ Nhật, Sang Woo trên đường về nhà sau giờ làm thêm. Vì sự kiện ngày hôm qua mà tâm trạng của cậu cực kỳ tồi tệ. Từng bước chân bị kéo lê trong sự mệt mỏi, bức bối và kiệt sức. Cậu rẽ vào con hẻm nhà mình với khao khát cháy bỏng là được đồ vật xuống giường ngay lập tức.

Thế nhưng phía trước tòa nhà nơi cậu ở lúc này lại có một bóng người đang ngồi sừng sững. Quần thể thao màu xám, áo jumper màu vàng, mũ hoodie trùm đầu, miệng nhai kẹo cao su... bộ dạng hết như mấy thằng nhóc cả ngày chỉ biết ngồi lì trong tiệm net. Jae Young thối một quả bóng bằng chiếc kẹo trong miệng, nó phồng to hết cỡ rồi vỡ bụn trong không khí.

Đến giờ Sang Woo vẫn chưa dám tin rằng mình đã hôn môi với cái tên côn đồ đó tận hai lần liên. Hiện tại cậu không hề muốn giao tiếp với anh ta chút nào, bước chân cậu cố gắng di chuyển thật nhanh về phía căn hộ. Song ngay trước khi bước vào được bên trong tòa nhà, Jae Young - người trước đó vẫn còn đang án binh bất động - bỗng nhiên đột ngột thay đổi tư thế. Chân anh duỗi thẳng ra chặn ngay giữa lối đi. Sang Woo đang định bước qua thì có một bàn tay đã nắm lấy túi quần bò phía sau của cậu kéo mạnh. Cả người cậu lão đảo bị lôi về hướng ngược lại.

“Đây là hành vi quấy rối tình dục.”

Sang Woo đã muốn nói như vậy vì bàn tay của Jae Young đang chạm vào mông cậu, không may thay, cậu lại là người không có tư cách đề thốt lên câu đó nhất ở đây.

“Em còn định đi đâu? Điên rồi à?”

Jae Young đứng bật dậy chặn cửa. Báu không khí và thái độ của anh hoàn toàn không có gì kỳ lạ, vẫn còn đồ hết như mọi khi. Sang Woo bình tĩnh xem xét cơ hội của mình. Nếu cậu quyết tâm thì cũng có thể thoát ra được thôi, nhưng kiểu gì sau đó cũng sẽ bị tóm lại lúc bấm mật khẩu cho mà xem.

“Sao lúc nào em cũng khác thường như thế? Hai lần cưỡng hôn con trai nhà người ta thì cũng phải giải thích đi chứ. Bộ em đang quấy rối tình dục anh hay gì?”

Rõ ràng cậu đã xác nhận xem anh ngủ chưa đến vài lần rồi cơ mà, thế tại sao anh vẫn biết hết vậy? Sang Woo ngáp ngừng mở miệng ra một cách khó khăn.

“Lần đầu tiên... em không có gì để biện hộ hết. Em sai rồi, em xin lỗi. Còn lần thứ hai là lỗi từ cả hai bên mà, anh cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra đi.”

“Lỗi từ cả hai bên?”

“Là anh... chạm vào mặt em trước... Lại còn nói mấy câu kỳ lạ nữa. Tất cả đều do rượu. Em vốn không phải là người đi quá giới hạn như vậy đâu. Là vì lúc đó say rượu quá thôi.”

Jae Young nhìn cậu chằm chằm. Mỗi khi anh cười thì gương mặt luôn sáng bừng rạng rỡ, nhưng chỉ cần anh nghiêm mặt lại thôi sẽ vô cảm đến cực độ. Ánh mắt lạnh nhạt của anh khiến Sang Woo cảm thấy không thoải mái.

“Thế hóa ra là anh cũng cần xin lỗi em đúng không?”

“Vâng. Chúng ta xin lỗi lẫn nhau rồi cùng đề phòng lần sau tái phạm.”

Khóe miệng Jae Young bị kéo lên. Rõ ràng anh đang mỉm cười mà ánh mắt vẫn lạnh lẽo hết như cũ.

“Làm sao đây. Anh chẳng thấy mình có lỗi gì cả. Và anh cũng không thể đảm bảo rằng sau này mình sẽ không làm thế nữa đâu.”

Một câu trả lời nằm ngoài dự đoán của Sang Woo. Cậu đã nghĩ rằng Jae Young sẽ giống mình, coi chuyện này như một sự cố để rồi cứ thế cho qua. Nghĩ vậy, cậu hơi ngáp ngừng lên tiếng:

“Nhưng tại sao? Có gì tốt đẹp đâu mà anh còn mặt dày...”

“Đó không phải sự cô thì sao anh phải cho qua? Cảm xúc của em cũng giống như anh mà.”

“Cái gì mà cảm xúc cơ? Tất cả chỉ là dục vọng bột phát bất thường của em thôi.”

Đáp án không ngờ từ Sang Woo khiến Jae Young phải đảo tròn hai con mắt.

“Dục vọng... bột phát bất thường?”

“Cơ thể phức tạp của con người được tiến hóa thông qua dục vọng khác giới với mục đích tạo ra được thế hệ thứ hai. Tuy em cho rằng đây là một phương thức có hiệu suất kém, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng thông qua quá trình phối giống và mang thai phức tạp này, con người đã có thể sinh tồn và trở nên ngày một đông đúc hơn. Dục vọng giữa những người cùng giới tính không hề góp phần trong quá trình sinh tồn hay tiến hóa, nó chỉ là những ảo tưởng vô giá trị mà thôi.”

Jae Young liên tục thổi to quả bóng cao su cho đến khi nó tự vỡ ra. Chỉ dựa vào biểu cảm thì khó mà đoán được hiện tại anh đang nghĩ gì.

“Thế thì sao? Anh ở đây là để nghe em giảng bài môn Sinh học à?”

Jae Young nghiêng đầu ngoáy tai, có vẻ như giờ có giải thích thế nào thì anh cũng chẳng buồn nghe đâu.

“Đẹp mấy chuyện linh tinh đi, chỉ cần trả lời anh câu này thôi. Hôm qua em có ‘phản ứng’ hay không?”

“Phản ứng? Là cái gì?”

“Còn cái gì nữa? Anh đang nói đến cái bộ phận sinh dục nằm bên ngoài của em ý, ông già ạ.”

Sang Woo không lường trước được mình sẽ bị hỏi một câu như thế. Nhưng cậu cho rằng phản ứng hôm qua của mình là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra. Sự bốc đồng về mặt dục vọng là bản năng vốn có của con người. Tuy đối tượng có chút sai sai nhưng cậu cũng chẳng có gì phải xấu hổ hết.

“Em không phủ định ham muốn sắc dục của mình. Khi ở bên cạnh anh thỉnh thoảng em cũng lên một chút.”

“... Nói chuyện chọn lọc từ ngữ giùm đi.”

“Cũng có gì khác nhau đâu? Dù sao thì khả năng để biến nhiệm sắc thể Y của anh thành nhiệm sắc thể X cũng là 0%.”

Bu lông + bu lông, Cực dương + Cực dương, Cực bắc nam châm + Cực bắc nam châm, chuyện này chắc chắn là bất khả thi. Sang Woo vừa thở dài vừa nói:

“Nói thật với anh, em như vậy cũng được một thời gian rồi. Em đã cho rằng đó chỉ là hiện tượng nhất thời và kiểu gì sau này cũng sẽ hết thôi. Thế nhưng không hiểu do hổng hóc ở đâu mà hiện tại năng lực tự chủ của em lại không dùng được nữa. Có lẽ em cần thêm một chút thời gian. Chắc là vì dạo này em cứ ở bên cạnh anh suốt. Dù sao em cũng không muốn bỏ dở Veggie Venturer đâu.”

Jae Young cười khẩy:

“Em không muốn nhìn thấy anh nhưng lại vẫn muốn sử dụng năng lực thiết kế của anh?”

“Chúng ta làm việc Online cũng được mà, em thật sự rất muốn hoàn thành dự án này. Xin anh đừng bỏ dở giữa chừng. Em nhờ anh cả đấy.”

Jae Young thò tay vào mũ áo hoodie rồi vuốt ngược tóc ra đằng sau. Anh xoay đầu một cách đầy bất lực, đôi chân tiến lại gần thêm một bước. Sang Woo thấy vậy liền lùi về phía sau một bước.

“Càng ngày anh càng nhận ra cấu trúc não bộ của em đúng là cực kỳ quái dị. Sao em không nghĩ đến chuyện anh sẽ cảm thấy không thoải mái?”

“Anh không thoải mái sao?”

Jae Young tiếp tục tiến lại gần hơn, Sang Woo tiếp tục lùi về phía sau.

“Trong hoàn cảnh này mà em vẫn còn mơ đến chuyện làm game được hà? Sao em chỉ biết nghĩ đến bản thân mình thôi thế, đó xấu xa kia? ít nhất em cũng phải hỏi xem lập trường của anh là thế nào chứ?”

“Vậy lập trường của anh là thế nào?”

Gương mặt Jae Young nhả hết cả lại, phản chiều tâm trạng có lẽ đang không mấy tốt đẹp. Tốc độ áp sát của anh càng nhanh bao nhiêu thì bước chân thụt lùi của cậu lại càng gấp gáp bấy nhiêu.

“Em! Đang cố tình chọc tức anh đúng không?”

“Không biết nên em mới hỏi mà, em nói thật đấy.”

Cuối cùng Jae Young cũng chịu dừng bước. Anh ngửa đầu ra phía sau, dùng tay xoa bóp phần cổ, sau đó thở dài thườn thượt.

“Đã đến bước này rồi thì dừng lại kiểu gì? Ý em bảo anh phải tiếp tục điềm nhiên làm game ngay trước mặt em á? Chuyện đó là cực kỳ vô lý.”

“Chỉ cần dùng lý trí kiềm chế dục vọng..

“Con mọe nó, nhưng anh không làm được.”

“Anh tỉnh táo lại đi. Em là con trai mà.”

Nói ra lý lẽ đó xong thì đến Sang Woo còn tự cảm thấy mình giống hệt như một tên ngốc. Jae Young nở một nụ cười nhạo báng. Ấy thế mà anh vẫn đẹp trai chết đi được. Dòng suy nghĩ đó lại càng khiến cậu trở nên hoảng loạn hơn.

“Anh không quan tâm đến tiến hóa hay nhiễm sắc thể gì đó. Khác với em, anh vẫn chưa quyết định mai này mình sẽ trở thành ai hay mong muốn làm công việc gì. Với anh, những thứ ở hiện tại mới chính là quan trọng nhất.”

Jae Young chỉ tay vào trái tim mình, bàn chân lại tiến về phía trước thêm một bước. Bờ vai anh dưới ngọn đèn đường ngược sáng bỗng trở nên to lớn hơn bao giờ hết. Trong lòng Sang Woo bắt đầu nhen nhóm sự sợ hãi.

“Dù là ham muốn sắc dục bất thường hay thứ quái quỷ gì đi nữa thì anh cũng đã bị cuốn vào mất rồi. Đúng vậy, em là con trai, lại còn là một tên nhóc kỳ lạ chỉ cần làm trái nguyên tắc một chút là loạn hết cả lên, thế nhưng anh vẫn luôn chiếu chuộng em còn gì. Dù anh vốn cũng chẳng phải một quý ông lịch lãm gì cho cam. Còn em thì sao? Bộ em còn chưa hiểu rằng đây không phải là vấn đề của riêng một mình em mà là chuyện của hai người à?”

Lưng của Sang Woo bất ngờ chạm vào bức tường phía sau. Đầu óc cậu trắng xóa khi nhận ra sự thật kinh khủng rằng đường thoái lui của mình đã hoàn toàn bị chặn đứng. Một vài chiêu thức chuyên dùng để đối phó với những tên đồ con hơn chột sượt qua tâm trí cậu.

‘Từ bao giờ mà anh ấy đã đến gần như vậy rồi?’

Trong khi cậu đang hoảng loạn thì Jae Young đã lại tiếp tục áp sát gần hơn. Khoảng cách giữa hai đôi môi giờ chỉ còn khoảng hai gang tay. Sang Woo rất sợ sự việc ngày hôm qua sẽ lặp lại lần nữa.

“Em chính là người đã bật công tắc khởi động. Vậy nên đừng có bắt anh bỏ cuộc. Em là cái gì mà đối xử với anh...”

‘Chính là lúc này!’

Sang Woo dùng hết sức bình sinh thúc khuỷu tay vào eo anh rồi đào tẩu ngay lập tức.

“Tên nhóc điên nhà em, anh còn đang nói cơ mà! Còn không mau đứng lại ngay?”

Giọng nói của Jae Young vang lên sau lưng, Sang Woo chạy thẳng về phía tòa nhà với vận tốc tối đa. Nhưng khoảng cách giữa hai người là quá ngắn để cậu gia tăng tốc độ. Vừa mới đến được chỗ cánh cửa kính bám bẩn thì Jae Young đã tóm được gáy cậu ngay. Theo đúng nghĩa đen.

Anh khóa cổ cậu lại, thậm chí còn bẻ ngoặt cánh tay cậu về phía sau. Sang Woo dồn sức xuống cánh tay, cố gắng lắc đầu để giằng ra. Khuỷu tay bên kia thúc mạnh vào bụng Jae Young. Anh dùng luôn cánh tay đang khóa cổ để chặn đường đi của nó. Hai người liên tục áp sát giằng co mất một lúc lâu.

“Bỏ em ra!”

Sang Woo ngoắc chân xô ngã anh, thế nhưng Jae Young lại sử dụng sự chênh lệch vóc dáng để ôm chầm lấy cậu. Cả hai cùng đổ nhào xuống đất. Phần lưng của Jae Young bị va đập, anh rên rỉ kêu đau. Sang Woo nhóm dậy giữa vòng tay anh rồi va cả vào cằm anh, nhưng Jae Young vẫn dùng chân giữ chặt lấy eo cậu rồi lật người lại.

‘Chết tiệt, mình chỉ cần một cây gậy thôi là mọi chuyện đã xong rồi.’

Vóc dáng hai người cũng không tính là quá chênh lệch, vậy mà không hiểu sao Sang Woo vẫn phải ở trong hoàn cảnh không thể sử dụng sức lực. Khi tình tảo lại thì cậu mới nhận ra lúc này đây mình đang nằm trên mặt đất, đầu thì gối xuống mặt đường nhựa. Thậm chí trên người cậu còn có một người khác. Jae Young đang dùng nửa thân dưới để khóa chặt lấy bắp đùi cậu rồi ngồi lên trên, hai bàn tay lần lượt dùng để giữ lấy cổ tay của cậu. Sang Woo bỗng quên sạch hết mấy chiêu thức đầu vật mà mình vừa dùng trước đó, giờ cậu chỉ biết nhắm chặt mắt lại mà thôi.

“Anh đang làm cái trò gì thế?”

“Ai bảo em chạy trốn, anh đang có chuyện quan trọng muốn nói mà.”

Jae Young dồn lực xuống bàn tay. Người ở trên thì lúc nào cũng chiếm được nhiều lợi thế hơn. Dù Sang Woo đã cố gắng điều chỉnh dáng nằm rồi dùng hết sức bình sinh, nhưng cuối cùng vẫn không thể đẩy ngã được anh ra khỏi người mình.

“Giờ em đã sẵn sàng để nói chuyện chưa?”

“Cái quái gì chứ, em chẳng có gì để nói hết.”

“Sang Woo, mở mắt ra ngay.”

“...”

“Mở ra! Còn không nghe lời thì anh sẽ hôn em.”

Sang Woo mở mắt ra ngay lập tức. Không biết do diện tích tiếp xúc cơ thể quá lớn, hay là do hiện tại Jae Young đang ở khoảng cách quá gần mà trái tim của cậu cứ đập như muốn phát điên. Cậu không muốn để ai nhận ra điều đó, nhưng lồng ngực lại liên tục phập phồng lên xuống với tần suất dày đặc. Não bộ của cậu cố nhớ đến lời bài hát Quốc ca. Jae Young chẳng hề hay biết về nỗi lòng của người khác mà bắt đầu trò chuyện nghiêm túc:

“Em nghe cho rõ đây. Với anh, chuyện em là con trai không hề có ảnh hưởng gì hết. Hiện giờ em có hai lựa chọn. Hoặc là thử

bắt đầu với anh, hoặc là đẹp luôn cái game đó và không bao giờ gặp nhau nữa. Không có lựa chọn trung gian.”

“Bắt đầu với anh là bắt đầu cái gì?”

“Em còn hỏi?”

Gò má anh được nhuộm bởi ánh sáng từ ngọn đèn đường. Đôi con ngươi phản chiếu sắc cam trở nên rực rỡ hơn bao giờ hết. Có quá nhiều yếu tố trong câu nói của anh mà Sang Woo không tài nào phân tích chính xác được. Cậu có thể phỏng đoán được tại sao anh lại nổi giận, hay hiện tại anh đang làm ra hành động gì, nhưng cậu vẫn cần xác nhận lại mọi thứ một lần nữa.

“Có nghĩa là anh... sẽ liên tục... làm mấy chuyện đó với em đúng không?”

Nói ra xong mới thấy nó còn mơ hồ hơn cả trong suy nghĩ, thanh âm của Sang Woo dần trở nên đứt đoạn.

“Mấy chuyện đó?”

“Dù em có là con trai đi chăng nữa thì chúng ta cũng cần giải phóng nhu cầu thể xác bằng cách nắm tay, hôn môi và đi xa hơn đúng không? Vậy nên ý anh là muốn hai bọn mình hành xử như kiểu yêu đương nam nữ ấy hả?”

“Hành xử như kiểu yêu đương? Rốt cuộc là em...”

Mi tâm của Jae Young nhú chặt, hai bàn tay đang siết lấy cổ tay Sang Woo với lực ngày càng mạnh hơn. Anh cúi thấp đầu xuống, từng mảng bóng đổ che khuất đi đôi mắt người bên dưới.

“Anh chỉ hỏi em một câu thôi, em có hiểu ‘yêu đương’ là gì không?”

“Là một cặp nam nữ hẹn hò với nhau lấy hôn nhân làm tiền đề. Giống như bản dùng thử của một chương trình chính thức ý.”

“À, vậy đàn ông với đàn ông thì không được?”

“Chuyện đó còn phải hỏi sao?”

Hai cánh tay của Sang Woo bất ngờ được giải phóng. Jae Young rời khỏi người cậu rồi ngồi phịch xuống nền đất với biểu cảm hoang mang. Làn da đang đẫm chìm hoàn toàn trong thứ

ánh sáng từ ngọn đèn đường của anh chột ánh lên sắc cam. Và rồi khóe miệng anh bắt đầu lẩm bẩm:

“Để anh suy nghĩ chút đã. Em mà trốn là chết với anh.”

Jae Young ném bã kẹo cao su vào thùng rác rồi lấy thuốc lá trong túi ra. Giữa màn đêm tối tăm, một đốm sáng màu đỏ ánh lên từ phần đầu lọc, làn khói từ đôi môi chạy dài về phía đường chân trời. Luồng khí khiến má anh hơi phồng lên rồi lại dần dần thoát ra ngoài. Cứ lặp đi lặp lại như thế. Sang Woo nhòm người dậy, cậu dùng đầu gối di chuyển đến vị trí cách xa Jae Young một chút, sau đó mới lại ngồi xuống như cũ.

Jae Young im lặng cho đến tận khi hút xong một điếu thuốc. Anh dùng mũi giày di di phần đầu lọc, hai lòng bàn tay chà lên khuôn mặt giống như đang rửa ráy. Sang Woo không nhìn đồng hồ nên cũng chẳng nắm được giờ giấc một cách chính xác, nhưng cậu chắc chắn rằng thời gian đã trôi qua được một lúc khá lâu. Hai người quay sang nhìn thẳng vào mắt nhau ở nơi tận cùng của sự chờ đợi.

“Thôi được rồi. Chúng ta giải quyết nhanh gọn nhé. Nếu em chỉ có thể hiểu được đến mức độ đó thì cứ gọi tắt cả chuyện này là dục vọng đi.”

Jae Young lạnh lùng nói nhỏ, ngón tay anh ngoắc ngoắc về phía cậu, ý bảo cậu mau tới gần. Gương mặt không hề vương nét cười của anh khiến Sang Woo có chút lo lắng.

“Trước khi anh nổi khùng thêm lần nữa, tốt nhất là em hãy mau di chuyển đi.”

Sang Woo chậm chạp lết đầu gối tiền gần về phía anh. Jae Young vẫn cứ lạnh nhạt tiếp tục ngoắc tay như cũ. Vừa đi, gần nữa, gần hơn nữa vào... Đến khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn một đoạn giống như đang nhìn thẳng vào mắt nhau qua một chiếc bàn học thì cậu dừng lại.

“Có chuyện gì ạ?”

Nháy mắt một cái Jae Young đã nhắc người lên áp sát về phía Sang Woo. Không còn nơi nào để trốn tránh, anh nắm chặt lấy

bàn tay đang chông xuống đất của cậu rồi đan những ngón tay vào với nhau. Sang Woo rơi vào trạng thái ngây như phồng.

“Năm tay nhau này.”

Bàn tay còn lại của Jae Young tiến lại gần rồi ôm trọn lấy gò má của người đối diện. Ngón tay cái chậm chậm lướt qua đôi môi.

“Hôn cũng đã hôn rồi này.”

Sang Woo run rẩy lùi ra sau một chút, nhưng Jae Young đã ngay lập tức tóm gáy cậu rồi kéo lại về chỗ cũ. Giọng nói thì trầm của anh khiến cậu nổi hết cả da gà.

“Vậy thì từ bây giờ chỉ cần làm chuyện đó nữa là được đúng không?”

Văng trán của Jae Young đẩy chiếc mũ lưỡi trai trên đầu Sang Woo rơi xuống. Bộp, âm thanh chạm đất vang lên từ phía sau. Thật khó để cậu có thể đoán ra được dòng suy nghĩ đang ẩn sau đôi mắt đậm màu kia là gì. Rốt cuộc những đề nghị của anh là thật lòng hay châm biếm? Và trên tất cả, trái tim cậu lúc này đây đang quá đổi ồn ào, làn da không còn nghe theo sự điều tiết nhiệt độ của cơ thể, tâm trí thì hoàn toàn không tập trung được vào tình huống hiện tại.

“Em có hai câu hỏi.”

Khó khăn lắm Sang Woo mới kéo được lý trí của mình trở về để lên tiếng nói chuyện. Jae Young ra dấu ám chỉ cậu cứ hỏi thử xem nào.

“Câu hỏi đầu tiên, đàn ông với nhau thì sao có thể làm được, nếu thế thì phải đáp ứng nhu cầu tình dục bằng cách nào...”

“Có thể.”

“Dạ? Nhưng chỗ nào... à không, phải làm thế nào?”

“Không biết thì cứ nằm yên một chỗ là được. Đến lúc đó anh sẽ lo liệu.”

“Sao anh lại đặc ý như vậy? Cũng đã làm thử bao giờ đâu...”

“Anh từng thử rồi. Câu hỏi tiếp theo.”

Jae Young - người này giờ vẫn luôn ghim chặt ánh mắt vào cậu - giờ đây lại gãi gãi cổ xoay đầu sang hướng khác. Sang Woo chẳng nhận được bất cứ câu trả lời có ích nào, ngoại trừ cái thông tin rằng anh là người từng có kinh nghiệm ra, nhưng dù sao thì cậu cũng đã quyết định sẽ nghiên cứu vấn đề này một cách độc lập rồi. Cậu hỏi tiếp theo:

“Thứ hai, dính vào cái mối quan hệ bất thường này thì có gì hay ho ạ?”

“Em thử tưởng tượng mình là một tướng soái nhà Thanh đi.”

Jae Young thấp giọng trả lời. Anh vừa thì thầm vừa dồn sức xuống bàn tay vẫn đang nắm chặt lấy tay cậu.

“Quân địch đang ở ngay bên ngoài doanh trại, nếu cứ để yên như thế thì chúng sẽ bao vây lấy thành trì. Những trận mưa tên dồn dập, nguồn nước cũng bị cắt mất, nói chung tất cả đều sẽ náo loạn hết cả lên. Và khi đó, vị tướng kia có hai cách giải quyết.”

Anh giơ ngón trỏ của mình ra:

“Cách thứ nhất, lờ đi coi như không thấy, chờ cho đến khi bọn chúng tự biến mất.”

Sang Woo im lặng. Hình như cậu đã hiểu điều anh muốn nói rồi. Jae Young tiếp tục giơ ngón giữa ra.

“Cách thứ hai, bước ra ngoài và chiến đấu với chúng. Thế nên Sang Woo à, em thích cách nào hơn?”

“...”

“Mỗi khi có vấn đề, cách giải quyết nhanh nhất chính là tiếp cận đến phần trọng tâm rồi loại bỏ nguyên nhân gây ra nó. Anh chính là kiểu người như vậy đấy.”

Sang Woo không nói gì mà chỉ gật gật đầu. Cậu chợt nhớ đến hồi còn ở đội tượng binh trong quân ngũ, có lần do bị mấy con ong làm cho bức mình quá mà cậu đã trang bị cả đồ bảo hộ chống phóng xạ để trực tiếp chạm vào tổ ong, Jae Young chỉ vào vị trí gần trái tim cậu.

“Giờ em chỉ còn cách cố gắng ru ngủ dục vọng của mình thôi. Đừng tránh né, cũng đừng lờ đi, hãy thử cùng anh đi đến tận

cùng của con đường xem nào. Hãy cứ cảm nhận những gì trái tim em muốn cảm nhận. Biết đâu anh sẽ không khiến em phải đau khổ thì sao.”

‘Năng lực thuyết phục giỏi ghê. Mà nếu mình đồng ý thì dự án game cũng có thể được tiến hành nữa.’

Nếu tuân theo nguyên tắc của Sang Woo thì câu trả lời chắc chắn là không thể, từ chối là chuyện không cần phải bàn cãi. Ngay đến cả các luồng dư luận trên Internet cũng đang chi phối dòng tư tưởng rằng: Gặp gỡ “bạn tình” để giải quyết nhu cầu là kiểu quan hệ phi đạo đức. Tuy sự kích động về mặt dục vọng của cậu đúng là đang sục sôi thật, nhưng dưới tư cách là một con người văn minh thì cậu nhất định phải từ chối ngay đề nghị của Jae Young. Chỉ là sau khi nghe xong lập trường của anh, bỗng nhiên cậu lại cảm thấy chuyện này cũng hơi có lý.

Nơi hai bàn tay nắm chặt đang rịn ra từng lớp mồ hôi. Sang Woo tham lam muốn mình cứ mãi bốc đồng như bây giờ, cậu muốn được gặp anh, muốn được chạm vào anh, muốn được trao anh nụ hôn, và còn nhiều hơn thế nữa. Dòng cảm xúc này không phải là thứ chỉ cần lờ đi sẽ liền biến mất.

Liệu cậu làm như thế có đúng không nhỉ? Thật sự là chỉ còn cách xông vào giữa quân địch thì cậu mới có thể giải quyết được ham muốn của mình sao? Không may là Sang Woo chưa từng làm chuyện này bao giờ, vậy nên cậu cũng chẳng có căn cứ gì để phán đoán hết.

“Trước tiên anh hãy bỏ tay em ra đã.”

Sang Woo khó khăn lắm mới đẩy được tay Jae Young. Gỡ tay xong thì cậu còn phải nhích mông ra xa anh nữa. Mặc dù đề nghị của người này vô cùng hấp dẫn, song Sang Woo lại không phải kiểu người quyết định những vấn đề quan trọng chỉ bằng một thoáng bốc đồng. Cậu nhặt lại mũ đội lên đầu rồi nói:

“Cho em thời gian cân nhắc.”

“Ok, bao lâu?”

“Hai tuần.”

“Hai tuần? Em biết là anh không còn bao nhiêu thời gian mà?”

“Em biết. Nhưng tuần sau em phải thi giữa kỳ, nếu anh nhìn lịch họp sẽ thấy hai tuần tới chúng ta không gặp nhau. Trong khoảng thời gian đó em sẽ xem xét đề nghị của anh. Phần đồ họa anh cứ làm theo tiến độ, đến thứ Sáu ngày 26 tháng 4 thì nén nó lại rồi upload qua FTP^(*) giúp em.”

“Tên nhóc phiền phức.”

Dứt lời, Sang Woo đứng dậy. Bàn tay ban nãy được Jae Young nắm lấy đến giờ vẫn còn run run. Khi đi lướt qua anh, cậu chợt nghe thấy anh gọi tên mình:

“Chu Sang Woo.”

“Sao ạ?”

“Sao em lại cứ khó khăn như thế?”

“Em chẳng hiểu anh đang nói gì hết. Hẹn gặp anh vào buổi họp lần sau.”

“Để cái buổi họp đó đi chết luôn đi.”

Sang Woo bước về phía cửa tòa nhà, adrenaline trong huyết quản đang không ngừng tăng tốc.

`return 0;`

Đối với Sang Woo mà nói, khoảng thời gian chuẩn bị cho kỳ thi cũng không có gì quá khác biệt so với bình thường. Dù sao thì ngày nào cậu cũng chăm chỉ học lại bài trên lớp nên trong thời gian ôn thi, số lượng kiến thức chỉ tăng lên không đáng kể. Do đầu học kỳ cậu gần như không hề nghe giảng được chút nào, thành thử về sau cậu đã phải cố gắng nỗ lực rất nhiều. Cũng may sau khi Jae Young thu hồi lại tất cả các môn đăng ký trong hai tuần, cuối cùng cậu cũng đã có thể dần dần bắt kịp được bài học. Hiện tại Sang Woo không còn gặp bất cứ khó khăn nào nữa. Do vậy mới có chuyện dù không đi họp cùng Jae Young được, nhưng trong những lúc rảnh rỗi thậm chí cậu còn có thể ngồi cho phần dữ liệu hoàn thiện vào engine^(*).

Thứ Tư, Ji Hye đề nghị sẽ học nhóm với cậu vào dịp cuối tuần. Bởi vì môn Lý luận Văn hóa vốn là điểm yếu của Sang Woo, thế nên cậu đã đồng ý trong sự kỳ vọng rằng cô sẽ giúp đỡ được mình. Đang trong thời gian ôn thi nên thứ Bảy cậu không phải đến chỗ làm thêm. Hai người gặp mặt trong một quán cà phê đã hẹn, cùng nhau giải thích lý thuyết, xác nhận lại những vấn đề chưa hiểu, bổ sung thêm những phần còn thiếu... nói chung là họ đã có một buổi học nhóm cực kỳ hiệu quả.

Tuần lễ thi cử của Sang Woo cứ thế trôi qua trong bận rộn. Hầu hết các môn đều là thi viết, nhưng cũng có một vài môn thi vấn đáp như môn Tiếng Trung, một số môn học khác lại dùng bài tập để thay thế. Thực ra cái hồi học bảy, tám môn một lúc cậu còn chưa từng đánh mất danh hiệu đứng đầu toàn khoa, giờ còn chưa đến năm môn thì có gì khó khăn đâu cơ chứ.

“Hơi khó quá đúng không anh?”

Ji Hye lên tiếng đánh giá sau khi kết thúc bài thi môn Lý luận Văn hóa.

“Đặc biệt là câu số 15 ý ạ. Ta phải biết tất cả về cội nguồn của lý luận thông qua đơn vị thành phố thì mới giải quyết được câu hỏi đó, đúng là rườm rà hết chỗ nói. Hình như em đã làm sai hết mất rồi.”

“Anh lại thấy câu 22 cực khó.”

“Ờ thế sao? Đó là câu tự luận hỏi về lập trường phê phán của Adorno^(*) đối với chủ nghĩa hậu hiện đại đúng không? Lần trước lúc kiểm tra lại anh đã nắm rất chắc về hai tư tưởng của ông ấy rồi cơ mà. Sao lại thấy khó được ạ?”

Hai người đã vừa ăn cơm vừa thảo luận lại chi tiết bài thi mới hoàn thành. Vì Ji Hye là một sinh viên chăm chỉ nên cô cũng rất tham vọng về kết quả của mình.

“Nói chuyện xong thì em có cảm giác như anh đã làm bài tốt hơn em rất nhiều đấy. Ngoại trừ câu 22 có khả năng bị trừ điểm ra, anh không sai câu nào nữa đúng không?”

“Chắc là thế.”

“Chuyện gì đây. Nghe em giảng bài xong chỉ có một mình anh thi tốt là sao? Quá đáng thật đấy.”

“Anh cũng đâu thể chỉ vì nhận sự giúp đỡ của em mà cố tình làm sai được.”

Ji Hye ngồi bĩu môi. Thật ra Sang Woo cũng rất hiểu một người bị điểm thấp sẽ có tâm trạng bức bối đến thế nào. Vậy nên cậu quyết định tặng cho cô một vài lời hay ý đẹp. Đúng như lời ai đó đã nói, dạo gần đây cậu đã cảm nhận sâu sắc được luận điểm: Con người chính là một loài động vật sống theo cảm xúc.

“Anh vốn dĩ là một người học thuộc lòng giỏi. Thực ra đến đề bài anh cũng không hiểu rõ lắm, vậy nên những thứ em giải thích đã giúp đỡ anh rất nhiều.”

“Thật ý à? Anh nói thật sao?”

“Những lời vừa tai nhất định phải được nghe trên hai lần à.”

Sang Woo lơ tịt yêu cầu của cô rồi lại vùi đầu vào ăn cơm. Ăn xong thì cậu đến cửa hàng tiện lợi mua cà phê, Ji Hye vẫn cứ bám dính lấy cậu như mọi khi. Cô giành lấy lon cà phê, tự tiện thanh toán, rồi quay sang nói với cậu:

“Anh ơi, em đã giúp anh ôn thi rồi này, lại còn mua cà phê cho anh nữa, không phải anh cũng nên nghe chút thỉnh cầu của em sao?”

“Em giảng bây à?”

“Vâng ạ, đúng thế. Là anh đang nợ em, anh nhất định phải giúp em.”

Ji Hye tươi cười nói ra một điều cực kỳ đáng sợ. Tuy Sang Woo cũng đã dự đoán được tình huống này rồi nhưng thật lòng cậu cũng chỉ nghĩ tới mấy thứ kiểu như mời ăn cơm hay vác đồ hộ thôi. Mà những thứ đó cậu hoàn toàn có thể chấp nhận được.

“Giúp việc gì? Anh sẽ xem xét.”

“Lễ hội lần này anh có hoạt động gì không?”

Lời đề nghị không thể lường trước đó khiến nét mặt Sang Woo hơi nhăn lại. Chỉ riêng cái thứ mang tên “lễ hội” thôi đã khiến cậu mất thiện cảm lắm rồi. Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ

Sang Woo chưa từng tham gia bất kỳ lễ hội nào. Thông thường khi những dịp như thế diễn ra thì mọi người sẽ được nghỉ học, và cậu thường dùng khoảng thời gian một tuần đó để làm những việc thực sự có ích.

“Anh làm việc.”

“À, thế là anh bận rồi sao. Nhưng em đã giúp đỡ anh rất nhiều mà, anh có thể dành ra cho em một ngày được không?”

“Tại sao?”

“Ngày hôm đó là thứ Hai, đến lễ hội chơi với em nhé?”

“Tại sao?”

“Em muốn đến lễ hội chơi nhưng em không có người bạn nào cả.”

“Tại sao phải có bạn?”

“Anh dừng lại được rồi đó. Là em đang nhờ vả anh cơ mà. Hãy mau đồng ý với em đi.”

Đây không phải là tình huống Sang Woo có thể từ chối được. Việc Ji Hye từng giúp đỡ cậu rất nhiều là có thật, chưa kể cô còn thường nói ra những điều tốt đẹp, mặc dù chúng chẳng có ích lợi gì. Nếu cậu từ chối thì sẽ biến thành một kẻ vong ân bội nghĩa mất. Cuối cùng Sang Woo đành phải đồng ý với nét mặt chẳng mấy vui vẻ. Ji Hye mỉm cười hẹn cậu vào lúc 11 giờ trước cổng trường.

`return 0;`

Kỳ thi chính thức kết thúc. Ngoài điểm Lý luận Văn hóa cao hơn dự kiến ra thì thành tích của Sang Woo hoàn toàn chẳng có gì thay đổi.

Ăn cơm xong xuôi, Sang Woo đi mua cà phê rồi thả bước trên khung đường đi dạo của mình. Bước chân của cậu rất nhanh, phản chiếu tâm trạng đang ở trong trạng thái phấn khích hơn mọi khi.

Chỉ có một điều duy nhất Sang Woo cảm thấy thiếu hụt trong hai tuần bận rộn vừa qua. Mặc dù cậu đã từng mắc những sai lầm kỳ lạ và đánh mất sự tập trung bởi sự thiếu vắng của “người

đó”, nhưng lần này thì khác, ngày gặp lại đã được ấn định rõ ràng nên cậu có thể miễn cưỡng chịu đựng được. Thậm chí trên màn hình máy tính của cậu còn có một folder tên là Jang Jae Young.

‘Đừng tránh né, cũng đừng lờ đi, hãy thử cùng anh đi đến tận cùng của con đường xem nào. Hãy cứ cảm nhận những gì trái tim em muốn cảm nhận. Biết đâu anh sẽ không khiến em phải đau khổ thì sao.’

Kỳ thi ngắn ngủi vừa qua chính là cơ hội để Sang Woo thử nghiệm hai trường hợp nhằm giải quyết vấn đề mình đang gặp phải. Nếu cảm xúc mãnh liệt của cậu chỉ là một thoáng hỗn loạn nhất thời thì chỉ sau hai tuần này, nó chắc chắn sẽ biến mất. Còn trong trường hợp kỳ thi kết thúc rồi mà cậu vẫn cảm thấy như cũ thì nhất định phải đối mặt trực tiếp để loại bỏ nguyên nhân. Sang Woo vốn là người thường có khuynh hướng trốn tránh những thứ mập mờ, thế nhưng bởi kế hoạch riêng của mình mà lần này cậu chẳng còn sự lựa chọn nào khác ngoài chờ đợi và đối đầu theo bản thân trong trạng thái mơ hồ.

Thời gian thi cử kết thúc, đóng nghĩa với việc cuộc thử nghiệm cũng đi đến hồi kết. Sang Woo đã tách rời hoàn toàn lý trí và tình cảm của mình, sau đó cẩn thận quan sát tình trạng của bản thân trong cuộc sống thường ngày. Kết quả vô cùng rõ ràng. Đám quân địch bên ngoài thành lũy càng bị bỏ mặc thì lại càng trở nên ngoan cố và mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Khuôn mặt của anh, giọng nói của anh, cử chỉ của anh, biểu cảm của anh, cách nói chuyện của anh, mùi hương trên cơ thể anh... Sang Woo thương nhớ da diết tất cả những điều đó. Thậm chí cậu còn nhớ cả những điều mà bản thân vốn cảm thấy vô cùng chán ghét. Ngày nào cậu cũng ngắm nghía ảnh chụp và video của Jae Young, trước khi chìm vào giấc ngủ thì nhất định phải nghe list nhạc mà anh thường nghe, thế nhưng sự khao khát trong cậu lại chẳng mấy khi được lấp đầy. Giờ đây Sang Woo đã có thể chắc chắn một điều: Cậu càng cố lơ đi dự vọng của bản thân bao nhiêu thì nó lại càng trở nên nghiêm trọng bấy

nhieu, đèn cả tâm hồn cậu cũng có khuynh hướng bị nhiễm độc đến mức không gì cứu vãn được nữa rồi.

Vậy một lựa chọn đã bị vô hiệu hóa, Sang Woo chỉ còn lại một lựa chọn duy nhất. Theo lịch thì vẫn còn hai ngày nữa mới đến ngày hẹn của hai người, nhưng cậu đã quyết định xong hết cả rồi. Và để có thể nói cho Jae Young biết điều đó, Sang Woo đã bất ngờ đến phòng thực hành của anh ngay lập tức. Thế nhưng trong phòng chỉ có duy nhất cái người hơn cậu hai tuổi nhưng lại học cùng niên khóa kia mà thôi.

“Jang Jae Young không có ở đây đâu.”

Chiếc áo lông thú trên người Choi Yoona khiến cô trông giống hệt như một kẻ săn bắn bất hợp pháp. Vừa nhìn thấy ánh mắt của Sang Woo, cô đã vươn tay ra vặn nhỏ volume xuống. Xung quanh chiếc loa là một đống những dây dợ rối rắm. Bàn phím, chuột, máy tính bảng, sạc điện thoại, ổ cứng cầm tay, màn hình, hai chiếc USB, ổ cắm bốn góc... tất tần tật đều chồng chéo lên nhau khiến Sang Woo không tài nào phân biệt nổi cái gì với cái gì.

“Máy cái dây loa dạo gần đây sao lại ngắn thế không biết.”

Tên thợ săn lẩm bẩm khi chẳng may xô đổ chiếc loa. Sang Woo đã học được một điều rằng: Mỗi khi quá hoảng loạn thì tốt nhất đừng nên nói gì hết. Cậu ngồi xuống một chiếc ghế trống và bắt đầu chờ đợi. Ánh mắt của cậu không tự chủ được hướng về góc làm việc của Jae Young. Cậu dọn sạch sẽ đống rác xung quanh nơi anh ngồi, cất toàn bộ thuốc lá, son dưỡng, túi đựng ô, tai nghe và bật lửa zippo vào trong ngăn kéo.

Vừa mới mở ngăn kéo ra, Sang Woo liền nhìn thấy ngay một trang bìa vở quen thuộc. Thiết kế này cậu đã sử dụng suốt mấy năm trời nên không lý nào lại không nhận ra. Đó chính là quyển vở mà Jae Young đã trấn lột của cậu rồi trả lại 2.000 won. Ngày hôm đó Sang Woo đã xé rách bức tranh mà anh vẽ. Sự kiện ấy xảy ra từ tuần đầu tiên lúc học kỳ mới bắt đầu, vậy mà thoáng một cái, sáu tuần lễ đã trôi qua. Khi ấy Jae Young đã bám theo cậu hệt như một tên stalker và làm đủ trò bắt nạt. Mang theo nỗi nhớ nhung kỳ lạ, Sang Woo thử mở cuốn vở ra.

Những trang giấy trắng tinh giờ đây đã tràn ngập những nét vẽ nguệch ngoạc. Chỉ có một vài trang là phác thảo ô tô cùng các loại vũ khí, còn lại toàn bộ đều là vẽ người. Và tất cả bọn họ đều đội mũ lưỡi trai. Đôi mắt của ai cũng đều bị kéo chùng xuống, thậm chí đến cả quầng thâm cũng vậy. Khuôn mặt to đùng được lấp trên một thân hình gầy gò như que củi, nét vẽ theo dạng chibi. Lật thêm vài trang nữa, một series manhwa có tên CSW^(*) chết đi xuất hiện trước mắt cậu.

‘Anh ấy vẽ cái này từ hồi nào vậy?’

Trên giấy là những mẫu truyện tranh bốn khung kể về chuyện Sang Woo bị xén đứt eo rồi chết, bị tan ra thành bột rồi chết, bị phồng to như một quả bóng bay rồi nổ chết, bị lấy mất mũ lưỡi trai rồi đau ốm triền miên mà chết. Tất cả đều lố bịch y như nhau, nhưng vì được vẽ theo lối comic nên chúng đã khiến Sang Woo phải bật cười khúc khích. Lật giở đến trang cuối cùng, một bức tranh khác hẳn với phong cách bình thường của Jae Young hiện ra trước mắt cậu, đó là chân dung góc nghiêng của một chàng trai đội mũ lưỡi trai, chân thật đến nỗi hệt như bước ra từ những tấm ảnh chụp.

‘Đây là mình sao?’

Bức tranh đẹp đến nỗi dù nói đây là idol Kpop cũng có người tin. Đôi mắt hơi sụp xuống, hàng lông mi san sát, sống mũi thẳng tắp, khóe miệng nhếch lên thành một đường cong mềm mại. Phần cổ thậm chí còn được miêu tả cẩn thận bằng những mảng sáng tối. Từng đường gân nổi lên, từng thớ cơ nổi dài xuống vai, thậm chí anh còn chi tiết đến mức chấm thêm một nốt ruồi dưới đường viền cổ nghiêng nghiêng. Sang Woo cúi xuống nhìn vai mình, đây là lần đầu tiên cậu biết mình có nốt ruồi ở vị trí này.

“Này, Jang Jae Young có biết em ở đây không thể? Đừng ngồi đờ ra đó nữa, liên lạc với cậu ta thử xem.”

Giọng nói của tên thợ săn trái phép vang lên sau lưng cậu. Sang Woo để quyển vở vẽ chỗ cũ rồi đóng ngăn kéo lại.

“Hôm nay em không có việc bận, đợi lâu hơn nữa cũng được.”

“Thế lờ như cậu ta không đến thì sao? Là chị đây không thoải mái nên mới nói vậy. Hay đề chị gọi thay nhé?”

“Được ạ.”

Tên thợ săn huyết sáo một cái rồi nhắc điện thoại lên. Một lúc sau cô bắt đầu gọi điện. Do bật loa ngoài nên âm thanh thật sự rất to.

Tút... Tút... Tút...

Tiếng kết nối vang lên một lần, hai lần, ba lần... cảm giác căng thẳng ngày càng dâng cao. Cuối cùng Jae Young không nhắc máy. Hai cuộc gọi tiếp theo cũng hết như vậy. Tên thợ săn chửi thề rồi lăm bắm “Đề xem ai mới là người thắng cuộc”. Thế nhưng sau vài ba cuộc gọi nữa, kết quả vẫn chẳng có gì thay đổi.

“Cậu ta thấy phiền nên cố tình không bắt máy đó. Này, thử bằng điện thoại của em đi.”

Sang Woo nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng trước yêu cầu của tên thợ săn. Cậu ẩn gọi Jae Young rồi đưa điện thoại cho người đối diện. Lần này cô vẫn bật loa ngoài như những lần trước.

Tút...Tút... Tút... Tút... Tút... Tút...

“A lô.”

“Cậu làm cái quái gì thế? Sao tôi gọi thì không nghe máy?”

“Cậu đang ở cùng Sang Woo à?”

Đôi mắt đen láy của tên thợ săn chột mở to nhìn xung quanh.

“Còn cậu đang ở đâu đấy?”

“Nhà. Tớ hỏi cậu đang ở cùng Sang Woo à.”

“Tên nhóc đó đến phòng thực hành rồi không chịu rời đi. Cậu ta chỉ án binh bất động ở đây bằng cái biểu cảm bất mãn kia mà thôi! Tớ sắp bức bối muốn chết rồi đây này, mau tới đón cậu ta đi đi. Lập tức lái xe đến ngay!”

Trên loa điện thoại vang lên một tiếng thở dài trầm thấp.

“Tớ biết rồi.”

Jae Young nói xong liền tắt máy.

“Tén khôn này chắc chắn là đang khinh thường chị. Làm gì có chuyện cậu ta chỉ tình cờ trả lời đúng lúc như thế được chứ, tất cả đều là cố ý.”

Tên thợ săn thở hổn hển hồi lâu rồi mới trả điện thoại cho Sang Woo. Cậu cầm lấy nó nhét thẳng vào ba lô, sau đó lôi ra một cuốn sách.

“Ừm... chị bảo này, Chu Sang chu.”

“Chị làm ơn học thuộc tên người khác đi.”

Sang Woo nghĩ mình đã từng nói về vấn đề này khoảng trên dưới mười lần rồi. Thật ra cậu cũng đang cố gắng hết sức để nhớ được tên cô, chỉ là thông tin hiện tại vẫn chưa lưu vào bộ nhớ của cậu mà thôi. Đúng lúc đó, đột nhiên Sang Woo lại nhìn thấy chiếc vòng vàng có chữ “Yoon Choi” trên cổ người đối diện.

“Thế nếu giờ em gọi chị là Choi Yoo Choi thì chị có thích không?”

“Chuyện đó thì liên quan gì?”

“...”

“Vậy từ giờ em sẽ gọi chị là Choi Yoo Choi.”

Nhìn biểu cảm trên gương mặt cô khiến Sang Woo không thoải mái. Mỗi lần đến đây là hai người chỉ biết có cãi vã nên ấn tượng về nhau đã chẳng mấy tốt đẹp sẵn rồi. Mà thực ra cậu cũng không cần phải tốt đẹp với cái người ngoan cố đó.

“Cậu và Jae Young cãi nhau à? Có chuyện gì... Đạo gần đây không thấy cậu đến, Jae Young cũng y như vậy.”

“Đừng có ép buộc em tham gia vào cuộc hội thoại vô nghĩa của chị. Cứ coi như em không có ở đây là được, Choi Yoo Choi ạ.”

“Nhưng mà chị đây tò mò. Hai người cãi nhau đúng không? Lý do là gì thế?”

“Không phải cãi nhau, chị không cần biết đâu, Choi Yoo Choi.”

Hay ho gì đâu mà tự nhiên lại đi kể về hai nam sinh uống rượu rồi hôn nhau, thậm chí ý kiến về định hướng sau này của

họ còn hoàn toàn khác biệt. Sang Woo chỉ còn cách ngậm chặt miệng lại mà thôi.

Và rồi đột nhiên góc bàn làm việc của Yoona rơi vào tầm mắt cậu. Một đồng dây dợ lộn xộn không khác gì tình trạng hiện tại của Sang Woo khiến cậu thật sự không thể nhin nổi. Cậu đứng lên đi về phía Yoona, đôi mắt gấu trúc của cô ngược lên nhìn cậu.

“Nếu chị không làm nữa thì nghỉ ngơi một lát đi.”

Bàn tay Sang Woo ra hiệu Yoona ra chỗ khác, cô liền đứng dậy ngay. Cậu dùng chuột và bàn phím lưu lại mười hai chương trình đang bật rồi tắt máy. Loa tắt, màn hình tắt, thậm chí cậu còn tìm ra nút bấm của một thứ gì đó hết như cái kẹp rồi tắt đi, một dụng cụ khổng lồ khác bên dưới bàn học mà cậu hoàn toàn mù mịt về mặt công dụng cũng bị tắt ngúm. Xong xuôi đâu đó Sang Woo mới chính thức bắt đầu dọn dẹp đồng dây dợ xung quanh.

Cậu tháo dây của ổ nhớ ngoài ra, cuộn chúng lại rồi bỏ vào trong case. Chiếc kẹp, máy tính bảng, dây sạc điện thoại cuộn tròn bị gỡ khỏi nguồn điện... tất cả chúng đều bị Sang Woo nhét vào trong ngăn kéo. Cậu rút hết giắc cắm của chuột, bàn phím, loa để sang một bên, sau khi ưu tiên xử lý hết đồng dây dợ rồi tung của màn hình máy tính, Sang Woo mới tiến hành dọn dẹp lại và cắm dây điện trở về vị trí ban đầu. Ổ cắm bốn giắc cũng được cậu đặt phía sau màn hình. Cứ như thế, khi mà đồng dây cắm của những thiết bị còn lại đã không còn rồi tinh rồi mù với nhau nữa, mặt bàn của Yoona bóng trở nên gọn gàng sạch sẽ hơn bao giờ hết.

Sang Woo dùng một dây chun màu vàng buộc tất cả đồng dây điện xung quanh mặt bàn lại rồi bày ra biểu cảm cực kỳ mãn nguyện. Đây, là do người dùng luộm thuộm như ăn mày thôi chứ nào có phải tại dây loa quá ngắn. Vốn dĩ có rất nhiều hành động con người không nên làm đối với máy móc của mình.

“Hay cậu thử xuất hiện trên TV xem. Mấy chương trình kiểu Life’s Master (*).”

“Từ giờ về sau chị hãy sắp xếp mọi thứ như em vừa làm. Không dùng mà cứ bày bừa trên mặt bàn thì lộn xộn lắm.”

“Nhưng cái gì chị cũng dùng mà.”

“Thế chị cứ tiếp tục sống như vậy đi.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện qua lại thì cánh cửa đột ngột mở ra. Jae Young đá vào cửa phòng để đóng nó lại rồi sải chân bước vào bên trong. Hôm nay anh mặc một chiếc áo nỉ màu trắng in hình logo đội tuyển bóng chày cùng một chiếc quần dài đen. Anh lướt qua Sang Woo tiến về chỗ ngồi của mình.

“Ồ, chàng trai dục vọng đã đến rồi sao?”

Lời chế giễu của Jae Young khiến Yoona bật cười.

“Tại sao lại gọi Sang Woo như thế?”

“Cậu đi mà hỏi chính chủ ý.”

Jae Young vừa nhìn điện thoại vừa đáp lại không chút thành ý. Sang Woo nhìn anh chăm chú, nhưng anh lại dỗi mắt vào điện thoại mà chẳng nói một lời. Góc nghiêng của gương mặt kia toát ra sự lạnh lùng đến cực điểm. Yoona nở một nụ cười không mấy thoải mái.

“Này... Sao hai người lại cãi nhau thế? Mau làm lành đi.”

Không phải cãi nhau. Chuyện này kỳ lạ hơn cãi nhau nhiều.”

Jae Young vắt chéo chân rồi nói, ánh mắt nhìn xuống đồng móng tay của mình.

“Sao em lại đến đây? Dù em yêu cầu anh làm việc nhưng anh vẫn chưa làm gì đâu. Thế nào, anh có cần giờ tay chịu phạt không?”

“Không ạ. Em đã nói sẽ xem xét lời đề nghị của anh rồi ngày kia sẽ trả lời đúng không?”

“Đúng ha.”

“Hôm nay em đến là để làm việc đó sớm hơn.”

Ánh mắt Jae Young dần trở nên sắc lạnh. Anh liếc nhìn bóng lưng của Yoona rồi nói:

“Không phải giờ cậu nên đi làm một điều thuốc rồi sao?”

“Ý cậu bảo tớ ra ngoài chứ gì? Cậu đuổi tớ đây à?”

“Mười phút sau quay lại.”

“Nực cười. Bộ cậu là người trả tiền thuê nơi này chắc?”

Yêu cầu của Jae Young phi lý đến mức khiến cho sự kháng cự của Yoona trở nên dữ dội. Nhưng tuy miệng nói không muốn làm, bàn tay cô vẫn vươn ra lấy điện thoại và ví tiền của mình.

“Hai người, đừng có khiến bầu không khí trong phòng trở nên kỳ lạ nữa, mau chịu trách nhiệm và làm hòa với nhau đi. Tổ chỉ ra ngoài đúng mười phút thôi đấy. Đúng mười phút!”

Yoona nổi giận đi lùi về phía sau. Khi cô biến mất sau cánh cửa cũng là lúc căn phòng trở thành không gian của hai người.

Bầu không khí im lặng kéo dài. Jae Young - người này giờ toàn ngồi nghịch điện thoại - cũng đã nhét nó vào túi rồi nhìn Sang Woo chăm chú. Đôi mắt phía sau cặp kính hoàn toàn không mang theo chút bông đùa nào, đến chớp cũng không chớp luôn. Do hai tuần rồi mới được gặp lại anh nên cơ thể Sang Woo bắt đầu nổi lên phản ứng hóa học.

“Em đồng ý với lời đề nghị của tiền bối. Em nghĩ mọi chuyện như vậy cũng hợp lý. Việc anh là người từng có kinh nghiệm đã giành được rất nhiều điểm cộng. Chúng ta sẽ bắt đầu từ thứ Hai tuần sau.”

Sang Woo nói ra quyết định cuối cùng với vẻ mặt không thể điềm tĩnh hơn. 100% chỉ vì nhu cầu về mặt thể xác. Ngoài dục vọng ra thì không còn bất cứ mục đích nào khác. Sang Woo liễu lĩnh đâm lao hết như tộc người nguyên thủy chưa từng được tiếp xúc với nền văn minh, cậu đã quyết định kích động anh bằng cuộc đi săn bốc đồng đến mức bất cần của mình.

Jae Young lắng nghe với gương mặt không cảm xúc, anh nói:

“Vậy em xác nhận lại giúp anh xem đề nghị của anh bao gồm những gì đi.”

“Em cho phép anh làm những hành động như trong một mối quan hệ yêu đương bình thường.”

“Với mục đích giải tỏa nhu cầu về mặt thể xác?”

“Vâng ạ.”

“Kiểu như... bạn tình?”

“Vâng ạ.”

“Chết tiệt. Đúng là một đồng lõa xôn.”

Sang Woo thật sự không thể hiểu nổi phản ứng của Jae Young. Rõ ràng anh mới chính là người đưa ra cái đề nghị hợp tình hợp lý này trước cơ mà, sao giờ lại hành xử như thể cậu đang làm ra điều gì sai trái vậy?

“Thành thật mà nói, anh đã không nghĩ là em sẽ đồng ý với yêu cầu của anh. Nên giờ anh cũng chẳng biết phải nói gì với em nữa. Được rồi. Chúng ta cứ... thử xem.”

“Vâng ạ. Em sẽ liên lạc với anh sau.”

Sang Woo nói xong thì lập tức chuẩn bị đứng dậy đi về. Thế nhưng giọng nói của Jae Young lại bất ngờ vang lên chặn đứng động tác của cậu.

“Khoan đã.”

Jae Young không hề nhúc nhích, anh chỉ nhìn Sang Woo chăm chú với biểu cảm y hệt như cũ. Thanh âm lạnh nhạt của anh vang vọng khắp căn phòng.

“Tại sao không phải là hôm nay mà phải đến thứ Hai? Để em chuẩn bị tinh thần à?”

“Vâng ạ. Với cả em còn phải học nữa.”

“Học gì cơ?”

“Nhất định phải nói toạc ra ạ?”

Miệng Jae Young hơi hé, nét mặt thoáng chốc đã thay đổi một cách vô cùng vi diệu.

“À, anh hiểu em đang nói đến chuyện gì rồi. Vậy khi nào đến thứ Hai chúng ta... lập tức đến khách sạn?”

“Em hiểu chuyện đó mà.”

Jae Young phồng hai má rồi ngẩng lên nhìn trần nhà thở dài một hơi. Một tiếng “Haizzzz” vang lên cực to, anh dùng lòng bàn tay vuốt mặt và nói với cậu:

“Trước mắt cứ thế đã. Hôm nay em có bận gì không? Hai tuần rồi chúng ta mới gặp nhau, hẳn là nhu cầu của em đang bị

dồn nén nhiều lắm nhỉ?”

“Sao có thể làm ngay hôm nay được ạ, em đã chuẩn bị gì đâu.”

“Ngoài chuyện đó ra thì em vẫn còn biết làm chuyện khác nữa mà.”

Jae Young là người có thói quen nói chuyện vòng vo. Vậy nên mỗi khi nói chuyện với anh, Sang Woo luôn phải tư duy thêm một lần nữa. Chỉ là độ khó của anh lần này có hơi thấp so với mọi khi rồi.

“Chúng ta đã làm lúc ở trong quán rượu rồi mà.”

“Làm thêm một lần nữa thì chết sao?”

“Cũng có lý.”

Sang Woo duỗi chân ra, dùng mũi giày cố định phần bánh xe trên chiếc ghế xoay Jae Young đang ngồi. Cậu vẫn dùng cách đó để kéo anh dần lại gần về phía mình. Ghế chạm ghế, Jae Young bị hất lùi về phía sau một chút. Sang Woo vươn tay cố định lại chiếc ghế rồi ngẩng đầu lên nhìn anh. Người con trai đối diện đang dõi theo cậu với đôi mắt to tròn. Cảm giác kích động liên tục nhện nhạo trong lòng Sang Woo.

“Em sẽ hôn tiền bối đây. Có nên đóng cửa trước không?”

“Đóng đi.”

Sang Woo đứng dậy ấn vào nút khóa trên tay nắm cửa hình tròn. Thế nhưng khi vừa ngoảnh lại thì Jae Young đã lẳng lặng ở ngay trước mặt cậu từ lúc nào.

“A, khoan...”

Bàn tay anh nhanh chóng ôm trọn lấy hai bên gò má cậu. Đôi môi bị phủ kín khiến Sang Woo không thể nói thêm được lời nào nữa. Cả người cậu chìm trong thứ cảm giác chao đảo, đôi mắt cứ thế dần dần khép lại. Cánh môi anh thoang thoảng hương vani. Không hiểu trong nước bọt của anh có thành phần gì mà lại ngọt ngào đến thế. Tựa như đang có một cơn cuồng phong quét qua, tâm trí Sang Woo hoàn toàn tê liệt. Mưa lớn cùng sấm sét cũng chẳng thể khiến đầu óc cậu thanh tỉnh trở lại. Đầu lưỡi đang khuấy đảo trong khoang miệng Jae Young chính là tấm gương phản chiếu cho sự cuồng nhiệt không thể kiểm chế của cậu. Thứ

xúc cảm kỳ lạ muôn chinh phục anh, muôn nuôt trọn lây anh, cứ thế ngập tràn trong đầu Sang Woo. Thật khó để phân tích điều đó là tốt hay là xấu, cậu hiện tại chỉ biết bản thân mình đang cảm thấy rất nóng bức và chóng mặt mà thôi.

Sang Woo đẩy anh ra khi cả người bắt đầu rơi vào trạng thái ngạt thở đến không thể chịu đựng nổi. Cậu hít thở khó nhọc giống như vừa tham gia một cuộc thi chạy, mu bàn tay vươn ra lau đi nước bọt còn vương trên khóe miệng. Jae Young thì thầm bên tai cậu với nét mặt hơi nhăn nhó:

“Em... sao có thể nhiệt tình khác hẳn với vẻ ngoài như thế?”

Giọng nói trầm khàn của Jae Young lại càng kích thích dục vọng trời dậy bên trong cậu. Mọi chuyện không những đang dần trở nên nghiêm trọng hơn, mà cậu còn chẳng thể giải tỏa được chút nhu cầu nào hết. Sang Woo mờ mịt không rõ mình phải làm gì thì mới có thể vượt qua được thứ cảm xúc kích thích sục sôi này, nên cuối cùng chỉ biết đứng yên một chỗ và điều hòa lại nhịp thở.

‘Chỉ cần nhìn đến thứ Hai là sẽ ổn hết cả thôi.’

Trong lúc đó, có một đôi mắt vẫn đang nhìn Sang Woo chăm chú không rời.

“Anh thật sự không biết em là thiên tài hay là kẻ ngốc nữa.”

“Em chẳng hiểu anh đang nói gì hết. Em về đây.”

Sang Woo quay lại chỗ ngồi rồi đeo ba lô lên vai. Ở lại đây thêm chút nữa có thể sẽ khiến cậu phạm tội luôn mất. Nghĩ đến đây, Sang Woo vội vàng tháo chạy khỏi phòng thực hành.

return 0;

Đúng như dự đoán của Sang Woo, lễ hội chính là một nơi xâu chuỗi các hoạt động tạp nham. Chỉ cần lang thang trên sân trường vào những dịp này thôi là cậu đã áng chừng được đại khái rồi. Những tấm băng rôn thô kệch tung bay phàn phật trong gió, tầng tầng lớp lớp những khu lều trại muôn màu muôn vẻ, vang vọng khắp nơi là những tiếng hét chói tai cùng thứ âm nhạc inh tai nhức óc. Nói tóm lại, lễ hội là một thứ có thể tra tấn cả phần nhìn lẫn phần nghe của Sang Woo.

“Oa, thứ đó rất ngẫu đúng không anh?”

Sang Woo vốn nghĩ Ji Hye là một cô gái bình thường và điềm đạm, chẳng ngờ hôm nay cô lại cư xử vô cùng kỳ lạ. Mỗi khi ăn được đồ ngon là đôi mắt cô sẽ chớp chớp liên hồi, và nếu như tự dừng lại nhìn thấy một món gì đó ngon mắt thì cô sẽ quay sang khen lấy khen để với cậu.

11 giờ, Sang Woo gặp Ji Hye, cả hai cùng xem buổi biểu diễn của câu lạc bộ Áo thuật - một nơi huyền hoặc khán giả rằng họ có thể làm trái đi những quy tắc vật lý. 12 giờ 02 thì họ đến một quán cà phê tarot, Sang Woo nhận nài trước màn trải bài lừa đảo và ngồi gặm bánh sandwich. 12 giờ 42 là giờ của thứ âm nhạc muốn xé rách lỗ tai đến từ câu lạc bộ Ban nhạc, kinh khủng đến mức Sang Woo còn cảm thấy nhớ nhung cái nút tai của mình ở nhà. Từ 13 giờ 13 trở đi, hai người ngồi trong quán cà phê của câu lạc bộ Truyện tranh và xem những cuốn truyện rách nát chỉ được xuất bản một lần duy nhất. Khi cậu và Ji Hye rời khỏi đó vào lúc 15 giờ 43 thì hai mắt cô đã khóc lóc đến mức sưng húp cả lên chỉ vì mấy cuốn truyện tranh ấy.

“Em đã không biết rằng Aran sẽ qua đời. Bệnh máu trắng là cái quái gì chứ! Buồn chết đi được. Thậm chí cô ấy còn là em gái cùng cha khác mẹ với Hwi Hyeon nữa. Một cú twist nổi da gà.”

“Nào phải nhân vật có thật đâu, sao em phải khóc.”

“Vì em buồn mà. Còn anh, anh đã đọc truyện gì thế?”

“Seon Hee và Jae Young”

“Truyện đó hay lắm ạ?”

“Không hề.”

Đó là bộ truyện có nội dung chán đời nhất mà Sang Woo từng đọc từ khi sinh ra đến giờ. Cậu chỉ lật trang trong vô thức vì cái tên được xuất hiện lặp đi lặp lại trên đó mà thôi.

Sau khi rời khỏi quán cà phê truyện tranh, hai người thả bước dưới sân trường. Đang đi thì Ji Hye bỗng bày tỏ rằng mình là người rất hay quên những việc xảy ra trong ngày nên ngày nào cô cũng dùng ảnh để lưu làm nhật ký, chính vì thế mà cô rất cần những tấm ảnh chụp với bạn đồng hành của mình. Cuối cùng

Sang Woo đành phải dừng lại chụp cùng cô một kiểu ảnh selfie. Xong xuôi đâu đó, khi lướt qua tấm poster được dán trên một góc tường, bước chân cậu bỗng khựng lại.

“Chủ trì bởi Câu lạc bộ Game Arcade! Đại hội Game Arcade!”

Dẫu biết đó chỉ là phản ứng trong vô thức khi nhìn thấy chữ “game”, nhưng Sang Woo vẫn không tài nào dời bước được. Sau khi ngắm nghía tấm poster một lát, cậu nhận ra trong những phần thưởng ở đây còn có cả loại máy chơi game console đã không còn xuất hiện trên thị trường từ lâu. Ngày trước cậu đã từng cố tìm mua nó nhưng chưa lần nào mua được cả.

“Oa, anh ơi. Anh định đến chỗ này sao? Trong phần thưởng có cả bàn phím nữa nè. Loại em định mua lúc trước.”

“Ừ, có thật này.”

Đúng là một sự kiện có thể làm thỏa mãn nhu cầu cho cả hai phía. Những thứ ngớ ngẩn cậu tham gia này giờ thật sự không thể so sánh được với màn đối chiến đầy tiềm năng này. Nghĩ đến đây, Sang Woo và Ji Hye nhất trí đi về phía tòa nhà của khối Kỹ thuật Công nghiệp.

Ở đây đã có một đám đông tụ tập từ trước. Có bốn thể loại game nằm trong danh mục. “Tetris”, “Bubble bubble”, “Tekken” và “Metal Slug”. Hai người tiến thành thảo luận chiến lược trước khi chính thức đi vào đơn tham gia.

“Anh muốn cái này đúng không? Super FomicomCX(*)?”

“Ừm. Đó là phần thưởng của trò Tetris.”

“Vậy cứ giao nó cho em.”

Ji Hye vuốt tóc với điệu bộ kỳ quái rồi bày ra một nụ cười vô cùng tự tin. Cô nói rằng mình đã từng chơi Tetris “một chút” hồi còn nhỏ, lên đến tiểu học thì là người chơi “đỉnh nhất”, từng cho đám người lớn hít khói và đạt được cấp “thần”. Tuy chẳng mấy tin tưởng nhưng quả thật Sang Woo cũng không quá thuần thục trò chơi này, cuối cùng cậu đành đồng ý để Ji Hye tham gia thi đấu.

“Bàn phím là phần thưởng của trò Tekken đó ạ. Em chưa từng chơi game đó bao giờ. Anh có biết chơi không?”

“Trò này thì để anh.”

Tekken Switch. Dù lâu không chơi nhưng cậu đã từng thử qua trò này khá lần ở tiệm game nên vẫn biết mình phải vận hành nó như thế nào. Một tựa game đối chiến với cơ chế đơn giản, Sang Woo định bụng sẽ lên mạng chọn một nhân vật rồi học thuộc trước hết combo. Vì đây chỉ là một đại hội có quy mô nhỏ thôi nên chỉ cần nỗ lực ở mức đó là có thể giành được chiến thắng rồi.

Sang Woo và Ji Hye nhìn nhau rồi đồng loạt hạ quyết tâm.

“Hãy cùng lấy được giải thưởng rồi trao đổi nhé!”

“Ok!”

Hai người nộp xong đơn đăng ký thì phải ngồi đợi một lúc. Có khoảng năm mươi người tham gia cuộc thi này nhưng góc của Tekken là đông đúc nhất. Hầu như tất cả các thí sinh đều là con trai, ngoài Ji Hye ra thì chỉ còn một cô gái nữa. Sau một hồi ngồi thụp xuống mấy bậc thang để chờ đợi, phần thi của trò Tetris đã được bắt đầu trước. Ji Hye đứng dậy rồi xoay khớp cổ tay sang hai bên để chuẩn bị tham chiến. Cô tràn đầy tự tin nói với Sang Woo:

“Anh cứ tin tưởng ở em, em nhất định sẽ mang về được chiếc máy chơi game đó.”

Tiếng gót giày vang lên lộp cộp, Ji Hye bước đến rồi ngồi vào một chiếc ghế thấp. Tetris không phải trò chơi đối chiến, nó phân thắng bại dựa trên số điểm kỳ lục. Bởi vì Ji Hye chọn độ khó cao nhất nên ngay khi game vừa bắt đầu, một nửa màn hình đã bị lấp đầy bởi các chương ngại vật, tốc độ rơi xuống của các thanh xếp hình cũng cực kỳ nhanh.

Trên phần nhạc nền gây nghiện, Sang Woo nhìn tốc độ tay nhanh thoăn thoắt của Ji Hye đến thất thần. Từng khối xếp hình rơi xuống đúng nơi đúng chỗ mà không có lấy nửa giây chần chừ. Thị lực, sự phán đoán, khả năng chế ngự... tất cả đều đạt mức hoàn hảo. Ji Hye điều khiển mọi thứ mà không cho phép bất cứ một chuyển động thừa thãi nào xảy ra, từ đảo chiều đến di chuyển sang hai bên đều đang duy trì số lần thu hời ở mức

thập nhất. Mỗi lần thanh gậy dài xuất hiện rồi đập vỡ bức tường gồm bốn hàng ngang san sát là trái tim Sang Woo lại ngập tràn trong cảm giác thỏa mãn.

“Thấy chưa. Em đã nói với anh gì nào?”

Sau mười bốn phút, Ji Hye chỉ chính thức bỏ cuộc khi tốc độ rơi đã nhanh đến mức không còn thấy được hình dạng của những khối xếp hình nữa. Không cần nhìn cũng biết cô là người giành được hạng nhất. Vị trí thứ hai thua Ji Hye đến tận 100.000 điểm, và nếu không có sai số gì xảy ra thì máy chơi game đã chắc chắn nằm trong tay cô rồi.

“Em làm tốt lắm!”

Sang Woo gật đầu ngợi khen Ji Hye. Cô hạnh phúc vươn tay high five với cậu, sau đó ngồi xuống bên cạnh với gương mặt cực kỳ mãn nguyện. Hai má cô ửng hồng bởi cảm giác hưng phấn khi chơi game mang lại.

Trong lúc chờ đợi, Sang Woo đã lên mạng tìm kiếm hai nhân vật xuất hiện trong Tekken rồi học thuộc tất cả các combo của chúng. Một lúc sau, thời điểm cậu ra sân cuối cùng cũng đến.

“Anh Sang Woo, hãy cố lên nhé.”

“Anh sẽ cố gắng hết sức.”

Sang Woo bước về phía góc dành cho những người chơi Tekken. Hai máy chơi game arcade được đặt đối diện nhau trông rất ra dáng một cuộc thi đối kháng. Có rất nhiều khán giả đang vây xem, thậm chí không giống với các hạng mục khác, ở đây còn có thêm hai người thuyết trình cho trận đấu.

“Vâng, giờ là game thủ tiếp theo. Ai đây nhỉ? Phiếu đăng ký đâu mất rồi... A, vâng thưa quý vị, lại là một sinh viên nữa đến từ khoa Kỹ thuật Máy tính.”

“Sinh viên khoa Kỹ thuật Máy tính đang tụ họp hết ở đây đây à?”

“Ngầm lại thì hai bọn mình cũng đến từ khoa Kỹ thuật Máy tính còn gì.”

Sang Woo ngồi xuống đối diện với một nam sinh vạm vỡ hình như hơn cậu rất nhiều tuổi. Anh ta đội mũ bóng chày, trên

người vận một chiếc áo sơ mi kẻ caro.

“Nam sinh vừa tham chiến đã chọn cho mình nhân vật Ed! Hôm nay là lần đầu tiên cậu ấy chơi game này sao? Vì có gì lại lấy kiểu nhân vật thảm hại chẳng ai thèm dùng như thế... Hay là cậu ấy trượt tay nhỉ?”

“Ed và Tristan^(*)... Nghe mỹ miều thật đấy. Nếu nói đến điểm chung thì chúng đều là nhân vật dạng combo. Nhưng nếu không dùng được thì cũng vô dụng cả thôi đúng không ạ? Ô ô, trận đấu đã bắt đầu rồi.”

Sang Woo mất mười giây để đánh giá thực lực đối phương. Chỉ cần nhìn trạng thái thu mình lại là có thể biết được người kia am hiểu trò chơi này ở mức độ nào. Đối thủ của Sang Woo, người huênh hoang rằng bản thân vừa hạ đo ván năm người chơi, trên thực tế lại có rất nhiều bước di chuyển thừa thãi cùng tốc độ phản ứng khá chậm chạp.

“A a, phía dưới sơ hở rồi. Ed! Ed! Đập tan combo phòng thủ rồi hạ đo ván bằng một cú đá chuẩn không cần chỉnh! Đúng là một cơn sóng không thể gọn ghẽ hơn! Cậu ấy đã cuốn sạch mọi thứ bằng combo thần thánh của mình.”

“Thậtttt sự là một ván đấu cực kỳ nhanh gọn! Trong số những người chơi hôm nay sao lại có một game thủ đạt đến trình độ như vậy chứ? Tôi xin cược 500 won nhà cậu sinh viên kia có kinh doanh tiệm net.”

Đúng là dễ như ăn cháo. Đối thủ của Sang Woo ngượng ngùng gãi đầu lùi về phía sau nhường chỗ cho người tiếp theo. Lần này cũng lại là một nam sinh đội mũ lưỡi trai, chỉ khác là hình như cậu ta vẫn còn rất trẻ. Sang Woo tiếp tục chọn nhân vật cũ để bắt đầu trận đấu.

“Lại là Ed và Tristan? Cậu sinh viên này đang muốn khiêu khích đối thủ rằng thứ sâu bọ như nhà ngươi thì ta còn chẳng cần phải đối nhân vật đâu đúng không?”

“Có khi ngoài hai cái đó ra thì cậu ta chẳng biết chơi gì khác. Ôi ôi! Mọi người mau nhìn đi! Đà có một cú siết với tốc độ cực nhanh rồi!”

~ ~ ~

“Mắc bẫy! Đã mắc bẫy thừa quý vị. Kyaaa... Cậu sinh viên vừa vào khiêu chiến có hoảng loạn không ạ? Combo vô hạnnnnnnnnnnnnnnn! Cứ thế này thì sẽ chết không toàn thây mất. Đúng là tuyệt đỉnh!”

Ván tiếp theo vẫn quá dễ xơi. Sang Woo vẫy tay với Ji Hye, người này giờ đang ở gần đó cổ vũ. Đối thủ tiếp theo hay đối thủ tiếp theo nữa cũng đều bị cậu hạ đo ván. Tất cả bọn họ đều là những kẻ dở tệ không thể sử dụng thành thạo nổi một combo mà chỉ bấm nút một cách bừa bãi mà thôi. Cứ như thế, Sang Woo đánh bại mười bốn người liên tiếp.

“Có vẻ như hôm nay chính là ngày ra đời của một ông vua Tekken rồi. Chắc chắn cậu ấy sẽ là người giành được chiến thắng. Chỉ cần thêm đúng mười phút nữa thôi. Đối thủ hiện tại chỉ còn duy nhất một người. Liệu Ed và Tristan có bảo vệ được ngôi vương của mình...”

“Vâng, xin mời người chơi cuối cùng. Cho hỏi cậu đến từ câu lạc bộ Cosplay hả? Trang phục đặc biệt thật đấy? Ôi ôi, theo như đơn đăng ký thì bạn sinh viên này không phải đến từ khoa Kỹ thuật Máy tính đâu mọi người ơi.”

Tính hiếu kỳ của Sang Woo trỗi dậy, cậu khẽ liếc nhìn sang đối thủ của mình. Ngồi đối diện cậu lúc này là một nam sinh khoác trên mình bộ vest màu đỏ cùng sơ mi trắng, bên dưới là quần dài màu đen và một đôi giày, phơ phất sau lưng là chiếc măng tô cổ cao. Anh ta ăn mặc hệt như đến từ châu Âu thời kỳ Trung đại, trên mặt còn đeo thêm một chiếc mặt nạ yêu tinh.

‘Đúng là một kẻ kỳ quặc.’

Sang Woo chẳng buồn suy nghĩ mà chọn luôn nhân vật cũ.

“Anh Xà Lách, cố lên!”

Nghe thấy lời động viên của Ji Hye, Sang Woo giơ cao nắm tay quyết thắng. Thế nhưng đúng khoảnh khắc đó, đối thủ của cậu lại chớp lấy thời cơ tiếp cận tấn công, rồi tung ra ngay một chiêu thức kìm hãm. Tuy Sang Woo đã kịp thời tránh đi nên nhân vật cũng không đến nỗi tan thành mây khói, nhưng thanh HP vẫn bị giảm đáng kể.

‘Tên này không hề tâm thường.’

“Oaaaaaa! Một màn tấn công sắc như dao thừa quý vị. Tuyển thủ mới vào kia có vẻ như sử dụng nhân vật Rossi^(*) vô cùng thuần thực.”

“Rossi vốn dĩ đã là một nhân vật mạnh rồi mà? Nam sinh thiên về hướng phòng thủ kia liệu có thể chặn nổi vị thần Rossi chỉ bằng kẻ vô dụng Ed không đây... Chúng ta hãy cùng chờ xem nhé.”

Đôi thủ của Sang Woo liên tục di chuyển và tung ra những cú đâm. Chuyển động của người này nhìn thì có vẻ như quá lắt nhắt và lộn xộn, nhưng thực ra anh ta đang tạo khoảng cách để tránh bị rơi vào bẫy. Đúng là vô cùng thận trọng, anh ta tính toán khoảng cách khéo léo như một loài thú vậy.

“Ban nãy nam sinh khiêu chiến suýt nữa thì đã dính bẫy đúng không? Nam sinh phòng ngự đúng là tính toán như thần.”

“Aaaaaa, trong lúc nam sinh khiêu chiến đang dùng chiêu thức tấn công thì hai tay đã bị vặn ngược rồi. Đây chính là cơ hội để hạ đo ván đối thủ luôn đó...”

“Tuy cậu ấy đã từng mắc sai lầm nhưng đôi tay kia thì vẫn nhanh nhẹn như cũ. Trên, trên, rồi lại dưới, đúng là xuất quỷ nhập thần. Không một ai có thể nhìn ra được quy luật.”

Do bị kìm hãm quá nhiều nên Sang Woo hoàn toàn không thể dùng thử combo. Cuối cùng sau khi cân nhắc đến lối chơi phức tạp của nam sinh kia, cậu quyết định thay đổi lối chơi của mình. Một nhân vật chỉ cần khiến cho đối thủ lơ lửng giữa không trung là có thể chấm dứt ván đấu chỉ trong một đòn trí mạng xuất hiện trên màn hình. Sang Woo bắt đầu căn góc để ép cho kẻ đối đầu buộc phải bay lên.

“Tristannnnnnnn vừa xuất hiện là lập tức dùng ngay Wind God Fist^(*), 4rp, 4rp, 4rp^(*), nữa đi, nữa đi! A, đúng là lì đòn.”

“Combo không trungggggggg! Vị trí cao nhất! Wind God Fist! Một cú quét ngang. Rốt cuộc là bao nhiêu lần vậy mọi người? Combo vẫn chưa kết thúc! Sinh viên này học khóa bao nhiêu thế? Là hậu bối của tôi thật sao?”

“Không biết không biết, cứ gọi là ‘anh’ đi. Rossi đã bỏ tay ra. Cậu ấy mất hết tinh thần rồi đúng không? A! K.O!”

Một nhân vật chết, nhân vật dự bị lập tức vào vị trí. Sang Woo vừa mới bắt cần một chút mà đã phải chịu ngay combo tấn công nặng đô từ đối thủ.

“A a! Nam sinh khiêu chiến! Xem ra cậu ấy hạ quyết tâm rồi. Vừa mới bắt đầu thôi mà chuyện gì đã xảy ra thế này?”

“Cậu ấy đã dùng một combo quốc dân rồi thừa quý vị. Tình hình hiện tại vẫn bất phân thắng bại.”

Trong lúc đánh lộn và lấy đi được 30% thanh HP của đối thủ, nhân vật của Sang Woo cũng trở nên lão đảo. Nhân vật còn lại thì đã ở trong tình trạng kéo lê. Khoảnh khắc này chính là để phân định thắng thua, tuyệt đối không còn chỗ cho cậu lùi lại nữa.

“Nam sinh khiêu chiến đúng là một đối thủ xứng tầm. Cậu ấy rất giỏi nắm bắt tâm lý chiến đấu.”

“Còn nam sinh phòng ngự lại giống như vừa hack toàn bộ hệ thống trên diện rộng. Không có bất cứ điểm sơ hở nào. Xứng danh người đã hạ đo ván mười lăm game thủ một lúc!”

Hai bên liên tục vờn qua vờn lại bằng những cú đâm chính diện và từng đợt tấn công vào hạ thân. Đối thủ thử upper combo vào mạn trái, nó không đánh trúng được Sang Woo mà chỉ tạo thành một đường cắt ở giữa. Anh ta vẫn dùng cách tương tự để chặn đường rút lui của cậu. Trận đấu này đã khiến lòng bàn tay Sang Woo ướt đầm mồ hôi.

Đang lúc tập trung cao độ mà tên nam sinh kia cứ rung chân âm âm khiến Sang Woo bức mình không chịu nổi. Là người vốn đã quen với việc đặt đầu gối ra ngoài máy chơi game arcade, cứ mỗi lần Sang Woo trừng mắt nhìn đầu gối của anh ta là trong thâm tâm lại muốn cho nó tan về với cát bụi.

Đột nhiên Sang Woo đổ mồ hôi lạnh. Đôi chân kia hình như cậu đã từng thấy rất nhiều lần rồi thì phải. Cái kiểu rung rung này cũng quen mắt lắm luôn...

“Xem ra em đã học xong rồi nhỉ?”

Một giọng nói trầm thấp vang lên. Sóng lưng Sang Woo nổi hết cả da gà. Cậu đẩy nhân vật của mình vào góc màn hình để tránh sự tiếp cận của đối thủ, sau đó thì ngẩng cổ lên nhìn sang phía đối diện. Tuy người kia đang đeo một chiếc mặt nạ kỳ lạ, nhưng chỉ cần nhìn thẳng vào mắt là cậu có thể nhận ra ngay.

“Em đã chuẩn bị xong hết rồi nên mới tới đây chơi đúng không?”

“Jang... Jae Young? Anh làm gì ở đây... thế...”

Sang Woo quay lại với màn hình và bảng điều khiển, nhưng thực chất bên trong cậu đã hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh.

“Đương nhiên là đến để chơi game rồi.”

Nhân vật Ed của Sang Woo đổ rạp xuống một cách bất lực giữa những cú đâm lượn sóng đến từ Lilith của Jae Young.

“Sang Woo nhà ta.”

Một cú đá định mệnh tung về phía hạ thân. Đã quá muộn để né tránh.

“Xem ra cũng đã khá tự tin vào ‘kỹ năng’ của mình rồi.”

Thanh HP của Ed mất đi một nửa sau một cú đá thảm khốc.

“Anh kỳ vọng lắm đấy.”

Ed gục hẳn giữa những bước di chuyển giống như mũi tên chết chóc của Lilith.

Hai người dẫn chương trình vẫn đang hưng phấn thao thao bất tuyệt về chuyện gì đó, nhưng chúng lại chẳng thể lọt vào tai Sang Woo được nữa rồi.

return 0;

“Em thật sự không sao mà. Anh cứ cầm đi.”

“Không. Anh làm gì có tư cách giữ nó.”

Sang Woo thất thủ bước đi với hai bên vai chùng xuống. Ji Hye đang ôm trong lòng chiếc Super EomicomCX, còn tay cậu thì hoàn toàn trống không. Rõ ràng đã hứa sẽ đổi quà cho nhau, vậy mà giờ đây cậu lại là kẻ thất bại, đúng là không thể ngẩng đầu lên nổi.

“Em ốn mà, thật đây... Giờ còn ai dùng máy chơi game cổ như vậy nữa đâu. Vả lại em cũng không biết dùng.”

“Thế em lên mạng bán lại đi. Anh đã từng dạy em cách mua bán đồ cũ rồi còn gì.”

“VẬy em bán cho anh luôn nhé.”

Sang Woo ngẩng phất lên. Quả nhiên là Ryu Ji Hye! Đầu óc lúc nào cũng nảy ra được những biện pháp tối ưu. Sang Woo hào hứng trả lời cô:

“Thế chiều tối nay em đăng bài lên trang fan café của ‘Vương quốc đồ cũ’ nhé. Sau đó anh sẽ tìm bài đáng rồi liên lạc với em. Đừng có bán cho người khác đây, nhất định phải bán cho anh...”

“Anh à... Bộ anh là đồ ngốc sao?”

Ji Hye khúc khích cười, bàn tay cô đặt lên vai Sang Woo. Cậu lách nhẹ sang một bên, bàn tay đó liền trượt ra ngoài. Sau khi cười thỏa thích được một lúc, Ji Hye để chiếc túi đựng máy chơi game vào trong tay Sang Woo.

“Đây. Cái này người ta gọi là giao dịch trực tiếp đúng không nhỉ?”

“À...”

“Không cần đưa em tiền máy, tối nay mời em ăn cơm là được rồi.”

“Nhưng nó đáng giá hơn 100.000 đấy.”

“Nếu anh không thích cách giao dịch này thì trả lại đây.”

Ji Hye lạnh lùng chìa tay ra, trong khi Sang Woo còn mãi lo lắng đến chuyện khác.

[Kể ăn bám số 3: 10giờtốimai anh sẽ đến nhà đón em] 23:09

Cậu chợt nhớ đến tin nhắn mình nhận được hôm qua. Chuyện đó khiến lồng ngực Sang Woo phập phồng hồi hộp, tâm trạng chao đảo hết như đang say xe. Mấy hôm trước cậu còn dự định gặp Ji Hye xong thì sẽ về nhà chuẩn bị tâm lý... Thế nhưng sự tự mãn khi cậu gặp Jae Young vào hôm thứ Sáu đã không cánh mà bay từ cái giây phút cậu nắm được phần lý thuyết về quá trình đàn ông làm tình với nhau.

‘Mình không thể làm được đâu.’

Dù sao thì Sang Woo cũng đang muốn gặp Jae Young nói lời xin lỗi và thay đổi quyết định của mình, cậu trả lời Ji Hye với chiếc máy chơi game được ôm chặt trong tay:

“Ai nói anh không thích? Chúng ta đi ăn thôi.”

“Được ạ.”

Ji Hye lại một lần nữa che miệng cười khúc khích một mình vì một lý do khó hiểu nào đó.

Trời dần về đêm. Ji Hye dẫn Sang Woo đi trên con đường của khối Nhân văn, nơi những ngọn đèn đang tỏa ra thứ ánh sáng đủ màu sắc. Vô vàn dải ruy băng sắc sỡ khiến cậu rơi vào trạng thái chói mắt. Trong các hoạt động câu lạc bộ ngày hôm nay thì quán rượu acapella, nhà hàng thủy cung, cà phê cún, quán nhậu kết hợp với board game... là những hình thức sạp quán thịnh hành nhất.

“A! Ở đó, chúng ta đến đó đi!”

Ji Hye đang yên lặng bước đi thì bỗng nhảy cẫng lên, tay cô chỉ về phía một đám người đông đúc đang chen lấn xếp hàng. Tấm bảng hiệu ‘Quán rượu hồn ma’ toát ra không khí lạnh lẽo, trước cửa là một vị thần chết và một ma nữ đồng trình giữ nhiệm vụ dọa nạt người qua đường.

“Xin lỗi nhưng chúng tôi kín chỗ cả rồi. Giờ có đăng ký danh sách đợi thì cũng phải chờ khoảng một tiếng rưỡi nữa.”

Nữ sinh trong bộ đồ yêu tinh cúi gập người lặp đi lặp lại câu trả lời.

“A... Nơi này nhìn có vẻ rất vui mà, nhưng xem ra không vào được rồi.”

Gương mặt Ji Hye tràn ngập vẻ tiếc nuối. Sang Woo thì vốn chẳng quan tâm đến ma quỷ gì đó, nhưng vì tấm lưng đang mang nợ của mình nên cậu cũng không muốn bỏ mặc chuyện này. Trách nhiệm buộc phải lắng nghe mong muốn của cô nặng nề chẳng khác gì chiếc máy chơi game cậu đang cầm trên tay. Cậu nói với Ji Hye rằng đợi cậu một chút, sau đó bắt đầu rẽ đám đông lách người vào bên trong căn lều.

Không gian của quán cà phê này tối đen như hang động, xung quanh là rất nhiều đồ trang trí hình thù kỳ lạ. Mười chiếc bàn trong quán đều đã chật kín người. Zombie, phù thủy, thầy cúng, thiên thần, ác quỷ, ma cà rồng, Frankenstein... Nhân viên trong quán được hóa trang cầu kỳ để mang đến niềm vui cho những vị khách tới đây. Thế nhưng bóng lưng nghiêng nghiêng của cái người mặc trang phục ma cà rồng đang đứng khoanh tay kia, không hiểu sao lại mang đến cho Sang Woo cảm giác vô cùng quen thuộc.

‘Chẳng lẽ là...’

Người khiêu chiến cuối cùng đã đánh bại cậu trong giải đấu game arcade ban nãy cũng ăn mặc y như thế. Anh ta quay đầu lại, ánh mắt hai người chạm nhau.

“...”

Sang Woo có cảm giác như mình vừa bị ai đó đánh mạnh vào đầu, cậu đi giật lùi về phía sau, nhưng lại va phải cô gái vận đồ yêu tinh. Lời thoại của cô bật ra hết như một chiếc máy trả lời tự động.

“Xin lỗi quý khách nhưng chúng tôi hết chỗ rồi.”

“Vâng. Tôi sẽ rời khỏi ngay.”

Sang Woo trả lời liền thoảng rồi xoay người đi luôn. Đúng lúc đó, giọng nói của tên ma cà rồng lại vang lên sau lưng cậu.

“Hay là thử sắp thêm một bàn đi?”

“Thật sự là không còn không gian để đặt bàn nữa đâu tiền bối!”

“Tổng cổ hết đám người đã ăn xong là được mà.”

Sang Woo vội vàng rời khỏi đám đông. Cậu giải thích với Ji Hye rằng quán đã hết chỗ rồi và họ nên đến nơi khác thôi, cô ừ rừ gật đầu đồng ý. Thế nhưng khi hai người vừa chuẩn bị di chuyển thì cô gái yêu tinh ban nãy lại lao ra từ căn lều.

“Bạn học đội mũ lưỡi trai ơ? Vừa có chỗ trống rồi đó, cậu có thể vào quán được rồi! Mau lên đi.”

“Không. Rõ ràng lúc trước còn chật kín mà. Tôi đi đây.”

“Vào ngay! Khi anh còn nói chuyện tử tế.”

Giọng nói lạnh lẽo của cái người đeo mặt nạ kia không hiểu sao lại khiến Sang Woo không dám bỏ đi nữa. Khi cậu vẫn còn đang chần chừ thì một tên Frankenstein to con như vận động viên bóng chày cùng với một tên zombie đã dứt khoát đi đến tóm lấy hai cánh tay cậu.

“Nào, chúng ta đi thôi.”

“Bỏ tôi ra. Bộ mấy người là côn đồ hả?”

Trong lúc Sang Woo giằng co với đám nam sinh thì Ji Hye lại mãi mê nói chuyện với cô gái yêu tinh.

“Anh ơi, họ nói có chỗ rồi này. Chúng ta may mắn thật đấy.”

Nói xong cô mỉm cười tiến thẳng vào trong, Sang Woo bỗng rơi vào hoàn cảnh không thể làm gì được nữa. Cậu giật được tay mình ra khỏi cái tên Frankenstein, nhưng lưng lại bị tên zombie đẩy từ phía sau. Toàn là mấy tên tú chỉ phát triển. Sang Woo chẳng buồn phản kháng nữa, cứ thế để mình bị kéo vào bên trong lều.

“Xin mời ngồi.”

Nhân viên phục vụ mặc đồ ma cả rùng chào đón hai người với thái độ cực kỳ bất mãn. Tóc mái vuốt keo để lộ ra vầng trán, mắt trang điểm rất đậm, làn da cũng bị trát một lớp phấn trắng dày cộp. Nhưng thần kỳ lạ ngay cả trong bộ dạng đôi môi bị nhuộm đỏ để giả làm máu thì nhìn anh vẫn toát lên vẻ đẹp thanh nhã. Giữa một dàn nhân viên phục vụ ai ai cũng mặc những bộ đồ lạ mắt thì anh chính là người nổi bật nhất. Hiện tại cũng có kha khá sinh viên đang đi qua đi lại xung quanh anh để đợi chụp ảnh cùng.

“Em chào anh ạ, anh Jae Young!”

“Ji Hye à, lâu rồi mới gặp em nha. Hôm nay anh sẽ cho em thật nhiều khuyến mãi.”

“Oa! Thật ý ạ? Em cảm ơn anh trước nhé. Anh hợp bộ trang phục này lắm đó. Đỉnh đỉnh! Giống hệt Bá tước Dracula, cực ngầu luôn!”

“Em với Sang Woo... hẹn hò?”

“Không ạ, hẹn hò gì chứ! Ha ha ha ha! Chỉ là... anh Sang chu đang mắc nợ em nên phải mời em ăn thôi ạ.”

“Thế hả. Vậy hai đứa chơi vui nhé.”

Ma cà rồng nói xong thì chạy biến đi đâu mất. Sang Woo chẳng hề muốn ăn gì cả, cậu chỉ muốn nôn thôi.

“Trang trí đỉnh thật đấy. Đúng là chất lượng của câu lạc bộ Kịch có khác... Đẹp quá đi.”

Trái ngược với Sang Woo, Ji Hye dường như đang vô cùng hào hứng ngắm nghía những con dơi và bí ngô được trang trí trên trần nhà, tay thì chụp ảnh không ngừng.

“Thật ra em...”

Ji Hye bỏ điện thoại xuống rồi nhỏ giọng nói.

“Nếu em biết quán này là của câu lạc bộ Kịch thì em sẽ không đến đâu.”

Tại sao?

Sau khi xác nhận xung quanh không có ai thì cô mới thì thầm nói.

“Em nghĩ là anh Jae Young ghét em.”

“Tại sao?”

“Chỉ là... cảm giác của em thôi.”

“Nhưng anh ấy đâu có lý do gì để làm vậy.”

“Thì thế. Hôm nay gặp lại em mới thấy đúng là do bản thân tưởng tượng ra. Suốt thời gian qua em đã hơi bất an một chút.”

Sang Woo im lặng, gương mặt bày ra biểu cảm không tài nào hiểu nổi chuyện này.

“Với cả, anh à...”

Ji Hye bất ngờ vươn người ra phía trước, thần thần bí bí gọi cậu. Sang Woo vì để nghe thấy cô nói gì nên cũng tự nhiên vươn người ra theo.

“Hôm nay em có chuyện muốn nói.”

Ánh sáng từ ngọn nến nhảy nhót bập bùng phản chiếu trong đôi mắt của Ji Hye. Đây là lần đầu tiên Sang Woo nhìn kỹ gương

mặt đôi diện. Giờ cậu mới biết cô có hai bên má lúm đồng tiền thấp thoáng.

“Wingar - dium Levi - osa(*)!”

Đúng lúc đó, một nam sinh trong bộ dạng phù thủy chạy ào ra rồi nhét bảng thực đơn vào khe hở giữa cậu và Ji Hye, tiện thể cắt đứt luôn đường giao nhau của hai ánh mắt. Sang Woo quay trở về tư thế ban đầu rồi nhìn xuống thực đơn.

Trứng Cuộn Kinh Hoàng, Cơm Trứng Ngàn Năm, Canh Chả Cá Run Rẩy.

Giá cả ở đây tuy có đắt nhưng so với chiếc máy chơi game của Ji Hye thì nó vẫn chẳng đáng là gì.

“Gọi mọi thứ mà em muốn ăn đi. Nhưng giới hạn trong 130.000 won thôi đấy.”

“Vâng ạ!”

Ji Hye gọi món “Mì Udon Cùng Đồ Chiên Thối Rửa”, còn Sang Woo thì gọi “Canh Kim Chả Điện Cuồng” và một “Bát Cơm Tơ Nhện”. Sau khi phục vụ rời khỏi, Sang Woo mắt đối mắt với Ji Hye - người này giờ không hiểu sao cứ như đang bắt măn về điều gì đó.

“Em đang có chuyện muốn nói, không phải sao?”

“À... Không có gì đâu ạ. Sau này em sẽ nói với anh sau.”

“Ừ.”

Hai người chìm trong im lặng. Tuy Sang Woo ngồi yên bất động nhưng thật ra đôi tai cậu đang căng ra để lắng nghe mọi động tĩnh bên trong căn lều. Cậu tò mò Jang Jae Young đang làm gì, đang nói chuyện với ai... nên ngoài cách đó ra cũng chẳng còn cách nào khác. Giọng nói của anh vang vọng khắp mọi góc ngách. Anh tươi cười với đám người xa lạ, vui đùa cùng họ, nhận đơn đặt món và liên tục chạy bàn. Trái tim cậu dường như đang đập nhanh hơn bình thường một chút thì phải.

“A! Anh này! Để em kể cho anh nghe một chuyện thú vị nhé?”

“Hả? Ờ... Em kể đi.”

“Kimbap cá ngừ đang đi trên đường cùng với Kimbap phô mai thì gặp được Củ cải muối. Thế nhưng...”

“Brừ ừ ừ ừ ừ ừ!”

“Ồi mẹ ơi giật cả mình!”

Anh chàng Frankenstein đột ngột xuất hiện và đẩy cái đầu đóng đinh của mình về phía họ, Ji Hye dường như đã bật dậy giữa không trung đến 30cm vì quá đối hoảng sợ. Biểu cảm của cô vô cùng giận giữ nhưng vì đây vốn là concept của Quán rượu hồn ma này để trêu đùa khách hàng, nên cô đành ngồi yên thở hổn hển mà chẳng dám ý kiến gì hết.

“Nhân viên quán này phiền phức thật đấy.”

“Chính em là người muốn vào mà.”

“Vâng ạ, đúng là không còn gì để nói...”

Đoạn hội thoại lại rơi vào khoảng không một lần nữa. Ji Hye ngồi ngơ ngậy những ngón tay mất một lúc, sau đó mới bất ngờ ném về phía cậu một câu hỏi vô nghĩa.

“Anh, em có một chuyện tò mò từ lâu rồi... Anh có bạn gái chưa ạ?”

“Chưa.”

“A, thật sao? Vậy nếu giờ có cơ hội... thì anh có suy nghĩ muốn hẹn hò không?”

Sang Woo vốn đã định nói rằng mình bận học nên không hề có ý định đó, nhưng một tên hóa trang trong bộ dạng ác ma bỗng nhiên từ đâu chạy đến rồi nguyên rửa cậu âm ỉ. (Đồng lời nguyên đó hình như đã được chế ra ngay tại chỗ.)

“Nói cái quái gì vậy không biết?”

Sang Woo lảo lẩm với cái bóng lưng đang dần khuất xa của tên phục vụ. Ji Hye thì tiếp tục chìm trong im lặng.

“Ăn xong chúng ta về luôn anh nhé?”

“Em muốn làm thế nào cũng được.”

“Vâng ạ... Tại ở đây ồn ào quá, chẳng nói được chuyện gì cả.”

Ban đầu Sang Woo chỉ nghĩ là do Ji Hye nhạy cảm thôi, nhưng càng lúc cậu lại càng hiểu hơn lời cô nói. Kỳ lạ thay, mỗi

khi Ji Hye định mở miệng nói chuyện thì từng món ăn lại được bưng lên, hay mỗi khi cô định bắt đầu một cuộc hội thoại khác thì đám thành viên đội kịch lại xuất hiện cản trở. Những việc đó cũng có thể là trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng đây rõ ràng cũng không phải là một nơi thích hợp để trò chuyện.

Dù sao thì mọi sự chú ý của Sang Woo đều đang đổ dồn về người khác. Jae Young không hề lãng vãng đến gần chỗ cậu một lần nào, nên cậu cũng chẳng có cơ hội để nhìn kĩ hơn màn hóa trang của anh. Thế nhưng anh thậm chí còn đến những bàn khác để chụp ảnh nữa kia kia.

‘Bạn tình chính là như vậy sao?’

Khác hẳn với những gì cậu nghĩ.

Sang Woo thở dài một hơi rồi dựa lưng vào ghế. Nếu thử “làm chuyện ấy” với Jae Young thì tương lai đúng là cực kỳ ảm đạm. Cậu hoàn toàn không có dũng khí để chủ động chiếm hữu anh. Hơn nữa, cậu cũng không thể nhìn Jae Young chịu đau đớn giống như mấy cái người xuất hiện trong tư liệu video mà mình xem được.

Jae Young đã giữ đúng lời hứa sẽ tặng hai người thật nhiều khuyến mãi. Trên bàn có thêm ba chai soju mà họ không hề order, đồ nhắm khô và cả trứng cuộn. Trước đồng đô ăn và rượu miễn phí này thì ngay cả Ji Hye - người ban nãy còn đòi đi về - giờ cũng đã tham lam giờ đùa lên.

“Tửu lượng của anh cao thật đấy.”

Tuy Ji Hye cũng đang uống nhưng phần lớn rượu đều rơi vào dạ dày của Sang Woo. Dịp cuối tuần này cậu đã phải chịu quá nhiều stress rồi, hôm nay cậu muốn uống đến say thì thôi.

Tâm trí Sang Woo lúc này không khác gì compiler^(*) với một trăm dòng code lỗi đỏ rực. Nỗi niềm tiếc nuối không tên, sự sợ hãi không thể định nghĩa, cảm giác khó tiếp nhận vấn đề tình dục, nỗi bất an mơ hồ, ham muốn thể xác không chịu biến mất, rồi cả cảm giác thất bại khi không thể giành được bộ bàn phím trong cuộc thi ban nãy. Tất cả lộn xộn hết như một bát canh thập

cảm của xúc cảm tiêu cực và mơ hồ. Nếu uống rượu có thể khiến cậu quên đi tất cả chuyện này thì cậu uống bao nhiêu cũng được.

“Viiuuu... Rượu và đồ nhắm lại đến đây thưa quý khách. Viiuuu...”

“Lại nữa sao? Cảm ơn mọi người nhưng thế này là hơi nhiều rồi ạ?”

“Hừ, loài người ngu ngốc kia...”

“Á, rơi bây giờ. Đưa món ngô chiên bơ em cầm cho.”

Ban đầu Ji Hye còn khá nhạy cảm với anh chàng Frankenstein kia, nhưng dần dần cô cũng quen và không còn quá ngạc nhiên với những trò đùa của anh ta nữa.

Sang Woo và cô ăn uống chỗ đó miễn phí trong im lặng. Chẳng mấy chốc mà gương mặt Ji Hye đã đỏ bừng vì men rượu. Cô ngâm nga một đoạn nhạc, cả người đều lắc lư theo nó. Và rồi đột nhiên cô bật cười khanh khách. Sang Woo chậm chậm chớp mắt. Mí mắt cậu nặng trĩu, đúng là cậu đã say thật rồi.

“Anh này... Hôm nay em đã bảo là mình có chuyện muốn nói đúng không?”

“Thế hả? Vậy nói đi.”

Ji Hye lắc lắc đầu. Cô dùng tay chỉnh lại mái tóc rồi kéo chiếc ghế đang ngồi lại gần về phía bàn. Gương mặt cô toát lên vẻ nghiêm túc.

“Hình như em hơi say mất rồi... Cứ thế này thì có thể mắc lỗi mất, cho nên lần sau em sẽ nói.”

“Lần sau là bao giờ?”

“Là khi nào có cơ hội ý ạ. Anh đừng quên hôm nay chúng ta đã đọc truyện tranh cùng nhau, chơi game, uống rượu, và cả chơi đùa vui vẻ như thế nào nhé. Anh nhớ chưa?”

Ji Hye mỉm cười đưa lòng bàn tay về phía cậu. Chắc hẳn là cô muốn high five như lúc ban nãy chơi game. Sang Woo nghĩ đến chuyện đó liền cười cười giơ tay phải ra. Hai lòng bàn tay chạm vào nhau, một tiếng bốp vang lên.

“...”

Rõ ràng cậu đã vươn tay ra hết cỡ rồi cơ mà, sao lòng bàn tay cậu chạm đến không phải là của Ji Hye mà lại là của cái tên ma cả rống này chứ? Những ngón tay anh siết chặt đến nỗi Sang Woo không tài nào thoát ra được.

“Rất tiếc nhưng tiệm của bọn anh phải đóng cửa rồi mấy đứa à.”

Jae Young vừa nói vừa đặt tay Sang Woo xuống đầu gối cậu. Cánh tay của Ji Hye vẫn đang lơ lửng giữa không trung, biểu cảm trên gương mặt thì cực kỳ bối rối. Jae Young quay sang nhìn cô mỉm cười:

“Giờ cũng muộn rồi, em đã liên lạc với gia đình chưa?”

“Nhà em không có giờ giới nghiêm ạ, vả lại mọi người cũng rất thoải mái nên không sao đâu.”

“Kể cả như thế thì cũng nên về sớm chứ, bố mẹ em sẽ lo lắng đấy. Tuy anh không biết nhà em ở chỗ nào nhưng giờ có lẽ vẫn chưa hết chuyến tàu cuối cùng đâu.”

Một cuộc hội thoại vô nghĩa. Sang Woo thất bại trong việc chống đỡ lại cơn buồn ngủ nên đã từ từ nhắm mắt lại. Kỳ lạ thay, cảm xúc hỗn loạn trong lòng cậu cứ thế dần dần tan ra, giờ cậu chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Thật tốt khi được nghe thấy giọng nói của Jae Young vang lên ngay trên đỉnh đầu mình. Chắc là cậu đã say mất rồi, dù sao cũng uống nhiều rượu đến thế cơ mà.

“Cảm ơn anh đã lo lắng cho em. Em sẽ về sớm ạ.”

Ji Hye trả lời xong thì cả hai đều im lặng trong một thoáng. Và rồi đột nhiên cô lại lên tiếng.

“Anh Xà Lách... không về sao ạ?”

“Em không cần phải lo về Sang Woo. Anh sẽ đưa em ấy về.”

“Dạ?”

“Ngoài kia tối tăm như thế thì làm sao có thể để em ấy về một mình được. Nhỡ có chuyện gì xảy ra thì sao?”

“...”

“Ji Hye à, em về cẩn thận nhé.”

Hình như ban này Sang Woo đã thiếp đi một lúc thì phải. Cậu chớp chớp mắt. Khi mở hẳn được mắt ra thì bóng lưng của Ji Hye đã khuất sau cửa căn lều. Sang Woo nghĩ mình cũng nên về nhà thôi, nhưng thật sự cậu chẳng còn chút sức lực nào.

Mọi người trong lều đều có vẻ như đang bận rộn dọn dẹp chén bát và bàn ghế. Jae Young nhìn sang hướng khác nói gì đó rồi lại đưa mắt về phía cậu. Ánh mắt hai người vừa chạm nhau một cái là Sang Woo đã không thể không chế được cơ mặt của mình mà nở ra một nụ cười toe toét.

‘A... Mình giống hệt như một tên ngốc.’

Sang Woo lắc đầu với biểu cảm bức bối. Trái tim cậu đập nhanh đến mức không thể kiểm soát nổi, song song với nó là cảm giác bất an điên cuồng trong lồng ngực. Đúng lúc đó, một bàn tay to lớn tiến lại gần và phủ lên đôi mắt cậu. Cả khoảng không phía trước bỗng chìm trong bóng tối. Trái tim cậu run rẩy, khuôn miệng hơi hé ra.

“Hyung Jin à, em có biết xe của anh ở đâu không?”

“Dạ có ạ.”

“Thế em đưa thằng nhóc này ra xe giúp anh nhé, để cậu ấy ngồi cạnh ghế lái.”

“Vâng ạ! Anh đưa em chìa khóa đi. Thế còn anh thì sao? Anh không đi về luôn à?”

“Với bộ dạng thế này thì đi đâu được chứ? Anh phải thay quần áo với tẩy trang cái đã.”

“Ừ nhỉ. Mà hôm nay anh đã vất vả nhiều rồi. Nhờ có anh mà doanh thu đúng là không đùa được đâu. Tám cỡ huyền thoại luôn đấy ạ. Em nghe nói là anh bận lắm, cảm ơn anh đã đáp ứng lời nhờ vả của bọn em.”

“Không có gì đâu. Anh cũng đã chơi rất vui mà.”

“Vốn dĩ anh chỉ định đến giúp phần mở màn thôi, vậy mà lại ở đến tận bây giờ luôn, em cảm động lắm đấy.”

“Máy giờ rồi ý nhỉ?”

Bàn tay Jae Young thả xuống, mí mắt Sang Woo hơi hé ra, ánh sáng bắt đầu tràn vào. Nhưng khi cậu nhìn thấy mọi thứ được rõ ràng thì bóng lưng của cái tên ma cà rồng kia đã dần khuất xa.

“Này!”

Có ai đó đang lay mạnh vai cậu.

“Mau dậy đi. Anh Jae Young bảo tôi đưa cậu ra xe.”

Nói xong thì Frankenstein lôi Sang Woo đi một cách đầy thô bạo.

MAGENTA

Jae Young rửa mặt thật kỹ rồi ngẩng đầu lên nhìn. Trong gương là một người con trai với từng giọt nước đang chảy dài xuống cằm cùng biểu cảm vô cùng phức tạp. Anh dùng lòng bàn tay vuốt sạch nước đi rồi lau lại bằng khăn. Tâm trạng lên lên xuống xuống suốt cả ngày hôm nay cuối cùng đã có thể bình ổn lại một chút. Xúc cảm chờ mong mờ nhạt đột ngột chuyển thành sốc nặng, sau đó anh lại bị ném vào thứ cảm giác phản nộ, xấu hổ, ghen tuông, và cuối cùng là hỗn loạn. Thật khó có ngày nào mà Jae Young lại phải trải qua nhiều thứ cung bậc cảm xúc phong phú đến thế.

“Chết tiệt thật... Rốt cuộc mình đã làm cái quái gì vậy chứ?”

Jae Young vừa lăm bắm trong trạng thái ghét bỏ, vừa nhét bộ trang phục hóa trang vào trong túi giấy. Anh bước ra khỏi tòa nhà của khối Nhân văn, từng cơn gió khẽ lướt qua hai bên gò má.

Thực ra anh biết rất rõ Sang Woo không hề coi anh là đối tượng yêu đương. Vị trí bên cạnh cậu chỉ mở ra cho những người “bình thường”, mà anh thì sao, anh đơn thuần chỉ là một thứ “dục vọng bất thường” đối với cậu mà thôi.

Một mối quan hệ xác thịt không phải với ai khác mà lại là với Chu Sang Woo. Mặc dù chuyện này mang đến cho Jae Young cảm giác giống như đang đọc truyện tranh 19+ với nhân vật là Teletubbies^(*), nhưng anh vẫn cho rằng mọi thứ sẽ không hề tệ chút nào. Dù sao Jae Young cũng có cái tính nhanh chán, sau khi ngủ với cậu một lần thì hứng thú trong anh sẽ nguội lạnh cả thôi. Họ mà ở trong một mối quan hệ yêu đương vô nghĩa thì tất cả sẽ biến thành một đồng lộn xộn mất.

Thế nhưng khi Jae Young phải cầm tâm băng dạo quanh sân trường trong bộ trang phục quý hút máu, đột nhiên anh lại nhìn thấy một đôi nam nữ đang selhe cùng nhau bên dưới tán hoa. Hình ảnh ấy đã khiến anh phải quay ngoắt đầu lại.

‘Làm chuyện đó với mình, còn hẹn hò thì với Ryu Ji Hye?’

Thằng nhóc đó đã gọi một tiếng “anh ới”, lại còn dụ dỗ anh làm game cùng; khi hai người ngồi cạnh nhau trong phòng thực hành cậu đã khiến trái tim anh rung động biết bao; cậu xoa đầu anh, bất ngờ hôn phớt lên môi anh, thậm chí hai người còn từng hôn nhau đến hôn bay phách lạc... thế mà chu Sang Woo vẫn khẳng định chắc nịch rằng họ không thể tiến đến quan hệ yêu đương. Và giờ chuyện gì đang xảy ra trước mắt anh thế kia? Chu Sang Woo hẹn hò với Ryu Ji Hye ở lé hội?

‘Vậy mà còn dám chửi người khác là rác rưởi à?’

Trái tim Jae Young đập dồn dập vì trong lòng anh quá giận dữ. Nếu việc anh nhờ người điểm danh hộ là rác đựng trong loại túi bóng một lít, thì hành động của Sang Woo lúc này không khác gì một khu xử lý nước thải. Khi tâm trí bắt đầu tỉnh táo lại, Jae Young lấy tấm mặt nạ của hậu bối rồi quyết định bám theo hai người kia để phá đám.

Nhưng trên đường trở về với bộ bàn phím trong tay, Jae Young bỗng cảm thấy vô cùng hỗn loạn. Ngẫm ra thì anh cũng đâu có lý do gì để giận dữ nhỉ. Không chừng đó chính là quy tắc khi hai người đồng ý làm bạn tình của nhau thì sao? Họ đã bàn bạc là chỉ giải quyết nhu cầu về “mặt đó” như Sang Woo mong muốn, những chuyện còn lại làm gì có ai biết đâu? Dù cho tên nhóc kia có hành xử như một cơ sở đốt rác đi chẳng nữa, anh cũng phải thật lạnh lùng và bất cần. Nhờ có suy nghĩ ấy mà Jae Young lập tức quay về trạng thái “cool” của mình.

Đúng vậy, chính là đêm nay. Quan hệ nhanh gọn, giải quyết nhu cầu, chấm dứt tất cả. Quan hệ nhanh gọn, giải quyết nhu cầu, chấm dứt tất cả.

Câu nói đó đã lặp đi lặp lại trong đầu Jae Young, nhưng vào cái khoảnh khắc khi Sang Woo bước vào trong căn lều, tất cả

đều sụp đổ hoàn toàn. Anh cưỡng ép tạo ra một vị trí còn trống, tóm lấy cậu, bắt cậu ngồi xuống, mang ra đồ khuyến mãi để cậu không thể rời đi, tuy ban đầu chỉ định giúp đỡ phần mở màn của sự kiện thôi, vậy mà cuối cùng anh đã ở lại đến tận lúc mọi người dọn dẹp ra về.

Một cặp nam nữ ngồi giữa ánh nến lung linh mới thật thích hợp làm sao. Nhà nam trầm lặng, nhà nữ đáng yêu. Chàng trai thờ ơ nhưng chân thành, cô gái vừa lạc quan lại ngọt ngào. Dù Jae Young biết thừa là Sang Woo chẳng buồn quan tâm đến Ryu Ji Hye đâu, nhưng mà trong lòng anh vẫn cực kỳ khó chịu.

‘Cơ thể phức tạp của con người được tiến hóa thông qua dục vọng khác giới với mục đích tạo ra được thế hệ thứ hai. Tuy em cho rằng đây là một phương thức có hiệu suất kém, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng thông qua quá trình phối giống và mang thai phức tạp này, con người đã có thể sinh tồn và trở nên ngày một đông đúc hơn.’

Chính vì cái lý luận không thể phản bác này của Sang Woo mà Jae Young đã hiểu rằng sau này, cậu chắc chắn sẽ phát sinh quan hệ yêu đương với một người có giới tính khác, thậm chí còn kết thành đôi thành cặp với họ luôn. Mọi suy nghĩ của cậu đang có xu hướng kéo mọi chuyện phát triển theo khả năng đó.

Chưa kể Ryu Ji Hye dường như còn đang hạ quyết tâm giành được đáp án cuối cùng cho câu chuyện này. Lần nào Jae Young gặp cũng thấy cô trang điểm cầu kỳ và vận lên người những bộ quần áo sặc sỡ. Hôm nay cũng thế, Ji Hye mặc một chiếc váy chiết eo màu xanh lá cây, chân đi đôi giày bóng loáng, còn trên đầu thì là một chiếc kẹp tóc hình lục phương.

‘Bộ nghĩ mình là Dorothy^(*) chắc, sao có thể đi khắp nơi trong bộ dạng như thế?’

Dù Jae Young cảm thấy Ji Hye trưng diện có hơi quá đã đi chẳng nữa thì trông cô vẫn rất tươi tắn và xinh đẹp. Và anh ghét cay ghét đắng mỗi khi Sang Woo nhìn cô. Thế nên anh mới làm ra cái trò...

‘Seong Hyuk à, bàn số 3 em chưa mang thực đơn ra đúng không?’

‘Á! Giờ em mang luôn đây.’

‘Hyung Jin à, mấy đứa nhỏ bàn số 3 trông có vẻ tử nhát quá.’

‘Thế thì không được rồi! Để em ra ngay.’

‘Mi Jin à, cho bàn số 3 chút đồ khuyến mãi đi.’

‘Vâng ạ! Em mang ra đây.’

‘Seo Hyun à, bàn số 3...’

‘Vângggggg, em lập tức đi ngay!’

‘Hyung Jin à.’

‘Vâng anh, em đi đây ạ!’

Về sau chẳng cần anh phải nói thì đám hậu bối cũng tự biết đường mang đồ nhắm và rượu đến bàn số 3. Đúng là lộn xộn mà. Lộn xộn hết như đám tóc mái đang rối bù vì keo vuốt tóc của anh lúc này đây.

Jae Young quay lại căn lều để sửa soạn lại đồ đạc của mình. Sau khi chụp thêm vài tấm ảnh tập thể và nghe lời chào hỏi của đám hậu bối, anh liền rời đi.

‘Mình đang nuôi tiếc điều gì đó sao?’

Jae Young đứng trước bãi đỗ xe hút liên tục ba điếu thuốc.

Anh biết nói gì với Chu Sang Woo bây giờ? Bám theo bắt nạt cậu, gỡ tung laptop ra chỉ để kiểm soát nói chuyện với cậu, trở thành một tên nô lệ làm việc cho cậu cả ngày lẫn đêm, theo dõi cậu hết như một kẻ stalker, thậm chí còn tham gia một cuộc thi mà mình chẳng mấy quan tâm rồi tỏ ra cực kỳ ngạo mạn nữa.

‘Mọi chuyện đã hỏng bét từ cái ngày mày bước ra khỏi nhà với áo khoác đỏ, áo nỉ đỏ, mũ len đỏ, đến quần lót cũng màu đỏ rồi, Jae Young ạ. Tiên sư nó chứ, chết tiệt thật đấy!’

Chỉ là “nuôi tiếc gì đó” thôi á? Phải là cực kỳ nuôi tiếc mới đúng. Anh tiếc vì trước đây Sang Woo đã không biết đến sự tồn tại của mình, cũng chẳng hề hay biết họ tên anh là gì. Anh tiếc vì cậu đã không nhận ra anh là một người ngầu đến thế nào. Anh

tiếc vì hiện tại cậu thậm chí còn không coi anh là đối tượng yêu đương.

Thuốc lá đắng quá. Jae Young ngược mắt lên nhìn nền trời tối đen rồi bất giác buông xuống một tiếng thở dài. Giữa họ không hề có yêu đương thật lòng, sao anh lại phải quyến luyến như thế, phải lãng phí tâm sức đến vậy... Mặc cho Jae Young có dồn ép bản thân như thế nào, anh cũng chẳng thể có được cho mình một câu trả lời.

Anh vứt đầu lọc thuốc lá chỉ còn một nửa đi rồi mở cửa xe ra. Vậy mà vừa vào bên trong Jae Young đã sốc nặng.

“...”

Sang Woo đang tựa đầu lên cửa xe chìm sâu vào giấc ngủ. Chính vì thế mà điểm yếu của Jae Young là chiếc cổ thon dài trắng nõn kia hoàn toàn phơi bày trước mắt anh (thật ra kể cả không có điểm yếu này thì tình huống hiện tại vốn đã không ổn chút nào rồi). Jae Young siết chặt nắm tay, hơi thở dần trở nên dồn dập. Viễn cảnh bị Sang Woo phát hiện ra rồi chạy đi tố cáo chột hiện lên trong tâm trí anh, Jae Young nhắm mắt lại để điều chỉnh nhịp thở. Dù có gấp gáp đến đâu thì anh cũng không phải là một tên mặt người dạ thú đi tán công một đứa trẻ đang ngủ say li bì vì say rượu đâu.

‘Tỉnh táo lại đi, Jang Jae Young.’

Khi anh mở mắt ra thì tâm trí cũng đã bình tĩnh lại một chút. Jae Young hít thở thật sâu rồi mới quay sang nhìn Sang Woo. Anh vươn tay về phía cậu, trong đầu cố gắng tìm cho mình một cái cớ.

‘Mình chỉ thắt dây an toàn cho em ấy thôi. Mình hoàn toàn không có âm mưu gì hết.’

Anh tiến lại gần Sang Woo rồi duỗi tay ra, nắm lấy dây an toàn, cúi người xuống, và cuối cùng là kéo dài phần đai. Bàn tay cậu đang đặt ngay cạnh nút bấm màu đỏ. Móng tay của Sang Woo gọn gàng giống như vừa mới được cắt ngày hôm qua, những khớp xương nổi lên rõ mồn một trên bàn tay ấy.

Cạch.

Jae Young cài xong dây an toàn thì lại nhòm người dậy, anh cố tình quay sang cậu nhìn một chút. Đôi môi đang hé mở kia cách anh đúng 10cm. Từ khi nào mà mùi men rượu lại có thể gợi cảm như thế nhỉ? Anh dùng ánh mắt liếm láp chiếc gáy trắng nõn của cậu rồi mới từ từ trở về ghé lái. Có mỗi cái việc cài dây thôi mà Jae Young mệt muốn đứt hơi.

Sau khi hít thở thật sâu, anh bắt đầu khởi động xe. Vừa quay lại chỗ của mình là “thứ đó” của Jae Young đã ở trong trạng thái chuẩn bị lâm trận, nhưng thật sự anh cũng không biết phải làm gì để khiến nó bình tĩnh trở lại nữa. Gần đây Jae Young thật sự nghi ngờ không biết có phải đũng quần của mình bị gắn lò xo vào hay không. Cảm giác giống như quay về thời trung học khi lần đầu tiên anh nhận thức được về chuyện giới tính ấy, hồi ấy vạn vật trên thế gian này đều có hình dạng nam nữ, và ngày nào chúng cũng khiến anh “dừng đứng” cả lên.

Cố gắng không nhìn sang phía bên phải, Jae Young nhấn mạnh chân ga. Không cần biết mọi chuyện sẽ ra sao, đầu tiên cứ hướng về nơi gần nhất là nhà của Sang Woo cái đã. Tòa nhà thậm chí còn chẳng có bãi đỗ xe mà Jae Young vốn không hề hài lòng hiện ra trước mắt, anh đỗ bừa vào một chỗ rồi tắt máy đi.

“Chu Sang Woo, mau dậy đi.”

‘Đến giờ ‘làm chuyện đó’ rồi, cái tên nhóc chết tiệt kia.’

Đương nhiên về sau đã được anh rút gọn. Jae Young ngồi im vài giây để làm lạnh cái đầu, sau đó tháo dây an toàn của mình ra. Cố gắng hít thở thật sâu rồi anh bắt đầu nghiêng người sang bên cạnh.

Vấn đề vẫn là ở cái cổ kia. Jae Young nheo mắt lại lay lay vai Sang Woo, nhưng cậu không hề tỉnh dậy.

“Để anh... tháo dây an toàn cho em.”

Cảm giác tội lỗi khiến Jae Young lăm bầm thì thầm với cái người hiện tại còn chẳng nghe thấy anh nói gì, tay phải anh luôn qua ôm trọn lấy lưng ghế, tay trái thì vươn đến nắm lấy tay nắm cửa xe. Lồng ngực anh áp sát về phía trước một cách không cần

thiệt. Mãi cho đến khi chóp mũi chạm đến gò má Sang Woo thì Jae Young mới chịu dừng lại.

Giữa không gian tối tăm, làn da phản chiếu dưới ánh trắng sáng rực của cậu tỏa ra sắc trắng xanh xao. Mọi thứ giống hệt như những thước phim cũ với hai màu đen và trắng. Sự tham lam muốn được nhìn thấy gương mặt của Sang Woo đã thôi thúc anh cởi bỏ chiếc mũ trên đầu cậu rồi quăng thẳng xuống ghế sau.

Sự đối lập hình ảnh khi bỏ mũ ra của cậu khiến trái tim Jae Young đập nhanh liên hồi. Sống mũi, lông mi, đôi môi... tất cả đều tựa như được họa từ màn đêm. Vết đốm trên khung cửa sổ in hằn những họa tiết tối màu lên hai bên gò má, mọi thứ xung quanh dường như tồn tại chỉ để tôn lên nhân vật chính đang say ngủ này. Gương mặt chìm trong giấc mộng của Sang Woo nhìn ngây ngô trong sáng hơn bình thường rất nhiều. Thật ra Jae Young đã muốn ăn tươi nuốt sống cậu lắm rồi, nhưng may mà anh vẫn còn sót lại chút cảm giác trách nhiệm.

‘*Mình phải làm gì với tên nhóc này đây?*’

Dục vọng trong lòng anh đúng là không tài nào lý giải nổi. Sang Woo hoàn toàn không có bất cứ điểm tương đồng nào với những đối tượng từng hấp dẫn anh trước đây. Cực kỳ khó hiểu, trầm tính và bảo thủ. Trong một vài lĩnh vực thì cậu có thể là một chuyên gia, nhưng trong tình yêu thì đích thực là một tên ngốc.

Với đủ thứ dư vị tình yêu từng trải qua, Jae Young chưa bao giờ cố gắng bám lấy một đối tượng mà bản thân anh cảm thấy chán ghét. Trên thế gian này còn biết bao nhiêu người khác chứ, đâu nhất thiết phải dâng lên lòng nhiệt thành của mình khi mà nó sẽ trở nên nguội lạnh trong thoáng chốc. Nhưng sao anh lại không thể hành xử như vậy với Sang Woo được nhỉ? Kiểu lạnh lùng, thờ ơ và xa cách vốn có của anh biến đâu mất rồi?

Sang Woo bất ngờ bừng tỉnh. Có vẻ như cậu vẫn còn đang ngái ngủ nên liên tục chớp chớp mắt đến vài lần liền, và rồi đôi mắt cậu đột ngột mở to hết như đồng xu 500 won.

“Không phải thế đâu, anh không làm gì em hết.”

Jae Young vội vàng lên tiếng. Nhìn vào tư thế chuẩn bị hôn này thì ai mà tin lời anh cho được. Lồng ngực của Sang Woo phập phồng lên xuống. Anh lập tức giơ tay lên giống hệt như mấy tên cướp ngân hàng để cậu xác nhận đúng là anh không hề mang theo vũ khí.

“Em hiểu lắm rồi. Anh đang ở yên một chỗ mà.”

Cánh tay phải của Jae Young từ từ hạ xuống.

“Đây, em nhìn xem, anh chỉ định làm như vậy thôi.”

Jae Young ấn nút bấm màu đỏ xuống, dây an toàn đang vòng qua ngực Sang Woo dần dần lỏng ra rồi trượt nhanh về vị trí vốn có. Cậu cup mắt nhìn xuống, miệng không ngăn được một tiếng thở dài. Đáng lẽ ra lúc này Jae Young nên quay về chỗ của mình mới đúng, thế nhưng không hiểu sao anh lại chẳng thể cử động dù chỉ một chút.

“Em... có chuyện... muốn nói.”

Không khí trong xe khiến Jae Young cảm thấy nóng hầm hập như đang ở trong phòng tắm hơi. Mà không, không phải là “cảm thấy”. Bởi vì lúc này đây hơi nước đã bám đầy lên mặt kính cửa sổ rồi. Dù là hít vào hay thở ra thì đều nặng nề và nóng bức như nhau.

“Cái gì chứ... A, chết tiệt...”

‘Hóa ra mỗi khi say em ấy sẽ chửi thề.’

Đây là lần thứ hai Jae Young thấy Sang Woo nói bậy. Cậu rên rỉ với hàng lông mày nhíu chặt, lòng bàn tay thì che kín đi khuôn mặt. Một lát sau, ánh mắt cậu lại quay về trạng thái mệt mỏi như cũ.

“Rốt cuộc là cái gì... A... Mình phát điên mất.”

‘Quyển rũ chết được.’

Chỉ vài phút trước Jae Young còn nghĩ tên nhóc này nhìn mới ngây thơ làm sao, thế mà chỉ cần nghe thấy tiếng cậu thở thoi anh đã liên tưởng ngay đến một bộ phim người lớn rồi. Thật sự anh khó lòng có thể giữ được bình tĩnh trước một đối tượng cứ thay đổi liên xoành xoạch giữa “độ tuổi 19+” và “dành cho mọi độ tuổi” như thế.

“Em... em... em... Trong lúc học...”

Tuy cảm thấy có lỗi nhưng Jae Young thật sự không có chút tò mò nào về những chuyện cậu định nói hết. Bởi vì anh còn đang mải mê nhìn ngắm đôi môi không ngừng chuyển động kia. Hai cánh môi khẽ gợi ấy cứ hết đóng vào rồi lại mở ra.

“Bằng phương thức hợp pháp... (bla bla) thanh toán... (bla bla)... rồi tải về...”

‘Em đang nói cái quái gì thế hả Sang Woo?’

“Cuối cùng... (blabla) bạo lực... (bla bla) trực tràng...”

Thanh âm của cậu nhỏ dần. Jae Young chỉ còn thấy cậu di chuyển đôi môi chứ chẳng hề nghe được bất cứ âm thanh nào khác. Khoảnh khắc đôi tai anh bắt đầu lạc lối trong dục vọng cũng chính là lúc anh hoàn toàn đánh mất đi lý trí của mình và bỏ nhà về phía Sang Woo.

“A!”

Vừa là tiếng kêu ngạc nhiên, vừa là âm thanh rên rỉ, Jae Young nuốt trọn lấy mọi điều cậu muốn nói. Sau một thoáng ngập ngừng thì chiếc lưỡi của Sang Woo cũng dồn dập lao tới. Trước đây anh đã từng nghĩ đến rồi, tên nhóc này đúng là giống hệt như một cái máy hút bụi. Không biết nghệ thuật kéo đẩy^(*) mà chỉ chăm chăm hút hết mọi thứ vào bên trong. Sao cậu lại nóng lòng đến mức độ đó nhỉ? Khiến anh lúc nào cũng là người bị kéo theo. Jae Young cuộn lấy chiếc lưỡi xa lạ trong khoang miệng mình, anh hôn cậu vội vàng hấp tấp hệt như một người đang bị thiếu thốn thời gian.

Những ngón tay Sang Woo luồn qua gáy Jae Young rồi nắm lấy tóc anh. Cánh tay còn lại của cậu thì vòng ra phía sau lưng và kéo anh lại gần về phía mình. Giống hệt cái cách mà những ngày qua anh đã bị cậu dụ dỗ vào thứ tình cảm này. Đầu gối bên trái của Jae Young nhích dần lên trên rồi men theo bắp đùi Sang Woo, trọng lượng của anh dần đổ dồn sang ghế bên cạnh, mong thì đặt lên đầu gối cậu. Lưng anh hơi khom lại, nụ hôn cứ thế trút xuống như mưa.

“Học, học...”

Sang Woo đẩy gương mặt của anh ra xa, miệng thở hổn hển không ngừng. Hai người đều ở trong tình trạng thở gấp giống hệt nhau. Rốt cuộc bản thân anh là người hay là thú vậy? Trong một thoáng Jae Young đã vô cùng hối hận vì hành động của mình, thế nhưng chỉ cần nhìn vào đôi mắt đối diện thôi là anh đã cảm thấy yên tâm hơn hẳn. Sâu bên trong con người của cậu chính là sắc dục nồng nàn đang nhuộm màu ướt át. Còn chưa bình ổn nhịp thở được bao lâu, hai người đã lại lao về phía nhau.

Cảm giác muốn chiếm lấy nụ hôn của người con trai trước mặt đã choán hết toàn bộ tâm trí anh. Jae Young muốn in dấu lên làn da cậu, thậm chí còn muốn khắc tên mình lên đó. Đây rốt cuộc là dục vọng dâng trào hay thật sự là tình cảm yêu đương? Anh đã không còn khả năng phân biệt nữa rồi.

Jae Young leo lên đùi Sang Woo, tay trái đặt xuống dưới ghế. Anh kéo cần điều chỉnh để lưng ghế lập tức ngả về phía sau. Cơ thể người bên dưới rung rung, một tiếng kêu khe khẽ vang lên. Mái tóc ngắn của Sang Woo tản mát trên mặt ghế, gương mặt cậu lúc này chỉ còn vương lại sự ngạc nhiên, thế nhưng hai giống chân đang dang rộng kia lại giống như đang cố tình quyến rũ anh.

Sau một thoáng tách rời, thân trên của Jae Young lại nghiêng sang một bên để áp xuống Sang Woo. Anh nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt đang nhún nhót vì sợ hãi của cậu, những ngón tay mơn man vẽ theo đường cong từ vai chạy dọc lên đến cổ. Cuối cùng mong ước của anh cũng đã trở thành sự thật. Anh há miệng cắn lấy gáy Sang Woo, bàn tay đang đặt trên vai anh bỗng siết chặt lại theo.

“Anh điên rồi hả?”

Jae Young không trả lời mà chỉ tiếp tục chà xát môi mình lên vị trí cũ. Những vết đỏ nổi bật trên làn da trắng nõn của cậu dường như đang mang theo sức mạnh tấn công. Anh có thể cảm nhận được cả người cậu đang run rẩy trong vòng tay mình. Jae Young dùng lưỡi nhẹ nhàng kích thích và tận hưởng vị ngọt lạ lùng của da thịt Sang Woo. Sao có thể ngọt ngào đến thế? Rốt cuộc người này đã làm gì mà có thể trở nên đặc biệt như vậy?

Hàm răng anh cắn lên vành tai Sang Woo, thanh âm rên rỉ lập tức tràn qua khóe miệng cậu. Anh cúi xuống dành cho cậu một nụ hôn thật dài, cánh tay giống như loài rắn bắt đầu vòng qua phần eo vốn bị giấu sau vạt áo sơ mi màu xanh.

Cảm giác đúng như anh tưởng tượng. Không một chút mỡ thừa, nhưng cũng không hề mềm mại yếu đuối. Thon thả nhưng vẫn có độ đàn hồi. Jae Young dùng cả hai tay vuốt ve dọc sống lưng cậu trong sự mê mẩn ngây ngất. Bàn tay anh vội vã lướt qua phần bụng gầy gò, trượt dần lên đến ngực, lướt qua điểm nhỏ nhô lên rồi lại hướng về phía cổ.

Đôi môi hai người tách ra, Sang Woo hít thở trong khó nhọc. Jae Young cũng chẳng buồn khuyên cậu hãy thở bằng mũi đi mà chỉ chăm chăm cởi bỏ từng chiếc cúc áo sơ mi trên người cậu. Rõ ràng anh cũng thuộc tuýp người khéo léo, vậy mà không hiểu sao lúc này đây bàn tay lại như muốn xoắn vào với nhau. Áo gò mà lăm lăm cúc thế không biết. Gỡ được đến cái thứ ba thì anh không còn điều khiển được lực tay nữa mà xé toạc hết luôn. Jae Young đã nghĩ quả này mình sẽ bị ăn mắng là cái chắc, thế nhưng Sang Woo lại không hề để ý. Cậu nắm lấy cổ tay anh và nói:

“Tiền bối... Anh... không nghe thấy em đang nói gì sao?”

“Ừm.”

“Giờ em đang quá say... không còn khả năng phán đoán nữa. Thế nên...”

“Chuyện đó không phải là vấn đề. Để anh nhìn em nào.”

Người uống rượu là Sang Woo, nhưng người say dường như lại là Jae Young. Đầu óc anh quay cuồng trong mơ hồ, đôi môi ngậm lấy cơ thể bên dưới. Bắp đùi cậu cứ nhấp nhô không yên, những ngón tay dồn sức siết lấy cánh tay anh. Jae Young giữ chặt bàn tay đang cố đẩy mình ra của cậu rồi tiếp tục mơn trớn.

“A... Hừm... Lời em nói... sao anh lại cố tình không nghe?”

Hình như Jae Young đã mất đi khả năng ngôn ngữ rồi. Nãy giờ anh hoàn toàn chẳng hiểu cậu nói gì hết. Sang Woo vẫn đang

cô đẩy anh ra như cũ, nhưng không biết là do đang say rượu hay đang quá hưng phấn mà sức lực của cậu đã chẳng còn là bao.

“Sao phải nói bằng lời? Dùng cơ thể của em nói chuyện là được rồi.”

Thoáng một cái đôi môi Jae Young đã đáp xuống ngực Sang Woo. Một bên bị cánh môi anh trêu chọc, bên còn lại thì bị bàn tay anh quấy phá. Cậu nắm tóc anh giật nhẹ, nhưng điều đó lại càng chứng tỏ cậu đang vô cùng sung sướng. Cơ thể Sang Woo run lên khe khẽ mỗi khi lưỡi anh chơi đùa qua điểm nhạy cảm. Jae Young siết mạnh lấy eo người bên dưới giống như đang sợ hãi cậu có thể chạy trốn khỏi mình bất cứ lúc nào. Phủ trên khắp phần xương sống đang cong lên của Sang Woo là lớp mồ hôi lấm tấm.

Áo của Jae Young cũng đã bị cậu kéo lên đến tận cổ. Anh cởi phăng chiếc jumber và cả áo phong bên trong chỉ bằng một động tác rồi quăng chúng xuống ghế sau. Cặp kính cũng được anh gỡ ra. Bên dưới tầm mắt có chút mờ ảo này, Sang Woo vẫn cứ nằm yên nhìn anh chăm chú. Thứ ánh sáng rực rỡ từ đôi mắt cậu tựa như đang mờ trốn khắp nơi trên cơ thể anh.

“Sang Woo à.”

“Dạ.”

Cái cách Sang Woo đáp lại tiếng gọi của anh như thường lệ thật sự có chút buồn cười. Nhất là khi toàn bộ phần ngực của cậu đang phơi bày trước mắt anh, biểu cảm trên gương mặt kia thì đã bị biến dạng vọng mạng mẽ nhấn chìm.

Anh hướng tầm nhìn xuống nửa thân dưới của Sang Woo, ánh mắt như muốn xuyên thấu qua cả lớp quần bò. Đúng là một tên nhóc càng bóc tách từng lớp thì lại càng trở nên thú vị. Quần áo tối màu và đơn điệu, làn da trắng nõn cùng phong thái đoan chính, thế nhưng...

“Có ai biết bên trong em là một con sói đen tối không?”

“Anh nói gì cơ? Đồ... biến thái.”

Jae Young vươn tay ra tháo chiếc thắt lưng đang ôm thít lấy eo cậu.

“Khoan đã.”

Sang Woo ghì chặt bàn tay anh, Jae Young khó chịu hực hặc:

“Em làm sao vậy? Anh đang bận mà.”

“Em... có chuyện quan trọng muốn nói với anh.”

“Nói nhanh đi.”

“Nhưng anh cứ khiến em không nói được.”

“Vậy thì đừng nói nữa.”

Thân trên của Jae Young lại một lần nữa đổ rạp xuống. Anh dùng môi chặn lại cái miệng ồn ào kia, bàn tay vẫn tiếp tục bận rộn không ngớt. Khóa quần Sang Woo bị kéo xuống, chiếc quần bò cũng bị cởi bỏ một cách vội vã. Tuy mắt Jae Young đang nhắm nghiền nhưng những ngón tay anh vẫn cảm nhận được chiếc quần lót Trunk^(*) của cậu. Vừa mới dò dẫm đến bộ phận trọng yếu mà nãy giờ chưa dám động tay qua thì môi anh đã bị Sang Woo cắn mạnh một cái.

Cho đến thời điểm này, Jae Young vẫn chỉ đang phán đoán mọi thứ qua biểu cảm hưng phấn, ánh mắt mơ màng, thanh âm run rẩy, và cả nụ hôn cuồng nhiệt của cậu mà thôi. Nhưng những điều anh ngầm đoán định lại ngày càng trở nên rõ ràng hơn. Dục vọng dâng trào, anh thật sự không còn tâm trí đâu để nhẹ nhàng mơn trớn được nữa. Bàn tay anh đặt lên lớp vải đã ướt, cơ thể Sang Woo lập tức phản ứng, âm thanh rên rỉ vang vọng khắp trong xe.

“Sao cái đó của em lại thành ra như vậy, Sang Woo à?”

“Bởi vì... (bla bla) sự gia tăng lưu thông máu... (bla bla) khi thể hang bị kích thích cục bộ...”

Nói xong câu nói vô nghĩa đó thì Sang Woo ngồi thụp xuống. Từ đầu đến giờ cậu chưa có bất cứ động thái phản kháng nào, song lúc này đây, khi “nơi trọng yếu” bắt đầu bị anh tấn công thì cậu mới cố gắng sống chết để phòng thủ. Jae Young đánh nhẹ lên tay cậu rồi kéo nó đặt sang một bên.

“Ừ ừm... Không được...”

“Không được cái gì mà không được.”

‘Giờ mình chỉ muốn xoay người em ấy lại rồi vào phân chính luôn, nhưng xe chật thế này có thể khiến em ấy bị thương mất.’

Jae Young nắm lấy cổ tay Sang Woo rồi nhìn thẳng vào mắt cậu. Đôi mắt khép hờ kia đang bị nhấn chìm trong sự khổ sở. Và người nhìn cậu lúc này thực ra cũng đang khổ sở chẳng kém là bao.

‘Mọi nó, mình đã nhìn lâu quá rồi.’

Jae Young cởi phăng cả hai lớp áo trong một lần rồi lại bám dính lấy cơ thể Sang Woo. Trên liền trên, dưới liền dưới, bàn tay bận rộn nắm lấy vùng trọng yếu của đối phương. Thân hình trong lòng anh run rẩy kịch liệt, cậu vội vàng túm lấy bàn tay anh.

“Nếu đã như vậy thì chúng ta vào nhà đi... em sẽ tự làm.”

“Nhưng giờ là cơ hội để em vừa có thể nhìn thấy gương mặt anh vừa đạt đến cao trào đó?”

“Lúc nào em... chả làm vậy.”

“Là sao?”

“Em có chuyện này muốn nói... A! Ưm!”

Những kích thích của Jae Young quá lớn khiến anh phải đổ rạp người xuống, trán gục vào lưng ghế, hơi thở cũng dần trở nên dồn dập.

“Hự, chết... tiệt...”

Anh chôn mặt vào gáy Sang Woo, bàn tay bên dưới lại bắt đầu chuyển động không ngừng. Hai mắt anh nhắm lại, mặc cho tầm nhìn đã hoàn toàn bị che khuất, mọi xúc cảm của Jae Young vẫn cứ căng tràn trong cơ thể. Hơi thở mãnh liệt đang phả vào một bên tai, những ngón tay nồn nóng trượt dọc khắp sống lưng, mùi hương cơ thể hòa lẫn với mồ hôi kích thích toàn bộ khứu giác, da thịt nóng bỏng mỗi lần chạm vào lại khiến anh hưng phấn đến tận chân tơ kẽ tóc.

“A, a... Sang... Woo à.”

“Chu Sang Woo. Em... đang làm gì?”

Đúng là một câu hỏi chẳng liên quan, chỉ bằng những động tác vụng về lóng ngóng nhất trên đời thôi mà Sang Woo đã phản ứng lại anh rồi, thứ bên dưới cũng dần dần trở nên nhạy cảm. Anh chịu thua trước khoái cảm đang chi phối toàn bộ tâm trí mình, cả thân trên của anh đều dính chặt lấy Sang Woo.

“Bây giờ chúng ta... đang làm gì?”

“A... Ừm.”

“Anh... là ai?”

Đầu óc Jae Young rơi vào trạng thái trống rỗng, những dấu hôn dày đặc khiến anh như chìm trong men say. Khó khăn lắm anh mới nhả người dậy được, cầm gác lên ngực Sang Woo. Khóe miệng cậu đang mím chặt đến độ dưới cằm xuất hiện một nếp gấp nhỏ. Jae Young vươn bàn tay còn lại đang rảnh rỗi của mình ra cạy mở hai cánh môi trước mặt.

“Ah... ha...! Hộc... Hộc...”

Thanh âm rên rỉ cực kỳ quyến rũ ngập tức choán lấy toàn bộ không gian. Jae Young phải dùng hết sức bình sinh mới có thể giữ cho bản thân không chìm vào mê muội, ngón tay anh nhét vào giữa kẽ răng Sang Woo để ngăn cậu tự cắn vào môi.

“A... a... Ừm... Hức...”

Bàn tay của Jae Young di chuyển càng lúc càng nhanh. Chỉ riêng sự thật rằng Chu Sang Woo đang nằm ngay bên dưới thôi cũng đủ để khiến anh đạt đến cao trào với tốc độ thần tốc rồi. Cảm giác đó ngất ngây sung sướng tới mức khi bị cậu cắn vào tay, Jae Young cũng chẳng hề thấy đau.

“Sang Woo à... Anh là ai?”

“Anh... im đi.”

“Sao em... có thể nói như vậy?... Thế rồi cuộc... anh là ai?”

“A... ừm... Jang Jae Young. Chết tiệt... Anh ơi...”

Vào đúng giây phút hoàn hảo nhất về mặt thính giác ấy, Jae Young dồn lực vào những ngón tay bên dưới với đôi mắt dần khép lại. Cảm giác lúc này của anh hết như một chiếc tàu hỏa hết nhiên liệu đang lao mình xuống con dốc rồi bay lên giữa không

trung. Cả cơ thể đều rơi vào trạng thái không trọng lực. Thứ xúc cảm điên cuồng cứ thế cháy bùng lên một cách mạnh mẽ, tầm nhìn tối đen bỗng chốc được dệt thêm gam màu đỏ rực của sắc dục. Bờ vai của Sang Woo - người bạn này gần như đã cắn đứt ngón tay anh - lúc này đây đang run rẩy không ngừng, thanh âm rên rỉ liên tục tràn qua cánh môi cậu.

Cả hai đạt được cao trào. Jae Young gục xuống người Sang Woo thở hổn hển. Thứ tâm trạng văng vất hết như lần đầu tiên biết đến cảm giác được thỏa mãn dục vọng trong đời này đang hiển hiện rõ ràng hơn bao giờ hết. Cơ thể anh đã hoàn toàn tê liệt.

“Hộc... hộc... hộc...”

Sự hưng phấn khiến anh nổi da gà dần dần tan biến, dòng cảm xúc tốt đẹp cũng theo đó mà uể oải kéo đến. Jae Young vươn bàn tay vẫn còn vương khoái cảm của hai người ra để ôm chặt lấy bờ vai đang run rẩy của Sang Woo.

“Anh không biết... em lại là một tên nhóc biến thái như vậy đây.”

“... Xem ai đang nói kìa.”

Jae Young nhồm dậy, vẫn đôi bàn tay ấy đặt lên má Sang Woo, mu bàn tay anh lau đi giọt nước còn vương lại trên khóe mắt cậu. Anh kéo trán cậu lại gần rồi tiếp tục đặt xuống một nụ hôn.

Giây phút lắng dịu hóa ra chỉ đến trong thoáng chốc. Rõ ràng hai người đã áp sát cả ngực vào nhau để trao đổi từng đợt hơi thở mãnh liệt rồi mà sao vẫn chẳng có gì được giải quyết vậy? Phải chăng là do nhu cầu dục vọng vẫn chưa được thỏa mãn một cách triệt để.

Không gian chật hẹp trong xe dần dần khiến cả hai bức bối. Chỉ cần Jae Young nhồm người dậy là phần da thịt tiếp xúc lại truyền đến cảm giác rịn rít, thậm chí còn trượt cả ra ngoài. Sang Woo thì giống như chẳng thể làm gì hơn, cậu chôn mặt trong cánh tay anh mà không hề hé răng một lời. Jae Young kéo quần lên cho cậu rồi nói:

“Chúng ta không thể mất vệ sinh được.”

“...”

“Giờ vào nhà em... rồi cùng nhau tắm rửa nhé.”

Sang Woo vẫn giấu nhem đi đôi mắt của mình rồi im lặng hồi lâu.

“Vào nhà tức là sẽ làm chuyện ấy đúng không ạ?”

Dạo gần đây tên nhóc này tinh tường thật đấy.

“Em ghét sao?”

Thực ra từ ban nãy trạng thái của Sang Woo đã rất kỳ lạ rồi. Anh hiểu là cậu sẽ thấy khó chấp nhận, nhưng hình như không đơn giản chỉ có thế. Lúc đó vì anh quá mải mê chạy theo trái tim nên chẳng có thời gian để chăm sóc đến tâm trạng của cậu. Kể cả bây giờ cũng vậy. Cái thứ vô tâm vô phế bên dưới dù đã phát tiết một lần mà giờ vẫn cứ bướng bỉnh như cũ.

“Trước tiên... anh bỏ em ra đã. Em có chuyện muốn nói, cứ như thế này thì em không nói được.”

“Cứ như thế này” hẳn là nói đến chuyện quần áo xộc xệch, tóc ướt đầm mồ hôi, gò má dính chất lỏng màu trắng, còn chỗ bên dưới thì đang chộn rộn. Jae Young cúi xuống nhìn cậu chăm chú, ham muốn xác thịt lại một lần nữa nổi lên mạnh mẽ. Thế nhưng rốt cuộc anh vẫn ngoan ngoãn quay về ghé lái. Sau khi chỉnh trang lại quần áo, anh mở ngăn để đồ trên xe ra rồi nhét bao cao su mình đã chuẩn bị sẵn cho hôm nay vào túi quần. Còn áo hả? Anh không mặc đâu, tí nữa đằng nào mà chẳng phải cởi.

Không ngờ anh vừa lơ đếnh một chút thì Sang Woo đã lao xuống xe và bước thoăn thoắt về phía tòa nhà từ lúc nào. Cái bộ dạng kia nhìn kiểu gì cũng giống như đang chạy trốn. Jae Young cuống cuống xuống xe đuổi theo cậu.

Đúng rồi. Cậu đang trốn anh. Chiếc áo sơ mi xộc xệch trên người Sang Woo phất phơ trong gió, cậu bước nhảy cóc hai bậc thang một để lao nhanh hơn về phía trước. Sau một trận đuổi bắt bất ngờ, cuối cùng Jae Young cũng tóm được cậu khi cả hai lên đến tầng ba. Anh vô tình ôm trúng eo Sang Woo, để rồi ngay lập tức xoay người cậu lại đối diện với mình.

“Sao em tròn anh?”

Trên dãy hành lang tối tăm, chỉ có ánh sáng từ ngọn đèn đường xuyên qua lớp kính cửa sổ là đang phản chiếu trong đôi mắt của Sang Woo. Lần đầu tiên hai người gặp gỡ, Jae Young đã nghĩ đôi mắt này thật lạnh lùng, ẩn chứa bên trong nó toàn là chán ghét và khó chịu, vậy mà giờ đây bằng sợi dây kết nối mờ hồ giữa hai người, đôi con ngươi kia dường như lại đang mang theo cảm giác gì đó vô cùng nóng bỏng. Thậm chí anh còn nhìn thấy cả sự lung túng đang bùng lên bên trong. Nhưng lý do đằng sau là gì mới được? Sau khi tận hưởng xong những giây phút ngắt ngảy sung sướng, sao người này lại có thể bày ra biểu cảm túng quẫn đến vậy? À, cậu bảo rằng có chuyện muốn nói, nhưng hình như anh đã quá thờ ơ rồi. Dù sao thì Jae Young cũng chẳng muốn nghe thêm gì nữa. Vòng tay đang ôm trọn lấy eo Sang Woo ngày càng dùng lực mạnh hơn.

‘Có cách giao tiếp tốt hơn thì sao phải nói?’

Trái tim sôi sục cùng thứ cảm xúc được bơm đầy trong huyết quản khiến cơ thể anh lại tiến vào tư thế chuẩn bị sẵn sàng. Jae Young kéo cậu vào lòng rồi ôm chặt, hai mắt anh khẽ nhắm lại, đôi môi đáp thẳng xuống chiếc gáy trắng nõn bên dưới. Bàn tay anh vuốt ve dọc sống lưng cậu, hai cánh môi trượt dần xuống bờ vai.

Cơ thể Sang Woo nóng rực như bị sốt. Ngón tay Jae Young di chuyển từ lưng cho đến eo, chạm đến bên mạng sườn rồi nhẹ nhàng cảm nhận từng đốt xương. Thậm chí anh còn thọc lét vùng dưới cánh tay của Sang Woo, thuận thế đẩy tay áo sơ mi ra, vuốt ve từng thớ cơ trên cánh tay cậu, rồi chạy dọc một đường xuống đan mười ngón tay vào nhau.

Thế nhưng vừa mở mắt thì lồng ngực anh đã bị đẩy ra bằng một lực rất mạnh. Jae Young lùi về phía sau hai bước, tấm lưng chạm vào bức tường lạnh lẽo. Anh tiến về vị trí cũ với gương mặt nhăn nhó hệt như một con thú bị thương.

“Sao anh cứ... khiến em không nói chuyện được vậy?”

Đôi môi hai người cách nhau chưa đến một gang tay. Không tính đến mùi rượu thì Sang Woo còn đang tiết ra thứ hormone có khả năng kích thích Jae Young mãnh liệt. Luồng hưng phấn ấy thật sự không thể giải thích bằng lời.

“Tại sao anh cứ... quyến rũ em rồi khiến em phải bối rối như thế?”

Trán hai người蹭 nhẹ vào nhau. Đôi mắt Jae Young bị lòng bàn tay Sang Woo che lại, cả khoảng không bỗng chìm trong bóng tối. Trái tim anh đập nhanh đến nỗi như muốn nổ tung. Và rồi ngay sau đó, cánh môi Sang Woo đột nhiên chạm lên cổ anh. Cậu muốn anh cũng phải cảm nhận được hoàn cảnh cường bách giống như mình ban nãy sao? Vừa nghĩ đến đây thì gáy anh đã bị Sang Woo cắn xuống. Chiếc lưỡi nóng rực thậm chí còn lướt xuống tận xương sườn. Sự âu yếm vụng về này vẫn khiến Jae Young dần chìm trong mê muội. Thanh âm tình ái vang lên trên những bậc thang trong tòa nhà vắng lặng.

Jae Young thật sự không thể chịu đựng nổi nữa, anh ôm chặt Sang Woo vào lòng, rồi lại đột ngột đẩy cậu lên bậc thang phía trên, thúc thốc dồn cậu vào bức tường. Thế nhưng Sang Woo đã kịp nắm lấy cổ tay anh và đẩy ngược anh vào trong góc.

“Giờ đến lượt em mà.”

Sang Woo lẳng lặng tiếp tục kích thích vào vị trí còn đang dờ dẩn. Không biết có phải vì sợ anh sẽ chạy mất hay không mà bàn tay cậu vẫn cứ khóa chặt anh lại một chỗ. Jae Young để mặc cho cậu làm theo ý mình, nhưng bất anh đứng im bất động thì đúng là làm khó anh quá rồi. Cơ thể Jae Young không ngừng hưng phấn, giây phút này đây anh chỉ muốn cùng cậu hòa vào làm một. Không biết cảm xúc và cơ thể của cậu sẽ phản ứng thế nào... Những liên tưởng ấy làm cho Jae Young rùng mình đến độ chân tóc dựng đứng cả lên.

“Chúng ta vào nhà cái đã.”

Jae Young túm lấy cổ tay Sang Woo rồi vội vã kéo cậu lên tầng. Tại sao chỉ mở mỗi cái khóa điện tử thôi mà cũng lâu đến thế? Anh thật sự không thể nhẫn nhịn thêm một giây phút nào

nữa. Cũng có thể là do anh vẫn đang đứng áp sát lấy cậu từ phía sau, bàn tay bạn rợn mên mê vòm ngực, hàm răng thì cắn xuống vành tai... nên thời gian mới trôi qua một cách trì trệ như vậy. Sau ba lần bấm sai, cánh cửa nhà Sang Woo cuối cùng cũng chịu mở ra.

Vừa vào trong căn phòng tối tăm, Jae Young đã ôm ngay cậu vào lòng rồi dần ép dần về phía sau. Anh tìm kiếm hình ảnh phác họa của một thứ gì đó giống với cái giường, đẩy ngã cậu xuống. Đang định hôn lên môi Sang Woo thì đột nhiên cậu lại xoay đầu tránh đi, cánh tay dùng lực đẩy anh ra xa.

“Em cần thời gian... để chuẩn bị.”

Jae Young hoàn toàn ngó lơ câu nói đó, anh nâng cằm cậu lên rồi trực tiếp hôn xuống. Sang Woo nhắm nhin đẩy gương mặt anh ra chỗ khác.

“Em nói là mình cần chuẩn bị... A, tiền bối... Làm ơn nghe em...”

Jae Young tháo thắt lưng của người bên dưới ra, quần dài trên người cậu lập tức tụt xuống. Sang Woo nhòm người dậy và hét lớn với anh bằng khuôn mặt giận dữ.

“Anh làm ơn đi! Dừng lại và cho em chút thời gian để chuẩn bị tinh thần đã.”

Giữa lúc Jae Young còn đang ngạc nhiên vì câu chuyện bỗng đi theo một hướng không ai ngờ tới thì tiếng cửa đóng đã vang lên cái “Rầm”. Anh xoay đầu nhìn chăm chăm vào cái thứ có lẽ là cửa nhà vệ sinh kia. Mang theo tâm trạng trống rỗng, Jae Young nhòm dậy tiền lại gần nó. Cốc cốc. Anh gõ hai lần rồi áp tai vào nghe ngóng bên trong, nhưng tuyệt nhiên không có bất cứ âm thanh nào lọt ra ngoài.

“Em ổn chứ?”

“Khoan, khoan, anh đợi em một chút đi.”

Và rồi có tiếng nước vang lên. Không phải là tắm, có lẽ là cậu chỉ đang rửa mặt mà thôi. Jae Young ngồi dựa lưng vào tường ngây ngốc chờ cậu.

Sự hưng phấn quá độ trong anh cuối cùng cũng chịu lắng xuống, Jae Young dò dẫm trên tường tìm công tắc vì đột nhiên muốn uống một cốc nước. Bóng đèn rực sáng, căn phòng với cấu trúc hai gian hiện lên trước mắt anh. Tất cả mọi thứ ở nơi đây đều gọn gàng ngăn nắp như nhà mới, nhưng vì nội thất quá ít ỏi nên căn phòng có chút trống trải.

Ngoại trừ giường ngủ, hai cái bàn học, một giá đựng sách, cùng một tủ đựng đồ nhỏ nhả ra thì trong nhà không bày biện thêm bất cứ đồ đạc gì khác. Trong gian bếp thì có bếp ga, giá để đồ, và một chiếc tủ lạnh nhỏ xinh. Anh mở tủ lạnh ra, bên trong là bảy lon cà phê, vài quả trứng gà, một hộp sữa cùng hai chai nước suối.

Jae Young lấy chai nước suối tu ừng ực rồi quay trở lại gian nhà. Ở đây chẳng chỗ nào ngồi được nên anh đành đặt mông xuống giường. Trên lớp ga trải giường trắng muốt là một chiếc chăn cotton màu xanh da trời được gấp gọn gàng ngay ngắn.

‘Ngày nào em ấy cũng ngủ ở đây sao?’

Máu của anh lại bắt đầu dồn xuống một nơi nào đó. Jae Young vội vàng quay đầu nhìn sang hướng khác.

Trên giá bày đầy những loại sách lập trình, hoàn toàn không có bóng dáng của những cuốn tiểu thuyết thịnh hành. Đây là chỗ để sách tẻ nhạt nhất mà Jae Young từng nhìn thấy trong đời. Giá treo quần áo hai tầng gồm tầng trên treo áo, tầng dưới treo quần. Áo có sáu cái, quần thì có hai. Tất cả chúng đều khiến Jae Young có cảm giác quen mắt, không có bộ nào là lần đầu anh nhìn thấy cả. Chắc hẳn chuyện ăn mặc của cậu phải tuân theo một quy tắc nào đó, theo như ở đây thì có lẽ đó là quy tắc thứ tự.

Sang Woo có tận hai cái bàn học. Một cái chỉ bày giá đỡ sách để phục vụ cho việc học tập, cái còn lại thì sừng sững một dàn máy tính khổng lồ. Đập vào mắt anh là hai màn hình Ultra HD 40 inches dành cho TV, một bộ case trong suốt, phụ kiện đi kèm cũng toàn là hàng cao cấp. Nào là bàn phím đắt đỏ, nào là chuột gaming, rồi còn có cả loa nữa.

‘Chỗ này chắc phải cỡ 3 triệu won.’

Dàn máy tính của Sang Woo kiểu gì cũng đắt hơn tất cả đồ đạc trong nhà cậu cộng lại. Khoảng cách chênh lệch của nó với giá treo quần áo khiến Jae Young bật cười, đầy đúng là phong cách của Sang Woo rồi.

“Tiền bồi Jae Young.”

Vừa nghe thấy giọng nói của cậu vọng ra từ trong nhà tắm là anh đã nhảy bật lên như lò xo rồi lao ngay về phía đó.

“Ừ anh đây, sao thế? Em ổn không? Có chỗ nào không khỏe không?”

“Em hơi tình rượu một chút rồi.”

Giọng nói của Sang Woo điềm đạm vang lên. Sao tự nhiên anh lại có linh cảm xấu về chuyện này nhỉ? Không lẽ nào đến tận đây rồi mà vẫn không làm nên cơm cháo gì. Jae Young bất an siết chặt nắm tay. Sau khi chờ đợi thêm một lát, Sang Woo lại tiếp tục nói vọng từ bên kia cánh cửa.

“Em đã định... cố gắng làm thật tốt... Em cũng đã học tập rất nhiều... Nhưng mà em thật sự không có tự tin.”

“...”

“Hôm nay anh hãy về đi.”

“Hả?”

Jae Young sốc muốn rớt cằm đến nơi. Anh hiểu cảm giác áp lực khi đột nhiên phải quan hệ với đàn ông. Chưa kể nếu là Sang Woo thì mức độ còn nghiêm trọng hơn thế vài lần. Thế nhưng chỉ vừa mới một lúc trước thôi cậu còn quần quýt lấy anh không rời, bao nhiêu sung sướng cũng đều đã tận hưởng trọn vẹn hết cả rồi, giờ đột nhiên cậu như vậy chỉ khiến anh cảm thấy hoảng loạn mà thôi. Jae Young liên tục dẫn đo tẩy xóa những câu chữ mình định nói rồi mới quyết định lên tiếng.

“Anh cũng đâu phải là người tự mở cửa vào đây? Chuyện này là sự đồng thuận từ cả hai phía cơ mà.”

Đến chính Jae Young còn cảm thấy giọng nói của mình đang vô cùng lạnh lùng. Sau một thoáng ngập ngừng, Sang Woo cuối cùng cũng trả lời anh:

“Em biết là anh sẽ giận, nhưng mà em thật sự...”

“Đúng thế, anh sẽ giận đấy. Bởi vì anh chẳng hiểu cái quái gì hết.”

“Em không thể làm giống như trên mấy video clip đó được. Lý do chỉ có vậy thôi.”

Lời tuyên bố chắc nịch của Sang Woo đã xé tan mọi kỳ vọng trong anh thành ngàn mảnh. Hơi thở của Jae Young dần trở nên nặng nề. Mới vài phút trước thôi trái tim anh còn như muốn vờ òa trong khoái cảm, vậy mà giờ đây chỉ còn toàn là phần nộ bủa vây.

“Ý em là không muốn gặp anh nữa? Em đang chơi cái trò chết tiệt gì thế hả?”

“Vâng. Em đúng là bị điên rồi. Anh mau về nhanh giúp em đi.”

“Em có vấn đề về thần kinh đúng không?”

Cơn giận dữ choán lấy toàn bộ tâm trí Jae Young khiến anh đột ngột quát lớn. Anh đã từng bị cậu lừa một lần khi mà mọi chuyện đang suôn sẻ tốt đẹp rồi đấy nhé. Đời anh thật sự chưa từng gặp phải đối thủ nào khó lung lay như thế này.

“Sao em có thể không có bất cứ một khái niệm nào như vậy hả?”

“Em đã bảo anh về đi cơ mà.”

“Đừng có trốn trong đây nữa, ra ngoài ngay tên nhóc kia. Muốn nói gì thì nhìn thẳng vào mắt anh mà nói.”

Im lặng. Rốt cuộc Chu Sang Woo bị mắc cái chứng quái quỷ gì vậy? Nếu đã muốn quên thì đừng có đề sự việc tương tự xảy ra thêm một lần nữa chứ. Chưa kể lần này còn là lần độc ác nhất từ trước đến nay.

Jae Young tựa vào cửa chửi thề. Tuy bản thân cảm thấy rất mất mặt khi cư xử hết như một thứ giống đực giận dữ vì không được “cho ăn”, nhưng giờ anh chẳng còn tâm trí đâu để nghĩ đến vấn đề thể diện nữa. Chửi bởi một hồi mà tâm trạng anh vẫn không khá hơn chút nào. Sang Woo thì vẫn cứ lặng thinh như cũ. Răm! Jae Young đập mạnh vào cửa.

“Tiên bồi thì dễ rồi! Anh chỉ cần nằm im một chỗ thôi còn gì!”

“Em lại nói linh tinh nữa đấy? Anh hoàn toàn chẳng hiểu gì hết, cút ra ngoài này và giải thích đi. Không thì anh không đi đâu cả.”

“Anh bảo em ra ngoài á? Ra rồi thì chắc chắn sẽ không còn tỉnh táo được nữa, khả năng phán đoán bắt đầu trì trệ... rồi lại hôn... lại đung chạm... Em nói có đúng không!”

“Trì trệ thì mặc xác nó trì trệ luôn đi, em đừng tỉnh táo lại là được!”

“Những lời vợ vẫn đó mà anh cũng nói ra được sao? Tại anh mà chẳng có chuyện gì nên hôn hết.”

“Sao em mãi vẫn không chịu hiểu lời anh nói hả!”

Jae Young quát lớn, anh đập mạnh phần sau đầu vào cánh cửa rồi trượt dần người xuống. Có khi nào bản thân anh đang làm ra mấy chuyện ngu ngốc rồi không? Chu Sang Woo chỉ có thể đi trên những con đường thân quen thẳng tắp mà thôi. Cậu tuyệt đối sẽ không rẽ sang bất cứ lối đi nào có vẻ ám muội hết. Chính xác là một tên thỏ đế chỉ biết lặp đi lặp lại những thói quen.

“Em cứ sống như vậy cả đời luôn đi. Làm những chuyện thường làm, mặc những thứ thường mặc, ăn những món thường ăn, không đi chệch khỏi cái kế hoạch tốt đẹp đó dù chỉ một li.”

“Thì vốn dĩ em vẫn đang sống tốt mà, cho đến khi anh chạy đến xông vào cuộc đời em.”

Lại thế nữa, Sang Woo vẫn cho rằng cậu chẳng làm gì sai, bao nhiêu lỗi lầm là của anh tất. Đầu Jae Young đau như búa bổ. Và cái sự thật rằng đúng là anh đã xen vào cuộc đời cậu và làm xáo trộn mọi thứ lên thậm chí còn đau hơn. Dù vậy giữa hai người họ đâu phải chỉ là một mối quan hệ bình thường. Jae Young phá vỡ nhịp sống thường ngày của cậu thì cậu cũng đã làm hết như vậy với anh. Anh quan tâm đến cậu, bỏ thời gian và công sức ra cùng cậu làm game, thế thì mức ảnh hưởng mà anh nhận về có

kém là bao đâu. Vậy mà tên nhóc chết tiệt kia lại không hề nhận thức được giữa họ đang có gì đó xảy ra. Trong đầu cậu chỉ có ý niệm về người gây hại và người bị hại, cậu chỉ biết chăm chăm lo cho cuộc sống của bản thân mình. Sự thật ấy khiến tâm trạng Jae Young tồi tệ đến mức không thể chịu nổi.

“Tên khốn nhà em, trước hết cứ ra ngoài nói chuyện cái đã.”

“Em không ra.”

“Ra ngay! Khi anh còn nói lời tử tế.”

“Anh mau biến khỏi đây đi.”

“Em đừng có khích anh. Nếu trong mười giây nữa mà em không ra thì không biết anh sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

“Đồ xấu xa, có giỏi thì anh làm thử đi...”

“Có giỏi thì làm thử đi? Em nghĩ là anh không phá được cánh cửa này à?”

“Thích thì anh cứ phá xem. Để em chống mắt lên coi lúc đến đồn cảnh sát anh còn tự tin được như thế không.”

Dường như Chu Sang Woo từ khi sinh ra đã có khả năng khiến Jae Young nổi điên thì phải. Anh nhìn khắp một lượt quanh căn phòng rồi nói:

“Máy tính của em có vẻ rất đắt đây nhỉ.”

“Không được! Riêng máy tính thì không được.”

Sang Woo cuống cuống trả lời.

“10.”

“Ah... Em đã từ chối anh ban nãy rồi còn gì.”

“8. Ban nãy là quá muộn. Đáng ra em phải nói trước khi anh vào đây.”

“Khả năng phán đoán của em bị trì trệ. Em đã uống quá nhiều rượu, bởi vì anh cứ tặng em đồ khuyến mãi...”

“Không nghe. 7.”

“Anh không thể cưỡng ép một người quan hệ khi mà họ không muốn được.”

“5... Trước tiên cứ ra ngoài đã. Anh sẽ nói chuyện tử tế với thằng nhóc trong quần của em.”

“Giờ nó đã ngoan ngoãn nằm yên rồi mà.”

“Em còn ba giây.”

“A, thiệt tình... Em muốn giết chết anh luôn cho rồi.”

Dù có thể nào đi nữa thì Sang Woo vẫn chỉ là một tên nhóc ngây thơ mà thôi. Trước khi thời hạn kết thúc, cánh cửa nhà tắm đã chịu mở ra. Jae Young ngồi tránh sang một bên và tựa lưng vào tường, ánh mắt anh hướng lên trên khi Sang Woo với gương mặt đỏ bừng cùng hơi thở hỗn hển xuất hiện. Chỉ có ba chiếc cúc áo đầu tiên là đã được cậu cài tử tế, phân nửa dưới do không có cúc nên giờ vạt áo đang bay tự do phấp phới. Tuy bộ dạng có chút buồn cười nhưng cậu lại lên tiếng với biểu cảm cực nghiêm túc:

“Em nói thật đấy. Vì tiền bối mà em đã phải chịu không biết bao nhiêu là stress. Cứ thế này sẽ có chuyện lớn xảy ra mất.”

‘Rốt cuộc tên nhóc này là cái quái gì vậy?’

Jae Young lặng im nhìn vào mắt cậu. Khi Sang Woo lạnh lùng đẩy anh ra để rồi lại bất ngờ tìm đến nơi anh làm thêm và giữ anh lại nói chuyện, Jae Young đã vô cùng ngạc nhiên. Kể cả lúc cậu điềm tĩnh tuyên bố hai người sẽ làm bạn tình của nhau cũng thế. Chính vì lẽ đó mà anh đã cho rằng hôm nay họ sẽ giải quyết được mọi chuyện một cách gọn ghẽ. Sang Woo vốn là kiểu người chỉ cần vỡ lẽ ra là sẽ lập tức tiến tới cơ mà, sao tự nhiên cậu lại hành xử như bây giờ chứ?

“Giải thích cho tử tế vào. Đừng quên anh cũng là con người. Không phải NPC^(*).”

“...”

“Tức là chuyện này cũng không hề dễ dàng như em nghĩ đâu.”

Sang Woo đang khổ sở cúi gằm xuống nhìn nền nhà thì bỗng ngẩng phắt đầu dậy.

“Dễ dàng...?”

“Còn không phải vậy sao? Em vốn định kết thúc mọi thứ nhanh gọn như thoát khỏi một trang web còn gì. Em nghĩ quan hệ giữa người với người chỉ đơn giản như thế thôi à?”

“Nhúng với anh thì cái gì mà chà dễ! Vừa thuận thực... lại còn thoải nhiên như không... Đồ xấu xa, thậm chí anh còn chẳng buồn quan tâm đến trạng thái của em.”

“Thế thì giờ em hãy nói thẳng về trạng thái của mình đi. Ngoài sướng muốn chết ra thì anh chẳng nhìn thấy gì khác.”

“Ban này em đã định nói mãi rồi. Nhưng đầu óc em lúc đây hoàn toàn trống rỗng, tâm trạng thì kỳ lạ...”

“Vậy là được rồi còn gì? Còn vấn đề gì nữa đâu?”

“Anh đừng có ăn nói hàm hồ nữa được không!”

Sang Woo quát lên. Jae Young giật mình lùi về phía sau một chút. Khí thế của tên nhóc kia phừng phừng như thể sắp lao vào đánh người đến nơi. Cả hai đầu mắt với nhau mất một lúc. Có vẻ như Sang Woo đã nổi giận thật rồi. Đôi mắt xé của cậu sắc đến nỗi có thể đâm người khác bị thương được cũng nên.

Không biết bao lâu sau, đôi con ngươi đen láy trước mặt anh bắt đầu ngân ngấn nước, biểu cảm của người kia cũng dần trở nên méo máo. Jae Young bỗng có một dự cảm chẳng lành.

“Sang Woo à?”

Đôi chân của Jae Young tự động di chuyển. Anh nhòm người đứng dậy. Ở tầm mắt này anh mới có thể nhìn rõ những giọt nước đang đọng nơi khóe mắt cậu. Khuôn mặt Sang Woo run run, hai cánh môi mím chặt. Jae Young vô thức vươn tay ra định chạm vào má cậu, thế nhưng tất nhiên ý định của anh đã bị chặn lại.

“Em... khóc sao?”

Sang Woo im lặng nhìn thẳng vào mắt anh một lúc rồi xoay người sang hướng khác. Jae Young nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay cậu, nhưng lại bị cậu giằng mạnh ra. Sang Woo lùi về phía sau vài bước rồi lao vào nhà vệ sinh, nhưng một cánh tay đã kịp thò ra chặn ngang cánh cửa. Thất bại trong việc đóng cửa khiến Sang Woo chẳng biết phải làm sao, cậu đành giấu mình trong

một góc chật hẹp. Mặt chôn trong lòng bàn tay, trán thì cụng vào tường nhà vệ sinh. Nước mắt của cậu không chỉ dừng ở mức độ ngân ngẩn thôi đâu, từng dòng từng dòng đang lăn dài trên gò má rồi kia kìa.

‘Aa... Đúng là chơi xấu mà.’

Jae Young nhất thời đánh mất mọi khả năng chiến đấu. Đồng gai nhọn anh dựng lên để làm hàng rào phòng ngự cho trái tim mình đã bị đập đổ hoàn toàn. Dưới sức tấn công của Sang Woo, những đầu nhọn sắc bén bỗng trở nên trở mòn và cong gãy. Xét về khía cạnh con người mà nói, việc cãi nhau xong rồi khóc không phải là rất quá đáng hay sao?

Anh để yên cho cái người đang đau khổ kia yên tĩnh một lúc. Trong không gian vắng lặng chỉ còn vang lên những âm thanh thốn thức cùng từng đợt hơi thở ngắt quãng. Không biết qua bao lâu, cuối cùng Sang Woo cũng rục rịch mở vòi nước và bắt đầu rửa mặt.

“Em đã bình tĩnh hơn chút nào chưa?”

Cũng may là sức tấn công của Sang Woo dường như đã suy giảm một bậc. Cậu đi lướt qua Jae Young hướng về phía giường, quán chần kín mít từ cổ cho tới chân rồi co gối ngồi dựa lưng vào một góc. Cậu bày ra tư thế phòng ngự hệt như một con nhộng làm bằng dummies chắn với hai con mắt thò ra ngoài.

Dù trong đầu Jae Young đã tặc lưỡi rồi nhưng anh vẫn lấy ra đôi ba tờ giấy ăn trên bàn Sang Woo rồi đặt xuống cạnh chân cậu. Anh cố gắng giữ khoảng cách xa nhất có thể và chỉ dám ngồi ghé trên mép giường mà thôi. Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi.

“Tiến bối, anh chẳng biết gì hết.”

Sang Woo đột nhiên mở lời.

“Dù em có ‘tự xử’ bằng cách nào thì cũng chẳng giải quyết được gì... Nó cứ bất ngờ dựng đứng cả lên, còn em thì đánh mất đi lý trí.”

Thay vì cản trở cậu bằng mấy dạng câu kiểu như “Anh cũng thế” thì Jae Young quyết định lắng nghe.

“Trong đầu em lúc nào cũng chỉ nghĩ đến ‘chuyện đó’. Cuộc sống dạo gần đây cứ loạn hết cả lên. Có thể anh cho rằng mọi chuyện rất dễ dàng, nhưng thật sự thì...”

Sang Woo giải bày từng chút một về những khó khăn mà mình đã phải chịu đựng, và cả những ảnh hưởng mà Jae Young đem tới. Tuy đoạn muốn đi thiến hóa học có hơi đáng sợ, nhưng anh vẫn ngồi im lắng nghe mà không hề ngắt lời cậu lần nào. Và rồi càng nghe, Jae Young lại càng cảm thấy ngỡ vực hơn là đồng cảm.

Anh phải nói gì bây giờ đây? Liệu tên nhóc này có tin không nếu giờ anh trả lời rằng những biểu hiện ấy là hoàn toàn bình thường, là bản năng tự nhiên của con người, và những người khác đều đã từng trải qua mấy chuyện khó xử như thế cả rồi? Jae Young thận trọng cân nhắc lựa chọn ý tứ để diễn đạt. Sang Woo là người có khuynh hướng chọn lọc và chỉ tiếp nhận mặt biểu hiện bên ngoài của từ ngữ, cho nên khi nói chuyện với cậu phải đặc biệt chú ý đến cách thức truyền đạt.

“Em... còn zin hả?”

“Không hề nhé.”

“Thế tại sao em phải cường điệu hóa vấn đề lên như vậy? Hết như mấy tên nhóc tiểu học lần đầu biết ‘chào cờ’ ý.”

Thất bại rồi. Giờ anh chẳng còn thời gian đâu mà ngồi sàng lọc tuyển tập những câu nói tùy tiện của mình nữa.

Sang Woo ‘hức’ một tiếng rõ to. Bàn tay cậu thò ra dưới tấm chăn rồi nhót lấy một tờ khăn giấy. Nó xuất hiện lần nữa ở vị trí gần cổ cậu, và rồi một tiếng xì mũi thật dài vang lên.

“Sống đến tận bây giờ em mới biết cái cảm giác bị nhu cầu dục vọng thống trị là như thế nào. Trước đây ngay cả khi có sự kích động về giới tính thì em cũng chưa từng cảm thấy không thoải mái vì nó. Tất cả chuyện này đều do cái sự kỳ lạ của anh mà ra.”

“Anh kỳ lạ á?”

“Tại anh khêu gợi quá... Lần nào nhìn anh em cũng có suy nghĩ như vậy. Nếu tất cả tưởng tượng của em mà chuyển hóa

thành hành động thì có lẽ em đã bị kết án tù chung thân mất rồi.”

“...”

“Mà cũng không phải. Anh có làm gì sai đâu chứ. Xinh đẹp đâu phải cái tội. Chỉ do em là một tên khốn nạn biến thái mà thôi. Sao anh lại khiến em thành ra như vậy hả? Tại sao? Mọi thứ đều hỏng hết cả rồi. Tất cả là lỗi của anh.”

‘Rốt cuộc là em ấy đang oán trách mình hay là đang quyền rũ mình thế?’

Hết chuyện này lại đến chuyện khác, Sang Woo hiện tại đang mang theo dáng vẻ mơ màng chẳng hề giống với mọi khi. Mỗi sau Jae Young mới nắm được những điều cậu muốn nói trong muộn màng. Có nghĩa là “dục vọng” của cậu luôn phản ứng rất yếu ớt đối với những người khác, nhưng lại phản ứng mạnh mẽ đối với một mình anh. Tư liệu kích thích này có thể dùng để dựng thành phim được luôn ấy chứ, vậy mà tiếc thay nó lại biến thành một lời thố lộ chẳng ngẫu chút nào như bây giờ. Mấy ông đạo diễn phim người lớn đi đâu hết cả rồi, sao còn chưa đến đón Chu Sang Woo đi?

“Thế em cứ thử với anh một lần xem. Dù sao em cũng chẳng biết phải làm thế nào mà.”

Đây có thể coi là nỗ lực cuối cùng của một người đàn ông không thể buông bỏ được bản năng hoang dã của mình. Tên nhóc trước mặt anh vẫn còn đang hức hức không ngừng, dù vậy bằng bất cứ giá nào anh cũng muốn được chạm vào cậu một lần. Tội này của anh chắc phải dùng đến túi bóng 10 lít mới đựng đủ. Vậy mà Sang Woo lại mệt mỏi lắc đầu.

“Em phải làm gì với anh đây? Dù ở trong trạng thái kích thích thì em cũng sẽ thấy đau... Em không làm được đâu. Với cả em không có tự tin để đi vào... nơi đó. Anh đã mong đợi lắm đúng không, em xin lỗi vì phải khiến anh thất vọng.”

“...”

Đúng là một tên tự coi mình là trung tâm. Thậm chí cậu còn không thèm xem xét đối tượng của mình là ai mà đã nghiêm

nhiên cho rằng bản thân sẽ là người ở thê tần công. Jae Young bất giác buông một tiếng thở dài.

Chu Sang Woo. Thiếu khả năng thích nghi xã hội và năng lực đồng cảm, lại còn cực đoan đến mức không thể diễn tả bằng lời. Trên thế gian này chắc chắn chỉ có một người như cậu mà thôi. Làm gì có ai trong suốt hai mươi lăm năm sống trên đời lại chỉ biết mỗi quan hệ xã giao ngoài mặt và không hề kết thân với bất kỳ người nào xung quanh chứ?

‘Mình kiệt sức rồi, thật sự kiệt sức.’

Việc hấp tấp lao tới rủ rê tên nhóc kia ngủ cùng đã tiêu tốn quá nhiều cảm xúc của Jae Young. Đến chính anh cũng không biết bản thân mình sẽ bị cậu xoay như tầu lượn siêu tốc thêm bao nhiêu lần nữa.

‘Chết tiệt, buôn bán mà chẳng có lời gì hết.’

Jae Young ngồi yên dùng lòng bàn tay che đi đôi mắt một lúc lâu.

“Anh hiểu em muốn nói gì rồi. Ngủ đi, ngày mai chúng ta nói chuyện sau. Giờ cả hai đều không tỉnh táo. Em cũng cần phải tỉnh rượu nữa.”

“...”

“Không trả lời anh à?”

Jae Young ngoảnh đầu lại với suy nghĩ ‘Tên nhóc này lại giận nữa rồi sao?’, nhưng anh đã phải cầm nín ngay sau đó. Bởi Sang Woo đã dựa đầu vào tường say ngủ từ bao giờ.

“Hay là mình cứ làm luôn cho rồi.”

Gương mặt đang say ngủ của cậu quá đổi thanh khiết, và điều đó còn làm cho Jae Young cảm thấy giận dữ hơn. Năm đảm đã siết lại rồi mà chẳng có chỗ vung, anh đành phải xoay đầu nhìn sang hướng khác.

Jae Young ngồi thông vai chìm trong suy nghĩ của riêng mình. Anh đang quyết định xem tương lai phải làm thế nào. Nếu đã kết thúc ỡm ở như thế này thì thà anh từ bỏ luôn chuyện làm game cho xong. Anh đã làm việc như một tên nô lệ để tạo ra

phân khung lớn, và khối lượng công việc chắc chắn sẽ tăng lên đáng kể khi có prototype^(*).

‘Khôn nạn thật, sao mọi chuyện lại phức tạp như vậy chứ?’

Thích thì proceed, còn không thích thì stop. Nguyên tắc đơn giản như vậy thôi mà chính anh lại đập đổ nó. Công việc, ham muốn, tình yêu. Cái tam giác với ba góc sắc nhọn này cứ khiến anh khổ sở mãi không thôi. Và đúng như lời Sang Woo nói, từ bỏ chính là lựa chọn sáng suốt nhất lúc này.

Jae Young thở dài, anh đứng dậy đi vào nhà vệ sinh để rửa chân tay mặt mũi một cách qua loa. Lúc bước ra ngoài thì dàn máy tính trên bàn - thứ mang đến cảm giác tồn tại lớn nhất trong không gian này - đã thành công thu hút ánh mắt anh.

‘Không được! Riêng máy tính thì không được.’

Cái gì mà người ta không cho làm thì anh lại càng muốn làm. Trước khi rời khỏi nhà Sang Woo, Jae Young tiến lại gần case máy tính của cậu và ấn nút bật nguồn. Quần áo bình thường toàn là màu đen, nhưng mấy bóng đèn led gắn trên case thì lại sắc sỡ bảy sắc cầu vồng. Thông số kỹ thuật cao khiến cho thời gian khởi động máy chỉ diễn ra trong nháy mắt. Chiếc máy này chỉ có một người dùng nên không cài mặt khẩu, ảnh nền toàn là họa tiết ô lưới đen trắng lặp đi lặp lại. Nhìn có khác gì bàn chơi cờ vua không cơ chứ? Biểu tượng ngoài màn hình thì chỉ có đúng ba cái.

My Computer, Thùng rác, và...

‘O?’

Jae Young nghĩ mình nhìn nhầm là cái chắc rồi, anh rướn người về phía trước để xác nhận lại lần nữa, nhưng folder kia thật sự được đặt tên là “Jang Jae Young”.

Chuyện quái quỷ gì đây, tình tiết như vậy làm sao anh đoán ra được. Có khi nào thứ này được dùng để lưu lại điểm yếu của anh không, hoặc là thu thập tài liệu tố cáo chẳng hạn? Jae Young bất an ấn mở folder.

‘Cái gì thế này?’

Trong thư mục toàn là hình ảnh của Jae Young. Hàng chục tấm ảnh cùng hơn mười đoạn video clip. Từ những bức ảnh hồi tiểu học mà anh không nhớ mình đã chụp lúc nào đến những bức mới nhất anh up lên SNS. Tất cả chúng đều được phân loại theo ngày tháng chụp, địa điểm và xuất xứ.

‘Anh không biết là em còn dùng anh làm tư liệu giải tỏa nữa đây, đúng là tên nhóc biến thái.’

Trong này có một tập thư mục khác còn bắt mắt hơn nữa. Sang Woo phân loại chi tiết những món đồ, phong cách ăn mặc, và vận động viên mà anh yêu thích. Ngày update danh sách phát trên YouTube được ghi là ngày hôm nay, như vậy chứng tỏ vừa sáng ra là Sang Woo đã đi kiểm tra một lượt rồi.

Cảnh tượng này hoang đường hết như bước ra từ một bộ phim sitcom, dù thế, sâu trong cõi lòng anh, một luồng nhiệt vừa nóng bỏng vừa ấm áp lại đang từ từ lan ra khắp cơ thể. Trái tim Jae Young đập thình thịch liên hồi, máu nóng bên dưới da thịt cũng không ngừng tăng tốc. Một nụ cười dần dần hiện lên trên khóe môi anh.

‘Chu Sang Woo, em có chắc rằng chuyện này... chỉ là dục vọng đơn thuần thôi không?’

Jae Young đóng folder lại và tiếp tục khám phá máy tính của Sang Woo. Đúng là một người làm game có khác, trong máy cậu có tất cả những loại game mới ra trên thị trường hiện nay. Không chỉ có game Online mà còn có cả những tựa game package gây sốt. Sau khi mở hết cái này đến cái kia, con trỏ chuột của Jae Young di chuyển đến folder Download.

Anh nhớ loáng thoáng ban này trong xe cậu có nói rằng mình đã trả tiền để mua video về làm tư liệu “học tập”. Trong folder này có tổng cộng năm clip được tải về từ hai ngày trước. Jae Young nhìn tên đề mục của chúng mà mặt mày nhăn nhó hết cả lại.

‘Bigsize, Fetish, Dildo... Incest, Gang bang, BDSM, Bondage?’

Jae Young lần lượt ấn xem từng clip.

Năm video lần lượt hiện ra với những hình thức khác nhau.

Nhân vật trong những clip này ai này đều gào thét trong đau đớn (dù rõ ràng họ chỉ đang diễn mà thôi).

‘Ra là vậy.’

Chẳng khó để đoán ra được Chu Sang Woo - một kẻ tôn thờ các loại tư liệu hướng dẫn - sau khi xem xong năm clip này sẽ suy nghĩ đến chuyện gì. Dựa theo tính cách của tên nhóc đó, hẳn là cậu đã tải một mạch năm clip được yêu thích nhất về máy, nhưng có lẽ trang web mà cậu truy cập là loại chỉ toàn những video dạng hardcore thôi.

Jae Young ngồi yên bất động trên ghế trong vòng năm phút. Anh sắp xếp lại trong đầu hình ảnh khi đôi mắt Sang Woo đã ánh lên mong muốn của bản thân nhưng cơ thể lại không ngừng đẩy anh ra, cậu bảo mình có chuyện muốn nói, rằng cậu phải chuẩn bị sẵn sàng, rằng cậu không thể làm được chuyện này đâu, và cuối cùng thì cậu từ chối anh luôn.

Mỗi con người tồn tại trên thế gian này đều có cho mình một vận tốc thích hợp riêng. Nếu rẽ sóng vượt biển với tốc độ quá nhanh, con thuyền có thể bị lật bất cứ lúc nào. Cuối cùng Jae Young cũng hiểu ra mình phải làm gì tiếp theo rồi, cũng may là mọi chuyện chưa đến mức muộn màng.

Anh xóa tất cả clip trong máy cậu đi rồi nhóm người đứng dậy. Bước chân anh tiến lại gần nơi Sang Woo đang chìm trong giấc ngủ. Dường như vì không thoải mái nên cậu đã bỏ tám chân quần quanh người mình ra và nằm thẳng tắp trên giường. Jae Young đắp chăn lên cho cậu, co người ngồi xuống rồi cúi đầu ngắm nhìn gương mặt bên dưới.

Một khi tên nhóc này tỉnh dậy, nếu không cộc cằn lỗ mãng thì cũng là bức bối trả treo, vậy mà sao gương mặt khi say ngủ của cậu lại có thể bình yên đến thế?

“Này, nhóc điên.”

Không có tiếng trả lời.

“Hôm nay anh đã được chiêm ngưỡng dáng vẻ làm chuyện vô nghĩa vô cùng oai phong lẫm liệt của em.”

Jae Young mặc kệ tất thảy rồi nói tiếp.

“Anh đã gác chuyện từ bỏ sang một bên rồi, tốt nhất là em nên biết điều đó.”

Thật kỳ lạ, người đầu mà điên điên khùng khùng nhưng lại vẫn cứ xinh đẹp đáng yêu.

“Chuyện còn dở dang hôm nay...”

Mu bàn tay anh lướt nhẹ trên má Sang Woo, ngón cái vuốt ve phần gò má.

“Sau này anh sẽ hoàn thành nốt. Cho nên đừng có quên những xúc cảm đó.”

Lúc chuẩn bị rời đi một cách cool ngầu, Jae Young lại không nhịn được mà hôn lên trán Sang Woo một cái. Thậm chí hôn xong rồi mà anh vẫn chưa hết lưu luyến, trước khi đứng lên anh còn thì thầm vào tai cậu:

“Hôm nay nhất định phải mơ thấy anh.”

Trí nhớ.

Sang Woo là người thường xuyên phải khó xử vì vấn đề trí nhớ. Cậu đã bỏ cuộc trong việc phân biệt đám nam sinh hao hao nhau ở cả ba cấp học, đến khi nhập ngũ thì may mà họ tên của mọi người đều được thêu trên ngực áo, nhờ vậy mà cậu mới có thể trải qua một cuộc sống bình thường.

Nhưng nhắc đến ký ức xấu hổ nhất do vấn đề trí nhớ gây ra thì phải kể đến chuyện hỏi cậu còn là một thằng nhóc bảy tuổi. Đó là vào dịp Tết Nguyên đán, Sang Woo đang chơi đùa với đám anh em họ ở nhà người thân thì đã bất ngờ làm cho một người anh hơn mình đến năm tuổi khóc muốn đứt hơi.

‘Sao em lại giấu cột tên của mẹ anh... Đồ xấu xa.’

‘Em có giấu cột đâu ạ.’

Nước mắt anh ta rơi xuống như mưa rồi chạy đến chỗ cô của Sang Woo mách lẻo rằng cậu đã lằng mạp bà. Và khi cậu gọi cô mình là “Chu Go Ja”^(*) trước mặt tất cả người lớn đang vây xung quanh để tra hỏi đầu đuôi sự việc, thì đó cũng là lần đầu tiên trong đời Sang Woo thấy bố mình nổi trận lôi đình.

Trên đường về nhà, bố đã xin lỗi vì tỏ ra đáng sợ với cậu, đồng thời răn dạy rằng việc thay đổi họ tên người lớn để trêu đùa là không ngoan chút nào. Sang Woo trả lời rằng mình không hề lấy cô ra làm trò đùa, cậu đã gọi tên cô chỉ vì chị họ bảo là nếu đến tên cô mình mà còn không biết thì đúng là đồ ngốc. Thậm chí chị họ còn hỏi cậu họ tên của bà nội cho đến các chú, tuy Sang Woo cũng thành thật trả lời rồi nhưng trong hai mươi cái tên được hỏi thì có đến mười tám cái bị sai. Bố cậu buông

một tiếng thở dài, mẹ cậu sau khi im lặng một hồi thì quyết định sẽ cho cậu đi làm bài kiểm tra IQ.

Và vào tuần tiếp theo đó, Sang Woo đã cùng bố mẹ đến một bệnh viện đa khoa cực lớn. Vị bác sĩ trong tấm áo blouse trắng tinh nói với cậu rằng không có gì phải sợ, ở đây có rất nhiều trò chơi thú vị đang đợi cậu. Song trái ngược với lời người phụ nữ đó hứa hẹn, bà bắt cậu vẽ năm bức tranh khác nhau và rồi liên tục đưa ra những câu hỏi vô nghĩa.

‘Oaaa, thú vị lắm đúng không?’

‘Không ạ, cháu muốn về nhà.’

Kết thúc ngày hôm đó, họ chơi trò học thuộc số đếm và giải các bài toán hình học trên giấy. Đó là khoảng thời gian duy nhất Sang Woo cảm thấy thật sự thú vị.

Sau này cậu mới biết đó là dạng bài kiểm tra khả năng ghi nhớ, kiểm tra MMPI^(*), kiểm tra trí tuệ, và kiểm tra năng lực xã hội, tất cả đều nằm trong mười ba nhánh kiểm tra chuyên sâu. Năm mười ba tuổi cậu đã từng gây lộn ở trường vì một sự cố liên quan đến trí nhớ, thậm chí cậu còn bị gọi là “thằng khốn” nữa. Mẹ cậu nghe xong liền đưa tờ kết quả kiểm tra năm xưa ra để giải thích cho cậu hiểu.

“Thùy trán^(*) không hề có bất cứ tổn thương nào, vậy nên con không cần lo lắng. Hội chứng của con có thể là chứng khó nhận mặt đối với những người thiếu liên kết tình cảm. Vấn đề này không liên quan đến năng lực nhận thức mà thường được gọi là chứng mất trí nhớ có chọn lọc. Tuy vậy, khả năng ghi nhớ của con lại đạt đến mức cao nhất trong chỉ số thiên tài, trước đây mẹ không nói là vì sợ con sẽ trở nên ngạo mạn.”

‘Vậy con không làm sai gì đúng không mẹ?’

‘Tất nhiên rồi. Não bộ của con người vốn sẽ tự động loại bỏ những thông tin không cần thiết. Chỉ là thứ tự ưu tiên trong não bộ của con có hơi khác một chút so với mọi người, và điều đó chỉ chứng tỏ nó đang vận hành hiệu quả hơn so với những bộ não khác mà thôi.’

‘May quá, con không phải là thằng khốn.’

‘... Tốt nhất là con đừng dùng những từ ngĩ như thế. Với cả bác sĩ đang lo lắng cho sự ổn định về mặt cực đoan trong cảm xúc của con, vấn đề bất trắc có thể xảy đến bất cứ lúc nào. Ngoài ra, con còn đang bị chứng tự kỷ ám thị thể nhẹ nữa, vậy nên hãy tìm hiểu một chút đi.’

‘Nó có gây hại gì không ạ?’

‘Không hề. Chưa đến mức gọi là bệnh đâu, vậy nên con không cần quá lo. Mẹ cũng bị hội chứng tương tự này, nhưng mẹ vẫn sống vui vẻ thoải mái đó thôi.’

Mất trí nhớ có chọn lọc. Một loại tuyệt kỹ giúp cậu chỉ lưu giữ lại những ký ức cần thiết, và loại bỏ đi những thứ vô dụng. Hiện tại cậu đang rất cần đến năng lực này của mình, vậy mà kỳ lạ thay, nó lại không hề phát huy tác dụng như mọi khi.

Ký ức về chuyện ngày hôm qua vẫn còn sống động đến mức khiến Sang Woo nổi da gà. Mặc dù cả thể xác lẫn tâm trí của cậu đều đã yếu đi vì rượu, nhưng đoạn thời gian sau khi vào trong xe của Jae Young lại có độ sắc nét đỉnh cao như thể được quay bằng máy quay phim. Thị giác, thính giác. Còn cả khứu giác, xúc giác, vị giác. Da thịt của Jang Jae Young có mùi vị gì, cái ôm của cậu trên bả vai anh chặt đến mức nào, nhiệt độ trong xe nóng bức ra sao... tất cả đều đang hiển hiện trong tâm trí Sang Woo.

Vàng trán lấm tấm mồ hôi thoảng mùi keo xịt tóc, cảm giác trái tim muốn vỡ tung khi chiếc ghế ngả dần về phía sau, từng đợt hơi thở dồn dập, thanh âm rên rỉ tràn ra từ khoe miệng Jae Young, giọng nói ngọt ngào thì thầm bên tai cậu, gương mặt chất vấn tràn ngập sự khó tin, cùng mọi điều mà anh đã nói đêm qua.

Khoảnh khắc duy nhất mà cậu không nhớ được chính là giây phút ngay trước và sau khi đạt đến cao trào trong bàn tay anh. Còn lại thì cậu nhớ rõ đến mức không bỏ sót chi tiết nào.

“Mẹ ơi, con trai mẹ tiêu đời rồi.”

Sang Woo lằm bằm trong sự kiệt sức rồi quyết định ngồi dậy. Cậu cứ ngơ ngẩn ngời đó mà chẳng làm gì hết, giờ ăn trưa cứ thế đến từ bao giờ. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Sang Woo lấy cơm ăn

liên và cả ri đóng gói từ trên kệ xuống để nầu lên ăn. Rửa xong bát đũa thì cậu bắt đầu ngoi vào bàn máy tính.

Veggie Venturer đã đến giai đoạn nước rút, giờ mà tìm một người thiết kế khác thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa, chưa kể hiện tại Sang Woo cũng không có tâm trí đâu mà làm game. Cậu chẳng buồn bật máy lên mà chỉ ngoi thừ một chỗ, thế nhưng đôi mắt cậu lại bỗng hướng về phía ánh đèn nhấp nháy trên dàn máy tính.

“Chuyện gì đây?”

Cậu có thói quen luôn tắt máy trước khi rời khỏi chỗ để tiết kiệm điện, vậy nên không thể có chuyện máy tính của cậu ở trong trạng thái bật suốt hơn mười tiếng đồng hồ được. Sang Woo di chuyển con chuột, màn hình máy tính ngay lập tức rực sáng. Những folder về game cùng folder Download đều đang bị mở ra một cách bừa bãi, chưa kể cậu còn phát hiện tư liệu “học tập” trực quan của mình đã không cánh mà bay.

Bàn tay Sang Woo dần trở nên bần rợn. Cậu kiểm tra xem có phải là mình xóa nhầm hay không, nhưng trong Thùng rác hoàn toàn chẳng có gì hết. Lúc check lại mới thấy đồng clip của cậu đã bị xóa lúc 00:55:21 đêm hôm qua.

“Jang Jae Young!”

Sang Woo hét lên những âm thanh kỳ quái, bàn tay liên tục vò đầu bứt tai. Xóa mấy thứ đó thì cũng không sao, nhưng chắc chắn là anh ấy đã xem folder bên ngoài màn hình của cậu rồi. Lúc nhìn thấy tất cả những thông tin cậu lưu giữ về máy, không biết Jae Young đã có suy nghĩ gì đây.

Sang Woo chịu thua trước cảm giác mất mát này nên quyết định xóa vĩnh viễn cái folder “Jang Jae Young” đó luôn. Những ngón tay cậu không ngừng run rẩy, khuôn mặt thì đỏ bừng hết cả lên. Trước giờ vì luôn sống đường hoàng chính trực cho nên cuộc đời Sang Woo chưa từng biết đến hai chữ “mất mát” là gì. Nhưng dạo gần đây cậu lại có những luống cảm xúc rất kỳ lạ. Sự cô đơn bao trùm khiến cậu giống như đang chơi vơi giữa đại dương bao la vậy.

‘Sang Woo à? Em... khóc sao?’

Ngày hôm qua cậu đã khóc òa cả lên. Sang Woo muốn xóa quách cái ký ức đó đi như cái folder ban nãy. Lần cuối cùng mà cậu khóc chính là hồi đi huấn luyện CBR^(*). Trước nữa là lần cậu làm bắn cuốn tạp chí của chị gái vì dùng nó để đập muỗi, nên đã bị bà chị quái thú của mình trả thù. Hôm ấy chị cậu đi mua gà cay về nhưng lại nói dối là nó không cay chút nào, đề rồi khi cậu nhét đầy chúng vào miệng thì nước mắt sinh lý mới ào ào tuôn rơi.

Từ trước đến nay Sang Woo vẫn luôn cho rằng mọi người xung quanh đúng là khóc rất giỏi. Ví dụ như ngày cuối cùng còn ở trong quán ngũ, tất cả mọi người đã tụ tập lại với nhau, cùng đốt nến trên nền nhạc êm đềm, rồi cưỡng ép kích thích bản thân phải cảm thấy xúc động. Giữa một đoàn người khóc than như thể trên hai con người có lấp van nước, đôi mắt Sang Woo chỉ biết mở to một cách lơ đãng.

‘Này thằng kia, sao mà không khóc?’

‘Tại không buồn.’

Thậm chí ngay cả khi xem một bộ phim sầu bi, Sang Woo vẫn chẳng có miếng cảm hứng khóc lóc nào cả. Cốt truyện có kịch tính đến mấy cũng chỉ là phần tường thuật lại của các nhân vật trong phim mà thôi, nó không thể gây ra chút ảnh hưởng nào đến Sang Woo hết. Đối với cậu mà nói, khóc lóc chỉ xuất hiện khi nhân cầu bị một vật chất gì đó xâm nhập, song lần này cậu đã ngộ ra một kiến thức khác. Hóa ra khi cậu cảm thấy uất ức và bức bối đến mức độ cực đoan thì nước mắt cũng sẽ tuôn rơi. Dù có cố gắng đến thế nào cũng không thể ngừng lại được, những giọt nước ấy sẽ liên tục đua nhau rơi xuống.

Cậu lại muốn khóc nữa rồi. Sang Woo không ngờ năng lực quản lý khủng hoảng của bản thân lại thấp đến thế. Một cuộc sống chẳng thể đi theo ý muốn chắc chắn sẽ biến thành một đồng lộn xộn. Cậu vốn cho rằng cái hồi mà ngày nào Jae Young cũng mặc áo khoác đỏ đã là đỉnh điểm của sự khổ sở, nhưng nếu so với mấy ngày gần đây thì khoảng thời gian đó có thể coi là êm

đêm lặng trôi ây chứ. Một kẻ đang rơi vào hoàn cảnh đáng thương hơn nhiều so với quá khứ như cậu giờ đã có thể cười khẩy trước mấy trò bát nạt của Jae Young rồi.

Cảm giác chịu thua trước dự vọng luôn gắn liền với một mối quan hệ không thích hợp đúng không nhỉ? Và dự vọng thì luôn cần đến những phương thức bạo lực mới có thể được giải tỏa đúng không? Hình như ở đâu đó đã viết như thế này: Làm những chuyện vô ích cũng giống như một chú chim sẻ xé rách đũng quần để chạy theo một con cò trắng.

Nghiệt duyên của họ chắc chắn là bắt đầu từ phần bài tập nhóm hôm ấy. Một lỗi sai nhỏ xíu không biết chừng cũng có thể biến thành loại lỗi chi phối toàn bộ hệ thống. Và dù Sang Woo có cố gắng đến thế nào, cậu vẫn không thể nắm bắt được loại lỗi logic như Jang Jae Young. Cũng may là cậu đã quyết định sẽ dừng lại tại đây. Trước khi mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn, trước khi cậu phải chịu nhiều đau đớn hơn. Dù cho việc xóa bỏ Jae Young ra khỏi cuộc đời sẽ khiến trạng thái của cậu chạm mức tồi tệ nhất, song đó chính là cái giá cậu phải trả vì đã đưa ra những quyết định sai lầm.

“Mình muốn về nhà.”

Đây là lần đầu tiên trong đời Sang Woo cảm thấy nhớ nhà đến thế. Đó là nơi mà chỉ cần cậu làm theo kế hoạch của mẹ thì mọi thứ sẽ luôn ở đúng vị trí của nó, là pháo đài vững chãi không thể bị phá hủy trước bất kỳ mối đe dọa nào. Có lẽ cậu đã quá ngạo mạn khi cho rằng bản thân có thể sống tự lập. Căn phòng này vốn là nơi cậu có thể trở về một cách danh chính ngôn thuận, thế nhưng hiện tại nó lại trải đầy những con sóng dữ, chỉ cần một con tàu hải tặc lướt qua với một khẩu đại bác thôi là con thuyền nhỏ của cậu sẽ chìm dưới đáy đại dương.

Sang Woo đẩy bàn phím tra chò khác rồi từ từ gục đầu xuống bàn. Trước khi con thuyền của cậu rơi vào trạng thái không thể cứu vãn, một luồng suy nghĩ vờ vẩn bỗng hiện lên trong đầu cậu giữa những chao đảo chênh vênh.

‘Mình muốn nhìn thấy... anh ấy hóa trang thành cướp biển.’

Giờ mà quan sát được nồng độ chất giảm đau do hình ảnh đó mang lại thì chắc Sang Woo hóa điên luôn mất. Có lẽ cậu nên gặp lại vị bác sĩ năm xưa thôi, để kiểm tra não mình đang có vấn đề gì không.

Sang Woo giữ nguyên trạng thái nằm bệt xuống bàn, bàn tay với lấy chuột để bật trình duyệt web lên. Cậu ấn vào SNS của Jae Young ngay trên danh mục tìm kiếm yêu thích của mình để ngó xem một chút, nhưng bài đăng cuối cùng của anh vẫn là bức ảnh chụp chung với cậu hôm hai người thi tiểu phẩm môn Tiếng Trung. Tìm kiếm rồi nhấp chuột thêm vài lần nữa, hàng loạt bức ảnh của những người xa lạ lần lượt hiện lên trước mắt cậu.

Tìm kiếm, nhấp chuột, nhấp chuột, chụp màn hình, tìm kiếm, nhấp chuột, chụp màn hình, tìm kiếm, nhấp chuột, chụp màn hình.

#LễhộiĐạihọcHànQuốc #Cuộcthi #Quánrượuhồnma
#CâulạcbộKịch

Ma cả róng với nụ cười hiện trên gương mặt trắng xanh, Ma cả róng nhú mày, Ma cả róng tỏ ra đáng sợ, Ma cả róng một tay bê đĩa đồ nhắm, tay còn lại cầm theo ba chai soju. Sau khi tẩy bỏ lớp hóa trang, chỉ có mình Jang Jae Young là tỏa sáng lấp lánh trong bức ảnh tập thể. Sang Woo vẫn muốn nhìn thêm nữa, nhưng cậu chỉ tìm được đúng tám bức ảnh mà thôi.

Cậu bật phần mềm khôi phục dữ liệu lên và kéo folder Jang Jae Young trở lại, sau đó bắt đầu chỉnh sửa tên cho những bức mới lưu sao cho đúng với format của mình.

‘Mình không thể xóa ngay được. Giờ vẫn chưa phải lúc. Tạm thời cứ để thế đã.’

Ngày hôm nay thật sự quá dài. Để xử lý sự khủng hoảng cực độ của mình mà buổi trưa Sang Woo đã ngủ nướng rất lâu. Sau khi ngủ dậy, cậu dọn dẹp nhà cửa đến từng góc ngách rồi nấu một bữa tối đơn giản. Chơi vài ván game xong, Sang Woo rút bàn phím ra để vệ sinh đồng bụi bàn bám trên nó, vẫn còn thời gian nên cậu đã làm năm set chống đẩy để khởi động quy trình

tập luyện rồi đi tắm. Khi kết thúc hết mọi việc đã là gần 12 giờ đêm.

Sang Woo có thói quen đăng ký chỗ ngồi trong thư viện vào lúc 12 giờ đêm. Nhưng do thứ Tư không có tiết nên cậu sẽ không cần phải đến trường, việc đặt chỗ này coi như bỏ qua. Sang Woo mở hòm mail của mình ra nhưng trong này cũng chẳng có gì đáng chú ý. Cậu ngồi đọc newsletter^(*) của các công ty game mà mình đã đăng ký từ trước, rồi cả email được gửi định kỳ một tuần một lần đến từ lớp Ngữ pháp tiếng Anh. Sau khi mở ra đọc xong, cậu sắp xếp chúng vào phần Danh mục để phân loại, đúng lúc này bỗng có một email mới xuất hiện trong hòm thư.

Người gửi: Jae. J

Tiêu đề: Thành phẩm 0430

Nội dung:

4/30 Nội dung chi tiết

- 1) Sửa lại những phần được yêu cầu
- 2) Bổ sung các loại vũ khí
- 3) Bản đồ Lv7-10
- 4) Tài nguyên cho Chế độ Vô hạn
- 5) UI của Ladder Ranking^(*)

File đính kèm dung lượng lớn: 0430.zip

Sang Woo mở mail ra rồi ngồi nhìn chăm chăm trong ba phút. Chuyện này là sao đây? Sau khi náo loạn như thế mà anh ấy vẫn hành xử như chưa có chuyện gì xảy ra. Với cả dù từng yêu cầu rất nhiều lần, nhưng đã có lúc nào anh gửi mail công việc cho cậu đúng 12 giờ đêm như đã hẹn đâu. Toàn là upload file lên FTP hoặc là lưu ra ổ cứng cầm tay ngay trước giờ diễn ra cuộc họp.

Sang Woo tải file đính kèm về xem xong thì rơi vào trạng thái kinh ngạc. Không có bất cứ typo hay tiêu đề nào bên trong bị lệch với guideline cậu gửi cả.

“Hóa ra anh cũng có thể hoàn thành công việc hoàn hảo đến thế.”

Mới có một ngày mà làm được nhiều ghê. Không những theo đúng được kế hoạch mà còn giải quyết được thêm 50% khối lượng công việc bị dồn ứ. Chẳng có vết tích gì của cuộc náo loạn đêm qua. Sang Woo đã kiểm tra kỹ lắm rồi nhưng vẫn không tìm ra được lỗi sai nào. Cậu ngồi sắp xếp lại các file theo tiêu đề mà trong lòng có chút vui vẻ. Một lát sau cậu cũng tắt cửa sổ làm việc đi.

‘Mình cũng biết anh ấy là một nhà thiết kế giỏi, nhưng chuyện này là có ý gì nhỉ?’

Sau khi kiểm tra điện thoại nhưng không thấy tin nhắn nào được gửi đến, Sang Woo bỗng rơi vào trạng thái cực kỳ hỗn loạn.

`return 0;`

Ngày hôm sau của Sang Woo lại trôi qua như bao ngày. Lập trình là môn học dù có chăm chỉ đến mấy vẫn luôn cảm thấy thiếu, vậy nên cậu thường xuyên phải chuẩn bị trước cho nội dung bài học. Chỉ có điều hôm nay cậu lại chẳng có chút hứng thú nào với việc đó.

‘Náo loạn thì cũng chỉ mất một ngày là cùng thôi chứ.’

Kỳ thi giữa kỳ đã kết thúc, Sang Woo cũng không cần lên lớp. Và hơn hết là cậu hoàn toàn có tư cách để nghỉ ngơi sau cú sốc lớn vừa qua. Giờ cậu chỉ muốn làm một người chậm chạp, một tên nhóc rong chơi, một kẻ lười biếng, một Jang Jae Young.

Thế nhưng chuyện đó lại khó hơn cậu nghĩ rất nhiều. Nếu không chơi game hoặc chợp mắt một lát thì thời gian cứ mãi đứng yên một chỗ. Ăn không ngồi rồi là một việc nằm ngoài khả năng của Sang Woo. Nếu giờ mà đang ở nhà với mẹ, cậu còn một ít đồ chơi để giết thời gian, nhưng ban đầu cậu thuê trọ với mục đích học tập nên tất nhiên là không hề mang theo những thứ đó.

Sang Woo đi loanh quanh trong căn phòng nhỏ cốt mong tìm được việc gì đó để làm. Và rồi cậu bắt đầu lau bụi cho đám đồ đạc

vẫn còn sạch sẽ, dọn dẹp nhà vệ sinh, giặt quần áo và sắp xếp lại giá kệ.

Dù cố tỏ ra là mình ổn, song cảm giác căng thẳng tựa như đang bước trên một lớp băng mỏng vẫn chi phối toàn bộ tâm trí Sang Woo. Ban ngày còn đỡ, càng về đêm trạng thái của cậu lại càng không tốt chút nào. Cậu cứ thấp thỏm bất an phân tích từng hành động của Jae Young rồi liên tục đưa ra những giả thuyết.

i) Jang Jae Young vẫn muốn tiếp diễn mối quan hệ bất hợp lý này.

ii) Jang Jae Young muốn từ bỏ mối quan hệ nhưng lại vẫn muốn tiếp tục làm game.

iii) Anh ấy chỉ đơn giản là muốn gửi nốt những file đã làm mà thôi.

Theo như bình thường, khả năng thứ hai chính là khả năng có tính thuyết phục nhất, nhưng nó lại mâu thuẫn với những điều Jae Young từng nói trước đây. Người này luôn hành động nằm ngoài tầm hiểu biết của cậu, vậy nên đoán được anh đang nghĩ gì thật sự không phải chuyện dễ.

‘Để xem tình hình hôm nay thế nào, chắc chắn mình sẽ hiểu được thôi.’

Sang Woo liên tục F5 hòm mail để đợi tới nửa đêm. Năm phút trước khi đồng hồ điểm 12 giờ, cậu đã chuẩn bị xong mọi thứ để lát nữa đi ngủ. Sau khi đi loanh quanh khắp căn phòng một hồi, cậu ngồi xuống trước bàn máy tính. Đột nhiên điện thoại trên bàn học rục rịch. Sang Woo vươn cả hai tay ra chụp lấy nó rồi giờ lên ngang tầm mắt.

[Kể ăn bám số 3: Còn 5 phút nữa là tới deadline.] 23:55

[Kể ăn bám số 3: Phát triển prototype-Reminder] 23:55

Sang Woo nhìn chằm chằm vào nội dung tin nhắn mà cảm thấy không tin nổi. Cậu cũng không ngờ được rằng có một ngày mình lại bị Jang Jae Young hối thúc chuyện deadline cơ đấy.

‘Rốt cuộc người này đang có âm mưu gì?’

Jang Jae Young không chỉ kỳ lạ, mà còn vô cùng kỳ lạ. Dù Sang Woo có vắt óc ra suy nghĩ, cậu vẫn chẳng thể hiểu nổi anh,

lại càng không thể dự đoán bất cứ điều gì. Anh giống như một bài toán khó, mặc kệ người giải có nỗ lực đến thế nào thì cuối cùng vẫn phải đầu hàng chịu thua. Trong lúc Sang Woo còn đang mải mê suy nghĩ, đồng hồ đã điểm 12 giờ đêm.

Cậu F5 hòm mail, một email giống hệt với email ngày hôm qua được gửi tới. Người gửi là “Jae. J”, tiêu đề và nội dung là lịch trình ngày hôm nay cùng toàn bộ công việc đang bị trì hoãn. Đúng lúc này màn hình điện thoại lại rực sáng, Sang Woo di chuyển tầm mắt về phía nó. Là một cuộc gọi đến.

Ngay khi nhận ra người gọi là ai, Sang Woo vươn tay ra bắt máy luôn. Cậu chưa kịp phán đoán xem hành động này có thích hợp hay không thì cơ thể đã bắt giắc di chuyển mất rồi. Sang Woo cầm điện thoại trên tay mà đôi mắt cứ mở to không chớp. Những người nhác máy nhưng không nói “A lô” cũng kỳ lạ như những người đi gọi điện mà lại chẳng nói năng gì vậy. Nghĩ đến đây, Sang Woo dần dần áp điện thoại lên tai.

“Chào em.”

Lời chào hỏi bất ngờ vang lên này khiến Sang Woo giật mình đến nỗi suýt đánh rơi luôn cả điện thoại. Cậu siết chặt nó lại trong tay, vận động cơ miệng một chút rồi mới bắt đầu lên tiếng.

“Có chuyện gì thế?”

“Đến deadline rồi mà anh không thấy em liên lạc.”

“Em đã làm xong prototype. Vì chúng ta không đi họp nên em không làm thử cho anh xem được thôi.”

“Vậy thì ok. Thế mà anh còn tưởng em chưa làm cơ.”

“Em đâu có giống tiền bối.”

Cuộc hội thoại dứt đoạn ở đây. Ở phía đầu dây bên kia có chút ồn ào, không biết lúc này Jae Young đang cầm điện thoại với biểu cảm gì nhỉ, anh đang nghe máy ở tư thế nào, có đang mặc đồ ngủ hay không, có đeo kính hay không... Sang Woo dần dần tò mò về những chuyện như thế rồi lại hoài nghi về chính bản thân mình.

“Hai ngày qua em ổn cả chứ?”

“Cũng đâu có lý do gì để không ồ.”

“Tại sao nhỉ, cũng có thể không ổn mà.”

“Nhưng em ổn.”

“Em giỏi thật đấy.”

Đoạn hội thoại lại chìm trong im lặng. Nãy giờ toàn là những câu nói vô dụng. Hai người họ đang lãng phí sóng điện từ chỉ để bàn về mấy chuyện chẳng có nghĩa lý gì. Đây đâu phải là lúc để tán gẫu thành thói. Anh và cậu vẫn còn vấn đề phải giải quyết kia mà.

“Tiền bối Jae Young.”

Sang Woo lên tiếng gọi anh, nhưng người ở đầu dây bên kia lại không đáp lời.

“Sao anh lại gửi file cho em? Sau sự việc ngày hôm đó, em đã cho rằng mối quan hệ của chúng ta sẽ trở nên xấu đi và kế hoạch làm game buộc phải chấm dứt.”

Jae Young im lặng hồi lâu. Đối mặt với một câu hỏi khó như thế, anh chỉ biết hắng giọng vài cái. Lòng bàn tay đang chĩnh lại tư thế cầm điện thoại của Sang Woo dinh dính mồ hôi.

“Em nói là sẽ kiếm tiền cho anh đi du học cơ mà.”

Quả nhiên lại là một đáp án không nằm trong sự tính toán của Sang Woo. Jae Young tựa như một đám mây mà cậu chẳng thể nào cầm nắm, một hạt tuyết mà chỉ cần vươn tay chạm vào thôi là sẽ tan ra trong khoảnh khắc. Đột nhiên cậu lại có chút tức giận.

“Đương nhiên là em muốn làm rồi. Nhưng chính anh là người đã nói rằng làm việc với em không thoải mái, và anh thật sự không thể phân tách giữa công việc và vấn đề ham muốn còn gì.”

“Lại gì nữa thế, anh nói như vậy bao giờ...”

“‘Em nghe cho rõ đây. Với anh, chuyện em là con trai không hề có ảnh hưởng gì hết. Hiện giờ em có hai lựa chọn. Hoặc là thử bắt đầu với anh, hoặc là dẹp luôn cái game đó và không bao giờ gặp nhau nữa. Không có lựa chọn trung gian.’ Anh đã nói như vậy đấy.”

“Em điên hả? Tự nhiên học thuộc cái đó làm gì?”

“Tất cả những thứ liên quan đến anh em đều nhớ hết.”

Sau câu nói này chính là khoảng lặng tiêu tốn nhiều sóng điện từ nhất của họ từ đầu đến giờ. Chờ đợi đúng là một việc khó khăn. Câu tục ngữ mà Sang Woo ghét nhất chính là “Đổ nước vào một cái thùng không đáy”^(*), vậy nên cậu không muốn dành mọi nỗ lực của mình cho một việc chẳng có nghĩa lý gì. Nếu Jae Young rút chân ra khỏi dự án làm game này, cậu sẽ lập tức đi tìm một người khác ngay.

“Anh không có ý định từ bỏ.”

Cuối cùng Jae Young cũng chậm rãi lên tiếng. Bàn tay Sang Woo siết chặt lấy điện thoại. Vốn dĩ cậu đã để điện thoại gần tai mình lắm rồi, giờ lại càng cố gắng áp sát hơn nữa.

“Cả Veven^(*) cũng thế, anh muốn tiếp tục làm.”

Veven “cũng thế” là sao nhỉ? Cách sử dụng trợ từ này kỳ lạ thật đấy.

“Anh có ba lý do chính để làm như vậy. Thứ nhất, anh đã hoàn thành được tương đối nhiều việc rồi, giờ mà bỏ đi thì khá tiếc. Dù sao kết quả sau này cũng rất đáng mong chờ.”

“Đồng ý.”

“Thứ hai, em muốn có một portfolio đẹp mà đúng không? Anh muốn giúp em tới cùng.”

Nghe đến đây, trái tim Sang Woo bỗng lạch cạch ồn ào hết như một chiếc ngăn kéo không khớp. Chẳng biết người ở đầu dây bên kia có biết gì về nỗi lòng cậu hay không mà cứ thản nhiên nói tiếp:

“Cuối cùng, lý do thứ ba...”

Một thoáng ngập ngừng.

“Đợi khi nào gặp nhau anh sẽ nói nốt.”

“Vâng, thế cũng được ạ.”

“Vậy còn em? Em có muốn tiếp tục không?”

“Em cứ nghĩ là anh sẽ từ bỏ cơ. Nếu anh đã quyết định làm tới cùng thì em có lý do gì để không tiếp tục đâu cơ chứ.”

“Được rồi, vậy em ngủ ngon...”

Jae Young kéo dài phân cuối câu.

“Ngày mai gặp em ở buổi họp.”

Sang Woo còn chưa kịp nói gì thì điện thoại đã ngắt.

Cuộc gọi kéo dài hai mươi một phút. Đây là lần đầu tiên trong đời Sang Woo nói chuyện điện thoại với ai đó lâu đến thế. Má của cậu mang theo nhiệt độ nóng bỏng hết như bé mặt màn hình điện thoại. Cậu tắt đèn phòng đi, cả người ngã vật xuống giường hết như một con zombie.

return 0;

“Chu Sang Chu, lâu rồi không gặp cậu nha.”

“Còn chưa được một tuần kể từ lần cuối cùng chúng ta gặp nhau.”

“Trước đó ngày nào bọn mình cũng gặp nhau mà.”

Sang Woo vừa cùng Yoona trao đổi một cuộc hội thoại nhạt nhẽo vừa bước vào bên trong phòng thực hành. Jae Young đang ngồi tựa lưng vào ghế, rõ ràng biết cậu đến rồi nhưng vẫn cứ tỏ ra không biết. Sang Woo bỏ ba lô ra và ngồi xuống vị trí còn trống bên cạnh anh.

“Tiền bối, em đến rồi.”

Phải đến tận lúc này Jae Young mới dùng chân xoay ghế hướng về phía cậu. Anh đội mũ hoodie trùm kín đầu, gương mặt đã lâu không gặp kia thoáng hiện lên vẻ mệt mỏi. Sang Woo cũng chẳng thể chỉ ra được vấn đề chính xác là ở đâu, nhưng hình như anh đang không khỏe cho lắm.

“Anh ốm ă?”

“Cậu ta đã thức trắng ở đây hai đêm rồi. Tự biến mình thành một kẻ cuồng công việc đầy vĩ đại.”

Yoona trả lời thay như thể cô là người phát ngôn của anh. Sang Woo cảm thấy gương mặt mình đang đỏ lên, cậu dùng lòng bàn tay che đi khóe mắt.

‘Đồ ngốc, ai nói anh phải thức đêm để làm chứ?’

Sang Woo thực sự không hiểu tại sao cái tên chuyên gia trốn việc và làm ăn hời hợt này đột nhiên lại trở thành người như

thê. Cậu lấy điện thoại của mình ra mà trong lòng có chút không vui.

“Em đã làm xong phần tiêu đề, trạng thái nhân vật, bản đồ thế giới và phần nông trại ở level 1. Mức độ tổn thương vẫn cần điều chỉnh thêm, anh hãy xem qua đi.”

Sang Woo kích hoạt file mà mình đã chuyển sang điện thoại từ trước rồi đưa nó cho Jae Young xem. Sau đó cậu lại ngồi xuống ghế, mắt dõi lên nhìn trần nhà.

“Gì đây gì đây. Test app rồi à? Cho tớ xem với.”

“Mới chỉ là prototype thôi.”

“Tớ hóng chết mất.”

Trong lúc Jae Young đang xem bản thử thì Yoona đứng đằng sau nói oang oang không ngừng.

“Ồ ô ô, ngẫu thê. Ơ? ơ, có cái gì đó không khớp thì phải. Ơ... ừm, thì ra là vậy. Ha ha ha! Gì đây hả, cái này này! Sao nó lại đi bộ như thế? Đáng sợ quá...”

Trái ngược với Yoona - người đang liên tục đưa ra những lời nhận xét chê bai, Jae Young chỉ nhìn vào điện thoại với gương mặt mệt mỏi, những ngón tay anh gõ đều đều lên màn hình để điều khiển game. Ban đầu Sang Woo cũng chẳng có bất cứ suy nghĩ gì đặc biệt, nhưng nhìn gương mặt không đổi sắc của anh mãi cũng khiến trong lòng cậu nảy sinh đôi chút bất an.

“Cái này vẫn là bản trial nên mới dở như vậy đúng không?”

“Chắc không phải vừa mới làm xong đó chứ?”

Sang Woo nhướng một bên lông mày lên.

“Đây đây... Chỗ này hơi gặp vấn đề, cũng có phải ngư lôi đâu. Dù sao thì game của hai người cũng có vẻ thú vị đó.”

Nói xong Yoona quay về chỗ ngồi và đeo tai nghe lên. Không bao lâu sau, Jae Young đặt điện thoại của cậu xuống rồi dùng lòng bàn tay dụi dụi hai bên khóe mắt.

“Chu Sang Woo.”

“Dạ.”

“Anh đã nói với em từ ngày đầu tiên rồi đúng không? Cái này không gọi là chuyển động xoay.”

Sang Woo căng thẳng gật đầu một cái. Cuối cùng cậu cũng có được lần chạm mắt đầu tiên với Jae Young trong ngày hôm nay. Ánh mắt anh quá đổi mơ hồ, cậu thật sự không thể đoán được người này đang nghĩ gì. Anh lặng yên nhìn thẳng về phía cậu một lát rồi hạ mắt xuống với vẻ mệt mỏi.

“Phần tiêu đề nữa, quá chậm.”

“Vậy thì để bao nhiêu ạ? Em đang để 1,8 giây như chúng ta hội ý...”

“Sửa lại đi. Như thế này là quá chậm. Làm cho nó có cảm giác tốc độ hơn.”

Khi màn hình chuyển đổi, độ trong suốt của biến hóa cũng đang bị chậm.”

“Cái đó em cũng để y như...”

“Sửa lại. Chậm quá, cho thêm chút gia tốc vào. Các động tác cơ bản của nhân vật nhìn rất gượng gạo. Em có nghe thấy lời Choi Yoona nói không? Hình dáng bay của lựu đang kỳ lạ vô cùng. Với cả khi những đòn đánh then chốt xuất hiện, em nên thêm hiệu ứng dư ảnh vào thì đẹp hơn... Vấn đề này anh sẽ nói chuyện với em sau.”

Sang Woo ghi nhớ tất cả lời nói của Jae Young. Dù vậy cậu cũng khá hỗn loạn vì anh không hề dặn dò cụ thể cậu phải làm những gì. Anh tiếp tục chỉ ra thêm vài chỗ nữa rồi chốt hạ bằng một câu:

“Cái này sẽ không sao nếu em chỉ là một người làm game bình thường, nhưng trong trường hợp em muốn gắn tên mình vào danh xưng ‘nhà sản xuất’ thì cảm giác như hiện tại là không ổn chút nào.”

Quá trực diện. Nãy giờ bị chê bai hết cái này đến cái kia đã khiến tâm trạng Sang Woo không thoải mái sẵn rồi, thế mà Jae Young còn cố tình xiên cho cậu thêm một câu. Bình thường anh vẫn hay dùng cách bông đùa để chê bai cậu nhằm chán và thiếu tính sáng tạo, thế nhưng khi hai người làm việc cùng nhau,

người bị mắng luôn là Jae Young. Đây là lần đầu tiên có tình huống ngược lại xảy ra. Tuy trong lòng không vui nhưng Sang Woo cũng chẳng thể biện minh được câu nào.

“Em đừng có bày ra cái vẻ mặt như vậy nữa, cũng đừng quên đây là mối quan hệ hợp tác.”

“Vẻ mặt của em làm sao?”

“Nói thế nào nhì... Giống học sinh đứng đầu toàn trường nhưng làm bài chỉ được 79 điểm? Bật máy tính lên đi. Anh sẽ nói em nghe cụ thể.”

Sang Woo im lặng khởi động laptop. Bầu không khí khác biệt so với mọi khi khiến cậu nhất thời chưa thích ứng được. Có lẽ bởi vì đã thức trắng suốt đêm nên Jae Young chẳng buồn lau bầu như bình thường, khuôn mặt anh cũng thiếu hẳn đi nét bông đùa. Từ trước đến giờ, lúc nào anh cũng giống như một con ngựa hoang phát phơ cần người cầm roi đến vục hoặc dùng sức kéo đi, vậy mà không hiểu sao hôm nay anh cư xử hết như một đối tác cực kỳ nghiêm túc.

“Nhưng tiền bồi đầu có biết dùng cái này.”

“Ban nãy anh đã thử tìm kiếm một chút rồi. Giao diện khá dễ dùng. Nếu có gì không biết thì em chỉ anh là được. Chúng ta bắt đầu từ phần tiêu đề đi.”

Cứ thế, Jae Young bắt đầu bước chân vào lãnh thổ của Sang Woo. Anh ngồi bên cạnh cậu vô cùng đúng mực, tuyệt đối không có bất kỳ tiếp xúc thừa thãi nào, mắt chỉ nhìn thẳng vào màn hình máy tính. Thế mà chẳng hiểu sao Sang Woo lại cảm thấy hồi hộp hết như lúc anh nhìn cậu chăm chú rồi vươn tay ra xoa đầu vậy.

“Chúng ta để mấy giây thì được ạ?”

“Tạm thời đừng đụng chạm đến thời gian, từ kích thước chuẩn này em cho to lên một chút rồi lại nhỏ xuống một chút đi.”

“To đến mức nào ạ... 110% được không?”

“Em đừng tính toán cụ thể bằng con số nữa, hãy sử dụng trực tiếp cảm nhận của mình xem.”

Và rồi vào đúng lúc Sang Woo đang lơ đãng, bàn tay của Jae Young đột ngột phủ lên bàn tay cầm chuột của cậu. Anh nhìn thẳng tắp về phía trước một cách nghiêm túc quá nên cậu đã để lỡ mất thời điểm thích hợp để rút tay ra.

‘Ơ... ơ ơ?’

Khi Sang Woo còn đang cuống hết cả lên, Jae Young đã nhẹ nhàng nắm lấy mu bàn tay cậu rồi nháp chuột xuống một cái. Anh di chuyển con chuột như chẳng có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh làm timeline và điều chỉnh kích thước nhân vật.

“Làm thế nào để xem được preview?”

Câu hỏi vang lên kéo Sang Woo trở về với hiện thực, cậu rút tay ra rồi ấn phím tắt trên bàn phím. Phần kết quả ngay lập tức hiện trên một khung cửa sổ mới. Thời gian vẫn đề hết như cũ nhưng chỉ với chút hiệu ứng nhỏ, hiệu quả mang lại đã bùng nổ hơn một cách rõ rệt. Sang Woo chỉ biết trợn mắt lên nhìn vào màn hình.

“Chu Sang Woo.”

“Dạ.”

“Đừng quên chúng ta không phải là mối quan hệ cạnh tranh, mà là đang hợp tác. Về lĩnh vực thiết kế đồ họa này thì anh giỏi hơn hay em giỏi hơn?”

“Tiền bối ạ.”

“Vậy ai sẽ là leader?”

“Tiền... bối ạ.”

Jae Young im lặng hồi lâu. Sang Woo quay đầu sang nhìn anh, ánh mắt hai người bất giác giao nhau. Và rồi anh đột ngột nói lớn.

“Choi Yoona!”

Yoona vẫn lúc lắc cái đầu tiếp tục công việc của mình. Jae Young xác nhận cô không thể nghe thấy gì xong mới thấp giọng nói tiếp.

“Mối quan hệ giữa người với người cũng thế, em không thể xử lý mọi chuyện một mình được. Việc của hai người mà em lại

tự ý quyết định rồi hủy bỏ tất cả thì có chấp nhận được không?”

Chả hiểu sao chủ đề cuộc hội thoại lại đột ngột thay đổi. Sự quan tâm của Jae Young đối với màn hình máy tính trước mặt dường như đã biến mất không còn tăm tích. Điều này khiến cho Sang Woo buộc phải đổi diện với ánh mắt có chấp của anh.

“Không ạ.”

“Em sai rồi, đúng chứ?”

“Em cũng không biết nữa.”

“Anh sẽ không chấp nhận lời đề nghị dừng lại của em. Từ giây phút này anh sẽ giải thích lý do một cách cụ thể, em nghe cho kỹ vào đây.”

Jae Young nói chuyện với đôi mắt không hề tránh né cậu, chăm chú đến nỗi chẳng buồn chớp lấy một lần.

“Em đã từng nói rằng mỗi khi ở bên cạnh anh, em cảm thấy rất khổ sở vì dục vọng trời dạy đúng không? Có một chuyện có thể em không biết, đó là nếu người bình thường gặp phải trường hợp như vậy, họ sẽ càng tiến lại gần nhau hơn để giải tỏa cảm xúc. Đây là phương pháp đã được kiểm chứng. Chúng ta còn chưa làm gì mà em đã quy chụp rằng chuyện này chắc chắn sẽ thất bại, như vậy không phải là quá nóng vội hay sao?”

“Nhưng em cũng cố lắm rồi chứ bộ.”

“Lý do khiến em không muốn tiếp tục với anh chủ yếu đến từ mấy cái video trong máy đúng không? Nghiên cứu của em thật sự còn quá nhiều thiếu sót.”

“Thiếu... sót ạ?”

“Đúng thế. Mọi quan hệ của chúng ta chỉ có anh và em, sao em lại trả tiền để xem mấy thứ ba người, tám người làm gì? Chưa hết, có ai trên đời lại sở hữu một con ngựa gỗ gắn máy rung ở ngay trong nhà chứ? Nếu làm theo mấy cái đó thì cả anh và em đều bị khênh đến bệnh viện hết. Mau khai thật đi, em tải đồng video ấy dựa trên bảng xếp hạng đúng không?”

“Tại em nghĩ rằng tài liệu nào được người ta tải xuống nhiều rồi tức là nó đã được kiểm chứng về mặt lợi ích.”

“Nên công nghiệp phim đen được phát triển dựa trên sự huyền hoặc của con người. Nếu chỉ tìm hiểu một cách sơ sài thì em có khác gì những kẻ dạy đời mở miệng ra là nói rằng chơi nhiều game bắn súng sẽ trở thành kẻ sát nhân không?”

“Lời anh nói hình như có hơi nghiêm trọng hóa vấn đề?”

“Là do em đã sai ngay từ lúc bắt đầu. Mọi quan hệ của chúng ta chỉ có hai người thôi, tuyệt đối không có chỗ cho người khác xen vào. Hơn nữa anh không muốn bị em đánh, càng không hề muốn đánh em. chuyện này không phải như vậy. Em sai rồi. Đã hiểu ra chưa?”

Trước lời chỉ trích hợp lý đến bất ngờ này, Sang Woo bỗng chẳng còn gì để nói. Đúng như quan điểm của Jae Young, cậu đã tìm hiểu lĩnh vực mình mù mờ mà không hề cân nhắc đến các khía cạnh đặc trưng của nó. Nhưng kể cả như thế...

“Cứ cho là đồng tài liệu của em là loại bị sai sót nghiêm trọng đi. Nhưng em không chỉ học qua video thôi đâu. Trong hầu hết các tư liệu chữ mà em đọc qua, họ đều nói rằng ‘cái đó’ sẽ đi vào trực tràng...”

“Dừng ngay tiết Sinh học của em lại!”

Jae Young hét “Choi Yoona” thêm một lần nữa để xác nhận cô vẫn chìm đắm trong âm nhạc, sau đó hạ thấp người xuống và nói chuyện như thể đang thì thầm với cậu.

“Sang Woo à.”

“...”

“Nếu chúng ta ‘làm chuyện đó’ với nhau ý, thì... không phải trực tràng của anh... mà là của em... con mẹ nó! Tóm lại là em không cần quan tâm. Chỉ cần nhớ đây là chuyện của hai người. Một người cho vào, một người không cần làm gì hết.”

“Thế hả anh? Nhưng như vậy thì đâu có công bằng?”

“Cũng có phải chịu tội vạ gì đâu mà cần công bằng. Nếu em không thích chủ động thì đổi ngược lại là được. Dù sao thì... anh nghe nói là ‘phía sau’ có thể mang đến khoái cảm cực kỳ lớn đấy. Em chỉ cần giải phóng được dục vọng của mình là đủ rồi đúng không?”

“Nghe nói? Sao anh bảo em là đã từng làm thử trực tiếp rồi.”

Biểu cảm trên gương mặt Jae Young thay đổi vô cùng vi diệu. Anh nhìn Sang Woo chăm chăm rồi nói:

“Còn sao được nữa. Em phát huy khả năng tưởng tượng giùm anh cái đi.”

Nghe đến đây, nào bộ của Sang Woo lập tức khởi động. Jae Young khẳng định chắc nịch rằng mình từng quan hệ với đàn ông. Mà khi hai người đàn ông làm chuyện đó với nhau, cơ chế khoái cảm sẽ có liên quan mật thiết đến tuyến tiền liệt. Vậy mà Jae Young lại nói mình chưa từng trải qua cảm giác đó. Thế thì chỉ có hai trường hợp có thể xảy ra. Do người kia thiếu kỹ thuật nên anh ấy không cảm nhận được gì, hoặc là do...

“A, chẳng lẽ tiền bối là...”

Sang Woo tả thực lại bằng tay. Jae Young nhìn động tác tay của cậu rồi nở một nụ cười gượng gạo. Anh không hề phủ nhận, vậy là xem ra cậu đã đoán đúng rồi.

“Thế có nghĩa là... em?”

Sang Woo nhìn chăm chăm xuống vòng tròn được tạo thành bởi ngón tay trái của mình. Tư duy của cậu hoàn toàn đình trệ trước cái viễn cảnh mà bản thân chưa một lần nghĩ đến này.

“Em cứ từ từ suy nghĩ... Anh mà bị đánh như trong clip hoặc là... Tóm lại chỉ cần không dùng bất cứ dụng cụ nào là được. Anh cũng sẽ tuyệt đối không sử dụng bạo lực với em. Anh hứa đấy.”

Jae Young nói liên thoảng xong thì thở phào một hơi. Anh không cho Sang Woo thời gian trả lời mà ngẩng đầu nói luôn.

“Thế nên từ bây giờ, anh sẽ đưa ra một đề án thay thế, em nghe cho rõ nhé.”

“Đề án?”

Jae Young gạt đầu rồi chỉnh lại tư thế ngồi. Đầu gối anh hơi mở ra, khuỷu tay gác lên trên, hai bàn tay đan vào nhau. Dáng vẻ này của anh giống hệt như máy poster game hành động phiêu lưu.

“Anh thì không có gì thay đổi hết. Anh vẫn muôn năm tay em, hôn em, làm chuyện đó với em.”

Jae Young nói ra điều này thản nhiên như thể anh muốn ăn pizza, muốn ăn gà, muốn ăn mì lạnh vậy.

“Nhưng vì suy nghĩ trong đầu em phức tạp hơn anh nhiều, cho nên anh sẽ đợi.”

“Tức là sao?”

“Tức là chúng ta sẽ đi thật chậm thôi. Anh sẽ không ép buộc em làm gì hết. Nếu em không tự mình cảm thấy muốn làm và đề nghị với anh, anh tuyệt đối sẽ không động vào em.”

“Thật ý à? Thế lỡ giữa chừng cảm thấy không thích thì có được dừng lại không à?”

“Em đã không thích rồi thì anh còn làm gì được chứ? Cường ép à?”

Sang Woo gật đầu. Từ ngày gặp gỡ Jae Young, cậu lúc nào cũng ở trong trạng thái lo lắng. Sao anh lại nói những điều vô căn cứ như thế, sao hành động tiếp theo của anh lại khó đoán như thế, sao anh suốt ngày thay đổi xoành xoạch như thế... Tuy nhiên hôm nay mọi chuyện lại khác.

‘Đừng quên chúng ta không phải mối quan hệ cạnh tranh, mà là đang hợp tác.’

Vừa mới ba ngày trước thôi Sang Woo còn muốn từ bỏ, thậm chí cậu đã từng nổi giận dừng dừng, thế mà không hiểu sao giờ đây tâm tình của cậu lại thay đổi đột ngột đến vậy. Ngày hôm đó Jae Young đã cư xử vô cùng cảm tính. Nhưng hôm nay anh lại điềm tĩnh dùng cách nói gián tiếp và dễ hiểu để giải thích mọi chuyện với cậu.

Jae Young ngồi yên trên ghế thêm một lát, sau đó đuổi người đứng dậy.

“Vậy nhé, anh phải đi chợ mất đây. Em cứ ở chớ này làm việc thoải mái đi.”

“...”

“Và hãy đánh thức anh bằng một nụ hôn.”

“Không làm đâu! Em không làm!”

Jae Young lướt qua cậu với một đôi mắt cười. Sang Woo nhìn thấy bóng lưng anh nằm xuống chiếc giường gấp liền kéo rèm cửa sổ xuống và tắt hết đèn phòng đi. Phải đến lúc này Yoona mới cáu kỉnh bỏ tai nghe ra.

return 0;

Dự án mà Sang Woo nghĩ rằng sẽ tan thành mây khói bỗng chốc lại được vực dậy và tiến hành suôn sẻ hơn bao giờ hết. Jae Young xử lý nhanh gọn xong phần resource thì bắt đầu chuyển qua những vấn đề liên quan đến animation. Ban đầu Sang Woo vẫn còn gặp khó khăn với sự phân định chỉ số bằng từ ngữ của anh như “một chút, thêm nữa, quá nhiều rồi, vừa phải thôi”, thế nhưng sau khi tự mình thử nghiệm, cuối cùng cậu cũng đã nắm được trọng tâm.

Ví dụ như khi Jae Young bảo “Cho to thêm một chút” thì cậu sẽ để lên 109%, còn nếu anh nói “Cái này nhỏ quá rồi” thì cậu sẽ để lên hẳn 134% luôn... Tất cả những điều đó đã trở thành sách hướng dẫn trong đầu Sang Woo. Chỉ cần Jae Young feedback chi tiết là cậu sẽ điều chỉnh được theo luôn.

18 giờ 31 phút ngày thứ Sáu, Sang Woo đến phòng thực hành để sửa lại phần việc của mình theo lời chỉ đạo của thiết kế. Cậu đã chỉnh xong tất cả các chuyển động cơ bản cũng như cách thức sử dụng vũ khí. Yoona nói rằng trong game có một nhân vật giống hệt cậu. Nhưng sao cô ấy không nhận ra trong này còn có một nhân vật khác giống hệt với Jae Young nữa nhỉ? Làm thiết kế mà chẳng tinh ý tẹo nào.

21 giờ 03 phút, ba người gọi gà về ăn và lãng phí thời gian ngồi nói những câu chuyện vô nghĩa nên Sang Woo đã không thể làm việc được. Cậu rời khỏi phòng thực hành lúc 22 giờ. Và ngoài cái lần lướt nhẹ qua mu bàn tay khi cậu đưa cho Jae Young miếng chân gà ra, anh tuyệt đối không chạm vào cậu lần nào nữa.

Cuối tuần hai người họ không họp. Nhưng vào thứ Bảy và Chủ nhật, mỗi khi Sang Woo làm thêm về lúc 22 giờ 01 thì đều

nhận được điện thoại của Jae Young. Ngày thứ Bảy anh hỏi về vấn đề dung lượng, còn Chú nhật anh lại thắc mắc về sự chênh lệch hình ảnh giữa các thiết bị khác nhau. Hóa ra người này còn quan tâm đến cả tối ưu hóa nữa cơ đấy, đúng là rất đáng khen. Sang Woo trả lời anh một cách chi tiết nhất có thể. Nhưng trong cả hai ngày hôm đó, mặc dù đã có được đáp án cho câu hỏi của mình, Jae Young vẫn không cúp máy ngay lập tức.

‘Này, em sinh ra ở đâu thế?’

Sao anh lại hỏi cậu câu đó nhỉ? Sang Woo trả lời rằng mình sinh ra ở Dae Jeon, nhưng anh lại tiếp tục thắc mắc cậu từng học trường nào, cậu kể là mình sống ở quận Gok Mun đến năm mười chín tuổi nên đã tốt nghiệp trường cấp hai Gok Mun và trường cấp ba Gok Mun, nghe xong anh lại tiếp tục hỏi cậu đi giày cỡ bao nhiêu, rồi còn cả thị lực của cậu thế nào. Sang Woo nói cỡ giày của mình là 270, thị lực thì ở mức 1.0^(*). Jae Young nghe vậy liền thổ lộ rằng có lúc mình đi được giày cỡ 270, nhưng cũng có lúc phải 275 mới vừa. Mắt anh chỉ được 0.7 thôi nên mỗi khi bỏ kính ra thì tất cả đều mơ mơ hồ hồ.

Lần nào cúp máy Sang Woo cũng ngạc nhiên vô cùng, một lần hai mươi chín phút, một lần ba mươi tư phút. Thực ra hai người cũng chẳng nói về chuyện gì quá quan trọng, lãng phí thời gian được đến mức này thì thực sự cũng có chút thần kỳ.

Tuần lễ đầu tiên của tháng Năm bắt đầu, Sang Woo đã có tiết học trên trường, hết giờ cậu lại đến thư viện. Ăn tối xong cậu liền ghé qua phòng thực hành ngay. Vừa đến nơi đã chạm mặt Yoona đang đi ra từ cửa. Mới ngày nào cậu còn thấy cô mặc áo khoác lông, thế mà giờ đã thay bằng áo cộc tay rồi này.

“Ơ, Chu Sang Chu, chào nhóc.”

“Vâng ạ.”

“Chị đang định đi ăn tối, cậu đi cùng luôn không?”

“Không ạ.”

Sang Woo đi lướt qua cô để tiến vào trong phòng. Bầu không khí oi bức nơi đây đã khiến cậu hiểu ra tại sao Yoona lại ăn mặc như thế đang ở giữa mùa hè. Cậu cởi áo khoác treo lên ghế rồi

hướng về phía cửa sổ. Cánh cửa vừa mở tung là làn nhiệt âm áp đã bao trùm lấy khắp cơ thể cậu. Hóa ra vào lúc cậu không để ý, thời tiết đã nóng lên từ bao giờ.

Cửa phòng thực hành bật mở. Sang Woo quay đầu lại nhìn, Jae Young đang xách một chiếc túi nilon trắng trên tay cũng nhìn về phía cậu. Hôm nay anh đội một chiếc mũ bóng chày màu xanh lam, bên dưới là quần bò rách sáng màu vô cùng chói mắt.

“Em đến rồi à?”

“Dạ.”

“Sao hôm nay nóng thế nhỉ?”

Jae Young vung vẩy chiếc túi đi vào trong phòng rồi đặt nó xuống bàn. Sang Woo lại xoay người nhìn ra bên ngoài khung cửa sổ.

“Mới tháng Năm thôi mà giống như giữa mùa hè vậy.”

“Sử dụng nhiên liệu hóa thạch một cách bừa bãi khiến cho quá trình hiệu ứng nhà kính diễn ra ngày càng nhanh hơn mà.”

“Em ăn cơm chưa?”

“Dạ rồi ạ.”

Tiếng túi bóng vang lên sột soạt sau lưng cậu. Sang Woo ngẩng nhìn quang cảnh rực sáng về đêm của trường đại học thêm một lúc rồi mới quay lại chỗ ngồi của mình. Jae Young đang trộn trộn thứ gì đó bên trong bát giấy. Sang Woo không hỏi nhưng anh vẫn nói cho cậu biết đó là món cơm trứng cá. Anh lôi ra thêm một cái hộp xốp từ trong túi, tháo bỏ dây chun, sáu cái há cải khổng lồ lập tức xuất hiện.

“Sao chỉ có em ở đây?”

“Choi Yoo Choi đi chơi rồi ạ.”

“Vậy là chỉ có hai chúng ta hả. Thích thật đấy.”

Anh vừa cầm đôi đũa nhựa lên vừa nói chuyện với cậu. Sang Woo chẳng biết phải trả lời ra sao nên đành quay đầu sang hướng khác. Chỉ là một lời nói bừa thôi mà tâm trạng của cậu đã như bị ai đó đâm cho một phát rồi. Cổ họng đột nhiên trở nên

khô khôc. Sang Woo lấy laptop từ trong ba lô ra rồi đặt lên bàn, sau đó cậu chỉ biết ngồi nhìn chăm chăm vào màn hình tối đen.

“Sang Woo à.”

Vẫn chỉ là cách gọi như mọi khi mà sao hôm nay cậu lại căng thẳng thế nhỉ? Sang Woo chật vật đáp lời anh.

“Dạ.”

“Àn há cảo đi. Anh đã xếp hàng trước một cửa hàng nổi tiếng để mua về đây.”

Đây không phải là mời ăn, mà là ép ăn. Khi Sang Woo quay đầu sang thì Jae Young đã dùng đũa gấp sẵn một miếng há cảo, phần viền còn được chấm qua xì dầu tù trước.

“Anh bò xuống đi. Để em tự ăn.”

“Nhanh lên, cánh tay của anh bắt đầu đau rồi đây này.”

Chiếc há cảo tiến lại ngay chóp mũi cậu, Sang Woo chẳng còn cách nào khác đành phải há miệng ra. Sau khi cậu cắn một miếng lớn, Jae Young rút tay về, chấm nửa miếng còn lại vào xì dầu rồi cho vào miệng xử lý nốt.

“Cái đó em đang ăn dở mà.”

“Có sao đâu. Đến hôn cũng hôn rồi còn gì.”

Câu nào anh nói ra hôm nay cũng mang đến cảm giác kỳ lạ. Nhưng đúng là nếu bàn đến nỗi lo lây nhiễm vi khuẩn thì trong quá khứ hai người còn từng trao đổi nước bọt rồi kia mà. Lập luận này của Jae Young đúng quá, Sang Woo khó lòng phản bác được.

“Em ăn nữa không?”

“...Có ạ.”

Jae Young thản nhiên đưa há cảo anh đang ăn dở vào miệng Sang Woo. Cậu ngậm miếng há cảo chật cứng trong khoang miệng một lúc rồi mới cố gắng nhai nuốt. Không biết là do nhai nhiệt tình quá hay do trời nóng quá mà bầu không khí xung quanh bỗng chốc trở nên oi bức.

“Sao hôm nay nóng thế nhỉ?”

“Đúng vậy.”

Jae Young hạ đĩa xuống, tháo mũ đặt lên mặt bàn, sau đó hai tay anh nắm lấy mép áo nỉ màu đen rồi cởi phăng ra. Chiếc áo phong trắng anh mặc bên trong bị cuốn lên đến tận bụng. Sang Woo nhìn đến nỗi quên cả thở. Bộ dạng thì hết như một tên ngày nào cũng chỉ biết rong chơi, thế mà bên trong lại còn có cả cơ bụng.

Jae Young quăng áo về phía chiếc giường gấp rồi lại đội mũ vào. Tuy không phải lần đầu tiên nhìn thấy cánh tay trần của anh, nhưng không hiểu sao hôm nay nó lại khiến cậu chú ý. Ánh mắt cậu thận trọng lướt qua từng thớ cơ cùng đường gân trên đó. Có một hình xăm xuất hiện từ bắp vai anh rồi lan dọc xuống dưới, song nó lại bị tay áo che đi mất một phần. Sang Woo vốn không muốn nhớ đến chuyện cánh tay kia đã từng làm gì với mình ở trong xe nhưng quả thật cậu không thể chống lại được ký ức ấy.

Và rồi đột nhiên Jae Young quay đầu sang, ánh mắt hai người chạm nhau. Sang Woo giật mình đến nỗi chuyển ánh nhìn sang cái màn hình laptop còn chưa được khởi động, bàn tay vươn ra nắm lấy con chuột máy tính mà mình chưa hề đặt lên mặt bàn.

“Ra đây là lần đầu tiên em nhìn thấy cái này hả?”

Jae Young vén tay áo lên để lộ ra một hình xăm kỳ lạ.

“Lần trước em đã nhìn thấy rồi.”

“Lúc nào cơ? À...”

Bầu không khí lại chìm trong yên ắng. Sang Woo lấy một chai nước từ trong ba lô ra tu ừng ực. Lúc uống xong, trên khóe miệng cậu còn vương lại một chút nước, Sang Woo dùng mu bàn tay lau luôn. Đúng lúc này Jae Young lại nói:

“Em đã nhìn thấy lúc chúng ta dính lấy nhau và vui vẻ trong xe đúng không?”

Cũng may là nước đã trôi xuống cổ họng, không thì chắc lúc này cậu sẽ phun ra hết mất. Jae Young còn lẩm bẩm bói thêm một câu “Ngày hôm đó rất tuyệt” nữa chứ. Sang Woo có dự cảm mãnh liệt rằng mình sẽ phải thay đổi chủ đề ngay lập tức.

“Sao anh lại xăm hình?”

“Có vấn đề gì à, nhìn anh giống mây tên đầu gâu không?”

“Một chút ạ.”

“Đây là ký hiệu đặc biệt anh từng thiết kế vài năm trước. Anh chỉ nghĩ đơn giản nó là một bức tranh thôi.”

“Nhưng tại sao lại vẽ tranh lên da?”

“Vì muốn làm vậy.”

Jae Young ngồi tập trung ăn cơm, Sang Woo ở bên cạnh ngắm nghía ký hiệu trên cánh tay anh. Cậu vốn cho rằng chỉ có những băng đảng côn đồ thì mới đi xăm hình, nhưng Jae Young xăm trông lại không tệ chút nào. Nhìn kĩ thì ký hiệu trên tay anh vừa giống một con chim, lại vừa giống ngôn ngữ của một đất nước xa lạ nào đó, cũng có nét hao hao của một ngôi sao băng đang rơi, hoặc một quả banh lửa^(*) đang cháy. Cái hình dạng khó đoán này có khác gì tính cách của chủ nhân nó đâu cơ chứ.

“Em nhìn chăm chú thật đấy.”

“Tại đây là lần đầu em được nhìn mấy thứ kiểu vậy.”

“Nếu em thấy thần kỳ đến thế thì để anh vẽ cho em cái gì đó lên cánh tay nhé.”

Sang Woo lập tức nhú mày. Xúc cảm đầu tiên đến với cậu chính là khó tiếp nhận, vậy mà ngay sau đó, trong lòng cậu lại dấy lên cảm giác hiếu kỳ. Nếu trên tay mình cũng có một hình vẽ giống với anh ấy thì cảm giác sẽ ra sao nhỉ? Trong lúc Sang Woo còn đang mải mê lo lắng, Jae Young đã ăn xong nốt chỗ cơm rồi vò nát cái bát giấy. Anh vừa bật máy tính lên vừa nói:

“Em có thích hình gì không?”

Sang Woo đang bận chìm trong suy tư nên chỉ ngây ngốc nhìn vào một bên sườn mặt của anh. Dường như cảm nhận được ánh mắt cậu, Jae Young mặt dày nói tiếp:

“Đừng là anh, chọn cái khác đi. Xàm mặt người không đẹp tẹo nào đâu.”

“Anh bị điên hả?”

Bộ không đùa cợt một lúc thì miệng anh sẽ mọc gai à? Sang Woo bực bội tìm cách hóa giải sự hiểu lầm mất mặt này. Thế

những nỗi lo lắng của cậu không kéo dài quá lâu, bởi những thứ khiến cậu yêu thích đến nỗi nhất định phải vẽ lên tay cũng chỉ có vài ba cái mà thôi.

“Anh vẽ cho em xe cần cầu đi.”

“OK.”

Jae Young bật máy tính lên và bắt đầu tìm kiếm hình ảnh trên mạng.

“Không phải cần cầu bánh xích đâu, phải là cần cầu bánh lốp cơ.”

“Bánh xích là cái gì?”

“Là cái này này. Đây chính là bánh xích. Anh đừng lấy máy cái chuyển động bằng băng chuyển như thế, tìm cho em cái nào chuyển động bằng bánh lốp đi. Nó chính là bánh xe ý, bánh xe.”

Jae Young cứ liên tục click vào những bức ảnh sai ý cậu. Anh thật sự không hiểu lời cậu đang nói, Sang Woo ngồi bên cạnh mà bức bối muốn chết đi được.

“Cái gấu mức này nhỏ quá. Không, không, em đã nói là nó nhỏ quá rồi mà.”

“Anh thấy cái này là đẹp nhất rồi đấy.”

“Có 0,8 tấn thì mức được cái gì? Thiệt tình... Em không biết đâu.”

“Đừng có càu nhàu nữa. Đây, anh tìm tiếp đây.”

Bàn tay Jae Young lại đặt xuống chuột, và rồi như thể đợi sẵn từ trước, mẫu xe mà Sang Woo yêu thích nhất cuối cùng cũng hiện lên màn hình. Jae Young ngồi im bất động mất khoảng một phút, sau đó anh lập tức mở ngăn kéo ra lấy vài cây bút. Không giống những đồ dùng văn phòng phẩm thường thấy trên thị trường, những cây bút này có phần thân rất dày.

“Em thích vẽ chỗ nào?”

Anh nói nhưng mắt vẫn nhìn thẳng vào màn hình máy tính. Sang Woo dẫn đo xem vị trí nào trên cơ thể mình mà người ngoài không nhìn thấy được, để nếu lỡ như có gì đó sai sót xảy ra

cũng không gây ảnh hưởng quá đến cuộc sống của cậu. Nghĩ đến đây, Sang Woo giờ cánh tay trái ra.

“Ở gần khuỷu tay đi ạ.”

Jae Young từ từ xoay ghế và tiến đến gần cậu với một cây bút trên tay. Anh nắm lấy cổ tay Sang Woo, tháo cúc cài ra rồi vén tay áo lên đến tận vai. Tay trái của anh đặt đối xứng với cánh tay cậu, lòng bàn tay khẽ siết lấy phần thịt non mềm bên dưới nách.

Không biết có phải do thời tiết hay không mà nhiệt độ trên làn da của Jae Young rất nóng. Cảm giác ngứa ngáy giống như có côn trùng đang bò trên da khiến Sang Woo muốn vươn tay ra gãi. Nhưng dù không thoải mái đến mấy, cậu cũng đã cho phép anh làm mất rồi, giờ ngoài chấp nhận ra thì chẳng còn cách nào khác.

“Anh bắt đầu nhé?”

“...Vâng ạ.”

Jae Young chăm chú nhìn vào mắt cậu, giờ cây bút lên và dùng răng mở nắp. Tuy không phải hành động gì đặc biệt nhưng Sang Woo lại thấy anh quyến rũ chết đi được. Anh để nắp bút lên bàn, cả người và ghế bỗng chốc sát lại gần cậu. Tay anh nắm lấy mặt trong cánh tay của Sang Woo rồi bắt đầu đặt cây bút ngòi to của mình lên vẽ.

Roẹt roẹt roẹt roẹt. Đầu bút không ngừng trượt lên da thịt Sang Woo. Đường thẳng, đường thẳng, đường thẳng, uốn khúc. Độ dày của nét vẽ thay đổi mỗi khi anh dựng thẳng đầu bút hoặc xoay nghiêng nó đi. Hơn nữa mỗi lần Jae Young nghiêng đầu để vẽ, góc độ trên gương mặt anh cũng sẽ có sự khác biệt. Đôi lúc Sang Woo có thể nhìn thấy sống mũi của anh đang ẩn hiện dưới vành mũ, cũng có những lúc ánh mắt của hai người sẽ đột ngột giao nhau. Jae Young vẽ với rất tập trung nên cậu hoàn toàn có thể yên tâm nhìn lén. Cơ hội này đối với Sang Woo mà nói là vô cùng hiếm có.

“Đây có phải cây bút anh từng dùng để vẽ bậy lên mặt em trong giờ Hệ thống nhúng không?”

Jae Young giật thót khiến cho nét vẽ bị lệch đi.

“... Hình như thế.”

Anh vừa tô lại nét vẽ run rẩy ban nãy vừa lén tiếng hỏi cậu.

“Sao tự nhiên em lại hỏi vậy?”

“Tại nhìn nó có vẻ khó xóa. Hôm bị anh vẽ lên mặt em cũng xóa mãi không được.”

“Anh bỏ ra nhiều công sức như thế này thì sao có thể để em dễ dàng xóa đi được chứ.”

Jae Young im lặng vẽ phần bánh xe. Sang Woo đã tưởng với tính cách đại khái của mình, anh sẽ chỉ vẽ bữa một hình tròn là xong, nhưng không ngờ Jae Young lại dựng thẳng đầu bút lên để tỉa tốt cẩn thận đến từng họa tiết răng cửa trên lốp xe.

Tâm trạng của Sang Woo dần trở nên kỳ lạ. Không phải ai khác mà chính là Jang Jae Young đang tiếp xúc da thịt với cậu, từng nét từng nét vẽ lên một trong những thứ cậu thích nhất trên đời. Thực ra chỉ cần một mình anh thôi đã là quá sức với Sang Woo lắm rồi, giờ lại còn thêm cái tổ hợp Jae Young + Xe cần cầu nữa thì làm sao trái tim cậu chịu nổi đây? Cũng may là hiện tại Sang Woo vẫn duy trì được trạng thái lý trí, chứ nếu mà nốc thêm một đồng rượu vào người khiến cho năng lực phán đoán bị chậm đi, có khi giờ này cậu đã mắc kẹt hết tất cả các chuẩn mực đạo đức để lao vào tấn công anh rồi.

Thứ cảm xúc mà cậu đang yên lặng tận hưởng là sự hòa trộn của vui vẻ và lo lắng, xen lẫn cả thấp thòm không yên và ham muốn mãnh liệt. Khi lần đầu tiên trải qua tâm trạng này, Sang Woo đã hoàn toàn không biết phải làm gì, dẫu vậy giờ đây cậu đã chẳng còn quá lạ lẫm với nó nữa.

Bức vẽ trên tay cậu được tạo ra trong không gian chỉ vang lên tiếng ngòi bút. Sau khi hoàn thành xong bộ phận vận hành và buồng lái bên trên, chỉ cần vẽ thêm dáng vẻ hoạt động cho nó nữa là xong. Sang Woo thật sự rất phấn khích trước chiếc xe hạng nặng đang dần được hoàn thiện trên cánh tay mình.

“Tiền bối này.”

“Sao thế?”

“Cứ như có phép thuật ý nhỉ?”

Khóe miệng Jae Young khẽ cong lên. Sang Woo muốn nhìn vào mắt anh, nhưng vành mũ rộng như của mấy tên ăn xin kia lại ngang nhiên che đi tất cả. Bỗng dưng cậu cảm thấy ghét cay ghét đắng cái mũ bóng chày trên đầu anh, và cả cái đội đi tham gia giải Major League được in trên mũ nữa.

“Anh cởi mũ ra đi.”

“Tại sao?”

“Không thích nói.”

Phì cười. Hai bên vai Jae Young run run, cái gấu mức anh đang vẽ đặc tả trong tranh bị móp lại. Nhìn thấy thế mà Sang Woo chỉ biết gào thét trong lòng. Cũng may là họa sĩ của cậu đã nhanh chóng che đi đường nét lạc quẻ đó rồi vẽ lại một lần nữa xuống bên dưới.

“Anh không bỏ mũ ra đâu. Em hãy thử trải qua cảm giác này một lần đi.” Mãi một lúc sau Jae Young mới lên tiếng trả lời cậu.

‘Anh ấy đang nói cái quái gì thế?’

Sang Woo bĩu môi nhìn lên trần nhà.

“Nếu anh thấy phiền thì cứ nói thẳng ra là phiền đi.”

Jae Young cười cười không đáp, bàn tay tiếp tục hoàn thành nốt bức tranh trên tay cậu.

`return 0;`

Ngày tiếp theo là một ngày bình yên hiếm có của Sang Woo. Tuy vì vấn đề trả phí mà cậu lại xích mích với thiết kế của mình, nhưng miễn không phải là cãi nhau về chuyện tình cảm thì cậu đều có thể chấp nhận được.

20 giờ 43 phút, Yoona nói mình định thức thâu đêm nên sẽ gọi pizza, cô hỏi cả hai người xem thích ăn loại nào. Jae Young trả lời rằng anh sẽ không thanh toán đâu, nhưng đúng thời vẫn kể ra tên quán pizza mà mình sẽ không ăn nếu không phải là nó. Yoona mắng anh là đồ lố bịch rồi cầm điện thoại đặt món.

“A lô ạ? Ba phút nữa sao? Dạ dạ. Vâng ạ! Pizza đến rồi đây. Chu Sang Chu, cậu xuống tầng một lấy đi.”

Yoona gọi cậu ngay sau cuộc điện thoại với nhân viên giao hàng. Sang Woo nhìn chăm chăm vào tấm thẻ mà cô đưa cho mình.

“Tại sao em phải đi?”

“Ở đây cậu là thằng nhóc nhỏ nhất còn gì.”

“Thế có ai ở đây là trẻ con à?”

“Đừng có cư xử mệt mỏi như vậy nữa. Mấy chuyện này vốn dĩ người nhỏ tuổi nhất sẽ phải làm.”

“Nhỏ tuổi hơn đâu có nghĩa là sẽ ít mệt mỏi hơn, thời gian của họ cũng có giá trị tương đương mà.”

“Lại thế nữa rồi. Cậu làm ơn đi luôn giùm đi.”

Có một lối tư duy rất phi logic là cứ ai nhỏ tuổi hơn thì sẽ phải đi nấu mì hay lấy nước. Sang Woo nhớ đến gương mặt đáng ghét của bà chị gái khi điên cuồng gọi cậu chỉ để tắt đèn trong phòng. Đúng lúc cậu đang định đấu một ván với Yoona thì Jae Young đột ngột đi xen vào giữa hai người.

“Cậu lại đi đâu thế?”

“Hút thuốc.”

“Vậy tiện thì lấy pizza luôn đi. Thẻ đây.”

Yoona lắc lắc tấm thẻ về phía Jae Young. Anh không buồn dừng lại mà đi thẳng ra cửa, trước khi ra ngoài còn để lại một câu.

“Tớ sẽ trả, nhưng từ nay về sau cậu đừng có sai bảo Sang Woo như thế nữa.”

“Sao cơ?”

Yoona bối rối hỏi lại, nhưng Jae Young đã biến mất sau khung cửa. Cô chép miệng chửi thề đầy tức giận, nào là đi xuống ba tầng lầu thì có gì khó khăn đâu, nào là anh chỉ quan tâm đến hình tượng của mình mà biến cô thành thứ rác rưởi.

“Này, cái thằng đó chỉ giả vờ tốt đẹp khi đang làm việc với cậu thôi. Đừng có để bị lừa, biết chưa?”

“Em biết, trước đây em cũng từng gặp nhiều chuyện rồi.”

“Sang Woo à, Sang Woo ới, ọe ọe ọe... Thiết tình, sao cậu ta lại như thế chứ? Ai nhìn vào còn tưởng cậu ta có ý với cậu...”

Yoona đang nói bỗng im bật. Biểu cảm bất mãn dần biến thành sự khó hiểu. Cô cứ thế trầm lặng mất một lúc lâu.

“Chị cũng ra ngoài hút thuốc một lát.”

Nói đoạn, cô rời khỏi phòng thực hành. Sang Woo lưu file nội dung công việc lại, sau đó dọn dẹp bàn của mình. Cậu thu hết cả rác trên bàn Jae Young rồi đi vào nhà vệ sinh rửa tay. Xong xuôi hết vẫn chưa thấy hai người kia quay lại. Miệng thì bảo ba phút mà giờ đã là mười ba phút rồi đây này.

Ngồi gần người thêm hai phút nữa thì cánh cửa phòng cũng chịch mở ra. Yoona đi vào trước rồi tiến thẳng về chỗ ngồi của mình. Jae Young cầm theo một hộp pizza khổng lồ cùng với Coca đặt lên bàn Sang Woo. Anh mở hộp ra lấy một miếng rồi chia sang cho cậu. Sang Woo khá hoài nghi lòng tốt không cần thiết này của anh, dù thế cậu vẫn nhận lấy rồi cắn xuống phần viền bánh. Pizza vẫn còn âm ẩm. Jae Young lấy thêm một miếng đưa lên miệng mình. Yoona kéo ghế ra rồi lại gần bàn của hai người.

“Không cho tớ nữa sao?”

“Cậu không có tay à? Hay không có chân?”

“Đừng có nói như vậy chứ...”

Yoona lấy ra một miếng pizza, gấp đôi nó lại, cuối cùng là nhét vào miệng. Tất cả mọi người đều bận rộn nhai nuốt nên bầu không khí hoàn toàn tĩnh lặng. Đến khi ăn miếng thứ hai thứ ba gì đó thì Yoona mới đột ngột quay sang nói với Sang Woo.

“Này, cho chị số đi.”

Nói xong cô đưa cho cậu một chiếc điện thoại đã vỡ màn hình chằng chịt, trên ốp bảo vệ là hình một miếng thạch jelly màu cam với biểu cảm giận dữ.

“Tại sao ạ?”

“Chỉ đơn giản là muốn thôi. Sau này cậu cũng sẽ thường xuyên ghé qua phòng thực hành còn gì. Có thể sẽ cần liên lạc đây.”

‘Em đâu có cần.’

Trong đầu nghĩ vậy nhưng Sang Woo vẫn mở khóa màn hình nhập số của mình vào. Yoona nháy gọi cho cậu khoảng năm giây rồi tắt máy.

“Cậu cũng phải lưu số của chị nhé. Chu... Sang Chu. Xong!”

“Làm ơn lưu bằng tên thật của em đi.”

Yoona bơ đẹp lời cậu nói. Sang Woo mở phần lưu danh bạ ra. Đang gõ đến “Khoa Thiết kế Trực quan Choi Yoo” thì tay cậu khựng lại. Cậu biết chữ tiếp theo chắc chắn không phải là “Choi”, nhưng vì lúc nào cũng gọi như thế nên giờ tự nhiên cậu lại thấy bối rối vì không nhớ ra tên thật của cô.

“Na.”

Jae Young - người này giờ cũng đang ngó vào màn hình điện thoại của cậu - thấy vậy liền tinh ý nhắc nhở. Vừa ấn phím lưu xong thì điện thoại đã không còn nằm trên tay Sang Woo nữa. Người bên cạnh đã giật lấy gõ xuống một dãy số. Chính là số của anh. Đôi mắt Jae Young ngay lập tức nheo lại một cách lạnh lùng khi thấy tên danh bạ của mình hiện lên màn hình.

“Anh làm kẻ ăn bám bao giờ hả? Anh mà ăn bám được em thì đã không phải uất ức như thế rồi.”

“Em đã lưu tên ai rồi thì không thích đổi lại nữa. Với cả em không sử dụng điện thoại thường xuyên đâu, em chỉ dùng nó để tra cứu mọi thứ khi ở bên ngoài thôi.”

“Thế kẻ ăn bám số 1 và số 2 đang ở chỗ nào?”

‘Em xóa rồi ạ.’

Jae Young mở phần danh bạ ra, những số điện thoại ít ỏi lập tức hiện lên trên màn hình. Tuy Sang Woo không hiểu tại sao tự nhiên anh lại muốn xem danh bạ của mình, nhưng vì nó cũng chẳng hại gì nên cậu cứ mặc kệ anh.

Trung học Gok Mun Kim Won Jong

Trung học Gok Mun Kim chong Ho

Trung học Gok Mun Im Se Won

“Mấy người này là bạn hàng xóm của em à?”

“Vâng ạ.”

“Thân không?”

“Thỉnh thoảng cũng gặp nhau uống rượu chơi game.”

Khoa Kỹ thuật Cơ khí Tiền bối Park Seong Jung

Khoa Kỹ thuật Cơ khí Im Min Ho

Ông chủ tiệm net

Kẻ ăn bám số 3

Khoa Văn học Pháp Ryu Ji Hye

“Cái thằng Park Seong Jung mà là tiền bối của em á?”

“Hừmm...”

“Em không quen đúng không? Anh xóa nhé?”

“Vâng ạ.”

“Im Min Ho là ai? Anh cũng xóa luôn được không?”

“Hình như là người đã mua card đồ họa vào học kỳ trước, mà cũng có thể là không phải. Thôi anh xóa đi.”

Không biết có phải do Jae Young rảnh quá hay không mà bỗng dưng anh lại ngồi dọn dẹp danh bạ cho cậu. Thế nhưng tiêu chuẩn của anh cũng cứng nhắc quá rồi. Sang Woo hoàn toàn ổn khi anh xóa đi những số điện thoại trong vòng ba tháng gần đây không hề liên lạc với cậu. Tuy nhiên có những trường hợp không như vậy mà anh vẫn cứ cố chấp muốn xóa. Ví dụ như Ryu Ji Hye chẳng hạn, cô đang học chung môn với Sang Woo, khả năng liên lạc từ giờ cho đến cuối học kỳ là rất cao, vậy mà Jae Young lại vô duyên vô cớ định xóa đi số của cô những ba lần liền.

Sang Woo chỉ đưa lại điện thoại cho anh khi nhận được lời hứa rằng sẽ không xóa dữ liệu linh tinh nữa. Jae Young lướt một lượt xuống dưới danh bạ rồi bỗng nhiên khựng lại.

“Gì thế này, tên khốn nào đây?”

Jae Young nhăn nhó nói. Sang Woo liếc qua màn hình thì nhìn thấy cái tên “Jong Han♥”. Dù cách lưu của cậu có kỳ lạ đến thế nào thì sao anh có thể đột nhiên gọi người khác là tên khốn

được chứ? Sang Woo thật sự có chút tổn thương, cậu với tay về phía anh.

“Dừng lại đi, trả điện thoại cho em.”

“Anh hỏi đó là ai?”

“Trả đây. Em biết thừa anh không thích làm việc nên mới dùng trò này để giết thời gian đấy nhé.”

“Anh hỏi em đó là ai cơ mà.”

Jae Young nghiêm giọng nói lớn. Sang Woo khoanh tay trước ngực nhìn anh chăm chăm. Đó xấu xa nhà anh, mới cư xử tử tế được có vài ngày mà giờ đã lộ bản chất rồi. Quả nhiên là người này phải đi chữa trị cái chứng không thể kiểm soát cơn giận của mình.

“Này!”

Jae Young tiếp tục chất vấn với biểu cảm và giọng nói vô cùng bất mãn.

“Anh đang hỏi em đây. Hỏi tận hai lần rồi.”

“Họ tên: Chu Jong Han. Tuổi: 55. Nghề nghiệp: Nhà thơ. Vừa lòng anh chưa?”

Jae Young hét nhìn Sang Woo rồi lại nhìn màn hình điện thoại. Biểu cảm của anh dần trở nên hoang mang. Khuôn miệng hơi há ra vì ngơ ngẩn bỗng biến thành một tiếng cười gượng. Anh chôn gương mặt nhăn nhó của mình trong lòng bàn tay.

“Có ai trên đời lưu tên bố mình giống như em không?”

Thực ra hồi mới mua điện thoại cậu chỉ lưu là Chu Jong Han thôi. Nhưng cái ngày mà bố cậu phát hiện ra điều đó, ông đã uống rất nhiều rượu, rồi tập hợp tất cả mọi người trong gia đình lại để lên án cậu là đồ không có tình thân với hai hàng lệ tuôn rơi. Sau quá nhiều lần bị yêu cầu chỉnh sửa và bàn bạc thương thảo, cái tên trong danh bạ đã chính thức được ra đời.

“Nếu chỗ nào em cũng gắn trái tim như thế này thì sẽ gây hiểu lầm đấy.”

“Đâu phải chỗ nào em cũng gắn. Không có bố thì làm sao có em trên đời.”

“Hai cái đĩa chét tiệt này.”

Yoona đột nhiên hét tướng lên rồi lao ra khỏi phòng. Cánh cửa bị đóng rầm một cái mà Jae Young vẫn mãi mê ngồi soi danh bạ. Anh lướt xuống bên dưới và rồi lại khựng lại lần nữa.

“Chu Sang Hee là chị gái em à?”

“Vâng ạ.”

“Sao không gắn trái tim?”

“Sao em phải làm làm thế? Từ khi sinh ra thì mối quan hệ anh chị em đã là kẻ địch rồi.”

Sang Woo vừa nghĩ đến chị gái thôi đã phùng phùng lửa giận. Bảo cậu cho trái tim vào sau tên người này thì thà bẻ gãy ngón tay cậu đi còn hơn.

“Chị gái em xinh không? Nếu giống em thì hẳn là xinh rồi.”

“Cực kỳ xấu xí.”

“Em không có ảnh à?”

“Còn lâu em mới lưu ảnh con quái vật đó trong máy.”

Jae Young im lặng lướt đến cuối danh bạ. Số điện thoại cuối cùng trong máy có tên “Hwang Geum Rye”.

“Là mẹ em đúng không? Nhưng cũng không có trái tim nè.”

“Tại mẹ em không có yêu cầu gì đặc biệt về khoản này.”

Jae Young gạt đầu tắt danh bạ đi. Sang Woo chìa tay ra đòi máy, nhưng lại thấy anh chuyển qua phần album ảnh. Trong đó có vài bức ảnh chụp lại nội dung trên bảng và một iblder khác.

“Cái folder này... có lẽ nào...”

“Trả em đây!”

Sang Woo lao đến trước khi Jae Young kịp chạm tay vào thư mục. Thực ra với người đã từng nhìn thấy nó trên máy tính một lần rồi thì thêm một lần nữa bằng điện thoại cũng chẳng có gì khác biệt, cậu chỉ không muốn tạo cơ hội cho anh trêu chọc mình một cách trực diện mà thôi.

“Ồ, em đang làm gì vậy, tên biến thái này...”

Jae Young lùi cánh tay ra phía sau rồi giơ tít lên cao. Hai mắt Sang Woo đỏ hoe cố gắng giành lại điện thoại, cậu chẳng tính toán gì mà cứ thế rướn người lên định nắm lấy sợi tay của anh. Đề rồi lồng ngực của hai người chạm vào nhau giống hệt với tư thế đang ôm.

“Em đang... chạm vào đâu thế?”

Sang Woo hoàn toàn đông cứng khi nhận ra tay mình đang đặt lên phần má đùi bên trong của Jae Young. Cậu nhanh chóng nhấc tay khỏi chỗ đó, nhưng một nụ cười vô lại đã dần lan trên khóe miệng người đối diện. Chiếc lưỡi của anh chăm chú quét một lượt qua cánh môi rồi từ từ biến mất. Sang Woo quá dễ yếu lòng trước loại cảm dỗ này. Bản năng bên trong lại một lần nữa khiến cậu ngẩng đầu lên.

Nụ hôn cuối cùng của hai người họ diễn ra vào chín ngày trước. Hôm nay không biết môi anh còn có mùi vani nữa không nhỉ? Phòng thực hành, quán rượu, phòng thực hành, xe của Jae Young. Bốn mảnh dữ liệu liên quan đến nụ hôn lướt qua tâm trí Sang Woo. Thế nhưng chỉ ký ức thôi thì không đủ.

Mặc dù miệng nói là sẽ đợi, nhưng Jang Jae Young chính là cái tên đã từng nóng lòng muốn ngủ thử một lần với Sang Woo. Thời điểm anh ôm lấy eo cậu, ánh mắt kia vẫn bình thản như không. Như thể anh đang biết thừa nỗi khao khát muốn nắm lấy tóc anh và hôn anh thật sâu của cậu vậy.

Trái tim Sang Woo nhói lên giống như đang bị một bàn tay vô hình nào đó siết chặt. Dù thế, cậu đường đường là thành viên của một nền văn minh phát triển vượt bậc cơ mà. Lúc này đây dục vọng của cậu đã dao động, bản thân cũng đã dậm bước về thuở sơ khai, thế nhưng cậu nhất định phải nắm chắc dây cương của mình, bởi nếu không thứ chờ đợi cậu phía trước chính là thất bại thảm hại. Đối với những người có tri thức mà nói, sự kích thích về mặt giới tính là một thứ hoàn toàn có thể kiểm soát được. Nếu bị chi phối bởi bản năng thì cậu có khác gì người tiền sử đâu.

Sang Woo mím chặt môi lại, cậu vươn tay ra với lấy chiếc điện thoại đang lơ lửng giữa không trung. Ngay sau khi xoay

người đi để bảo vệ phẩm chất tốt đẹp của người văn minh, cậu đột nhiên nghe thấy một tiếng lằm bằm rất khế.

“Tiếc thật đấy.”

Sang Woo thật sự không còn chút sức lực nào để chống chọi trong cái không gian này nữa. Cậu tắt máy tính đi, chẳng buồn thu dọn gì mà cứ thế nhét nó thẳng vào trong ba lô.

“Sự kiểm chế của em đúng là không đùa được đâu?”

“Em vốn là người như thế đấy.”

“Một đức tính vô nghĩa.”

“Anh đang khen hay đang chửi vậy?”

“Đang chửi.”

Sang Woo lờ đi câu nói của anh. Đã đến lúc phải rời khỏi đây rồi.

return 0;

Độ hoàn hảo vẽ đồ họa của Veggie Venturer càng cao bao nhiêu thì bức vẽ mà Jae Young vẽ cho cậu lại ngày càng mờ đi bấy nhiêu. Sang Woo đã cố để không chạm xà phòng vào vị trí đó nhưng chỉ sau hai ngày, chi tiết của chiếc xe vẫn cứ dần dần biến mất. Trái ngược với những nét bút nhạt màu ấy, cảm giác căng thẳng mỗi khi cậu đến phòng thực hành lại ngày một trở nên đậm sắc hơn.

Cái gì mà anh sẽ đợi, rồi cái gì mà chỉ làm khi em đồng ý... cậu đúng là ngây thơ nên mới tin rằng người này có thể tập trung vào công việc. Jae Young đã hứa sẽ không ép buộc cậu, nhưng thực tế anh lại âm thầm giở trò kích động sau lưng. Ngày nào cũng có những tình huống không thoải mái xảy ra trong phòng thực hành, ừ thì tất nhiên là cậu cũng có một phần lỗi.

‘Môi em nẻ kìa. Có cần son dưỡng không?’

Dù Sang Woo biết rõ đây chỉ là sự tác động tự nhiên khi lớp sừng bị bong tróc khỏi da, song cậu vẫn không thể nói ra câu đó được.

‘Vâng, em cần ạ.’

Khi tỉnh táo lại thì Jae Young đã di chuyển chiếc ghế xoay đến gần chỗ cậu, đầu gối hai người bất giác chạm vào nhau. Nhưng kể cả như thế thì Sang Woo vẫn còn cơ hội. Cậu chỉ lần mượn thỏi son dưỡng rồi tự mình bôi là được. Tuy nhiên người đối diện đã chặn ngay cái ước vọng viễn vông đó của cậu.

Sang Woo ngồi yên bất động, Jae Young thì mở nắp cây son màu trắng ra, cầm nó như cầm một chiếc bút rồi hướng về phía cậu. Tất nhiên đây không phải là một cách tô son thông thường rồi. Tay trái của anh thản nhiên chạm vào cằm Sang Woo. Anh vừa điều chỉnh góc độ gương mặt cậu, lại vừa nhìn thẳng vào mắt cậu mà chậm rãi tô son.

Những lúc như thế, gương mặt của Jae Young lại đặc biệt quyến rũ. Khi anh rủ cậu đi xem phim hay lúc ở trong ô tô cài dây an toàn cho cậu cũng đều như vậy cả. Ngày hôm đó anh không giống với một người đang sử dụng mỹ phẩm, mà giống với một kẻ đang cầm theo thứ vũ khí có tính uy hiếp thì đúng hơn.

Giây phút thỏi son chạm lên môi Sang Woo, trong đầu cậu bỗng ngập tràn trong những suy nghĩ kiểu như: Thứ đang ở trên môi mình có đúng là son dưỡng không, tại sao nó lại di chuyển chậm chạp và nhẹ nhàng như vậy, trái tim mình bị mắc cái chứng gì mà cứ đập thình thịch như điên thế, phòng thực hành hôm nay sao mà nóng vậy nhỉ...

‘Sao em lại nhắm mắt?’

Giọng nói của Jae Young tràn ngập ý cười, anh thả lại một câu như vậy rồi quay về vị trí của mình. Sang Woo vội vàng trốn vào nhà vệ sinh rửa mặt bằng nước lạnh. Đôi môi cậu thoang thoảng mùi hương vani. Đây là thứ mùi thơm mà trước khi được dùng trực tiếp thì cậu đã biết đến nó thông qua một hoàn cảnh khác. Sang Woo vừa muốn rửa sạch mùi hương đó đi, lại vừa muốn giữ gìn nó cẩn thận. Tâm trạng mâu thuẫn này khiến cậu mãi vẫn không thể quay lại phòng thực hành được.

Ngày hôm sau, Sang Woo đến phòng thực hành mà trong lòng tràn ngập lo lắng thấp thỏm. Cậu liếc mắt về phía bàn làm việc của Jae Young xem ở đó có tồn tại những yếu tố bất ngờ như

há cải hay son dưỡng không, vậy mà trên mặt bàn vẫn chỉ toàn là rác và vỏ lon Coca hết như mọi khi.

“Em đến rồi ạ.”

Jae Young vẫn đang nhìn màn hình máy tính với nét mặt cau có.

“Đến rồi à? Ăn tối chưa?”

“Em ăn rồi.”

Cuộc hội thoại đơn giản kết thúc tại đây. Ngày hôm đó Jae Young vô cùng kiệt lực. Sau khi xem thử prototype, anh nói có vài chỗ chưa ưng nên sẽ chỉnh sửa lại UI, có lẽ là mọi việc đang không được thuận lợi cho lắm. Tay di chuột mà biểu cảm của anh bất mãn đến thế kia cơ mà. Sang Woo lấy laptop và chuột ra đặt xuống khoảng trống trên bàn, sau đó ngẩng đầu lên nhìn trần nhà trong khi đợi máy khởi động.

Nếu là bình thường thì Jae Young đã quay sang bông đùa với cậu đôi ba lần rồi đấy, thế nhưng hiện tại mọi thứ lại trôi qua trong yên ả. Sang Woo mở chương trình lên và tiếp tục phần việc của mình. Sau những ngày làm việc với cường độ cao, cuối cùng cậu cũng đã gần như hoàn thành xong phần xuất hình ảnh và xử lý dữ liệu. Chỉ cần giải quyết nốt xung đột giữa các object là Sang Woo có thể chuyển sang mảng server và quản lý tính năng.

Tuy nhiên mới làm việc được có năm phút mà ánh mắt của cậu đã hướng sang bên cạnh. Và rồi cứ quay về với màn hình của mình được một lúc, Sang Woo lại vô thức tiếp tục quay đầu nhìn anh.

Người đâu mà chẳng có chút nhất quán nào. Không phải chính anh là người đã bón há cải cho cậu sao, cũng chính anh đã lãng phí tận một tiếng đồng hồ để vẽ tranh lên cánh tay cậu kia mà, không những thế anh còn tự mình thoa son dưỡng cho cậu nữa, cuối tuần thì gọi điện đến tra tấn cậu bằng những câu chuyện vô nghĩa. Rốt cuộc người này hôm nay làm sao vậy chứ?

“Hôm nay anh làm gì thế?”

Một câu hỏi đột ngột vang lên. Sườn mặt nghiêng nghiêng đang dõi theo màn hình máy tính bỗng nhúu lại đầy nghịch ngợm. Dù sao đó cũng chính là biểu cảm mà Sang Woo muốn nhìn thấy. Cảm giác thỏa mãn kỳ lạ khiến cho khóe miệng cậu bất giác cong lên. Jae Young gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn rồi lên tiếng trả lời:

“Em muốn nghe version chân thật hay version sử dụng chiến lược?”

“Version chân thật ạ.”

“Hôm nay anh rất có linh cảm, em cứ đợi mà xem.”

Đây không phải là một câu trả lời thỏa đáng cho câu hỏi của Sang Woo. Người này nói chuyện linh tinh vớ vẩn cũng đâu phải chỉ mới ngày một ngày hai, thế nên cậu nhanh chóng sửa lại:

“Thôi không cần nữa, cho em nghe cái version chiến lược của anh đi.”

Jae Young ngay lập tức thay đổi từ biểu cảm nín cười sang chăm chú nhìn cậu. Quá trình nét bông đùa trên gương mặt anh biến mất còn kỳ diệu hơn cả cái show ảo thuật cậu xem trong lễ hội trường. Jae Young khẽ thở dài day day trán.

“Việc chỉnh sửa đang không thuận lợi như anh nghĩ. Anh buồn lắm, có lẽ phải đi dạo với em thì mới đỡ được.”

‘Cái tên khùng điên này.’

Sao có thể điểm nhiên rủ cậu đi dạo như vậy chứ, nhà đang còn bao việc phải làm. Sang Woo dời sự chú ý của mình về phía màn hình máy tính.

“Từ giờ em sẽ tập trung, anh đừng có mà nói chuyện nữa đây.”

“A, vâng thưa đại nhân...”

Và Jae Young đã giữ đúng lời hứa. Anh nghiêm túc chạm lên chuột và bàn phím của mình, như thể Sang Woo hoàn toàn không có mặt trong căn phòng này. Cảm giác hơi bất an trong lòng dường như cũng đang tác động lên tốc độ làm việc của cậu. Hình ảnh bàn tay lọt vào đuôi mắt trái, hay tiếng gõ bàn phím thỉnh thoảng vang lên đều khiến Sang Woo vô cùng bận tâm,

thê nhưng nhịp đập trái tim khe khẽ của ai kia lại là thứ giúp cậu có thể tập trung cao độ. Đó chính là ưu điểm khi ngồi sóng vai làm việc với Jae Young, và cũng là tác dụng duy nhất anh mang đến cho cậu.

Thời gian trong căn phòng thực hành vẫn cứ trôi qua nhanh như cũ. Sau khi làm việc suốt hai tiếng đồng hồ xong, Sang Woo lấy nước ra uống, nói qua nói lại với Jae Young những câu chuyện tầm phào, kiểm tra phần công việc đã làm, và rồi một tiếng sau tiếp tục quay về với công việc. Lúc cậu đi ra từ nhà vệ sinh thì chẳng mấy chốc đã đến giờ về nhà.

“Hôm nay thật sự anh đã không cản trở em chút nào. Không những không đùa cợt mà khả năng chịu đựng cũng rất giỏi.”

Sang Woo vừa dọn dẹp laptop và chuột vừa lên tiếng cảm thán. Nhờ có anh mà hôm nay cậu đã hoàn thành được khá khá khối lượng công việc của mình. Jae Young ở bên cạnh đuổi người một cái rồi nhìn về phía đồng hồ treo tường.

“10 giờ rồi này. Em về hả?”

“Vâng ạ, đến giờ về thì phải về thôi.”

Sang Woo cho laptop vào trong ba lô rồi kéo khóa lại. Đúng lúc cậu đang đeo nó lên lưng rồi chuẩn bị rời đi thì Jae Young bỗng gọi giật:

“Sang Woo à.”

Cậu ngoảnh đầu nhìn, Jae Young đang dùng tay giữ lại đôi giày thể thao nhân nhúm của mình. Hình như anh cũng định ra ngoài thì phải. Anh ấy đi đâu vậy nhỉ?

“Anh muốn đưa em về nhà. Em thấy thế nào?”

“Tại sao phải làm vậy?”

“Chân thật hay chiến lược?”

“Chân thật đi.”

“Ban nãy anh đã nói rồi còn gì, hôm nay anh rất có linh cảm. Em có muốn nghe thêm version chiến lược không?”

“Thôi không cần đâu ạ.”

Sang Woo quyết định rời khỏi căn phòng. Cánh cửa vừa mở là Jae Young bám theo luôn. Cậu cũng không phân biệt được là mình đang cảm thấy yêu thích hay chán ghét chuyện này nữa.

Khoảng cách từ trường cho đến nhà cậu là 1,8km, đi xe đạp sẽ mất tám phút. Còn nếu tính trên tốc độ đi bộ trung bình của con người là 4km/h thì sẽ tiêu tốn khoảng hai mươi bảy phút.

“Em không xem EPL hay NBA(*) á?”

“Em không theo dõi giải đấu nào, cũng không xem thể thao.”

Sang Woo dắt xe thả bước thật chậm trên đường. Đây là hành động có tính hiệu suất kém nhất mà cậu từng làm từ khi sinh ra đến giờ, nhưng vì đã lỡ đồng ý với Jae Young rồi nên cậu cũng chẳng còn cách nào khác.

“Hay thật đấy, nhìn cơ thể em như vậy mà lại chẳng hề quan tâm đến thể thao.”

“Những gì người khác nhìn thấy và những gì ta làm đâu phải lúc nào cũng giống nhau. Khi nào ngồi học và làm việc lâu quá thì em mới vận động một chút thôi.”

Hai người vừa đi dạo vừa nói những câu chuyện tầm phào, vậy mà chẳng hiểu sao tâm trạng tốt đẹp của Sang Woo cứ mãi không chịu biến mất. Đúng là thần kỳ thật đấy. Cậu thả bước trên góc phố ngày nào mình cũng đạp xe qua, lẳng lặng đếm xem nơi đây có bao nhiêu tấm bảng hiệu xa lạ, có bao nhiêu ngọn đèn đường dọc trên lối đi. Bầu không khí ấm áp về đêm vô cùng âm ứ. Thế nhưng lớp mô hôi rin rít bên dưới dây đeo ba lô cũng không thể phá hỏng được tâm trạng của cậu lúc này.

“Anh thích xem cả hai giải đó. Lần sau hai chúng ta chơi bóng rổ cùng nhau nhé.”

“Không ở trong giờ làm việc là được ạ.”

Jae Young im lặng hồi lâu. Sang Woo liếc sang gương mặt không chút biểu cảm nào của anh rồi lại nhìn về phía trước. Ánh sáng từ ngọn đèn đường đang nhuộm cả góc phố thành màu cam nhạt. Rõ ràng cậu đã có đích đến cuối cùng cho con đường này rồi, nhưng chứng kiến nó ngày càng gần lại vẫn khiến trong lòng cậu có chút tiếc nuối.

“Chúng ta đến nơi mất rồi.”

“Đến lúc phải đến thì sẽ đến thôi.”

Sang Woo cúi xuống nhìn đồng hồ, thời gian đã kéo dài thêm hai mươi hai phút so với dự đoán ban đầu. Điều này chứng tỏ tốc độ đi bộ của cậu đã bị chậm hơn bình thường rất nhiều.

Đến tòa nhà nơi cậu đang ở, Jae Young chợt dừng bước. Nhịp độ bước chân của Sang Woo cũng theo đó mà chậm dần lại. Cậu dắt xe để vào vị trí được quy định rồi khóa nó cẩn thận. Dù đã có gắng thong thả nhất có thể, khoảnh khắc này vẫn cứ trôi qua trong nháy mắt. Bước tiếp theo chính là tiến vào trong tòa nhà, Sang Woo đang đi thì bỗng quay đầu nhìn lại.

Jae Young vẫn chưa rời khỏi, hai tay anh đút vào túi áo nhìn về phía cậu. Lúc này đây, anh không hề thì thầm vào tai Sang Woo những lời biến thái, cũng không hề nhắm mắt giả vờ ngủ. Anh chỉ đứng ở đó và lặng yên dõi theo cậu. Nhưng tại sao vậy nhỉ? Có phải là do ánh đèn đường đang lừa gạt cậu không? Nếu không thì vì lý do gì mà cậu lại quên mất mình đã nhìn anh suốt cả một ngày dài, để rồi lại tiếp tục muốn tiến lại gần để nhìn thấy anh như bây giờ?

Mỗi khi ở bên cạnh Jae Young là cậu lại không thoải mái. Trái tim đập nhanh hơn bình thường, máu trong huyết quản cũng lưu thông nhanh hơn. Tất cả những điều đó đều khiến Sang Woo khó chịu. Song khoảnh khắc này đây chính là khoảnh khắc không thoải mái nhất mà cậu từng trải qua từ trước đến giờ.

‘Sự kiểm chế của em đúng là không đùa được đâu.’

Sang Woo vốn là một người cực kỳ kỹ tính. Trong suốt hai mươi lăm năm sống trên đời, tòa tháp được điều khiển bởi lý trí đã thống trị toàn bộ thế giới của cậu. Thế nhưng dục vọng - thứ vốn chỉ điều khiển vùng thân thể bên dưới chẳng mấy khi được cậu dùng tới - dạo gần đây đã tạo nên một thế lực làm phản mạnh mẽ đến nỗi dù có trấn áp thế nào cũng đều là vô dụng. Đúng là đau đầu mà.

Ánh mắt của Sang Woo thần thờ ngăm nhìn bóng hình anh. Bên dưới sắc cam nhân nhật là một người con trai cao ráo, dù có nhìn thêm bao nhiêu lần cậu cũng không cảm thấy chán. Người đầu mà chỉ cần đứng yên một chỗ thôi cũng đã xa cách đến nỗi khiến cho mọi khao khát trong cậu bất chợt nhen nhóm. Cậu biết đó chỉ là những cảm xúc phi lý trí nhưng Sang Woo vẫn không tài nào lờ chúng đi được.

Không chế thất bại. Đạo này mỗi khi phải đối mặt với sự căm dỗ kín đáo của Jae Young, dù cậu có cố gắng muốn chết thì vẫn chẳng có tác dụng gì. Thứ rung cảm kích thích mà cậu muốn chối bỏ cứ thế trở nên chồng chất, và khi nó đạt tới giới hạn cuối cùng, Sang Woo bắt đầu không thể chịu đựng được khoảng cách giữa hai người nữa. Bàn chân cậu nhận lệnh và bắt đầu di chuyển trong vô thức.

Sang Woo chậm chậm bước lại gần Jae Young. Ban đầu cậu đã muốn viện một cái cớ gì đó, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn chỉ nghĩ ra được một lý do duy nhất. Đó là cậu không thể kiềm chế được nữa, giờ cậu đã biến thành người tiền sử luôn rồi, ngọn cờ của sự kích động cũng đã chiếm lấy mọi thành lũy trong cậu.

“Tiền bối Jae Young, em...”

Sang Woo đứng ngay trước mặt anh. Jae Young nhìn cậu chăm chú, anh không hề cử động dù chỉ một chút.

“Mấy ngày hôm nay em có một việc cực kỳ muốn làm.”

Ánh mắt không có chút bông đùa nào của anh khiến Sang Woo vô cùng lo lắng. Cậu đang định mở miệng giải thích thì Jae Young đã ngắt lời.

“Anh biết.”

“Thế có được không ạ?”

“Được, bao nhiêu cũng được.”

Sang Woo gạt đầu rồi lại gần Jae Young thêm một bước. Đã được sự cho phép nên cậu cũng chẳng cần phải ngần ngại nữa. Vui vẻ mà làm, tự nguyện mà làm. Cậu bước đến cạnh anh trong trạng thái không hề vương chút men say. Sang Woo nhìn sâu vào đôi mắt màu nâu xinh đẹp phản chiếu ánh đèn đường rồi

vươn tay ra chạm lên gò má anh. Khoảnh khắc cậu kéo gương mặt Jae Young lại gần rồi kiễng chân lên, anh bồng lùi về sau một bước. Hai người giấu mình ở nơi khuất bóng trong con ngõ nhỏ. Ngón tay anh chặn lại đôi môi đang tiến đến của cậu rồi nói:

“Lần này nhẹ nhàng thôi. Hãy cảm nhận thật chậm rãi từng chút một, em làm được không?”

Sang Woo muốn gạt phắt ngón tay của Jae Young ra, nhưng khi bắt gặp biểu cảm nghiêm túc của anh thì cậu lại đành phải gạt đầu. Bàn tay ấy cứ thế chậm rãi rời khỏi môi cậu.

Ghi nhớ lời căn dặn của Jae Young, Sang Woo đẩy anh vào trong góc tường tối tăm. Chân cậu kiễng lên và rồi nuốt trọn lấy đôi môi của người đối diện.

Trán hai người chạm nhau khiến chiếc mũ trên đầu cậu bị rơi về phía sau. Sang Woo hạnh phúc hít lấy mùi hương của vani, của thuốc lá, và cả của chính anh. Giây phút cậu đẩy lưỡi vào bên trong, bàn tay đang đặt trên lưng cậu cũng đột ngột dừng lại.

‘À quên, phải nhẹ nhàng.’

Sang Woo nhắm chặt mắt lại, hoàn toàn không biết phải làm gì tiếp theo. Dù sao thì trước giờ bản thân cậu cũng chưa từng muốn hôn ai.

“Em thử bằng mũi đi.”

Cậu nghe theo lời chỉ dẫn thứ hai vừa vang lên khe khẽ đó, Jae Young thì bắt đầu dịu dàng xâm nhập. Đôi môi đã trơn láng vì nước bọt của cậu giờ lại phủ lên cánh môi cậu rồi cọ đi cọ lại. Anh nhẹ nhàng ngậm lấy môi trên rồi chậm chậm mút mát.

Giá mà anh làm nhanh hơn một chút thì tốt biết mấy. Sang Woo nóng vội ấn gáy anh xuống để nụ hôn thêm sâu. Jae Young ôm lấy eo cậu, đầu lưỡi vờn qua mặt trong của đôi môi. Nhẹ nhàng, chậm rãi, như có như không... Anh khiến Sang Woo như tan ra thành từng mảnh.

Đầu lưỡi anh len lỏi qua kẽ răng. Sang Woo vốn đã định sẽ di chuyển một cách thật thận trọng, nhưng cuối cùng vẫn chẳng thể thành công. Lưỡi của cả hai vừa chạm vào nhau là cậu lập

tức quân lây. Jae Young trao cho cậu nụ hôn say đắm, bàn tay cùng lúc mân mê vành tai cậu. Bờ vai Sang Woo vô thức run run khi anh mơn man từ vành tai đến dải tai. Những ngón tay ấy lướt qua thái dương rồi đỡ lấy gáy Sang Woo. Giọng nói của anh thì thâm bên tai cậu:

“Thở.”

Nãy giờ Sang Woo đã quên cả hô hấp, cậu vội vàng hít thở bằng mũi. Jae Young lại cúi đầu xuống tấn công, lần này anh tiến vào sâu hơn, đến tận sâu trong cuống lưỡi cậu.

‘Hãy cảm nhận thật chậm rãi từng chút một...’

Cảm giác mỗi khi cậu nuốt trọn lấy người ta giờ lại bị đánh thức theo một phương pháp khác. Khoái cảm đến hoa mắt chiếm lấy tâm trí Sang Woo, cậu siết cổ anh thật chặt. Nữa, nữa, gần hơn nữa. Jae Young nhanh chóng bị cậu kéo về phía trước.

‘Cứ nhẹ nhàng thôi...’

Lưỡi của anh lướt qua hết một hàng răng rồi rời đi. Người từng khao khát Sang Woo như anh giờ đây lại đang nhẹ nhàng cắn lên môi cậu. Tiếng rên rỉ kìm nén dần tràn qua khóe miệng. Lòng bàn tay anh ôm trọn lấy gò má người đối diện. Jae Young xoay nghiêng đầu cậu một góc 90 độ rồi tiếp tục hôn xuống.

“Hộc, hộc...”

Lần này không phải do Sang Woo không thở được, mà là vì quá hưng phấn nên cậu bị thở gấp. Cậu cũng chẳng còn cách nào khác là phải đẩy anh ra. Đôi môi của Jae Young cứ thế dần dần rời đi.

“Linh cảm của anh hôm nay đã đúng rồi. Quả nhiên là dự liệu như thần.”

Sang Woo cũng không rõ là vì hưng phấn hay vì ánh đèn đường mà gương mặt của người đối diện lại đỏ đến mức ngay cả trong bóng tối cũng có thể nhìn ra thế kia.

“Em thua rồi.”

“Anh đã bảo chuyện này không phải là cạnh tranh cơ mà.”

“Ý em không phải là em thua anh, mà lý trí của em đã thua trước dục vọng.”

“Dục vọng của em thì không phải là một phần của em à?”

Rõ ràng đây đâu phải lúc để tranh luận. Giờ Sang Woo còn chẳng thể đứng vững bởi vì nụ hôn hớp hồn ban nãy. Khao khát muốn được trải qua thứ khoái cảm lớn hơn và ý niệm muốn trốn đến một nơi nào đó an toàn đang đấu tranh dữ dội trong tâm trí Sang Woo. Bên nào mạnh hơn thì bên đó chính là nỗi sợ của cậu.

“Em đi đây.”

“Em đi đi.”

Jae Young khom người nhặt mũ rồi đội nó lên đầu Sang Woo theo một góc lệch.

“Ngủ ngon nhé, Sang Woo à.”

“Tiền bối cũng vậy.”

Sang Woo vội vàng đi nhanh về phía tòa nhà trước khi lòng tham của mình kịp trỗi dậy lần nữa.

return 0;

“A lô.”

“Em về nhà bình an chưa?”

“Mất có ba mươi giây thì có gì mà không bình an. Sao anh lại gọi điện cho em?”

“Muốn nghe giọng nói của ai đó.”

“À, ý anh là thích nghe giọng nói của mọi người á?”

“Không, ý anh là vì muốn nghe giọng nói của em nên anh mới gọi.”

“...”

“...”

Tiền bối này.

“Ủ?”

“Sao anh giải mảy chuyện này thế?”

“... Anh cũng không rõ nữa.”

“Nếu anh không còn gì muốn nói thì em cúp máy nhé.”

“Vẫn còn mà. Kể cho anh nghe hôm nay em đã làm gì đi.”

“Hôm nay em có tiết Lý luận Văn hóa. Nhưng em không hiểu lắm về Đông Phương học, cũng may là bạn cùng bàn đã giải thích và giúp đỡ em rất nhiều...”

“Ji Hye?”

“Vâng ạ. Sau đó thì em đi ăn trưa... Hôm nay có món canh xương bò, mì ốc trộn, rong biển sợi xào, sữa chua...”

“Hai người ăn cùng nhau à?”

“Vâng ạ, ăn xong thì đi dạo...”

“Cùng với Ji Hye luôn?”

“Vâng. A, thứ Sáu em có thể sẽ đến họp muộn hơn bình thường một chút đó. Em báo trước rồi đó nha.”

“Tại sao?”

“Em có hẹn ăn tối.”

“Lý do?”

“Có người muốn nói chuyện gì đó với em.”

“Sang Woo à.”

“Dạ.”

“Dạo gần đây chúng ta đang làm gì?”

“Làm game ạ.”

“Ngoài cái đó ra.”

“Tiền bối đang... đợi em.”

“Đợi cái gì?”

“Nhất định phải nói ra sao?”

“Ừ.”

“Đợi làm điều đó ạ.”

“Thế tại sao anh lại muốn làm điều đó với em?”

“Làm sao em biết được. Đó là ý muốn của anh mà.”

“Thôi được rồi. Cho anh số điện thoại của Ji Hye đi.”

“Tại sao ạ?”

“Lâu rồi chưa hỏi thăm sức khỏe.”

“Em không thể tiết lộ thông tin cá nhân của người khác được. Thứ Sáu này để em hỏi thử, nếu cô ấy đồng ý thì em sẽ cho anh.”

“Ừ được rồi, anh cúp máy đây. Hẹn gặp em buổi họp lần sau.”

Tút.

“Anh, ngày mai gặp lại.”

La Dame du mercredi^(*)

Một nữ sinh hai mươi một tuổi yêu thích chủ nghĩa lãng mạn trong văn học Pháp. Khác với hình ảnh ngành học của mình, Ryu Ji Hye là một cô gái có khuynh hướng thực tế. Dù rất vui vẻ khi bước vào thế giới của Victor Hugo hay Flaubert, nhưng cô sẽ từ chối những mẫu người yêu như vậy nếu ở ngoài đời. Sau ba lần yêu đương thất bại, thay vì ủ dột buồn bã, cô lại quan sát thêm được những phẩm chất sàng lọc dành cho đối tượng của mình trong tương lai.

Không ba hoa khoe mẽ, không màu mè điệu vợ, không có quá nhiều bạn bè, không ăn nói hoa mỹ, không quá tự tin về ngoại hình, không mặc áo thun bó sát, không hút thuốc lá, không kém thông minh, không rượu chè bet bát, không nói năng linh tinh...

Dựa theo những tiêu chí đó, Chu Sang Woo chính là mẫu bạn trai hoàn hảo dành cho cô. Một vùng đất thuần khiết không phạm phải bất cứ điều cấm kỵ nào. Anh không phải kiểu người lý tưởng mà cô thường tô vẽ ra trong đầu, nhưng càng tiếp xúc lại càng thấy ổn. Dĩ nhiên ấn tượng đầu tiên của cô về Sang Woo vốn không hề tốt đẹp được như thế.

Ba tháng trước, Ji Hye đã có chút tham lam khi di chuyển đồ đạc đến tủ cá nhân. Vì mấy cái thùng chất đầy những cuốn sách mình chẳng đọc bao giờ mà cô đã vô cùng vất vả. Đúng lúc đó Chu Sang Woo đi ngang qua. Lần đầu tiên hai người gặp nhau không hề có chút hương vị của định mệnh hay sự lãng mạn nào hết.

Thấy con gái nhà người ta đang than trời than đất vì bê vác nặng mà sao có thể lạnh lùng như thế chứ? Thậm chí khi thùng

đổ của cô bị rơi xuống đất, tất cả mọi thứ rơi vãi hết ra ngoài, Sang Woo cũng chỉ nhìn một cái rồi bỏ đi luôn. Ji Hye giữ anh lại mà trong lòng thầm nghĩ người này đúng là cực kỳ vô tình.

‘*Cậu định mang cái đồng này đến chỗ nào?*’

Câu nói đầu tiên mà Ji Hye nghe thấy từ khóe miệng ngậm chặt đó còn đi kèm với một thái độ cộc lốc. Áo khoác đen, mũ đen, cùng chiếc quần bò chẳng được quan tâm xem có hợp outfit hay không. Lúc ấy Ji Hye đã nghĩ người phối ra bộ đó này tính cách cũng ảm đạm thật đấy. Nhưng xung quanh cô khi đó chỉ có mình anh là giúp được thôi.

‘*Chỗ này chắc phải hơn 30kg. Đến nhân viên vận chuyển chuyên nghiệp cũng sẽ tính thêm phí đấy.*’

Sao người này cứ nói đi nói lại câu đó vậy nhỉ? Không biết chừng đây là một lời ám chỉ vô lương tâm về địa điểm mời cơm cũng nên, nhưng qua đôi tai của Ji Hye, thực chất đó chỉ là ngôn từ của một người lạnh nhạt đang tự hỏi sao mình lại phải bê vác cái thứ nặng nề này một mình mà thôi.

Tất cả mọi chuyện đã thay đổi kể từ giây phút đó. Gương mặt thô lỗ nhưng tràn đầy tinh thần trách nhiệm, ngoại hình bình thường nhưng lại toát lên sự ấm áp. Cô hỏi tên họ và ngành học của anh. Cả niên khóa và địa chỉ nhà nữa. Mặc dù tỏ ra cực kỳ phiền phức nhưng Sang Woo vẫn trả lời không thiếu câu nào. Đi được nửa đường đến thư viện, anh dừng lại để cởi áo khoác ra rồi xấn tay áo bên trong lên. Chẳng hiểu sao Ji Hye lại thấy đáng vẻ đó ngẫu nhiên chết đi được. Cô cứ ngẩn ngơ ngẩn nhìn vàng trán lấm tấm mồ hôi cùng cánh tay cơ bắp một cách vừa phải của anh. Thế nhưng Ji Hye không phải một người sống theo chủ nghĩa lãng mạn. Cô không hề yêu anh từ cái nhìn đầu tiên.

Người con trai đó dần dần trở nên tốt đẹp hơn. Ban đầu đúng là anh có hơi lập dị một chút, nhưng sau này anh đã biến thành một người đặc biệt, sau đó là một người không đến nỗi nào, cuối cùng là một người cực kỳ tốt. Vô cùng hiền lành và thật thà. Khi cô hạ quyết tâm sẽ không để lỡ mất anh thì một nửa học kỳ đã trôi qua.

Nhưng vẫn đề là Sang Woo không hề quan tâm đến cô. Lúc nói chuyện thì tính cách cũng có thể coi là hòa hợp, nhưng anh chưa bao giờ nhìn thẳng vào mắt cô cả. Mà không, chính xác là mỗi khi ở cạnh nhau, anh hoàn toàn không hề nhìn cô dù chỉ một lần.

‘Là do mình không xinh đẹp sao?’

Cô đã tìm hiểu những kiểu quần áo mà con trai thích từ trên mạng, thậm chí còn thay đổi cả phong cách trang điểm của mình, vậy mà hiệu quả vẫn chỉ là một con số 0 tròn trĩnh. Ngay từ đầu anh đã không hề tỏ ra hứng thú với cô.

Dù thế, Ji Hye quyết tâm không bỏ cuộc. Chỉ cần cô cố gắng thì nhất định sẽ có ngày anh hồi tâm chuyển ý. Sau khi đi lễ hội trường cùng nhau, mối quan hệ của hai người đã có những tiến triển rõ rệt, tuy vẫn gặp phải một chướng ngại vật không ngờ tới.

Jang Jae Young. Vài tháng trước, Ji Hye chỉ cảm thấy anh là một người vừa đẹp vừa ngẫu giống như mấy nghệ sĩ trên TV. Một tiền bối với phong thái diễn viên được bạn thân của cô hâm mộ. Một mỹ nam chỉ cần xuất hiện là biến tất cả mọi người xung quanh thành con mực. Một người phục vụ đẹp trai cao ráo trong nhà hàng kiểu Ý. Ngôi sao của câu lạc bộ Kịch, vé sẽ bán sạch chỉ bằng một tin đồn có sự tham gia của anh trong buổi diễn.

Ji Hye chưa từng nghĩ đến chuyện có thể được gặp một người siêu thực như vậy, song nhờ có Sang Woo mà cô đã quen biết anh. Lúc giới thiệu họ tên và ăn cơm cùng nhau ở căng tin, cô đã cực kỳ hồi hộp. Làm gì có cô gái nào ghét chuyện được đi ăn với một anh chàng đẹp trai cơ chứ. Thế nhưng hóa ra vị tiền bối này cũng không hề tốt đẹp như cô nghĩ.

‘Xem ra em thân thiết với Sang Woo nhà anh nhỉ, còn gọi bằng cả biệt danh nữa.’

‘Em không cần phải lo về Sang Woo. Anh sẽ đưa em ấy về.’

Lần đầu tiên bị cản trở trong căng tin, Ji Hye chỉ nghĩ tính cách người này có chút kỳ lạ thôi nên cũng chẳng để ý nữa. Tuy nhiên đến khi ở trong Quán rượu hồn ma, Jae Young đã cư xử

thẳng thẳng không kiêng nể gì. Thô lỗ đến mức lạnh lùng đi vút qua người cô luôn. Nếu linh cảm của cô đúng thì đó chính là một lời cảnh cáo dành cho tình địch.

“Em thích Sang Woo à?”

Trên bàn ăn chỉ có hai người mà nếu bạn cô biết được chắc chắn sẽ vô cùng ghen tị, Jae Young ở phía đối diện chẳng buồn chào hỏi gì mà nói toẹt ra luôn. Câu hỏi đó đến ngay sau khi cô ngồi xuống một giây.

Ji Hye bối rối nhìn anh, nhưng trong đôi con ngươi rực sáng kia lại không hề có chút manh mối nào. Jae Young buồn chán cắn cắn ống hút rồi hút lấy thứ thức uống gì đó nhìn giống như Americano. Hôm nay anh mặc áo phông in hình một con mắt đáng sợ, trên tai là rất nhiều loại khuyên nhọn hoắt, và giờ cô mới biết trên cánh tay anh còn có cả hình xăm. Dù Ji Hye rất sợ nhưng lòng hiếu thắng trong cô vẫn trỗi dậy.

“Vâng ạ.”

Một câu trả lời cực kỳ chắc chắn. Jae Young nhìn cô với gương mặt không cảm xúc.

“Nếu em và Sang Woo cùng sắp rơi xuống nước, nhưng lại chỉ có một cái áo phao, em sẽ làm gì?”

Ji Hye - người đã không hề nao núng trước câu hỏi bất lịch sự đầu tiên - giờ đây lại nhăn nhó mặt mày. Dù biết đó chỉ là một câu hỏi vớ vẩn, nhưng cô lại không nghĩ ra được đáp án nào đủ thông minh cả. Cuối cùng cô chỉ đành trả lời theo cách thông thường:

“Em sẽ dùng chiếc áo phao trước.”

Đúng là cô thích Sang Woo thật, nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là tình cảm đơn phương mà thôi. Giờ đã là thế kỷ XXI rồi, cũng đâu phải là thời đại Romeo và Juliet tự sát cùng nhau nữa.

“Vậy Sang Woo sẽ chết đuối sao?”

Tự nhiên ném ra một câu hỏi vô lý dừng dừng rồi biến cô thành đứa chẳng ra gì. Ji Hye sửng người rồi chật vật lên tiếng:

“Không làm vậy thì em sẽ là người chết?”

“Thê tức là em cũng chẳng thích Sang Woo đến mức không sống nổi. Vậy nên bỏ cuộc đi thì hơn.”

“Sao có thể kết luận như thế được ạ?”

Ji Hye cảm thấy chóng mặt trước cái nhịp độ không thể nắm bắt này. Cô nổi khùng lên chắt vắn người đối diện:

“Thế nếu là anh thì sao, anh sẽ đưa áo phao cho anh Sang Woo rồi để mình rơi xuống nước ạ?”

“Anh đây không thích mấy trò liên quan nước nên tuyệt đối sẽ không lãng vãng đến những chỗ như thế. Sang Woo cũng giống anh.”

Ji Hye hoàn toàn cạn lời, cô ngồi yên một chỗ chớp chớp mắt. Một tiền bối khóa trên, một nhân vật nổi tiếng trong trường, lại còn là một người thân thiết với Sang Woo hơn cô. Ji Hye đã từng bị người này đẩy ra bằng rất nhiều cách, nhưng chính bản thân cô cũng không muốn bị kéo vào theo cách thức hoang đường như thế này. Cô siết chặt nắm tay lại phản bác:

“Chẳng lẽ anh thích anh Sang Woo sao?”

Jang Jae Young là con trai. Chu Sang Woo cũng là con trai. Vì đây là vấn đề nhạy cảm nên Ji Hye cũng không hề có ý định đặt câu hỏi quá trực diện. Tuy nhiên đứng trước sự uy hiếp liên tục của đối phương, cô thật sự không thể ngồi yên chịu trận được nữa.

“Ừ.”

Một câu trả lời quá đổi dễ dàng. Ji Hye vô thức ngó nghiêng xung quanh. 3 giờ chiều thứ Năm, trong quán cà phê này gần như không có khách. Hóa ra đó chính là lý do Jae Young chọn ngồi ở tít trong góc. Anh hút một ngậm cà phê rồi nói tiếp:

“Thích đến mức dù biết rõ sẽ nguy hiểm vì em có thể đi rêu rao khắp nơi, nhưng anh vẫn thừa nhận. Thừa nhận rằng anh thích cậu ấy.”

Đấy đấy, lại nữa rồi. Cách nói chuyện biến người khác thành kẻ chẳng ra gì. Ji Hye vốn là một cô gái kín kẽ, và tất nhiên cô cũng không ngốc đến mức đi loan tin rằng mình bị uy hiếp bởi

một chàng trai thích chàng trai mà mình thích, sao phải tự làm khổ bản thân như vậy chứ.

“Tính cách của anh có tốt không?”

Jae Young hỏi bằng chất giọng giễu cợt. Ji Hye nhăn nhó lắc đầu.

“Không ạ, không hề.”

“Đúng thế. Anh rất xấu tính. Mỗi khi không vui sẽ trở nên cực kỳ thô lỗ.”

“Vậy sao ạ?”

“Anh không quan tâm nếu em nói cho người khác biết chuyện của anh.”

Jae Young kéo ghế ngồi sát về phía bàn. Ánh mắt lạnh nhạt bỗng chốc thay đổi.

“Thế nhưng nếu Sang Woo bị tổn thương dù chỉ một chút, anh sẽ không để yên đâu.”

Ji Hye đột nhiên cảm thấy rã rời, ánh nhìn chòng chọc của Jae Young như muốn nói rằng chỉ cần cô dám hé răng nửa lời thì chắc chắn chủ nhân của nó sẽ không tha cho cô. Ji Hye sợ hãi ngồi bất động một chỗ, cho đến tận khi thần trí tỉnh táo trở lại.

‘Tỉnh táo lại đi Ryu Ji Hye! Mà có làm gì sai đâu!’

Muốn làm người yêu với đàn anh học chung môn thì có gì là sai hả? Ai mà biết được hai người họ có hẹn hò hay không, Sang Woo cũng có thể hiện rõ ràng đâu. Bị đối xử như vậy đúng là quá đáng mà. Ji Hye vỗ tay lên má để lấy lại tinh thần.

“Em sẽ giữ bí mật, anh đừng nói chuyện theo kiểu đáng sợ như vậy nữa.”

Đầu tiên phải khiến con thú dữ này bình tĩnh lại.

“Với cả đây là do em không biết. Nếu hai người hẹn hò với nhau thật thì đương nhiên em sẽ bỏ cuộc rồi.”

Một cú đám trực diện. Ji Hye đã không để lỡ mất khoảnh khắc đôi mắt của Jae Young hơi nheo lại. Nếu hai người họ hẹn hò với nhau thật thì anh chỉ cần dạn dò Sang Woo rằng đừng có làm bậy là được mà, đâu cần phải gọi cô ra đây nói chuyện trực

tiếp làm gì. Vậy nên Ji Hye đi đến kết luận rằng: Jae Young và Sang Woo hoàn toàn không có quan hệ gì với nhau.

“Lý do khiến anh thấy phiền nhất chính là vì em quá thông minh.”

Jae Young vừa cười vừa nói, nhưng nghe kiểu gì cũng không giống với một lời khen. Ji Hye gượng gạo bật ra ba tiếng ha ha. Cô lau lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi của mình vào quần bò, sau đó ngồi thẳng lưng lên để nhìn cho đỡ giống một con nhóc dễ bắt nạt. Sau một thoáng im lặng, Jae Young nói:

“Không phải hẹn hò. Là anh đơn phương cậu ấy.”

Nói ra điều bất lợi cho mình nhưng thái độ của anh lại không hề giống như thế. Jae Young ngược mắt lên nhìn thẳng về phía cô.

“Nhưng kể cả như vậy thì cũng có gì thay đổi đâu?”

Đương nhiên là thay đổi rồi. Nếu hai người họ hẹn hò thì Ji Hye sẽ giống hệt như một con nhỏ dùng thủ đoạn để xen vào chuyện tình cảm của người khác. Nhưng nếu Jae Young cũng chỉ giống như cô, đều đang đơn phương Sang Woo, thì đây chỉ là một cuộc cạnh tranh công bằng thôi mà.

“Anh và em đang ở hoàn cảnh giống nhau, thế thì đâu có lý do gì để em bỏ cuộc chứ?”

“Không hề, em đang lầm tưởng rồi.”

Ji Hye im lặng. Cô nghĩ mãi mà vẫn không biết mình đã lầm ở điểm nào. Jae Young vừa uống cà phê vừa cúi đầu ngắm nghía hàng móng tay. Hình ảnh anh hướng mắt nhìn xuống trông không khác gì một trang bìa tạp chí. Sao một người có tính cách tòi tệ lại được sở hữu một lớp vỏ ngoài đẹp đẽ như thế nhỉ, Ji Hye nghi ngờ tự hỏi.

“Chẳng lẽ em nghĩ rằng chúng ta đang tranh cãi xem ai sẽ là người ở bên cạnh Sang Woo sao? Àyyy, chắc không phải đâu đúng không?”

“Không thể thì là gì ạ?”

Ji Hye thật sự chẳng nghĩ ra được kịch bản nào khác cho câu chuyện này. Nếu không vì âm mưu loại bỏ cô thì sao Jae Young

lại phải đi hỏi số điện thoại khắp nơi rồi gọi cô ra đây chứ?

Jae Young dựa lưng vào ghế mỉm cười nói.

“Em ấy à. Hoàn toàn không có chút uy hiếp nào với anh.”

“Dạ?”

“Tức là trong mối quan hệ của anh và cậu ấy, em thậm chí còn không được coi là chướng ngại vật. Thứ duy nhất cản trở chuyện của bọn anh chỉ có chính bản thân Sang Woo mà thôi.”

Tự mãn, thông dong, sắc lạnh. Ji Hye quan sát sự biến hóa liên tục trong đôi mắt của người đối diện, chờ đợi câu nói tiếp theo từ anh.

“Em định trong bữa cơm ngày mai sẽ tỏ tình với Sang Woo đúng không? ‘Chúng ta hãy hẹn hò đi.’ Em sẽ nói như thế. Nhưng em có dự đoán được câu trả lời không?”

“...”

“Không được. Học kỳ này anh phải tập trung cho việc học và làm game, yêu đương không có trong lịch trình của anh.”

Jae Young hơi nhếch cằm nói chuyện với vẻ thô lỗ. Anh đã tái hiện hoàn hảo phong thái cứng nhắc của Sang Woo. Dù biết không đúng lúc nhưng suýt nữa thì Ji Hye đã bật cười.

“Hoặc có thể đơn giản hơn. ‘Anh không muốn lãng phí thời gian của mình.’”

Sau khi hóa thân thành Sang Woo xong, Jae Young liền quay lại với dáng vẻ vốn có. Một thoáng thả lỏng hiếm hoi qua đi, Ji Hye cũng bị kéo về vị trí đối đầu với anh. Tất nhiên là tâm trạng của cô đang chẳng mấy vui vẻ. Lời thoại mà Jae Young lựa chọn thật sự quá hợp lý, cứ như là lấy ra từ trong đầu Sang Woo vậy. Ji Hye còn chưa tỏ tình mà đã cảm thấy như mình vừa bị đá luôn rồi.

Thật ra cô cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần để ngày mai bị đá. Ji Hye không hề kỳ vọng lần này mình có thể được toại nguyện. Cô muốn tỏ tình chỉ là để khắc sâu hình ảnh của mình vào trong tâm trí Sang Woo mà thôi. Cứ từ từ vun đắp tình cảm thì nhất định sau này cơ hội sẽ đến với cô. Không nhất thiết phải trong

học kỳ này, là bất cứ một ngày nào đó trong tương lai cũng được. Đó chính là chiến lược của Ji Hye.

“Em hiểu những gì anh muốn nói. Nhưng nếu em đã không thể gây ra sự uy hiếp nào với anh, thì sao anh lại phải gọi em ra tận đây?”

Ji Hye đã không thể kiềm soát được biểu cảm thêm một giây phút nào. Đáng ra cô phải dùng ánh mắt khôn khéo để nhìn vị tiền bối hơn mình đến sáu niên khóa kia, nhưng cô thật sự chẳng còn hơi sức đâu để tỏ ra mềm mỏng được nữa. Jae Young nhìn cô chằm chằm rồi trả lời:

“Tại thấy bức mình thôi.”

Những lời này nói ra cũng quá thiếu thận trọng rồi. Cảm giác như Jae Young không hề coi cô ở thế ngang bằng với mình, và điều này khiến cho Ji Hye tổn thương một chút.

“Dạo này anh rất nhạy cảm, cứ nghĩ đến chuyện Sang Woo ở nơi anh không nhìn thấy học bài cùng người khác, nói chuyện phiếm cùng người khác, ăn cơm cùng người khác, đi dạo cùng người khác... là trong lòng anh lại thấy khó chịu.”

Đầu Ji Hye đau như búa bổ. Tình huống hiện tại làm cô nhớ đến một bộ phim về bà mẹ chồng bị ám ảnh với con trai nên đã tìm mọi cách ngăn cản con dâu, và cả câu chuyện về một ông chồng mắc chứng nghi ngờ tất cả các mối quan hệ xung quanh vợ nữa. Sao cô nghe nói Jang Jae Young lạnh lùng lắm cơ mà. Nhìn dáng vẻ hiện tại của anh, Ji Hye thật sự không hiểu tại sao mọi người có thể nhận định như vậy được nữa. Jae Young tiếp tục từ tốn lên tiếng.

“Đã như vậy rồi mà có người còn đòi tỏ tình. Dù biết là chuyện viển vông thôi nhưng anh vẫn thấy ghét. Ghét việc em nói những lời đó với Sang Woo, cũng ghét cả việc Sang Woo phải nghe những lời đó từ em. Ji Hye này, em biết anh đang nói gì không?”

Dĩ nhiên là cô biết anh đang nói gì, nhưng mà cô không hiểu. Nếu đã tự tin đến thế thì tại sao phải ghen tuông với cái người chẳng có tí hy vọng nào như cô? Hơn nữa, với tư cách một vị

tiên bồi từ xưa đến nay chỉ toàn chọn những chị gái xinh đẹp để hẹn hò, sao tự nhiên anh lại yêu đơn phương một người lạnh nhạt và khó tính như Sang Woo chứ? Ji Hye thật sự cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

‘Rốt cuộc là tại sao nhỉ?’

Nếu nghiền ngẫm lại những lời hẹp hòi và trái khoáy của Jae Young này giờ thì Ji Hye lại bỗng có một cảm giác khác.

Dù đã từng cảm thụ rất nhiều tác phẩm văn học, nhưng cô thật sự vẫn không thể hiểu được tại sao Madame de Rênal lại bị hấp dẫn bởi Julien^(*), hay vì lý do gì mà Quasimodo lại nồng nàn với Esmeralda^(*) đến vậy. Ji Hye chưa từng trải qua tình cảm nồng nhiệt bao giờ nên vẫn luôn nghĩ nó là thứ chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết mà thôi. Thế nhưng người con trai đang gầm gừ về chuyện cô ăn cơm đi dạo với Sang Woo kia lại sở hữu sự khát khao mà cô mong mỗi một lần có được.

‘Xem ra đúng là tình yêu rồi...’

Chính xác là cảm xúc từ tận đáy lòng. Và không chỉ có thể...

‘Anh rất ghét tên kh... à, rất ghét người đó. Ghét đến mức không biết phải làm sao.’

‘Tiền bối Jang... Jae Young, hình như anh ta có bạn gái đúng không?’

‘Nếu em đồng ý thì 6 giờ chúng ta gặp nhau ở quán Cây Olive nhé.’

Đầu óc Ji Hye nhanh chóng vận hành để nắm bắt được tình hình hiện tại. Sao cô lại không nhận ra sớm hơn nhỉ? Ngoài lúc chơi game và yêu cầu cô giải thích về môn Lý luận Văn hóa, Sang Woo chỉ tỏ ra năng nổ khi nhắc đến những điều liên quan đến Jang Jae Young mà thôi.

‘Thế này thì không phải là đơn phương rồi.’

Sức chiến đấu của Ji Hye bỗng giảm đi rõ rệt. Mọi chuyện bắt đầu trở nên dần ăn khớp với nhau. Nếu Sang Woo thật sự có khuynh hướng như vậy thì giờ đã có thể giải thích được lý do tại sao anh lại không hề nhìn cô lấy một lần. Có khi hai người họ đã

hẹn hò với nhau rồi cũng nên. Jae Young chỉ vì quan tâm đến Sang Woo nên mới nói dối cô như vậy thôi. Ji Hye đưa tay lên chà chà khuôn mặt. Sự thất bại đang hiển hiện ngay trước mắt cô.

“Xin lỗi nhưng anh không đủ thời gian và sự rảnh rỗi để ngồi đây nhìn em lo lắng đâu. Và anh cũng không có tâm trạng để làm chuyện đó. Nói xong những điều cần nói thì anh sẽ đi ngay.”

Một lúc sau, Jae Young liền thoảng nói với cô, Ji Hye gật gật đầu rồi chỉnh lại tóc tai. Cô ngồi thẳng người nhìn về phía đối phương. Đối diện vẫn là một gương mặt vô cảm hết như lúc cô bước vào quán cà phê.

“Chu Sang Woo là một người đáng để nổi lòng tham. Anh hiểu điều này. Đầu óc thông minh, cư xử đáng yêu, có tinh thần tuân thủ luật pháp, cổ siêu đẹp. Đã thế sau này tốt nghiệp còn chắc chắn sẽ kiếm được nhiều tiền nữa.”

‘Vãi chưởng... Cái anh này làm sao vậy?’

Ji Hye nheo mắt nhìn nhưng Jae Young lại chẳng buồn bận tâm đến cô, anh vẫn cứ tiếp tục cuộc trò chuyện mang tính thủ tục này.

“Anh có quyền gì mà bắt em bỏ cuộc đâu? Nhưng hãy dứt khoát kết thúc việc em quanh quẩn bên cạnh Sang Woo giống như bây giờ đi. Nếu hiểu rồi thì tự mình lo liệu nhé.”

Ji Hye cười gượng. Nãy giờ anh có khác gì đang bắt ép cô từ bỏ Sang Woo đâu, cái gì mà tự mình lo liệu chứ? Thế nhưng cô cũng khá bối rối vì không biết anh sẽ nói gì tiếp theo. Đúng lúc này Jae Young vừa cười vừa lên tiếng.

“Tất nhiên là nếu em vẫn tiếp tục quanh quẩn bên cạnh cậu ấy thì sẽ đành phải dính liền với cả anh. Không giống như em, anh đây đích thực là một chương ngại vật hàng thật giá thật đấy.”

“...”

“Độ gay cần đúng là đáng mong đợi.”

‘Chuyện đó thì em đoán ra được.’

Ji Hye - người đã đánh mất toàn bộ năng lực chiến đấu - lại nở trên môi một nụ cười nhân nhật. Ban này khi bước vào đây, cô đã chỉ định làm sáng tỏ lập trường của bản thân rồi sẽ rời đi ngay, song khi tình tảo lại thì cô đã bị đánh cho te tua mất rồi. Ji Hye dùng nốt chút sức lực của mình để nói:

“Anh đang uy hiếp em ạ?”

“Ừ đúng rồi, anh tưởng mình đã thông báo ngay từ đầu.”

“Em không nghe thấy.”

“Uy hiếp chỉ dừng ở đây thôi. Giờ là đến phần hòa giải.”

Jae Young cầm túi tài liệu bên cạnh mình lên. Ji Hye nhận lấy chiếc túi khá nặng đó với biểu cảm ngờ vực.

‘Chẳng lẽ là tiền mặt?’

Một suy nghĩ hoang đường lướt qua tâm trí cô. Nhưng khi mở ra bên trong lại là một tập giấy A4.

Nội dung của nó bao gồm ảnh chụp và thông tin lý lịch vắn tắt của rất nhiều người. Ji Hye nhăn nhó lật từng trang trong danh sách. Nào là con trai của đại biểu quốc hội, giọng ca chính của nhóm nhạc, sinh viên Y khoa, sinh viên Luật, sinh viên Thanh nhạc, vận động viên bóng chày không chuyên, nhà phát triển robot, diễn viên lồng tiếng, người sắp đi làm tại doanh nghiệp lớn của nước ngoài... Prohle của một đám đàn ông con trai cứ thế lướt qua trước mắt Ji Hye.

“Anh không rõ sở thích của em là gì nên đã tự chọn ra vài người. Tất cả đều có thể mai mối cho em. Nếu em không vừa lòng ai thì anh có thể làm cho em một cái danh sách khác.”

“Rốt cuộc có tổng cộng bao nhiêu người vậy ạ?”

“Năm mươi người.”

“Eric Smithson? Người này là sao...”

Thậm chí còn có cả một người quốc tịch Thụy Điển ở đây.

“Nó giỏi tiếng Hàn lắm. Có khi còn giỏi hơn cả em ấy chứ.”

“Anh nói những chuyện vô lý này làm gì?”

Tình huống hiện tại hoang đường đến mức khiến cho Ji Hye phải bật cười. Mang theo tâm trạng phở phác cho số phận, cô lật

tới tận trang tài liệu cuối cùng. Một gương mặt quen thuộc bỗng xuất hiện.

Park Hyung Jin, 21 tuổi, cao 180cm, khoa Triết học Đại học Hàn Quốc, hiện là chủ tịch câu lạc bộ Kịch, một diễn viên triển vọng, có tinh thần trách nhiệm cao, thuộc mẫu người ân cần khi hẹn hò.

“Người này... Là cái vị Frankenstein đó đúng không?”

“Hôm ấy trang điểm đậm thế em mà vẫn nhận ra à?”

“Sao mà không nhớ cho được? Anh cử người này ra bàn bọ em tận mấy lần liền.”

“Về sau là cậu ấy tự ra mà. Hình như nó cũng để ý đến em lắm đấy.”

Ji Hye im lặng phồng hai má lên. Trông mặt mũi như vậy mà lại bằng tuổi cô sao, đúng là vô lý dừng dừng. Vừa mới nghĩ đến đó thì dòng chữ “khoa Triết học” liền đập vào mắt cô.

“Vậy Hyung Jin chính là ứng cử viên số một đúng không?”

“Không hề, em đã nói gì đâu.”

Ji Hye sắp xếp tập tài liệu mai mối dày cộp trong túi giấy rồi nhét vào cặp.

Cô ngồi thẳng người nhìn Jae Young. Mặc dù đã thật sự khuất phục trước sự uy hiếp và thỏa hiệp của anh, nhưng cô vẫn không muốn bị coi là một con nhóc dễ bắt nạt.

“Em hiểu rồi. Em sẽ thử suy nghĩ đến việc từ bỏ tình cảm của mình.”

“Anh rất vui vì em đã hiểu.”

“Anh đừng hiểu lầm. Em từ bỏ không phải vì sự uy hiếp hay thỏa hiệp của anh. Mà là do em không thể đánh mất lý trí và cư xử mặt dày như anh vì chuyện này được. Vả lại em cũng không thích xen vào một mối quan hệ đang nồng nhiệt của người khác. Lý do chỉ có vậy thôi.”

Jae Young cười cười không nói. Vẻ mặt đúng kiểu “Sao cũng được”. Ji Hye ngẩn ngừ lên tiếng:

“Vậy làm bạn có được không?”

“Không được. Bây giờ em không nghe thấy anh nói gì à?”

Anh trả lời ngay lập tức. Ji Hye thấy hơi tủi thân nên liên cao giọng.

“Tại sao lại không được? Anh biết thừa là anh Xà Lách không hề quan tâm đến em mà. Bọn em chỉ là mối quan hệ kinh doanh giống như khi anh rút tiền vào máy bán hàng tự động thì nó sẽ nhả ra kiến thức môn Lý luận Văn hóa thôi. Nếu mà giải thích sai thì sẽ bị coi như một cái máy hỏng và còn bị bắt phải học lại lần nữa ấy chứ.”

“Nhưng chuyện đâu phải mới ngày một ngày hai.”

“Em đối với anh Xà Lách không chỉ là yêu thích theo kiểu trai gái. Mà mỗi khi ở bên cạnh anh ấy em còn thấy rất vui vẻ và thú vị nữa. Vậy nên em mới ngỏ ý muốn làm bạn.”

“Chính vì em như thế nên anh mới ghét đấy.”

Jae Young khoanh tay nói chuyện với vẻ mặt dày.

“Bộ em là em gái của Sang Woo à? Còn chẳng có chung giọt máu nào với nhau, ‘anh’ cái gì mà ‘anh’^(*). Chưa hết, em lòi đâu ra cái thói vô lễ mà cứ gán tên gọi của rau củ vào danh xưng của tiền bối như thế?”

“Anh Xà Lách cho em gọi như vậy rồi nhé.”

“Nhưng anh không thích. Không được gọi thế nữa.”

“Vậy từ giờ em phải gọi là gì?”

“Tốt nhất là đừng gọi nữa. Nếu cần thiết quá thì gọi là Chu ssi^(*) đi. Ê, Chu ssi ới! Kiểu thế.”

Tiếng phì cười và thở dài được Ji Hye phát ra cùng lúc. Jae Young cũng cười, có lẽ chính anh cũng cảm thấy bản thân mình lố bịch lắm. Đâm ra cô không phân biệt nổi anh đang nói đùa hay nói thật.

‘Cái tình huống hiện tại là sao đây?’

Tâm trạng buồn bã xen lẫn thoải mái khiến Ji Hye có chút hỗn loạn.

“A, thiệt tình... Anh Xà... à không, Chu ssi, tiền bối Chu có biết anh là người như vậy không?”

“Anh chẳng biết nữa. Đạo này hình như Sang Woo đang cho rằng anh là một bé thiên thần thiết kế giỏi hay sao ý.”

“Thật tiếc cho tiền bồi Chu.”

“Em mà biết anh đã vất vả thế nào thì sẽ không nói ra được câu đó đâu.”

Jae Young vừa lau bầu vừa lấy điện thoại từ trong túi ra để xem giờ. Ji Hye vẫn dõi theo chăm chú khi anh bắt đầu đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Anh phải đi đây. Khi nào muốn đi xem mắt thì cứ liên lạc anh.”

“Em biết rồi.”

“Đừng gọi điện nhé. Sang Woo sẽ hiểu lầm mất.”

“Thiệt tình cái anh này!”

Ji Hye không nhịn được nữa hét lên.

“Nghe giống một lời nói đùa nhỉ? Nhưng không phải vậy đâu.”

Jae Young bỏ lại một câu như thế rồi rời đi. Anh rời khỏi quán cà phê một lúc rồi mà Ji Hye vẫn cứ thần thờ ngồi nhìn về phía đối diện. Trên môi cô là một nụ cười mệt mỏi, đầu óc thì hoàn toàn trống rỗng.

“Cuối cùng mọi chuyện lại thành ra như vậy.”

Đây là một trận đấu mà cô không hề có cơ hội chiến thắng. Từ bỏ đúng là quyết định sáng suốt rồi. Tuy đã cố an ủi bản thân nhưng cảm giác tiếc nuối vẫn là không thể tránh khỏi.

Cô nghĩ đến chuyện bao nhiêu công sức của mình đều đã đổ sông đổ bể, nghĩ đến dáng vẻ nức cười của bản thân, nghĩ đến lý do tại sao mình lúc nào cũng không tinh ý như thế, nghĩ xem nếu giờ mà có một tình yêu nóng bỏng như trong phim thì sẽ là loại cảm giác gì. Nghĩ, nghĩ, rồi lại nghĩ. Giống hệt với mọi lần, không phải trái tim mà não bộ của cô mới là thứ liên tục chuyển động.

Thật ra Ji Hye không hề ghét bản thân mình như vậy. Giờ đã là thế kỷ XXI rồi, cũng đâu phải là thời đại Romeo và Juliet cùng

nhau tự tử.

“Vậy là từ giờ mình phải tập trung học hành thôi.”

Ji Hye nhún vai đứng dậy. Ít nhất thì trong kỳ thi cuối kỳ sắp tới, kết quả của cô sẽ phải tốt hơn một Chu Sang Woo đang mãi mê yêu đương cuồng nhiệt kia. Đã chăm chỉ lắm rồi mà kỳ thi giữa kỳ lại thua anh ấy đến tận 8 điểm. Cô vẫn còn lòng tự trọng của mình đấy nhé. Ji Hye mở cửa quán cà phê ra, bầu trời xanh trong vắt bỗng ụp vào tầm mắt cô.

“Thời tiết hôm nay đẹp quá, đúng là phiên chết đi được.”

Câu chuyện yêu đương thứ tư của Ryu Ji Hye - một người con gái không thể trở nên lãng mạn - đã kết thúc trước cả khi kịp bắt đầu như vậy đấy.

Bổ sung đặc điểm mới về người yêu tương lai: Xung quanh anh ta không được phép có mỹ nam nào.

[Khoa Văn học Pháp Ryu Ji Hye: Tiền bối, ngày mai em có việc gấp nên không thể đến cuộc hẹn được. Em xin lỗi anh nha.] 22:37

[Tôi: Anh biết rồi.] 23:49

Sang Woo trả lời tin nhắn xong liền đặt điện thoại xuống. Buổi hẹn tối thứ Sáu bị hủy sẽ dẫn đến hai tình huống biến động. Thứ nhất là cậu có thể đến phòng thực hành đúng giờ. Thứ hai...

“Mình phải xử lý chúng thôi.”

Cậu nhìn hai tấm vé xem phim trên mặt bàn. Chúng là tài sản trị giá 10 ngàn won. Đó chính là hai tấm vé mà Jae Young đã nhét qua khe cửa nhà cậu vào hai tháng trước, Chủ nhật tuần này là ngày hết hạn. Ji Hye đã cho Sang Woo máy chơi game, chỉ có điều vì hôm đó say quá nên cậu làm mất nó rồi. Thế nhưng tay đã nhận một thứ trị giá đến 130 ngàn won mà chỉ mời cô một bát mì udon thì quả thật có chút không đúng, vậy nên cậu đã định cho cô thêm hai tấm vé xem phim kia nữa. Giờ cuộc hẹn đã bị hủy rồi nên chuyện này bỗng trở thành công cốc.

‘Hay là mình bán đi nhỉ?’

Cân nhắc đến lịch trình di chuyển ngày thứ Sáu và các mối quan hệ thân quen, đối tượng mà cậu có thể chào bán chỉ có đúng hai người. Choi Yoona và Jang Jae Young. Trong hai lựa chọn đó thì đương nhiên bán cho Yoona sẽ tốt hơn bán lại cho Jae Young rồi (chưa kể lúc anh cho cậu tấm vé, hai người còn đang cãi nhau). Nghĩ đến đây, bỗng nhiên trong đầu Sang Woo lại nhớ đến những điều Jae Young từng nói, chúng tuôn ra ào ào như thể cậu vừa search từ “phim” ở trong não vậy.

‘Em có xem phim không?’

‘Hả? Anh đâu có mời em đi xem phim. Ý anh là em có xem phim một mình không.’

‘Chúng ta đi xem phim đi.’

‘Này, tên nhóc khôn nạn nhà em. Chỉ là một lời mời xem phim thôi mà cũng khiến em ghê sợ đến nỗi bỏ cả học sao?’

‘Bộ em sống ở thời Joseon à? Anh nhìn thấy đám con trai đi xem phim với nhau suốt này.’

Ngày Jae Young mang đến nơi làm thêm của cậu một chiếc laptop không có RAM, ngày đầu tiên cậu cảm nhận được sự hấp dẫn về mặt giới tính từ anh, và cả cái ngày anh chửi thề trước cửa nhà cậu rồi bỏ đi... Sang Woo chưa từng quên đi bất kỳ khoảnh khắc nào trong số đó.

“Hình như anh ấy rất thích xem phim thì phải.”

Ngẫm lại mới thấy Jae Young suốt ngày lải nhải về phim ảnh rồi nhạc phim các thứ. Tự nhiên cậu lại nghĩ đến một phương thức khác có thể xử lý hai tấm vé xem phim kia mà không cần phải bán chúng đi. Tuy vậy sau khi đắn đo một hồi, cậu vẫn quyết định tạm gác phương án hai này sang một bên.

Nửa đêm, Sang Woo mở hòm mail ra để kiểm tra phần công việc mà Jae Young gửi. Cậu phản hồi lại những điểm chưa ứng rồi tắt máy tính. Sau khi căn phòng chìm trong bóng tối, Sang Woo chui vào trong chăn và nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

return 0;

“Người ngồi ở kia đi đâu rồi ạ?”

Jae Young tập trung làm việc đến nỗi đã chỉ dùng ánh mắt để chào hỏi Sang Woo, nhưng vừa nghe thấy câu hỏi này anh liền lập tức xoay ghế nhìn về phía cậu. Chiếc áo phong in hình lục giác lồng trong lục giác của anh trông thật sự rất hay ho. Chỉ là biểu cảm trên gương mặt anh dường như đang có chuyện gì đó không hài lòng.

“Em còn chưa chào anh mà lại hỏi câu đó á?”

“Nhìn anh bận quá nên em mới không chào mà.”

“Nêu nhìn anh đang bận thì đáng lẽ ra em đừng nên hỏi mấy câu chết tiệt như thế mới đúng.”

“Em xin lỗi, anh làm việc tiếp đi.”

Sang Woo hơi bối rối vì bị tấn công đột ngột, song lời chỉ trích của anh có lý quá nên cậu đành cụp đuôi xuống. Khi đang sắp xếp chuột cùng laptop thì Jae Young lại quay sang hỏi.

“Sao em lại hỏi Choi Yoona?”

“Em có việc, mà nếu chị ấy không có ở đây thì không làm được việc đó.”

“Ý anh hỏi đó là việc gì.”

“Em muốn bán một thứ?”

“Vậy bán cho anh này.”

Sang Woo nhăn nhó nhìn anh. Với cái bầu không khí này thì Jae Young tuyệt đối sẽ không buông tha cho cậu đâu, trừ khi nghe được câu trả lời mà anh muốn. Cậu quyết định nói thẳng ra luôn thay vì lãng phí thời gian.

“Em định bán hai tấm vé xem phim anh từng nhét qua khe cửa nhà em, cuối tuần này là hết hạn rồi.”

Nụ cười trên môi Jae Young trở nên vắn vẹo. Đó chính là lý do khiến cậu không định nói đó. Cả hai người đều chẳng thoải mái với chủ đề này. Trước khi Jae Young chửi bới, cáu gắt, hoặc thất bại trong việc kiểm chế bất cứ thứ cảm xúc nào khác, Sang Woo đã nhanh miệng nói luôn:

“Anh sẽ không mua đúng không?”

“Đây là lúc để em nói những lời đó à?”

“Thế thì... chúng ta đi xem phim nhé?”

Mi tâm anh nhú chặt. Biểu cảm đúng kiểu chẳng hiểu cậu đang nói cái quái gì cả. Sang Woo vút xuống một câu “Anh không thích thì thôi.” rồi xoay người về phía màn hình của mình. Không ngờ tiếng ghế xoay lộc cộc lại vang lên bên cạnh.

“Anh và em, chỉ hai chúng ta thôi á?”

Sang Woo im lặng gật gật. Ánh mắt đang nhìn chằm chằm kia khiến gò má cậu nóng lên. Anh trầm mặc hồi lâu rồi mới lên

tiếng:

“Con trai đi với nhau... không ghê tởm nữa à?”

Sang Woo vẫn hướng mắt về phía màn hình. Lúc trước cậu đã nghiêm túc cho rằng mọi chuyện là như vậy, thậm chí hiện tại cậu vẫn giữ nguyên cách nghĩ đó. Vậy nên khi nghe anh chất vấn, Sang Woo dần dần rơi vào trạng thái chẳng biết biện minh cho mình thế nào.

“Giờ đã bớt một chút rồi ạ.”

“Đã đi nặng rồi thì còn ngại gì xì hơi nữa?”

“Thiệt tình cái cách so sánh... Nếu anh không muốn đi thì thôi. Em sẽ đăng lên ‘Vương quốc đồ cũ’.”

Jae Young dần chìm vào trầm tư. Chỉ đến khi Sang Woo đăng nhập vào trang bán đồ cũ và viết xong tiêu đề bài post thì anh mới lên tiếng.

“Vé này đặt trước ở Jeong Ryun Dong. 10 giờ tối ngày mai anh sẽ đón em ở cửa tiệm net.”

Bàn tay đang nhập giá bán của Sang Woo dừng lại. Câu nói của anh đơn giản chỉ là lời thông báo thời gian và địa điểm, vậy mà không hiểu sao trái tim cậu lại đập thành thịch như thể vừa nghe được âm thanh gì đó nóng bỏng lắm.

‘Cũng có phải chuyện gì to tát đâu.’

Choi Yoona không có ở đây nên Sang Woo đành phải chuyển sang phương án hai thôi mà. Dù sao thì người này gần đây đã vẽ xe cần cẩu cho cậu, lại còn đút há cỏ cho cậu ăn, anh ấy là người đáng được nhận lợi ích từ 10 ngàn won này hơn ai hết.

Sang Woo đóng trang bán đồ cũ lại, mở ra một tab mới. Ngón tay cậu liên tục click chuột. Đây chính là lần đầu tiên đi xem phim sau bốn năm mười một tháng kể từ hồi cậu đi với bạn gái cũ.

“Anh chọn phim đi. Số 1 là *Superman Revival*, số 2 là *Em gái của Điệp viên*, số 3 là *Bbyu bbyu* và *kkyu kkyu*, số 4 là *Hot hot hot*.”

“Số 4, *Hot hot hot*.”

“Anh có biết đó là phim gì không đấy?”

Sang Woo nhìn chăm chăm vào tấm poster đỏ rực một lúc rồi quay sang hỏi Jae Young với vẻ đáng thương. Anh đã quay về chỗ ngồi của mình từ bao giờ, nhún vai trả lời cậu bằng biểu cảm cực ngây thơ.

“Không biết. Nhưng anh có linh cảm đó là phim người lớn.”

“Em sẽ chọn *Superman Revival*. Phim này có tỷ lệ người xem đứng thứ nhất.”

“Ôi trời, đương nhiên tiểu nhân phải tuân theo ý của đại quan rồi. Tiểu nhân nào có biết gì đâu.”

Chọn thời gian, chọn số lượng, chọn ghế ngồi, thanh toán. Sang Woo tiến hành một loạt các thao tác xong thì thông báo nhanh gọn:

Superman Revival, Rạp chiếu phim quốc gia Jeong Ryun Dong, 10 giờ 35 phút tối, phòng chiếu số 5, ghế L13, L14.”

“Cảm ơn đã thông báo cho tôi nhé, Siri^(*).”

“...”

Cuối cùng Sang Woo đã không chỉ hôn hít với con trai mà còn đi xem phim với con trai như vậy đấy.

`return 0;`

Thứ Bảy sau khi hết giờ làm thêm, Sang Woo thông báo với ông chủ rằng mình chỉ làm đến hết tháng Năm do bận rộn phát triển game và lịch thi cuối kỳ. Ông chủ tỏ ra rất tiếc nuối, còn hỏi cậu kễ xem Sang Woo đang bận rộn những việc gì khiến cho cậu bị muộn mười phút so với giờ về. Cho nên thay vào đó cậu đã xin ngày mai được về sớm mười phút rồi mới bước chân xuống mấy bậc thang.

Vừa đặt chân xuống mặt đường nhựa, cậu đã nhìn thấy xe của Jae Young đậu ngay phía trước. Một chiếc xe có cửa hậu được thiết kế nhấn mạnh theo đường thẳng, vì thuộc loại xe thùng màu trắng nên trông chẳng khác gì mấy cái tủ lạnh, đã thế gương chiếu hậu lại còn màu đỏ nữa chứ. Chủ nhân của nó lúc này đang đứng tựa vào thân xe nghịch điện thoại.

Jae Young mặc sơ mi trắng cùng quần bò xám sáng màu giống hệt như lần đầu tiên Sang Woo gặp anh. Hôm nay anh không đeo khuyên tai, cũng không đeo kính, tay áo xắn lên để lộ ra đồng hồ dây da đeo trên cổ tay. Tuy không biết chính xác là khác ở đâu nhưng kiểu tóc của anh hình như đã thay đổi một chút. Sang Woo hơi khựng lại trong giày lát rồi mới tiếp tục bước đi.

‘Không biết bộ dạng của mình trông như thế nào nhỉ?’

Lần đầu tiên trong đời cậu để ý đến vấn đề quần áo. Tầm mắt của Sang Woo chạm xuống đôi giày thể thao màu đen cùng chiếc quần bò đã cũ của mình, sau đó dần dần hướng lên chiếc sơ mi xanh đang mặc. Bước chân của cậu hơi chậm lại rồi mới quay về tốc độ cũ.

‘Chỉ là đi gặp Jang Jae Young thôi mà, sao mình phải để ý chứ?’

Sang Woo lại gần chiếc xe với tâm trạng không mấy thoải mái. Jae Young ngẩng đầu lên nhìn cậu mỉm cười.

“Chào em.”

“Xin lỗi anh vì em ra muộn.”

“Buổi hẹn hò đầu tiên nè. Anh hồi hộp quá.”

“Đừng dùng từ ngữ kỳ lạ như vậy, tập trung lái xe đi.”

Jae Young coi như không nghe thấy cậu nói gì, cánh tay anh vươn ra mở cửa ghế phụ lái. Sang Woo hơi ngần ngừ khi anh ra hiệu cho cậu vào xe. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu ngồi lại chiếc xe này kể từ “ngày hôm đó”.

“Kính của anh đâu?”

“Hôm nay anh không đeo.”

“Thế để em lái cho nhé.”

“Không được.”

“Em có bằng hạng 1 phổ thông đấy.”

“Để anh lái cho.”

Jae Young di chuyển nhanh về phía ghế lái, mở cửa ra và ngồi vào vị trí. Sang Woo nhìn anh một lúc rồi lại nhìn đồng hồ điện tử trên cổ tay. Bây giờ là 22 giờ 12 phút. Phim sẽ chiếu vào lúc 22

giờ 35 phút, hai người họ chắc chắn không thể đèn Jeong Ryun Dong trong 10 phút được. Nếu còn tiếp tục mất thời gian nữa sẽ muộn giờ chiếu mắt. Chẳng còn cách nào khác, Sang Woo đành ngồi lên ghế phụ lái rồi đóng cửa lại.

Jae Young cài dây an toàn xong thì dùng cánh tay tựa nhẹ lên ghế của Sang Woo rồi quay đầu nhìn ra phía sau, tay còn lại của anh bắt đầu di chuyển vô lăng một cách đồng bộ. Anh chỉ đang lùi xe thôi mà không hiểu sao ánh mắt của Sang Woo cứ rơi xuống hai chiếc cúc áo không cài để lộ ra xương quai xanh ở phía đối diện. Những đường gân chạy dài từ cổ lên đến tận quai hàm. Cậu bỗng cảm thấy hơi chóng mặt, trạng thái không tỉnh táo khiến cậu muốn liếm thử lên góc mặt nghiêng nghiêng kia một chút. Thế nhưng Jae Young lại đột ngột đổi hướng chỉnh lại cần số, ánh mắt hai người cứ thế chạm nhau.

“Toàn chuyện nhỏ nhặt mà em cứ xét nét không đâu.”

Jae Young vừa quay đầu nhìn về phía trước vừa lẩm bẩm. Ngẫm nghĩ mãi mà Sang Woo vẫn không hiểu anh đang nói gì. Trong lòng cậu vô cùng bất an.

“Em đang để ý chuyện anh không đeo kính thì sao có thể lái xe tử tế đúng không?”

Người này đúng là đi guốc trong bụng cậu, Sang Woo gật gật đầu.

“Em có nhớ thị lực của anh là bao nhiêu không?”

“0.7, cận và hơi loạn một chút.”

“Với mức độ như vậy thì anh vẫn có thể nhìn rõ được biển báo.”

“Anh mua bảo hiểm chưa?”

“Kể cả có tai nạn thì anh cũng không bắt em trả phí sửa chữa đâu mà lo.”

“Thế sao anh lại không đeo kính?”

Mãi vẫn không thấy Jae Young trả lời. Trong lúc đợi đèn báo ngừng, anh quay sang nhìn vào mắt cậu.

“Để làm nên việc lớn thì em phải học cách chấp nhận những bất tiện nhỏ nhất.”

“Tự nhiên anh nói mấy lời này làm gì?”

Jae Young ném ra một câu “Anh không biết.” rồi lại tiếp tục lái xe. Sang Woo vẫn cảm thấy bất an nên quyết định không can trở anh nữa.

Jae Young không đỗ xe trong trung tâm thương mại mà đỗ bên ngoài bãi để xe có tính phí. Lúc cậu hỏi về hướng di chuyển thì anh thậm chí còn không thể trả lời tử tế. Trước giờ chiếu mười một phút, hai người gần như vừa đi vừa chạy đến rạp. Khi tới nơi Jae Young còn lể mể đi mua bỏng ngô khiến Sang Woo tức điên.

Tuy không kỳ vọng chuyến đi xem phim với anh sẽ là một trải nghiệm gì đó mãn nguyện, nhưng Sang Woo cũng không ngờ nó có thể điên rồ tới mức này. Giờ thì cậu đã biết bình thường anh sống như thế nào và tại sao trước giờ anh lại luôn đến trễ ở tất cả các buổi họp rồi.

“*Superman Revival* chiếu ở phòng chiếu số 5 ạ.”

Sang Woo mở điện thoại ra để kiểm tra vé theo lời hướng dẫn của nhân viên. Bị muộn những ba phút rồi mà Jae Young vẫn cứ thông thả như không.

“Chúng ta muộn rồi, anh nhanh lên đi.”

“Còn quảng cáo mười phút nữa cơ mà.”

“Người ta ghi rõ ràng trên này là phim sẽ chiếu lúc 22 giờ 35, giờ đã là phút thứ 38 rồi đây.”

Jae Young nhét vào tay Sang Woo cả bịch bỏng ngô, sau đó bốc một ít đưa lên miệng cậu. Tuy đang vô cùng bất mãn nhưng cậu vẫn đành bất lực há miệng ra nhai nhai. Đang định ăn xong sẽ nói tiếp thì Jae Young lại tiếp tục lặp lại hành động đó để chặn mồm cậu. Cứ như vậy cho đến khi hai người tới được phòng chiếu.

“Ghế L13, L14.”

“Chỗ đẹp đây.”

Jae Young nhìn vị trí trên vé rồi tiến vào bên trong rạp chiếu phim tối tăm. Vì là suất chiếu cuối, vả lại thời gian cũng đã muộn rồi nên người đến xem cũng không đông lắm. Dây ghế của họ ngồi hoàn toàn vắng vẻ, chỉ có một cặp vợ chồng già ngồi ở tít phía cuối hàng.

Đúng như lời Jae Young nói, đoạn quảng cáo trên màn hình rộng đang chiếu đến phân cảnh cao trào nhất. Sang Woo vừa ngồi xuống ghế thì lập tức tắt điện thoại bỏ vào túi, cả người dựa về phía sau vì cuối cùng cũng tìm lại được cảm giác an toàn. Cậu chậm chậm chớp mắt, bình tĩnh xua tan tâm trạng hồi hải ban này.

Cổ họng cậu hơi khát. Sang Woo vừa mới nghĩ đến chuyện này thì Jae Young lập tức đưa tới một cốc nước có ga, cứ như thể anh có thuật đọc tâm vậy. Hình như anh cho rằng sẽ chỉ có mình mình uống cốc nước này nên trong cốc chỉ cắm duy nhất một chiếc ống hút. Sang Woo đang định lên tiếng bất bình thì bỗng lại thôi không nói nữa.

‘Hôn cũng đã hôn rồi, em còn để ý đến chuyện này làm gì?’

Chưa gì mà cậu đã đoán trước được câu trả lời của Jae Young.

Sang Woo im lặng hút một ngụm nước ngọt. Khi chiếc cốc vươn đến lần nữa, cậu đã lập tức cắn ngay lấy ống hút. Dòng nước đậm màu nhanh chóng chạy dọc theo đường ống trong suốt. Trong đầu Sang Woo hiện tại chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Sao người này cứ nhìn chăm chăm vào cậu thế?

Trong không gian tối tăm, thứ ánh sáng chớp tắt không ngừng rọi lên sườn mặt của Jae Young. Hết sáng rồi lại tối, khuôn mặt anh cũng vì thế mà biến hóa theo. Sống mũi cao tạo nên đường khuất bóng nơi gò má liên tục thay đổi hình dạng ngắn dài. Sang Woo vừa mới uống nước thôi mà giờ đã lại cảm thấy khát rồi. Đôi mắt cậu không chớp khiến cho bề mặt nhãn cầu bóng rât.

Rốt cuộc ai mới là người chiến thắng trong trận đấu mắt này đây? Có lẽ là Jae Young rồi. Bởi vì khi màn hình rộng bên trên vừa chuyển tối, kéo theo mọi thứ ánh sáng trong không gian đều

biên mát, Sang Woo đã nhắm mắt lại rồi vươn người trao anh một nụ hôn.

Một tiếng hét “Cứu tôi với!” đột ngột vang lên, vạn vật xung quanh cũng bừng sáng theo, Sang Woo giật thót trượt ra khỏi môi người đối diện. Đúng là xấu hổ chết đi được. Lần đầu tiên là do cậu tưởng anh đang ngủ, lần thứ hai cậu biện minh rằng mình đang say, những lần còn lại thì đều có thỏa thuận đằng hoàng, chỉ riêng lần này là cậu không được sự cho phép của cái người đang trợn tròn mắt kia mà đã tự ý hành động. Sang Woo chôn mặt trong lòng bàn tay để rồi lỡ luôn mất đoạn mở đầu của bộ phim.

‘Hổng biết rồi.’

Sang Woo không thích như bây giờ chút nào. Cậu liếc mắt về phía tên thủ phạm đã quyến rũ mình, vậy mà anh ta vẫn thản nhiên xem phim như chẳng có chuyện gì xảy ra. Bàn tay xảo quyệt như loài nhện của Jae Young đang đứng đưa đặt ở phần tay ghế chung giữa hai người. Sang Woo cưỡng ép bản thân ngồi thẳng dậy, ánh mắt hướng về phía trước màn hình.

Cũng may là bộ phim này khá đơn giản, Sang Woo bỏ lỡ mất phần đầu mà vẫn có thể dễ dàng hiểu được nội dung đại khái. Câu chuyện kể về một tên người ngoài hành tinh có thể bay lượn trên trời với vận tốc ánh sáng, da dẻ có khả năng chịu sự tổn thương về mặt vật lý, năng lượng thì chỉ cần hấp thụ từ ánh mặt trời là được. Xuyên suốt bộ phim, tên siêu nhân đó đã khám phá ra âm mưu lợi dụng điểm yếu của mình từ kẻ thù, để rồi sau này triệt hạ hẳn vĩnh viễn.

Sang Woo cảm thấy sự khổ sở của mình đang bị nhân lên gấp đôi. Một là vì mấy chi tiết không hiểu được trong phim, hai là vì bàn tay đang cử động liên tục của Jae Young. Những ngón tay trắng đến phát sáng đó hoàn toàn không chịu ngoan ngoãn nằm yên trong bóng tối. Hét gõ lạch cạch xuống tay ghế, vươn sang hai bên để giãn khớp rồi lại hướng lên trên xoay xoay vạn vạn. Trong suốt hai tiếng đồng hồ, Sang Woo đã cố tình ngó lơ gương mặt anh, đến mức cậu còn không biết rằng cơ mặt của mình đã cử động như thế nào. Dù sao thì người như cậu vốn chỉ cần một

bàn tay của đối phương thôi cũng đã đủ để thần hồn điên đảo rồi.

Sau khi bộ phim kết thúc, hai người rời khỏi phòng chiếu mà chẳng nói với nhau lời nào. Đi thang máy xuống tầng một, làn không khí ẩm áp bên ngoài lập tức ủa vào nơi cánh tay. Bầu trời đêm đen đang hòa cùng góc phố ngả xám. Lúc này đã là 1 giờ sáng, con đường lớn luôn chật kín người qua ở Jeong Ryun Dong bỗng trở nên thênh thang vắng lặng.

“Em thấy bộ phim thế nào?”

Sau chín phút không nói năng gì, Jae Young cuối cùng cũng chịu lên tiếng. Bàn tay trái của anh đang đút vào trong túi quần với vẻ nhân nhả.

“Superman được phân loại thành động vật hay thực vật hả anh?”

“Em hỏi cái quái gì thế?”

“Anh ta nhận năng lượng từ không khí và ánh sáng mặt trời mà. Dù cấu tạo cơ thể của anh ta vẫn phức tạp giống hệt loài người, nhưng việc duy trì sự sống lại dựa trên một quá trình tương tự như quang hợp. Có lẽ nên xếp anh ta vào dạng thực vật sẽ đúng hơn anh nhỉ?”

“Ờ... anh cũng không biết nữa.”

“Với cả cái đoạn cạo râu, sao anh ta xử lý được hết đám râu đó vậy? Rõ ràng lúc siêu tân tinh phát nổ, râu tóc anh ta có cháy sém đi tí nào đâu. Đương nhiên là máy cạo râu làm bằng thép thông thường cũng sẽ chẳng thể cạo nổi rồi.”

“Ờ, ừm...”

“Thật tội nghiệp khi Kryptonite^(*) lại là điểm yếu của anh ta.”

Có một cảnh duy nhất mà Sang Woo đã xem đến say mê trong bộ phim này. Đó chính là cảnh Superman - một nhân vật mạnh đến nỗi không ai địch nổi - lại đi phá hủy mẫu đá quý nhỏ bé được mang về từ hành tinh quê hương. Khi anh ta cầm miếng đá đó lên, làn da vốn chống lại được cả chất phóng xạ uranium bỗng trở nên yếu đuối như của con người bình thường. Cái cảm giác sợ hãi đó giống hệt với tình cảnh hiện tại của Sang Woo.

“Dù sao thì series này cũng đã đi ngược lại được với Deus ex machina^(*) rồi.”

“Đó là gì ạ?”

“Kiểu như cheat key^(*) ý. Khi ta lạm dụng nó nhiều thì sẽ không còn gì thú vị nữa. Vậy nên nhất định phải dùng ngay Kryptonite để dồn Superman vào bước đường cùng. Bởi nếu một nguy cơ mà được giải quyết quá dễ dàng thì nó sẽ chẳng còn nghĩa lý gì hết.”

“Ồ...”

“Các phim siêu anh hùng đại khái đều giống nhau cả. So với việc mang đến cho người xem một câu chuyện mới lạ, chúng thường tập trung vào những phân cảnh hành động và cấu trúc ‘trừng phạt kẻ ác’. Rất hiếm người để ý đến đến những chi tiết về quang hợp hay cạo râu như em. Điều quan trọng nhất với họ là Superman vô cùng đẹp trai và mạnh mẽ, đã vậy anh ta lại còn mặc một chiếc quần bó.”

Tay trái của Jae Young vẽ ra một đường quỹ đạo phức tạp giữa không trung. Sau khi kết thúc phần phát biểu của mình, dường như anh cảm thấy hơi nóng nên đã nắm lấy phần ngực áo sơ mi rồi quạt phần phật. Sang Woo ngẩn ngơ ngấm nhìn sườn mặt góc nghiêng bỗng dừng lại trở nên có học thức của anh.

“Tiền bối, em không nghĩ là anh lại thông minh như thế đấy.”

“Vậy em nghĩ gì về anh?”

Ngày trước thì là Giống loài khôn nạn, Tên côn đồ, Thằng thần kinh, Kẻ thích ngược đãi người khác, Tên rác rưởi. Thế nhưng giờ đã khác xưa nhiều rồi nên cậu cũng chẳng biết mình nghĩ gì về anh nữa. Sang Woo dời mắt khỏi Jae Young nhìn về phía trước, hàng cây cao vút được xếp theo quy luật đều đặn hai bên đường bỗng rơi vào tầm mắt cậu.

“Đây là đâu ạ?”

“Công viên Jeong Ryun.”

“Sao chúng ta lại đi đường này?”

“Vì đây là đường tắt.”

Sang Woo nhân nhó. Thế sao ban nãy anh không chọn đi đường này? Nếu vậy thì hai người đã không bị muộn rồi. Đang nghĩ đến đây thì Jae Young đột nhiên gõ nhẹ lên vành mũ lưỡi trai của cậu. Sang Woo quay sang, ánh mắt hai người chạm nhau. Vàng trắng đang rọi sáng phía sau mái tóc màu nâu nhân nhật của anh chói mắt thật đấy.

“Vậy em thấy thú vị hay vô vị?”

“Là sao ạ?”

“Xem phim xong em không có cảm nhận gì à?”

“Ừm... Em không biết nữa. Em chỉ thấy nó là một bộ phim kỳ lạ thôi.”

Sang Woo chột tò mò nên cũng hỏi anh “Tiền bối thì sao?”. Jae Young quay sang nhìn vào mắt cậu rồi trả lời:

“Anh thì thấy thú vị.”

“Ở đoạn nào?”

“Không biết nữa.”

“Sao anh lại không biết?”

“Mải nhìn mặt em nên anh có xem phim đâu.”

Sang Woo nghẹn lời. Không hiểu sao cậu lại đột ngột dừng bước. Jae Young vẫn tiếp tục tiến về phía trước như cũ, trong khi cậu lại đứng yên một chỗ dõi theo bóng lưng anh.

Thình thịch. Thình thịch. Thình thịch. Sang Woo cố gắng bình ổn lại nhịp tim đang bùng lên trong sự khoái cảm và phi khoái cảm của mình, bóng lưng phía trước cứ thế ngày càng rời xa. Và rồi cậu chợt phát hiện ra điểm mâu thuẫn trong lời nói của Jae Young. Sang Woo nhanh chóng đuổi kịp bước chân anh.

“Vô lý. Anh không xem phim. Nhưng lại thấy thú vị. Một trong hai câu đó chắc chắn là nói dối.”

“Cả hai đều là nói thật.”

“Anh không xem phim thì làm sao thấy thú vị được?”

“Em phát huy khả năng tưởng tượng của mình một chút đi, ông chú già.”

Vừa nghe được câu trả lời thông thả của Jae Young thì cậu đã khởi động đi tìm đáp án ngay. Dù vậy sự xông xáo vô ích của cậu lại chẳng dẫn đến đâu cả. Sang Woo đi sau lưng anh với gương mặt cúi gằm.

Ra khỏi công viên rồi mà con đường với những bức tường bao quanh vẫn trải dài trước mắt. Nơi đây là một địa điểm hẹn hò nổi tiếng ở Seoul, Sang Woo cũng đã từng ghé qua với bạn gái cũ. Khi ấy cậu đã rất khó chịu vì nơi này đông đúc quá, còn bây giờ đến một con chuột cũng chẳng thấy đâu, tất cả những gì cậu cảm nhận được chỉ có trái tim đang đập nhanh trong lồng ngực của mình mà thôi.

Hai người thả bước trên đường mà chẳng nói với nhau câu nào. Sang Woo nhìn thẳng về phía trước nhưng đuôi mắt lại nán lại trên bàn tay trái của Jae Young. Tay phải của anh hết gãi gãi mũi, vuốt vuốt gáy rồi lại đút vào túi quần, thế nhưng tay trái của anh thì vẫn luôn ở đó. Bàn tay ban nãy ở trong rạp chiếu phim đã liên tục cử động một cách tinh ranh, vậy mà giờ đây một phút trôi qua, hai phút trôi qua, rồi ba phút trôi qua... nó vẫn bất động ở kia tra tấn cậu. Sang Woo cúi xuống nhìn đồng hồ, hóa ra bây giờ đã là 2 giờ sáng.

‘Có đúng là đường tắt không vậy?’

Dù đã bị muộn hai tiếng so với giờ đi ngủ bình thường nhưng kỳ lạ thay, Sang Woo vẫn cực kỳ tỉnh táo. Cảm giác của cậu cũng nhạy bén hơn mọi khi rất nhiều. Cậu ở trong trạng thái sẵn sàng để không bỏ lỡ bất kỳ sự kích thích nào đến từ phía bên phải. Thanh âm hít thở của Jae Young, vết tích đến từ bàn tay đang đưa đưa, sự thay đổi độ dài bước chân, thậm chí là cả hình dạng nếp gấp trên chiếc quần dài anh đang mặc.

“Tiền bối Jae Young.”

“Sao thế?”

Giờ mà hỏi em có thể nắm tay anh không thì cậu có chút ngượng ngùng. Vậy nên Sang Woo quyết định không nói chuyện đó nữa.

“Còn bao lâu mới đến bãi đỗ xe thế ạ?”

“Sắp rồi.”

Sang Woo cảm thấy trong lồng ngực mình là những con sóng rì rào xô bờ. Tựa như một con thú dữ đang gào khóc trong lồng vậy. Lời van nài của nó rằng hãy mau nắm lấy tay người bên cạnh đi, nếu không chắc chắn sẽ có chuyện lớn xảy ra mất, khiến cho Sang Woo chẳng còn cách nào khác là nhắm mắt đưa tay.

Lòng bàn tay đang vung vẩy một cách tự nhiên của Jae Young lướt qua đầu ngón tay cậu. Và rồi khi Sang Woo còn chưa kịp làm gì thì hai bàn tay đã đan chặt vào nhau. Cậu lập tức len lén hít thở thật sâu. Những ngón tay níu chặt của họ đung đưa hết như quỹ đạo chuyển động của con lắc. Cảm giác tê rần nơi điểm chạm nhanh chóng lan ra khắp cơ thể.

“Tiền bối này.”

“Sao thế?”

“Không có gì ạ.”

Tất nhiên là “có gì” rồi. Con thú dữ bên trong cậu sau khi được cho nắm tay thì lại bắt đầu điên cuồng đòi hỏi hơn thế. Sang Woo đã nói là không được, ít nhất phải giữ cho cậu chút thể diện chứ, nhưng mà nói mãi nó vẫn chẳng chịu nghe.

“Tiền bối này.”

“Sao thế?”

“À không, không có gì đâu.”

Cứ như vậy, Sang Woo đi đến bãi đỗ xe trong sự giày vò. Lòng bàn tay đang nắm lấy tay Jae Young cũng đã đổ đầy mồ hôi, ướt đến mức có thể vắt ra được nước như cái giẻ lau luôn ấy chứ. Cậu thật sự thắc mắc suốt hai mươi lăm năm qua mình đã sống kiểu gì với cái dục vọng cao chót vót như thế này. Đúng là không tài nào lý giải nổi.

“Em buồn cười thật đấy. Bình thường chuyện gì mà em chẳng nói ra được. Hôm nay tự nhiên sao thế?”

Sang Woo ngẩng lên nhìn gương mặt đang bông đùa của Jae Young. Khoảnh khắc khuôn mặt anh - thứ mà nãy giờ bản thân cậu đã dùng hết sức bình sinh để trốn tránh - bỗng chạm vào tầm mắt, đầu óc Sang Woo hoàn toàn trở nên quay cuồng. Dục

vọng chao đảo chạy xôn xao trong lồng ngực. Sự ảnh hưởng này không tốt cho cậu chút nào. Nghĩ đến đây, Sang Woo nhanh chóng tách khỏi mối liên kết giữa hai bàn tay rồi lên tiếng trả lời:

“Hôm nay đúng là em có hơi kỳ lạ thật. Nhưng mọi người ở rạp chiếu phim thường rất hưng phấn mà. Trong Coca chắc không có chất kích thích đâu nhỉ?”

“Trước đây anh vẫn cho rằng em là một tên nhóc thiếu sáng tạo, nhưng giờ chắc anh phải suy nghĩ lại rồi.”

Sang Woo thật sự không biết cách dừng lại khi phải di chuyển trên một con dốc thẳng đứng. Trong lúc nội tâm cậu còn đang mâu thuẫn mãnh liệt thì bãi đỗ xe đã hiện ra trước mắt. Lúc đến rạp chỉ mất có mười phút, vậy mà lúc ra về lại mất đến tận ba mươi ba phút. Đã thế Jae Young còn mặt dày cảm thán:

“Chưa gì đã đến rồi nè.”

Sang Woo còn đang mãi suy nghĩ đến chuyện khác nên cũng chẳng buồn bắt bẻ câu nói của anh.

“Tiền bối này.”

“Ừ, nói đi.”

Nhưng chuyện này thật sự không dễ nói chút nào. Nghe kiểu gì cũng thấy ngốc nghếch. Sang Woo cố gắng đốc thúc bản thân, cậu dùng hết sức để dứt mấy lời định nói xuống giống như dứt mấy ngọn cỏ.

“Hai người đàn ông ngủ với nhau thì sẽ như thế nào ạ?”

“Cũng tượng tự như khi nam nữ ngủ với nhau thôi.”

“...”

“Đều là chuyện một người bị hấp dẫn bởi một người. Có gì khác nhau đâu chứ?”

“Tiền bối này.”

“Lại sao nữa?”

“Không có gì ạ.”

Jae Young chẳng buồn vận vẹo cậu như bình thường. Anh im lặng lấy chìa ra và mở khóa xe.

Bầu không khí ngọt ngào đã bao trùm suốt cả quãng đường về nhà. Jae Young không hề bày trò đùa hay nói năng linh tinh, anh chỉ tập trung duy nhất vào việc lái xe mà thôi. Vì không thể nhìn thấy gương mặt anh nên Sang Woo cũng chẳng biết lúc này anh đang bày ra biểu cảm gì nữa.

Chiếc xe phóng khoáng lao đi trên con đường vắng lặng, thế nhưng trái tim Sang Woo lại chẳng thể giống như vậy. Cảm giác ngọt ngào khiến cậu vô cùng bức bối. Đến chính bản thân cậu cũng không biết hiện giờ mình đang mong mỗi được về nhà sớm hơn, hay mong rằng thời gian hãy trôi chậm lại để cậu đi mãi không về nữa.

Chiếc xe đi với cái vận tốc chẳng hề mảy may quan tâm đến ước muốn của Sang Woo đã đổ xích trước khu nhà cậu từ bao giờ. Jae Young nhanh chóng dừng xe tắt máy. Tiếp đến là một khoảng lặng mà theo như cậu cảm nhận thì là rất lâu.

“Em định cầm rế trên xe anh luôn à?”

Giọng nói bông đùa vang lên nhưng chủ nhân của nó lại không hề cười. Thì rõ ràng bầu không khí này đâu thích hợp để cười. Biểu cảm trên gương mặt Sang Woo cũng đã cứng đờ cả rồi.

“Giờ em không xuống xe được.”

“Tại sao?”

“Em có chuyện cần làm.”

Sang Woo biết rõ nếu mình không làm gì thì chắc chắn sẽ không thể tỉnh táo lại được. Cậu nhìn sang bên trái, ở đó có một đôi mắt tựa như đang chờ đợi. Jae Young xoay người về phía cậu, khuỷu tay đặt lên đệm ghế.

“Em làm đi.”

Đôi mắt cậu nhìn anh cố tò ra điểm tĩnh nhưng trái tim thì đã đập thành thạch trong lồng ngực. Sang Woo làm theo những gì mình từng nhìn thấy trước đây, đầu gối đặt xuống gần cần số để làm điểm tựa, chân còn lại di chuyển vắt sang ghế lái bên cạnh. Mông cậu đặt xuống đầu gối anh, hai bàn tay siết lấy bả vai

người bên dưới. Jae Young tựa đầu về phía sau với đôi mắt mở to.

“Anh bảo em làm đi còn gì, sao lại ngạc nhiên đến vậy chứ?”

Sang Woo nâng tay phải lên mơn man gò má anh, và rồi cậu tiến về phía trước với đôi mắt nhắm chặt.

‘Phải thật điềm tĩnh.’

Trái với nội tâm ồn ào và lộn xộn của mình, đôi môi cậu lại đang nhẹ nhàng đặt xuống môi anh.

‘Phải thật chậm rãi.’

Sang Woo ngậm cánh môi trên của đối phương rồi đảo qua đảo lại như những gì mình đã từng học. Cậu có thể cảm nhận được miếng thịt non mềm trong khoang miệng, bàn tay bên dưới không ngừng vuốt ve lấy cổ anh.

‘Phải thật dịu dàng.’

Người này giờ không hề có bất cứ phản ứng nào phải đến lúc này mới bắt đầu đáp lại cậu. Sang Woo cứ hết mút vào rồi lại nhả ra trên cánh môi anh. Jae Young bất ngờ đưa lưỡi tới nghênh đón.

‘Phải thở bằng mũi.’

Sang Woo nghiêng đầu đi để nụ hôn thêm sâu, cậu kích thích đến tận cuống lưỡi của người bên dưới. Jae Young phát ra những tiếng rên rỉ vặn xoắn vào nhau. Bàn tay anh đã luồn vào trong áo sơ mi của cậu. Hai làn da nóng bỏng va chạm với nhiệt độ ngày càng cao.

Jae Young liên tục vuốt ve eo và lưng của cậu, mũ lưỡi trai cũng đã bị anh quăng đi nơi khác, bàn tay thì nắm hờ lên tóc cậu. Đầu ngón tay của Sang Woo mơn man từ tai cho đến khoe mắt rồi trượt dần xuống sống mũi... thỏa thích khám phá những nơi mà ngày thường cậu chỉ có thể nhìn ngắm. Không giống với hình dáng bên ngoài, tóc mái của anh hình như đã được bôi gì đó nên sờ vào hơi cứng cứng. Sang Woo dùng lòng bàn tay vuốt ve để phá vỡ cái gọi là phong cách của anh. Dù sao thì cơ hội được chạm vào Jae Young thỏa thích thế này cũng chẳng nhiều nhận gì cho cam.

Sự hưng phấn ngày càng trở nên mạnh mẽ mà không hề có dấu hiệu dừng lại. Sang Woo có thể cảm nhận rõ ràng khoái cảm và sự giãy vò ập đến cùng lúc. Sau không biết bao nhiêu lần thay đổi góc độ để hôn xuống, Jae Young cuối cùng cũng đẩy khuôn mặt của cậu ra. Sang Woo đã nghĩ rằng nụ hôn này sẽ kéo dài mãi mãi nên trong lòng cảm thấy hơi nuối tiếc. Cậu nhìn thẳng vào mắt anh. Đây là lần đầu tiên SangWoo thấy mặt anh đỏ đến thế.

“Em... đã luyện tập hả?”

“Vâng ạ.”

Sang Woo liếc mắt nhìn đồng hồ, nụ hôn của hai người đã kéo dài chín phút. Đúng là có luyện có hơn. Jae Young thở hổn hển với gương mặt nhợt nhạt:

“Luyện thế nào? Luyện... với ai?”

“Em không nói đâu.”

“Không phải với người đúng không?”

“Vâng ạ.”

“Vậy là được rồi.”

Jae Young nhìn cậu với mái tóc rối tung. Sang Woo có thể dễ dàng cảm nhận được sự hưng phấn trong mắt anh là cùng một loại với mình. Mà thực ra anh là người ngay từ đầu đã không hề giấu giếm dục vọng của bản thân.

“Em... vào nhà đây.”

Sang Woo nắm lấy tay nắm cửa để rời khỏi đùi anh. Nhưng đúng khoảnh khắc đó, Jae Young lại níu vai cậu xuống rồi ôm chầm cả người cậu vào lòng. Đôi môi anh khẽ đặt lên trán Sang Woo một nụ hôn.

“Cứ như vậy thêm một lát nữa đi. Anh run quá, vẫn chưa tỉnh táo lại được.”

Jae Young ôm chặt đến mức khiến cho Sang Woo cảm thấy khó thở. Cậu nhẹ nhàng nhắm mắt lại đối diện với ham muốn đang sục sôi trong lòng mình. Mọi chuyện lúc nào cũng thế. Sự kích động dâng trào luôn thống trị lấy toàn bộ cơ thể Sang Woo,

và cũng mới chỉ có một lần duy nhất là cậu thành công triệt tiêu được nó.

“Anh ới.”

Sang Woo gọi anh như vậy mà chẳng hề mang theo ý đồ gì. Và đó cũng không phải lời nói đến trong lúc thiếu tỉnh táo. Chỉ là cậu cứ luôn không thể đạt đến điểm cực hạn của mình, và dục vọng đang dần tan biến mới là thứ cầm lấy bánh lái điều khiển mọi chuyện lúc này mà thôi.

Jae Young không trả lời. Chỉ có hơi thở của anh là ngày càng trở nên nặng nề. Sang Woo mở miệng nói tiếp:

“Anh, em muốn ‘làm’... với anh.”

Bầu không khí chìm trong tĩnh lặng. Không ngờ giây phút này đây cậu có thể bình thản đến thế. Trái tim vẫn đập nhanh điên cuồng trong lồng ngực, nhưng thật ra từ lúc nhìn thấy anh dựa người vào xe đời mình thì trạng thái nhịp tim của cậu đã luôn như vậy rồi. Trong lòng Sang Woo rõ hơn ai hết mục đích của bản thân mình và phương thức hiệu quả nhất để có được nó.

“Anh sẽ đồng ý chứ?”

Thanh âm rõ ràng, đầu óc tỉnh táo. Bàn tay đang vòng qua vai Sang Woo ngày càng siết chặt. Lát sau, một giọng nói có chút hưng phấn mới vang lên đáp lời cậu.

“Thế chúng ta vào nhà nhé?”

“Em cần thời gian chuẩn bị.”

“Bao lâu?”

“Một tiếng.”

Jae Young nâng cánh tay trái lên nhìn đồng hồ.

“Vây 3 giờ 32 phút anh sẽ quay lại.”

“Vâng ạ, lát gặp anh sau.”

Sang Woo nói xong thì bắt đầu xuống xe.

return 0;

Rầm rầm rầm rầm rầm!

Jae Young đập cửa nhà cậu khi kim phút đang từ phút thứ ba mươi hai chuyển sang ba mươi ba. Sự đúng giờ không lệch một

giày này của anh khiến cho Sang Woo phải kinh ngạc.

Cậu nhìn chằm chằm vào cánh cửa nhà mình một lúc rồi mới hít thở thật sâu và tiến lại gần. Đến khi cách khoảng một cánh tay thì Sang Woo dừng lại bấm mở khóa điện tử, âm thanh tiêu chuẩn vang lên, chốt sắt cũng lỏng ra. Cánh cửa mở “cạch” một tiếng, Jae Young lập tức tiến vào bên trong huyền quan. Khí thế hùng hực của anh làm cho Sang Woo bất giác lùi về phía sau.

Trước khi cánh cửa tự động khép lại, Jae Young đã đá bay giày trên chân, một tay anh cầm rất nhiều đồ, thế nhưng cái đồng công cụ dùng để quan hệ an toàn trong đó lại lập tức vung vãi trên nền nhà giống như đang dương oai diễu võ. Chai rượu vang trên tay phải bị anh đặt mạnh xuống tủ giày (thế mà lại không vỡ), bước chân anh vội vã chạy về phía Sang Woo.

Cậu đã dành một tiếng đồng hồ vừa rồi để sử dụng sức mạnh điều khiển tâm trí và các hành vi tương tự tình dục nhằm làm lắng dịu ham muốn của mình. Thế nhưng lúc này đây, so với hưng phấn thì Sang Woo lại cảm thấy bất an nhiều hơn. Tâm lý của cậu đã được chuẩn bị sẵn sàng từ trước, vậy mà khi lồng ngực hai người dính chặt vào nhau, rồi cả khi cánh tay Jae Young ôm lấy phần eo bên dưới, sự sợ hãi vẫn len lỏi trong tâm trí cậu. Trước đây Sang Woo chưa từng quá để ý đến vấn đề chiều cao, phải đến tận bây giờ cậu mới nhận thức được anh cao hơn mình tới nhường nào.

Jae Young dồn cậu vào tường, đôi môi anh mơn man qua gò má, trượt lên sống mũi, hôn dọc từ trán cho đến cằm, cuối cùng là đáp xuống cánh môi. Nhìn anh có vẻ như đang vô cùng bất an, và điều đó bỗng làm cho Sang Woo cũng dần cảm thấy bất an theo. May mà mùi kem đánh răng mát lạnh từ khoang miệng của anh còn biết đường khiến cậu an tâm hơn một chút.

Jae Young chuyển từ day cắn môi dưới sang trượt dài một đường từ cằm cho đến cổ Sang Woo. Âm thanh nhạy cảm vang lên khiến cậu bất giác rung mình. Bàn tay người kia thoáng một cái đã lân mò vào bên trong áo rồi vuốt ve dọc sống lưng cậu. Anh nắm lấy phần eo và kéo hạ thân Sang Woo áp sát về phía mình. Cảm giác chộn rộn, cơ thể cậu lập tức cứng đờ. Mặc dù đã

chuẩn bị sẵn tinh thần và chủ động nhưng lúc này cậu vẫn cảm thấy sợ hãi và run rẩy đến mức không thể cử động nổi dù chỉ là một đầu ngón tay.

“Anh gì ơi.”

“...”

“Anh chắc chắn là... đã từng thử làm... với con trai rồi chứ?”

Jae Young không trả lời mà chỉ tiếp tục hôn dọc cổ cậu. Khoảnh khắc đôi môi anh tách rời trong giây lát, chiếc áo phông mà Sang Woo đang mặc trên người đã bị vén lên đến tận ngực. Trong lúc vẫn còn đang hoảng loạn thì anh đã lại xông tới chặn miệng cậu lần nữa. Xem ra chín phút ban nãy là chưa đủ rồi. Hiện giờ tuy đã quen thuộc với nụ hôn của hai người, nhưng Sang Woo lại không biết trong hoàn cảnh này thì mình nên đặt tay ở đâu mới phải.

Sang Woo bỗng muốn nhích ra khỏi cái người đang mãi mê hôn hít kia một chút. Cậu lùi một bước, hai bước... nhoáng một cái chiếc giường đã ở ngay phía sau. Rõ ràng Jae Young đang nhắm chặt mắt, vậy nhưng không hiểu sao cậu lại giống như bị anh điều khiển mà ngã xuống bên dưới. Cơ thể cứng đờ của Sang Woo hơi nghiêng đi, đầu cậu đập xuống gối, mắt nhìn lên trần nhà trắng tinh.

‘Điều gì đến rồi cũng phải đến.’

Cảm giác bất an dâng lên khiến cơ thể cậu như bị đông cứng. Ham muốn hay là cái quái gì cũng được, hiện giờ Sang Woo chỉ muốn vứt quách chúng đi. Cậu cảm thấy vô cùng xấu hổ khi phải cởi bỏ quần áo bên dưới bóng đèn sợi đốt sáng trưng, thế nhưng giờ mà rút lại quyết định thì cũng không thoải mái chút nào.

‘Mình chỉ cần chịu đựng mười phút là chuyện này sẽ kết thúc thôi.’

Sang Woo lăm bắm trong lòng với đôi mắt nhắm chặt. Và rồi đột nhiên cậu không còn cảm thấy những ngón tay của Jae Young dò dẫm trên cơ thể mình nữa. Mắt cậu vừa khẽ hé ra một chút thì đã bắt gặp ngay ánh mắt anh. Trong đôi mắt kia là sự mông lung vô định hết như vào cái ngày mà cậu say rượu.

“Sao tự nhiên em trâm trĩnh thế? Khác hẳn với ban nãy.”

“Vì em run quá chứ sao.”

“Vậy em chuẩn bị xong chưa?”

“Anh hỏi sớm ghê.”

“Tại anh đang không tỉnh táo cho lắm.”

“Chuẩn bị xong hết rồi. Từng góc ngách trên cơ thể đều được tắm rửa sạch sẽ. Móng tay cắt gọn gàng, ngay cả...”

Jae Young đưa bàn tay lên chặn miệng cậu.

“Suyt. Em giải thích chuyện đó làm gì?”

“Ừ ừm ừm ừm ừm.”

“Anh biết rồi, giờ thì em im lặng giùm đi.”

Jae Young bỏ tay ra, dùng môi mình thế vào chỗ đó. Giờ Sang Woo chỉ có một cảm giác duy nhất thôi, đó là sợ. Âm thanh môi hôn phá vỡ không gian tịch mịch. Mắt Jae Young khẽ nhắm lại, mi tâm anh nhúu chặt, bàn tay thì vuốt ve eo và cổ của Sang Woo. Vật nặng đang đè lên bắp đùi lúc này thật sự khiến cậu lo lắng muốn chết.

“Em đang nghĩ gì thế?”

Jae Young đột ngột di dời đôi môi rồi lên tiếng hỏi cậu. Sang Woo nuốt nước bọt cái ực. Cậu nên trả lời thế nào đây? Trong đầu cậu lúc này chính là một tổ hợp phức tạp những điều băn khoăn và sự chuẩn bị tâm lý cho lần đầu lâm trận.

“Thì em nghĩ... chuyện này chuyện kia.”

“Vứt ngay mớ lý thuyết trong đầu em đi. Đây chính là thực chiến.”

Jae Young nói xong thì lại cúi đầu hôn tiếp. Bàn tay đang cố chấp mân mê vành tai cậu di chuyển dọc theo đường cổ, chạm đến xương quai xanh, cuối cùng dừng lại ở ngay trước ngực. Đầu lưỡi Jae Young rời khỏi môi cậu, sau đó nhanh chóng ngậm lấy bên ngực còn lại đang bị bỏ trống.

“A...”

Một thanh âm rên rỉ kỳ lạ vang lên từ cổ họng Sang Woo. Cậu vốn định nhanh chóng dùng lòng bàn tay để che miệng lại,

nhưng cổ tay lại bị Jae Young không ché ghìm chặt về chỗ cũ. Đầu lưỡi anh ấn xuống phần ngực đang nhô lên, cổ chấp làm khổ nó mãi không buông. Cũng chính vì thế mà eo cậu không ngừng di chuyển lên xuống, mọi sức lực đều dồn xuống ngón chân. Sang Woo nắm gáy Jae Young rồi kéo anh áp sát vào cơ thể mình hơn nữa. Người phía trên giống như đã nhận được sự chấp thuận, vội vàng kích thích điểm nhỏ trên ngực. Sang Woo nghiến chặt răng để bản thân không thể phát ra âm thanh rên rỉ nào.

‘Bức bối thật đấy.’

Thần trí điên đảo khiến cổ họng Sang Woo khát khô. Khoái cảm càng đạt gần đến đỉnh cao bao nhiêu, cảm giác ngứa ngáy lại càng dâng trào bấy nhiêu, chưa kể còn sự bức bối đang ngày một lớn dần trong cơ thể cậu nữa.

‘Mình muốn nhanh... phải làm gì mới được đây?’

Trước đây hai người họ đã từng hôn môi và đụng chạm thân mật rồi. Và hôm nay Sang Woo mới gọi anh chính là vì muốn cái tâm trạng bức rứt của mình có thể đạt tới giới hạn cao nhất, chỉ có như vậy cậu mới có thể được giải tỏa ham muốn của mình một cách triệt để.

“Dừng lại đi.”

Đôi môi Jae Young đã trượt xuống bụng cậu. Sang Woo cũng không hiểu tại sao trên người mình giờ chỉ còn mỗi đồ lót. Người phía trên đã đụng chạm và kích thích qua tất cả các điểm trên cơ thể cậu, chỉ trừ một nơi giống như sắp phát nổ ở bên dưới. Bị có tình trêu đùa khiến Sang Woo bức bối muốn chết. Cậu đã hô dừng lại để chuyển qua bước tiếp theo rồi mà người kia vẫn làm như không nghe thấy.

“Dừng lại... Em nói là dừng lại cơ mà.”

Thay vì trả lời thì Jae Young lại cắn mạnh xuống một bên mạng sườn của Sang Woo. Một tiếng hét đau đớn vang lên, cậu có chút bức bối nên đã bật người ngồi dậy. Vậy mà cái tên kia lại còn bày ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn cậu.

“Anh tháo ra đi.”

Sang Woo chẳng buồn tháo cúc áo sơ mi của anh mà cứ thế thô bạo cởi ra luôn. Cơ thể đẹp đẽ xuất hiện trước mắt khiến hô hấp của cậu ngày càng trở nên dồn dập. Jae Young vò vò cái áo rồi quăng ra xa. Anh cúi xuống nhìn Sang Woo chăm chú. Rõ ràng anh còn chưa làm gì mà cậu đã thở hổn hển mất rồi. Ngay cả đến lồng ngực bằng phẳng của Jae Young cũng đang không ngừng phập phồng lên xuống.

Rõ ràng người này là con trai, thậm chí vai anh còn rộng hơn cả vai cậu, vậy mà chẳng hiểu sao Sang Woo lại nổi hứng được với cái cơ thể đó. Nếu ngay từ đầu bản thân cậu đã có khuynh hướng như vậy thì tại sao giữa một đồng nam sinh trung học, hay hàng tá những thằng con trai trong quân ngũ, cậu lại chẳng gặp phải bất cứ vấn đề gì? Trong lúc Sang Woo còn đang chìm trong những nghi vấn thì Jae Young đã bất ngờ nhổm người dậy.

Anh di chuyển đến chỗ công tắc, tắt đèn phòng đi rồi quay lại với cậu. Bình minh bỗng trở nên tối tăm khi luồng sáng nhân tạo giờ đây đã không còn nữa. Thứ ánh sáng nhân nhật len lỏi qua khe cửa sổ đang phủ lên cả hai người. Tiện thể lúc tắt đèn quay về, Jae Young còn nhặt bao cao su và dầu bôi trơn từ dưới sàn nhà lên, cởi phăng quần dài ra rồi tùy ý quăng nó sang một bên. Anh leo lên giường trong tình trạng trên người chỉ còn đúng đồ lót.

Người con trai đang chìm trong bóng tối kia chậm chậm chớp mắt. Đôi môi anh hé mở, nhẹ nhàng tiếp tục nụ hôn mềm mại nhất trên đời của mình. Khoảnh khắc cậu khép mắt lại, Jae Young ôm lấy lưng cậu rồi dần dần đẩy về phía sau. Sau khi Sang Woo đã nằm hoàn toàn trên giường, anh mới dịu dàng nắm lấy nơi đó trên người cậu - thứ đã ở trong trạng thái sẵn sàng lâm trận từ ban nãy. Jae Young vừa cười cợt bông đùa vừa thì thầm bằng chất giọng hơi khàn.

“Cái này của em sao lại biến thành như vậy?”

“Nếu được làm...”

“Anh hỏi sai rồi. Thôi em im đi.”

Anh tiếp tục vươn người tới kéo đô lót của Sang Woo xuống rồi phủ bàn tay của mình lên đó. Nhìn cái cách anh hôn thì có vẻ như người này đã hạ quyết tâm làm loạn đến quên trời quên đất rồi. Jae Young vừa hôn cậu nồng nàn vừa luồn những ngón tay xuống để cạy mở cơ thể cậu. Cảm giác có sự xâm nhập rõ mồn một khiến cho Sang Woo không còn bất cứ thứ xúc cảm nào khác.

“Sang Woo à.”

Jae Young thì thầm, nhưng ngón tay thì vẫn bận rộn di chuyển như cũ. Sang Woo vì quá lo lắng nên không thể đáp lời anh.

“Lát nữa em có còn ngoan như thế này không?”

“Đợi đến lúc đó anh sẽ biết.”

Đoạn hội thoại ngốc nghếch qua đi, cảm giác chướng bụng khi bị xâm nhập ngày càng trở nên rõ ràng hơn. Jae Young mãi mê khuấy đảo cơ thể cậu, còn Sang Woo thì nhăn nhó ôm lấy anh ngày càng chặt hơn.

“Em đau hả?”

“Anh cứ tiếp tục đi. Em chịu đau giỏi lắm.”

Những ngón tay dường như đang cố gắng nong rộng khoảng cách. Đường gân tiếp xúc tăng lên khiến Sang Woo ngày càng khó chịu. Jae Young nhẹ nhàng lên tiếng:

“Người ta nói không đau mà nhỉ.”

“Em biết nguyên lý tìm kiếm khoái cảm thông qua kích thích tuyến tiền liệt. Đó là biện pháp thường được sử dụng trong việc điều trị ở khoa Tiết niệu.”

Âm thanh chuyển động vang lên thêm một lúc, sau đó Jae Young xoay cổ tay ấn mạnh vào một điểm nào đó. Cơ thể cậu chợt nhói lên cảm giáq kỳ lạ.

Tuy đã dự đoán được chuyện này từ trước, nhưng đến lúc lâm trận sống lưng cậu vẫn cứ lạnh toát. Đầu óc Sang Woo hoàn toàn trống rỗng, bàn tay vô thức đầy lòng ngực Jae Young ra xa. Thế nhưng người phía trên lại lập tức sấn tới.

“Khoan khoan, để em xác nhận đường kính đã.”

“Những lúc thế này xin em đừng nói chuyện như vậy có được không?”

“Trực tràng hoàn toàn không có tính co giãn, nếu có gì sai sót...”

“Anh sẽ cẩn thận để em không bị thương.”

Jae Young nói mà trên môi chẳng hé nổi một nụ cười. Sang Woo có thể nhận ra anh cũng đang lo lắng không thua kém cậu là bao. Bàn tay ướt đầm mồ hôi cùng một trái tim hồi hộp bất an. Đến tận giây phút hiện tại mà Sang Woo vẫn còn đắn đo xem có nên bỏ cuộc hay không. Họ loay hoay một lúc, hai cơ thể vẫn chưa hòa vào làm một. Sang Woo nghiêng chặt răng để không phát ra bất cứ âm thanh nào. Cậu đúng là có khả năng chịu đau rất giỏi. Dù vậy, đối với một vấn đề mà bản thân chưa từng có kinh nghiệm thì đương nhiên cũng chẳng phải chuyện gì dễ dàng cho cam.

Jae Young nắm lấy tay cậu, nhẹ nhàng đan vào nhau thật chặt. Anh nhìn xuống nơi đó rồi cẩn thận di chuyển và đỡ dần người về phía trước. Bàn tay anh mân mê vành tai Sang Woo, đôi môi trao cậu nụ hôn nồng nhiệt hơn bình thường. Miệng cậu đang hé mà không tài nào thở nổi, cả người chỉ biết nằm yên bất động giống như sắp chết đến nơi. Đầu óc cậu trắng xóa, nhịp tim đập dồn dập trong lồng ngực. Tất cả dây thần kinh của Sang Woo lúc này đều đang tập trung xuống bên dưới. Cậu có thể cảm nhận rõ ràng nhịp điệu cơ thể, nhưng đến đâu mới chịu dừng lại thì cậu hoàn toàn không rõ. Jae Young cúi đầu cẩn xuống môi cậu.

“...”

“Anh sẽ làm thật nhẹ nhàng... Hãy nghĩ về những thứ em thích để bản thân thả lỏng hơn đi. Ví dụ như xe cần cẩu chẳng hạn.”

“Anh đang nói cái quái gì thế?”

Sang Woo phát cáu cả lên. Giọng nói khản đặc của cậu tựa như đang phơi bày nội tâm bất an bên trong. Jae Young có thể

vẫn còn thanh thoi để tiếp tục đùa cợt, nhưng cậu thì không. Chính cậu là người cho phép chuyện này xảy ra, và cũng chính cậu là người bắt đầu mọi chuyện trước, thế nhưng lúc này đây, Sang Woo thật sự đang muốn phát điên lên mất rồi.

Jae Young hơi ngẩng đầu lên để đối diện với ánh mắt cậu. Gương mặt anh cực kỳ nhăn nhó, trong khi Sang Woo thì đang bối rối hơn bao giờ hết.

“Biểu cảm của anh là sao?”

“Đau vãi linh hồn.”

“Hả? Nếu là bình thường thì ai sẽ cảm thấy đau hơn?”

“Anh không biết. Nhưng mà anh đau.”

“A, thiệt tình...”

Tâm trạng của Sang Woo giống như sắp khóc đến nơi.

Sang Woo lắc lắc đầu. Cậu chẳng muốn nhìn cái cảnh tượng đó tẹo nào. Hay là họ đã làm sai ở đâu rồi? Cậu đẩy vai Jae Young ra rồi nói.

“Em chẳng cảm nhận được chút khoái cảm nào cả. Anh mau ra đi.”

Jae Young liếc mắg lắc đầu, anh vòng tay ôm chặt lấy cổ Sang Woo, sau đó thì lên tiếng đáp lời trong tình trạng bám dính thành một cục trên người cậu.

“Hay là... Em đọc thuộc lòng dãy số pi thử xem? ừm... khi nào đếm đến số thứ 100 thì anh sẽ bỏ ra.”

Sang Woo nở một nụ cười gượng gạo, trong khi biểu cảm của Jae Young lại cực kỳ nghiêm túc. Cậu cũng đéch hiểu tại sao mình lại phải đọc thuộc dãy số pi trong cái tình cảnh này nữa, thế nhưng nếu cậu không làm thì cái tên phía trên nhất định sẽ không chịu bỏ cuộc. Nghĩ đến đây, Sang Woo đành mở miệng ra bắt đầu đọc.

“Thôi được rồi. 3,1415926...”

100 số thì cậu chỉ cần hai phút là xong. Cứ nghĩ đến chuyện cái trò điên rồ này sẽ chấm dứt chỉ sau vài phút chịu đựng nữa

thôi là trong lòng cậu lại cảm thấy thoải mái hơn một chút. Sang Woo nhắm mắt, trong đầu bắt đầu nhớ lại những con số.

“535897... Hự, ừm!”

Jae Young, người này giờ vẫn đang án binh bất động, đột ngột tiến sâu vào bên trong. Sang Woo ngừng đọc thì anh cũng ngừng động tác. Cậu nhìn anh chăm chăm, thế mà anh vẫn còn dám bày ra cái vẻ mặt vô tội nhất trên đời.

“Không có chuyện gì đâu, em cứ đọc tiếp đi.”

“932... 38. A, a...”

“Tiếp tục đọc.”

“46... Hức, khoan đã. Anh mau dừng lại...”

“Sang Woo, em quên rồi à? Em nói mình đọc được 1.000 số cơ mà?”

“Là 1.024... Á!”

Cậu không thể kiềm chế tiếng hét của mình thêm được nữa. Cơ thể Sang Woo bị kéo căng ra. Cậu nhắm chặt mắt lại với hai hàng nước mắt tuôn rơi.

“Chắc là anh đã sai ở đâu rồi. Bỏ cuộc đi, chúng ta làm cái khác.”

“Chết tiệt... Em đợi anh một chút đi, làm ơn.”

Jae Young lại tiếp tục thử lần nữa đến mức khiến cơ thể anh run rẩy. Sang Woo ôm chặt bả vai anh và cố gắng chịu đựng sự va chạm. Sao cậu lại cho phép loại chuyện này xảy ra nhỉ, đúng là thần kinh hết thuốc chữa. Sang Woo nghiến chặt răng để bản thân không phát ra thanh âm rên rì nào.

Anh chống tay nhồm dầy. Ánh mắt anh ghim chặt lấy Sang Woo, và rồi xương chậu bắt đầu từ từ di chuyển. Cậu cắn môi với biểu cảm đau đớn. Rõ ràng là chẳng hề có chút khoái cảm nào hết. Đàn ông với đàn ông quả nhiên là chuyện vô lý nhất trên đời.

‘Làm ơn hãy kết thúc nhanh đi.’

Mặc dù khoái cảm mà cậu mong đợi chẳng hề thấy bóng dáng đâu, thế nhưng được tiếp xúc thân mật với một Jae Young

không mảnh vải che thân như lúc này vẫn khiến trái tim cậu đập rất nhanh.

“Cho anh một cơ hội nữa đi mà.”

“...”

“chỉ năm phút thôi.”

Đáng ra cậu phải từ chối thẳng luôn nhưng biểu cảm của Jae Young lại cực kỳ nghiêm túc. Sang Woo dường như đã sa vào ánh mắt tha thiết của anh.

“... Chỉ đúng năm phút thôi đấy nhé.”

Dù gì mọi chuyện cũng hỏng hết rồi, chịu đựng thêm năm phút nữa thì có gì to tát đâu. Tuy là bản thân cũng thích chuyện này, nhưng cậu vẫn nằm xuống với tâm trạng bị cưỡng ép phải chịu đựng thêm một lần nữa.

Cơ thể Jae Young lại lập tức đè lên cậu. Anh đột ngột xoay người Sang Woo sang hướng khác, chỉ bằng một động tác rất nhẹ thôi mà cậu đã ở trong tư thế nằm úp xuống giường rồi.

“... Tiên bối?”

Sang Woo có linh cảm chẳng lành nên đã ngoái đầu nhìn về phía sau. Thay vì cho cậu một câu trả lời, Jae Young lại nâng người cậu lên rồi từ từ tiến vào. Lần này Sang Woo cũng đã phải nghiêng rằng chịu đựng, trong đầu khởi động đếm ngược bắt đầu từ 300^(*). Vì là lần thứ hai nên cũng không đau đớn hay khó chịu như lần đầu tiên nữa. Dù vậy Jae Young lại không hề tiến vào đến cùng.

Lồng ngực anh dính chặt lên lưng cậu, thân dưới cũng bắt đầu chậm rãi di chuyển. Giây thứ 224. Lúc đó Sang Woo đang nhàn nhã đếm số với suy nghĩ rằng mình rồi cũng sẽ quen thôi. Thế nhưng khi vẫn còn đang nằm úp trong tư thế chống tay lên giường thì cậu bỗng nhiên lại vô thức phát ra một tiếng rên rỉ.

“A...”

Sang Woo ngậm chặt miệng lại và tiếp tục nhắm đếm. 220... 219... 218...

“Ừ ừm...”

“Sang Woo à, em có còn đang đêm tử tế không đây?”

“215 rồi. Anh đừng có lo...”

Jae Young ôm siết lấy eo cậu và tiến vào bên trong thêm một lần thật mạnh. Lại là điểm sượt ban nãy. Bàn tay Sang Woo vô thức nắm chặt tấm ga giường. Cậu vốn tưởng đó chỉ là vô tình thôi nhưng lần này mục tiêu của anh vẫn là vị trí cũ.

“Giờ anh mới xong một nửa thôi, phải làm sao đây. Hay là anh dừng lại nhé?”

Sang Woo không trả lời. Mỗi lần cậu định lên tiếng thì một cảm giác kỳ lạ lại dâng lên trong cơ thể, cuối cùng cậu đành phải nghiêng chặt răng kiểm chế. Ban nãy hình như Jae Young chỉ đang chậm chạp thăm dò, bây giờ mới là lúc anh chính thức bắt đầu xoáy sâu vào cơ thể cậu một cách ngoan cố. Sự kích thích trực diện đến từ phía dưới đúng là khác hẳn với những phương thức âm ỉ khác. Cuối cùng Sang Woo cũng tìm thấy khoái cảm từ loại chuyện này. Đó là thứ cảm giác mà từ khi sinh ra đến giờ cậu chưa từng được trải qua.

Sang Woo cũng chẳng biết mình nên nói gì bây giờ. Tất cả những việc cậu có thể làm vào giây phút này đây chính là nhắm chặt mắt lại và cố gắng hết sức để bản thân không bị thứ khoái cảm mới lạ kia cuốn trôi sạch sẽ. Tuy vậy một phần trong cậu lại vẫn khao khát được điên đảo thần trí trong thứ xúc cảm ấy. Sang Woo cùng không biết đâu mới là mong muốn thật sự của mình nữa.

Jae Young tựa cằm lên vai cậu khiến cho khoảng cách giữa hai người ngày càng thêm gần. Bàn tay anh dò dẫm từ ngực cho đến cổ, trượt một đường hướng lên gò má rồi nắm lấy tóc cậu. Phương pháp anh dùng để di chuyển thất lạng ngáy càng trở nên rõ ràng hơn. Jae Young đã tìm ra điểm khiến cánh tay Sang Woo hoàn toàn run rẩy giống như cách xác định tọa độ, sau đó anh tiến hành một cuộc đột kích vào vị trí đã định, cuối cùng là dần dần rút ngắn thời gian của mỗi chu kỳ lại.

Sang Woo đón sức vào cánh tay để cố gắng cầm cự. Và dù cậu đã rất nỗ lực để ngậm chặt miệng lại, nhưng những âm thanh

len khỏi từ bên trong vẫn vang lên mà không hề gặp chút trở ngại nào. Con sóng trước chưa qua cơn sóng sau đã tới. Sang Woo bắt đầu để mặc cho chúng cuốn mình trôi đi trong vò vọng. Nhịp độ của Jae Young ngày càng nhanh hơn, hình như là mỗi một lần nhấp chỉ tốn có một giây thì phải. Nghĩ đến đây, không biết từ lúc nào mà cậu đã chẳng còn rảnh rỗi để đếm giờ như ban nãy được nữa.

“A... a... hức!”

Những âm thanh mà ngày thường chắc chắn sẽ không bao giờ có cơ hội được phát ra từ khe miệng cậu đang vang lên không ngừng. Làn hơi thở phả xuống một bên tai Sang Woo dần trở nên nặng nề hơn. Jae Young cắn xuống vành tai cậu, thứ bên dưới cũng thúc mạnh đến tận gốc rễ. Khoái cảm dâng trào giống như đập thẳng vào vùng bụng dưới của Sang Woo, những tiếng hét một âm tiết liên tục tràn qua cổ họng.

Cánh tay kháng cự một cách ngoan cường giờ đây cũng đã run rẩy khụy xuống. Sang Woo thật sự không còn hơi sức đâu để mà chống tay nhôm dậy được nữa. Cậu đã hoàn toàn đánh mất đi khả năng duy trì cân bằng của cơ thể, cả bả vai và gò má đều úp thẳng lên giường, hơi thở thì không ngừng đứt quãng. Đã thế Jae Young còn đổ rạp lên lưng cậu. Anh ôm chặt lấy Sang Woo từ phía sau, đôi môi khe khẽ thì thâm bên tai:

“Em... sao vậy? Hay giờ anh dừng lại nhé?”

Sang Woo giữ nguyên tư thế úp mặt xuống giường để lắc lắc cái đầu. Mặc cho chạy dọc cơ thể cậu lúc này là một thứ cảm xúc kỳ lạ không nói lên lời, cũng mặc cho sự thật là nước mắt cậu đang không ngừng tuôn rơi vì bị Jae Young bắt nạt... Sang Woo cũng ghét phải dừng lại. Nữa, nữa đi... nhanh hơn nữa... mạnh hơn nữa. Cậu nghiêng chặt răng gào thét trong lòng.

Âm thanh âm ỉ tràn qua khe miệng Jae Young, anh cắn lên môi người bên dưới. Sang Woo nắm lấy cánh tay anh. Cậu nhắm chặt mắt lại, cố gắng chịu đựng sự khó chịu thêm lần nữa.

Tiếng rên của Jae Young vỡ tan thành từng mảnh bên tai cậu. Anh thả tay Sang Woo ra. Cậu đã hoàn toàn quên mất bản

thân mình phải kiểm chế, một tiếng hét cứ thê tràn qua cổ họng.

Nghe không giống giọng của cậu chút nào. Đó chắc chắn không phải là cậu. Không thể có chuyện chỉ vì tiếp nhận “cái đó” của một tên con trai mà cậu lại sung sướng đến độ hoa mắt chóng mặt như vậy được. Dù sao thì Sang Woo cũng chẳng buồn bận tâm nữa. Điều quan trọng nhất bây giờ chính là toàn bộ kích thích trong cơ thể cậu đã dần đi tới cực hạn.

“Anh... nói gì...?”

“Chu Sang Woo, em đúng là quyền rũ đến phát điên.”

Jae Young thì thầm bên tai cậu. Khoảnh khắc anh tiến đến tận cùng cũng là lúc Sang Woo đạt tới cao trào.

Có vẻ như những án ái đã kết thúc thật rồi. Sang Woo nhắm mắt lại, thứ vật chất sục sôi kia đang tuôn trào hết như nham thạch trong nội tạng của cậu. Tấm mắt tối đen nảy lên những đốm sáng nhuốm màu sắc dục. Chúng khiến cậu chóng mặt ngay cả khi hai mắt vẫn còn đang nhắm nghiền. Từ khi sinh ra đến giờ Sang Woo chưa từng trải qua thứ cảm xúc nào giống như vậy.

“Ha a... ha a a...”

Một thanh âm kỳ lạ đã vang lên từ cổ họng Sang Woo khi Jae Young ra khỏi cơ thể cậu. Thế nhưng giờ cậu cũng chẳng còn hơi sức đâu để mà hồ thẹn được nữa. Người kia dường như cũng đang hoàn toàn chìm đắm trong khoái cảm giống như cậu. Từ đầu cho đến chân Jae Young đều đang tỏa ra thứ cảm giác nhuốm màu dục vọng. Nếu không phải thế thì Sang Woo đã chẳng thể cảm thấy cực kỳ thỏa mãn như bây giờ.

“Bị sướng nhiều quá.”

Giọng nói đó dường như đang vọng lại từ một nơi rất xa xôi. Thứ cảm giác nhột nhột vẫn còn vương lại trên đầu ngón tay Sang Woo. Cậu nhìn chăm chăm vào những ngón tay xương xương đang ướt đầm mồ hôi mà không dám tin vào mắt mình.

Thân trí của Sang Woo cuối cùng cũng dần dần quay trở lại. Cái đồng hồ đang điểm 4 giờ 58 phút kia có lẽ đã bị hỏng hóc ở

đầu rồi. Cậu thậm chí còn lơ mờ nhìn thấy thẳng nhóc của Jae Young. Khác hẳn với cậu, đến giờ này rồi mà cái thứ đó vẫn cứ bồng bồng sức sống. Vẫn đề tiếp theo cập bến trong đầu Sang Woo chính là cái cơ thể bần thủ nhớp nháp của mình. Nhưng cậu đã kiệt sức đến nỗi không động đậy nổi dù chỉ là một ngón tay. Với trạng thái này thì cậu chẳng muốn làm cái quái gì hết.

“Em buồn ngủ hả? Để anh thay ga giường xong rồi hẵng ngủ.”

Sang Woo chớp chớp mắt. Trong bóng tối mờ ảo, Jae Young đang gấp gọn ga trải giường lại làm bốn. Thay vì nhòm người dậy thì cậu lại duỗi tay về phía anh. Jae Young ngay lập tức lại gần rồi ngồi xuống bên cạnh cậu. Sang Woo vươn người ôm lấy cổ anh rồi từ từ nhắm mắt.

“Sang Woo à.”

“...”

“Em ngủ rồi sao?”

Sang Woo chỉ còn chưa đến một tiếng nữa để ngủ. Tỉnh dậy lúc 5 giờ hiển nhiên là một chuyện viễn tưởng rồi. Khi Jae Young gọi cậu “Em ngủ thật đấy à, tên nhóc biến thái kia?” thì cậu đã chìm vào giấc ngủ từ lúc nào.

YELLOW 1

Jae Young mở mắt ra, đã lâu lắm rồi anh mới cảm nhận được da thịt của ai đó đang dán lên người mình. Người này không những là con trai mà lại còn là Chu Sang Woo. Đúng là một thứ xúc cảm vô cùng vi diệu.

Anh gồi đầu lên cánh tay rồi nhìn chăm chú sang người con trai đang say ngủ bên cạnh. Từ sống mũi cho đến lông mày của cậu đều toát lên vẻ cứng cỏi. Khi cậu mở mắt ra thì sự sắc lạnh và thông minh sẽ càng trở nên mãnh liệt hơn. Thế nhưng mặt khác, đường cổ thanh thoát kéo dài từ cằm cùng làn da trắng nõn kia lại khiến cậu mang theo dáng dấp của một niên thiếu ngây ngô. Jae Young vô cùng yêu thích thủ cảm giác tương phản trên người cậu.

Ánh nắng mặt trời tràn vào căn phòng qua ô cửa sổ. Những phân tử ánh sáng dường như đang nhảy múa trên mái tóc đen nhánh cùng hàng lông mày đậm màu của Sang Woo. Một buổi sáng như hôm nay cũng có đôi phần lãng mạn đây chứ.

Jae Young khom người ôm Sang Woo vào lòng, đúng lúc này thì đôi mắt của cậu lại dần hé mở. Hàng lông mi mơ hồ chớp chớp vài cái với vẻ ngại ngùng, và rồi đột nhiên cậu mở to mắt xoay đầu nhìn sang. Khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, Jae Young tặng cậu nụ cười tự tin nhất của mình.

“Em ngủ ngon không?”

Sang Woo trợn mắt nhìn anh, đôi con ngươi của cậu không ngừng linh động. Biểu cảm này hẳn là đang mừng rỡ tưởng lại những chuyện đã xảy ra đêm qua rồi. Động tác một tay đỡ trán của cậu kêu gọi thật đấy. Nó kêu gọi không phải vì bản chất

vốn có, mà là do người thực hiện khi làm vậy đã để lộ ra thân hình không một mảnh vải che thân của mình.

“Có ạ.”

Sang Woo trả lời anh xong thì xoay người ngồi dậy.

“Ừ...”

Một thanh âm không thoả mái vang lên, chân Sang Woo lê từng bước tập tễnh.

‘Mình đã làm hơi quá rồi sao?’

Giống hệt với cuộc sống thường nhật của mình, ngày hôm qua của Jae Young đã lại đi lệch ra khỏi kế hoạch sẵn có. Vốn dĩ anh còn định dùng rượu vang làm nóng bầu không khí, sau đó chờ đợi Sang Woo nhào đến chỗ mình trước. Anh sẽ khiến cậu tan chảy từ đỉnh đầu cho tới ngón chân, cuối cùng mới nhân nhả tiến vào công đoạn chính của cuộc chơi. Bằng sự dịu dàng và kỹ thuật hoàn hảo của mình, Jae Young đã muốn biến đêm qua trở thành một đêm của sự thỏa mãn và ngọt ngào trong lòng Sang Woo.

Tuy nhiên sau khi đứng đợi ngoài cửa nhà cậu tận mười phút với đủ thứ tưởng tượng kỳ lạ, càng đến gần giờ hẹn thì anh lại càng không thể khống chế được sự mất kiểm soát của bản thân. Jae Young đã định dùng trạng thái nóng rực để khiến cho tảng băng lãnh lẽo kia tan chảy, nhưng cuối cùng anh lại bị ăn mất vì những động tác mơn trớn yêu thương của mình. Đã thế lúc vừa tiến vào bên trong, Sang Woo còn bắt anh bỏ ra vì “chẳng có cảm giác gì hết”.

Jae Young không biết mình đã tiến vào bên trong cậu bằng cách nào, và rằng tại sao anh lại mãi chẳng thể tỉnh táo lại như thế. Có lẽ do đây là lần đầu tiên của Sang Woo, cũng có lẽ là do lỗi vào của cậu nhỏ quá. Ở trong cái tình huống kích thích quá độ nhưng lại không thể di chuyển nổi đó, Jae Young đã phải vật lộn chiến đấu một mình. Cũng may là cuối cùng sự hưng phấn cũng cập bến, thậm chí là động tác của anh còn vô thức trở nên bạo lực hơn.

Bởi vì Sang Woo đã lảng lảng đi vào nhà vệ sinh nên Jae Young chỉ còn lại có một mình trong phòng. Anh đặt lưng xuống gối, từng xúc cảm của ngày hôm qua thi nhau ùa về khiến thứ bên dưới lại một lần nữa rơi vào trạng thái hưng phấn. Hình như có ai đó đã nói rằng con người là sinh vật có thể ham muốn suốt hai mươi tư giờ trong một ngày thì phải.

Jae Young cứ nằm im bất động như thế một lúc rồi mới nhồm dậy mở tung cánh cửa sổ ra. Xong xuôi thì anh quay lại căn phòng hỗn loạn và bắt đầu dọn dẹp những vết tích từ đêm qua. Nhặt áo lên mặc vào người, vứt hết rác rưởi trong phòng, mang tấm ga trải giường ở trong góc đi giặt sạch sẽ, cuối cùng là cầm chổi lên quét dọn hết một lượt. Tuy bản thân không phải một người yêu thích dọn dẹp hay có tài năng thiên bẩm về nó, nhưng nếu anh không làm thì Sang Woo sẽ là người phải làm. Thế nên anh cũng có còn lựa chọn nào khác đâu.

Sau khi hoàn thành mọi việc, Jae Young dừng lại làm một ngụm nước mát. Đúng lúc này Sang Woo bước ra từ nhà tắm. Khác với bộ dạng chỉ mặc độc một chiếc quần lót như lúc tiến vào, giờ đây cậu đã chỉnh tề từ trên xuống dưới với mái tóc ướt nhẹp. Đúng là tắm lâu thật đấy, Jae Young ngửa mồm đùa cợt cậu:

“Em ‘tự xử’ trong nhà tắm à?”

“...”

Anh vốn chỉ nói đại thôi nhưng xem ra là thật rồi. Biểu cảm của Sang Woo bất an đến thế kia cơ mà. Jae Young rót nước đưa qua, cậu uống hết sạch chỉ trong một hơi rồi ném một ánh mắt cảnh giác về phía anh.

“Anh không về sao?”

“Có chứ.”

Giờ đã là giữa trưa rồi.

“Em có ăn trưa không?”

“Em biết rồi, em sẽ ăn.”

Ngoài mấy hộp cả ri ba phút ra thì trong chạn bát nhà Sang Woo chẳng có gì hết. Kể cả bây giờ anh có muốn mua cơm cũng

sẽ bị cậu từ chối thẳng thừng với những lý do kiểu như “Em muốn ở một mình” cho mà xem.

Sang Woo đang định ngồi xuống ghé thì mặt mày bỗng nhăn nhó hết cả lại, cuối cùng cậu chỉ đành ghé móng xuống một chút. Jae Young hỏi cậu có ổn không thì lại nhận được một cái vẩy tay ra hiệu anh mau về đi. Dù biết rõ đây đúng là thời điểm rút lui mang tính chiến lược nhất, song Jae Young vẫn cố chấp, một bước cũng không chịu rời.

“Hôm nay em không đi làm thêm hả?”

“Em cần nghỉ ngơi, anh về được rồi đó.”

“Anh biết đi đâu bây giờ? Với cả điện thoại của em đang ở chỗ nào?”

Ánh mắt Sang Woo như muốn nói tại sao tự nhiên anh lại hỏi thế. Jae Young ngó nghiêng quanh phòng một lúc rồi lục lọi ba lô của cậu, lôi điện thoại ra. Dường như Sang Woo cũng chẳng mấy tò mò xem anh đang muốn làm gì, cậu nhấp thêm một ngụm nước rồi nằm gục đầu lên bàn học. Anh nhìn chằm chằm đáng vẻ đó của cậu một lát rồi tìm số chủ tiệm net ấn gọi.

“Sang Woo đó hả, có chuyện gì thế?”

“Cháu chào chú. Cháu là một người anh thân thiết của Sang Woo. Hôm nay Sang Woo không được khỏe nên cháu sẽ đi làm thay em ấy ạ.”

“Ồ, thằng bé ốm lắm sao?”

“Dạ vâng ạ, ốm đến mức không ra được ngoài luôn.”

“Thế cháu đã có kinh nghiệm làm việc trong tiệm net bao giờ chưa?”

Jae Young chỉ có kinh nghiệm làm việc tại nhà hàng mà thôi, tuy vậy anh đã đánh liều trả lời “Rồi ạ”. Ông chủ yêu cầu anh đến sớm ba mươi phút và chuyện lời hỏi thăm đến Sang Woo. Cúp máy xong anh mới nhận ra cậu đang nhìn mình chằm chằm này giờ.

“Anh đâu cần phải làm vậy.”

“Em ở nhà nghỉ ngơi đi.”

“Em còn nhiều việc phải làm lắm đó nha. Sắp xếp đồ đạc này, nấu ăn này, lại còn phải thanh toán thẻ nữa.”

“Anh biết rồi, em cứ làm đi.”

Sang Woo thở dài với biểu cảm không rõ là ngờ vực hay áy náy.

“Cảm ơn anh. Khi nào có lương tháng em sẽ chuyển cho anh một ngày lương hôm nay.”

Cơ hội như vậy thì đương nhiên Jae Young không đời nào bỏ qua được rồi.

“Anh không cần tiên, trả anh bằng cái khác đi.”

“Cái gì ạ?”

“Từ giờ cho đến ngày mai, em phải đổi tên danh bạ cho anh.”

Jae Young đưa điện thoại cho Sang Woo rồi nói ra yêu cầu. Tất cả là do ban nãy lúc lướt danh bạ anh vẫn thấy tên mình bị lưu là “Kẻ ăn bám số 3” hết như cũ. Sang Woo đáp ứng anh với biểu cảm chẳng mấy để ý:

“Em biết rồi.”

“Điều kiện: Nhất định phải có ký tự đặc biệt.”

“Lại gì nữa đây?”

“Với cả cũng có những yếu tố bị cấm nhé. Khoa, Thiết kế, Trục quan, Khoa Thiết kế, Jang, Tiền bối. Những từ đó tuyệt đối không được cho vào.”

Sang Woo bày ra vẻ mặt “Em chẳng hiểu anh đang nói cái quái gì hết” mất một lúc rồi lại quay về trạng thái vò cảm.

“Em biết rồi.”

“Em nghĩ đi, anh đi đây.”

Jae Young xoa xoa đầu cậu rồi đi về phía cửa.

‘Sao mình lại ân cần thế nhỉ?’

Jae Young vừa thà bước xuống cầu thang vừa ngẫm nghĩ trong lòng. Dù vừa mới tỏ ra bản thân là người tình cảm nhất trên đời nhưng bản chất của anh vốn dĩ lại rất ích kỷ. Khi ra ngoài thì tất nhiên anh vẫn giữ cho mình sự lịch sự ở mức tối thiểu, chỉ là anh rất ghét sự phiền phức và thường chẳng mấy

khi biết mêm lòng là gì. Thê mà không hiểu sao hình ảnh Sang Woo ngồi lệch sang một bên rồi gục người xuống bàn lại khiến anh cảm thấy vô cùng đáng thương.

Jae Young khởi động xe nhưng đi đến cuối cùng lại không phải nhà anh. Ở gần chỗ này có một tiệm cơm cực kỳ ngon. Anh mua canh kim chi, canh đậu hũ non cùng hai bát cơm. Sau đó Jae Young đến tiệm thuốc mua một tuýp thuốc mỡ dùng cho da nhạy cảm mỗi khi bị sưng. Tiệm đường anh còn ghé vào siêu thị mua đồ uống, đệm ghế, đồ ăn vặt, trứng gà, thịt, rau, hoa quả... thanh toán xong thì trên tay anh là hai túi đồ khổng lồ. Cuối cùng Jae Young còn mua thêm món này món kia trong một tiệm bánh mì rồi mới quay trở lại nhà Sang Woo.

Cánh cửa mở ra sau vài lần gõ. Jae Young lách người qua tên nhóc đang đứng trong tư thế vắn vẹo rồi đặt xuống sàn nhà sáu túi đồ cả thảy.

“Cái này lát em ăn luôn đi, cái này thì tối hâm nóng lại rồi ăn.”

Jae Young để canh xuống mặt bàn học, lót đệm lên ghế ngồi, sau đó sắp xếp nước hoa quả, sữa chua, đồ ăn cùng trái cây vào trong tủ lạnh.

“Nếu thấy đau thì em bôi thuốc này vào.”

Gương mặt Sang Woo nhăn nhó như thể chẳng hiểu chuyện gì xảy ra. Jae Young quyết tâm lần này sẽ thật sự rời khỏi đây, nhưng khi đến cửa thì anh lại không nhìn được mà quay đầu. Quăng luôn chiếc giày đã xỏ được một nửa ở dưới chân, anh bước nhanh vào trong rồi ôm chặt lấy thằng nhóc này giờ vẫn còn đang ngơ ngác kia vào lòng. Sang Woo không hề phản kháng mà chỉ ngoan ngoãn để cho anh ôm.

“Hôm qua anh đã rất hạnh phúc.”

Jae Young thì thầm bên tai cậu. Mặc dù đã có tỏ ra thân thiện, nhưng trong đầu anh lúc này chỉ toàn là hình ảnh của Sang Woo khi bị nhấn chìm trong khoái cảm. Một lát sau người trong lòng mới lên tiếng đáp lời anh.

“Nói dối. Anh còn chẳng thể đạt tới cao trào.”

“Đâu có, anh ra một lần rồi mà.”

“Là vì em không chịu nổi nữa nên anh mới ngừng lại đúng không?”

“Không phải nha.”

Jae Young đã phải làm đủ trò con bò để dỗ dành và an ủi Sang Woo, nhưng khung cảnh hạ màn này thực sự mang đến cảm giác rất tuyệt. Chỉ tiếc là thời điểm của nó không được đúng cho lắm.

“Đừng có nghĩ đến mấy cái vấn đề ký lạ kiểu như cố gắng tập luyện thêm gì gì đó, em hãy cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Vâng ạ.”

Nếu còn ôm thêm chút nữa thì sẽ nguy to mất. Nghĩ đến đây Jae Young bèn nhanh chóng buông cậu ra. Sang Woo cũng không hề níu anh lại.

Lê bước xuống những bậc thang ra khỏi tòa nhà, đón chào Jae Young là cả bầu trời trong xanh đến mức chói mắt. Anh không lên ô tô rời đi ngay, mà lại đứng ở chỗ để xe đạp hút thuốc giữa ánh nắng mặt trời chói chang ôm trọn lấy cơ thể.

‘Như thế này có coi là đạt được mục đích không nhỉ?’

Sau khi bị từ chối thẳng thừng ngay trước khi hoàn thành việc lớn, anh đã phải vật vả với tên nhóc đó biết bao nhiêu. Chỉ vì cơ hội được ngủ cùng Sang Woo một lần mà anh đã huy động mọi kỹ năng yêu đương thả thính của mình, ngay cả khi không thể chạm vào cậu dù chỉ là một đầu ngón tay, anh vẫn luôn kiên nhẫn đến mức không tưởng. Cho nên giờ đây, sau khi đã đạt được điều mình muốn, đáng lẽ ra trong lòng anh phải cảm thấy sảng khoái và dễ chịu chứ nhỉ. Tại sao đã thỏa mãn rồi mà thứ cảm giác bứt rứt khó chịu chẳng rõ từ đâu lại cứ chầm chậm không chịu rời đi? Jae Young không thích cái tâm trạng mơ hồ này một chút nào.

‘Hay là đúng như lời em ấy nói, là do mình chưa đạt tới cao trào sao?’

Jae Young bật cười rồi ném điếu thuốc chỉ còn một nửa vào thùng rác.

₩

Ngày tiếp theo, Sang Woo mang theo biểu cảm cùng thái độ hệt như chưa từng có chuyện gì xảy ra đến phòng thực hành. Vì cậu dễ quên mũ trên xe của Jae Young nên anh đã rất mong chờ hình ảnh cậu không đội mũ hôm nay, thế mà cuối cùng tên nhóc kia lại kiếm đâu ra một chiếc mũ màu đen cũ hơn với thiết kế tựa tựa như thế. Chắc hẳn là đồ dự phòng rồi.

“Lâu rồi không gặp.”

Yoona chào hỏi cậu rồi đưa mắt nhìn sang Jae Young.

“Vâng ạ.”

Sang Woo đi vào trong phòng, đặt ba lô lên vị trí còn trống rồi mở khóa lấy laptop ra. Kết nối chuột xong, cậu ngồi xuống đưa cho Jae Young thứ gì đó. Trong chiếc túi bóng trắng có in logo của tiệm thuốc là thắt lưng, quần lót màu đen cùng một đôi tất được gấp gọn gàng. Hình như chúng đều đã được giặt sạch sẽ.

“Đây là mấy thứ anh bỏ lại. Đưa trả em mũ đi. Với cả...”

Sang Woo nói chuyện với giọng điệu vô cùng thản nhiên, sau khi xác nhận Yoona đã quay lưng đi, cậu áp sát về phía anh. Bàn tay cậu khum lại đặt cạnh khóe miệng, một giọng nói thì thầm rất nhỏ truyền vào tai Jae Young.

“Anh đã mặc nhầm đồ lót của em rồi. Mai mang đi cho em nhé.”

“Hả? Hả...”

Jae Young lắp bắp phản ứng hệt như tên ngốc.

“À, em cũng đã thực hiện nguyện vọng của anh rồi đây.”

Sang Woo đẩy điện thoại về phía anh. Jae Young cầm lấy, vừa mở khóa ra thì phần danh bạ đã xuất hiện ngay lập tức. Anh hồi hộp lướt xuống bên dưới. Cái tên vốn ở đoạn chữ “K” của anh giờ đang ở đâu rồi nhỉ? Jae Young vui vẻ lướt, lướt, lướt, lướt...

Jae Young ㄸ ㄹ ㄷ (*)

Vốn dĩ anh cũng chẳng hề mong chờ mấy cái tên kiểu như “Anh Jae Young sẽ xuất hiện, nhưng đặt thế này thì đúng là quá đáng lắm luôn. Và đương nhiên anh cũng biết ㄸ ㄹ ㄷ là viết tắt của

“tiền bối”, nhưng vẫn đề là không phải ai cũng nghĩ được như thế.

“Được rồi đúng không ạ?”

Sang Woo lấy lại chiếc điện thoại đang bị Jae Young nhìn chằm chằm rồi cho nó vào trong ba lô.

“Này nhóc kia, cái ký tự đặc biệt em để là có ý gì hả?”

“Em có thể nói sao?”

“Ờ.”

“Em đã đi tìm đủ loại ký tự trên đời nhưng chỉ có cái đó là trông hợp với tiền bối nhất.”

“Đáng lẽ ra phải là ngôi sao ☆, hoặc dấu quan trọng *, hoặc kiểu vui vẻ tươi mới ♪ chứ? Tự nhiên em để hình cái bồn tắm hơi ♨ làm gì? Em đang đùa anh đúng không?”

“Nhưng lúc nào nó cũng nóng mà, giống như mỗi khi em ở bên cạnh anh.”

“...”

Đúng là một tên nhóc luôn khiến anh phải ngạc nhiên vào những giây phút không ngờ tới. Jae Young vốn đã định hạ quyết tâm vùi vĩnh đổi tên cho bằng được, vậy mà giờ đây tất cả bỗng tan thành mây khói. Khoảng cách từ “Anh Jae Young ♥” đến “Jae Young 人 ㊦ ㊿” đúng là quá đổi xa vời, thế nhưng sau khi nghe xong phần giải thích của cậu thì anh lại có chút hài lòng. Dù sao việc cậu bỏ cái tên “Kẻ ăn bám số 3” đi cũng là đáng ngợi khen lắm rồi, chưa kể tới tên anh cũng không hề giống với mô típ mặc định kiểu “Khoa Thiết kế Trực quan Tiền bối Jang Jae Young” như của những người khác. Đó, được như vậy rồi thì anh còn muốn gì nữa. Sang Woo dõi theo biểu cảm của Jae Young rồi nói:

“Anh đừng có ám ảnh với cái data chỉ có vài byte như thế.”

“Em nói ai ám ảnh?”

“Bố em đã vậy rồi, giờ đến tiền bối cũng thế luôn. Rõ ràng là anh đang cường điệu hóa mấy cái ký tự đó lên còn gì.”

“Thế giờ anh lưu em là Tên khốn thì em có vui nổi không?”

“Chẳng liên quan đến em. Dù sao em cũng không phải tên khốn.”

Sang Woo nói với giọng điệu bất cân. Và rồi như chợt nghĩ đến chuyện gì đó, cậu đưa tay về phía anh.

“Cho em xem. Đề xem anh lưu tên em là gì.”

“... Cái này là bí mật.”

Jae Young cầm điện thoại rồi lén lút nhét vào trong túi quần. Nhưng Sang Woo lại nhanh chóng bỏ cuộc hơn anh nghĩ. Cậu quay về chỗ ngồi với gương mặt vô cảm và bắt đầu chăm chú xem xét lịch trình làm việc của hai người. Jae Young thì lúi cúi cất chiếc túi bóng trắng vào trong ngăn kéo.

“Tuần này em sẽ tiến hành chen âm thanh vào game. Trước mắt em đã tìm thấy một vài đoạn hiệu ứng khá ổn trong số những bài không bị dính bản quyền. Giờ em sẽ gửi link cho anh, anh kiểm tra đi rồi nói em nghe ý kiến nhé.”

“Chất lượng âm thanh thế nào?”

“Không đồng đều ạ. Nhưng em nghĩ nếu cố gắng tìm sẽ có cái dùng được thôi.”

“Hiệu ứng thì làm vậy cũng được, nhưng nhạc mở màn hay âm thanh trong bối cảnh vòng lặp thì nên dùng nhạc sáng tác sẽ tốt hơn. Anh sẽ tìm hiểu vấn đề này.

“Vâng ạ.”

Bên phải anh lập tức vang lên tiếng đánh máy và click chuột. Bàn tay của Jae Young dừng lại vì sự xuất hiện của Sang Woo và đến giờ vẫn chưa có dấu hiệu tiếp tục di chuyển. Anh liếc nhìn cậu rồi nhấp một ngụm cà phê, liếc nhìn cậu rồi mở điện thoại ra, liếc nhìn cậu rồi vươn tay lên gãi gãi.

‘Có thằng nhóc này ngồi cạnh thì mình làm việc kiểu quái gì được!’

Cả người Jae Young đều ngứa ngáy muốn chạm vào cậu, muốn hôn cậu, muốn ôm cậu từ phía sau. Anh cố gắng tìm cho mình một danh phận để thực hiện trọn vẹn hết những đụng chạm nhỏ bé đó, thế nhưng chuyện này thật sự là quá khó. Ít nhất là nó rất khó đối với Jae Young. Thơm thơm thì bàn tay

anh phải được gỡ bỏ lệnh cấm, hôn môi thì phải có quyền tự do thơm thơm ở vùng mạn dưới, còn nếu quan hệ thì phải được cấp quyền tiếp cận cơ thể lẫn nhau. Song với một đối tượng như tên nhóc ngồi cạnh anh, đến véo má thôi mà anh còn cảm thấy chần chừ ấy chứ.

‘Mình không giỏi trong mấy chuyện ép buộc cho lắm.’

Người thống trị trong mối quan hệ này là Chu Sang Woo. Dù Jae Young dùng thang máy hay thang bộ đuổi theo thì cũng chẳng có gì khác biệt, anh chắc chắn sẽ luôn ở thế dưới. Ngay cả lúc này đây, anh ngồi ở vị trí của mình mà vẫn không nhìn được đuổi theo ánh mắt cậu. Nhưng chỉ ít hiện tại Sang Woo cũng đang ở yên một chỗ, ngoài ấn nút tạm dừng và chờ đợi ra thì anh cũng chẳng còn cách nào khác. Mối quan hệ của hai người chính là được vận hành như vậy đây.

“Anh đang làm gì thế?”

Một giọng nói vang lên khiến Jae Young bừng tỉnh khỏi dòng suy tư. Sang Woo đã kéo ghế lại gần về phía anh từ lúc nào. Ánh sáng từ màn hình máy tính đang loang ra trong đôi con người chăm chú của cậu.

“Đây là cái gì ạ?”

Sang Woo cho nhỏ tỷ lệ màn hình xuống, giảm cả phần trăm zoom của hình tròn màu hồng mà anh đang phóng to. Phần đầu ngực mà Jae Young tâm huyết ngồi tạo bóng nãy giờ quay về kích thước 100% và biến thành một điểm nhỏ xíu. Cậu yên lặng ngồi nhìn nhân vật mặc đồ bơi kèm theo một cái phao mắc ở eo đáy mắt một lúc lâu.

“Em bảo anh ngồi sửa mấy cái nút bấm cơ mà. Phần trả phí trong game hiện không phải là thứ tự ưu tiên.”

“Anh sẽ làm từ đoạn này.”

Hai nhân vật trong Veven tên là Chu Chu và Je Je. Ban đầu Sang Woo đề xuất để là “Cheol Su và Jae Young”, sau một hồi tranh luận âm ỉ thì hai cái tên kia mới được chốt hạ. Hai người đã lên kế hoạch là đoạn đầu game thì hai đứa này sẽ được mặc

những bộ quần áo cơ bản thôi, về sau nếu muốn mua thêm item khác thì người chơi sẽ phải trả phí.

“Thế anh làm đến đâu rồi?”

Jae Young lưu hình vào rồi đưa cho Sang Woo xem tất cả những thành quả của mình. Ngôi sao nhạc rock Chu chu, Thầy giáo Chu Chu, Thư sinh Chu Chu, Hồn ma chu Chu, Mafia Chu Chu, Thợ cơ khí Chu Chu, Dân du mục Chu Chu, Nhân viên pha chế Chu Chu, dân Gypsi Chu Chu, Vũ sư Chu chu. Anh đã lên xong hẳn mười concept, và giờ thì anh đang làm dở Chu Chu phiên bản hổ bơi.

“Anh làm từ khi nào mà nhiều thế này?”

“Em nhìn nè. Màu mắt và màu tóc có thể thay đổi được đấy.”

“Sao em chưa nghe anh nói qua bao giờ?”

“Thì bây giờ anh nói là được chứ gì?”

Jae Young nhấn xuống bàn phím với bản mặt sững sờ, hình ảnh Chu Chu cầm trên tay củ cà rốt cùng những kiểu tóc khác nhau liên tục hiện trên màn hình. Tóc xoắn em bé, tóc two block, tóc cạo thêm đường vạch, tóc bông xù, tóc dài buộc lên, tóc vận động viên, và cả tóc thắt bím nữa. Đó là tất cả những kiểu tóc mà anh muốn Sang Woo để ở ngoài đời. Phần đầu của cậu đẹp như thế, nếu giờ mà để kiểu cạo ngắn thêm đường vạch thì đúng là hết sảy. Sang Woo ngồi bên cạnh đang khoanh tay nhìn vào nhân vật mắt xanh tóc đuôi gà hiện trên màn hình.

“Chất lượng tốt ghê. Vì không phải là thủ cần làm ngay nên mới được như vậy sao? Thế còn Je Je ạ?”

“Con nhỏ đó anh cũng làm xong rồi.”

Jae Young lướt qua file hình ảnh item trả phí của nhân vật nữ một cách vô cùng đại khái. Xem hết tất cả xong, đôi mắt Sang Woo khẽ híp lại, những ngón tay liên tục gõ xuống mặt bàn.

“Anh như thế là phân biệt giới tính đấy nhé. Phải làm cho tử tế vào chứ.”

“Có vấn đề gì đâu? Số lượng bằng nhau hết mà.”

“Anh chỉ thay đổi mỗi màu váy thôi, còn lại thì giống hệt nhau. Anh tưởng em không nhận ra à?”

Thật lòng mà nói thì chính anh cũng không nhận ra.

“Vấn đề là hai nhân vật thì phải có chất lượng đồng đều. Trước khi làm lại thì anh sửa phần nút bấm cho em đi.”

“Đợi nha, anh phải làm nốt cái này đã.”

Jae Young lại mở iFile ra rồi phóng to ngực phải của chu Chu phiên bản hồ bơi. Bên cạnh vang lên những tiếng lẩm bẩm “Rốt cuộc anh đang làm cái quái gì thế”, nhưng anh vẫn mãi mê tâm huyết tạo cho đầu ngực của Chu Chu có cảm giác lập thể.

“Tiền bối này, anh bây giờ...”

“Quyền rũ lẩm bẩm đúng không?”

“Là biến thái ạ.”

“Sao em biết anh đang nghĩ đến mấy chuyện hư hỏng?”

Cuối cùng Jae Young cũng tìm được một cái cơ để động tay động chân. Anh lẳng lẳng vòng tay qua eo Sang Woo rồi kéo cậu về phía mình. Những ngón tay lân la chạm đến mông.

“Giỏi thật đấy, em còn biết cả thuật đọc tâm à?”

“Đang trong phòng thực hành mà anh làm gì thế hả? Cũng có phải chỉ có một mình hai chúng ta đâu.”

Sang Woo gỡ tay anh ra rồi nhỏ giọng thì thầm. Jae Young bật cười đưa mặt lại gần hơn. Khi ngón tay anh chạm nhẹ lên môi cậu đến vài lần thì Sang Woo bắt đầu lắc đầu chạy trốn.

“Mau lại gần anh, không là anh sẽ đình công đấy.”

“Anh bị điên à, đây là phòng thực hành mà.”

“Anh sẽ lấy ổ cứng của em. Em cho anh làm một lần thì anh mới gửi em một file.”

“Ổ topic này là dành cho người mù máy tính, thế anh định tháo ổ cứng ra bằng cách nào?”

“Ừ nhỉ, anh bị mù máy tính!”

Sang Woo bất giác bật cười. Dáng vẻ tươi cười của cậu là một điều cực kỳ quý giá, đến giờ anh vẫn chưa được thấy quá năm

lần. Thế nhưng lý do Jae Young không thể dời mắt khỏi cậu lại chẳng đơn thuần chỉ vì sự hiếm hoi của nụ cười ấy.

Anh đã định thôi không đụng chạm cậu nữa, nhưng Sang Woo đột nhiên áp sát anh rồi bày trò nghịch ngợm. Ngón tay cậu chọt vào eo Jae Young khiến anh phải nổi giận hỏi tại sao cậu lại làm vậy. Tuy nhiên Sang Woo vẫn cứ chọt chọt vào cạnh sườn anh, cuối cùng Jae Young cũng phải phá lên cười. Thậm chí cậu còn thò mũi giày thể thao của mình sang ấn ấn vào bụng anh rồi cười như nắc nẻ. Dáng vẻ đó thật sự là đáng yêu muốn chết.

“A, điên mất... Anh ơi, khoan đã. Thiệt tình... Không chịu nổi mà.”

‘Mình muốn ăn tươi nuốt sống em ấy.’

Tâm trạng cười đùa đột nhiên biến mất không còn tăm tích. Thay vào đó là khao khát muốn bắt nạt cậu ngay trên chiếc ghế kia. Anh muốn vừa gặm nhấm cậu vừa tiến hành hỏi cung: Ai cho em cười thỏa thích thế kia? Ai cho em cứ cười mãi không dừng như vậy?

Nghĩ đến đây, Jae Young bất ngờ nắm lấy cổ tay Sang Woo, cánh tay còn lại vòng qua ôm chặt lấy eo cậu lần nữa. Biểu cảm tươi cười rạng rỡ trên gương mặt Sang Woo cứ thế dần dần biến mất.

Bầu không khí bỗng chốc thay đổi. Từ hài kịch dành cho mọi nhà sang bộ phim dành cho độ tuổi 19+. Khoảnh khắc đó Jae Young đã thật sự muốn hóa thành một con thú.

Keng!

Trong khoảnh khắc đó, sự hiện diện của một người mà nãy giờ cả hai đều đã bỏ quên bỗng nhiên tỏa sáng rực rỡ. Một chiếc bình giữ nhiệt màu da cam chói mắt lặn lặn trên sàn nhà rồi chạm đến bàn chân Jae Young. Anh lạnh lùng nhặt nó lên rồi từ từ quay đầu nhìn về phía sau. Yoona lúc này đang đứng co rúm cả vai lại trong trạng thái ngập ngừng gượng gạo.

Sang Woo nhẹ nhàng thoát khỏi bàn tay anh. Cậu quay về chỗ ngồi của mình rồi nhìn thẳng vào màn hình máy tính như

thế chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng vành tai của cậu đã đỏ lựng hết cả lên mất rồi.

Jae Young hướng về phía Yoona ra hiệu cô mau ngồi lại chỗ củ đi. Mấy ngày trước bị cô căn vặn đủ điều nên anh đã ké ra đại khái rồi còn gì, sao giờ lại kinh ngạc đến mức độ đó. Trong bầu không khí xấu hổ bỗng chỉ còn vang lên tiếng gõ bàn phím và click chuột lạch cạch. Mãi cho đến khi Yoona chịu mở miệng nói chuyện.

“Jang - Jae Young à, chúng ta - xuống dưới lầu - cùng nhau - làm điều thuốc - cái nhỉ?”

Jae Young cầm theo thuốc lá và bật lửa đứng lên mà chẳng nói thêm câu nào. Yoona chỉ tay về phía cửa rồi nhanh chóng lê dép loẹt quẹt bước ra ngoài. Anh nhẹ nhàng vuốt gáy Sang Woo một cái rồi đi theo cô.

“Ngủ với nhau rồi đúng không?”

Vừa xuống đến nơi là Yoona lập tức hỏi ngay. Trong đám bạn hữu của Jae Young, Choi Yoona là người có cách nói chuyện thẳng thắn nhất (tất nhiên đó là trước khi anh gặp Sang Woo). Thay vì đáp lời cô một cách vụng về thì anh lại châm thuốc và rít một hơi thật sâu. Yoona tiếp tục lên tiếng với giọng điệu sắc bén:

“Lần trước cậu nói là chỉ nhẹ nhàng quan tâm thôi cơ mà, mới đó mà đã động tay động chân với đứa nhò ngây thơ kia rồi à?”

“Cậu nói cái gì vậy chứ?”

Rõ ràng là Yoona sẽ không dễ dàng cho qua mọi chuyện. Jae Young nhả ra một đọt khói rồi quay sang đối diện với gương mặt nhăn nhó của cô. Tuy Yoona không phải là người hay nghiêm trọng hóa vấn đề mà nghiêng về nóng tính nhiều hơn, nhưng mỗi khi dính đến chuyện tình yêu thì cô lại thuộc kiểu khá truyền thống, chưa kể một người không thường xuyên yêu đương thì họ sẽ luôn bị giày vò bởi di chứng của những mối tình trước đó. Mà chuyện lúc này có lẽ đang giống với về sau nhiều hơn.

“Tên nhóc kia vốn dĩ đã có khuynh hướng như vậy hả? Rõ ràng là không đúng không?”

“Giờ cậu đang về phe ai thế? Đáng lẽ ra cậu nên hỏi tớ trước mới phải?”

“Người như cậu dù có hẹn hò với ai cũng chẳng hề tổn hại gì hết, nhưng nhóc kia thì không giống vậy. Chuyện sau này cậu định tính thế nào?”

Giọng điệu của cô vô cùng giận dữ. Jae Young cũng nổi khùng đáp trả:

“Thái độ hợm hĩnh đó là sao? Cậu là cái thá gì hả?”

Câu nói này khiến Yoona phải im lặng. Cô có biết anh đã làm những gì đâu mà ngạo mạn tham gia vào chuyện yêu đương của người khác. Jae Young chưa từng nổi giận lần nào trong suốt khoảng thời gian chơi thân với cô. Yoona đứng bên cạnh anh rít thêm vài hơi thuốc rồi lên tiếng:

“Lần trước nghe xong chuyện tớ đã rất lo lắng, nhưng tớ cũng không hề có ý định xen vào. Nhưng mới có mấy ngày thôi mà hai người đã đi đến bước cuối cùng rồi. Cậu thì lại quá vô trách nhiệm. Giờ lờ như cậu chơi đùa thỏa thích xong rồi mặc kệ con nhà người ta để đi du học thì đứa nhỏ kia sẽ trở thành đồ bỏ đi còn gì.”

Jae Young vứt điếu thuốc chỉ còn một nửa rồi day mạnh dưới mũi chân. Ai muốn chơi đùa cơ, ai muốn bỏ rơi cơ? Đúng là bức mình chết đi được. Đây là cái thời đại nào rồi, chẳng lẽ mới ngủ có một lần mà đã tính đến chuyện cả đời sao?

“Cậu cũng cảm tính quá rồi đấy.”

Anh biết là Yoona đã từng chạy theo một đối tượng gặp gỡ thoáng qua để rồi nhận về kết cục không mấy tốt đẹp. Hồi đó cô đã buồn bã suốt nửa năm liền. Nhưng đó là chuyện riêng của cô, và anh không hề có ý định để cô xen vào cuộc sống riêng tư của mình chỉ vì lý do đó.

“Cậu từng gặp gỡ một kẻ rác rưởi nên cho rằng tất cả mọi người trên thế gian này đều giống như vậy sao?”

“Nói hay lắm. Tớ đã từng gặp phải một con nhỏ khôn nạn như thế đấy. Nhưng chính cậu bây giờ cũng đang làm những điều tương tự với nhóc kia còn gì.”

“Rốt cuộc tớ phải giải thích thế nào cậu mới hiểu đây? Đừng có nói năng bừa bãi khi chưa biết nội tình cụ thể.”

Những lọn tóc vàng đung đưa trong gió. Gương mặt của Yoona buồn bã như thể tất cả những điều này đều là chuyện của cô.

“Nhưng đúng là cậu sẽ rời đi mà. Tình huống giống hệt như thế thì sao tớ có thể không bận tâm được.”

Jae Young im lặng đưa lên miệng một điều thuốc khác. Cảm giác bứt rứt khó chịu dần lan ra khắp trái tim anh. Dù sao Yoona cũng giống như đã ấn nhăm vào cái nút mà bản thân cô không nhất thiết phải ấn.

Đúng là anh không hề nghĩ đến chuyện tương lai. Tương lai dù có xa xôi đến đâu thì cũng sẽ có ngày trở thành hiện tại, vậy nên phương châm sống của Jae Young chính là hãy tận hưởng những điều mà mình muốn ở ngay giây phút này cái đã. Mà anh của giây phút này lại đang hoàn toàn say mê Sang Woo mất rồi. Đó chính là hiện tại. Vậy nên còn vấn đề gì nữa đâu?

Jae Young bật chiếc bật lửa zippo trong tay lên rồi rít một hơi thuốc thật dài. Tâm trạng của anh bỗng dưng cũng khá hơn một chút. Từng đợt khói từ từ thoát ra ngoài không gian tựa như hơi thở.

“Chết tiệt, tại sao cậu phải lo lắng đến chuyện đó? Ai mà biết đến khi ấy tớ và nhóc kia có còn cảm xúc như bây giờ hay không? Tập trung cho hiện tại thôi đã đủ bận rộn lắm rồi, hơi sức đâu mà quan tâm đến những vấn đề khác nữa.”

Những lời anh nói ra vô cùng gay gắt. Chẳng lẽ bây giờ anh phải đếm ngược đến ngày xách va li rời khỏi đất nước, tưởng tượng ra viễn cảnh chia ly với hàng nước mắt tuôn rơi, hai người trao nhau nhẵn đôi rồi thế nguyên hẹn ước em ở đây cũng

không được quên anh nhé hay sao? Đúng là còn trên cả nức cười.

Hơn nữa Sang Woo còn là một tên nhóc hoàn toàn không hiểu gì về tình yêu. Jae Young thật sự không nghĩ rằng kẻ mỗi khi ham muốn tăng cạo thì lại đi lo về chuyện sụt giảm thành tích ấy sau hai tháng nữa sẽ buồn thương về sự rời đi của anh đầu. Người lúc nào cũng nơm nớp lo lắng phải là anh đấy này.

“Lụy tình như thế chỉ có cậu thôi. Đừng có áp đặt lên người khác.”

Yoona trầm mặc hồi lâu. Cô ngẩn ngơ nhìn lên bầu trời rồi hút liền hai điếu thuốc liên tiếp. Jae Young chỉ đứng bên cạnh chờ đợi cô.

“Đúng vậy. Hoàn cảnh quá giống nhau nên tớ đã nhầm lẫn.”

Cuối cùng Yoona cũng nói ra điều mà mình nghĩ. Cô chửi thề một câu rồi xin lỗi anh vì sự nhiều chuyện của bản thân. Jae Young đánh giá rất cao khía cạnh thẳng thắn và cởi mở này của cô. Bởi vậy nên tuy hai người có tính cách và lối tư duy rất khác nhau nhưng đến tận bây giờ họ vẫn là bạn bè.

“Nhưng mà cậu... vốn dĩ là bi(*) à?”

“Có thể không phải. Tớ cũng chẳng rõ nữa.”

Jae Young thành thật trả lời. Anh chưa từng suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề đó.

“Jae Young à.”

Yoona thường chỉ gọi anh như vậy những khi cô muốn trêu đùa mà thôi.

“Khi nào đi thì hãy nói với Sang Woo mấy câu kiểu như: Anh đi rồi thì em cũng hãy chăm sóc bản thân mình cho tốt. Ấy, nghe đau lòng thật đấy.”

Cô làm mặt xấu rồi bông đùa với anh bằng vẻ tinh nghịch. Jae Young nghĩ rằng cô chỉ đang nói linh tinh thôi, dù sao thì dạo gần đây anh cũng không hề biết gì về cuộc sống của cô.

“Ôi chao, đáng thương quá... Nhóc con kia rõ ràng là chưa từng yêu đương bao giờ. Cậu làm thế nào mà câu được thằng bé

vậy?”

Jae Young mỉm cười bất lực. Là ai câu ai mới đúng đây? Dưới góc nhìn của Jae Young, anh mới chính là con cá vùng vẫy dưới móc câu của Sang Woo. Cậu giống như Khương Thái công không hề biết mình đã câu được cá với đời mắt luôn hướng về nơi khác. Tuy Yoona đã hiểu lắm nhưng Jae Young cảm thấy cũng không nhất thiết phải giải thích gì thêm.

“Cậu có biết nhóc đó là một tên ngốc không? Còn nói là mình từng yêu đương rồi cơ.”

“Rõ là nói dối.”

“Nhưng dù cậu có cạy miệng ra thì em ấy cũng không nói dối được đâu.”

“Cậu ta mà biết yêu đương á, không tưởng tượng nổi.”

Jae Young im lặng không đáp. Trước đây anh cũng nghĩ giống Yoona nhưng giờ thì khác rồi. Sang Woo hết như một cái ổ kiên, ban đầu thì khó phát hiện nhưng một khi đã bước chân vào sẽ lún sâu không lối thoát. Và dù anh là người duy nhất trên thế gian này cảm nhận được sự quyến rũ của cậu thì anh cũng sẽ không tự mãn đâu.

“Thối tớ về đây. Để cho hai người ở riêng với nhau, không lại thành chương ngại vật mất.”

Yoona bước xuống những bậc thang, bàn tay vẫn còn vẫy vẫy về phía sau. Jae Young dứt tay vào túi quần ngược lên nhìn bầu trời, sau đó anh rảo bước đi thật nhanh vào bên trong tòa nhà.

⌘W

“Đẹp thật đấy.”

Thời tiết hôm nay đẹp đến nỗi khiến Jae Young phải tự mình cảm thán. Nền trời nhuộm trong ánh chiều tà giống như được phủ một lớp bột màu kết hợp cùng từng đợt sóng tím nhạt đang kích thích trí tưởng tượng của anh. Trong không gian nhập nhoạng nhưng lại vô cùng dễ chịu này mà được trượt ván một chút thì không gì tuyệt bằng. Vậy mà một kẻ bị lừa như anh giờ lại phải đến phòng thực hành làm việc khổ sai cho một ông chủ độc ác nào đó.

Về phân đồ họa, một khi sơ đồ quy trình bị thay đổi sẽ kéo theo hàng đống những việc lắt nhắt cùng ngọn núi đồ sộ mang tên tối ưu hóa thông số dữ liệu, thế nhưng dù sao Jae Young cũng đã hoàn thành xong những phần liên quan đến sáng tạo rồi, anh cuối cùng cũng có thể an tâm một chút. Phía lập trình của Sang Woo đang là cuộc chiến với việc tìm bug. Màn hình của cậu này giờ hiện toàn những chữ cái đỏ rực mà Jae Young chẳng hiểu gì cả. Anh chỉ biết đó là một tín hiệu xấu mà thôi.

'The resource isn't set... (bla bla bla)... managed code... (bla bla bla) global variable...'

Jae Young đã định hỏi mấy cái chữ kia nghĩa là gì, nhưng anh chợt nhận ra là dù có hỏi thì mình cũng chẳng hiểu gì hết, nên đành từ bỏ ngay suy nghĩ thử thách bản thân này.

Anh xoay người nhìn ra ngoài khung cửa sổ một lúc, nhưng khi quay lại thì Sang Woo cũng đang im lặng nhìn anh. Jae Young đoán là cậu đang có điều muốn nhờ vả.

“Sao vậy?”

“Anh cứ nhìn ra phía cửa sổ này giờ.”

“Vì hôm nay thời tiết rất đẹp thôi.”

“Nếu anh muốn ra ngoài chơi thì cứ đi đi.”

Chuyện gì thế này? Sang Woo là người sẽ chẳng bao giờ cho anh nghỉ nếu không có lý do chính đáng. Là nhờ mấy ngày gần đây anh rất chăm chỉ nên cậu đã bao dung hơn sao, hay là vì mối quan hệ của hai người đã có tiến triển nên cậu mới chịu mềm mại với anh như vậy? Giá mà là về sau thì tốt biết mấy! Jae Young trầm nghĩ.

“Thế hôm nay anh đi đi. Ngày mai gặp lại.”

Sang Woo nói một cách cool ngầu, cậu đứng lên duỗi lưng một cái rồi lại ngồi xuống ngay.

Đùa chứ tên nhóc này đầu óc có gốc đâu mà sao suy nghĩ lúc nào cũng ngăn ngụt thế nhỉ? Sao lại dừng đúng ở cái đoạn “Chắc là anh ấy muốn đi chơi” thôi cơ chứ? Thử nghĩ xem anh đang muốn đi chơi với ai nào? Jae Young nhìn ra ngoài bầu trời một lần nữa rồi ngồi xoay một vòng trên ghế.

“Sang Woo à.”

“Dạ.”

“Đi chơi bóng rổ với anh đi.”

Tiếng gõ phím dừng lại. Sang Woo bất động đến tận mười giây rồi mới lên tiếng trả lời:

“Nhưng mà em bận lắm.”

Ngày hôm nay đúng là mềm mại như một viên kẹo jelly. Jae Young, người đã đoán cậu sẽ trả lời rằng “Em bận rồi”, lúc này đây đang nở một nụ cười trên môi^(*). Anh uể oải vươn vai rồi lượn lờ xung quanh người đang giả vờ nhìn vào màn hình kia, cuối cùng anh hôn chụt lên má cậu một cái.

“Anh đi trước. Chuẩn bị xong thì ra nhé.”

Sang Woo chậm chạp mất một lúc rồi cũng xuất hiện ngay sau lưng anh. Hai người đi xuống cầu thang mà chẳng nói với nhau câu nào, bầu không khí hết như đang trong một mối quan hệ gượng gạo. Bước chân của cả hai cùng hướng về phía nền trời đêm đã ập xuống tự bao giờ. Sang Woo cứ thấp thỏm không yên mãi, trạng thái này rất giống với lúc cậu đi dạo cùng anh trên con đường Jeong Ryun Dong ngày hôm qua. Và điều đó khiến cho Jae Young cũng trở nên bồn chồn theo, như thể đây là lần đầu tiên anh biết yêu đương mù quáng vậy.

“Anh chơi bóng rổ giỏi không?”

Ra đó là điều cậu muốn hỏi.

“Cũng không đến nỗi mù tịt.”

Jae Young khiêm tốn thể thòi chứ bóng rổ là môn thể thao anh tự tin nhất. Anh mê mọt nó từ hồi còn học cấp hai cấp ba, và vẫn thường xuyên chơi đến tận bây giờ. Thậm chí lên đại học anh còn được cho vào câu lạc bộ Bóng rổ để thi đấu tại một đại hội thể thao giao lưu hữu nghị.

“Thế chắc là em sẽ thua rồi. Từ hồi tốt nghiệp cấp ba đến giờ em không chơi lại nữa.”

“Chỉ là chơi vui thôi, có gì đâu mà em phải lo lắng.”

“Nhưng mà em ghét bị thua lắm.”

Khoan đã, ngẫm lại mới thấy lúc trước Sang Woo cũng nói là mình chơi game không giỏi. Cậu vốn hào thắng hơn tiêu chuẩn của người bình thường rất nhiều, mặc dù vẻ ngoài không hề giống như thế. Cũng chính vì vậy mà Jae Young mới cho rằng khám phá một người như cậu đúng là cực kỳ thú vị. Cả về software lẫn hardware.

“Thế bóng đâu ạ?”

“Giờ chúng ta đang đi lấy nó đây.”

Bóng của Jae Young luôn để ở văn phòng của câu lạc bộ Kịch. Đây là lần thứ hai anh đi cùng Sang Woo đến nơi này kể từ hồi đóng tiểu phẩm tiếng Trung cùng nhau. Lúc đi lên cầu thang, anh quay sang hỏi:

“Chúng ta từng tới đây rồi đấy, em còn nhớ không?”

“Thứ Sáu ngày 8 tháng Ba. Hôm đó ở phòng phục trang, tiền bối đã cởi mũ của em khiến em nổi giận.”

“...”

Tốt nhất là anh không nên nhắc đến giai đoạn ấy nữa. Thoáng một cái mà hai tháng đã trôi qua, đến chính anh cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Jae Young tự nhớ về quãng thời gian đã biến mối quan hệ của hai người thành ra như hiện tại, trên môi anh nở một nụ cười không dám tin.

“Anh đến lấy đồ thôi, đang làm gì thì cứ làm tiếp đi.”

Jae Young vừa bước chân vào phòng là đám hậu bối đã ầm ĩ cả lên.

“Anhhhhhhhh!”

“Anh đến chơi ạ? Đợi em một lát nhé!”

“Anh mau ngồi đây đi tiên bối.”

Jae Young có quen hội trưởng, phó hội trưởng và quản lý của câu lạc bộ, tuy nhiên bốn đứa nhóc còn lại thì anh hoàn toàn xa lạ. Anh tránh đi những cái bắt tay hướng về phía mình rồi bắt đầu lục lọi mấy cái thùng trong phòng. Hội trưởng tiến gần lại rồi xoa bóp vai anh:

“Đạo này anh bận lắm đúng không? Nhiều việc như vậy chắc chắn là vất vả rồi.”

“Ờ, đúng vậy đấy. Nhưng cậu bỏ tay ra khỏi vai anh được không?”

Rõ là cái tên này không phải đang mát xa cho anh mà đang muốn đập gãy vai anh thì đúng hơn. Phó hội trưởng đi tới đưa anh một lon đồ uống kèm theo lời mời “Anh mau uống cái này đi”. Trên vỏ lon là logo mà Jae Young đã từng nhìn thấy rất nhiều lần trước đây. Không ngờ ở chỗ này vẫn sót lại cà phê Black Holic mà anh từng mua cơ đấy. Có khi nào nó đã hết hạn rồi không?

“... Được rồi. Anh không uống đâu.”

Jae Young lịch sự từ chối rồi lôi quả bóng rổ từ trong đồng giày dép ra. Anh đã định rời đi ngay rồi nhưng đám hậu bối cứ liên tục bám lấy tay anh, Jae Young chẳng còn cách nào khác là đành ngồi xuống sô pha. Sang Woo vẫn khoanh tay trước ngực đứng ngoài cửa, thấy vậy liền mỉm cười trêu anh.

“Máy cái đứa này, rốt cuộc là làm sao vậy?”

Thực ra Jae Young biết rất rõ nguyên nhân đằng sau. Cái đám trong câu lạc bộ Kịch này đã liên tục vùi vãnh van nài anh đảm nhận vai chính và thiết kế poster cho buổi công diễn định kỳ suốt từ đầu năm đến giờ. Hiện tại thì chúng bỏ cuộc vụ poster rồi, nhưng khoản vai diễn thì vẫn chưa. Đạo gần đây thẳng nhóc hội trưởng kia đã gọi điện cho Jae Young nhiều đến mức anh phải thẳng tay cho số cậu ta vào danh mục spam.

Tất nhiên là anh phải từ chối rồi. Lý do đầu tiên là Jae Young đang bận rộn đến mức phải chấm dứt công việc làm thêm, sở thích cá nhân cùng toàn bộ mối quan hệ thân quen của mình. Lý do thứ hai là vì trong vở *Cái chết của một người bán hàng* năm ngoái, anh đã phải đảm nhận tất cả từ diễn viên chính, đạo diễn đến thiết kế poster. Tuy Jae Young vốn là một kẻ mặt dày, nhưng cứ hề nghĩ về cái gọi là “buổi công diễn tốt nghiệp” được quảng bá với quy mô hoành tráng ấy là mặt anh lại đỏ rực. xấu hổ chết đi được, bây giờ lại bắt diễn thì anh biết diễn kiểu gì đây?

“Tiên bồi... anh giúp bọn em một lần đi mà? Nếu anh bận quá thì bọn em chỉ phân cho anh một vai nhỏ thôi?”

“Một lần này. Đúng một lần này thôi mà anh. Sao gần đây em gọi anh không nhắc máy?”

“Trước khi tốt nghiệp thì phải tranh thủ giữ lại những kỷ niệm đẹp chứ anh. Chỉ một lần này nữa thôi mà? Còn có bao nhiêu người ngoài kia muốn được nhìn thấy anh diễn kịch lần cuối đây. Hay giờ đề em đi thu thập chữ ký kêu gọi nhé?”

Jae Young từ chối thẳng thừng đám hậu bồi rồi đứng dậy ra về. Anh ôm quả bóng trong tay, lách người qua hết đứa này đến đứa khác.

“Hồi lễ hội em cũng nói là lần cuối còn gì? Ai cũng cho rằng anh đây đã tốt nghiệp rồi nhé.”

“Nhưng anh đã tốt nghiệp đâu!”

Trước khi cái tên nhóc hội trưởng kia kịp sấn sổ vào anh, Jae Young đã đóng sầm cửa lại.

“Phù.”

Jae Young xua đuổi tâm trạng hỗn loạn của bản thân rồi giữ phẳng những nếp nhăn trên quần áo. Anh kẹp quả bóng rổ vào một bên tay rồi nhìn Sang Woo lúc này đang bụm miệng cười. Không biết có phải do ảo giác hay không mà sao anh thấy biểu cảm của nhóc này đang ngày càng trở nên phong phú vậy?

“Sao anh lại thành ra như thế?”

Một cách diễn đạt thuần khiết rằng cậu đang chẳng hiểu gì cả. Jae Young thả xuống một câu “Anh không biết.” rồi bước về phía trước. Ra khỏi tòa nhà, anh bắt đầu nghịch ngợm quả bóng trên con đường hướng đến sân đấu. Nào là ném lên cao rồi đỡ lấy, nào là dẫn bóng, nào xoay bóng trên ngón tay... tất cả đều là những tài lè anh đặc biệt lựa chọn, vậy mà trông Sang Woo có vẻ như không quan tâm cho lắm. Sau một hồi im lặng trầm ngâm, cậu mới lên tiếng:

“Đội Kịch nhờ anh làm gì vậy?”

“Xuất hiện năm phút với vai trò cameo. Anh đã từ chối với lý do quá bận, mong mọi người đừng gây khó dễ nữa.”

“Là vai gì ạ?”

“Anh cũng không rõ. Chắc là hải tặc? Với năm phút thì chỉ đủ diễn vai người chết thôi.”

Sang Woo lại một lần nữa chìm vào suy tư. Jae Young rất thích giọng nói khô khan của cậu, nhưng ngay cả khi cậu im lặng anh cũng vẫn thích. Đêm hôm nay đẹp đến nỗi khiến anh có cảm giác như tất cả mọi chuyện đều sẽ yên ổn cả thôi. Có những ngày dù không có bất cứ sự kiện đặc biệt nào xảy ra song vẫn khiến ta nhớ mãi không quên. Và hôm nay chính là một ngày như thế. Bầu trời đêm ngả sắc tím hệt như trong thế giới fantasy, còn anh thì đang đi đến sân bóng rổ cùng với một tên nhóc chẳng biết làng mạc là gì. Đúng là thích thật đấy.

“Em hối hận rồi.”

Sang Woo bất ngờ lên tiếng.

“Sao cơ?”

“Em chưa từng đến buổi công diễn nào của câu lạc bộ Kịch. Giờ thì chẳng còn cơ hội nữa.”

Jae Young quay đầu sang nhìn góc mặt nghiêng nghiêng của Sang Woo. Cậu nói dang dở vừa rồi khác hẳn với phong cách nói chuyện thường ngày của cậu, nhưng anh không hề hỏi lại. Mà đúng hơn là không thể hỏi lại. Trước khi cảm giác bứt rứt ngấm ngầm mấy ngày qua kịp nhen nhóm trong lòng thì Jae Young đã làm một động tác đập bóng xuống nền đất.

Hóa ra hai người họ đã đến khoảng sân bóng rổ nền xanh từ bao giờ. Jae Young đứng ở vạch giữa sân nhìn Sang Woo từ một khoảng cách khá xa. Bị bao phủ trong không gian về đêm ngập tràn sắc lam đậm khiến làn da cậu lại càng trở nên trắng nõn.

“Cực 10 điểm nhé, chơi không?”

“Chơi ạ.”

Jae Young đưa bóng sang, Sang Woo nhận bằng cả hai tay. Sau khi luyện tập và đập bóng xuống nền vài lần, cậu bắt đầu di chuyển. Vô cùng quy củ, hệt như khi cậu làm những việc khác. Hai bước rồi đập, hai bước rồi lại đập, khi đến được vạch ném tự

do thì thực hiện ngay một cú ném rổ bằng hai tay vởi độ an toàn cao. Tiếc thay đó lại là một cú ném trượt.

Sang Woo vẫn ném thêm bốn lần nữa. Hai lần đầu tiên thất bại, hai lần tiếp theo thì thành công. Dường như cậu đã tìm được cảm giác rồi. Sang Woo lạnh nhạt nhặt bóng lên rồi di chuyển đến khu vực trung tâm.

“Bắt đầu được rồi ạ.”

“Ừ, hướng này.”

Jae Young bỏ kính ra rồi nhét nó vào túi quần, cả người anh bắt đầu hạ thấp trọng tâm. Sang Woo bắt động cảm bóng thêm một lát rồi bất ngờ dẫn bóng áp sát lại gần. Anh đã chờ đợi cậu đưa bóng sang phải hoặc sang trái, thế nhưng cuối cùng cậu lại ập đến chính diện. Gương mặt Sang Woo lúc này đang hiện lên ý tứ rõ mồn một “Sao anh lại cản trở em?”. Một cánh tay Jae Young vươn ra để phòng bị cho một trận tranh bóng, tay còn lại thì cố gắng cản phá đường bóng của cậu.

Lần này anh đã đoán đúng. Là bên phải. Thế nhưng trong một tình huống bắt buộc phải chặn như vậy mà Jae Young lại không hề chạm vào cậu. Với sự chênh lệch hình thể của hai người thì anh muốn ăn gian thế nào mà chẳng được, vậy mà cơ thể anh còn chẳng buồn tích cực di chuyển. Sang Woo cúi đầu luôn qua phía dưới cánh tay anh, sau đó ghi ngay điểm đầu tiên cho mình.

“Gì đây, anh phải chơi hẵn hoi chứ.”

Thịch, thịch, thịch. Nhịp đập trái tim anh đang vang lên với âm lượng chẳng khác gì âm thanh bóng đập xuống nền sân.

Jae Young đón lấy quả bóng được Sang Woo ném qua. Thứ cảm giác tiếp xúc mà quả bóng này mang lại quả thật vô cùng lạ lẫm. Anh đã từng chạm vào nó vô số lần dưới tư cách là một trung phong cực kỳ năng nổ trên sân. Vậy mà hôm nay Jae Young lại không hề có khát khao muốn thắng.

Anh miễn cưỡng điều khiển trái bóng một cách chậm chạp. Sang Woo chạy đến cản anh, ánh mắt cậu bừng bừng nhiệt huyết quan sát xem anh sẽ di chuyển về hướng nào. Cánh tay cậu

vươn ra giữa không trung tựa như đang ôm lấy anh. Jae Young giả vờ đôi ba lần bị cậu cản phá rồi ném thẳng quả bóng ra phía xa. Một pha ném bóng từ giữa sân không thể vô lý hơn. Quả bóng đập mạnh vào bảng rổ rồi văng ra chỗ khác. Sang Woo lập tức chạy về phía nó.

‘Cứ thế này thì mình thua mất.’

Một nụ cười nhân nhật hiện trên môi Jae Young. Ở đối diện anh, Sang Woo lại tiếp tục dẫn bóng tới. Lần này khi xoay người sang phía bên trái cậu còn vui vẻ chạm mắt với anh. Jae Young ban đầu còn định cướp bóng, nhưng cơ thể cậu lại di chuyển vô cùng chắc chắn. Một cú post up mạnh mẽ đã ở ngay trước mắt, Jae Young dùng kỹ thuật đẩy lưng thành công cản phá cú ghi điểm.

Nhìn cái cách Sang Woo liều chết bảo vệ bóng thế này thì có lẽ cậu sẽ rất hợp làm hậu vệ dẫn bóng. Khác hoàn toàn với một người luôn xông về phía trước như anh. Phòng thủ và tấn công. Nhà thiết kế và người lập trình. Hai người họ khác nhau đến vậy đấy.

Sang Woo đến gần vạch ném tự do thì gập gối xuống, lần này cậu vẫn dùng nguyên tư thế ném rổ bằng hai tay như ban nãy. Quả bóng vẽ nên một đường parabol giữa không trung rồi rơi vào rổ một cách gọn ghẽ.

Trong lúc Jae Young chẳng hề tập trung và chuyển động vô lực hệt như một con bù nhìn rơm, tỷ số giữa hai người họ đã là 8:0 từ bao giờ.

“Nếu em thắng thì sao ạ?”

“Anh chịu.”

“Vậy cho em yêu cầu anh một chuyện nhé, được không ạ?”

“Được thôi.”

Với Jae Young, dù anh thắng hay thua trong phi vụ cá cược này đều sẽ chẳng có tổn hại nào cả. Anh cũng thử suy nghĩ xem Sang Woo sẽ đòi hỏi gì nếu là người thắng cuộc, nhưng sau đó anh đã nhanh chóng từ bỏ ngay. Nếu nó dễ vậy thì chỉ cần nói ra là anh đáp ứng được luôn rồi, tự nhiên đi cá cược làm gì khi

không hề biết kết quả sẽ ra sao, chưa kể rất có thể bị phản tác dụng nữa.

Quả bóng bay tới. Jae Young lạnh nhạt đỡ lấy bằng hai tay, trong lòng âm thầm quyết tâm phải cho nhóc này nhìn thấy một nửa năng lực của mình mới được. Jae Young hạ thấp trọng tâm và bắt đầu dắt bóng. Thậm chí anh còn cố tình khoe mẽ kỹ năng bằng cách chuyển trái bóng từ tay này sang tay kia dù nó chẳng hề có ích lợi gì. Vậy mà Sang Woo ở phía đối diện còn không buồn chớp mắt lấy một cái.

Ngoại trừ vấn đề cốt lõi ra thì cậu sẽ không mảy may để ý đến những chuyện khác nữa đâu. Cũng vì vậy mà đã có một khoảng thời gian anh cho rằng Sang Woo đích thị là một tên nhóc tẻ nhạt. Và giây phút này đây anh vẫn nghĩ như thế.

‘Nhưng mình lại rất thích tính cách coi trọng bản chất của em ấy.’

Jae Young làm một động tác giả hướng về phía bên phải nhưng rồi bất ngờ lại xoay người sang phía bên trái. Sang Woo bị lừa đúng như anh đoán. Đã có một khoảng thời gian anh cho rằng cậu là một tên nhóc luôn khiến anh cảm thấy bức bối trong lòng. Và giây phút này đây anh vẫn cảm thấy như thế.

‘Nhưng mình lại rất thích sự thật thà không giả tạo của em ấy.’

Sang Woo lại tiếp tục bám theo Jae Young. Cánh tay cậu vừa vòng qua ôm lấy anh vừa cố gắng cắt bóng. Jae Young di chuyển quả bóng ra phía sau lưng rồi nhanh chóng chuyển sang tay kia. Bằng một pha dẫn bóng cắt chéo làm đối phương hoang mang, anh lại thành công thoát khỏi cậu lần nữa. Sang Woo vẫn kiên trì đuổi theo mà không hề có ý định bỏ cuộc. Đã có một khoảng thời gian anh cho rằng cậu là một tên nhóc chuyên làm những chuyện ngốc nghếch. Và giây phút này đây anh vẫn nghĩ như thế.

‘Nhưng mình lại thích dáng vẻ nỗ lực hết mình của em ấy!’

Jae Young dẫn bóng đến gần mục tiêu ghi điểm, bầu không khí mềm mại ban đêm luồn qua những lọn tóc mái trên trán. Trái tim anh đập nhanh. Anh chạy liền một mạch rồi thực hiện

một cú lên rổ chắc chắn không thể thất bại. Quả bóng ăn điểm đầy đẹp mắt rồi lại quay về với bàn tay anh. Jae Young đập bóng thêm vài lần rồi ném sang cho Sang Woo.

“Giờ tỉ số là 8:2 ạ.”

Sang Woo vừa đỡ lấy quả bóng vừa lên tiếng thông báo. Hai người đứng ở đường giữa sân và cậu bắt đầu chăm chú di chuyển. Sang Woo đập bóng một cách quy củ và khô khan, sau đó cậu áp sát anh bằng động tác có hiệu suất thấp ấy. Chiếc áo phong ướt sũng mồ hôi dính chặt lấy cơ thể để lộ ra những đường nét thanh thoát. Trên gương mặt Sang Woo lúc này cũng chỉ toàn sự tự mãn mà thôi.

Trong cái khoảnh khắc chứa đựng tất cả những cảm xúc đáng yêu đó, cuối cùng Jae Young cũng nhận ra mình đã phải lòng Sang Woo mất rồi. Chuyện đó xảy ra trước cả khi anh biết cậu đặc biệt ở điểm nào hay cậu có gì khác biệt với những người ngoài kia. Đáng vẻ đang chạy về phía anh của Sang Woo, mà đúng hơn là sự thật rằng Sang Woo đang chạy về phía anh, nó tuyệt đẹp hết như bầu trời đêm đang bao trùm lấy hai người. Và chuyện đó khiến Jae Young cảm thấy sợ hãi.

Sao mọi chuyện lại thành ra như vậy nhỉ? Jae Young cũng không biết mình đã đem lòng yêu tên nhóc lóng ngóng, ngốc nghếch, thẳng thắn và hẹp hòi kia từ lúc nào nữa. Mọi chuyện chậm rãi tựa như tấm áo dần ẩm ướt giữa những giọt mưa phùn lất phất. Khi anh tỉnh táo lại thì tất cả đã thành ra như vậy rồi. Cái suy nghĩ chỉ cần ngủ với nhau một lần là sẽ cảm thấy chán đúng là thứ vọng tưởng quá đỗi hảo huyền của anh. Sau khi trải qua một đêm cùng với Sang Woo, anh thậm chí còn khao khát cậu nhiều hơn.

Sang Woo dắt bóng tới với đôi mắt mở to bừng bừng nhiệt huyết rồi ngày càng áp sát vào anh. Jae Young, người nãy giờ vẫn còn đang ở trong trạng thái ngẩn ngơ, đến lúc này mới vươn tay ra cản. Nhưng giữa đường thì anh lại không nhìn được nữa, vòng tay đó đột ngột đã biến thành một cái ôm.

“... Anh phạm luật rồi.”

Bầu không khí giữa hai người ngật ngậy đến nỗi Jae Young chẳng buồn trêu đùa câu nói ngốc nghếch của cậu nữa. Ngay cả giây phút này đây, anh cũng vẫn say mê cái tên nhóc thô lỗ nhất quyết không chịu để mất bóng kia. Đúng là buồn cười thật đấy. Tâm trạng Jae Young có chút nhói nhói, bàn tay anh nâng lên vuốt ve phần gáy của Sang Woo.

Cậu đứng im bất động một lúc lâu rồi mới nhúc nhích thoát ra khỏi vòng tay anh.

“Em sẽ ném tự do.”

Jae Young chẳng mang theo chút háo thắng nào mà chỉ đứng nhìn Sang Woo ghi điểm. Tư thế ném bóng của cậu vẫn được copy giống hệt những cú ném ban nãy. Xong xuôi thì cậu hân hoan vui vẻ chạy về phía anh.

“Em được 10 điểm rồi nhé.”

“Giỏi lắm. Em muốn anh làm gì nào?”

Sang Woo thở hổn hển. Cậu cúi gằm xuống nhìn nền sân, phải đến khi nghe thấy Jae Young đáp lại thì cậu mới chịu ngẩng lên. Đôi con ngươi với mục đích vô cùng rõ ràng ấy cứ thế chạm vào mắt anh.

“Anh hôn em đi ạ.”

Jae Young đã định hỏi “Chỉ vậy thôi á?”, để rồi cuối cùng lại chẳng đủ rảnh rang để làm chuyện đó. Anh tiến về phía Sang Woo, lòng bàn tay ôm lấy gò má cậu, đôi môi vội vàng nuốt trọn đôi phương.

Thịch, thịch, thịch. Tiếng bóng đập xuống nền sân ngày càng trở nên xa dần.

Một đêm chìm trong lãng mạn cùng những xúc cảm say mê. Một đêm tuyệt đẹp.

₩

“Cái này nhìn ổn này. Vừa có tính đại chúng, lại vừa đảm bảo được chất lượng.”

“Dù sao thì từ giờ đến cuối năm em cũng định dồn sức làm portfolio. Có nhiều studio tốt để lựa chọn lắm. Nếu không ổn thì

đền mây doanh nghiệp lớn để kiêm tiên thôi.”

Jae Young im lặng nốc cạn chén soju. Chiều tối thứ Bảy, anh bỗng đứng nhận được điện thoại rủ rê của bạn cùng khóa. Sau một bữa ăn thì cả đám thuận tiện chuyển qua nhậu nhẹt luôn. Bạn anh còn kéo theo hai ông anh lớn tuổi tinh tình lạnh nhạt đi theo, nhưng một người trong số họ lại bị bạn gái gọi về giữa chừng nên bây giờ trên bàn chỉ còn có ba người. Tất cả bọn họ đều là sinh viên khoa Thiết kế dự định sẽ tốt nghiệp trong năm nay.

“Công ty Dex năm nay lại chỉ chọn đúng một người thôi đúng không ạ?”

“Sao lại thế nhỉ... Đúng là vô vọng mà. Đến những người có kinh nghiệm còn khó đỗ, sinh viên mới ra trường thì sao có cơ hội đây?”

“Là do anh đang bảo lưu nên không biết rồi. Vào buổi triển lãm năm ngoái, giám đốc đại diện của Dex đã đến xem đó.”

“Nhà thiết kế Kim Soo Han? Thật luôn á?”

“Vâng ạ. Phải gọi là đỉnh luôn. Hôm ấy náo loạn hết như có nghệ sĩ nổi tiếng đến. Kim Soo Han đã đi một vòng tham quan, khi vừa nhìn thấy một tác phẩm yêu thích thì lập tức xin số ngay.”

“Oa vãi thật... Vậy ai đã trở thành nàng Lọ Lem thế? Giờ người đó đang đi làm rồi đúng không? Ghen tị chết mất.”

“Còn ai vào đây nữa. Chính là cái thằng đang ngồi bên cạnh anh kia kìa.”

Ánh mắt của bọn họ dồn cả lên Jae Young - người lúc này đang im lặng uống rượu. Vị tiền bối nhăn mặt hỏi giờ anh đang làm gì. Anh chỉ cười không đáp, bạn học ngồi cạnh liền lên tiếng giải thích thay.

“Cậu ấy đi du học nên đã từ chối Dex rồi.”

“Thế sao giờ lại không đi?”

“Khả năng cập nhật thông tin của anh chậm thật đấy. Nó nợ môn nên bị hủy kết quả tốt nghiệp.”

Nói xong thì cả hai ngời cười khúc khích. Jae Young mặc kệ bọn họ nhai đồ nhắm và cười cợt với nhau. Dù sao chuyện này cũng đâu phải mới ngày một ngày hai, anh biết rõ trong trò đùa ấy chỉ xen lẫn một chút ghen tị thôi chứ không hề có ác ý gì.

“Mà cái tên Jae Young kia, cậu đi học mà cũng không thèm liên lạc với anh một lần? Sao dạo này chẳng thấy mặt mũi đâu thế?”

“Gần đây em hơi bận.”

Chẳng biết gặp nhau bao giờ mà cứ tò ra thân thiết như vậy. Jae Young cười nhạt trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn khéo léo hòa theo.

“Cậu có bạn gái rồi đúng không?”

Bạn cùng khóa nở một nụ cười thần bí rồi hỏi anh. Và rồi chủ đề cuộc nói chuyện bị thay đổi từ đó.

“Không thấy mặt mũi đâu, gọi điện cũng không thèm bắt máy. Mà rõ ràng lúc đi qua đi lại vẫn thấy ô tô của cậu ở bãi đỗ xe.”

“Ồ, xem ra là thật rồi. Người đó là ai đấy? Cho mọi người xem tí nào. Có ảnh không?”

Hai người chung bàn đều vô cùng hào hứng điểm qua những cô gái mà Jae Young thân thiết trong học kỳ vừa qua.

“Là Seo Rin à?”

“Ấy, không đâu, nhỏ đó dịu dàng quá. Hay là Jo Min Jung bên khoa Múa?”

“A đúng rồi, chắc chắn là Yoona! Là Yoona đúng không, cái nhỏ đáng sợ đó.”

“Trời ạ... Sao anh không có một tí linh cảm nào thế? Nếu không phải Jo Min Jung thì chắc chắn là Jung So Yoon khoa Violin. Em đảm bảo đấy. Cảm giác này không sai được.”

Hoang đường. Hoang đường. Hoang đường. Trước khi anh hện hò thì mấy cái tên này đúng là đã từng xuất hiện trong cuộc sống của anh, nhưng giờ thì chúng đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Jae Young lơ đi sự suy diễn trật lất của đám người xung quanh, đóng thời duy trì trạng thái im lặng uống rượu của mình.

“Nhưng mà cậu sắp đi du học rồi mà? Bạn gái cậu không nói gì sao?”

Trong lòng Jae Young bỗng dâng lên thứ cảm giác khó chịu. Anh uống cạn ly rượu rồi buông xuống một câu:

“Một vừa hai phải thôi.”

Xung quanh bỗng im lặng như tờ. Jae Young nhìn thấy những ánh mắt đang hướng về phía mình thì đành cường chế thả lỏng cơ mặt.

“Chúng ta nói chuyện khác đi.”

“Ờ, được được. A đúng rồi. ừm... Cậu thân với Yoona đúng không? Nhỏ đó tốt nghiệp xong sẽ làm gì? Đã có bạn trai chưa?”

Cái óng anh không muốn bị người ta gọi là “một tiền bối đáng ghét” này đang đặt hy vọng nhầm chỗ rồi. Jae Young trả lời rằng mình chẳng biết gì hết với mong muốn chủ đề này sẽ bị cho qua nhanh chóng.

“Nhưng Choi Yoona dạo này kỳ lạ thật đấy. Chỉ cần nhìn thấy anh thôi là lại bắt đầu càu nhàu.”

“Anh hãy rộng lòng cảm thông cho nhỏ đó đi. Tính cách nó tệ lắm, ghét cái gì là không giấu được đâu.”

“Nhưng nhìn con bé đâu có ghét anh, đó là biểu hiện của sự quan tâm mà. Kiểu tsundere^(*) ý.”

“Ày, anh đang nói cái quái gì thế? Cậu ấy ghét style giống anh lắm.”

Mẫu người lý tưởng của Yoona rất giống với của Jae Young. Kiểu người có phong cách đẹp mắt, tính cách tinh tế và già dặn. Và rồi anh chợt nhớ ra ai kia của anh chẳng giống mấy cái miêu tả đó tẹo nào. “Mẫu người lý tưởng” thực ra cũng chỉ là một thứ vô dụng mà thôi.

Style: u ám. Tinh tế: có chết liền. Vậy còn già dặn? Người đó mới chỉ đạt tiêu chuẩn của một em bé chập chững biết đi là cùng. Phải lòng một người là việc không hề liên quan đến mấy yếu tố

như thế. Jae Young, người đã bị hạ đo ván bởi cú đâm của một em bé khổng lồ vừa u ám lại vừa thô lò, chính là nhân chứng rõ ràng nhất cho nhận định này.

“Không đâu. Một cô gái gai góc như Yoona thường bị hấp dẫn bởi những chàng trai dịu dàng như anh mà.”

‘Đã nói là không phải rồi, tên khốn kia. Sao cứ lặp đi lặp lại câu đó thế?’

Jae Young tưởng tượng ra biểu cảm của Yoona nếu nghe được mấy ời này rồi từ từ đứng dậy. Anh muốn đi làm một điều thuốc. Đời anh chưa từng trải qua bữa nhậu nào tẻ nhạt như thế này. Mà không, trước đây dù ở bất kỳ nơi đâu anh cũng vui vẻ được cơ mà, giờ tự nhiên bị sao thế nhỉ? Rượu chè, đồ ăn, bạn hữu... tất cả đều khiến anh chẳng có tí sức sống nào.

Ra đến cửa thì một tiếng chuông quen thuộc vang lên từ phía sau. Là tiếng chuông điện thoại của anh. Thế nhưng Jae Young vẫn tiếp tục đẩy cửa ra ngoài mà chẳng buồn tò mò người gọi là ai.

“Aigoo, đúng là dẻo miệng. Nhìn cách cậu ta lưu tên kia.”

“Oa... Thế này thì 100% là bạn gái rồi. Mau nhắc máy đi anh. Rồi hỏi xem tên cô ấy là gì.”

“Ồ, ý kiến hay đấy.”

Nghe đến đây, Jae Young ngay lập tức xoay người chạy về chỗ cũ. Bắp đùi anh còn bị đập mạnh vào cạnh bàn, nhưng anh chẳng còn thời gian đâu mà bận tâm đến chuyện đó.

“A lô? Ơ, sao lại là con trai thế này?”

“Chắc là còn ai khác nữa rồi. Anh mau hỏi đi.”

“Xin lỗi cậu nhưng tên của chủ nhân chiếc điện thoại này...”

Jae Young thô bạo giằng lấy điện thoại của mình ngay khi vừa đến nơi. Anh áp bừa nó lên tai mà không hề suy nghĩ gì, đầu dây bên kia vang lên một thanh âm bình thản.

“Sao anh lại hỏi tên tôi?”

“...”

Chỉ trong một khoảnh khắc, giọng nói đó đã xua tan đi mọi sự chán ghét và bức bối đang dâng trào trong lòng Jae Young. Anh cầm điện thoại đứng bất động một lúc lâu.

“Tiền bối Jae Young bận quá nên không thể nghe điện thoại được sao?”

“Đợi anh.”

Jae Young thì thầm vào ống nghe rồi vươn tay thu dọn ví tiền cùng mấy thỏi lặt vặt khác cho vào túi quần. Men rượu khiến anh có chút choáng. Vừa đi được vài bước thì anh nghe thấy một tiếng gọi với hỏi anh muốn đi đâu. Jae Young quay đầu lại rồi nói:

“Em tỉnh rượu rồi, giờ xin phép về trước.”

“Cái gì, tại sao? Đã về luôn rồi á?”

“Thế tiên sư nó tại sao anh lại tự tiện nghe điện thoại của người khác? Chuyện đó phá hỏng tâm trạng của tôi.”

“Hả? Cậu nói xong chưa? Bị điên rồi đúng không?”

Tên tiền bối kia đập bàn uỳnh uỳnh khiến cho mấy chai rượu đổ hết cả ra. Anh ta có vẻ như rất giận dữ, nhưng Jae Young chẳng thèm quan tâm. Anh xoay người đi như bay về phía cửa.

“Anh, nhìn đi mà, nhìn đi. Cậu ta say rồi nên mới vậy.”

“Ha, tên khốn... Chỉ đùa một chút thôi mà đã...”

“Cậu ta vốn dĩ xấu tính như thế đấy. Nào nào, chúng ta uống rượu thôi.”

Jae Young đá cửa ra ngoài rồi tiến vào bên trong trung tâm thương mại nằm ngay bên cạnh. Yên vị xong xuôi trên những bậc cầu thang vắng lặng, anh mới chậm chậm áp điện thoại lên tai. Đầu dây bên kia vẫn chưa ngắt kết nối.

“Sang Woo à.”

Jae Young cẩn thận gọi tên cậu như thể đây là lần đầu tiên làm thế, mặc dù tính đến thời điểm hiện tại có lẽ anh đã từng gọi như vậy đến hơn trăm lần rồi.

“Anh đang ở quán rượu sao?”

“Anh ra ngoài rồi.”

“Có say lắm không?”

“Cũng không say lắm.”

“Anh đã cãi nhau à?”

“Không hề.”

“Tại em nghe thấy tiếng ai đó la hét. Hình như không chỉ là giận dữ bình thường thôi đâu?”

“Không có thật mà. Mà sao em lại gọi điện cho anh?”

Jae Young nhắc điện thoại ra để xem giờ. Khung giờ này có lẽ Sang Woo vừa mới làm thêm xong và đang đi bộ về nhà.

“Ừm... Thì tại hôm nay là thứ Bảy mà.”

“Ừ, rồi sao?”

“Ngày mai sẽ là Chủ nhật.”

“Còn ngày kia là thứ Hai.”

Rượu vào sẽ khiến cho mọi suy nghĩ trở nên đơn giản hơn. Jae Young đứng dậy đi về phía góc phố. Ánh mắt anh dò theo những chiếc ô tô đang lao vun vút trên mặt đường.

“Ngày mốt là thứ Ba... Không, ý em không phải thế, chết tiệt...”

Jae Young vươn tay ra vẫy, một chiếc taxi liền dừng ngay trước mặt. Anh mở cửa ra rồi co rúm người ngồi vào ghế phụ lái.

“Em không thể gọi điện cho anh sao?”

“Gọi hay không đều tùy em. Nhưng mà không có chuyện gì đúng không?”

Anh dùng lòng bàn tay che điện thoại lại rồi thì thầm đọc địa chỉ cho tài xế. Sau đó ngay lập tức áp ống nghe vào tai lần nữa.

“Em có chuyện mà.”

“Chuyện gì thế?”

“Đúng là có thật, nhưng mà em ghét phải nói ra.”

“Cái lý luận kỳ lạ gì nữa đây? Người ta gọi điện vốn là để đạt được mục đích truyền đạt thông tin mà.”

“Thì em... đã truyền đạt xong rồi đó. Em ổn rồi ạ.”

Thật lòng anh cũng không biết Sang Woo là một tên ngốc hay một con cáo nử.

“VẬY anh cúp máy được không?”

“ĐƯỢC chứ.”

“...”

“NHƯNG mà anh đừng cúp.”

“TẠI sao?”

“Nếu được nói chuyện với anh như thế này cho tới khi về đến nhà thì em sẽ rất vui.”

Trái tim anh như muốn tan chảy trước câu nói chẳng hề hoa mỹ ấy. Năng lực phòng thủ bằng 0. Mỗi khi đối mặt với Sang Woo là anh lại hoàn toàn mất đi khả năng tự vệ.

“Sau khi về nhà xong thì em sẽ làm gì?”

“TẮM rửa và test game mới ra một chút ạ.”

Khung cảnh bên ngoài cửa xe liên tục thay đổi. Giá mà chiếc xe này có thể di chuyển nhanh hơn để anh bay đến nơi ngay lập tức. Trong lòng Jae Young cứ bồn chồn mãi không yên. Anh nắm chặt lấy điện thoại rồi lại nói:

“Em test game gì?”

“Em đã cài đặt LXT và Evil Scroll^(*) rồi. À, hôm qua em vừa xem preview của một tựa game RPG mới sẽ ra mắt trên Mecon^(*) vào ngày 22 đây. Nó có chút tương tự với Veggie Venturer của bọn mình. Cho nên...”

Jae Young lắng nghe cậu thao thao bất tuyệt mà không hề ngắt lời. Sang Woo đã dành ra hơn năm phút để phân tích những điểm giống nhau và khác nhau của Veggie Venturer với tựa game đến từ công ty khác, vậy mà không một giây phút nào anh cảm thấy nhàm chán cả.

“Tức là tuy bầu không khí tương tự nhau, nhưng hai game vẫn hoàn toàn khác biệt đúng không? May mà core game không bị trùng đây.”

“Làm sao mà trùng được. Đều là ý tưởng của tiền bối mà.”

“Đây là khen anh hả?”

“Mạch suy nghĩ của tiên bồi kỳ lạ như thế, làm sao mà trùng với người khác được.”

“Em nhất định phải nói như thế sao?”

Thoáng một cái, góc phố quen thuộc đã hiện ra. Đây chính là con đường mà đôi lần anh từng đi qua khi đưa Sang Woo về nhà vào dịp cuối tuần. Trái tim trong lồng ngực ồn ào như thể đang bị ai đó ấn nút khởi động. Jae Young hít thở thật sâu rồi thì thầm vào điện thoại:

“Sau khi xong hết những việc đó thì sao?”

“Đương nhiên là phải kiểm tra hòm mail rồi ạ.”

“Trước khi đi ngủ em sẽ mở folder Jang Jae Young ra xem đúng không?”

“...”

“Sao không trả lời anh?”

Phía cuối con đường nhập nhoạng là một nam sinh mặc áo phong quần bò đang chậm chậm rảo bước. Ở khoảng cách xa thế này mà Jae Young đã nhận ra cậu rồi. Anh ra hiệu muốn xuống, tài xế cũng chậm chậm dừng lại.

“Anh đừng có lấy chuyện đó ra trêu em nữa. Đó chỉ là hiện tượng sinh lý bình thường thôi mà.”

“Anh có trêu em đâu. Anh đang hỏi chuyện nghiêm túc à nha.”

“Là anh biết thừa nhưng vẫn cố tình hỏi thì có.”

Jae Young thanh toán bằng thẻ xong thì nhanh chóng xuống xe. Sang Woo đang đi bộ phía trước anh ở khoảng cách tầm 100m.

“Em có thể mở ra hoặc không mà. Làm sao anh biết được chuyện đó.”

“A, anh thiệt tình.”

Sang Woo bỗng dừng lại, bàn tay nhấc điện thoại ra khỏi tai rồi nhìn chằm chằm vào nó. Có lẽ trên gương mặt cậu bây giờ đang bày ra biểu cảm muốn vứt quách cái thứ này đi cho xong.

Jae Young cũng đã dừng bước từ lâu, anh chỉ bắt đầu di chuyển lại khi Sang Woo tiếp tục tiến về phía trước.

“Ngày trước em còn nói cái gì chộn rộn rồi bla bla cơ mà, sao lúc ấy anh không thấy em xấu hổ? Điều gì đã khiến em thay đổi thế?”

“Em không biết. Dạo này em đang rồi lắm.”

“Vậy rốt cuộc em có mở folder Jang Jae Young hay không?”

“Vốn dĩ ban đầu em không định mở. Nhưng giờ thì em chắc chắn sẽ mở.”

“Tại sao? Nghe thấy giọng nói anh khiến máu huyết của em dồn xuống phần dưới hết hả?”

“...”

Sang Woo biến mất sau con hẻm. Jae Young đi theo vào bên trong, tòa nhà quen thuộc đã hiện ra trước mắt. Anh vẫn duy trì khoảng cách như cũ với cậu.

“Sang Woo à, sao không trả lời anh?”

“Em thật sự rất bức.”

“Là anh khiến em bức hả?”

“Ngày nào anh cũng nói mấy chuyện biến thái. Nói xong lại còn không thềm chịu trách nhiệm.”

“Thì giờ anh chịu trách nhiệm là được chứ gì?”

“Lại nói linh tinh. Em cúp máy đây.”

Sang Woo dừng lại phía trước tòa nhà. Tên nhóc này ra cái vẻ sẽ cúp máy ngay lập tức, vậy mà giờ vẫn đứng yên một chỗ với chiếc điện thoại áp trên tai. Sau khi Jae Young ngắt máy thì cậu mới buông điện thoại xuống. Ánh mắt cậu nhìn vào màn hình một lát rồi đột ngột hét lớn:

“Tên khốn nạn nhà anh!”

Có phải bình thường Sang Woo cũng hay nghĩ về anh như vậy không nhỉ? Jae Young nhanh chóng di chuyển về phía cậu. Một chút, một chút nữa thôi, bóng lưng của Sang Woo đang ngày càng gần lại. Giây phút cậu đẩy cánh cửa thủy tinh cũng là lúc Jae Young ôm chầm lấy cậu từ phía sau.

“Là anh.”

Sang Woo đang định giăng ra bằng một động tác nhanh nhẹn thì khuỷu tay bỗng khựng lại rồi buông thõng xuống dưới. Jae Young cảm nhận rõ ràng nhịp tim đang tăng tốc của mình nên càng siết chặt vòng tay hơn. Xúc cảm tổ đại từ cái ôm dân lan ra khắp mọi ngóc ngách trong cơ thể. Jae Young áp mũi xuống cổ cậu và hít một hơi thật sâu, hương thơm từ vị trí đó hòa cùng với men rượu khiến anh hoa mắt chóng mặt.

“Dù gì thì 3D vẫn tốt hơn 2D mà, đúng không?”

Mãi sau khi anh lấy lại tinh thần thì câu nói kia mới được thốt lên. Thế nhưng Sang Woo lại không hề bật cười trước trò đùa hay ho của anh.

Chẳng mất bao nhiêu thời gian để hành động cọ mũi vào cổ Sang Woo ngày càng trở nên táo bạo hơn. Đôi môi anh lướt dọc trên làn da trắng nõn của cậu. Những tiếng chụt chụt vang lên trên những điểm chạm khiến lớp da đỏ ửng. Làm việc mấy tiếng đồng hồ trong môi trường đầy khói thuốc của tiệm net mà sao da thịt vẫn có thể ngọt như thế? Không biết có phải do men say hay không mà Jae Young nghĩ rằng mình sắp hoàn toàn mất kiểm soát rồi.

Anh cắn xuống làn da mỏng manh ở nơi gần với những lọn tóc ngắn ngắn, sau đó lướt một đường đến phần thịt sau vành tai, người trong lòng khe khẽ rung mình. Jae Young siết lấy thân thê hơi run run ấy ngày càng chặt hơn, hàm răng anh day cắn vành tai, chiếc lưỡi chậm chậm mơn man theo đường cong có sẵn.

“Tiền bồi...”

Bàn tay ban đầu chỉ ôm lấy Sang Woo thôi giờ đây lại dần trượt xuống ngực cậu như muốn thể hiện rõ ràng khao khát của nó. Mân mê cơ ngực phảng lỳ qua một lớp áo xong thì Jae Young bắt đầu dò dẫm xuống dưới eo. Sang Woo giữ chặt lấy tay anh rồi nhỏ giọng thì thầm:

“Cho em... thời gian chuẩn bị.”

Thay vì đáp lại lời thỉnh cầu ấy, Jae Young lại đột ngột xoay người Sang Woo để cậu đối diện với ánh mắt anh. Gương mặt cậu như được tô điểm bởi ánh sáng từ ngọn đèn đường cùng những khoảng khuất bóng nhập nhoạng. Sang Woo tránh đi cái nhìn chăm chú của anh. Thế nhưng Jae Young lại ngay lập tức xoay cầm cậu trở về vị trí cũ.

‘Không thích.’

Jae Young chẳng nói năng gì mà cứ thế hôn xuống. Sang Woo đẩy người anh ra.

“Đợi em bình tĩnh đã rồi chúng ta lại gặp nhau.”

‘Anh đã bảo là không thích.’

Jae Young vẫn không nói gì mà chỉ cúi xuống hôn lên môi cậu. Lần này Sang Woo đã không từ chối anh ngay. Anh mút trọn cánh môi phía trên, chiếc lưỡi đưa ra chầm chậm kích thích phần bên trong cánh môi dưới. Vốn Jae Young còn đang đợi cậu hé mở hàm răng thì đột nhiên Sang Woo lại lùi về phía sau, hai đôi môi cũng vì thế mà tách rời.

“Em đi làm cả ngày về nên buồn lắm. Cho em một tiếng thôi...”

‘Đã nói là không thích cơ mà.’

Sang Woo còn chưa nói hết câu đã lại bị anh chặn miệng. Hai bàn tay Jae Young ôm trọn lấy phần cổ của người đối diện, cả khuôn mặt cậu bị anh kéo sát về phía mình. Sang Woo ngẩng đầu lên để nụ hôn thêm sâu. Vậy là Sang Woo sẽ chẳng thể nói thêm gì nữa, tất cả những gì cậu có thể làm chính là tập trung vào một mình anh mà không mang theo bất cứ tạp niệm nào.

Lần này Sang Woo thật sự không hề đẩy anh ra. Dường như cậu đã bỏ cuộc hoàn toàn rồi, bàn tay dồn lực nắm xuống bả vai anh. Phần lý trí hướng về những điều tốt đẹp trong quyết tâm của Jae Young tiếp tục suy yếu thêm một bậc. Cuối cùng Sang Woo đành phải kiễng chân lên thì thào vào tai anh.

“Thôi được rồi, em biết rồi mà.”

Nói xong thì Sang Woo lập tức di chuyển đôi môi rồi cuốn lấy lưỡi anh, hình ảnh đó khiến cho Jae Young nhớ đến dáng vẻ của

cậu vào cái lần đầu tiên hai người hôn nhau. Vụng về ngây ngô, vội vàng hấp tấp, hoàn toàn không hề che giấu bất cứ điều gì. Cậu áp sát cơ thể anh mà chẳng nói thêm một lời thừa thãi nào, và điều đó lại càng khiến Jae Young cảm thấy nóng hơn bao giờ hết.

Bàn tay Sang Woo ôm trọn gò má anh rồi kéo anh lại gần mình. Động tác vội vàng này làm cho đôi môi hai người dính sát vào nhau, hàm răng cũng vì thế mà phải chịu va đập. Lưỡi bị cuốn sâu đến tận gốc, hơi thở cũng như nghẹn lại. Khuôn miệng không thể khép chặt khiến nước bọt cứ thế chảy dọc xuống cằm.

Cốp. Lát sau gáy của Jae Young bất ngờ bị đập vào cánh cửa thủy tinh. Động tác của một Sang Woo đang hưng phấn thật sự là quá đổi mãnh liệt. Anh dùng lưng đẩy lên cánh cửa phía sau rồi kéo cậu vào trong tòa nhà tối đen như mực. Bàn tay của anh thò vào bên trong chiếc áo phông, nhẹ nhàng lướt qua phần eo thon nóng rực. Những ngón tay đặt lên vết hõm nơi rãnh lưng dần dần di chuyển dịch lên trên, mãi cho đến khi ôm trọn được phần cổ của Sang Woo mới chịu dừng lại. Khi Jae Young tạm thời rời xa đôi môi của cậu và mở mắt ra nhìn, mí mắt Sang Woo cũng đã dần vén lên để lộ ra từng đợt sóng mãnh liệt bên trong.

“Có mùi rượu ạ.”

Chiếc lưỡi đang lộ ra ngoài của Sang Woo liếm lên môi anh.

“Thành phần trong alcohol ức chế lên trung khu thần kinh và có thể gây ra chứng rối loạn cương dương một cách tạm thời.”

“Lên tầng đi rồi anh cho em thử nghiệm trực tiếp.”

Chẳng rõ ai là người bắt đầu trước, thế nhưng đôi môi của hai người lại một lần nữa dính chặt lấy nhau. Họ vừa chìm đắm trong nụ hôn nóng rực vừa bước từng bước lên cầu thang. Bóng đèn trên trần nhà tối tăm dần dần soi sáng dọc lối đi.

“Hộc... nhanh lên.”

Trái ngược với những gì anh vừa nói, Jae Young lại một lần nữa dón Sang Woo vào tường và ôm hôn say đắm. Do chưa được chuẩn bị tinh thần nên cậu phản ứng vô cùng mãnh liệt. Và điều đó lại càng quyến rũ anh hơn. Nỗi khao khát muốn được vào

nhà thật nhanh và sự không đành lòng khi phải bỏ dở mọi thứ đang đầu chối nhau mạnh mẽ trong tâm trí Jae Young.

Chính vì lẽ đó mà hai người đã mất khá nhiều thời gian mới lên đến được tầng bốn. Sau khi lên đến nơi rồi, Jae Young vẫn không chịu nổi công đoạn mở khóa điện tử, anh hôn cậu say đắm ở ngay trước cửa nhà. Thời gian cũng vì thế mà ngưng trệ.

Cuối cùng căn phòng tối tăm cũng được mở ra. Hai người ngay lập tức ngã nhào xuống giường. Sang Woo đè anh nằm phía dưới, còn mình thì ngồi lên trên người anh. Lóng ngực của cả hai dính sát vào nhau, Jae Young ôm trọn gò má cậu, nắm lấy từng lọn tóc rồi hôn cậu cuồng nhiệt. Chiếc giường mà lần trước chẳng khác nào giường phẫu thuật trong bệnh viện ngày hôm nay lại biến thành một khu rừng hoang dã. Phần tóc sau gáy Jae Young hưng phấn đến nỗi dựng đứng cả lên.

Sang Woo tiếp tục ở trên người anh kích thích hết từ cổ cho đến tai, Jae Young vừa nhận lấy sự âu yếm vuốt ve từ cậu vừa mân mê khắp nơi trên cơ thể nóng rực.

...

Khi thần trí đang dần trở nên mù mịt, Jae Young cuối cùng cũng đã tìm thấy khoảnh khắc sung sướng đến tận cùng này. Hai người di chuyển như đã hợp thành một thể. Khi anh chuyển động nhanh hơn thì Sang Woo cũng sẽ bắt kịp tốc độ đó. Từng đợt âm thanh ướt át vang lên, ở nơi tiếp giáp nóng bỏng đến nỗi như đang có pháo hoa nổ rộ. Trước mắt Jae Young bóng xuất hiện những đốm trắng mờ ảo, tiếng rên rỉ đang thoát ra ngoài khóe miệng là thứ không thể nào diễn xuất được.

Chất giọng non mềm ướt át của cậu đang quấy rầy hơn bất cứ giây phút nào, mọi cảm xúc đều thể hiện hết bằng ngôn ngữ cơ thể. Đúng là yêu ai là yêu cả đường đi lối về, cậu có làm gì thì anh cũng đều cảm thấy đáng yêu cả thôi. Anh đã thích cậu thật rồi, thích đến mức không biết phải làm sao mới phải.

“Sang Woo à. Sang... Woo à.”

Tâm trí anh chỉ toàn là tên cậu. Trong khoảnh khắc này đây, Chu Sang Woo đang lấp đầy lấy Jang Jae Young. Anh mê mẩn cái

dáng vẻ thờ hớn hển khác hẳn sự kín kẽ ngày thường của cậu, mê mẩn cả giọng nói yếu ớt đang gọi những tiếng “Anh ơi” kia. Trong lòng anh vừa muốn đi đến tận cùng cao trào với cậu, lại vừa muốn thời gian sẽ dừng mãi ở khoảnh khắc này.

“Cảm giác... thế nào?”

“Em... không nhìn được nữa...”

Sang Woo khở sở nắm lấy tóc Jae Young, dụi dụi cảm lên gáy anh, rồi thì thầm vào tai anh bằng giọng nói ừt át của mình.

Jae Young, người đang ở trong trạng thái hưng phấn cực độ, nghe đến đây thì lập tức tiến vào sâu đến tận cùng. Sang Woo cắn lên vành tai anh, từng đợt rên rỉ giờ đây nghe chẳng khác nào những tiếng thét. Bên trong cậu bỗng siết lấy anh thật chặt, trước mắt Jae Young hoàn toàn trắng xóa tựa như vừa có một tia sét xé ngang bầu trời.

Pháo hoa nổ rộ khi anh đạt tới cao trào. Cảm giác phi chân thực tựa như trạng thái không trọng lực giáng xuống Jae Young một đòn mạnh mẽ. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, anh không thể nghe thấy gì hết, cũng chẳng nhìn thấy gì cả. Cả cơ thể anh chỉ biết nóng rực lên mà thôi. Khoái cảm lan tỏa khắp từ đỉnh đầu đến ngón chân mãi mới chịu từ từ tan đi. Đỉnh cao nhất trên đồ thị thông thả trượt xuống, thứ xúc cảm tê rần ở tứ chi cũng bắt đầu ập đến.

“A... học... học...”

Sang Woo ngả người xuống tám nệm dưới lưng. Sau một hồi vận động kịch liệt thì vòm ngực cậu giờ đây đang lên xuống không ngừng. Cậu khẽ nhắm mắt lại, giọt nước còn đọng nơi khóe mắt lăn dài trên gò má. Jae Young bỗng đổ rạp lên người cậu, cơn mưa nộ hôn lại một lần nữa ào ào trút xuống.

✪W

“Bắt đầu từ bây giờ thật sự phải dừng lại đây nhé. Em cảm giác như mình đã đánh mất hết cả nhân tính rồi.”

Sang Woo vừa dùng khăn lau lau mái tóc vừa lên tiếng tuyên bố. Hai người họ đã làm hai lần trên giường, lúc cậu vào nhà

tắm thì anh lại bám theo làm thêm một lần nữa. Jae Young thật sự đã giải phóng tất cả, giờ có lẽ cũng chẳng còn gì để mà ra...

“Thế mới nói, em đừng có tấn công anh nữa.”

“Nực cười. Làm thì hai người cùng làm, tại sao chỉ có một mình em phải chịu những lời đó?”

Sang Woo lau bầu mở ngăn kéo ra. Cơ thể chỉ mặc độc một chiếc quần lót của cậu chẳng mấy chốc đã được khoác thêm một bộ đồ ngủ họa tiết kẻ sọc. Jae Young im lặng nhìn cậu chăm chăm rồi bước lại gần, ngón tay cái của anh mân mê trên những vết hôn đỏ đỏ in hằn trên cổ cậu. Sang Woo chán ghét ném thẳng khăn tắm vào mặt anh.

“Mau tránh ra chỗ khác.”

“Anh chỉ định đến xem thử thôi mà.”

“Em không tin. Ban nãy anh cũng bảo chỉ đến xoa xà phòng cho em.”

“A, vâng... ngài đại diện giả đã giá lâm rồi sao? Cho tiểu nhân hỏi tại sao ban nãy trong nhà tắm ngài lại hành xử như thế? Anh ời, a, a! Nhanh lên, nhanh nữa lên.”

“Anh mau biến ra khỏi nhà em ngay.”

Jae Young nghe vậy cũng chỉ cười xòa cho qua. Sang Woo đi vào trong nhà vệ sinh, bóp kem đánh răng lên bàn chải rồi đưa về phía miệng.

“Cho anh một cái bàn chải đi.”

“Anh về nhà mình mà đánh răng.”

“Giờ em mà không cho thì anh sẽ chết vì bẩn mắt.”

Sang Woo nhìn anh với vẻ bất mãn trong khi vẫn tiếp tục công việc đánh răng của mình. Jae Young vươn vai một cái thật dài rồi lại nói:

“Em không chịu thì anh đành dùng bàn chải của em vậy. Dù sao mối quan hệ của chúng ta cũng chính là như thế mà?”

Cậu đảo tròn con ngươi bực mình nhìn anh, sau đó với tay lên giá lấy xuống một chiếc bàn chải còn mới.

“Thank you.”

Jae Young bóc bàn chải ra, vặn kem lên rồi đứng đánh răng bên cạnh cậu. Khác với cái dáng đứng xiêu vẹo đặt tay lên bốn rửa mặt của anh, tư thế của Sang Woo vô cùng ngay ngắn. Động tác máy móc hết như một tên lính bình nhì trong quân đội. Ánh mắt hai người chạm nhau qua tấm gương. Jae Young nháy mắt tinh nghịch với cậu, nhưng Sang Woo lại làm như không hề nhìn thấy. Đúng là thoáng một cái đã trở về chế độ “người bình thường” rồi.

Sang Woo rời đi trước, chỉ còn một mình Jae Young trong phòng tắm trống trải. Bàn chải, kem đánh răng, giấy vệ sinh, xà phòng, dầu gội, hết. Đời anh chưa từng nhìn thấy nhà tắm nào lại đơn giản đến thế.

Nhưng nghĩ lại thì cũng đúng, mọi thứ trong căn nhà này đều như vậy. Một cái ghế, một cái bát, một cái cốc, ngay cả đến thìa đũa cũng chỉ có một bộ mà thôi. Điều này chứng tỏ chủ nhân của căn nhà hiếm khi cho phép nơi đây có sự xuất hiện của người lạ.

Sau khi xong xuôi, Jae Young để bàn chải vào chung cốc đánh răng với Sang Woo. Cuối cùng thì căn phòng này trông cũng bớt trống trải hơn một chút.

Khi anh bước ra ngoài, Sang Woo đang sắp xếp lại mọi thứ. Cậu dọn bao cao su cùng với vỏ hộp trên nền nhà, sau đó nhặt áo phông của Jae Young lên nhìn chăm chăm. Chiếc áo phông đỏ in họa tiết hình học giờ đã trở nên nhàu nhĩ, phần cổ thì bị kéo rão nghiêm trọng.

“Chắc phải vứt đi thôi.”

“Em cũng có một phần trách nhiệm, để em mua cái mới cho anh.”

“Không sao đâu.”

“Không được. Em sẽ đền cho anh. Cái này chắc khoảng 20.000 won nhỉ?”

Chiếc áo phông đó là bản giới hạn có giá đắt gấp mười lần như thế, hiện tại cũng không thể mua lại được nữa. Jae Young

im lặng không nhắc gì đến chuyện đó. Sang Woo dọn dẹp xong liền uống một cốc nước, cậu nhìn anh rồi nói:

“Em cho anh mượn quần áo nhé?”

Jae Young lúc này chỉ đang quần độc một chiếc khăn tắm trên người. Anh lẳng lặng lục lọi ngăn tủ rồi lấy đồ lót của Sang Woo ra mặc. Lời cầu nhàu bắt anh phải trả lại những món đồ mà anh vẫn còn đang giữ lại bay tới, thế nhưng Jae Young chỉ coi như gió thoảng bên tai.

“Anh như thế này thì làm sao mà về nhà được?”

“Anh ngủ rồi mới đi.”

“Ai cho?”

Cậu lẩm bẩm rồi ngồi phịch xuống giường. Giờ đã là 3 giờ sáng. Jae Young là người quen ngủ muộn, nhưng Sang Woo thì không biết chừng đã buồn ngủ đến díp cả mắt rồi cũng nên. Anh vươn tay tắt đèn, sau đó chui thẳng vào trong tấm chăn.

“Anh nghiêm túc đây à?”

“Ừ.”

“Đây là giường đơn cho nên trọng lượng tối đa chỉ khoảng...”

“Nó mà gãy được thì ban này đã gãy tan tành rồi. Hai đứa mình vận động hùng hục như thế cơ mà. Suyt! Em im lặng nằm xuống giùm anh đi.”

Jae Young níu cổ Sang Woo xuống giường, đầu cậu gối lên cánh tay anh. Không biết cậu đang nghĩ gì mà hai mắt cứ chớp chớp không ngừng, nhưng rồi sau đó cũng đành từ bỏ mà nằm xuống hẳn bên cạnh anh. Đôi con người tròn xoe của cậu nhìn chằm chằm vào gương mặt Jae Young. Anh quay sang đối diện với nó để rồi trái tim lại một lần nữa đập nhanh liên hồi. Bàn tay anh tùy tiện mân mê đám tóc mái còn ướt của cậu rồi nói:

“Sang Woo à.”

“Dạ.”

“Em đang nghĩ gì thế?”

“...”

“Đã là lúc nào rồi mà em còn xấu hổ với anh. Cứ nói ra đi.”

Sang Woo bối rối im lặng hồi lâu. Sau một khoảng thời gian bình tĩnh chờ đợi, cậu bỗng vòng tay ôm chặt rồi cứ thế chui rúc trong lòng anh. Hành động này khiến trái tim Jae Young giống như đang chơi bập bênh. Anh nâng tay lên cẩn thận kéo gáy cậu sát về phía mình.

“Em đã không biết rằng bản thân mình lại có khuynh hướng như vậy.”

Cậu siết chặt cái ôm của mình hơn rồi nói.

“Khuynh hướng... như vậy?”

“Bởi vì chưa từng trải qua mức độ khoái cảm đó bao giờ nên em rất sợ hãi. Em đang nghĩ rằng, có khi nào nếu mình không quen biết một người đàn ông thì mọi chuyện sẽ tốt hơn không.”

Biểu cảm của anh lạnh đi trong nháy mắt. Không phải “Jang Jae Young”, mà là “một người đàn ông”. Bộ tên nhóc này nhất định phải phá vỡ tâm trạng tốt đẹp của anh thì mới chịu được à?

Thật ra nỗi buồn của anh cũng chỉ là một thứ vô dụng. Chu Sang Woo sẽ không bao giờ biết được bản thân mình đã làm sai ở đâu hay mọi chuyện đang có vấn đề gì.

Trong một khoảnh khắc kích động, Jae Young đã muốn ôm lấy cậu rồi giải thích chi tiết tại sao anh lại bức mình, nhưng cuối cùng anh vẫn từ bỏ. Nếu mong muốn điều đó ở Sang Woo thì trước tiên anh phải ký kết được một hợp đồng yêu đương với cậu đã. Vậy mà tên nhóc này lại luôn cho rằng tình yêu phải lấy hôn nhân làm tiền đề, thành thử Jae Young hoàn toàn không có chút tự tin nào để thuyết phục cậu về chuyện hai người đàn ông yêu nhau hết. Hơn nữa...

‘Rồi cậu cũng sẽ đi mất còn gì.’

Câu nói của Yoona bỗng sượt qua tâm trí anh. Cảm giác mệt mỏi khi một ngày nào đó sẽ phải đối mặt với tương lai đau đầu khiến Jae Young không thoải mái. Già sử hai người họ thực sự bước vào một “mối quan hệ nghiêm túc” thì vấn đề đó sẽ còn phức tạp hơn bây giờ rất nhiều.

“Anh đang nghĩ gì thế ạ?”

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Sang Woo bất ngờ lên tiếng hỏi anh. Đây là lần đầu tiên cậu biết hỏi một câu như vậy, thế nhưng Jae Young lại đang ở trong trạng thái quá lãnh đạm để có thể cảm thấy xúc động. Anh tìm bừa một cái cớ nào đó rồi nói:

“Anh đang tò mò không biết em sinh vào tháng mấy.”

“Tháng Mười ạ.”

“Ngày bao nhiêu?”

“Ngày mùng 1.”

Một nụ cười xuất hiện trên môi anh. Trong biết bao nhiêu ngày sao lại rơi trúng ngày 1001^(*) chứ. Chắc cả đời này anh cũng không quên được nó mất.

“Nghe một cái là cảm giác được ngay đó chính là ngày sinh của em.”

“Tại sao ạ?”

“Hình thức đối xứng này, lại còn là hệ nhị phân nữa.”

Sang Woo ngay lập tức bật cười khúc khích. Trong những trò đùa anh từng bày ra từ trước đến nay thì đây chính là trò đùa mang lại phản ứng tốt nhất.

“Tư duy của anh đúng là kỳ quặc thật đấy.”

Jae Young tự động bỏ qua lời nhận xét có ý hạ bệ này rồi ôm chặt cậu vào lòng.

“Sinh nhật em có muốn nhận quà không?”

“Không ạ.”

Dòng suy nghĩ “Anh biết ngay em sẽ trả lời như thế” vừa mới vụt qua tâm trí Jae Young, thì Sang Woo đã bổ sung với vẻ chẳng mấy quan tâm.

“Anh hỏi em câu đó làm gì? Dù sao lúc ấy anh cũng có còn ở đây nữa đâu.”

Mũi tên mà này giờ Jae Young đang tìm mọi cách để tránh né cứ thế nhắm thẳng vào đầu anh. Biểu cảm trên gương mặt anh dần trở nên nhăn nhó. Sau khi cùng nhau trải qua những giây phút tuyệt vời nhất, sao giờ đây họ lại phải nằm nói về những

câu chuyện như vậy chứ? Một khoảng im lặng kéo dài trong sự không thoải mái. Tất nhiên là Sang Woo có lẽ cũng chẳng nghĩ gì nhiều đâu, người khó chịu chỉ có một mình anh mà thôi. Cuối cùng Jae Young vẫn quyết định sẽ đổi đầu một cách trực diện.

“Em buồn sao?”

“Em đâu có lý do gì để phải buồn. Khi nào đến lúc đó thì chỉ cần sắp xếp lại nhu cầu ham muốn của bản thân là được.”

Đúng là một câu trả lời khiến cho người ta còn bức mình hơn.

“À, ra là vậy hả?”

“Vâng ạ. Thì đó cũng chính là lý do ban đầu em ở bên cạnh tiền bối mà. Vụ tướng soái nhà Thanh ý, anh còn nhớ không?”

“...”

“Nhưng mà đến tận bây giờ không hiểu sao mọi chuyện vẫn chưa thành công. Dục vọng của em vẫn không có dấu hiệu giảm sút. Bất an thật đấy.”

Jae Young thật sự không tìm ra được lời nào để nói. Trước nay dù có phải nghe những câu chuyện vớ vẩn đến mấy, anh vẫn có thể ứng phó được, chỉ riêng có lần này là anh không thể phát huy nổi khả năng tùy cơ ứng biến của mình. Anh im lặng không đáp thì Sang Woo lại lên tiếng bổ sung:

“Tuy nghe hơi vô lý, nhưng nếu đến lúc đó mà em vẫn chưa giải quyết được... thì chỉ cần tìm một người khác là xong.”

‘Tên khốn quá đáng này.’

Jae Young ngồi bật dậy nhìn Sang Woo. Anh biết rõ cậu vẫn đang chữa cho bản thân một đường lui, anh cũng biết nhiệt độ tình cảm của hai người có sự chênh lệch, thế nhưng đột nhiên nghe được những lời này vẫn khiến máu trong người anh lạnh ngắt.

‘Kiểu như... bạn tình?’

‘Vâng ạ.’

‘Được rồi... Chúng ta thử xem.’

Vôn dĩ chẳng có vấn đề gì to tát. Anh rất đồng ý với lời tư duy hãy giải quyết mọi thứ một cách nhanh gọn của cậu, song cứ nghĩ đến chuyện ở một tương lai xa xôi nào đó Sang Woo sẽ gặp gỡ hẹn hò với người khác thì anh lại không tài nào chịu đựng nổi.

Tình cảm trong lòng Jae Young đang có sự mâu thuẫn nghiêm trọng. Đầu anh đau như búa bổ. Đúng như lời Sang Woo nói, mối quan hệ của bọn họ chỉ là để giải tỏa ham muốn thôi, mọi thứ đều hợp với lẽ thường. Nhưng không hiểu sao dạo gần đây cảm giác dục vọng của anh lại giống như đang bị lỗi vậy.

“Anh về nhà sao?”

Sang Woo dõi theo anh với biểu cảm không hề hay biết về những chuyện đang xảy ra. Khuôn mặt “anh muốn vẽ thì mau về đi” của cậu làm cho Jae Young không nhận được một tiếng thở dài. Nhìn thế nào cũng thấy đây là một đứa trẻ chưa đủ lớn để bắt đầu yêu đương. Cậu tuyệt đối không thể hiểu được những cảm xúc đan xen phức tạp giữa người với người. Giờ mà anh có giải thích thì Sang Woo cũng vẫn hoàn toàn mờ mịt mà thôi.

“Anh sao vậy?”

Nghĩ là nghĩ thế, nhưng khi nhìn vào mắt cậu thì cơn giận của Jae Young cũng đã được giải tỏa một chút. Dù mấy lời Sang Woo nói ra có chối tai đến mấy, anh cũng không thể đổ tội cho một tên nhóc là sản phẩm của sự khờ khạo được. Hơn nữa, những suy nghĩ của cậu cũng có phần hợp tình hợp lý.

‘Đương nhiên rồi. Làm sao có thể hoàn toàn độc chiếm một người được cơ chứ.’

Thời hạn cho một mối tình của Jae Young thường kéo dài sáu tháng. Những đoạn tình cảm ngắn hơn thế, thậm chí chỉ kéo dài đúng một tháng, thật sự là nhiều không đếm xuể. Tuy xúc cảm hiện tại là thứ anh chưa từng trải qua trước đây, nhưng dù nó có nóng bỏng đến mấy cũng sẽ có ngày phải nguội lạnh mà thôi. Vậy nên một đối tượng như Sang Woo cũng không phải chuyện gì xấu, bởi vì cậu hoàn toàn không có những ảo tưởng hay niềm

tin rằng thứ tình cảm cậu dành cho anh là độc nhất vô nhị, kiểu như tình yêu định mệnh gì gì đó.

Tỉnh táo. Gọn gàng. Không vượt quá giới hạn.

Mà đây cũng đâu phải là lúc anh nên lo lắng cho người khác. Kể đang ảo tưởng về thứ tình cảm độc nhất vô nhị tựa như tình yêu định mệnh này hình như phải là chính anh mới đúng. Nghĩ đến đây, mùi vị kem đánh răng trong miệng Jae Young bỗng có chút đắng đắng.

Giờ anh đang ở lưng chừng giữa proceed và stop. Không phải đèn xanh, không phải đèn đỏ, mà là đèn vàng. Jae Young không thích cái cảm giác mơ hồ này tẹo nào.

‘Mình chỉ cần tập trung vào những cảm xúc ở hiện tại thôi.’

Jae Young từ từ nằm xuống, anh gạt đám tóc mái của Sang Woo ra rồi hôn lên trán cậu. Biểu cảm của đối phương tràn ngập sự nghi ngờ.

“Em đừng nghĩ đến chuyện sau này nữa, chỉ nghĩ đến hiện tại thôi.”

“Em đâu có giống những người khác, đó không phải phong cách của em.”

“Buồn cười ghê chưa. Được rồi, thế sau này mỗi khi em khỏa thân cùng anh thì chúng ta sẽ làm ra chuyện gì nhỉ?”

“Đấy là vì em bị anh thao túng nên mới vậy thôi.”

“Thì sao, em hỏi hận hả?”

Sang Woo nhìn thẳng vào mắt anh, chầm chậm lắc đầu, sau đó lại chui rúc vào cánh tay anh. Jae Young thở dài rất khẽ rồi xoa nhẹ lên lưng và vai cậu. So với chuyện lo lắng xem tương lai sẽ về đâu thì hãy cứ sống hết mình cho hiện tại cái đã. Đó chính là cách nghĩ của anh. Mà Jae Young của hiện tại lại đang muốn chiều chuộng người trong lòng hết sức có thể.

“Sang Woo à.”

“Dạ.”

“Em có muốn sở hữu thứ gì không? Giày thể thao, đồng hồ, hay mũ nón gì đó chẳng hạn.”

“Không ạ. Anh nhớ mang trả chiếc mũ lưỡi trai mà em để quên trong ô tô của anh hôm thứ Sáu tuần trước đây nhé.”

“Thế cái khác vậy. Card đồ họa, màn hình máy tính, hay ổ cứng di động?”

“Thôi em không cần. Kể mù máy tính như anh mà nói cái gì vậy chứ? Anh còn chẳng biết mấy thứ đó đắt đến mức nào.”

“...”

Cuộc hội thoại chấm dứt. Bây giờ so với chuyện chiều chuộng Sang Woo thì anh muốn nhắm mắt lại hơn. Cơ thể anh đã mệt rã rời sau trận hoan ái đến điên đảo thần trí ban nãy.

“Chỉ cần Veggie Venturer thành công là em vui rồi.”

Đúng lúc đó Sang Woo lại đột ngột lên tiếng. Dựa vào văn cảnh thì có lẽ đây chính là đáp án dành cho câu hỏi về điều mà cậu muốn sở hữu ban nãy. Jae Young mân mê làn da trên cổ cậu rồi đáp:

“Dựa vào những gì chúng ta đã làm đến bây giờ thì việc output sẽ ổn cả thôi.”

“Mức độ đó chưa đủ. Em muốn tựa game này trở nên nổi tiếng và có được sự công nhận của nhiều người cơ.”

Kỳ lạ. Một tựa game indie^(*) không có sự hỗ trợ của marketing thì làm sao có thể bán chạy được. Nếu việc này chỉ là để có một bản portfolio hoàn hảo thì đáng lẽ ra cậu nên miễn nguyện rồi chứ, vì sao một người không thiết tha gì chuyện vật chất như cậu lại ám ảnh về vấn đề thắng lợi doanh thu đến thế?

“Tại sao?”

Sang Woo ngập ngừng không đáp. Kiểu này là lại chuẩn bị vớt cho anh một câu “Em không thích nói” nữa cho mà xem. Nhưng Jae Young biết là nếu mình kiên trì hỏi thì chắc chắn cậu sẽ trả lời thôi. Đang định gạn hỏi thêm thì người trong lòng đã lại lên tiếng.

“Đây là game em làm với anh mà. Nếu nó có thể thành công rực rỡ và hai chúng ta đều nhận được sự công nhận bằng cố gắng

của chính mình, chắc chắn sau này hồi tưởng lại sẽ tuyệt biệt bao. Em cảm thấy chuyện đó rất tốt đẹp.”

“Gì đây, em nghĩ nói thế là anh sẽ cảm động hả?”

Trái tim nhoi nhói của Jae Young đã chứng minh một điều: Anh cảm động rồi.

Cuối cùng anh cũng đã biết một người không hiểu gì về ái tình như Sang Woo dùng phương thức nào để thích anh. Lưu ảnh của anh, học thuộc list nhạc, ghi nhớ thị lực và size giày. Cậu vui đầu vào làm việc cũng không hoàn toàn chỉ vì cái tính cầu toàn của bản thân.

Jae Young lần tìm cảm của Sang Woo, gỡ nó ra khỏi ngực mình rồi đặt cánh môi của anh lên đó. Làn da sau một đêm bị anh giày vò liên tục giờ đây vẫn mềm mại và ẩm ướt như cũ. Chụt, chụt, chụt. Hành động vừa liếm vừa dụi này khiến cậu bật cười rồi từ từ nhắm mắt.

Hình dạng đôi môi thay đổi một chút, góc độ cũng thay đổi một chút... Jae Young tiếp tục hôn xuống người trong lòng. Bàn tay Sang Woo ôm trọn gò má anh. Nụ hôn nhẹ nhàng mơn man chẳng mấy chốc đã biến thành một nụ hôn kiểu Pháp. Thứ xúc cảm còn nóng hơn cả nhiệt độ cơ thể này là do tình cảm của anh hay là vì ham muốn dục vọng? Jae Young một lần nữa lại tập trung toàn bộ tâm trí lên Sang Woo bằng tất cả sự hỗn loạn của mình. Anh vốn cho rằng ngày hôm nay mình đã giải phóng tất cả mọi thứ rồi, thế nhưng cảm giác choáng váng đã lại một lần nữa nhện nhạo nơi bụng dưới.

Sang Woo, người ban nãy còn nhận xét về nhân tính, giờ đã hoàn toàn quên sạch sẽ điều mình nói mà chỉ mãi mê cuốn lấy lưỡi anh. Nụ hôn lãng mạn ấy kéo dài khá lâu, đầu lưỡi hai người cuốn vào nhau, nơi môi chạm cũng liên tục thay đổi hình dạng. Trước khi khoái cảm vượt quá giới hạn, Jae Young vội vàng đẩy cậu ra. Sang Woo chép miệng với ánh mắt vô cùng tiếc nuối. Cậu dùng ngón tay cái lau nước bọt trên khóe miệng anh rồi nghiêm túc nói:

“Chắc em không phải con người rồi. Chính thức bị truất tư cách luôn.”

Jae Young mỉm cười vò tóc Sang Woo, sau đó dùng ngón tay hẩy nhẹ lên chóp mũi cậu.

“Em có tiếc thì chúng ta cũng hết bao cao su rồi.”

“Để em đi mua về nhé?”

“Ngày mai em sẽ không đi nổi cho mà xem. Nếu em muốn đi ra ngoài trong tư thế bò thì cứ mua về đây.”

“Thế thì anh lại đi làm hộ em. Em trả thù lao cho anh hẳn hoi.”

Dù là nói đùa hay nói thật, anh cũng sẽ ôm chặt để cậu không thể đi đâu. Tuy Jae Young cũng đã bị truất đi quyền làm người nhưng mặt khác, anh thật sự không cử động nổi một ngón tay nữa rồi. Bây giờ anh chỉ muốn ngủ thôi.

“Anh ngủ ngon nhé.”

Sang Woo rẽ tóc mái của anh ra rồi hôn lên đó. Trên môi Jae Young lập tức hiện lên một nụ cười toe toét. Tên nhóc này dạo gần đây có xu hướng làm theo tất cả những gì mà anh làm với cậu.

“Sang Woo à.”

“... Dạ.”

Cậu trả lời anh bằng chất giọng ngái ngủ.

Giờ mà anh nói ra những điều mình đang nghĩ trong đầu thì có lẽ lát nữa sẽ phải mặc mỗi chiếc quần lót này mà chạy trốn khỏi đây mất. Jae Young im lặng kéo người đang nhìn thẳng lên trần nhà ngay ngắn ngủ kia vào lòng, sau đó nhẹ nhàng cuộn người lại.

⌘W

Buổi sáng tỉnh dậy, Jae Young thấy đầu đau lâm râm. Anh dụi mắt lên trần nhà mờ mịt rồi chậm chậm chớp chớp hàng mi. Vừa quay sang bên cạnh đã bắt gặp ngay ánh mắt của một tên nhóc đang tựa lên thành giường chống cằm nhìn anh.

‘Mình đã ngủ ở đây sao?’

Jae Young nhìn về phía đồng hồ treo tường, giờ đã là hơn 11 giờ sáng.

“Em ngủ ngon không?”

“Mệt quá nên em đã ngủ say đến mức không cảm nhận được là giường chật cơ.”

“Hôm nay em không đau nữa à?”

“Tuy vẫn khó chịu nhưng không cản trở gì đến cử động hết.”

Jae Young đang không ở trong hoàn cảnh có thể lo lắng cho người khác, bởi vì lúc này tốc độ di chuyển của anh đang vô cùng chậm chạp, đầu thì đau như búa bổ. Anh uống rượu cũng không nhiều lắm, nhưng đó lại là rượu trộn, vả lại có lẽ do anh đã vận động suốt cả một đêm nên mới thành ra như vậy.

Anh vô thức nhăn nhó mặt mày, Sang Woo nhìn thấy liền hỏi:

“Anh sao thế?”

“Đau đầu.”

“Vậy anh về nhà nghỉ ngơi đi.”

Tên nhóc này đang đuổi anh ra khỏi không gian của mình đây à? Anh đã muốn rời xa cậu đâu. Jae Young lo lắng trong giây lát rồi bắt đầu viện cớ.

“Em mua bữa trưa cho anh đi.”

“Sao em phải làm thế?”

“Em đã rất sung sướng còn gì. Bây giờ phải báo đáp anh mới phải đạo chứ? Hôm qua rõ ràng em đã vừa ôm lấy anh vừa gọi ‘Anh ơi anh ơi’, chưa kể bên trong còn siết chặt...”

Sang Woo cuống cuống nhảy vọt lên giường rồi vươn tay ra chặn miệng anh lại. Jae Young đặt như ý nguyện ôm chầm lấy cậu nhưng vẫn tiếp tục trêu đùa.

“Đẩy đẩy, nhìn mà xem. Mới sáng ngày ra đã lại thế rồi. Cho anh lót dạ đã rồi làm gì thì làm, xin em đấy. Bộ em không biết tại sao ông chủ phải cho tôi tớ của mình ăn cơm hả?”

“Không phải như thế!”

Sang Woo nhăn nhó giã ra khỏi vòng ôm của anh. Lúc xuống giường thân thể cậu còn hơi run run, ánh mắt nhìn sang hướng khác rồi nói:

“Em biết rồi. Hôm qua... cũng... tạm, nên em sẽ mua cơm cho anh.”

Jae Young bật cười đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Tắm rửa đại khái xong xuôi, đến lúc tìm quần áo để mặc thì anh mới nhận ra là hôm qua mình đã vứt áo phông mất rồi, giờ đến quần dài cũng không thấy đâu nữa.

“Em giấu quần của anh ở đâu rồi hả Sang Woo?”

“Đương nhiên là em đã mang đi giặt rồi.”

“Thiệt tình, có khác gì chàng tiểu phụ ăn trộm quần áo của tiên nữ(*) không.”

“Đó là lòng tốt của em đấy nhé. Tiên bối có khác gì một tên lấy oán báo ơn không?”

Đôi đáp giải thật đấy. Jae Young lại gần móc treo xem có cái gì mặc được không. Đồng quần áo này anh đã nhìn nhiều đến nỗi cảm thấy chúng quen thuộc như đồ của mình vậy.

Trong lúc ngẫm nghĩ cái móc áo vô sắc của Sang Woo, anh bỗng phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng. Đó là mấy thứ quần áo này không hề hợp với cậu chút nào. Đúng lúc Jae Young đang lục tung mọi thứ lên thì Sang Woo lại bước đến gần. Cậu nói với anh bằng vẻ tha thiết:

“Lần này anh mượn đồ của em thì nhất định phải trả lại đấy nhé. Được không? Hứa đi.”

“Ừ, anh biết rồi.”

Jae Young đối đáp qua loa, sau đó lấy ra một chiếc áo sơ mi màu xanh cùng quần vải màu đen. Trên tag ghi là quần này cỡ 32, còn áo cỡ 105. Anh vừa nhìn đã biết ngay tên nhóc kia chỉ mặc size M là cùng, hà cớ gì lại phải mua đồ to thùng thùng như vậy nhỉ?

“Em không có áo phông trắng sao?”

“Màu trắng dễ bẩn nên em không mua.”

‘Em ấy mà mặc màu trắng thì sẽ cực kỳ xinh đẹp cho mà xem.’

Jae Young vừa làm bầm trong lòng vừa xỏ chân vào quần. Cái quần quá đỗi nhã nhặn này khiến anh có cảm giác như mình đã biến thành một học sinh gương mẫu. Chiếc áo sơ mi mà ngày thường Sang Woo mặc rộng thùng thình khi khoác lên người anh lại vừa khít cả hai vai. Jae Young cởi khuy cổ tay ra rồi xắn chúng lên vài vòng. Sau đó anh cúi người gấp gấu quần vài giống như khi mặc đồ Âu, nhìn một lượt từ trên xuống dưới thì trông anh cũng không tệ chút nào.

Sang Woo há hốc mồm cảm thán. Giờ thì Jae Young đã biết style của cậu là gì rồi. Mỗi khi anh không đeo kính và ăn mặc có chút nghiêm chỉnh đứng đắn là cậu sẽ bày ra biểu cảm ngơ ngẩn hết như thế kia.

“Đừng nhìn nữa. Người anh sắp bị em xuyên thủng rồi.”

“... Tại nhìn chẳng giống quần áo của em gì cả.”

“Em hình như rất thích thì phải. Hay là chúng ta làm thêm một lần rồi anh mới về nhé.”

Jae Young tiến lại gần rồi vòng tay ôm lấy eo cậu. Gương mặt nhăn nhó của Sang Woo đã đỏ hết cả lên.

“Em không có thời gian! Giờ phải ăn cơm thật nhanh rồi còn đi làm thêm nữa.”

“Anh sẽ làm nhanh thôi. Anh rất có lòng tin vào bản thân mình.”

“Điên khùng, làm như thế thì làm làm gì.”

Jae Young cứ áp sát vào bả vai cậu thì thám, Sang Woo đẩy mạnh anh một cái rồi chạy trốn về phía huyền quan.

Bước ra khỏi tòa nhà, ánh mặt trời ban trưa đã ngập tràn mọi góc ngách. Thời tiết hôm nay quang đãng và oi bức hết như mùa hè. Hai người sải bước song song trên con đường lớn, sau đó cùng nhau vẫy một chiếc taxi.

Jae Young lôi kéo cậu ngồi xuống ghế sau cùng mình rồi dính chặt lấy như keo. Anh nói điểm đến với tài xế, ngã lưng về phía sau rồi bắt đầu mân mê ngón tay Sang Woo. Cậu cũng không giăng tay ra mà chỉ yên tĩnh nhìn về phía trước.

Hai người đến một quán phở Việt Nam mà Jae Young thường ghé. Anh gọi ngay một bát phở bò, còn Sang Woo thì gọi cơm rang. Nước dùng ấm nóng giúp cho bụng dạ của anh dần dần ổn hơn một chút.

“Cuối cùng cũng sống rồi.”

Jae Young ngả lưng nhìn lên trần nhà màu vàng nhạt một cách ngẩn ngơ, sau đó anh hướng tầm mắt về phía người đang ngồi đối diện mình. Bên trên là mũ lưỡi trai không họa tiết cùng áo sơ mi kẻ sọc đặc trưng của sinh viên ngành công nghệ, bên dưới là một chiếc quần bò đậm màu khiến anh vô cùng tò mò về năm ra đời của nó. Cứ như vậy, Jae Young nhìn chằm chằm vào tên nhóc đang khoác lên mình những lớp vải đập lên mọi định nghĩa về phối đồ kia.

Sang Woo lúc này đang cúi xuống tập trung vào việc nhai nuốt. Đôi môi cậu mím chặt, cơm trong miệng hét từ má trái lại chuyển sang má phải, rồi lại từ má phải chuyển về má trái. Đúng là nhai kĩ thật đấy. Cậu chỉ ngồi một chỗ ăn cơm thôi mà sao vẫn có thể hấp dẫn được ánh mắt anh nhỉ? Hay là giờ anh viện cớ mặt cậu đang dính gì đó để tranh thủ chạm lên má một chút? Tên nhóc này bình thường phòng thủ kín kẽ lắm, cơ hội như thế này vốn không có nhiều đâu. Đang nghĩ đến đây thì Sang Woo bỗng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh.

“Sao vậy ạ?”

Jae Young im lặng thò chiếc thìa sang bát cậu xúc một miếng. Thấy mặt Sang Woo lạnh tanh nên anh còn tưởng là phần ăn của cậu chán lắm, thế mà hóa ra món cơm rang gà cay này ăn cũng ổn đó chứ.

“Em thấy mùi vị thế nào?”

“Em không biết nữa. chỉ thấy nhiều gia vị quá.”

“Ý anh muốn hỏi em là sau này còn muốn ăn lại không?”

“Ừm... có ạ.”

“Vậy tức là món này ngon rồi.”

“Cũng không hẳn.”

Sau khi ném ra một câu nói mập mờ khó hiểu, Sang Woo lại tiếp tục công việc ăn uống của mình. Jae Young không làm phiền cậu nữa mà chỉ nhanh chóng giải quyết cho xong bát phở trước mặt. Anh đang ấp ủ một kế hoạch cực kỳ tuyệt vời. Nhất định phải gấp rút thực hiện ngay trước khi Sang Woo chạy đến chỗ làm thêm.

Dùng bữa xong, hai người im lặng đứng dậy. Jae Young ở bên cạnh nhìn Sang Woo lôi thẻ ngân hàng từ trong một chiếc ví đen bằng da có phần viền đã ngả màu rồi tiến hành thanh toán. Ví tiền, quần áo, mũ lưỡi trai, đồng hồ đeo tay, và cả giày thể thao... tất cả đều mang đến cảm giác sạch sẽ, nhưng nhìn lại khá cũ kĩ. Nếu đem so sánh với dàn máy tính cùng phụ kiện của cậu thì tuy không đến mức phải dùng từ “nghèo nàn”, song thật sự là có chút tuềnh toàng.

“Sang Woo, đến chỗ này với anh một lát.”

Hai người đứng trước quán ăn, Jae Young nhanh nhẹn kéo tay Sang Woo trước khi cậu rời đi mất. Cậu ngoảnh lại nhìn vào mắt anh. Biểu cảm ẩn chứa lời từ chối rõ ràng nhưng trong lòng lại như có điều muốn nói. Với biệt tài áp đặt người khác được áp dụng suốt mấy tháng qua, Jae Young chỉ lạnh nhạt lên tiếng:

“Hôm qua em đã vứt áo của anh.”

“Vậy nên?”

“Vậy nên đương nhiên là anh đang cần thêm quần áo rồi.”

“Lúc nào rảnh anh đi mua là được.”

“Giờ anh sẽ đi luôn, anh cần em đi cùng để nhìn xem đồ nào hợp với anh.”

Biểu cảm thờ ơ của Sang Woo lập tức trở nên nhăn nhó. Jae Young đoán ngay là cậu sẽ như thế nên đã cười cười bổ sung:

“Anh mà lỡ tốn tiền mua nhầm thứ gì kỳ lạ thì đó là trách nhiệm của em mà.”

“Anh đang ngụ ý biện đúng không?”

Sang Woo nhìn anh với sự khó chịu chẳng buồn che giấu, thế rồi như thể chợt nghĩ ra điều gì đó, hai mắt cậu bỗng mở to hết cỡ. Sau đôi chút ngập ngừng, cậu mới lên tiếng:

“Em biết rồi. Đi nhanh nhanh rồi về thôi.”

Jae Young cùng không ngờ mọi chuyện lại dễ dàng đến thế. Trong lòng anh thầm ngạc nhiên trước sự may mắn từ trên trời rơi xuống này, bước chân lập tức hướng tới một trung tâm thương mại gần đó. Trên gương mặt Sang Woo giờ đây đang tràn ngập cảm giác hân hoan. Đây là lần đầu tiên Jae Young được nhìn thấy dáng vẻ dương dương tự đắc của cậu, và điều đó khiến anh cảm thấy thật sự hứng thú.

“Tiền bối cũng buồn cười thật đấy.”

Lúc băng qua vạch kẻ đường, Sang Woo đột ngột lên tiếng.

“Tại sao?”

“Cứ nói thẳng ra là muốn em mua cho anh đi, sao phải vòng vo như thế?”

“...”

“Đó là những lời anh ập ỏ sẵn còn gì. Chẳng lẽ anh cho rằng em sẽ cố tình giả vờ không biết nên mới vậy sao?”

Jae Young thất bại trong việc quản lý biểu cảm, anh giơ nắm tay lên để che đi nụ cười trên môi.

“Đi theo em nào. Em sẽ mua cho anh một bộ đồ thật đẹp.”

Để theo kịp bước chân của Sang Woo, anh đã phải gân như chạy về phía trước.

Trung tâm thương mại vào dịp cuối tuần vô cùng đông đúc. Sang Woo, một tên nhóc ai nhìn vào cũng sẽ gán cho cậu cái mác học sinh, giờ đây trông vô cùng lạc lõng giữa không gian hoa lệ toàn nước hoa và đồ mỹ phẩm. Hai người đi thang cuốn xuống tầng ba, nơi bày bán đồ thể thao và quần áo thường phục.

Jae Young ngó nghiêng qua loa vài chỗ, cuối cùng anh kéo Sang Woo vào một cửa hàng chuyên về quần bò. Anh nhanh chóng quét mắt khắp một lượt trước khi phải nghe thấy cậu cản nhàn tại sao mình vứt áo phong của anh mà giờ hai người lại đi mua quần bò. Jae Young muốn tìm những thứ thiên về tông sáng. Nhưng khi anh nhắc một chiếc quần màu xám đã ngả gần sang sắc trắng lên, gương mặt Sang Woo lộ ra vẻ bất mãn rõ mồn một.

“Em thấy cái này thế nào?”

“Ở đầu gối bị rách kia.”

“Ừ nhỉ.”

Vết rách này còn chẳng dễ nhận ra, thế mà nó vẫn bị Sang Woo phát hiện rồi lấy làm cái cớ phản đối. Jae Young dứt khoát bỏ qua chiếc quần ấy và nhìn sang những chiếc khác. Tuy nhiên mặc kệ anh có nhìn trúng thứ gì thì tên nhóc kia vẫn tìm ra được lỗi. Nào là hình dáng túi quần kỳ lạ, nào là hai khóa thắt lưng thì sẽ rất bất tiện, rồi còn cả khóa quần hơi cứng gì gì đó...

“Này, cái này ổn đúng không?”

“Vâng, cái này ổn ạ.”

Jae Young vắt một chiếc quần trơn màu be size số 10 cùng với một chiếc quần bò đen ống bó lên cánh tay rồi định bụng thanh toán luôn. Thế nhưng đúng lúc đó ánh mắt anh lại bị hấp dẫn bởi một thứ khác.

Một chiếc slim jean màu xanh da trời nhạt. Jae Young ước chừng kích cỡ rồi nhanh chóng xác nhận lại một lượt. Không có khóa thắt lưng, không bị xẻ rách ở đầu, hình dạng túi quần bình thường, đường may cũng vô cùng chắc chắn. Khi mặc thì sẽ xắn lên vài gấu để lộ ra phần cổ chân. Mới nghĩ đến thôi mà anh đã muốn chảy máu mũi rồi. Jae Young cực kỳ hưng phấn bay ngay vào phòng thử đồ.

“Sang Woo à, Sang Woo à! Em nhìn cái cái này đi. Đẹp đúng không?”

Sang Woo đang mãi khoanh tay nhìn sang nơi khác, khi nghe anh gọi mới bắt đầu tiến lại gần. Ánh mắt cậu chậm rãi quan sát rồi nói:

“Màu sáng quá... Nhưng mà là anh mặc nên nhìn vẫn ổn. Có điều hình như hơi chật thì phải, anh lấy rộng hơn một cỡ đi.”

Tức sự phá cách này vẫn trong mức độ cho phép của cậu. Anh tùm tùm đi thay đồ rồi cầm theo ba chiếc quần đứng trước quầy thanh toán. Sang Woo đã đưa thẻ ra từ trước, song lại bị Jae Young đột ngột đẩy tay thay thế bằng thẻ của mình.

“Là sao ạ?”

“Tiền của em để mua cho anh thứ đắt hơn đi.”

Sang Woo bày ra biểu cảm mờ mịt, nhưng giờ Jae Young cũng không còn nhiều thời gian nữa. Anh kéo tay cậu đến những cửa hàng khác. Sau khi lướt qua một vài chỗ mà chẳng mua được gì, cuối cùng hai người quyết định ghé vào một nơi bày bán áo phong với chất lượng khá ổn. Những chiếc áo phong với đủ kiểu dáng thiết kế ở đây được bày dãy trên giá treo, trên tường, và cả trên các con ma nơ canh. Jae Young ôm vai cái người chẳng có vẻ gì là đang quan tâm kia rồi kéo sự chú ý của cậu về phía móc áo.

“Em nhìn đi, cái này trông cũng được đúng không?”

“Tiền bôi mặc gì cũng đẹp hết.”

Ý anh hỏi đâu phải như thế. Jae Young xoa xoa lên chiếc mũ lưỡi trai của cậu vài cái rồi bắt đầu lật qua lật lại từng chiếc áo trên móc. Áo phong màu đỏ, áo phong đáng yêu với túi gắn trước ngực, áo phong ngoan hiền có gắn một hàng cúc, áo phong in hình gà con màu vàng... trong lòng anh muốn Sang Woo mặc hết tất cả đồng này, nhưng mỗi lần anh lấy ra một thứ là lại bị cậu phê phán.

“Họa tiết quá thô.”

“Tay áo kỳ lạ thế.”

“Ngắn quá rồi ạ.”

“Chất liệu quá dày.”

“Chất liệu quá mỏng.”

Tên nhóc này còn cầu kỳ và bất hợp tác vượt trên cả sức tưởng tượng của anh. Jae Young chẳng còn cách nào khác là đành bỏ cuộc chuyển sang mấy cái áo phong trắng. Gạt hết cái đồng quá mỏng, quá dày, họa tiết sặc sỡ hoặc bị thủng lỗ chỗ đi, giờ chỉ còn đúng một kiểu duy nhất là kiểu cổ chữ V mà thôi. Jae Young hí hóp mắt lại quan sát một lượt. Thiết kế phóng khoáng khoe được xương quai xanh với chất liệu dày dặn vừa phải, trên cổ áo khoét sâu còn có thêm một đường viền màu đen.

‘Với mức độ này thì phải gọi đây là chiếc áo sinh ra để dành cho Chu Sang Woo rồi?’

Jae Young ướm thử lên người cậu, thêm hai chiếc cùng thiết kế có màu xanh lục và đỏ đô nữa. Xong xuôi anh lập tức đi thanh toán luôn. Sang Woo, người một lần nữa lại để lỡ mất thời điểm đưa thẻ, lúc ra khỏi cửa hàng đã quay sang lau bàn với anh.

“Thế rốt cuộc là anh đưa em theo làm gì?”

“Người khuôn vác.”

Jae Young lý luận xong thì đưa hết mấy túi đó sang cho cậu. Sang Woo bất mãn thấy rõ nhưng vẫn ngoan ngoãn nhận lấy rồi đi theo anh. Sau khi lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, Jae Young liền trở nên vội vã. Anh tiến vào trong cửa hàng của một brand lớn về đồ casual rồi đi tới góc đồ lót dành cho nam.

“Xin chào quý khách! Ai trong số hai vị sẽ là người mặc ạ?”

Một nhân viên nam nhanh nhẹn đi đến tiếp đón hai người. Sang Woo vừa chỉ sang Jae Young thay cho câu trả lời thì anh ta đã nói ngay rằng có một vài kiểu khá phù hợp, rồi vươn tay nhặt ra rất nhiều kiểu dáng.

“Anh đang tìm loại như thế nào ạ?”

“Chỉ cần đẹp là được.”

“VẬY anh xem qua cái này đi. Đây là dáng boxer đang được giới trẻ vô cùng yêu thích. Được làm từ loại vải siêu bền có thể ôm sát lấy hông và mang đến cảm giác vừa vặn. Điểm nhấn của thiết kế chính là phần đường viền, anh thử chạm vào chất liệu mà xem. Cảm giác cực kỳ gợi cảm. Mẫu này vô cùng phù hợp với quý khách đây ạ.”

Jae Young xoay người đảm bảo tên nhóc Sang Woo đang tha thẩn ở phía xa xa kia vẫn chưa trốn mất, rồi mới cẩn thận xem xét chiếc quần mà nhân viên cửa hàng đang chìa ra. Chất lượng của nó rất tốt, thật sự không có điểm nào để chê ngoại trừ việc tên thương hiệu được in lên phần đường viền. Loại vải bóng này có lẽ sẽ mang đến cảm giác thoải mái. Jae Young vừa sờ vào phần đũng quần vừa tự lầm bầm:

“Chỗ này rộng quá, chắc là không vừa được đâu.”

Nhân viên cửa hàng nhìn anh như một thằng điên, nhưng rồi cũng đành khuyên anh lấy size L. Jae Young thanh toán một

set năm cái đủ màu rồi ném nó cho Sang Woo - người giờ đây đã cho tất cả những túi đồ ban nãy vào một cái hộp giấy.

“Sao anh lại mua đồ lót? Anh đang giữ của em hai cái nữa đó, chắc là phải đủ rồi chứ.”

“Nhưng mà anh thích mua.”

Jae Young hiện tại thật sự không còn bao nhiêu thời gian. Khi anh đang cố gắng nén xuống sự tiếc nuối để chuẩn bị quay về thì đôi chân bỗng đột ngột dừng lại trước một cửa hàng bán đồ bóng chày. Bức tường bày đầy các loại mũ lưỡi trai kia thật sự khiến anh không thể bước thêm dù chỉ một bước. Sang Woo đang đứng bên cạnh anh nhìn đồng hồ đeo tay, anh mặc kệ rồi cử thể lôi xénh xệch cậu vào bên trong nơi thiên đường của mũ này.

“Em thích cái nào, chọn đi nhanh lên.”

“Em có nhiều mũ lắm rồi, mua thêm làm gì nữa ạ?”

Anh kỳ vọng gì ở tên nhóc này chứ? Jae Young quyết định tự mình xem xét những chiếc mũ trên kệ. Loại trừ những cái có in logo to đùng của đội bóng, loại trừ những cái có kiểu dáng quá đặc biệt, loại trừ luôn cả những cái có màu sắc quá nổi bật, mấy cái đen sì giống như Sang Woo đang đội hằng ngày cũng loại... loại, loại, loại. Cuối cùng chỉ còn lại vài cái là sống sót qua cuộc tuyển chọn.

‘Chính là nó.’

Jae Young lấy ra một chiếc mũ trắng ở bên trên rồi bắt đầu ngắm nghía. Trên mũ có thêu tên viết tắt của một đội bóng chày, nhưng vì nó cũng màu trắng nên phải nhìn thật kỹ thì mới nhận ra. Không dày quá, không mỏng quá, với cả dáng mũ cũng rất đẹp.

“Cái này thế nào?”

“Ổn ạ.”

“Vậy sao?”

Jae Young biết rất rõ kích cỡ cơ thể của Sang Woo nên anh đã tự tin chọn lựa quần áo cho cậu mà chẳng có chút chần chừ nào, nhưng riêng mũ thì khác, nếu không đội thử thì khó lòng phán

đoán được. Trước khi Sang Woo kịp từ chối, anh đã bất ngờ cởi chiếc mũ đen trên đầu cậu ra rồi thế chỗ nó bằng chiếc mũ trắng.

“Anh làm gì vậy?”

Anh nhìn chăm chú về phía người đang bối rối kia. Mới chỉ thay đổi màu mũ thôi mà trông cậu đã bừng sáng cả lên rồi. Chiếc mũ này có vẻ hơi rộng, nhưng mũ lưỡi trai hình như có thể điều khiển được kích cỡ thì phải.

‘Hợp quá. Dễ thương chết mất.’

Jae Young cố nén nỗi khao khát muốn ôm chặt cậu vào lòng rồi bỏ chiếc mũ đó xuống. Sau khi thanh toán nhanh gọn, đồng đô shopping lại nhiều thêm một món. Sang Woo liên tục liếc nhìn đồng hồ với vẻ bất an.

“Xong rồi. Chúng ta về thôi.”

“Hình như anh đã tiêu rất nhiều tiền đúng không? Sao phải mua quá nhiều quần áo không cần thiết trong một lần như thế?”

“Rồi sẽ cần cả thôi.”

Sang Woo nở một nụ cười hoang đường. Có vẻ như chuyện một người mặc tận bảy cái áo phông và ba cái quần bò là vô cùng lồ bịch đối với cậu. Chỉ còn ba mươi phút nữa là đến giờ làm thêm. Hai người đi thang cuốn rồi vội vàng xuống đến tầng một. Động tác của Sang Woo đang phản ánh rõ ràng tâm lý sợ muộn, cậu kiểm tra app xe buýt trên điện thoại mà không hề nói thêm một lời thừa thãi nào.

“Anh đau chân quá, chúng ta đi taxi đi.”

“Đau chân mà anh có thể đi mua quần áo suốt một tiếng rưỡi á?”

Jae Young bày ra biểu cảm đáng thương rồi ho khan liên tục. Anh gập cả eo lại mà khụ khụ khụ không ngừng. Sang Woo nheo mắt nhìn anh.

“Anh đau chân chứ có đau phổi đâu.”

“Khụ khụ khụ! Khụ... Khụ!”

“Anh đau lắm sao?”

“Ừm.”

“Thôi được rồi, cũng đâu còn cách nào khác.”

Sang Woo đứng trên lề đường tự mình gọi taxi, sau đó hát cảm ra hiệu cho Jae Young lên xe. Anh tinh mắt nhận ra ngay cậu định bỏ đi nên đã kéo tay cậu rồi bắt cóc lên cùng. Cửa xe đóng lại, tài xế xác nhận đích đến là tiệm net gần ga tàu điện ngầm xong liền chuẩn bị xuất phát. Jae Young dựng thân hình đang nằm dài trên ghế của Sang Woo lên, cậu thờ hờn hển rồi nói:

“A, thiệt tình... Rốt cuộc hôm nay anh bị cái gì vậy? Cứ toàn tự tiện làm theo ý mình.”

“Anh làm gì đâu?”

“Bình thường anh vốn đã như thế rồi, nhưng hôm nay thậm chí còn nghiêm trọng hơn.”

Anh cũng đâu còn lựa chọn nào khác, thời gian ít ỏi nên cũng đành phải vội vàng như thế thôi. Jae Young tựa lưng vào ghế với tâm trạng có chút không vui. Nhìn sang đồng hồ mới mua mà trong lòng anh đột nhiên lại nảy sinh cảm giác khó chịu. Chỗ này làm sao mà đủ? Anh vẫn còn muốn mua cho Sang Woo nhiều thứ hơn nữa.

“Sang Woo à.”

“Sao vậy?”

“Không có gì.”

Anh dời mắt khỏi tên nhóc này giờ vẫn đang mân mê cổ tay mình bằng biểu cảm lạnh nhạt kia.

Jae Young muốn khoác lên người cậu một chiếc trench coat vào mùa thu, một chiếc áo phao leo núi vào mùa đông, còn cả một chiếc cardigan vào mùa xuân nữa. Anh còn muốn mua cho cậu những đôi giày thể thao đủ nhãn hiệu, đủ màu sắc, đủ mục đích sử dụng, sau đó anh sẽ tự mình xỏ chúng lên những ngón chân hết như những con nòng nọc của cậu. Hơn nữa anh còn muốn đưa cậu đến tiệm làm tóc để thử qua mọi phong cách trên đời.

Hôm nay ăn phở rồi thì lần tới sẽ là Jjamppong, và lần lượt những lần sau đó sẽ là bàn tiệc mười món, Burrito cùng Quesadilla^(*), vịt quay Bắc Kinh, cả ri, canh hầm thập cẩm, và còn cả món cá chày hấp nữa. Dòng suy nghĩ đó khiến hơi thở của Jae Young như muốn nghẹn lại.

“Dù sao thì hôm nay cũng thần kỳ thật đấy.”

“Sao cơ?”

“Không ngờ vào dịp cuối tuần lại có lắm người phát điên vì quần áo tụ tập ở một chỗ như thế. Em đã giật cả mình luôn.”

Jae Young bật cười xoa đầu cậu. Sang Woo ngồi yên cho anh xoa một lúc, sau đó cậu kéo bàn tay anh xuống rồi nắm chặt lấy. Mười ngón tay đan vào nhau một cách tự nhiên đã thổi bay tâm trạng chán nản đang bao trùm lấy anh từ hôm qua. Jae Young đưa mắt nhìn ra bên ngoài khung cửa sổ, thế nhưng nhịp tim đập nhanh lại khiến trong lòng anh nôn nao. Giờ mà không phải đang ở trên taxi là anh đã đè cậu xuống ghế và hôn thật sâu rồi.

“Hình như mỗi khi ở bên cạnh anh, em lại được thử qua những điều mới mẻ thì phải. Lúc em đi mua quần áo với mẹ cũng chẳng mất nhiều thời gian đến thế.”

“Em nói vậy có nghĩa là thích hay là ghét?”

“Có cả ưu điểm và nhược điểm. Nếu nhất định phải chọn thì... A, đến nơi rồi. Bác tài ơi cho cháu xuống đây đi ạ.”

Jae Young chẳng tài nào vui vẻ nổi khi chiếc taxi đã đến gần tiệm net. Sang Woo mở ví lấy ra 10.000 won đưa cho tài xế rồi nói:

“Bác đưa cả người này về nhà luôn hộ cháu ạ.”

Nói xong, cậu lại quay sang đưa anh hai tờ 10.000 won nữa.

“Đây là tiền áo phòng. Anh về đi nhé.”

Đúng là một tên nhóc kĩ tính. Jae Young nhét tiền vào túi rồi đưa hết đồng đồ trên xe cho Sang Woo.

“Tất cả đều là của em. Mau cầm đi.”

“... Dạ?”

“Ý anh là anh mua tất cả những thứ này đều để cho em mặc.”

Cửa taxi vẫn mở, Sang Woo đang khom người nhìn nhỏ. Cậu bất động nhìn chăm chăm vào mấy cái túi rồi hướng mắt về phía Jae Young với khuôn mặt nghiêm trọng.

“Em không cần. Em không nhận đâu, anh mang trả lại đi.”

“Nghe có giống Geum Jan Di^(*) không cơ chứ.”

Jae Young lôi hóa đơn từ trong túi ra rồi thẳng tay xé làm đôi. Xong xuôi anh lại đưa đồng đồ ra phía bên ngoài cho Sang Woo.

“Đây là phí ru ngủ. Em nhớ nghỉ ngơi cho tốt.”

Nói xong, Jae Young đóng sầm cửa lại trước gương mặt ngạc của Sang Woo. Tài xế nghe địa chỉ xong liền khởi động ngay. Bóng dáng của một con robot bị lỗi bên ngoài khung cửa sổ cứ thế xa dần. Anh chăm chú dõi theo mãi cho đến tận khi Sang Woo chỉ còn bé xíu bằng một ngón tay mới dựa lưng nhìn thẳng về phía trước. Tâm trạng lo lắng không yên của đêm hôm qua lại một lần nữa quay lại xâm chiếm lấy trái tim anh.

J. SO ORI
ANGY minh hoạ
BUI DỊCH

Semantic
ERROR
L O G I C

Nhà xuất bản
Hà Nội

USKOTI NOVEL

YELLOW 2

[Mẹ: Young à, bác cả mất rồi.] 11:32

[Mẹ: Ngày 23 sẽ đưa tang. Tối nay con có về được không? Tiện thể ăn cơm cùng mọi người luôn.] 11:33

Chỉ một tin nhắn đơn giản như vậy thôi mà đã khiến tâm trạng Jae Young tệ đi trông thấy. Thế này có khác gì đột nhiên đẩy sớm cuộc họp gia đình thường niên diễn ra vào tháng Mười lên đầu. Bác cả quả nhiên xứng danh là người luôn khiến anh khó chịu dù ở trạng thái còn sống hay đã mất. Mặc dù chỉ cần nghĩ đến cái đám người chung “huyết thống” đó thôi là anh đã chẳng vui vẻ gì, nhưng cuối cùng Jae Young vẫn đồng ý trở về.

Sau khi ăn uống và tắm rửa xong, anh gỡ hết khuyên tai ra rồi khoác lên mình một bộ trang phục không ai có thể bắt lỗi. 2 giờ chiều, Jae Young bắt đầu ra khỏi nhà, trên tay anh là comple đen, quần áo mặc trong ba ngày, kính áp tròng và các đồ dùng cần thiết khác.

Lúc khởi động xe, anh đã gọi điện cho Sang Woo, nhưng cậu không nhắc máy. Điện thoại của tên nhóc này luôn để trạng thái tắt âm nên chuyện như vậy xảy ra rất thường xuyên.

[Tôi: Anhsẽvềquêtrongbàngày-Đểdựđámma.] 14:02

Gửi tin nhắn xong, anh mới chính thức xuất phát.

Sau ba tiếng rưỡi di chuyển, mùi vị biển cả đã ủa vào qua khe cửa sổ hé mở trên xe. Trời vẫn chưa tối hẳn. Tuy nơi đây tiếp giáp với biển nhưng lại chẳng mang theo chút ý vị lãng mạn nào. Những cột khói đen sì bốc lên từ các nhà máy xếp san sát nhau dọc trên bờ biển, mỗi lần đến nơi này là lòng anh lại nặng trĩu như đá.

Sau khi check in tại khách sạn mà mẹ đặt sẵn, Jae Young cất hành lý rồi đi đến phòng của bà. Đã bày thangka trôi qua kể từ lần cuối cùng hai người gặp nhau trong buổi họp gia đình lần trước. Anh gõ cửa, những tiếng bước chân rất nhẹ vang lên từ bên trong, cánh cửa dần dần hé mở. Một đứa trẻ ăn vận đẹp đẽ thấp thoáng ló đầu ra ngoài rồi ngẩng lên nhìn anh với biểu cảm lo lắng, sau đó cánh cửa mới được mở toang hết cỡ.

“Em chào anh ạ, anh Jae Young!”

“Chào.”

Jae Young đi lướt qua cậu nhóc đang cúi gập người lại để chào mình rồi tiến vào trong phòng. Anh họ Jang, mẹ anh họ Shin, còn thằng bé kia họ Baek. Cảm giác xa lạ anh dành cho những người này cũng giống như sự khác biệt của mấy cái họ đó vậy.

Mẹ anh đang ngồi trước bàn trang điểm, bà vận một chiếc váy đuôi cá với phần vai được may bằng vải xuyên thấu, ừ thì tất cả đều là màu đen, thế nhưng trang phục và lớp make up của bà lòe loẹt có khác gì một cô dâu trong ngày cưới đâu. Jae Young cười mỉa trong lòng, cái dáng vẻ này đúng là chẳng biết dùng để đi đưa ma hay đi đốt pháo hoa ăn mừng nữa.

“Young à, con đến rồi sao?”

Mẹ anh lên tiếng chào hỏi nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn bản thân trong gương, mãi sau bà mới chịu xoay người về phía anh trong muện màng. Người phụ nữ này trẻ trung và xinh đẹp tới nỗi khó mà tin được sang năm bà sẽ bước sang tuổi năm mươi. Jae Young tiến lại gần, mẹ anh bắt đầu quan sát gương mặt và quần áo của con trai tựa như đang kiểm tra tổng thể, sau đó bà kéo vai anh rồi dùng lòng bàn tay vuốt ve lên lưng anh thêm vài cái.

“Con trai mẹ đúng là càng ngày càng đẹp trai.”

“Có chuyện gì xảy ra với bác thế?”

“Đột quy do nhồi máu cơ tim. Cái tính tình cáu bẳn của ông ta lúc còn sống đúng là đẹp đẽ không sao kể xiết. Mẹ biết ngay là ngày này sẽ đến mà.”

Jae Young gạt đầu, anh tách ra khỏi vòng tay của mẹ rồi cô tình đứng cách xa bà một chút. Ngay sau đó, đứa em trai cùng mẹ khác cha của anh bỗng chạy đến ôm lấy bà. Mẹ anh vừa ôm vai nó vừa tiếp tục ngắm nghía bản thân mình trong gương.

“Thế còn chuyện tốt nghiệp của con? Sao tự nhiên lại thành ra như vậy?”

“Như con từng kể thôi.”

“Lần này chắc chắn rồi chứ?”

“Vâng.”

“Đúng là thảm hại mà. Joo Hyuk hình như đã vào Học viện Kiểm sát rồi đấy, bà chị kia sẽ lại vênh mặt lên nữa cho mà xem. Nếu năm nay tốt nghiệp thì con vẫn định đi du học ở trường lần trước đúng không?”

“Vâng.”

“Dù sao cũng đừng để ông ngoại biết chuyện.”

Ý bà là đừng để đám họ hàng kia tìm ra điểm yếu. Mẹ anh chỉnh trang đầu tóc đến độ hoàn hảo xong thì đột nhiên lại nhìn thấy trên mặt đứa trẻ bên cạnh mình có dính gì đó. Bà lau miệng cho nó rồi lại dỗi mắt về phía anh.

“Young à, con biết chuyện bác cả mất lần này sẽ khiến mọi thứ nào loạn thêm một lần nữa đúng không? Con đó, phải cố gắng lấy lòng ông ngoại nhiều vào để còn ăn điểm nhé. Chuyện tương lai không ai đoán trước được điều gì đâu.”

Jae Young chẳng nói chẳng rằng mà chỉ nở một nụ cười đắng ngắt. Bác cả chính là người tiếp quản sản nghiệp kinh doanh của ông ngoại, đồng thời cũng là người con có nhiều tài sản thừa kế nhất. Giờ ông ta đã mất, một trận chiến chia phần là điều không thể tránh khỏi.

“Con có thiếu tiền tiêu vặt không?”

“Không.”

“Con có liên lạc được với Hong không? Nó đang ở Hàn Quốc à?”

“Con không biết.”

Jae Young kiểm tra lại điện thoại nhưng vẫn không có bất cứ hồi âm nào từ Jang Jae Young. Anh nhìn dòng tin nhắn “Dạ vâng ạ.” của Sang Woo rồi nhét luôn điện thoại vào túi.

“Nếu mẹ hết chuyện rồi thì con đi đây.”

“Ừ được rồi. Mau đến bệnh viện viếng tang đi. 7 giờ sẽ ăn tối đó, nhớ đừng về muộn.”

Anh xoa người bước ra khỏi căn phòng hoa lệ. Sau lưng vang lên tiếng trẻ con chối tai “Em chào anh Jae Young ạ!”.

Jae Young đã không bị muộn trong bữa tối. Đi đâu anh cũng có thể đến muộn chứ riêng chỗ này thì không.

Trần nhà cao vút trắng muốt được trang trí bởi những ngọn đèn thủy tinh đang tỏa ra thứ ánh sáng nhạt màu, cả đại sảnh ngập tràn trong giai điệu cổ điển được biểu diễn bởi dàn nhạc sống, thế nhưng tụ họp cùng với tất cả những điều đó lại là những con người hèn kém nhất trên cõi đời này. Họ ngồi cùng trên một bàn ăn mà chẳng buồn nói với nhau lời nào, chỉ đến khi có sự xuất hiện của một ông già thì mọi người mới ào ào đứng lên chạy về phía ông. Nào là “Ông ơi, con nhớ ông lắm”, nào là “Hình như bố ngày càng trẻ ra đúng không”. Jae Young ngồi yên tại chỗ và ghim mắt về phía đứa con trai khác của mẹ đang ôm chầm lấy ông ngoại anh.

Ông ngoại xuất hiện như một quý ngài vô cùng lịch lãm. Bộ vest màu xám đậm vừa vặn với cơ thể vẫn còn tráng kiện như xưa của ông, mọi góc cạnh đều không chệ vào đâu được. Dưới chân ông là một đôi giày da bóng lộn được chế tác thủ công. Một chiếc đồng hồ phô trương khả năng tài chính chễm chệ ở cổ tay, trên ngón áp út là một chiếc nhẫn cưới cao cấp đang tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh.

Ông vẫn chưa từng tháo nó ra ngay cả khi bà ngoại đã qua đời. Mái tóc hoa râm không hề có chút rối loạn nào mà đều được vuốt gọn về phía sau. Bảy mươi tuổi mà vẫn có thể phong độ đến nhường này tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Ông ngồi xuống khu vực bàn ăn rộng lớn, ánh mắt quét qua một lượt xung quanh. Ông ngoại anh thường rất vui vẻ khi thấy

con cháu của mình quây quần đông đủ. Nhưng lúc này đây, ánh mắt ông lại nheo lại khi thấy không một ai trong gia đình vắng mặt vào ngày hôm nay, ngoại trừ những trường hợp bất khả kháng (bao gồm chủ tang cùng vợ bác cả, ông chồng đang đi công tác của mẹ anh, và hai người anh em họ khác). Khi đột nhiên phát hiện ra Jae Young, ông lập tức bông đùa với khoe mắt cong cong.

“Cún con đến rồi hả?”

Jae Young trưng ra đôi mắt cười của mình rồi vươn tay tiến lại gần ông ngoại. Vẫn là mùi thuốc lá nồng đậm cùng hương nước hoa nghiêm túc như hồi anh còn nhỏ. Thứ mùi thơm hòa quyện này là điều anh vô cùng yêu thích. Khác với cái ôm của mẹ, vòng tay của ông ngoại mang đến cho anh cảm giác ấm áp và mạnh mẽ. Thời thơ ấu của anh cứ thế ùa về trong một khoảnh khắc.

“Vâng. Con về rồi ạ.”

“Ta nhớ con lắm đấy.”

Tiếng thi thảm vang lên bên tai Jae Young. Ông ngoại anh vốn là một người chẳng bao giờ ngại ngừng trong việc thể hiện tình cảm.

“Con cũng thế ạ.”

Đây là một câu nói nghiêm túc. Ông ngoại là người duy nhất ở đây khiến anh yêu quý. Nếu không có ông, chắc chắn Jae Young sẽ không bao giờ bước chân vào nơi này. Khi quay trở lại chỗ ngồi, hàng loạt ánh mắt ghen tị ghim thẳng vào gương mặt anh.

Món khai vị được mang ra cũng là thời điểm những lời nói xã giao bắt đầu bay qua bay lại. Cái gì mà bác cả sao có thể ra đi như vậy khi vẫn còn ở trong độ tuổi tráng niên, rồi cái gì mà công ty nhà chúng ta đã mất đi một nhân tài... Toàn là mấy lời sáo rỗng chẳng có chút thật lòng nào. Món chính vừa được đặt xuống một cái là đám người đó đã không còn để cập gì đến người đã mất nữa. Cũng đúng thôi, bác cả của anh là một kẻ tính tình nóng nảy, những lời mà ông ta nói ra chưa bao giờ che giấu được sự

tham lam của bản thân, cho nên ông ta đã trở thành kẻ thù của tất cả mọi người ở đây. Thậm chí đến ông ngoại của anh cũng không hài lòng về ông ta.

Chương trình tiếp theo trong bữa ăn chính là cuộc chạy đua chào bán con cái. Ôi đứa trẻ kia mới tuyệt vời thế nào, trời đất ơi đứa trẻ này mới xuất sắc làm sao. Ba người con của ông ngoại đã dắt theo con trai và con gái đến đây để mở một buổi triển lãm, ánh mắt của họ dò xét như thể chỉ cần nói sai gì đó thì bản thân sẽ lập tức bị đánh trượt. Và mẹ anh chính là người đang thực hiện công việc này một cách nhiệt tình nhất.

“Đứa nhóc này giống ông ngoại nên thông minh lắm ạ. Thằng bé đã vào được lớp nhân tài, thành tích còn đứng sổ một luôn nữa cơ.”

“Ừm, vậy sao. Nhưng mà tên nó là gì nhỉ?”

“Là Seung Min ạ. Bố quá đáng thật đấy. Từ giờ bố phải ghi nhớ đó nha?”

Ông ngoại anh là một người rất quyết đoán, ông luôn đề cao giá trị gia đình và tình thân. Thế nhưng đối với những đứa con gái đã xuất giá lấy chồng, ông chỉ luôn coi họ như người ngoài, không phải dòng máu nhà họ Shin thì không đáng nhận được sự quan tâm

“Young à, khi nào con sẽ đi du học đấy?”

Chỉ có một ngoại lệ duy nhất, đó chính là Jang Jae Young - thằng cháu được mang về đây do đứa con gái út của ông ly hôn. Từ nhỏ, trông anh đã giống hệt ông ngoại nên luôn được ông yêu thương hết mực. Thời điểm mẹ quyết định tái hôn, anh hoàn toàn không biết bản thân mình sẽ đi đâu về đâu, khi ấy ông ngoại đã đích thân nuôi nấng anh và dành cho anh rất nhiều tình cảm.

“Tháng Bảy ạ.”

“Cũng chẳng còn bao lâu nữa nhỉ. Cún con của ta mà đi Mỹ thì ta sẽ nhớ lắm đây, phải làm sao bây giờ?”

Sự chiếu chuộng thẳng thắn của ông ngoại khiến cho những tiếng ho hắng khó chịu vang lên khắp nơi. Và rồi những lời khen

ngợi chẳng hề mang theo chút thật lòng nào cứ thê tuôn ra như thác. Đúng là sẽ nhớ lắm đây; Sao có thể đợi được đến khi thằng bé tốt nghiệp chứ; Là Jae Young thì dù ở đâu cũng sẽ làm tốt thôi...

Thế nhưng ông ngoại vừa rời khỏi chỗ một lát, bầu không khí liền lập tức thay đổi.

“Dạo này cháu đang làm gì thế?”

Trưởng nữ của gia đình này vừa vắt tóc chân vừa lên tiếng hỏi. Chồng làm bác sĩ, con gái làm bác sĩ, con rề cũng bác sĩ, con trai thì chuẩn bị làm kiểm sát viên. Một người phụ nữ tràn ngập lòng hư vinh và sự ngạo mạn. Người chị họ với hàng hiệu cuốn từ đầu đến chân nhanh nhẹn bổ sung: “Hình như năm ngoái em đã ở trong khóa chuẩn bị tốt nghiệp rồi cơ mà.”

“Vẫn còn môn học phải hoàn thành nên em học thêm một kỳ nữa.”

Gương mặt mẹ anh nhăn nhó, bởi vì chính bà là người đã van nài anh phải giữ bí mật. Jae Young nói dối thì giỏi khỏi bàn, nhưng anh cảm thấy mình không nhất thiết phải làm như thế.

“VẬY VẪN CÒN LÀ SINH VIÊN À? JOO HYUK NHÀ BÁC NĂM NAY ĐÃ VÀO HỌC VIỆN KIỂM SÁT RỒI ĐÂY.”

Người chống gối bên cạnh tặc lưỡi một cái rồi nói. Sự công kích này còn chẳng thể chọc cười được ai. Jae Young đã được tôi luyện qua những tình huống như vậy quá nhiều rồi, nên cũng không dễ gì để bản thân phải chịu thiệt.

“JOO HYUK MÀ NHẬP NGŨ THÌ KHÉO GIỜ VẪN CÒN ĐANG ĐI HỌC ĐÂY Ạ.”

“Ôi trời, nhìn thằng nhóc này mà xem. Thời buổi này kiếm đâu ra một đứa nhò thật thà đi thực hiện nghĩa vụ quân sự như vậy chứ?”

Vợ của bác trai thứ hai nhanh chóng tiếp lời. Bởi vì con trai của bà cũng được miễn nhập ngũ chứ sao. Jae Young mỉm cười đáp trả:

“Đúng là ngày càng có nhiều thanh niên trong độ tuổi hai mươi mắc bệnh lao thật đấy. Eun Seong cũng còn trẻ như cháu

thôi đã bị bệnh về phổi rồi, không biết sau này phải làm việc thế nào đây. ông ngoại cũng lo lắng nhiều lắm đấy ạ.”

Cả bàn ăn im lặng như tờ. Hai vợ chồng nhà bác gái bỗng đứng rơi vào tình huống mất cả chỉ lẫn chài. Bởi vì ông ngoại của Jae Young vốn là một người theo trường phái bảo thủ, ông rất không hài lòng với những đứa cháu không tham gia thực hiện nghĩa vụ quốc phòng của đất nước như bao người khác.

“Jae Young, giờ cháu vẫn làm cái đó à, đi vẽ truyện tranh lên tường ý?”

Lần này đến lượt bác trai thứ hai của anh. Một kẻ nghiện rượu, xấu tính và nóng nảy. Vô dụng đến nỗi đã tự tay đốt hết không biết bao nhiêu sản nghiệp gia đình, ông ngoại thậm chí còn phải sắp xếp cho ông ta xuống làm tại một cửa hàng điện thoại để duy trì kế sinh nhai.

“Ý bác là Graíhti đúng không? Đó là sở thích của cháu, thỉnh thoảng có thời gian cháu sẽ vẽ.”

“Tốt nghiệp xong cháu sẽ vẽ tranh kiếm tiền đúng không? Hay là vẽ mặt bác một lần xem sao. Nhóc con cũng cần tiền tiêu vặt mà.”

Nói xong ông ta lôi ra từ trong túi một cây bút rồi ném xuống trước mặt anh. Jae Young đáp lời mà chẳng buồn chớp mắt lấy một cái.

“Thế sau này bác cũng bán điện thoại cho cháu một lần xem sao. Cháu cũng đến lúc phải đổi rồi, không biết có nên mua không đây.”

Ông ta lập tức chửi thề “thằng khốn xác xược”, nhưng lại bị con trai và con gái kéo tay ngăn cản. Bác gái còn nói xen vào là vì trộn lẫn với dòng máu nhà họ Jang nên anh mới như thế. Gương mặt mẹ anh đã tái nhợt cả đi vì giận dữ, thế nhưng bởi vì tuổi tác, tài lực, địa vị xã hội, cùng tất cả mọi mặt khác đều ở thế kém hơn, nên trong một nơi tụ họp toàn những nhân vật hổ báo như thế này, bà rất ít khi có quyền phát ngôn.

Đúng lúc đó thì ông ngoại quay trở lại. Dáng vẻ thở hóng hộc của kẻ đối diện lập tức được thế chỗ bằng một nụ cười rạng rỡ để

lộ cả chiếc răng vàng. Hình ảnh tâm thường ấy khiến Jae Young chẳng buồn ăn nữa, anh cười nhạt rồi đặt đĩa thìa xuống bàn. Hồi còn nhỏ, mỗi khi ở cạnh những kẻ hám của này là anh lại tức giận đến nỗi chẳng biết phải làm sao, đến khi lớn rồi anh đành phải tìm cách cố gắng nén xuống những xúc cảm bức bối trong lòng mà thôi.

“Bố ơì, khi nào xong việc chúng ta hãy đi chơi nhé. Tháng trước con vừa đến Úc, có một sân golf được lắm bố ạ.”

“Ha ha ha. ủa à, cũng được.”

Lý do khiến cho Jae Young xuất hiện ở buổi họp gia đình này chỉ vì ông ngoại mà thôi, ông là chủ một doanh nghiệp, đi lên từ hai bàn tay trắng với lòng tự trọng cao vút cùng khả năng lãnh đạo mạnh mẽ. Chỉ cần ra khỏi nhà một lát thôi là ông đã khoác lên mình những bộ vest đom đàng rồi. Ông cũng là một người lãng mạn khi khẳng định chắc nịch rằng bản thân sẽ không hèn hò hay tái hôn sau sự ra đi của bà ngoại. Thế nhưng ông ngoại anh vẫn còn khá cò hủ khi có những tư tưởng như “con gái lấy chồng là con nhà người ta”, hay thường xuyên sử dụng dáng vẻ coi trọng yếu tố huyết thống một cách tuyệt đối để nhấn mạnh về việc giữ gìn “ranh giới”(*) trong gia đình.

Khi Jae Young ra tay đánh tiền bối hồi còn học cấp hai, hay khi anh dắt bạn gái về nhà hồi lên cấp ba, ông ngoại đều chỉ cười xòa cho qua rồi nói “Thanh niên đều thế cả mà”. Có lần, anh từng chống đối ông ngoại bằng cách nói rằng mình ghét phải nhìn thấy ông rồi bỏ nhà đi hẳn một tháng, một lần khác anh đã lén uống rượu tây trong thư phòng của ông, và thậm chí còn hút thuốc lá lượn qua lượn lại... thế nhưng ông vẫn bỏ qua hết cho anh. Khi Jae Young không học kinh doanh như ông ao ước mà lựa chọn khoa thiết kế theo ý mình, ông ngoại cũng tôn trọng quyết định của anh.

Lần đầu tiên trong đời Jae Young bị ông ngoại cho ăn một cái tát là khi anh tuyên bố rằng mình sẽ cắt đứt với cái gia đình rồi rạc như bột đậu này. Rồi cái lần tự tiện vắng mặt trong sự kiện gia đình, ông cũng đã đuổi anh ra khỏi nhà luôn. À, còn có một

lần anh chửi thẳng mặt bác cả là “thằng khôn” nữa, ngày hôm đó anh đã bị ăn đánh bằng một cây gậy đánh golf.

Ông ngoại là người đàn ông ân cần nhất mà anh từng biết, nhưng ông cũng là người đáng sợ nhất. Jae Young vừa học được cách tự do, lại vừa học được cách khuất phục trước ông. Anh không có tự tin để mãi mãi từ mặt ông, lại càng không thể thay đổi được con người ông, vậy nên anh chỉ còn cách chịu thua. Từ sau khi bước sang độ tuổi hai mươi, Jae Young đã sống với cái “ranh giới” được giữ gìn đó.

Sau khi buổi họp mặt kết thúc, Jae Young đi về phòng trong trạng thái kiệt quệ, vừa về đến nơi là anh lập tức đổ vật xuống giường ngay. Mới lần phải tham gia mấy sự kiện kiểu này xong, anh lại mất hết sức sống, việc phải chịu đựng thêm một ngày nữa thật sự là quá khó khăn. Và Jae Young biết chính xác tại sao mình lại cảm thấy như vậy.

Tháo kính áp tròng ra, anh tiếp tục nằm sấp người trong tư thế dang tay dang chân thêm một lúc. Anh lấy chiếc điện thoại đã tắt ảm từ trong túi để kiểm tra xem có gì mới không. Toàn là mấy dòng tin từ những người vợ vẫn không quan trọng. Người cần thấy thì lại chẳng thấy đâu.

‘Mình nhớ em ấy quá.’

Hình như trước đó hầu như ngày nào anh cũng gặp Sang Woo thì phải. Tình trạng của anh bây giờ chính là do sự ngăn cản không được nhìn thấy cậu mà ra, mặc dù thời gian qua đi còn chưa tới một ngày. Chắc cũng chẳng có sự kiện gì đặc biệt xảy ra đâu, nhưng Jae Young vẫn không thể chịu nổi cái cảm giác tò mò khi hoàn toàn không biết ngày hôm nay cậu đã làm gì, nghe giảng có hiểu không, hay ăn cơm có ngon không. Anh nhìn chăm chăm vào mấy chữ cái cuối cùng mà Sang Woo gửi cho mình rồi quyết định gọi điện.

Tút... tut... tut... tut... tut...

‘Nhắc máy đi mà, xin em đấy.’

Cuộc điện thoại ngốc nghếch đi đến hồi chuông cuối cùng rồi mà Jae Young vẫn chưa được nghe thấy giọng nói mình mong

mỗi. Anh tiếp tục ân gọi thêm lần nữa.

Tút... tut... tut... tut...

‘Rốt cuộc em đang làm cái quái gì thế?’

Jae Young bắt đầu cảm thấy bức mình. Mà không, so với bức mình thì cảm xúc này giống với tha thiết thành khẩn hơn. Không hiểu tại sao nhưng lúc này đây anh rất cần được nghe thấy giọng nói của cậu. Jae Young ngắt máy gọi lại trước khi chất giọng cứng nhắc yêu cầu anh kết nối qua hòm thư thoại vang lên lần nữa.

“A... alô?”

Sau bảy, tám lần nỗ lực của anh, cuối cùng đầu dây bên kia cũng có người nhắc máy. Jae Young nhắm mắt lại thở phào một hơi.

“Sao thế ạ? Có chuyện gì thế ạ?”

‘Hiệu quả tốt thật đấy!’

Anh tự lẩm bẩm trong lòng. Vừa nghe thấy giọng nói của Sang Woo là tất cả những bức bối và mệt mỏi trước đó đã được gột rửa sạch sẽ.

“Anh đang ở nhà tang lễ ạ?”

“Không hề.”

“Nhưng anh nói mình đi đám ma mà.”

Thực ra anh đã đến lễ viếng từ sớm rồi. Anh cũng định sẽ tham gia giúp đỡ công việc ở nhà tang lễ, nhưng đó là chuyện của ngày mai và ngày kia. Nếu cứ đi theo hướng này thì Sang Woo sẽ không nói gì nữa mà cúp máy luôn mất. Thế nên tuy trong lòng không tình nguyện, nhưng Jae Young vẫn cố ép bản thân mở miệng nói chuyện.

“Em đang ở đâu thế?”

“Ở nhà ạ.”

“Em đang làm gì vậy?”

“Ừm, mấy việc linh tinh thôi ạ. Chơi game này... ừm... đánh răng này.”

“Thế còn trước đó?”

“Em làm việc trong phòng thực hành.”

“Một mình sao?”

“Vâng ạ.”

Câu trả lời quá ngắn. Jae Young muốn nghe thứ gì đó dài hơn.

“Không có anh ở đó sao em còn đến?”

“Làm việc trong phòng thực hành đã trở thành thói quen của em mất rồi.”

“...”

“...”

Chỉ riêng ngày hôm nay thôi, Jae Young ghét sự im lặng.

“Sang Woo à.”

“Dạ.”

“Sang Woo à.”

“Sao thế anh?”

“Sang Woo à?”

“Anh bị khủng đung không?”

Jae Young phì cười. Tên nhóc này nghe thấy giọng nói ỉu xìu của anh mà vẫn vô tâm đến nỗi chẳng cảm nhận được điều gì kỳ lạ, trái lại còn hỏi anh có bị khủng hay không. Vậy mà không hiểu tại sao Jae Young vẫn không hề ghét chán cậu. Dạo gần đây dù Sang Woo có làm ra chuyện gì thì anh cũng chẳng tài nào ghét nổi. Với nụ cười tủm tỉm trên môi, anh bắt đầu bông đùa qua điện thoại:

“Giờ em đang mặc gì thế?”

“Đồ ngủ ạ.”

“Tưởng tượng ra dáng vẻ mặc đồ ngủ chơi game của em khiến anh hưng phấn quá.”

“Vậy anh giải tỏa đi.”

“Em giải tỏa giúp anh đi. Bằng giọng nói quyến rũ của mình.”

“Nhưng phải làm thế nào ạ?”

“Nếu em vừa ‘tự xử’ vừa rên rỉ thì anh sẽ ‘ra’ ngay lập tức.”

Sang Woo im lặng hồi lâu. Biểu cảm bối rối của cậu như đang hiện ra sinh động trước mắt anh.

“Kết luận cuối cùng là em không thể.”

“Tại sao?”

“... Em vừa ‘tự xử’ mất rồi, giờ không ‘ra’ được nữa.”

Trước sự tấn công đột ngột của cậu, Jae Young không nhịn được mà bật cười thành tiếng. Anh đã quên hết mọi mệt mỏi của mình mà cứ thế cười cho thỏa thích. Trong lúc đó, anh còn nghe thấy Sang Woo ở đầu dây bên kia trách móc rằng cười nhạo về vấn đề sinh lý của người khác là hành vi không đúng đắn.

“Em vừa ‘làm’ vừa nhìn ảnh của anh hả?”

“Anh hỏi chuyện đó làm gì?”

“Con mẹ nó, đương nhiên là vì ghen chứ sao. Rốt cuộc em đã làm thế nào?”

“Anh đừng có trêu em nữa.”

“Anh đang nghiêm túc đấy nhé. Nói ngay, là tên khốn nào hả?”

“...”

“Nói nhanh lên.”

“Có rất nhiều... bức ảnh. Em vừa lướt vừa ‘làm’... nên giờ cũng không nhớ rõ. Em xấu hổ lắm rồi đấy, chúng ta dừng ở đây được không?”

“Không được.”

Anh bắt Sang Woo kể chi tiết từng việc hôm nay cậu làm. Trong lúc lắng nghe những thanh âm trầm bổng từ bên kia điện thoại, đôi mắt anh dần dần khép chặt. Giá mà có phần mềm đọc sách nào sử dụng giọng nói này thì tốt biết mấy. Nếu được thế thì mỗi khi đêm về anh đều sẽ bật nó lên nghe, tri thức cứ phải gọi là tăng lên vùn vụt ấy chứ. Nhưng hình như những kiến thức được truyền tải bằng chất giọng của Sang Woo thì có lẽ anh sẽ chẳng thể hiểu được gì đâu. Jae Young mặc nguyên bộ quần áo bẩn rồi vùi mình vào tấm chăn.

“Anh đang nghe đấy chứ?”

“Ừm.”

“Anh có biết chúng ta đã nói chuyện năm mươi phút rồi không?”

“Không biết.”

“Đạo gần đây thời gian nói chuyện của bọn mình đang ngày càng tăng lên. Dựa trên tình hình hiện tại thì chỉ sau năm lần nữa thôi, độ dài cuộc gọi sẽ biến thành ba tiếng đấy ạ.”

“Như vậy... cũng được... mà.”

“Nếu thế thì thà gặp nhau trực tiếp còn tốt hơn?”

“... Cũng đúng.”

“Anh ngủ rồi sao?”

“Không... hể.”

“Nghe giọng anh buồn ngủ mà. Em cúp máy nhé.”

“Đừng. Em nói tiếp đi... Nói cho anh nghe.”

“Tại sao ạ?”

“Nói tiếp... tiếp...”

“Em cúp máy đây.”

Tuy Sang Woo nói thế nhưng cậu lại không hề ngắt kết nối. Hình như cậu đã nghe hết những câu nói ngắt quãng và cả những âm thanh cần nắn chỉnh mấy rõ ràng của anh. Đến giữa chừng, Jae Young cũng chìm dần vào giấc ngủ, đèn trong phòng sáng trưng, và anh thì không nhớ được cuộc gọi đó đã kết thúc như thế nào.

✂W

Ngày hôm sau, vừa sáng ra Jae Young đã bận tối mắt tối mũi với việc thu tiền phúng viếng. Dù tang lễ được tổ chức ở một nơi cách xa Seoul, nhưng lượng người đến viếng vẫn cứ nườm nượp không ngớt. Tuy anh đứng đây với bốn phen con cháu, nhưng trong lòng lại vô cùng vui vẻ vì từ giờ sẽ không còn phải nhìn thấy cái lão già đáng ghét đó nữa. Một công việc như thế này mới đáng hoan nghênh làm sao.

Buổi chiều muộn, Jae Young lại phải dùng cơm cùng tất cả các thành viên gia đình trong cái bầu không khí chết tiệt như cũ.

Ông ngoại gọi anh đến nói chuyện khoảng ba mươi phút, tới khi xong xuôi thì màn đêm đã phủ kín mọi góc ngách. Đúng lúc này, Jang Jae Young gọi điện đến.

“Đang ở đâu đấy? Em đến khách sạn rồi này.”

“Em đến á?”

“Tại đang rảnh thôi.”

“Thế không viếng à?”

“Em vừa đi rồi, anh hỏi cái gì lạ vậy? Ngày mai em sẽ đến thăm ông ngoại. Nếu đi cùng với anh và mẹ thì sẽ có cảm giác kém cạnh mất.”

Thực ra cũng chẳng khác nhau là mấy, Jae Young trầm nghĩ. Đám họ hàng luôn cảm ghét và tìm cách kìm hãm anh, thế nhưng anh vẫn được coi là tầng lớp quý tộc nếu đem so sánh với Jae Young. Trong mắt bọn họ, một đứa trẻ được bố nuôi dưỡng giống như Jae Young thì chỉ xứng đáng nhận được sự phớt lờ, bởi cậu còn chẳng được tính là một thành viên trong gia đình này.

“Anh đang ở trước khách sạn đúng không? Em nhìn thấy rồi.”

Điện thoại ngắt kết nối chưa được bao lâu thì một chiếc taxi đã đỗ xích trước mặt Jae Young. Em trai sinh đôi của anh từ trên xe bước xuống.

‘Lần nào nhìn thấy nó là tâm trạng của mình cũng không vui.’

Jae Young lẩm bầm trong lòng, miệng khẽ nở ra một làn khói thuốc.

Chiều cao giống nhau, tướng mạo giống nhau, giọng nói giống nhau. Hồi còn nhỏ, Jae Young thực sự không thể chịu đựng nổi có một sự tồn tại giống hệt với mình trên đời nên đã cãi nhau rất nhiều với em trai. Thế nhưng hai người họ thật ra chỉ giống nhau lớp vỏ bọc bên ngoài mà thôi, thuộc tính bên trong thì đúng là như trời với đất. Từ tính cách, sở thích, phong cách ăn mặc cho đến cách nói chuyện, tất cả đều khác nhau.

“Lâu rồi mới gặp, Jang Jae Young.”

.

Jang Jae Young chào hỏi một cách cứng nhắc rồi đi về phía anh. Một bộ vest đen cơ bản kết hợp với cả vạt cùng màu mang tới cảm giác nghiêm trang và đoan chính. Thậm chí Jae Young còn đoán được cả sở thích của tên nhóc này. Cứ nhìn đường ngôi tóc cố định, đôi giày, và cả phụ kiện có điển kia thì biết. Trông cậu ta mới già cổ làm sao. Ai mà tin nổi đây là thanh niên còn trong độ tuổi hai mươi chứ?

“Có chuyện gì khác thường không?”

Jae Young đến bên cạnh anh và hỏi. Jae Young nhà một làn khói thuốc về phía đối diện.

“Chỗ này lúc nào mà chả như một mớ hỗn độn.”

“Vị trí giám đốc thì sao? Từ giờ ai sẽ đảm nhiệm?”

“Không quan tâm.”

Sau khi du học ở châu Âu về, Jae Young bắt đầu làm việc trong ngành tài chính, cậu là một người rất có tham vọng về những thành công trong xã hội. Tuy lần nào về đây cũng bị miệt thị vì theo họ Jang, nhưng cậu vẫn cứ mặt dày xuất hiện ở tất cả những buổi họp mặt gia đình. Jae Young nhú mày lên tiếng bổ sung:

“Sao lại đến cái nơi bần thủ này?”

“Em đang được nghỉ. Vừa đúng lúc có thời gian thôi. Cũng phải đến xem đang có chuyện gì xảy ra.”

Jae Young đáp lời như thế chẳng có gì to tát. Hai anh em họ có vẻ ngoài giống hệt nhau, nhưng tính cách thì đúng là khác nhau một trời một vực.

Cuộc hội thoại bị đứt đoạn mất một lúc khá lâu. Jae Young là người lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng đó.

“Anh thì sao, có chuyện gì không? Tốt nghiệp xong xuôi rồi nhỉ.”

“Chuyện thì... cũng có. Anh không thể tốt nghiệp được, anh chưa nói chuyện đó với em à?”

Jae Young trả lời cộc lốc.

Mối quan hệ của hai anh em cũng chẳng mấy thân thiết. Tuy sống chung một nhà đến tận năm mười hai tuổi, nhưng vì tính cách quá khác biệt nên anh và cậu không bao giờ chơi đùa cùng nhau. Jae Young vẽ bậy lên tường thì Jae Young mài mê đọc sách. Khi cùng nhau học ngoại ngữ thì Jae Young có năng khiếu về giao tiếp, Jae Young lại giỏi vẽ đọc hiểu. Trong khi Jae Young là thù lĩnh đám gây rối thì Jae Young lại là học sinh gương mẫu luôn được tin tưởng. Thế nhưng thực ra cậu cũng có những bí mật riêng.

“Anh ngủ ở đâu thế? Nếu phòng rộng thì cho em ngủ với.”

“Đừng có nói linh tinh nữa, tự đặt một phòng đi.”

“Lâu lắm rồi mới gặp nhau mà, hai anh em ngủ chung một phòng cũng vui chứ sao.”

Jae Young tự cảm thấy chuyện này còn chẳng đáng để chửi thề, anh vứt điều thuốc xuống đất rồi di mạnh bằng mũi giày. Jae Young nhìn thấy biểu cảm của anh liền vội vàng bổ sung:

“Em đùa thôi, em đùa mà.”

Đúng lúc này, điện thoại trong túi Jae Young lại đổ chuông. Anh cứ tưởng là mình đã làm việc đến tận giờ này rồi mà vẫn còn bị ai đó kiếm chuyện nên tâm trạng vô cùng bức dọc. Nhưng khi nhìn thấy tên người gọi hiện trên màn hình điện thoại, biểu cảm của anh bỗng chốc trở nên ngơ ngẩn.

Baby đang gọi!

Jae Young chạm vào nút nhận cuộc gọi rồi áp lên tai bằng phản ứng gần như vô thức. Sau đó anh cũng vô thức không gọi tên Sang Woo, bởi vì Jae Young đang ở bên cạnh quan sát anh rất kĩ.

“Tiền bối.”

Giọng nói ở đầu dây bên kia quá lớn, Jae Young vội vàng cho nhỏ âm lượng xuống. Ánh mắt của anh và Jae Young giao nhau. Anh đi lướt qua cậu rồi vòng ra phía mặt sau của tòa nhà. Sau khi đảm bảo không có ai khác, Jae Young mới một lần nữa áp điện thoại lên tai.

“Ừm, có chuyện gì thế?”

Thình thịch thình thịch. Chỉ là một cuộc điện thoại thôi mà trái tim anh đập nhanh muốn điên.

“Hôm nay em đã phát hiện được một bug vô cùng quan trọng luôn, em cũng đã test thử rồi...”

Sang Woo hào hứng khoe thành tích với anh bằng chất giọng có chút hưng phấn. Bla bla bla, thật ra Jae Young chẳng hiểu lắm nội dung câu chuyện mà cậu đang nói, nhưng anh cũng không hề lên tiếng ngắt lời cậu.

“Tính năng đã được cải thiện nhiều lắm luôn. Ngày kia anh về em sẽ cài lên điện thoại cho anh xem thử nó mượt đến thế nào.”

“Vậy sao? Em giỏi quá.”

“Dạ. Thực ra vì thời gian gấp rút nên em nghĩ mình không thể làm xong Chế độ Vô hạn cùng một vài tính năng khác đâu. Em lo quá.”

“Bỏ quách phần đó đi rồi đưa ra thị trường là được mà.”

“Nhưng em muốn làm hết.”

“Đợi đến ngày mai ngày kia anh về rồi chúng ta cùng nghĩ.”

Jae Young tựa lưng vào bức tường phía sau rồi nhẹ nhàng nhắm mắt. Tuy rất có lỗi với Sang Woo, nhưng quả thật hiện giờ anh chẳng hề quan tâm đến game gùg gì hết. Anh chỉ muốn nghe thấy giọng nói của cậu mà thôi. Tâm trạng của anh vừa mệt mỏi lại vừa lạnh nhạt mĩa mai đến gai góc.

“Thực ra đó chỉ là cái cớ thôi ạ.”

Sau một hồi im lặng, Sang Woo bất ngờ lên tiếng.

“Gì cơ?”

“Test xong em có thể nói với anh sau cũng được. Nhưng em lại cứ thế gọi điện luôn.”

“...”

Trái tim của anh - thứ đã trở nên lạnh lẽo vì bị bao vây bởi những con người chán ghét nơi đây - bỗng nhiên dần dần tan chảy. Sang Woo sở hữu một loại thiên bẩm, đó chính là có thể khiến cho người khác rung động mặc dù không hề cố tình làm

như thế. Và có khi đây cũng chính là lý do khiến Jae Young đi đến tận bước đường này.

“Anh vẫn đang nghe đúng không?”

“Ừm.”

Nếu ông ngoại mà biết anh hẹn hò với con trai thì sẽ nói gì nhỉ? Tự nhiên ý niệm này lại ập đến trong đầu Jae Young. Ông sẽ ném cho anh một cái gạt tàn thuốc hay nhét anh vào bệnh viện tâm thần? Mà có khi ông sẽ cười phá lên rồi khuyên bảo anh chơi bởi cũng có chừng mực thôi, dù có làm gì cũng phải biết “ranh giới” đang nằm ở đâu.

Ranh giới à? Vậy còn ranh giới của tên nhóc kia?

“Em xin lỗi, anh đang bận như vậy mà em còn gọi điện.”

Không làm gì sai mà xin lỗi cũng giỏi thật đấy. Chẳng biết đây có đúng là cái người đã nhất quyết vênh mặt lên bởi vì không muốn tỏ ra “có lỗi” với anh hồi ở trong tiệm net không nữa.

“Không sao, anh không bận.”

“...”

“...”

“Hôm qua lúc anh gọi điện đến, em đã nghĩ...”

Sang Woo ngập ngừng trong giây lát rồi mới nói tiếp.

“Giọng của anh nghe buồn thật đấy. Cho nên em muốn gọi điện để nói rằng anh đừng buồn nữa. Đó mới là lý do thật sự.”

Bộ em ấy nghĩ rằng cứ đến tang lễ là con người ta sẽ cảm thấy buồn bã hả? Đúng là tên nhóc chỉ có thể động não theo một chiều. Tuy Sang Woo đã sai nhưng sự lo lắng của cậu lại vô cùng quý giá đối với anh. Jae Young cảm nhận được khỏe môi mình đang lan ra thành một nụ cười.

“Tại anh stress quá thôi. Chuyện thường ngày ở huyện ấy mà, không sao đâu.”

“Có ai bắt nạt anh ạ?”

“Ừm.”

“Là tên nào?”

“Biết là tên nào rồi thì em sẽ làm gì?”

Ý cười trên môi anh ngày càng đậm. Jae Young mới rời khỏi Seoul có hai ngày, vậy mà giờ đây anh đã nhớ cậu lắm rồi.

“Thôi bỏ đi. Em đã nói mấy lời ngạo mạn rồi. Em cúp máy đây ạ.”

“Khoan đã.”

Jae Young giữ điện thoại bằng cả hai tay rồi cố gắng gí sát vào tai mình.

“Một chút nữa thôi. Cho anh nghe giọng nói của em đi mà.”

Anh rất cần năng lượng để chịu đựng thêm một ngày nữa mà không có cậu. Jae Young đẩy volume lên mức cao nhất vì sợ mình sẽ bỏ lỡ mất âm thanh nhỏ bé nào. Thế nhưng ở đầu dây bên kia chỉ vang lên những tiếng thở khe khẽ.

“Anh bảo muốn nghe giọng nói của em mà, sao em lại im lặng?”

“Em chẳng có chuyện gì để nói cả.”

“Thì em cứ nói bừa cũng được. Nghĩ gì nói đó.”

Sang Woo lại tiếp tục trầm mặc hời hợt. Thế nhưng câu nói tiếp theo của cậu lại khiến anh quên luôn cả cách thở.

“Jang Jae Young.”

Chất giọng của cậu khi gọi tên anh thật sự là hay đến ngây ngất.

“Không có tiền bồi ở đây nên phòng thực hành rất trống trải. Thời gian mãi chẳng chịu trôi đi gì cả.”

“...”

“Em nhớ anh lắm.”

Thanh âm vừa sượt qua tai anh thật sự là quá yếu ớt nhỏ bé. Jae Young ngơ ngẩn cả người vì cứ ngỡ mình đã nghe nhầm. Đang định hỏi lại thì người ở đầu dây bên kia đã nhanh chóng chen vào:

“Là em lỡ lời. Em cúp máy đây.”

Và rồi cậu cúp máy thật. Jae Young đứng yên bất động nhìn chằm chằm vào màn hình đã tối đen mất một lúc. Chỉ là nghe một cuộc điện thoại thôi mà anh thở hổn hển như thể vừa chạy

xong một quãng đường dài. Cảm giác bỗng rất đây xa lạ đang ngày càng lan dần khắp cơ thể, trái tim anh đau nhức như đang bị ai đó siết chặt. Thứ xúc cảm rục rở chẳng mấy thoải mái trong lòng cứ thế dâng trào mãnh liệt. Jae Young tựa lưng và gáy vào bức tường phía sau, lòng bàn tay dùng sức nắm chặt lấy điện thoại. Giờ anh nên ở lại bậc thang phía dưới, hay là tiếp tục tiến thêm một bước về phía trước đây?

‘Cái gì mà chơi bời có chừng mực. Chuyện này rõ là không thể rồi.’

Đã có khi nào anh chừng mực được đâu. Anh đã tự mình sa ngã và biến tất cả mọi thứ thành một mớ hỗn độn rồi còn gì. Ranh giới không thể vượt qua sao? Thậm chí anh còn chẳng biết cái ranh giới đó đang nằm ở chò nào. Có khi anh đã giảm lên nó từ lâu rồi cũng nên. Jae Young siết chặt nắm tay. Đợt tấn công của Sang Woo đã quật ngã sự yếu đuối và lạnh nhạt trong anh. Và rồi tâm trí anh dần dần thanh tỉnh. Thực ra vốn dĩ Jae Young cũng không phải là người suy nghĩ quá nhiều hay thường xuyên bận tâm về những điều nhỏ nhặt như thế.

Anh chật vật di chuyển từng bước. Vừa đi vòng qua bức tường thì đã bắt gặp ngay ánh nhìn chòng chọc của Jae Young. Jae Young đi lướt qua cậu rồi gần như chạy về phía cổng khách sạn.

“Anh bị cái gì vậy?”

Giọng nói của Jae Young tràn ngập ý cười. Khi anh quay đầu nhìn lại thì trên khuôn mặt ngăm hiểu của người đối diện đã là một nụ cười không hề che giấu. Jae Young bước đi ngày càng nhanh, Jae Young cũng đuổi kịp tốc độ đó.

“Baby của anh nói chuyện lớn tiếng thật đấy. Nghe giống con trai quá nên em đã giật cả mình. Có khi nào... không phải là giống con trai... mà đúng là con trai không?”

“Câm miệng đi.”

“Anh hẹn hò với con trai à?”

Jae Young mặc kệ kẻ đang oang oang nói lớn với dáng vẻ hân hoan đó. Anh tập trung bước đi và hoàn toàn bỏ ngoài tai mấy

câu hỏi như “Chuyện bắt đầu từ bao giờ”, “Cậu ta bao nhiêu tuổi”, hay “Trông cậu ta có đẹp trai không”.

“Cuối cùng cũng có ngày em cảm thấy đồng cảm với anh. Cún con Jang Jae Young, anh không định chơi đùa với sự công nhận của ông ngoại đấy chứ?”

“Rót cuộc em muốn nói cái quái gì?”

“Em... đang nắm được điểm yếu của anh đúng không?”

“Định đi khua môi múa mép khắp nơi à?”

Jae Young chẳng có thời gian đâu mà nói dối hay biện hộ gì đó, anh đứng trước cửa thang máy rồi nhanh chóng ấn nút. Những ngón tay thiếu kiên nhẫn ấn đến tận hai, ba lần liên tiếp.

“Nhưng mà... anh đi đâu thế?”

“Seoul.”

Vừa nói ra đáp án nhanh gọn đó thì thang máy cũng đến, Jae Young bước vào trong rồi nhấn ngay số tầng. Jae Young đi theo anh, gương mặt cậu vô cùng nghiêm trọng.

“Anh nghiêm túc đấy à?”

“Ý em là... anh nghiêm túc hẹn hò với người đó sao?”

Nghiêm túc là gì? Dù đã có vô số kinh nghiệm trong chuyện hẹn hò, Jae Young vẫn chẳng có ý niệm nào về nó. Trạng thái hiện tại của anh đơn giản vô cùng. Lý do anh dọn dẹp hành lý rồi rời khỏi đây chỉ có một mà thôi. Sang Woo nói nhỏ anh. Không phải mấy thứ như dục vọng dâng trào hay cần cơ thể của anh như mọi khi, mà là nhờ anh. Đó, lý do chỉ có vậy mà thôi.

“Ngày mai là lễ động quan đấy?”

Không cần nói cũng biết nếu Jae Young vắng mặt thì chuyện gì sẽ xảy ra. Trước giờ anh vẫn luôn giữ gìn “ranh giới” để tránh gặp phiền phức, thế nhưng lúc này đây trong mắt anh đã không còn nhìn thấy được gì khác nữa. Đến được tầng tám, anh quay sang nói với Jae Young:

“Anh chỉ nhờ em một chuyện thôi.”

“Sao cơ?”

“Anh đã giữ bí mật cho em đến tận bây giờ còn gì.”

“Vậy nên?”

“Nên em cũng phải giúp anh một lần đi chứ. Bịa ra một câu chuyện rằng anh có việc gấp nên cần trở về ngay, sau đó thì em tự xoay xở đi.”

“Anh nói thế mà nghe được à? Chỉ cần cố ở thêm một ngày nữa là được thôi mà.”

“Không được.”

Chu Sang Woo đang nói nhớ anh kia kìa. Không phải câu gắt bắt anh làm việc, cùng không phải tuyên bố muốn ngủ với anh, mà là nhớ anh đấy!

Jae Young nhăn nhó nói tiếp:

“Em không tự tin mình sẽ xoay xở được đâu. Đời nào ông ngoại lại nghe lời em nói...”

“Không được thì đành chịu thôi.”

Jae Young dùng chìa khóa mở cửa phòng. Anh đá chiếc vali lăn xuống nền nhà, sau đó nhanh chóng ném đồng quần áo đang vương vãi khắp nơi vào bên trong. Jae Young khoanh tay đứng nhìn dáng vẻ đó của anh, cuối cùng chỉ đành tặc lưỡi:

“Thôi được rồi, em đồng ý, nhưng anh làm ơn bình tĩnh chút đi.”

Jae Young ngó lơ cậu, tiếp tục chuyên tâm đóng gói đồ đạc.

Jae Young - người này giờ vẫn đang nhăn nhó khoanh tay đứng nhìn - đột ngột hạ thấp trọng tâm ngồi xuống bên cạnh chiếc vali. Cậu đào bới đồng quần áo còn chưa được xếp gọn, sau đó rút ra một bộ vest dự phòng cùng một chiếc áo phông. Jae Young lập tức nhận ra ý định của em trai, động tác cơ thể cùng dần dần chậm lại. Jae Young giữ thẳng bộ vest rồi nhìn một lượt:

“Không phải phong cách của em. Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác.”

“Em có tự tin không đấy?”

“Ai mà tưởng tượng ra được chuyện này chứ.”

Jae Young chợt nhớ lại chuyện hồi còn nhỏ, khi Jae Young bị ốm và không thể đi học được, chính anh đã bắt chước hành động của cậu và lừa gạt giáo viên. Tuy tên nhóc kia không phải là một diễn viên giỏi, thế nhưng những người ở đây lại chưa biết đến sự hiện diện của cậu vào ngày hôm nay. Chỉ cần cậu qua mặt được ông ngoại thì sẽ chẳng có ai nhận ra đâu.

“Này, Jang Jae Young.”

Jae Young im lặng, mãi sau cậu mới tặc lưỡi làng sang chuyện khác.

“Nếu anh định nói cảm ơn thì không cần. Em không làm miền phí đâu, sau này anh phải trả lại em đấy.”

“Ừ, ghi nợ cho anh.”

“Đưa cả giày và nước hoa của anh đây. Ông ngoại tinh ý lắm.”

Jae Young đổi giày với Jae Young, ném cho cậu chai nước hoa rồi đóng vali lại. Xong xuôi, anh rời khỏi khách sạn mà chẳng thèm ngoái đầu lấy một lần.

Anh đạp chân ga với mong muốn di chuyển nhanh nhất có thể. Trên suốt quãng đường về, có lẽ Jae Young đã tích góp cho mình đến mấy tờ vé phạt tốc độ rồi cũng nên, thế nhưng anh cũng chẳng còn đủ sự tỉnh táo và thời gian để suy nghĩ tới chuyện đó. Anh tiến vào địa phận Seoul sau đúng ba tiếng lái xe mà không hề ghé chân vào bất cứ trạm nghỉ nào.

Lúc đến được tòa nhà nơi Sang Woo đang ở, Jae Young đã ở trong trạng thái ê ẩm toàn thân. Trước khi bước vào bên trong, anh còn cố xem lại bộ dạng của mình bằng cách nhìn vào hình ảnh phản chiếu trên tấm cửa thủy tinh. Một bộ vest đen đơn giản cùng đôi giày Oxford có họa tiết brogue mang theo đặc trưng của Jang Jae Young. Đây có lẽ là dáng vẻ mà Sang Woo sẽ yêu thích, thế nhưng sau một ngày lăn lộn tại lễ tang thì hình như cơ thể anh đang tỏa ra mùi mồ hôi thi phải.

Cuối cùng Jae Young vẫn chẳng thể tiến vào trong tòa nhà được, anh cứ đi loanh quanh bên ngoài mãi không thôi. Trước giờ anh chưa từng bận tâm đến phản ứng của Sang Woo mà toàn bám dính lấy cậu theo ý mình. Dù có bị từ chối liên tục anh cũng

chỉ cười xòa cho qua, thế nhưng chỉ riêng hôm nay anh lại không hề muốn như vậy. Anh đã đi suốt cả một quãng đường dài chỉ vì một câu “Em nhớ anh lắm” của Sang Woo, thế nhưng lỡ như giờ này cậu đã không còn cảm thấy như vậy nữa thì sao, lỡ như anh đã nghe nhầm thì sao, lỡ như cậu sẽ xua đuổi anh vì đang mệt thì sao... Cảm giác bất an chưa từng có cứ xoay vòng vòng trong trái tim anh. Dường như sự tự tin của Jae Young đang phai nhạt dần dần rồi biến mất không còn tăm tích.

‘Hay mình quay về nhỉ.’

Mong muốn được hút một điếu thuốc bông dăng trào mãnh liệt trong lòng anh, thế nhưng chỉ vì một tia suy nghĩ rằng cái tên nhóc chưa từng hút thuốc kia giờ này đã tắm rửa sạch sẽ trong bộ đồ ngủ thơm tho, và rất có thể cậu sẽ không hề thích mùi khói thuốc, nên Jae Young đã dứt khoát từ bỏ ý định của mình luôn. Anh ngược lên nhìn khung cửa sổ đang bị che kín bởi tấm rèm. Không biết lúc này cậu đang làm gì nhỉ? Có khi nào khác hẳn với tình trạng hiện tại của anh, cậu chỉ đang vô tư suy nghĩ về game thôi không?

Jae Young mở khóa điện thoại ra rồi kiểm tra những tin nhắn mà mình không thể đọc được trong lúc lái xe. Toàn là mấy thứ vô nghĩa gì đâu. Đang nghĩ đến đây thì máy anh bỗng nhận được tin nhắn mới.

[Baby: Em nghĩ rồi, chắc là em sẽ từ bỏ Chế độ Vô hạn, Ladder Ranking^(*), và Nhiệm vụ ủy thác. Việc thăm định trên các kho ứng dụng sẽ mất hai tuần, vậy nên theo lịch trình mừng 3/6 tới chúng ta sẽ phải chạy bản Beta.] 23:04

[Baby: Em biết là anh bận lắm, cho nên không cần trả lời em đâu. Anh tham khảo thôi là được.] 23:04

Jae Young đọc đi đọc lại để nghiên ngẫm hai tin nhắn xâu giao này, đúng lúc đó thì điện thoại của anh lại rung lên.

[Baby: Với cả anh ngủ ngon nhé. Ngủ đủ giấc ban đêm có thể sẽ giúp anh không bị stress vào ban ngày.] 23:07

“Đúng là biết cách chơi đùa trái tim người khác.”

Không hiểu sao trong một khoảnh khắc, nước mắt của Jae Young lại rơi xuống. Anh cho điện thoại vào túi rồi vươn tay mở cánh cửa thủy tinh. Vội vã nhảy cóc hai bậc cầu thang để leo một mạch lên tầng bốn, đến nơi thì anh khựng lại rồi điều hòa nhịp thở ngay trước cửa phòng Sang Woo. Nhìn thấy cánh cửa này chỉ khiến anh nhớ đến chuyện trước đây mình từng đâm uỳnh uỳnh vào nó. Jae Young từ từ nâng cánh tay lên rồi nhẹ nhàng gõ ba tiếng cóc cóc cóc.

Không biết anh đã bất an chờ đợi trong bao lâu, cánh cửa phía trước cuối cùng cũng chịu mở ra, mang theo thứ ánh sáng rực rỡ rơi xuống dãy hàng lang tối tăm. Jae Young hơi nheo mắt lại, khi anh mở mắt ra lần nữa thì Sang Woo đã ở ngay trước mặt anh. Từ đầu đến chân cậu đều là đồ ngủ, biểu cảm trên gương mặt thì ngạc nhiên đến nỗi mắt chữ o mồm chữ A.

Tại sao anh...

Jae Young chậm chậm tiến vào trong huyệt quan rồi đóng cửa lại. Sang Woo ngẩn ngơ dõi theo anh ở một khoảng cách khá xa. Hai người cứ thế nhìn sâu vào mắt nhau.

‘Hóa ra em... thích anh nhiều đến thế.’

Gương mặt cậu đã nói lên tất cả. Cuối cùng Jae Young cũng hiểu được nỗi lo lắng khi dự vọng ngày càng trở nên mất kiểm soát. Hệt như bị đánh bay lên trần nhà rồi rơi tự do xuống mặt đất. Nếu đã đi được đến bước cuối cùng rồi thì mọi thứ phải nguội lạnh đi mới đúng, tại sao lại ngày càng trở nên đậm sâu như vậy? Jae Young chìm trong thứ cảm giác mờ mịt, bàn chân anh tùy tiện cởi đôi giày đắt tiền ra rồi hất sang một bên. Anh tiến lại gần Sang Woo một bước rồi hai bước... Với đôi mắt vẫn mở to như củ, cậu không hề né tránh mà ngược lên nhìn thẳng về phía anh.

“Em không biết là anh sẽ đến.”

“Thì sao? Em ghét hả?”

Đôi mắt đen láy kia như muốn nói “Không ạ”.

Jae Young dùng cánh tay vòng qua cổ Sang Woo rồi lôi cậu lại gần. Anh tựa cằm lên vai cậu, cả người như đánh mất toàn bộ

trọng lực. Mọi cảm xúc tiêu cực đang quay cuồng trong trái tim đều dần dần thoát hết qua từng đầu ngón tay. Đôi mắt anh bất giác nhắm lại, một tiếng thở phào nhẹ nhõm tràn qua khóe môi.

Jae Young bình thường vốn chẳng biết bất an là gì. Có thời gian để vui vẻ thì sao phải tự tìm đến khổ sở lo lắng? Thế nhưng càng hiểu hơn về Sang Woo, càng nảy sinh dự vọng mạnh mẽ với cậu... thì nỗi bất an trong lòng anh lại ngày càng bành trướng. Đây là một việc vốn chẳng vui vẻ gì cho cam.

“Tâm trạng tốt thật đấy.”

Vậy mà mỗi khi gặp Sang Woo, trong lòng anh lại vô cùng vui vẻ. Từ trước đến nay, Jae Young chưa từng trải qua trạng thái mất kiểm soát như vậy lần nào. Anh dụi dụi mặt vào cổ cậu, hai cánh tay vòng qua lưng ôm lấy cậu chặt cứng. Trước giờ anh vẫn luôn đối xử với Sang Woo như em bé, thế nhưng cái ôm của cậu lại rộng rãi và ấm áp đến vô ngần.

“Hôm nay tiên bối kỳ lạ thật đấy.”

“Sao lại kỳ lạ?”

“Lần đầu tiên em thấy anh ăn mặc như vậy. Cũng là lần đầu tiên em ngửi thấy mùi hương này trên cơ thể anh.”

“Thì sao? Em ghét hả?”

“Không ạ.”

“Vậy là được rồi.”

“Em bảo... đã có chuyện gì xảy ra ở tang lễ thế?”

Tên nhóc này giờ đã bắt chước người bình thường giỏi quá rồi nè, Jae Young thầm nghĩ. Anh không trả lời mà chỉ ôm lấy cậu chặt hơn. Bàn tay ngượng nghịu của Sang Woo vỗ nhẹ lên vai anh vài cái.

“Đám người đã bắt nạt anh là ai vậy?”

“Bác gái, chông bác gái, bác trai, vợ bác trai, cả các anh chị họ nữa. Em mau đến mắng mấy người đó giúp anh đi.”

“Đồ ngốc. Bị họ hàng làm phiền có một chút thôi mà anh đã rầu rĩ đến vậy sao?”

“Em phải an ủi anh chứ. Anh đèn tận đây đâu phải để chịu sự ngược đãi.”

“Ý anh là dùng cơ thể để an ủi hả?”

“Sao tư duy của em lại hư hỏng như thế? Không phải nhé. Ý anh là em dùng lời nói thôi, nói thật dịu dàng vào.”

Một lời an ủi ấm áp. Jae Young cần nhằn làm nũng mặc dù biết thừa Sang Woo không có khả năng đó. Thực ra có an ủi hay không cũng chẳng quan trọng. Chỉ cần được tựa vào người cậu, chìm đắm trong mùi hương tỏa ra từ cơ thể cậu... anh đã thật sự chẳng cần thêm lời an ủi nào nữa rồi.

Sang Woo chìm trong im lặng hồi lâu. Nhưng với Jae Young mà nói, sự yên tĩnh này lại vô cùng quý giá. Đúng lúc tâm trạng của anh đang dần trở nên mèm mại tựa như cả cơ thể mệt mỏi đã chìm vào giấc ngủ, thì người trong lòng lại đột ngột lên tiếng:

“Trong tự nhiên, những cá thể mạnh mẽ nhất đều sinh tồn một cách độc lập. Ví dụ như rắn mamba đen, ngay từ khi chui ra khỏi vỏ trứng chúng đã tiết ra thứ nọc độc chết người, vậy nên từng cá thể hoàn toàn không cần đến sự bảo vệ của bầy đàn.”

“...”

“Thế nhưng bên cạnh đó, vẫn có hai lý do chính khiến cho động vật buộc phải sống theo bầy đàn. Động vật ăn cỏ quá yếu đuối nên phải tụ hợp với nhau để chống lại sức mạnh của động vật ăn thịt, hoặc động vật ăn thịt quyết định hợp tác với nhau để đạt được mục tiêu săn mồi.”

Jae Young hoảng loạn khi không hiểu tại sao bỗng nhiên mình lại phải nghe một bài giảng về động vật học. Sau khi giảng giải chi tiết ví dụ về linh dương, khỉ, và linh cẩu... thì Sang Woo mới quay sang hỏi anh:

“Tiền bối, anh thuộc bên nào?”

“Anh cũng không biết nữa.”

Jae Young đã cố gắng trả lời nghiêm túc nhưng cuối cùng anh vẫn không làm được. Chỉ riêng việc đặt con người và động vật lên cùng một bàn cân thôi anh đã thấy vô lý dừng dừng rồi. Hơn nữa, một tên nhóc sống trong gia đình bình thường nhưng tư

tưởng lại hết như mây bộ phim truyền hình dài tập là điều mà một kẻ lớn lên từ một gia đình rời rạc như bột đậu không tài nào hiểu được.

“Con cái của loài thú có túi nếu còn nhỏ thì em không biết, nhưng khi trưởng thành rồi đều sẽ tìm con đường riêng cho mình. Bản thân quá yếu đuối thì dựa dẫm vào đồng loại cũng là một cách. Thế nhưng lối sống bầy đàn ngược lại cũng sẽ ảnh hưởng xấu đến từng cá thể trong đó.”

Giọng nói khô khan của Sang Woo bỗng nhiên trở nên ngập ngừng.

“Vậy nên chỉ cần rời khỏi đó là mọi chuyện sẽ chấm dứt. Tiến bói, nếu không có gia đình thì anh không sống được sao?”

Lối tư duy của Sang Woo chính là mỗi khi gặp vấn đề sẽ tìm cách trừ khử nguyên nhân. Thực ra chuyện này cũng là do cậu không hiểu rõ về hoàn cảnh của anh mà thôi, với cả lời cậu nói cũng không hoàn toàn sai. Dù vậy, người bình thường ai lại có kiểu suy nghĩ lạnh lùng như thế chứ.

“Bố mẹ em có biết gì về suy nghĩ này của em không?”

“Có ạ. Em sống riêng được năm năm rồi.”

“Em không buồn sao?”

“Em lấp đầy tình cảm gia đình bằng cách một tháng gọi điện một lần và nửa năm về thăm nhà một lần. Với cả theo như kế hoạch thì em sẽ hoàn trả được tiền mà bố mẹ nuôi em khôn lớn sau khoảng chín năm nữa.”

“... Có hiểu ghê.”

Kể cả nói như vậy thì rõ ràng Sang Woo vẫn được lớn lên trong một gia đình hòa thuận. Cậu có một ông bố nài nỉ con trai thêm trái tim đằng sau tên mình, có một bà mẹ đích thân dạy dỗ phép tắc rót rượu để đưa con trai ngốc nghếch ra ngoài không phải chịu thiệt thòi, ngay cả việc cậu luôn tranh cãi với chị gái cũng rất ra dáng những cặp anh chị em bình thường khác.

Có lẽ đó chính là lý do khiến cho cảm xúc của cậu thường có rất ít biến động, luôn không thêm bận tâm đến ánh nhìn của người khác, đã thế lòng tự trọng còn cao chót vót. Trong lòng

Jae Young chột dây lên cảm giác ghen tị lẫn yêu thương cứng chiều đối với người đang tiếp xúc da thịt với mình.

“Tiền bối, anh mâu thuẫn quá. Cái tang lễ vừa bắt anh không thể tham gia được tiết học quan trọng, lại vừa ném cho anh một đồng stress, thế thì có gì mà không bỏ được?”

“Anh mà không đi thì mọi chuyện sẽ loạn đây.”

“Là tự con người làm loạn thì đúng hơn. Họ hàng cũng chỉ là những kẻ xa lạ thôi mà. Không một ai có quyền bắt buộc anh làm gì hết.”

“Những lời em nói đều đúng cả.”

Trong một khoảnh khắc, Jae Young đã thực sự mỉm cười. Chẳng hiểu sao cái biện pháp cực đoan ấy lại khiến anh cảm thấy được an ủi. Kết luận khẳng khái từ phía Sang Woo quả thật đã thổi bay mọi căng thẳng trong anh giống như một loại nước ngọt có ga.

“Anh đúng là nghiêm trọng hóa vấn đề. Hối em đụng độ với cái áo khoác đỏ của anh cũng chẳng đến nỗi như thế.”

Khi Sang Woo còn đang mải lăm bắm thì Jae Young đã ôm cậu chặt hơn một chút.

“Anh giống tên ngốc lăm đúng không?”

“Một chút ạ. Nhưng ai cũng có điểm yếu cả mà. Đến Superman còn có Kryptonite.”

“Đúng vậy nhỉ. Một người đàn ông hoàn hảo như anh cũng phải có điểm yếu chứ.”

Jae Young thầm nghĩ so sánh của cậu cũng khá ổn đây chứ. Đó là điểm yếu duy nhất mà anh không thể kiểm soát được giữa cuộc đời tự do tự tại của mình. Sợi dây gia đình mà ông ngoại trao cho Jae Young đã kéo dài trong khoảng thời gian quá lâu, khiến cho anh dần dần trở nên yếu đuối. Chuyện đó có khác gì khi đưa Kryptonite lại gần thì ngay lập tức Superman sẽ lao đảo loạn choạng đầu. Chỉ là giờ đây Jae Young lại bắt đầu tò mò về một vấn đề khác.

“Kryptonite của em là gì?”

“Em không có.”

Sang Woo trả lời rõ ràng không chút đắn đo. Jae Young cũng tiếp nhận chẳng chút nghi ngờ.

“Thích thật đấy. Một Superman không có điểm yếu.”

Thiếu tính hòa hợp xã hội, thiếu khả năng cảm thụ, thiếu năng lực đồng cảm. Thế nhưng không chừng chính vì vậy mà Sang Woo lại trở thành một con rắn mamba đen hoàn hảo. Ngay cả khi chẳng thể hòa hợp được với người khác, cậu vẫn cứ đơn độc một mình hoàn thành mọi việc.

‘Từ trước đến giờ em đều sống như vậy sao?’

Sang Woo vỗ lên lưng anh bộp bộp hai cái rồi nói:

“Được rồi, an ủi kết thúc.”

Quả là một màn an ủi không thể dịu dàng hơn.

“Giờ em hôn anh nhé?”

“Ừm.”

Những ngón tay của Sang Woo ôm trọn lấy hai bên sườn mặt anh. Jae Young nâng cằm lên và khép mắt lại, thế nhưng người đối diện liền kéo gương mặt của anh xuống ngang tầm mắt rồi chẳng hề tiến xa hơn nữa. Cậu cứ thế nhìn anh chăm chú hồi lâu, ngón tay cậu ấn hờ lên vùng trán, chạm xuống hàng lông mày, từ từ lướt nhẹ trên sống mũi, cuối cùng là sượt qua phần gò má. Và rồi đôi môi Sang Woo đáp xuống nhân trung của anh.

“Đúng là những kẻ kỳ lạ hết sức, sao có thể bắt nạt một người họ hàng đẹp trai đến thế này.”

Khoảnh khắc Jae Young bật cười thành tiếng, đôi môi của đối phương đã chạm vào nơi khác. Cánh môi dưới bị Sang Woo nuốt lấy, đầu lưỡi mềm mại của cậu cọ nhẹ lên phía trên. Hết ngậm rồi lại mút mát, một lúc sau cậu mới mở miệng ra và bắt đầu tiến hành xâm nhập bên trong.

‘Giỏi quá.’

Nhờ luyện tập thường xuyên mà giờ Sang Woo đã trở thành cao thủ luôn rồi. Jae Young quên hết mọi mệt mỏi và để mặc cho cậu cuốn đi. Cảm giác giống như có sôcôla đang tan chảy bên

trong khoang miệng vậy. Anh cho phép cậu trêu đùa đến tận góc lưỡi mình một cách ngọt ngào. Mỗi nơi được môi lưỡi Sang Woo chạm qua đều giống như đang búng tỉnh. Nụ hôn này thật sự ngắt ngảy đến nỗi khiến anh chẳng thể suy nghĩ được gì hơn nữa.

Sau khi đôi môi Sang Woo rời đi một cách tự nhiên, Jae Young lại kéo cậu vào lòng rồi thì thầm bên tai:

“Anh ngủ lại được không?”

“Được ạ.”

‘Tốc độ trả lời hình như hơi nhanh thì phải.’

“Thế cho anh mượn một bộ đồ ngủ. Để anh tắm cái đã.”

“Không được. Anh không được thay quần áo.”

Sang Woo nói liền thoảng rồi nhanh chóng kéo tay anh về phía giường. Khuôn mặt mong đợi của cậu đã đỏ ửng cả lên, đôi mắt thì không ngừng tỏa sáng lấp lánh. Tuy Jae Young để mặc cho cậu lôi lôi kéo kéo rồi cùng nhau đổ nhào xuống giường, thế nhưng trong lòng anh lại không hề vui thích. Anh ngăn lại cái ý định leo lên bụng mình của Sang Woo rồi ôm chặt cậu trong lòng, sau đó mới xoay người nằm xuống.

“Sang Woo à.”

“Dạ.”

“Hôm nay chúng ta hãy chỉ ôm nhau giống như bố và mẹ thôi nhé.”

Nói xong, Jae Young mới nhận ra là mình lỡ lời.

“Tất nhiên hai người đàn ông thì không thể kết hôn với nhau được, anh chỉ đang so sánh ẩn dụ vậy thôi. Nếu em không vui thì em làm bố đi, để anh làm mẹ cho.”

Sang Woo không nói gì mà chỉ nhìn anh chăm chú. Jae Young kéo cậu lại gần hơn nữa, cẳng chân len vào giữa hai bắp đùi cậu. Lồng ngực chạm vào nhau mang đến hơi ấm vô cùng thoải mái. Xúc cảm mãnh liệt khiến trái tim như muốn nồ tung dần dần lắng dịu, tâm trạng ấm áp có chút mông lung này kéo

khỏe miệng anh hơi nhêch lên một chút. Đèn gặp Sang Woo quả là một quyết định cực kỳ đúng đắn, Jae Young thầm nghĩ.

Sau khi nằm yên cho anh vay mượn hơi ấm của mình một lúc, Sang Woo mới đột ngột lên tiếng:

“Thực sự là chúng ta sẽ không làm gì sao?”

Thấy anh không trả lời, cậu liền ngọ nguậy ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào mắt anh.

“Bố mẹ thì phải làm chuyện để sản xuất ra em bé chứ?”

Jae Young ấn đầu Sang Woo xuống vị trí cũ rồi lại ôm chặt cậu vào lòng.

“Anh muốn như thế này cơ.”

‘Xin em đẩy Chu Sang Woo. Anh đến đây không phải để làm chuyện đó với em, anh chỉ muốn nhìn thấy em thôi mà.’

Mặc kệ trong lòng anh có gào thét đến thế nào, Sang Woo vẫn không thể nắm bắt được mệnh lệnh vô hình đó. Cậu đẩy ngực anh ra một chút rồi cúi xuống nhìn. Jae Young đã dùng lòng bàn tay che mắt cậu lại ngay nhưng vẫn là quá muộn.

“Kích động về mặt tình dục vượt ra khỏi tầm kiểm soát của lý trí. Em hiểu cảm giác này.”

“...”

Trong một khoảnh khắc, Jae Young bỗng muốn mình không phải là đàn ông. Thật sự anh không hề có suy nghĩ gì về mấy chuyện đen tối đó, nhưng mới hôn một chút, à không, vừa mới nhìn thấy cậu thôi là cơ thể anh đã không kiềm chế được phản ứng rồi. Sang Woo áp sát lại và vòng tay qua lưng anh, cậu thì thầm an ủi giống như có thể thấu hiểu tất cả những chuyện này.

“Đây là lần đầu tiên em nhìn thấy tiền bối mặc vest nên em đã muốn anh mặc nguyên như vậy để ‘làm’. Nhưng thôi, nếu anh đã quyết định không muốn mất đi nhân tính của mình thì em sẽ tôn trọng anh.”

Lời tuyên bố này của cậu cuối cùng lại trở thành thứ có sức quyến rũ trí mạng đối với Jae Young, nó đã thành công thối

bùng lên ham muốn cháy bỏng trong lòng anh. Máu trong người anh bắt đầu lắng lẽ di chuyển với tốc độ chóng mặt.

“Chu Sang Woo.”

“Dạ?”

“Bao cao su đâu rồi?”

“Anh nói sẽ không ‘làm’ mà.”

“Anh cũng đã định như thế. Nhưng anh không thể bỏ mặc em được.”

“Ép buộc một người không có hứng phải quan hệ với mình là điều em không...”

“Trước khi anh không nhin được nữa mà nhét thẳng ‘thứ này’ vào luôn thì tốt nhất em nên mang cái bao chet tiet đó đến đây.”

Cơ thể đang bám dính lên người anh bỗng dịch ra xa. Sang Woo đứng dậy tắt đèn rồi mang tới giường hộp bao cao su có nhãn hiệu hệt như lần trước. Jae Young vươn người định nắm lấy cổ tay cậu kéo vào trong lòng thì Sang Woo lại bất ngờ ẩn ngực anh trở về phía giường.

“Hôm nay nhìn anh có vẻ mệt nên để em làm cho.”

“Hả?”

“Anh chỉ cần nằm yên là được.”

Sau khi tuyên bố xong, Sang Woo ngồi ở phía cuối giường và bắt đầu cởi từng chiếc cúc. Jae Young nhìn cậu chăm chăm trong tư thế lưỡng lự giữa nằm và ngồi, thế nhưng cuối cùng anh vẫn dần dần đặt lưng xuống. Chiếc áo ngủ mỏng manh của Sang Woo phát phơ giữa không trung, da thịt lộ ra khiến anh nuốt nước bọt ực một cái. Trong đầu Jae Young lúc này thậm chí đã tưởng tượng đến viễn cảnh mình lao vào xé nát cái áo ngủ kia, thế nhưng vì nhớ đến chỉ thị của cậu ban nãy nên anh đành nằm yên bất động.

Sang Woo cởi áo ngủ ra, gấp nó thành hình vuông rồi nhẹ nhàng đặt xuống nền nhà. Xong xuôi đâu đó cậu mới quay sang nhìn vào mắt anh. Và rồi một hành động mà Jae Young không

ngờ tới đã xảy ra. Cậu chẳng hề ngần ngại mà chủ động bắt đầu luôn.

“Sang Woo à?”

‘Chẳng lẽ ‘chỉ cần nằm yên’ là như mình đang nghĩ?’

Jae Young thật sự rơi vào trạng thái hoảng loạn, cả cơ thể anh hoàn toàn đông cứng tại chỗ. Mặc dù đã từng nghĩ rằng ngày này rồi cũng sẽ đến, thế nhưng anh không ngờ được đó lại chính là ngày hôm nay. Nếu hai người có thể nói chuyện rõ ràng thì cậu muốn gì anh cũng cho hết, chỉ là hiện tại cả tinh thần và thể xác của anh đều chưa sẵn sàng.

‘Tự nhiên lại nhận làm mẹ làm gì không biết.’

Sang Woo áp sát lại gần rồi chạm lên khóa thắt lưng của anh. Jae Young túm chặt lấy bàn tay cậu, ánh mắt anh đối đầu trực diện với cậu:

“Khoan đã, anh vẫn chưa chuẩn bị tinh thần...”

“Tiền bối hôm nay kỳ lạ thật đấy.”

Sang Woo vừa cười vừa nói. Sự ngỡ vực dần dần lan ra trên gương mặt Jae Young. Tranh thủ khi lực tay siết mạnh của anh có chút yếu đi, người phía trên nhanh chóng kéo cả quần dài lẫn quần lót của anh xuống. Jae Young vốn định nằm yên xem cậu muốn làm gì, dù vậy cảm giác lo lắng vẫn không chịu buông tha cho anh.

“Không lẽ anh định cứ như thế này mà ngủ á?”

“Đợi một lát là nó sẽ dịu lại thôi.”

“Anh nhìn đi rồi hãy phát biểu.”

Sang Woo lau bầu “Trơn quá” rồi lấy giấy ăn lau lau cho anh. Chỉ là giấy ăn thôi mà Jae Young lại có cảm giác như đang được âu yếm. Dù ngọn lửa trong lòng đã cháy hừng hực nhưng Sang Woo vẫn kiên nhẫn đeo bao cao su vào cho nó.

“Tại sao cả hai người đều phải đeo?”

“Nghĩ đến cái áo vứt đi của anh lần trước nên em mới đeo đó. Áo sơ mi thường đắt tiền hơn mà.”

Sang Woo đáp lại với vẻ thản nhiên, bàn tay thì bận rộn cởi áo khoác của anh ra. Cảm giác bất an cùng với ngờ vực ngay lập tức biến thành hưng phấn khiến cho đầu óc anh hoàn toàn tê liệt. Thế nhưng Jae Young vẫn cố nhịn xuống cái ham muốn được lao về phía cậu để tiếp tục chờ đợi. Bởi vì anh chắc chắn rằng chỉ cần đợi thêm một chút nữa thôi là kiểu gì cũng có cảnh đẹp để xem.

Sang Woo đổ đẩy gel bôi trơn lên bao cao su mà anh đang đeo, dùng lòng bàn tay xoa đều, hít thở thật sâu, rồi bắt đầu nhòm người dậy. Hai tay cậu nắm chặt lấy bả vai anh, thân dưới dần dần hạ xuống. Mới chỉ tiếp xúc có một chút thôi mà Jae Young đã hưng phấn đến mức hón bay phách lạc. Anh vuốt ve dọc từ bả vai xuống đến cánh tay Sang Woo, liên tục nắn bóp phần bắp tay trắng nõn nóng bỏng của cậu. Thế nhưng thứ kích thích mà anh tha thiết chờ đợi mãi vẫn không chịu xuất hiện.

“Không được rồi ạ.”

Người phía trên nhăn nhó nói. Sang Woo thử thêm vài lần nữa rồi quyết định từ bỏ, dù rất tiếc nuối nhưng cuối cùng cậu đành ngồi thụp xuống đùi anh.

Sang Woo hít thở thật sâu rồi xoay người sang một bên. Trong bóng tối nhập nhoạng, góc nghiêng nhạt màu của cậu thật sự vô cùng đẹp đẽ. Cơ thể nam tính nhưng không hề thô thiển hiện lên với từng đường nét xinh đẹp. Sang Woo vốn là người không dung nạp quá nhiều calo nên thân hình chỉ sở hữu lượng cơ bắp ở mức độ đủ dùng, giống hệt như tính cách coi trọng hiệu suất của cậu.

Sang Woo bóc một chiếc bao cao su khác rồi dùng tay dần tiến vào bên trong. Hơi thở anh dường như nghẹn lại. Ánh mắt khao khát trượt dần từ mái tóc đen tuyền xuống đường chân mày đậm màu, mơn man chạm lên đôi mắt nhắm nghiền, lướt qua sống mũi thẳng tắp rồi dừng lại trên đôi môi hé mở.

Phần xương cổ nhô lên do chủ nhân của nó đang cúi gằm mặt xuống. Đường cong chạy dọc từ cổ xuống đến lưng khiến Jae Young ngất ngây choáng váng, cổ họng anh trở nên khô khốc, bàn tay hết siết chặt rồi lại buông lỏng. Âm thanh do chất lỏng

chà xát tràn ngập trong căn phòng tĩnh lặng. Hình ảnh tương phản giữa trắng và đen trước mắt làm cho Jae Young thật sự ngột thở, mặc dù bản thân anh còn chưa được trực tiếp chạm vào.

Ha... a...

Một tiếng hít thở gần như rên rỉ vang lên. Bàn tay phải của Sang Woo di chuyển ngày càng chậm rãi. Âm thanh ướt át như đang vùng vẫy dưới đám lông ấy xuyên thẳng vào màng nhĩ anh, khiến cho da tai trở nên nóng rực. Cơ thể Sang Woo không ngừng run rẩy, mái tóc đen tuyền cũng rung động theo từng nhịp sóng. Và rồi đột nhiên cậu nhả mặt lại, cổ ngửa một đường về phía sau.

“A... hức...”

Chu Sang Woo tự mình mở rộng để có thể tiếp nhận anh... Đây thực sự là cảnh tượng khiến anh “nóng máu” hơn bất cứ bộ phim người lớn nào trước đây.

“Anh nhìn gì mà chăm chú thế? Tên biến thái...”

Sang Woo hé mắt ra liếc liếc. Đôi môi cậu đang bị hàm răng nghiền chặt. Ban ngày thì đang hoang, ban đêm thì phóng dăng. Rõ ràng hành động vẫn nhất quán nhưng sao anh lại thấy hết như hai người khác nhau vậy nhỉ? Baby cái gì mà baby, trên đời này làm gì có đứa trẻ nào hư hỏng như thế này chứ.

Jae Young thật sự không thể nhịn được nữa. Anh nhòm dậy với ý định nhảy bổ vào người cậu.

“Em đã bảo anh nằm yên cơ mà.”

Sang Woo bực bội giơ lòng bàn chân ra ấn anh về vị trí cũ. Nội tâm Jae Young rơi vào hoảng loạn, anh quên khuấy mất sự hưng phấn đang bốc đến tận đỉnh đầu của mình rồi từ từ nằm xuống.

“Cứ để em làm cho.”

Cậu nhìn thẳng vào mắt anh rồi từ từ nâng người lên. Sang Woo hít một hơi thật sâu, bàn tay vòng ra phía sau. Jae Young nhắm chặt mắt lại không dám nhìn nữa.

A... ừm...

Kích thích ập đến bất ngờ khiến thanh âm rên rỉ tự động trào ra. Tâm trạng anh giống như bị nuốt trọn lấy, theo đúng nghĩa đen. Trọng lượng cơ thể, bàn tay siết chặt áo sơ mi, làn da nóng rực... tất cả đều khiến anh xây xẩm mặt mày.

“Sang Woo à, khoan... khoan đã. Anh nguy lắm rồi.”

Cậu ngó lơ lời anh nói rồi tiếp tục trượt xuống sâu hơn, bên trong vẫn cứ ngoan cố siết chặt lấy anh. Ga trải giường bị anh nắm đến nhăn nhúm. Vừa hé mắt ra là anh đã nhìn thấy ngay gương mặt đang nhú lại của Sang Woo. Anh chống hai tay lên ngực cậu rồi ngược lên nhìn bộ dạng đang thở hồng hộc kia.

“Em sao thế, có ổn không?”

“Tại sâu quá. Với cả...”

Dù đã quen thuộc rồi thì tư thế này có lẽ vẫn khiến Sang Woo cảm thấy vất vả. Jae Young vừa ngo ngoáy ngón tay thì cậu đã cúi người áp sát lấy anh. Gương mặt gần kề này đúng là cực kỳ đậm đà. Anh vươn cánh tay vòng qua cổ Sang Woo - người lúc này tuyệt đối không thể so sánh với “baby” ngay cả trong một lời nói bông đùa. Jae Young nhắm mắt để bình ổn nhịp thở, nhưng đột nhiên Sang Woo lại thì thầm bên tai anh.

“Anh ơi... Anh hưng phấn lắm hả? Nó đang to dần kia.”

Trong lúc thiếu cảnh giác, anh đã bị Sang Woo dùng “ôtô” đâm cho một cú. Hai mắt Jae Young mở đi, anh đạt tới cao trào ngay lập tức mặc dù trong lòng không hề muốn.

“Chết tiệt.”

“Anh sao thế?”

“Anh thất bại trong việc kiềm chế rồi. Để anh thay cái bao khác.”

“Nhưng giờ em không bỏ ra được. Hay là cứ để vậy làm luôn?”

Jae Young vừa gật đầu đồng ý là Sang Woo đã lập tức chống tay nhóm dậy. Ngay sau đó cậu bắt đầu di chuyển lên xuống theo nhịp. Khoái cảm của anh nhanh chóng đạt đến mức cực đại, chỉ cần lắng xuống một chút là những đợt sóng kích thích khác đã ào ào ập tới.

Đôi mắt khép hờ của Sang Woo trở nên mơ màng. Âm thanh ướt át vang vọng khắp căn phòng, cậu không ngừng siết chặt lấy anh rồi lại bất ngờ nhả ra. Vừa ngọt ngào lại vừa bứt rứt, rõ ràng là đang làm những vẫn cảm thấy khó tin. Dù chỉ nằm yên thối nhưng từng đợt hơi thở của anh vẫn trở nên dồn dập. Đôi con ngươi đen láy chìm trong bóng tối chột cúi nhìn anh với vẻ khổ sở. Giọt mồ hôi từ thái dương trượt một đường đến cằm, cuối cùng rơi trên áo sơ mi của anh khi cậu nhấp mạnh xuống. Lách tách lách tách, cơn mưa mồ hôi cứ thế tuôn rơi theo từng đợt lắc lư của cơ thể. Jae Young không kiềm chế được, hơi thở của anh trở nên dồn dập, những tiếng rên rỉ vang lên không ngớt. Sang Woo vừa cắn môi vừa chạt vạt lên tiếng.

“Anh ơi...”

“... ừm.”

“Đừng nhìn em... như thế.”

Ngay sau đó, lòng bàn tay của Sang Woo áp xuống mí mắt anh. Jae Young túm mạnh lấy cổ tay cậu trước khi khoảng không trước mắt hoàn toàn bị che khuất. Cả thân trên của Sang Woo đổ nhào xuống ngực anh. Jae Young níu cổ cậu lại gần, kiểm tìm đôi môi rồi đặt lên đó một nụ hôn mãnh liệt.

“Ừ ừm... hức...”

Động tác lên xuống của Sang Woo khựng lại trong giây lát. Cảm giác căng đậy và gấn kết chặt chê khiến Jae Young ngỡ như cơ thể mình vốn phải có thêm cả người bên trên thì mới toàn vẹn. Anh vòng tay ôm chặt lấy lưng cậu.

“Để anh giúp em nhé?”

Sang Woo im lặng chớp chớp mắt. Rõ ràng là trong khóe mắt của cậu có nước. Ngày thường cậu luôn cư xử lạnh lùng như thể dù có bị anh đâm cho một nhát cũng sẽ tuyệt đối không chảy máu, nhưng thật ra Sang Woo lại là người khá yếu đuối trước khoái cảm. Chính xác là cực kỳ yếu đuối mới đúng. Sự tương phản đó là một trong vô số những đặc điểm đã quyến rũ anh. Jae Young gập đầu gối lại để tìm cho mình một tư thế, sau đó bàn tay anh bóp siết lấy hai cánh hông của cậu.

Jae Young mới chỉ hơi nâng hông lên một chút thôi mà cơ thể Sang Woo đã nghiêng ngả, trán cậu chôn chặt trong hõm cổ anh. Tên nhóc này, em có biết hôm nay bản thân đã khiến người khác phát điên hơn cả bình thường không? Hay đây chính là phần thưởng dành cho anh sau một chuyến đi dài? Nếu thế thì dù có phải lái xe suốt một trăm tiếng đồng hồ anh cũng làm được. Jae Young vòng tay ôm lấy lưng cậu, hạ thấp thân mình, đồng thời nhấp mạnh lên phía trên.

“A! Hức... Khoan đã.”

“Em đau sao?”

Sang Woo vòng tay qua cổ anh và nhanh chóng lắc đầu.

“Vậy là được rồi. Em đừng nói gì hết nữa.”

Hình ảnh Sang Woo với thần trí không còn tỉnh táo khiến Jae Young bị nhấn chìm trong bạo lực. Anh muốn biến cậu thành của mình.

Những ngọn tóc ẩm ướt của cậu mang theo mùi hương thường thấy ở sân bóng rổ. Chính Jae Young cũng không ngờ được rằng sẽ có một ngày mình lại cảm thấy mùi mồ hôi của đàn ông là một thứ gì đó quyến rũ, thế nhưng nó lại đang khiến anh hoàn toàn điên đảo thần trí trong giây phút này đây.

Tham vọng chiếm hữu mạnh mẽ sục sôi trong lòng anh. Với khao khát được lấp đầy, thấm ướt, và vẽ từng khoảng màu lên cơ thể cậu, Jae Young dùng cả hai tay siết chặt lấy chiếc eo thon. Giờ mới là lúc anh chính thức nhập cuộc. Đây là cơ hội để anh có thể thỏa thích khuấy đảo bên trong tên nhóc ngây thơ đang ôm chặt lấy cổ mình.

“A, a! Anh ơi...”

Jae Young không đáp lời, một bàn tay của anh vòng ra sau gáy cậu. Anh nắm chặt mái tóc ẩm ướt rồi lại bắt đầu di chuyển. Động tác của anh ngày càng kịch liệt, cơ thể chao đảo giữa không trung bên trên cũng đang hòa cùng với từng đợt âm thanh do da thịt va chạm.

“Ừm, hức... A... ừm... Chậm... anh chậm thôi...”

Chât giọng hòa quyện giữa sung sướng và thông khổ là thứ nhiên liệu khiến cho động tác dưới eo của Jae Young càng trở nên dữ dội hơn. Cả khoe mắt và khuôn miệng của Sang Woo đều đã ẩm ướt. Tiếng khóc thổn thức vang lên khắp căn phòng.

“Hộc hộc... Ha a... Ừm... Hức... A!”

Người vốn chẳng có nhiều biểu cảm phong phú như Sang Woo thật sự không thể che giấu nổi sự hưng phấn của bản thân. Biết được cậu đang hưng phấn vì mình càng khiến cho Jae Young bị kích thích và trở nên mạnh bạo hơn, và rồi Sang Woo cũng vì chính lý do đó mà hưng phấn hơn nữa... Cứ như vậy, hai người họ cùng nhau chạy đua về phía vạch đích.

‘Sao đến tận giờ này anh mới gặp được em nhỉ.’

Jae Young cảm nhận rõ ràng thứ tình cảm hòa quyện còn nóng bỏng hơn cả dòng chất lỏng đỏ tươi đang được trái tim bơm đi khắp cơ thể mình. Dòng cảm xúc khiến đôi mắt anh mờ đi, đồng thời gây tê liệt toàn bộ hệ thống lý trí này là điều đầu tiên chỉ dùng đến hai từ “ham muốn” là có thể biện hộ được. Thế nhưng Jae Young vẫn gạt bỏ cảm giác nguy hiểm sang một bên, anh tình nguyện chìm vào xúc cảm hiện tại rồi hân hoan khóa mình lại trong vùng biển đó.

Sang Woo hôm nay vô cùng nhạy cảm, cậu phản ứng lại với tất cả những động tác của Jae Young. Muốn biết cậu đang sung sướng đến thế nào thì chỉ cần nhìn thẳng vào mắt là biết ngay, không cần phải hỏi han gì thêm nữa. Móng tay cậu đang bầu mạnh vào lưng anh, hàm răng thì cắn chặt xuống bả vai.

Jae Young vui vẻ tiếp nhận những tiếng rên rỉ của người con trai chẳng hề biết giả bộ đang nằm trọn trong lòng mình. Anh ôm lấy da thịt nóng rực của cậu, đôi môi hôn lên mái tóc đen tuyền cùng vầng trán bên dưới. Hạ thân anh ván không ngừng tấn công vào một điểm. Jae Young vốn là người học gì cũng nhanh, thế nên bây giờ anh biết rất rõ bản thân mình phải chạm vào chỗ nào để Sang Woo lập tức co rúm.

“A... ừm... Sang Woo à...”

“A... hộc hộc... ừm... hức... hức...”

Jae Young mới nhìn thấy Sang Woo khóc đúng một lần duy nhất, và anh chẳng hề muốn trải qua cảm giác đó thêm lần nào nữa. Thế nhưng khóc trên giường thì lại được à nha. Cánh tay anh dịu dàng ôm lấy chàng trai đang thổn thức trong lòng mình.

Cả hai người đều chạy đua đến cao trào trong cảm giác mê li sung sướng. Jae Young hạnh phúc vì bản thân có thể thỏa mãn được Sang Woo, anh tham lam muốn khắc sâu khoái cảm mãnh liệt này vào cơ thể cậu, muốn cậu vĩnh viễn không thể quên được anh. Và anh đã dùng toàn bộ cơ thể của mình để thể hiện những xúc cảm phức tạp ấy. Phải rất lâu nữa mới đến thời điểm “giải phóng” của anh, Jae Young vẫn còn rất nhiều điều muốn cho Sang Woo trải nghiệm.

“A, a! Hức... Anh ơi... Anh Jae Young...”

Khoảnh khắc vách trong của Sang Woo bỗng thít chặt vào, Jae Young nhận ra thời điểm cậu đạt tới cao trào đã đến. Anh dừng lại động tác dưới thân, cơ thể cậu rũ xuống dựa cả vào người anh. Đôi mắt cậu vẫn nhắm nghiền, cánh tay dò dẫm trên ngực anh rồi vòng qua ôm lấy. Lần này chiếc sơ mi anh mặc vẫn bị cậu nắm chặt đến nỗi không nhìn ra hình dạng. Jae Young vuốt ve gáy cậu rồi nhẹ nhàng lau đi khóe mắt ướt đầm. Trên đầu ngón tay run run của anh là mồ hôi, nước mắt, và còn có cả thứ chất lỏng khác.

“Hộc, hộc... Sang Woo à.”

Cậu không đáp lời anh mà chỉ tập trung hít thở.

“Em mở mắt ra đi.”

Mí mắt đã kiệt sức của cậu khẽ chớp chớp, để lộ ra một nửa đôi con ngươi đen láy. Ánh mắt hai người tìm thấy giao điểm. Và rồi chẳng rõ ai là người bắt đầu trước, những cánh môi cứ thế lại một lần nữa chạm vào nhau. Những âm thanh ướt át vang lên, nước bọt không ngừng tràn qua khóe miệng, anh và cậu trao nhau nụ hôn tựa như khi cả hai hòa làm một. Và rồi Sang Woo dần dần tách môi ra, cậu nhắm mắt lại rồi đổ người nằm xuống bên cạnh anh.

“Em còn tưởng mình sắp chết đến nơi. Kích tình mà chết.”

Mí mắt vẫn đang chìm trong khoái cảm của Sang Woo chậm rãi di chuyển. Thế nhưng có một điều đã bị cậu xem nhẹ. Jae Young hôn chụt lên trán người trong lòng, mu bàn tay anh lau đi mồ hôi còn đọng lại trên gò má và cằm của cậu.

“Sao em có thể chết được. Anh đã xong đâu, Sang Woo à.”

“Em hết sạch sức lực rồi. Hôm nay dừng ở đây thôi.”

“Dừng cái gì mà dừng. Anh chuẩn bị bắt đầu đây. Là em đã quyến rũ anh mà, giờ em phải chịu trách nhiệm.”

“... Thôi được rồi. Anh vào đi.”

Jae Young, người đang không hề giảm được chút hưng phấn nào so với lúc trước, giờ đây đã chẳng còn hơi sức đâu mà dịu dàng được nữa. Sang Woo đánh mát chút thanh thoi cuối cùng, âm thanh rên rỉ của cậu gần như biến thành tiếng hét.

Hai người đè lên nhau và chính thức bắt đầu hiệp hai. Anh chôn mặt trong phần gáy đang cong về phía sau của cậu rồi thì thắm bên tai:

“Sang Woo à.”

“Ừm... hức, sao nữa.”

“Giờ em... đang nghĩ gì thế?”

“A! Hộc... Khoái cảm... Lên... đỉnh... hức. Jang... Jae Young. Không còn... nhân tính...”

“Hóa ra... em vẫn còn tinh táo nhỉ. Thế là không được rồi.”

Đêm nay sẽ là một đêm rất dài đây.

9. Cảm thấy khát khao ân ái với người đã có bạn đời.

‘Như thế là không được. Chưa kể lại còn phạm pháp.’

10. Một ngày không ân ái là không sống nổi.

‘Một ngày thôi thì mình chịu được.’

11. Không thể kháng cự trước ham muốn nên đã đến phố đèn đỏ.

‘Dĩ nhiên là không có chuyện đó rồi. Chưa kể lại còn phạm pháp!’

12. Cảm thấy kích thích mãnh liệt với những kiểu quan hệ biến thái.

“...”

Tiêu chuẩn của từ “biến thái” là khá mơ hồ nên Sang Woo đã vô cùng phân vân giữa hai đáp án “Có” và “Không”. Chẳng còn cách nào khác, cậu quyết định tạm thời bỏ qua câu hỏi đó để đọc tiếp xuống dưới.

Nếu số lượng câu trả lời “Có” chiếm hơn một nửa trong số hai mươi câu này, tức là cậu đã mắc chứng nghiện sex. Thế nhưng trong tất cả những lời miêu tả ở đây, chỉ có đúng một câu duy nhất có thể coi là hoàn hảo với cậu. Đó là câu thứ năm: “Thường xuyên nghĩ đến sex, gây ra bất tiện trong cuộc sống thường ngày.”

‘Vậy là mình không bị nghiện.’

Dạo gần đây Sang Woo luôn nghi ngờ không biết bản thân mình có phải đã bị bệnh tâm thần rồi hay không. Tuy đây chỉ là một bài kiểm tra đơn giản, nhưng nếu kết quả đã rõ ràng đến thế này thì có lẽ cậu vẫn đang ổn cả thôi. Thật may mắn.

Sang Woo lẳng lẳng nhét điện thoại vào trong balô, chuyện xảy ra ngày hôm qua bắt đầu râm ran hiện về trong ký ức. Cậu và Jae Young làm việc cùng nhau trong phòng thực hành, nhưng đột nhiên bầu không khí lại nóng rực như lửa khiến cậu phải về nhà sớm hơn ngày thường. Sau khi làm ra mấy hành động “người lớn” ở trong xe thì cậu đã định tạm biệt anh luôn rồi, thế nhưng cuối cùng cả hai vẫn đùa giỡn nhau ngay trước khu nhà, va chạm cơ thể, rồi cuối cùng biến thành một nụ hôn dài bất tận. Hai người kéo nhau lên phòng, và cứ như vậy đổi hết từ tư thế này sang tư thế khác đến tận bình minh mà chẳng kịp tắm rửa gì. Sáng hôm nay cậu còn suýt nữa bị muộn luôn cả tiết Hệ thống Nhúng nữa cơ.

‘Em phải nói ra yêu cầu cụ thể chứ’, Sang Woo à. Tân ngữ trong câu của em đâu rồi?’

Jang Jae Young là một người không hề nhất quán, lúc thế này, lúc lại thế khác. Có những ngày anh điềm đạm, có những ngày anh dịu dàng, thế nhưng cũng có những ngày anh cực kỳ thô lỗ. Thật ra Sang Woo cảm thấy rất khó khăn khi phải chọn lựa xem nhân cách nào của anh thì tốt hơn, mặc dù bứt rứt trong lòng cũng chẳng mấy vui vẻ gì. Tối qua do Jae Young cứ trêu chọc mãi nên Sang Woo đã giận dữ bỏ nhà lên người anh. Trong lúc đó cậu chẳng may đề vào lòng bàn tay đang tháo kính đặt xuống giường của người kia. Sáng sớm tỉnh dậy thì gọng kính đã gãy làm đôi. Sang Woo cũng hỏi về giá cả của nó nhưng anh lại nhất quyết không chịu nói.

Sang Woo ngồi chống cằm chìm vào trầm tư. Cậu đang mãi mê nghĩ đến gương mặt cột nhà mà mình từng muốn đắm giờ lại toát lên vẻ gợi cảm thì cánh cửa phòng đột ngột mở toang.

“Hộc, hộc, em xin lỗi anh! Tiền bối.”

Một nam sinh thở hổn hển bất ngờ xuất hiện trước mắt Sang Woo. Cậu nhận ra trong muện màng rằng này giờ mình vẫn đang ngồi trong phòng họp để chuẩn bị cho phần bài tập nhóm sắp tới. Mắt cậu liếc xuống nhìn đồng hồ, người trước mặt đã muộn bảy phút. Chẳng qua do cậu mãi suy nghĩ linh tinh quá nên không để ý mà thôi.

“Em... em xin lỗi! Trên đường đèn đây em bị ngã xe đạp. Đáng ra em phải đến sớm hơn...”

Hình như không phải nói dối. Phấn khuỷu tay lộ ra dưới ống tay cộc có máu chảy ra kia.

“Nếu đau quá thì đến phòng y tế thử xem.”

“Dạ? À không... Em không sao ạ.”

Nam sinh ngồi xuống phía đối diện rồi dùng mu bàn tay lau đi mồ hôi. Sang Woo đưa mắt nhìn về phía cuốn vở đã được mở ra từ trước của mình, sau đó với lấy bút chì kim.

“Vậy chúng ta bắt đầu hợp nhé. Chủ đề của bài thuyết trình là Thuật toán Cờ vây. Nếu em không thích thì chúng ta đổi cái khác.”

“Khoan... khoan đã ạ.”

Nói xong, người đối diện bắt đầu luống cuống lôi từ trong cặp ra một tờ giấy nhàu nát cùng một cây bút bi. Sau đó cậu viết chữ “Cờ vây” to đứng lên chính giữa tờ giấy.

“Chúng ta không có nhiều thời gian mà, cái đó có phức tạp quá không anh? Em đã định làm mấy dạng kiểu như ATM thôi ạ...”

“Như thế thì quá đơn giản, chúng ta sẽ không thể đạt điểm cao đâu. Quyết định làm cờ vây đi.”

“... Dạ vâng ạ. Với cả anh bỏ kính ngữ với em cũng được ạ.”

Đây là phần bài tập nhóm môn Thuật toán dành cho hai người. Tuy bên cạnh còn một thành viên khác nhưng Sang Woo lại không đặt quá nhiều kỳ vọng vào người này. Cậu đã xác định từ trước rằng mình sẽ phải làm bài tập một mình rồi.

“Cậu có biết nếu chúng ta cụ thể hóa thành Chương trình thì sẽ được cộng điểm không?”

“Vậy chúng ta sẽ làm hả anh?”

“Đương nhiên rồi?”

“Nhưng hình như khó lắm đấy ạ... Phải bắt đầu từ việc xây dựng bàn cờ vây. Hừm... Anh có kế hoạch gì chưa?”

“Tôi đã làm xong các giá trị ban đầu của bàn cờ, giờ chỉ cần chia ô nữa là xong. Mỗi lần đổi lượt sẽ xuất hiện hai loại đường chéo, đường ngang và đường dọc. 3*3 thì sẽ hơi phức tạp một chút...”

Sang Wòo nhìn biểu cảm của nam sinh đối diện rồi nói thêm.

“Thối được rồi, để tôi làm.”

“Vậy em sẽ làm gì ạ?”

“Tôi sẽ chuyển chương trình cho cậu để làm quy hoạch động, sau đó cậu sắp xếp lại process là được. Có thể để cập đến tối ưu hóa và hàm đệ quy. À, cả biểu đồ cũng cần nữa. 12 giờ đêm chủ nhật tôi sẽ gửi chương trình cho cậu. Cho tôi địa chỉ email của cậu đi.”

Nam sinh ngồi đối diện nhanh chóng ghi lại nội dung buổi họp. Sau đó cậu xé một mảnh giấy, viết địa chỉ email lên trên rồi đưa cho Sang Woo bằng cả hai tay.

“Tuy em viết code không giỏi như tiền bối, nhưng em sẽ chịu trách nhiệm phân tích, sắp xếp, và cả thuyết trình luôn ạ.”

Liệu có tin được không đây? Sang Woo ném cho cậu ta ánh mắt nghi ngờ, nhưng rồi cũng thu lại ngay. Nếu cậu ta không làm thì cậu làm một mình là được thôi mà.

“Vậy tôi sẽ dựng slide.”

Sang Woo tuyên bố đầy tự tin. Tuy chẳng hề có chút tố chất nghệ thuật nào trong máu nhưng cậu vẫn biết dùng PowerPoint đó nha. Sau khi ghi tên mình xuống tài liệu thì cũng không còn vấn đề gì cần giải quyết trong buổi họp này nữa. Sang Woo ấn ngồi chỉ kim, nhét bút vào hộp, và cuối cùng là cho tất cả vào trong balô. Vừa mới đứng lên thì nam sinh kia đã gọi cậu lại.

“Tiền bối... Chu Sang Woo.”

“Sao?”

Nam sinh này giờ toàn trưng ra vẻ mặt cứng ngắc lúc này liền vừa mỉm cười vừa nói với Sang Woo.

“Hôm nay cảm ơn anh đã bỏ qua cho em.”

“Cậu nói thế là ý gì?”

“Em từng chung nhóm với anh môn Câu trúc Dữ liệu mà. Lúc đó vì em đến muộn ba phút mà tiền bối đã bỏ đi mất tiêu, bài tập cũng quyết định làm riêng luôn, anh còn nhớ không? Môn đó em đã bị điểm D và phải học lại... A, em nói như vậy không phải là đang oán trách gì anh đâu.”

‘Tên nhóc này, hóa ra không phải phạm tội lần đầu.’

Sang Woo nhăn nhó mặt mày. Thật kinh khủng khi trên thế gian này còn quá nhiều người đang đi theo khái niệm thời gian của Jang Jae Young.

“Em cứ tưởng lần này anh cũng sẽ bỏ đi luôn... Không ngờ anh vẫn còn ở lại trong phòng, ngạc nhiên thật đấy.”

“...”

“Đã qua mấy năm rồi nhỉ? Anh lúc đó hình như có hơi khác bây giờ một chút.”

Sau khi nói mấy câu mà Sang Woo chẳng thể nào hiểu nổi thì cậu ta cúi đầu tạm biệt.

“Em sẽ cố gắng học hỏi thật nhiều từ anh.”

“À, ừ.”

Sang Woo không biết nói gì hơn nên đành trả lời đại khái rồi rời khỏi phòng họp.

Cậu bước ra bên ngoài tòa nhà, ánh nắng bỗng rất của tháng Năm đổ ập xuống chiếc mũ lưỡi trai màu đen. Vừa đi về phía phòng thực hành, Sang Woo vừa nghiêng ngẫm lời nói của nam sinh ban nãy. Nếu là môn Câu trúc Dữ liệu thì có lẽ rơi vào khoảng năm ba. Hồi ấy chỉ cần có người đến muộn trong cuộc họp là cậu sẽ hành xử vô cùng nghiêm khắc, tuyệt nhiên chẳng hề có giao du gì hết thì phải.

‘Bầu không khí lúc đó hình như có hơi khác bây giờ một chút.’

Ý cậu ta là cậu đã trở nên mềm yếu rồi sao. Xét trên một khía cạnh nào đó thì điều này thật sự không sai. Ví dụ như hiện giờ đối phương có bị muộn một chút, Sang Woo cũng sẽ chẳng hành xử đến mức không thèm gặp mặt người ta. Bởi vì nếu cứ tuân thủ theo nguyên tắc đó thì cậu vĩnh viễn sẽ không thể nhìn thấy Jang Jae Young mất.

Thoáng một cái cậu đã đến được tòa nhà Khôi Nghệ thuật mà giờ đây đã trở thành nơi chốn quen thuộc. Lên đến tầng ba, Sang Woo vươn tay mở cửa căn phòng số bốn.

“Ngài đến rồi sao, ông chủ Chu?”

Jae Young lên tiếng chào hỏi trong khi ánh mắt vẫn dán lên màn hình điện thoại. Cẳng chân anh đang duỗi ra gác lên mặt bàn, lưng thì ngả xuống ghế tựa đằng sau. Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh da trời cùng với quần vải màu đen, tuy không chỉnh trang nhưng trong mắt Sang Woo anh đẹp đẽ như thể sắp đi dự một sự kiện quan trọng vậy. Cậu vừa lắng nghe âm thanh hiệu ứng đang vang lên trong căn phòng vừa tiến gần về phía anh. Cánh tay người kia liền vươn đến vòng qua eo cậu.

“Sao rồi anh?”

“Thú vị hơn nhiều so với anh nghĩ. Có đúng chúng ta là người làm ra nó không nhỉ?”

Jae Young đang chơi bàn thờ của game bằng nhân vật Chu Chu trong outfit dân du mục với mái tóc thắt bím. Tên nhóc trong màn hình ném lựu đạn vào trash mob, sau đó tóm lấy một tên kẻ thù chậm chạp đang cầm theo súng trường rồi chạy như bay về phía trước. Sang Woo im lặng nhìn một lúc rồi nói:

“Em phải điều chỉnh lại mức độ tàn phá của lựu đạn rồi.”

“Ừ. Cảm giác giả quá.”

“Âm thanh hiệu ứng cho vào nghe cũng ổn đấy chứ.”

“Em làm tốt lắm. Mà anh vừa tìm ra hai bug đấy. Khi giăng hố chông rồi đứng im đối vũ khí thì game sẽ tự động thoát ra. Với cả em kiểm tra lại cả khung cửa sổ trạng thái của Je Je nữa nhể. Không thể lướt nó sang một bên được.”

“Cái đầu thì em biết rồi. Còn cái thứ hai đề em xem lại.”

Sang Woo nói xong thì định đi đến chỗ ngồi luôn, thế nhưng bàn tay đang chậm rãi xoa nắn mông cậu này giờ lại đột nhiên vòng qua eo để kéo cậu về. Để không bị ngã, Sang Woo đành phải bám lấy vai anh, song vừa nhóm dậy một chút thì bốn mắt đã chạm nhau. Khoảng cách giữa hai đôi môi gần đến mức có thể

tiếp xúc bất cứ lúc nào. Jae Young cup mắt nhìn xuống cánh môi cậu rồi lại ngẩng đầu về vị trí cũ.

“Này.”

“Sao ạ?”

“Em không nhớ anh à?”

Tiếng thì thầm của Jae Young rất khẽ.

“Sáng nay chúng ta đã ở bên cạnh nhau rồi còn gì.”

“Chẳng liên quan.”

Sang Woo rất muốn nói với anh rằng vấn đề chính là ở chỗ dù cho vừa mới điên đảo với nhau vào 24 tiếng trước, thế mà chỉ cần tỉnh táo lại thì cậu đã muốn hôn anh tiếp rồi. Một hành động ngọt ngào mà cậu không thể chối từ. Tần suất Sang Woo làm mấy chuyện này dạo gần đây còn đều đặn hơn cả ăn cơm.

Jae Young, người này giờ vẫn đang lẩn mò bàn tay bên trong lớp áo phong của Sang Woo, bỗng đột ngột kéo nhẹ dây chun quần lót của cậu rồi thả tay ra. Anh dời đôi môi khỏi nụ hôn của hai người rồi đưa mắt nhìn xuống dưới.

“Em mặc đó lót mới à? Cho anh nhìn được không?”

“Đồ lót đâu phải là thứ mặc để cho người khác nhìn.”

“Nhưng anh mua cho em là để được nhìn mà.”

Sang Woo mặc xác mấy lời vô lý ấy rồi lùi về ngai xuống chỗ của mình.

“Tiền bối đang cầm tận bốn chiếc quần lót của em, cho nên em mới không còn lựa chọn nào khác là phải mặc đồ mới. Anh làm ơn trả lại giùm em đi.”

“Sao em không mặc mấy cái khác mà anh mua?”

“Em có nhiều quần áo mà, cho nên cũng không cảm thấy mình cần phải mặc đồ mới.”

“Lần sau đến nhà em anh sẽ vứt hết chúng đi.”

Lại nói linh tinh nữa rồi. Trong lúc chờ đợi máy tính cài đặt và khởi động, Jae Young tiếp tục lên tiếng.

“Ngày mai em không đi làm thêm đúng không? Vậy là chúng ta có thứ Sáu, thứ Bảy, Chủ nhật. Một chuyến đi chơi ba ngày hai

đêm là tuyệt vời.”

Đây có đúng là cộng sự làm game với cậu không vậy. Gương mặt bình yên của anh khiến Sang Woo lập tức nổi giận.

“Sao anh có thể nghĩ đến chuyện chơi bởi được chứ? Dạo này lịch trình cứ bị lệch suốt, anh nhìn đồng công việc đang bị dón ứ lại đi.”

Sang Woo di chuyển ghế sát về phía bàn rồi chỉ tay lên thời gian biểu được dán trên tường.

Chỉ còn hai tháng nữa là đến thời điểm cậu hứa với Jae Young. Tháng cuối cùng họ sẽ phải thẩm định lại bản test và platform, vậy là hiện giờ chỉ có đúng một tháng để hoàn thành xong mọi tính năng và fix lại các bug. Thậm chí nếu trừ đi thời gian kiểm tra chất lượng và test bản Beta thì hai người chỉ còn có một tuần để làm việc mà thôi. Sang Woo đã phải gác công việc làm thêm sang một bên, thậm chí đến cả thời gian học tập và ngủ nghỉ cũng bị cậu cắt bỏ để bổ sung thời gian làm việc. Thật sự lúc này đây cậu đang vô cùng lo lắng và sốt ruột.

“Chưa kể em vẫn đang đi học ở trên trường. Ba tuần nữa là em thi rồi. Đến cuối tuần em còn phải xong xuôi kế hoạch cho bài thuyết trình nữa.”

“Thôi được rồi. Vậy chúng ta hoãn lại kế hoạch du lịch, hôm nay đi với anh đến chỗ này một lát nhé.”

“Nãy giờ anh có nghe em nói không thể? Em đã bảo là không có thời gian cơ mà.”

“Thì ý anh chính là như vậy còn gì.”

Dường như Jae Young chẳng bao giờ coi trọng lời cậu nói. Dù đã biết thừa anh định đưa mình đi đâu nhưng Sang Woo vẫn lạnh lùng hỏi lại.

“Thế chúng ta đi đâu?”

“Studio mà lần trước anh nói với em ấy. Có vài sample được gửi đến rồi, chất lượng cũng khá được. Em có muốn nghe thử không?”

“Em đã chuyển toàn bộ quyền quyết định phần âm thanh cho tiền bối rồi mà. Trông cậu hết vào anh đấy.”

Jae Young đã đổ rất nhiều tâm sức vào âm nhạc trong game. Vừa lòng sức khắp nơi trên Internet để có được sample, lại vừa trực tiếp tìm hiểu qua những người mà anh quen biết. Studio anh nói tới ban này cũng là một band nhạc được bạn bè giới thiệu cho. Tuy mới thành lập chưa được một năm nên vẫn chưa có gì được kiểm chứng, nhưng nghe nói họ là những người rất có thực lực.

“Chào anh, Giám đốc. Vâng, đúng rồi ạ. Tôi rất thích những sample hôm qua nên định sẽ trực tiếp đến để nói chuyện cụ thể hơn. Vâng. A, lúc nào cũng được ạ? Thế giờ tôi sẽ xuất phát luôn. Vâng. Tôi không đi một mình đâu, tôi sẽ đến cùng với partner^(*) của mình ạ. Vậy khoảng ba mươi phút nữa gặp anh nhé.”

Anh tự tiện thông báo sẽ dắt cậu đi cùng rồi mới cúp điện thoại. Tuy trong đầu còn đang lân cấn chuyện lịch trình nhưng Sang Woo vẫn tắt laptop đi rồi thu dọn đồ đạc xung quanh. Thật ra để Jae Young đi một mình cũng chẳng sao, chỉ là cậu thấy thích cái danh xưng anh đặt cho mình nên mới quyết định đi cùng thôi.

Sau khi Sang Woo thu dọn đồ đạc và đeo balô xong xuôi, Jae Young liền áp sát tới, khoác tay lên vai cậu.

“Nào, chúng ta đi thôi.”

“Cái đó... anh nói lại được không?”

“Sao cơ?”

“Ban này lúc gọi điện thoại, anh đã gọi em là gì?”

“Anh đã gọi là gì nhỉ?”

“Đồ nào cá vàng... Anh không nhớ thì thôi.”

“Là gì ta? Đó là từ mà em muốn nghe hả? Mình ơi, bà xã, kiểu như thế á?”

‘Tên diên này.’

Liếc thấy biểu cảm của cậu, Jae Young nhanh chóng bổ sung một câu “Anh đùa thôi”. Dù có là đùa thì sao có thể thản nhiên nói ra mấy từ đó như vậy được chứ. Sang Woo vội vàng bước xuống cầu thang trong trạng thái nổi hết cả da gà.

Studio mà hai người tới tọa lạc ở Yeonseok-dong. Khu vực này vốn dĩ là nơi tập trung tụ điểm ăn chơi giải trí và lúc nào cũng đông đúc người ngoại quốc, thế nhưng Jae Young lại đưa cậu đến một con hẻm tối tăm chật hẹp nhìn chẳng an toàn tẹo nào. Anh lên tiếng với vẻ chật vật:

“Ở đây cái gì cũng tốt, chỉ có mỗi chỗ đỗ xe là không ổn.”

“Thế mới nói, sao tự nhiên anh lại vác cả xe đi? Mắt mũi cùng có nhìn thấy cái gì đâu.”

“Đeo lens vào là ổn cả mà. Anh còn muốn ăn tối và lái xe đưa em đi dạo nữa, đương nhiên là phải dùng xe riêng rồi.”

“Sự lười biếng của anh đang lộ liễu quá rồi đây.”

“Đã không cho đi du lịch rồi thì ít nhất cũng phải lái xe đi loanh quanh cùng nhau chứ? Em có còn lương tâm không hả?”

Jae Young vừa lẩm bẩm vừa gọi điện cho Giám đốc của studio. Sau khi trao đổi, anh cúp máy và dừng lại bên vệ đường, hình như anh ta đã bảo anh có thể đậu xe ở chỗ nào cũng được.

Anh lôi từ trong ngăn để đồ ra một mảnh giấy in số điện thoại rồi bước xuống xe. Sang Woo theo sau anh leo lên những bậc thang bằng sắt.

“Cậu là Jae Young đúng không?”

“Vâng ạ. Chào Giám đốc.”

“Ài chà, Seung Yong đã nói cậu là một anh chàng đẹp trai, xem ra đúng là thật rồi. Tìm đường đến đây khó lắm đúng không?”

Vừa mở cửa ra, một người đàn ông râu rìa rậm rạp đã mỉm cười chào hỏi Jae Young. Anh ta có một chiếc đầu hói tròn xoe, trên cổ đeo một chuỗi dây chuyền bằng vàng. Bắt tay với Jae Young xong, anh ta xoay người về phía Sang Woo. Jae Young chìa ngón cái vào cậu rồi nói:

“Đây là nhà phát triển game của chúng tôi.”

“Cậu bạn nhỏ giỏi quá. Mau vào đây đi nào.”

Sang Woo bắt tay người đàn ông râu tóc rậm rạp phía đối diện rồi cố tình nhấn mạnh: “Tôi không phải là cậu bạn nhỏ, tôi

là cộng sự kinh doanh của anh ấy”. Rõ ràng lời cậu nói chẳng có gì hài hước, vậy mà không hiểu sao Jae Young lại phá lên cười rõ to. Khóe miệng vị Giám đốc kia cũng tủm tỉm theo.

Anh ta giới thiệu studio của mình không chuyên làm về âm nhạc trong game. Và như đề chứng minh cho luận điểm đó, trên tường phòng còn dán đầy poster của các nghệ sĩ hip hop cùng những tấm bưu thiếp được thiết kế tùy hứng. Nội thất đẹp đẽ bên trong khác hoàn toàn với dáng vẻ cũ kĩ bên ngoài của tòa nhà, điểm này cũng khiến Sang Woo cảm thấy đáng tin hơn một chút. Tất cả bọn họ tiến vào một căn phòng có ba màn hình lớn và hai chiếc synthesizer, sau đó chính thức bắt đầu cuộc họp. Vị Giám đốc giới thiệu những bài nhạc game mà mình từng làm trước đây, rồi cho hai người nghe một vài đoạn sample bối cảnh được chọn làm loop.

“Trong xu hướng nhạc game dạo gần đây, đoạn lặp giữa các hợp âm đã không quá lộ liễu mà thường được xen vào một chút biến tấu. Tôi đã chọn ra những sample hợp với thể loại game hành động rồi đây, mọi người thấy thế nào?”

Jae Young - người này giờ vẫn đang yên lặng lắng nghe - quay sang ra hiệu bằng mắt với Sang Woo. Thấy vậy, cậu liền lên tiếng phát biểu cảm nhận trước.

“Tôi khá thích bản thứ hai. Mặc dù nó là sự kết hợp lặp lại của những hợp âm ngắn, trái ngược hoàn toàn với xu hướng mà anh đề cập tới, thế nhưng có rất nhiều game kinh điển đã sử dụng âm nhạc như vậy. Tuy nhiên nếu nhịp độ được tăng thêm 1,3 lần thì sẽ hay hơn.”

“Xin hãy làm theo ý kiến từ phía ‘cộng sự kinh doanh’ của tôi ạ. Nếu có thể nhấn mạnh vào bầu không khí thêm chút nữa sẽ ổn hơn. Anh đã xem qua bản kế hoạch rồi nên chắc hẳn cũng biết, concept trong game có hơi ớn lạnh đấy ạ.”

Trước khi Jae Young kịp kết thúc câu nói của mình, Giám đốc đã bật nhạc lên lần nữa và bắt đầu sáng tác. Tốc độ tăng lên, giai điệu giảm xuống... thành quả thu được giống hệt như một bản nhạc khác. Nghe vừa kỳ quặc lại vừa gây nghiện. Jae Young khoanh tay trước ngực rồi mỉm cười.

“Giám đốc, anh biết phải làm gì thật đây.”

“Nghe được quá. Buổi họp đúng là thuận lợi. Để nhạc nền mang đến cảm giác như cậu nói thì tôi sẽ lặp lại nhịp 8 hoặc nhịp 16.”

Ba người đang nói chuyện thì cánh cửa phòng bỗng bật mở. Một người phụ nữ cao ráo và mảnh mai tiến vào, trên tay cô là một cái khay với ba cốc đồ uống. Cô đặt xuống trước mặt bọn họ mỗi người một cốc. Cà phê bên trong bốc hơi nghi ngút. Vị Giám đốc tựa lưng vào ghế với biểu cảm bối rối.

“Sao tự nhiên lại làm chuyện chẳng bao giờ làm thế? Mọi người đừng hiểu lầm, tôi không hề bảo nhân viên của mình làm chuyện này.”

“Khách hàng đến thì chúng ta phải tiếp đãi chứ. Xin chào mọi người? Hai người là vocal của Leaf Project à?”

Người phụ nữ lờm Giám đốc một cái rồi mỉm cười chào hỏi với Jae Young và Sang Woo. Cậu khe khẽ gật đầu, còn người bên cạnh thì nói “Xin chào” với cô.

“Đây là team làm game hành động mà tôi nói hôm qua. Họ là bạn của Seung Yong. Còn đây là nhạc sĩ của chúng tôi, cô Yoon Hee.”

“À à, game điện thoại!”

Cô nhạc sĩ kia cứ cầm cái khay đứng ngây ngốc một chỗ. Bầu không khí im lặng không thoải mái bao trùm lấy bọn họ, vị Giám đốc bảo người phụ nữ ngồi xuống. Đúng lúc này chuông điện thoại của Jae Young reo vang.

“Xin lỗi mọi người, chờ tôi một lát...”

Sau khi vâng dạ vài câu, Jae Young cúp máy. Anh gãi đầu với biểu cảm bức bối.

“Có một ông chú nào đó đang giận dữ bắt tôi đậu xe chỗ khác.”

“Lại là lão già xấu tính ấy. Bình thường thì không sao đâu, hôm nay chắc tâm trạng không tốt rồi. Tuy hơi xa một chút nhưng đến ngã tư rẽ phải sẽ có một bãi đậu xe thu phí đấy. Cậu có thể mang xe đến đó.”

“Em nói chuyện với Giám đốc tiếp nhé, Sang Woo à.”

Jae Young đứng dậy, bàn tay anh siết nhẹ lên vai cậu một cái rồi rời đi. Trong phòng chỉ còn lại cậu, vị Giám đốc râu ria cùng cô gái nhạc sĩ vừa vào ban nãy. Cỗ ta lập tức ngồi ngay xuống vị trí Jae Young vừa đứng lên và quay sang hỏi Giám đốc.

“Là ai đẩy anh?”

“Anh đã nói là bạn của Seung Yong rồi mà.”

“Cậu ấy làm nghề gì vậy? Người mẫu sao?”

“Sinh viên khoa Thiết kế thì phải? Hình như là thế.”

“Sinh viên Đại học?”

Giám đốc kéo ghế đến trước máy tính rồi mở bản kế hoạch Veggie Venturer ra.

“Nhìn không giống tác phẩm của sinh viên nhỉ?”

“Là người ban nãy tự làm đây á?”

“Ừ. Một game indie kinh phí thấp.”

“Sinh viên gì chứ, năng lực này là của dân chuyên nghiệp rồi.”

Sang Woo vờ như không để ý nhưng thật ra toàn bộ cuộc hội thoại đã bị cậu nghe hết. Mấy lời khen ngợi Jae Young khiến cậu cực kỳ tự hào. Bởi người chọn anh làm nhà thiết kế chính là cậu chủ còn ai - một cộng sự kinh doanh sẽ hiện thực hóa tất cả trí tưởng tượng của anh.

Vị Giám đốc này giờ đang xem xét bản kế hoạch liền nhấp một ngụm cà phê.

“Cậu Sang Woo, team của cậu có bao nhiêu người vậy?”

“Có hai bọn tôi.”

Hai người còn lại trong phòng trao nhau ánh nhìn kinh ngạc. Sang Woo bỗng nổi lên ham muốn được tỏ ra giỏi giang một chút. Cậu sẽ rêu rao chuyện mình chính là người vừa lên kế hoạch cho Veggie Venturer lại vừa thực hiện nó, rồi cậu còn là cộng sự đang làm việc với Jang Jae Young - nhà thiết kế phụ trách phần “nhìn” của game nữa.

“Sinh viên ngày nay giỏi thật đây. Hôi bằng tuổi các cậu tôi chỉ biết uống rượu thôi.”

Giám đốc vừa quay trở lại vị trí cũ vừa lên tiếng cảm thán. Người phụ nữ này giờ vẫn thần thờ nhìn vào màn hình máy tính đột nhiên quay về phía Sang Woo.

“Cho hỏi... người đó... đã có người yêu chưa?”

Vị Giám đốc phì cười lẩm bẩm “Hóa ra đó chính là lý do cô chịu lết xác đến đây”. Cô nhạc sĩ nhìn Sang Woo chăm chăm với đôi mắt mở to. Kỳ lạ thay là trong một khoảnh khắc, cảm giác vui vẻ vừa mới ập đến trong cậu đã bị thế chó bởi sự khó chịu. Sang Woo chẳng muốn trả lời gì hết nhưng người phụ nữ kia ván chờ đợi.

“Không có ạ.”

“Thật á? Vậy mà tôi cứ tưởng là có rồi cơ! Thiệt tình, sao hôm nay mình lại ăn mặc luộm thuộm như thế này chứ? Phải làm sao bây giờ?”

“Còn làm sao nữa? Mau mời cậu ấy một bữa cơm đi.”

“Nhưng cậu ấy trẻ hơn em. Nếu là bạn của Seung Yong thì bao nhiêu tuổi nhỉ? Hai mươi... sáu? Hay hai mươi bảy? Trẻ quá rồi... Em đi bên cạnh nhìn có già lắm không?”

“Cô làm sao vậy chứ, xấu hổ quá đi.”

Vị Giám đốc phá lên cười như thể gặp chuyện gì thú vị lắm, còn cô gái nhạc sĩ kia thì đang dùng hai lòng bàn tay ôm trọn lấy gương mặt đỏ bừng. Rõ ràng bọn họ chẳng hề làm gì sai, nhưng Sang Woo vẫn cảm thấy cực kỳ không vui. Cậu thật lòng muốn hai người này làm ơn hãy im lặng luôn cho rồi.

“Cứ ngồi đây tắm tía đi, cuối buổi họp thử mở lời với cậu ấy xem sao. Không biết cái người từng nói rằng ghét mấy chuyện phải lòng từ cái nhìn đầu tiên giờ đang ở đâu rồi nhỉ?”

“Em thấy làm vậy có thể hơi áp lực, nhưng phải thế nào mới tốt đây?”

“Không ngờ cô cũng có khía cạnh như vậy. Vị nhạc sĩ này ngày thường là một người vô cùng tự tin đẩy cậu bạn nhò.”

Giám đốc vừa cười vừa quay sang nói với Sang Woo. Nhưng cậu biết phải phản ứng như thế nào bây giờ? Sang Woo đang định mở miệng ra nói một câu gì đó thật lạnh lùng, thì chiếc chuông treo bên ngoài cửa lớn của studio đã đột ngột reo vang. Người phụ nữ ngay lập tức đứng bật dậy, vị Giám đốc cũng nhanh chóng nói với cô:

“Run quá thì không nên ở lại. Trước mắt cứ ra ngoài đi đã.”

Người phụ nữ nghe vậy liền chạy trốn khỏi phòng ngay. Không bao lâu sau, Jae Young tiến vào, anh ngồi xuống vị trí ngay bên cạnh Sang Woo.

“Mọi người bàn đến đầu rồi?”

“À, tại tôi vẫn còn một số chuyện tò mò nên đã hỏi thử về tựa game của hai người.”

“Chu Sang Woo giải thích có dễ hiểu không ạ?”

“Ây da, đương nhiên là dễ hiểu rồi. Nhờ cậu Sang Woo mà mọi vấn đề đã được giải đáp, mọi vấn đề luôn.”

‘Đồ nói dối.’

Trong lúc Sang Woo còn đang nheo mắt nhìn chăm chăm về phía vị Giám đốc thì cuộc họp của bọn họ đã tiếp tục. Ba người thảo luận về âm nhạc thêm khoảng mười lăm phút nữa, đến cả vấn đề deadline, chi phí và bản quyền cũng đã được bàn qua, thế nhưng Sang Woo lại chẳng hề cảm thấy có chút hứng thú nào.

Đám mây đen không biết từ đâu kéo đến trong khoảng trời của cậu đang liên tục trút xuống những hạt mưa. Sang Woo thật sự không thể tập trung được nữa. Cậu đã cố quên đi gương mặt của vị nhạc sĩ ban nãy nhưng chuyện này đúng là quá khó. Nếu cô ta mời Jae Young đi ăn cơm thì anh sẽ phản ứng thế nào đây? Và liệu người phụ nữ ấy có thể chiếm được vị trí “người yêu” vẫn còn đang bỏ trống bên cạnh anh hay không?

‘Tâm trạng khó chịu quá.’

Nhịp tim của cậu rất nhanh, cảm giác bức bối cứ thế dâng trào. Jae Young dùng khuỷu tay huých nhẹ vào bên mạng sườn để hỏi cậu về vấn đề gì đó, nhưng nãy giờ Sang Woo có nghe được gì đâu mà trả lời.

“Kỳ lạ ghê. Sao tự nhiên em im lặng thế?”

“Cậu Sang Woo bình thường không hề trầm tính như vậy sao?”

“Đương nhiên ạ. Tên nhóc này vốn dĩ cực kỳ khó tính luôn, nhưng giờ có lẽ em ấy đang hài lòng với mọi điều kiện của Giám đốc rồi.”

Jae Young khoác vai rồi dùng ngón tay gõ gõ lên đỉnh đầu cậu. Thứ xúc cảm khó chịu mơ hồ khiến cho Sang Woo nhanh chóng gỡ cánh tay anh xuống.

Hai người họ mặc kệ cậu ngồi một bên để cùng nhau tính toán kinh phí dự trù và trao đổi hợp đồng. Jae Young ký tên bằng nét chữ giun đất của mình rồi chuyển cả giấy và bút sang cho Sang Woo. Cậu còn chẳng buồn đọc chữ nào mà cứ thế viết tên mình ngay ngắn dưới tên anh.

“Sau này em không được đổ thừa là do anh tự mình quyết định đâu đấy.”

Jae Young liếc nhìn cậu một cái rồi nói. Ngạc nhiên là giây phút này đây Sang Woo lại không hề mảy may quan tâm đến hợp đồng gì gì đó, toàn bộ tâm trí của cậu đang đổ dồn vào sự thật rằng buổi họp này sắp đi đến hồi kết. Vị Giám đốc kia nhét một bản hợp đồng vào túi đựng tài liệu rồi đưa nó cho Jae Young.

“Game của các cậu thú vị thật đấy, Veggie Venturer”

“Mới là bản dùng thử thôi mà đã có người thích đến vậy rồi thì chắc tôi không cần phải nỗ lực hơn nữa đâu nhỉ?”

“Tôi sẽ chờ đợi lắm đấy. Mà game này vẫn đang trong quá trình tiến hành đúng không?”

“Phần khung lớn đã xong rồi, chỉ còn lại một vài vấn đề bên lập trình thôi. Công việc lần này nhờ cả vào anh đây, Giám đốc.”

“Được rồi. Nếu muốn thay đổi điều khoản nào thì cứ gọi điện cho tôi. Đi về cẩn thận nhé.”

Jae Young đứng dậy khỏi chỗ ngồi. Sang Woo bắt an dỗi mắt về phía ô thủy tinh trên cánh cửa chính, dù vậy cậu chẳng nhìn thấy gì bên ngoài hết.

“Em còn làm gì thê. Mau đứng dậy đi.”

Sang Woo cứng nhắc nhấc người dậy, Jae Young cũng đã mở cửa bước ra khỏi phòng. Nơi đặt chiếc bàn và xôpha bên ngoài không hề thấy bóng dáng của cô gái nhạc sĩ ban nãy. Trước khi cô ta xuất hiện, phải nhanh chóng rời khỏi đây mới được. Sang Woo hấp tấp bước thật nhanh về phía trước.

“Không phải hướng đó.”

Jae Young kéo vai Sang Woo - người đang nắm nhầm tay nắm cửa - rồi lôi cậu về hướng ngược lại. Đúng cái giây phút hai người định đi ra khỏi studio thì vị Giám đốc kia lại níu họ lại.

“Cậu Jae Young, khoan đi đã.”

“Sao ạ?”

“Chuyện này có hơi riêng tư một chút...”

Giám đốc vừa mỉm cười ngượng nghịu vừa xoa tay lên gáy. Sau đó anh ta chỉ về phía sau lưng mình rồi nói.

“Hình như nhân viên của tôi rất thích cậu Jae Young. Mà cậu cũng chưa có bạn gái đúng không? Liệu tối nay cậu có thể đi ăn một bữa cùng với chúng tôi không? Nhân viên của tôi là một cô gái rất được đó.”

‘Cái quái gì đây, có phải chuyện của anh ta đâu.’

Sang Woo siết chặt nắm tay, nhìn chằm chằm về phía Giám đốc. Thực ra anh ta cũng chẳng nói điều gì quá đáng, chỉ là không hiểu sao trong lòng cậu lại dâng lên cảm giác bức bối mà thôi. Rõ ràng ban nãy Jae Young đã nói sẽ đi ăn tối cùng với cậu rồi mà. Tuy nhiên đó chỉ là cam kết bằng miệng thôi, hiệu lực ràng buộc đến đâu thì đến giờ vẫn còn là nghi vấn.

“Anh gửi lời xin lỗi đến cô ấy giúp tôi. Tôi đã có đối tượng hẹn hò rồi.”

Jae Young dùng biểu cảm điềm tĩnh nói ra một câu trả lời mà Sang Woo không hề ngờ tới. Sau đó ánh mắt anh quay sang hướng về phía cậu.

“Nãy giờ em làm sao vậy?”

Jae Young mở cửa ra rồi đẩy đẩy lưng cậu. Suốt khoảng thời gian bước xuống những bậc thang bằng sắt, tâm trạng bất rút cùng trái tim đập dồn dập của Sang Woo không hề có dấu hiệu lắng lại. Cậu đặt chân xuống nền đất bằng một lực rất mạnh.

“Nhìn biểu cảm của em kìa. Em không thích studio này hả?”

“Không phải ạ.”

“Thế thì làm sao? Lúc cuối buổi họp em chẳng hề tập trung gì cả.”

“Em cũng không biết nữa.”

Sang Woo thành thật trả lời. Rốt cuộc là cậu đang chán ghét chuyện gì hay đang sợ hãi điều gì đây? Cảm giác mơ hồ này khiến tâm trạng của cậu lại càng tồi tệ hơn. Cuối cùng Sang Woo bỗng đột ngột gắt lên.

“Người mà anh hẹn hò là em sao?”

“Bộ em là đồ ngốc hả?”

“Thế có đúng là em không?”

“Tên nhóc nhà em buồn cười thật đấy. Em nghĩ xem mình có cho anh thời gian để hẹn hò với người khác không mà còn hỏi. Giờ thì đi ăn cái đã, anh vẫn còn chưa ăn tối đây này.”

“Em ăn rồi.”

“Vậy thì ăn thêm lần nữa.”

Jae Young xoay người cậu - kể này giờ đang bước đi vội vã - về phía làn đường dành cho người đi bộ. Tuy trong lòng còn đang khó chịu nhưng Sang Woo vẫn ngoan ngoãn để mặc cho anh kéo đi. Con đường lớn chìm trong màn đêm giờ đang đông đúc người qua lại. Những quán rượu cùng cửa hàng quần áo nối đuôi nhau san sát, tiếng nhạc ồn ào tràn ra từ những tụ điểm ăn uống, rồi còn cả tấm biển hiệu nhấp nháy của trung tâm thương mại kia nữa... tất cả đều khiến cậu phát bực.

“Em thích đồ ăn của Mexico không?”

“Em đã nói mình ăn tối rồi cơ mà.”

Jae Young làm như đã tiếp thu câu trả lời của Sang Woo một cách tích cực, thế nhưng khi cậu tỉnh táo lại thì đã thấy bản thân

mình ngồi trên tầng hai của một quán taco không mấy rộng rãi. Quán ăn được điều hành bởi hai người ngoại quốc có đôi mắt to tròn và làn da ngăm đen này thật sự nhỏ tới nỗi đến một chỗ đặt chân cũng không có. Họ đã đợi hơn mười phút chỉ để order được hai món ăn có tên gọi vô cùng kỳ lạ.

Sang Woo đã định ngoan ngoãn ngồi yên để trái tim mình có thể bình ổn trở lại, song vì bầu không khí hỗn loạn nơi đây mà chuyện đó không hề dễ

dàng với cậu chút nào. Quán ăn chật hẹp này ồn ào khủng khiếp, Sang Woo phải hét lên mới có thể giao tiếp được với Jae Young, nhân viên phục vụ thì cứ đi qua đi lại rồi đứng vào chiếc ghế cậu đang ngồi.

Sang Woo tỏ ra nhạy cảm hết như một kẻ đang vô cùng bất mãn. Số đĩa trong ống bị lể, các cạnh giấy ăn xếp không đều nhau, những bức tranh được dán xiêu vẹo trên tường... tất cả đều khiến cậu chán ghét. Nhưng điều khiến Sang Woo cảm thấy không thoải mái nhất có lẽ chính là ánh mắt của đám người trong quán.

Không gian quá chật hẹp nên các dãy bàn đều được kê sát cạnh nhau, Sang Woo có thể nhìn thấy lơ mờ mọi người xung quanh đang làm gì. Tất cả bọn họ dường như đều nhìn chăm chăm về phía Jae Young. Người phụ nữ ngồi bàn bên cạnh, nhân viên phục vụ bận bịu ghi order, thậm chí đến cả vị khách hàng đứng dãy thanh toán... tất cả đều đang chiêm ngưỡng anh như một thứ đồ chơi thần kỳ.

Cũng không rõ Jae Young không biết thật hay đang giả vờ không biết, lúc này anh chỉ chống tay lên cằm nhìn cậu chăm chú mà thôi. Ánh mắt hai người vừa chạm nhau là anh đã lên tiếng:

“Rốt cuộc em đang bắt mắt anh điều gì?”

“Không gì cả.”

Sang Woo nhanh chóng cup mắt như thể vừa phạm phải tội lỗi tày đình. Trong lòng cậu đang dấy lên một loại xúc động muốn lật đổ chiếc bàn giữa hai người, leo lên đùi anh rồi đặt

xuông một nụ hôn thật sâu. Nếu ở đây có tâm bình phong ngăn cách thì Sang Woo đã kéo nó ra để không một ai có thể nhìn thấy Jae Young rồi. Thử xúc cảm về mặt giới tính đang trào dâng mãnh liệt trong lòng cậu. Sang Woo vừa bức bối vừa khát khô cả cổ, cậu cứ thế bắt đầu tu nước ừng ực.

“Taco Carne Asada và Enchiladas^(*) của quý khách đây ạ.”

Hai món ăn được đặt lên chiếc bàn nhỏ. Mặc dù Sang Woo đã ăn tối rồi nhưng cậu vẫn cầm chén bát lên lừa thức ăn vào miệng. Sau khi nhai nuốt cái thứ mà bản thân chẳng biết là món gì, Sang Woo lại dùng nĩa cầm xuống những nguyên liệu sặc sỡ được cuộn trong lớp vò bột mì ấy và tiếp tục đưa lên miệng. Vị cay tê này đúng là giống hệt với Jang Jae Young, nghĩ đến đây Sang Woo liền dùng răng hàm nghiền nát nó.

“Em đói sao?”

Người đối diện nhìn cậu chăm chú trong tư thế cầm nĩa. Sang Woo không thích ánh mắt đó tẹo nào, cậu cắt cái thứ bọc bột mì tròn xoe hệt như gimbap thành một miếng lớn, sau đó dùng nĩa cầm xuống rồi đưa đến khóe miệng Jae Young mà chẳng hề tính toán gì.

“Gì đây?”

Jae Young từ từ há miệng ra nhưng biểu cảm lại tràn ngập sự nghi ngờ. Sang Woo đợi anh ăn xong miếng đó lại tiếp tục dứt cho anh ăn thêm một miếng khác. Cứ như vậy, Jae Young đã ăn không ngừng nghỉ cả hai phần thức ăn chỉ với vồn vẹn mười ba phút.

“Chúng ta nhanh về thôi.”

Sau khi những đĩa thức ăn trên bàn đều bị tiêu diệt sạch sẽ, hơi thở của Sang Woo có chút gấp gáp. Cậu dùng khăn giấy lau miệng, thứ gia vị màu đỏ ngay lập tức xuất hiện trên mặt giấy.

“Ừ... anh biết rồi.”

Trong lúc Jae Young đang đứng thanh toán bữa ăn, Sang Woo đã bước ra ngoài dãy hành lang tối tăm chật hẹp từ trước. Nơi đây vắng lặng không một bóng người, anh vừa xuất hiện là

cậu đã lập tức kéo áo sơ mi của anh về phía mình rồi đặt lên môi anh một nụ hôn.

Sang Woo cắn lấy môi anh. Mùi vị trong khoang miệng giống hệt như chính con người anh. Vừa đỏ rực lại cay nồng. Cậu lao vào Jae Young với khí thế muốn ăn tươi nuốt sống toàn bộ con người anh, nhưng đó lại là một cách thức hoàn toàn sai lầm. Bởi vì ngay cả khi đã sử dụng đến hành động bạo lực như vậy, cơn khát bên trong Sang Woo vẫn không chịu tan biến.

Cậu tách môi mình khỏi môi Jae Young, nhưng lần này anh lại là người không chịu buông tha cho cậu. Anh ôm trọn lấy một bên cổ của Sang Woo, đầu nghiêng sang một bên, và rồi nhẹ nhàng kéo dài nụ hôn. Thoáng một cái mà cổ Sang Woo đã chạm đến bức tường lạnh lẽo, phần gáy cũng bị ấn mạnh về phía sau. Lông ngực đập từng nhịp mãnh liệt, nhưng chính bản thân cậu cũng không thể phân biệt được lý do khiến mình trở nên như vậy. Rốt cuộc chuyện này là vì cậu đang quá khổ sở hay sung sướng? Tất cả giống như hòa quyện vào nhau. Phần nộ và dục vọng, mặn chát và ngọt ngào.

Đúng là một đồng lộn xộn. Sang Woo không thể nhớ ra được những hướng dẫn hôn hít mà anh từng dạy cho mình, thậm chí cậu còn quên cả cách hít thở sao cho đúng. Sang Woo đã hoàn toàn chịu thua, cậu vòng tay qua cổ Jae Young rồi bám dính lấy cơ thể người trong lòng.

“Đúng là em đang có chuyện bất mãn còn gì.”

Anh đã thi thắm vào tai cậu như vậy khi nụ hôn kéo dài của hai người kết thúc. Hai bên má Jae Young nhuộm màu đỏ rực, hơi thở cũng đã trở nên gấp gáp. Sang Woo không cãi được anh nên đành thừa nhận:

“Em bị lây bệnh không thể kiểm soát sự tức giận từ anh.”

“Đây là lần đầu tiên anh nghe thấy em nói mấy điều vô lý như vậy đó.”

Khi Sang Woo đội lại mũ rồi bước ra khỏi quán ăn, bầu trời bên ngoài đã bị màn đêm ngày càng đậm màu bao phủ. Vầng trăng khuyết nửa trên cao đang tỏa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt.

Jae Young thông thạo con hèm phức tạp này hết như đây là nhà của mình. Trong những góc ngách tối tăm là đám người say rượu đang lượn qua lượn lại, thậm chí Sang Woo còn nhìn thấy rất nhiều người ngoại quốc cởi trần thân trên với gương mặt bị vẽ lem luốc. Sang Woo suýt mấy lần va phải những người đang đi bộ theo chiều ngược lại, thấy vậy Jae Young liền khoác vai cậu theo kiểu bạn bè nhưng thân mật hơn rất nhiều, anh lặng lẽ ôm lấy cậu rồi tiếp tục bước đi.

Thoáng một cái hai người đã đến được bãi đỗ xe. Jae Young để cậu lên xe trước, bản thân thì đi trả tiền phí đỗ rồi mới quay lại.

“Anh cho em số tài khoản đi, em sẽ chuyển cho anh một nửa tiền ả, tiền phí đỗ xe, và cả tiền hợp đồng với studio nữa.”

“Để sau cũng được.”

“Anh cứ cho em biết đi, rút tiền mặt phiền lắm ạ.”

Jae Young lơ đẹp lời cậu nói rồi bắt đầu lái xe rời khỏi bãi đỗ. Sang Woo buồn bã nhìn về phía khung cảnh tối tăm bên ngoài khung cửa sổ xe. Sau khi rời xa cái nơi ồn ào khiến bản thân chật vật kia, không gian yên tĩnh trong xe cuối cùng cũng giúp tâm trạng của Sang Woo dần khá lên một chút. Giờ tan tầm đã qua nên con đường phía trước vô cùng tịch mịch, chiếc xe lao như bay, tựa hồ đang phản chiếu sự bức bối trong lòng cậu. Jae Young kết nối loa với điện thoại, ngoài tiếng nhạc ra thì trong xe không còn bất cứ âm thanh nào vang lên nữa.

“Album thứ hai của Psychedelic - Pressure, Track 7, Downtemp.”

“Chính xác.”

Bài hát đầu tiên trong playlist của Jae Young là một ca khúc có tiết tấu chậm rãi. Tuy Sang Woo cũng chẳng biết ban nhạc này đang dùng nhạc cụ gì, nhưng những âm thanh thỉnh thoảng trầm thấp đó nghe thật giống với nhịp đập trái tim cậu. Thứ âm nhạc điện tử chậm chậm đã giúp cho xúc cảm nhộn nhạo suốt cả ngày hôm nay trong lòng Sang Woo dần bình ổn trở lại. Cậu cảm

thây bản thân mình giống như đang chìm trong biển nước, cả người cứ thế lún sâu xuống mặt ghề. Jae Young vận to âm lượng.

Chiếc xe nhanh chóng lao về phía sông Hàn. Thời gian chậm chậm trôi qua kẽ tay giống như dòng nước phẳng lặng kia. Khi bài hát thứ năm vang lên cũng là lúc ô tô băng qua một cây cầu. Sang Woo mở cửa sổ ra, làn gió mềm mại nhẹ lướt qua hai bên gò má.

“Album đầu tiên của Yoon Si Yeol - Ngày và đêm, Track 1, *Chênh lệch nhiệt độ*.”

Tuy Jae Young không trả lời nhưng Sang Woo biết cậu đã trả lời đúng.

Chiếc xe chạy đến công viên thì từ từ chậm lại. Động cơ tắt, tiếng nhạc này giờ không hề khiến cậu bức mình cũng từ từ biến mất.

Từ bãi xe trong công viên có thể lơ mờ nhìn thấy dòng sông bên dưới. Nhân vật chính trong bức tranh này chính là đoạn cuối của cây cầu vòm cong cong đang in bóng dưới mặt nước và tỏa ra sắc trắng nhân nhật. Mỗi khi những con sóng ôn hòa nhẹ nhàng ập tới là hàng loạt đốm sáng trên dòng sông lại bị khúc xạ, tựa như những bóng đèn LED liên tục nhảy múa. Hai điểm nổi của cây cầu mang theo ánh sáng màu cam rực rỡ như để chống lại sự nuốt chửng của màn đêm u tối. Sang Woo đã sống ở Seoul được ba năm, song cậu chưa từng nhìn kĩ cảnh vật về đêm trên dòng sông với đủ thứ ánh sáng hòa trộn như thế này bao giờ.

“Xinh đẹp thật đấy.”

Jae Young lên tiếng cảm thán sau một khoảng lặng thật dài. Và đúng như lời anh nói. Bầu trời đêm đang nhập nhoạng đến nỗi bọn họ không thể nhìn thấy nổi một vì sao nhân tạo^(*), thế nhưng mọi thứ xung quanh lúc này lại liên tục tỏa ra những tia sáng lấp lánh.

“Đúng vậy, màn đêm này đúng là khiến cho đôi mắt của chúng ta không dám khép lại, ánh sáng lung linh đang tỏa ra khắp nơi kia.”

“Anh không nói cái đó, anh đang nói em.”

Jae Young nhìn gương mặt điềm tĩnh của Sang Woo rồi nở một nụ cười thật nhẹ. Cậu nhanh chóng tránh ánh mắt anh. Gò má nơi lòng bàn tay anh chạm vào dần tỏa ra nhiệt lượng ấm nóng. Thật ra mỗi lần đến nhà họ hàng chơi là cậu cũng thường được nghe người lớn khen mình đẹp trai, thế nhưng đây là lần đầu tiên có người dùng từ “xinh đẹp” để miêu tả cậu.

‘Bản thân anh còn xinh đẹp hơn mà.’

Sang Woo lăm băm trong lòng. Chẳng phải anh mới chính là kẻ thường xuyên khiến những người lần đầu gặp mặt muốn tiến đến bắt chuyện rồi nhìn chằm chằm với khuôn miệng há hốc hay sao? Thường ngày, hai người vốn chỉ ở cùng nhau trong phòng thực hành, vậy nên cậu hoàn toàn không biết gì về hình ảnh mỗi khi ra ngoài của Jae Young. Sang Woo chưa bao giờ cảm thấy cần phải lo lắng về những chuyện như thế, và cậu cũng không hề lo lắng thật.

‘Tâm trạng khó chịu quá.’

Cảm giác hiện giờ của cậu giống như đã mở phải cánh cửa dẫn đến một căn phòng không nên bước vào. Sự tăm tối bên trong dần xâm chiếm tâm trí Sang Woo, thứ xúc cảm bất an lo lắng rằng bản thân sẽ không bao giờ có thể giống như trước kia được nữa cũng bao trùm lấy cậu. Những dòng suy nghĩ cứ nối đuôi nhau kéo tới. Không biết đã có bao nhiêu người đang theo đuôi Jae Young nhỉ? Anh ấy đã hẹn hò với mấy người trong số đó? Đã từng có những ai ngồi ở bên cạnh anh trên xe và cũng được anh đưa tới nơi này? Hàng loạt những câu hỏi vô dụng không lời giải đáp cứ thế nảy ra trong đầu Sang Woo khiến cậu khổ sở không thôi.

“Mau nói anh nghe, sao tự nhiên em lại buồn như thế?”

Jae Young lên tiếng phá vỡ bầu không khí tịch mịch.

“Em có buồn đâu.”

“Có mà.”

“Không hề.”

“Rõ ràng là có còn gì.”

Trong lòng Sang Woo dậy lên một thứ xúc cảm kỳ lạ, gương mặt cậu cùng nhãn nhó hết cả lại. Thật ra từ trước đến giờ mỗi lần nhìn thấy Jae Young là tâm trạng của cậu đều sẽ trở nên tốt đẹp, chẳng hiểu sao hôm nay lại cứ vô cớ nóng giận như thế. Sang Woo ngồi thẳng người dậy rồi quay đầu nhìn về phía bên trái.

Đã lâu lắm rồi cậu không thấy gương mặt lạnh nhạt của anh. Trong đôi mắt điềm tĩnh kia chẳng hề mang theo chút bông đùa nào, khóe miệng anh cũng đang ngậm chặt thành một đường thẳng tắp. Sang Woo thật sự không thể đoán ra được Jae Young đang nghĩ gì.

Bàn tay anh tiến lại gần, kéo mũ Sang Woo lệch sang một bên, sau đó vỗ xuống đỉnh đầu cậu.

“Sang Woo à.”

Jae Young lên tiếng gọi trong khi ván đang nhìn cậu chăm chú. Sang Woo không trả lời mà chỉ dõi theo ánh mắt anh. Đôi môi xinh đẹp của người đối diện khe khẽ thở dài rồi nói với cậu bằng chất giọng tựa như đang thì thầm:

“Làm ảnh hưởng đến thời gian làm việc nên em giận sao?”

“Không ạ.”

“Nếu em cảm thấy bất mãn với anh ở điểm nào, phải nói ra thì anh mới biết được chứ?”

“Không có thật mà.”

Sau khi nghe câu trả lời trung thực của Sang Woo, mi tâm anh dần nhú lại. Đôi mắt rực sáng của Jae Young chăm chăm quan sát gương mặt cậu như thể đang đoán xem lời nói ban nãy là thật hay giả. Ánh mắt đó mang theo cả hơi ấm và sức nặng, Sang Woo cảm thấy nó đang mơn man khắp gò má mình. Trái tim cậu cũng vì thế mà ngày càng trở nên bức bối.

“Sau này anh có còn đến cái studio đó nữa không?”

“Không. Sản phẩm sẽ được gửi qua mail mà.”

“Đám người trong quán ăn ban nãy cứ nhìn anh chăm chăm.”

“Thê thì sao? Anh cũng có mòn đi được đâu.”

“Anh, anh là một kẻ trắng hoa đúng không?”

“Không hề.”

“Vậy tính đến nay anh đã hẹn hò với bao nhiêu người rồi?”

“5.000 người.”

‘Mình biết ngay mà!’

Gương mặt thoáng chốc đã chuyển sang nét bông đùa của anh khiến một người đang nói chuyện nghiêm túc như Sang Woo lại một lần nữa cảm thấy tức giận. Trốn tránh chủ đề, nói năng vô lý, lại còn hay dùng những lời đùa cợt để đánh trống lảng. Cậu đã quen Jae Young hơn ba tháng nên cũng quen thuộc với mấy chiêu thức này của anh rồi. Người đối diện tủm tỉm cười rồi kéo vai cậu ôm chặt vào lòng. Hơi thở Sang Woo như ngưng đọng, thật ra cậu cũng chẳng hiểu tại sao tự nhiên anh lại làm thế. Jae Young ấn cằm mình lên trán cậu rồi nói:

“Robot dọn dẹp giờ cũng biết ghen tuông rồi sao, firmware^(*) này xịn thật đấy.”

‘Ghen á?’

Sang Woo vẫn đề yên cho anh ôm, thế nhưng đôi con ngươi của cậu lại đảo tròn. Cái từ “ghen tuông” nghe mới vô nghĩa làm sao, một khái niệm hoàn toàn xa lạ với một người logic như cậu. Dùng từ đó trong tình huống hiện tại cùng đầu có đúng.

“Không phải, em không ghen.”

“Rõ ràng là có.”

“Em đã nói mình không ghen cơ mà.”

“Ừ được rồi, không ghen thì không ghen.”

Jae Young nói xong liền ôm cậu chặt hơn. Nhiệt độ cơ thể anh nóng hơn nhiều so với chỉ số bình thường 36,5 độ. Sang Woo được bao bọc bởi luồng nhiệt đó nhưng trong lòng lại không ngừng thắc mắc.

Rốt cuộc điều gì đã khiến cho Jae Young bỏ qua những cô gái khỏe mạnh đang trong độ tuổi kết hôn khác để quyết định đến với cậu nhỉ? Sang Woo trầm lặng suy nghĩ một lát, thế nhưng

ngoài lý do giống hệt với mình ra thì cậu không đoán ra được nguyên nhân nào nữa cả. Đối với Sang Woo, Jae Young là một người có thể khơi dậy dự vọng trong cậu dễ dàng đến mức gần như kỳ quái, sau đó lại còn có khả năng tiêu diệt chúng một cách gọn nhẹ. Vậy nên có khi nào đối với anh, cậu cũng mang theo ý nghĩa tương tự như vậy không?

“Anh ời.”

“Nói đi.”

“Tại sao anh chọn qua lại với em?”

“Có cả đồng lý do luôn, nhất định phải kể hết ra à?”

“Vâng ạ.”

“Đầu tiên là... cô em rất đẹp.”

Đầu ngón tay đang nắn ná phía sau vành tai cậu bỗng trượt dọc một đường xuống có.

“Gương mặt thì đáng yêu. Khi cười còn đáng yêu hơn.”

Bàn tay anh nhẹ nhàng ôm trọn gò má cậu.

“Làn da trắng nõn, dáng người đúng kiểu anh thích...”

“Em hiểu rồi, anh toàn thích mấy thứ vỏ bọc chứ gì.”

“Sao tính tình của em lại nóng vội như thế? Đó mới chỉ là màn khởi động thôi. Anh có thể chỉ ra tận một trăm lý do nhé.”

Jae Young thì thầm rồi dần buông cánh tay xuống. Sang Woo chỉ muốn chôn mặt vào trong bờ vai của anh mãi thôi, vậy mà lòng bàn tay anh lại cú thể rời xa cơ thể cậu.

Dường như Jae Young đang có điều muốn nói. Cảnh đêm hiện lên trong đôi mắt anh lấp lánh tựa như những vì sao. Lòng bàn tay to lớn của anh nắm chặt lấy gáy Sang Woo khiến cậu chẳng thể nào nhìn sang hướng khác được nữa, và rồi một chất giọng trầm thấp khiến lỗ tai cậu cảm thấy nhột nhột bất ngờ vang lên:

“Tất cả những điều đó đều chẳng có ý nghĩa gì hết, thật ra anh còn có một lý do quan trọng khác.”

“...”

“Giờ mà nói ra thì em sẽ chạy trốn mất, cho nên anh không thể nói được.”

Kể cả không có lý do đó thì Sang Woo cũng đã đủ thấp thỏm lo âu lắm rồi, cậu chật vật lên tiếng:

“Nói cho em nghe đi mà.”

Rõ ràng này giờ Sang Woo chẳng hề làm gì ngoài nói chuyện với Jae Young, vậy mà không hiểu sao lòng bàn tay cậu lại nhộp nhộp mồ hôi. Anh không hề có ý định trả lời mà chỉ nhìn cậu chăm chú. Khi khuôn mặt của anh dần dần tiến lại gần, đôi mắt Sang Woo bất giác nhắm nghiền. Và rồi vầng trán cậu được hai cánh môi mềm mại chạm vào. Đôi môi ấy chỉ nán lại ở đó trong thoáng chốc rồi rời đi ngay. Anh chuyển hướng hôn xuống khóe mắt trái của cậu, sau đó là khóe mắt bên phải, chóp mũi bên dưới, hai bên má, và cuối cùng là đôi môi.

Sang Woo đã tưởng anh sẽ hôn cậu rồi lại bắt đầu cởi quần áo, nhưng không, Jae Young chỉ yên lặng hôn cậu một lát rồi quay về vị trí của mình ngay. Cậu mở mắt ra, đối diện với gương mặt mà bản thân chẳng thể nào đoán được cảm xúc bên trong kia.

“Sao anh không trả lời em?”

“Anh trả lời rồi còn gì.”

“Anh đã nói gì đâu.”

Đỗ ngốc.

Từ khi sinh ra đến giờ Sang Woo gán như chưa từng nghe thấy ai dùng từ này để miêu tả về cậu, vậy mà chỉ riêng hôm nay cậu đã phải nghe đến hai lần. Bóng trắng đã lặn, đôi con người đen láy của Jae Young chậm chậm quan sát gương mặt cậu.

“Sang Woo à.”

“Dạ?”

“Sao em cứ bận tâm về những điều chẳng hề hợp với em như thế? Trước giờ chỉ có mình anh luôn bám theo em thôi cơ mà. Người chỉ cần ngồi bên cạnh em thôi cũng có thể chộn rộn cả lên là anh cơ mà.”

Cả người Sang Woo vốn đã nóng ran nay lại càng nóng hơn trước câu nói khêu gợi của anh. Tuy còn đang bị cảm giác ham muốn đến mức choáng váng chi phối bàn thần, nhưng cậu vẫn cố gắng hết sức để có thể trả lời câu hỏi của Jae Young. Bởi vì Sang Woo biết rõ đây là một vấn đề quan trọng, cậu tuyệt đối không thể lấp lửng cho qua được.

Và trong trận chiến lần này, lý trí đã giành được phần thắng. Cậu tự hỏi bản thân tại sao ban nãy trong studio mình lại không vui như thế, rồi cả lúc ăn tối cùng Jae Young nữa, tại sao cậu lại nổi giận ngay trong quán như vậy nhỉ? Sang Woo nhanh chóng phân tích chuỗi hành động kỳ lạ của mình và rút ra được nguyên nhân.

“Mọi người thường sẽ mua bảo hiểm để đề phòng bản thân mỗi khi bị óm.”

Sang Woo nhìn chằm chằm vào cần số trên xe rồi nói.

“Anh có thể thích ai đó hơn thích em mà. Rồi khi đó anh sẽ không thèm đến gặp với em nữa.”

Nói ra xong, Sang Woo lại càng chắc chắn hơn về nhận định này. Ham muốn thể xác dần dần lắng xuống, thay vào đó là sự trời dậy của cảm giác phản nộ khi ở trong studio và quán ăn ban nãy.

“Em không có gì để đề phòng trong tình huống đó, cho nên bị mất bình tĩnh cũng là điều đương nhiên thôi.”

Jae Young nhìn cậu với gương mặt không cảm xúc. Một khoảng lặng kéo dài trong thoáng chốc, cuối cùng anh đáp lại với giọng điệu khô khan.

“Chuyện này nghe cũng có lý đây.”

Jae Young thừa nhận một cách dễ dàng rồi tiến lại gần Sang Woo hơn nữa. Anh chống khuỷu tay vào lưng ghế, sau đó tiếp tục kiên trì nhìn sâu vào mắt cậu. Gương mặt của Jae Young đang ở một khoảng cách rất gần, biểu cảm trên đó vừa giống như hưng phấn, lại vừa giống như giận dữ.

“Vậy em nói đi Chu Sang Woo, giờ anh nên làm gì mới phải đây?”

Jae Young dùng chất giọng như muôn vỡ tan của mình để hỏi một điều vô cùng kỳ lạ. Sang Woo nhìn đôi con người đang rung động mãnh liệt của anh mà suýt nữa trả lời rằng tốt nhất là anh nên đeo mặt nạ luôn đi. Cũng may là lý trí của cậu đã kịp trỗi dậy để cản lại hành động vượt quyền đầy khiếm nhã đó.

Sau khi lấy lại quyền kiểm soát, đầu óc Sang Woo bắt đầu phân tích tình huống hiện tại. Giờ Jae Young có thể làm được gì cho cậu nhỉ? Dù sao thì hai tháng nữa anh cũng sẽ rời xa nơi này mà thôi.

“Trước mắt anh cứ cố gắng làm game đi. Em sẽ chuẩn bị phương án dự phòng.”

Sang Woo chỉnh đốn lại biểu cảm của mình rồi trả lời anh với vẻ tự tin. Tuy khác với dự đoán ban đầu, dự vọng trong lòng cậu ngày càng có xu hướng trở nên trầm trọng hơn (Sang Woo đã từng cho rằng chỉ cần hai người ‘làm’ một hai lần gì đó là xong), thế nhưng cách giải quyết thì cậu không thiếu. Tự mình khắc phục một vấn đề thuộc về khía cạnh bản năng là rất khó, vậy nên Sang Woo đã suy nghĩ đến chuyện sẽ đi tư vấn tâm lý, hoặc là tiếp nhận điều trị chứng bệnh “nghiện” của mình. Không thì cậu sẽ đến chùa và học cách sống cảm dục, nói chung là cậu nhất định sẽ làm gì đó trong kỳ nghỉ này.

Đã bốn mươi hai ngày kể từ cái lần cậu hôn Jae Young trong quán rượu để rồi dính vào mối quan hệ bất hợp lý này. Mặc dù trong khoảng thời gian đó Sang Woo đã bị xoay như chong chóng, nhưng nếu so với cả cuộc đời dài rộng phía trước thì chuyện này chỉ như một cái chớp mắt mà thôi. Thậm chí có thể nói đây là một lỗi nhỏ mà cậu chắc chắn có thể fix lại trong tương lai. Chu Sang Woo cậu đường đường là một nhà phát triển game cơ mà, cậu rất tự tin trong khoản debug^(*) này.

“Dự phòng? Dự phòng cái gì cơ?”

Thanh âm lạnh lẽo xuyên thẳng vào lỗ tai Sang Woo. Cậu còn đang mải chìm trong suy tư, vừa nghe thấy câu hỏi của Jae Young liền ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt nãy giờ đang dõi theo mình chăm chú.

“Một khi sữa trong nhà đã hết thì con người buộc phải thay đổi khẩu vị ăn uống, nếu không thì phải đến siêu thị mua về. Nói chung là em biết bản thân mình phải làm gì rồi.”

“À.”

Jae Young cười khẩy một tiếng đầy lạnh lùng. Anh ngẩng đầu lên nhìn trần xe với vẻ không tin nổi rồi lại hướng mắt về phía Sang Woo.

“Vậy mà anh lại quên mất, cái lối tư duy rác rưởi của em.”

“Anh nói gì cơ?”

Câu chửi thề đột ngột của anh khiến Sang Woo nhăn nhó nhồm dấy. Jae Young không lên tiếng đáp lời mà chỉ ngả người vào lưng ghế. Ánh mắt đang dõi ra bên ngoài khung cửa sổ của anh thật sự vô cùng đáng sợ. Đây là bộ dạng còn đồ mà rất lâu rồi Sang Woo không nhìn thấy.

Jae Young lấy thuốc lá từ trong túi ra rồi châm ngay một điếu, Sang Woo ngồi bên cạnh chỉ biết ngơ ngác nhìn anh. Cậu biết là anh giận rồi, nhưng cậu lại không biết bản thân mình đã làm gì sai mà khiến anh nổi giận.

“Anh giận em sao?”

Thay vì trả lời, Jae Young chỉ mở cửa sổ xe rồi nhả khói thuốc ra bên ngoài. Sang Woo nhìn góc mặt lạnh lùng của anh rồi lẩm bẩm:

“Vì sao anh lại giận em chứ?”

“Rốt cuộc với em anh là gì hả?”

“Anh đặt câu hỏi kiểu gì vậy?”

“Ừ thế dùng cách nói của em đi, tại sao em qua lại với anh? Mà thôi không cần đâu, anh biết thừa rồi, em đừng có trả lời.”

“Vậy anh đừng giận em nữa, nếu em có lỡ lời ở đâu thì anh phải nói cho em biết chứ.”

“Em nói đúng hết, chẳng hề lỡ lời ở đâu cả.”

“Thế tại sao anh lại giận?”

Jae Young lại không trả lời nữa. Anh thô bạo mở cửa xe rồi ra ngoài dựa vào lan can hút thuốc. Hút xong anh mới chịu quay

trở lại. Sau khi ngồi trong xe một lúc lâu, ánh mắt của anh vẫn không hề mang theo chút hơi ấm nào.

Jae Young im lặng khởi động xe. Trong suốt quãng đường đến nhà Sang Woo, thậm chí ngay cả khi cậu đeo balò lên vai rồi lại hạ nó xuống, anh vẫn tuyệt nhiên không nói một lời.

return 0;

Ngày 26 tháng Năm, thứ Bảy.

Jae Young, người đã tỏ ra vô cùng giận dữ, sau ngày hôm đó hoàn toàn không thấy mặt mũi đâu. Lần đầu tiên trong đời, Sang Woo cài đặt chuông điện thoại vì sợ lỡ như anh liên lạc với mình, cửa sổ trong phòng cũng mở tung để cậu có thể nhận ra ngay nếu anh bất ngờ ghé thăm, thế nhưng tất cả vẫn bật vô âm tín.

Mặc dù Sang Woo luôn cố an ủi rằng mình vẫn ổn, nhưng để tinh thần của cậu có thể tập trung trở lại thì không phải là một chuyện dễ dàng gì. Ánh mắt cậu liên tục hướng ra phía ngoài khung cửa sổ, biểu cảm lạnh lùng của Jae Young thì cứ ám ảnh mãi trong tâm trí.

‘Rốt cuộc mình đã làm gì sai cơ chứ.’

Trước khi bản thân chìm vào giấc ngủ, Sang Woo đã thử sắp xếp lại sự việc xảy ra ngày hôm qua theo dạng biểu đồ, đã làm đến thế rồi mà cậu vẫn không tài nào tìm ra được nguyên nhân khiến Jae Young giận dữ. Hình như anh đã nổi giận khi hai người đang nói chuyện với nhau thì phải, nhưng mà rõ ràng cậu có nói gì ghê gớm hay cung cấp thông tin sai lệch gì đâu.

Chuyện cậu cư xử khó chịu với anh đã trở thành quá khứ từ lâu rồi. Dạo gần đây, mỗi khi có gì không vừa lòng Sang Woo cũng chỉ nhắm mắt cho qua, không những thế còn ngoan ngoãn đối tốt với anh. Rốt cuộc là Jae Young đã hiểu nhầm ở đâu chứ? Mang theo tâm sự thắc mắc đó, Sang Woo cứ thế chìm dần vào giấc ngủ.

return 0;

Ngày 27 tháng Năm, Chủ nhật.

Sau ngày thứ Bảy, hiệu suất hoạt động của Sang Woo thật sự thấp đến mức kinh khủng. Tất cả là do trước đây ngày nào cũng có một người ở bên cạnh cậu trên chộc, cười đùa, nói chuyện, cản trở, bám dính, dụ dỗ, vậy mà giờ đây mọi thứ lại bỗng đứt đoạn không còn gì.

Sang Woo có cảm giác như bản thân mình đang phải trải qua một cuộc thí nghiệm kéo dài trong hai ngày. Đó là một cuộc thí nghiệm điều kiện để xem đối với kiểu chủ thể vốn đã quen với sự kích thích vô điều kiện, thì giờ sẽ ra sao khi không còn bất cứ yếu tố kích thích nào nữa; đây cũng là một cuộc thí nghiệm quán tính dùng để xem chủ thể có thể duy trì trạng thái ban đầu sau khi biến số quen thuộc bị trừ khử hay không; và thậm chí nó còn là một cuộc thí nghiệm cai nghiện với kiểu chủ thể đã có triệu chứng nghiện dạng nhẹ với một yếu tố kích thích đặc biệt, để xem nếu giờ kích thích không còn nữa thì liệu có tra ra được tác dụng phụ nào không.

‘Mình nhớ anh ấy.’

Đó chính là kết luận duy nhất của Sang Woo. Jang Jae Young thật sự đã xâm nhập quá sâu vào trong cuộc sống của cậu mất rồi.

Sang Woo mở folder Jang Jae Young ra để ngắm nghía một lượt đến tận vài lần liền, thế nhưng chuyện đó chẳng mang lại chút hiệu quả nào hết. Nó chỉ khiến cậu thấy tiếc nuối vì đã lãng phí thời gian mà thôi.

Mỗi khi tâm trí Sang Woo bị những suy nghĩ tạp nham tấn công là cậu lại càng nghiền chặt răng mà làm việc chăm chỉ hơn. Tuy có hơi khó lòng tập trung nhưng khoảng thời gian hữu dụng thật sự vẫn còn rất nhiều (Từ 9 giờ sáng đến 12 giờ đêm, trừ ba tiếng ăn cơm và nghỉ ngơi). Cũng nhờ vậy mà khối lượng công việc được hoàn thành cũng không đến nỗi tệ. Sang Woo làm xong hết bài tập vào buổi sáng rồi gửi cho thành viên còn lại trong nhóm, đến buổi chiều thì thành công fix được một lỗi vô cùng nghiêm trọng trong game.

`return 0;`

Ngày 28 tháng Năm, thứ Hai.

Ngày hôm sau, Sang Woo tới thư viện học bài trong vồn vện hai tiếng rồi đến phòng thực hành sớm hơn mọi khi tận ba tiếng bốn mươi sáu phút, thế nhưng lại chẳng có ai ở đó cả. Cậu cố gắng làm việc ồm ở suốt vài giờ đồng hồ, và rồi khi không thể chịu đựng được nữa, cậu đã nhấc điện thoại lên và gọi điện cho Jae Young. Vậy mà anh lại chẳng nghe máy. Cuối cùng Sang Woo vẫn ở lại phòng thực hành đến 10 giờ tối như mọi khi, chỉ là mức độ hoàn thành công việc thấp đến thảm hại.

[Tôi: Sao anh lại giận em? Nói em nghe lý do đi mà.] 18:36

[Tôi: Anh ghét chuyện qua lại với em rồi sao?] 19:41

[Tôi: Em nhớ anh. Hôm nay chúng ta không thể gặp nhau ạ?] 21:00

Đêm hôm đó, Sang Woo mãi vẫn không tài nào chợp mắt được. Lý trí và tình cảm trong cậu cứ dính chặt lấy nhau thành một mớ rối tung, mọi chuyện thật sự đã loạn hết cả lên mất rồi. Vốn dĩ cậu là một người không thích quá khứ - một thứ đã qua và chẳng thể nào thay đổi, cậu cũng không thích hiện tại - một thứ chẳng khác gì ảo ảnh vô thực. Sang Woo xưa nay chỉ quan tâm đến tương lai mà thôi.

“Mình đúng là đồ ngốc.”

Qua lại quá nhiều với Jang Jae Young đã khiến cậu quên mất bản thân mình. Thật kỳ lạ khi Sang Woo lại chẳng hề có bất cứ biện pháp đối phó nào với viễn cảnh tương lai đang ngày một đến gần. Tại sao cậu không thử làm một chút giả định nhỉ? Nếu giờ người có thể giải tỏa dục vọng cho cậu không thể ở bên thì sẽ thế nào, nếu người đó rời xa cậu thì sẽ ra sao, nếu khi cần mà hai người chẳng thể gặp nhau thì mọi chuyện sẽ về đâu?

Mới có gần ba ngày thôi mà cuộc sống của Sang Woo đã muốn tan thành tro bụi rồi. Sao cậu lại không nhân lúc có đầy đủ những thứ thiết yếu để chuẩn bị cho việc lớn trước mắt chứ?

‘Mình đích thực là bị ngốc rồi.’

Sang Woo bắt đầu thử cân đo đong đếm mức độ cần thiết của Jang Jae Young trong muộn màng. Nào là tần suất thường

xuyên gặp nhau của hai người, nào là một tuần sẽ hôn bao nhiêu lần, nào là phải làm “chuyện đó” với cường độ thế nào thì mới có thể khiến dục vọng dịu đi. Trời đã về khuya, vậy mà Sang Woo vẫn cứ thao thức mãi không thôi.

Hiện giờ đã có những sự thật không thể chối cãi.

i) Tần suất cậu và Jang Jae Young gặp nhau là vô cùng thường xuyên.

ii) Số lần hôn nhau của hai người đã vượt quá 100 lần.

iii) Trong vòng 19 ngày hai người đã ngủ chung một nhà 4 lần.

iv) Chu kỳ cậu nhìn thấy anh ngày càng bị rút ngắn.

Cộng thêm một điều khoản giới hạn cần xác nhận lại nữa.

v) Tháng Bảy này, Jang Jae Young sẽ rời khỏi đây.

Công cuộc tiêu diệt dục vọng mà Sang Woo vốn cho rằng mình có thể giải quyết bằng một đòn dứt khoát giờ đây lại bị đặt trong chế độ giới hạn thời gian. Cậu đã tưởng nếu trường hợp đó xảy ra cậu sẽ chỉ bị thiếu thời gian làm game mà thôi, chuyện có thể được gặp anh nữa hay không cũng chẳng có gì nghiêm trọng hết. Thế nhưng bởi vì dục vọng của Sang Woo đã luôn được giải phóng một cách đều đặn nên khi thời gian qua đi, cậu dần dần lại mang theo suy nghĩ rằng trạng thái này cũng ổn đấy chứ. Niềm hy vọng trong cậu gần như đã tiến đến trạng thái tâm linh, mặc dù nó chẳng hề có tính logic gì hết.

Ở một góc ngách tối tăm nào đó, Sang Woo đã thật sự cảm thấy sợ hãi. Cậu nhất định phải tìm được giải pháp thay thế cho mình. Tâm trạng cậu dần tệ đi vì không thể nghĩ ra được điều gì tốt đẹp, trái tim thì đau đớn giống như bị ai đó bóp nghẹt. Tất cả những gì Sang Woo có thể làm bây giờ chỉ là chôn mình thật sâu bên dưới tấm chăn.

Cậu rất cần Jae Young, nhưng anh lại chẳng chịu ở bên cạnh cậu. Quá đáng hơn là anh còn định rời khỏi nơi này. Dù Sang Woo có cố gắng dỗ dành anh nguôi giận đến thế nào đi chăng nữa thì vào một ngày nào đó của tháng Bảy, tình trạng cung - cầu sẽ một lần nữa bị chênh lệch khỏi đường ray. Sang Woo cưỡng ép bản

thân nhắm mắt lại, mặc cho trong lòng vẫn còn một khúc mắc đáng sợ chưa thể giải quyết.

return 0;

Ngày 29 tháng Năm, thứ Ba.

Sau khi chợp mắt năm tiếng ngắn ngủi, cuối cùng Sang Woo cũng tìm lại được sự tỉnh táo của mình. Giấc ngủ này đã giúp cõi lòng cậu nhẹ nhõm đi phần nào, giờ thì cậu đã có thể phân biệt được đâu là vấn đề nghiêm trọng và đâu là vấn đề ít nghiêm trọng hơn. Đầu tiên phải giải quyết vấn đề cấp thiết đang ở ngay trước mắt cái đã. Hôm nay dù có phải giở thủ đoạn gì thì cậu cũng nhất định phải tìm bằng được lang Jae Young và hỏi cho ra lý do đã khiến anh nổi giận.

[Tôi: Nói cho em biết địa chỉ nhà anh Jae Young.] 9:51

[Khoa Thiết kế Trực quan Choi Yoona: ? Chìu.] 11:23

[Khoa Thiết kế Trực quan Choi Yoona: Sao thế? Có chuyện gì à???] 11:40

[Tôi: Chị không biết thì thôi.] 12:01

Chưa gì mà kế hoạch đầu tiên của cậu đã thất bại rồi.

Sang Woo quyết định sẽ đợi Jae Young ở phòng thực hành đến 6 rưỡi tối - giờ họp mà hai người ngầm định sẵn cho nhau. Nếu anh vẫn không đến thì cậu sẽ tới văn phòng khoa để hỏi xin địa chỉ nhà anh. Trong trường hợp không được phép tiết lộ thông tin cá nhân của sinh viên, cậu sẽ xông thẳng đến Khối Nghệ thuật và Câu lạc bộ Kịch rồi hỏi thăm tất cả những người ở đó.

Sang Woo thổi bùng ý chí chiến đấu trong lòng mình, đồng thời lấy ra mấy bộ quần áo mà Jae Young đã tùy tiện mua cho cậu lúc trước. Chiếc mũ lưỡi trai màu trắng cũng được đội lên đầu. Hình ảnh phản chiếu trên tấm gương nhà tắm thật sự vô cùng lạ lẫm, thế nhưng cậu cũng chẳng còn cách nào khác. Trước khi chuẩn bị, Sang Woo đã mải mê nghĩ về chuyện làm cách nào để giữ Jae Young ở lại bên cạnh mình. Nếu cậu mặc quần áo mà anh thích thì có lẽ khả năng để lại ấn tượng tích cực sẽ cao hơn không chừng.

Chiếc quần bò cực kỳ vừa vặn với cơ thể Sang Woo mặc dù lúc mua cậu không hề mặc thử. Tuy nhiên nó lại có độ bó sát cao hơn những bộ quần áo bình thường khiến cho lúc đạp xe cậu có hơi lo lắng một chút. Kể cả chiếc áo phong màu trắng cũng thế, phần cổ quá trễ khiến cho Sang Woo cảm thấy vô cùng trống trải.

Mặc dù có hơi kỳ lạ nhưng cậu đã thích ứng được với điều đó rất nhanh. Sau khi ngồi nghe hai tiết học, ăn cơm trưa và học hai tiếng trong thư viện thì khi đến phòng thực hành, Sang Woo đã quên bém mất chuyện hôm nay mình mặc quần áo mới.

Thế nhưng Jae Young lại một lần nữa vắng mặt tại nơi này. Thay vào đó là một người lạ hoắc đang lục lọi ngăn kéo của Yoona. Hình như chẳng phải trộm cắp gì nên Sang Woo cũng mặc kệ luôn. Nếu là kẻ trộm thì ngay khi cậu mở cửa ra, cô ta đã phải kinh ngạc và tìm cách tháo chạy rồi. Người con gái với áo jacket màu xanh lam kết hợp với quần dài ấy quay ngoắt về phía Sang Woo với đôi mắt tròn tròn.

“Ô... Sao hôm nay em ngẫu thế?”

“Cô là ai?”

Gương mặt của người con gái với mái tóc đen tuyền được buộc gọn gàng ấy bất giác nhân lại.

“Chu Sang Chu, em như vậy là quá đáng lắm đó có biết không?”

Người này có cách nói chuyện và giọng nói giống hệt với một người mà Sang Woo quen biết, thế nhưng ngoại hình đang đập vào mắt cậu lại hoàn toàn không giống.

“Em nhìn cái gì mà nhìn, chị đẹp quá sao?”

Màu tóc, kiểu tóc, thậm chí đến quần áo đều vô cùng khác biệt. Quanh mắt cô cũng không hề bị tô trát đen xì như mọi khi. Thật sự là nhìn hệt như một người xa lạ.

“... Choi Yoo Choi?”

“Gọi một tiếng ‘chị’(*) thì miệng cậu sẽ rách à?”

Yoona phản pháo bằng giọng điệu cộc cằn rồi thúc cùi chỏ vào người Sang Woo. Hành động này đã đặt dấu chấm hết cho mọi nghi vấn trong lòng cậu. Ngoài bà chị này ra thì làm gì có ai trên đời hành xử thô lỗ như vậy nữa. Sang Woo co rúm người lại rồi nói:

“Làm ơn hãy cẩn thận với những động chạm thân thể. Với cả em chỉ có một chị gái thôi.”

“Mấy tên con trai khác thấy con gái hơn tuổi thì đều sẽ gọi chị hết đó.”

“Nhưng em không thể làm thế được. Danh xưng dùng cho gia đình thì chỉ được sử dụng trong phạm vi gia đình mà thôi.”

“Nực cười. Rõ ràng cậu gọi Jae Young là ‘anh’ còn gì.”

Yoona dùng biểu cảm nghịch ngợm để chê nhạo Sang Woo. Cả người cậu run rẩy, tâm trí điên cuồng tìm một luận cứ có thể phản pháo được lập luận của cô, thế nhưng rốt cuộc cậu lại tìm không ra. Tất cả là tại sự mâu thuẫn sâu bên trong nội tâm cậu lúc này. Dù có nhục nhã đến mấy thì Sang Woo vẫn phải thừa nhận rằng đây là lần bại trận đầu tiên của mình.

“Chị có biết gì không? Cái người ngồi kia hiện giờ đang ở đâu?”

“Anh của cậu đang rong chơi nơi nào thì làm sao chị đây biết được chứ.”

‘Đúng là làm chuyện vô ích mà.’

Sang Woo nghiêng rằng khởi động máy tính. Bộ dạng của Yoona vốn đã luôn không đứng đắn, nhưng hình như cô đã nhận ra điều bất hợp lý trong mối quan hệ của cậu và Jae Young rồi. Thật may là Yoona cũng không để bụng hay chế giễu gì về điều đó. Mà đó có đúng thật là may mắn không nhỉ? Sang Woo bật phần mềm làm game lên và bắt tay vào công việc, nhưng người còn lại trong phòng lại vẫn tiếp tục bắt chuyện với cậu.

“Em đã đi mua sắm đấy à?”

Dù vẻ ngoài của Yoona có dịu dàng khiêm tốn đến đâu thì tính cách bên trong cũng chẳng có miếng thay đổi nào. Cô khen

áo phong của cậu rất đẹp rồi sau đó có tình xoay đầu lại để xác nhận xem nhãn hiệu trên áo.

“Oa, em đã tiêu nhiều tiền đấy nhỉ. Có chuyện gì thế? Sao tự nhiên lại mua quần áo mới?”

“Nếu muốn giải quyết được vấn đề thì cần phải có những hành động mang tính chiến lược.”

“Em nói cái quái gì vậy?”

“Quần áo thế này nhìn đẹp hơn mấy bộ trước đây ạ?”

“Ừ, hơn nhiều là đằng khác. Rất rất rất nhiều.”

“Vậy là em thành công rồi.”

Yoona khoanh tay trước ngực với nụ cười tinh quái trên môi. Dù có thay đổi kiểu trang điểm thì nụ cười của cô vẫn hết như cũ.

“Em đừng diện như vậy là để cho ai xem thế hả?”

“Còn ai vào đây nữa? chị biết thừa rồi sao còn hỏi.”

“...”

Yoona ngồi vào chỗ của Jae Young rồi trầm mặc mất một lúc lâu. Sang Woo nhìn điện thoại của mình, vẫn hoàn toàn không có liên lạc nào từ anh. Chỉ có một tin nhắn từ chị gái cậu với nội dung kể về chuyện cô đang cần mua laptop, và rằng một nhãn hiệu nào đó siêu rẻ, máy chỉ nặng 1kg cùng với tính năng tuyệt vời thì có nên mua hay không. Sang Woo nhìn xong cũng lơ đãng luôn. Hộp mail của cậu chẳng nhận được mail thiết kế nào từ Jae Young. Cậu nhìn chăm chăm về phía cửa chính, như thể nếu làm vậy thì anh nhất định sẽ xuất hiện không bằng.

“Dạo này hai người ổn không?”

Câu hỏi của Yoona khiến Sang Woo trở nên rồi bời. Cậu dời tầm mắt đang ghim chặt về phía cánh cửa sang hộp mail vẫn bật vô âm tín của mình.

“Không ạ.”

“Vậy sao? Chị cứ tưởng hai người đang tốt đẹp lắm cơ.”

“Không hề ạ. Mọi chuyện đã hỏng bét cả rồi.”

Trả lời cô xong, nổi giận dữ giông như xoáy nước suốt mấy ngày qua cùng với sự căng thẳng tột độ đã hiện lên rõ ràng trong tâm trí cậu. Biểu cảm của Sang Woo trở nên nhăn nhó, lòng bàn tay cậu ôm trọn lấy toàn bộ khuôn mặt.

“Chị đây biết ngay là sẽ thành ra như vậy mà. Chị có thể làm gì cho em nhỉ? Để chị mắng cậu ta nhé?”

‘Nực cười. Đến địa chỉ của anh ấy chị còn chẳng biết.’

Sang Woo thầm cười nhạo Yoona trong lòng.

“Nếu khó khăn quá thì cứ liên lạc với chị, chỉ cần mời chị đây một bữa cơm là được.”

“Em không cần sự giúp đỡ nào vật chất như thế.”

“Nhưng ý chị là chúng ta có thể vừa ăn cơm, vừa chửi thề, lại vừa có thể an ủi lẫn nhau.”

“Mấy thứ đó em đều không cần.”

Khi nhìn sang bên cạnh, Sang Woo bắt gặp ngay ánh mắt đang tỏ vẻ thương hại của Yoona. Mặc dù người này không biết địa chỉ nhà Jae Young nhưng lại có mối quan hệ khá gần gũi với anh. Và rồi cậu chợt nhận ra có một chuyện mà Yoona có thể giúp đỡ được.

“Mối quan hệ yêu đương trước đây của anh Jae Young đã kéo dài trong bao lâu, chị kể cho em nghe đi.”

Xâm hại đời tư, ngấm ngấm điều tra sau lưng, lại còn đi cóp nhật thông tin cá nhân của người khác... tất cả những điều đó đều đã bị Sang Woo ném ra sau đầu. Kể từ cái giây phút lén lút hôn trộm khi Jae Young (tưởng như) đang ngủ say, thì cậu đã chính thức bước một chân lên con đường vô đạo đức rồi.

“Ra là em đã lụy tình đến mức độ nghiêm trọng như vậy rồi sao? Nhưng biết mấy chuyện đó thì cũng có gì hay ho tốt đẹp đâu.”

“Để dự đoán được tương lai thì nhất định cần phải có dữ liệu từ quá khứ. Đây là thông tin vô cùng cần thiết đối với em.”

“Ừm...”

Yoona ngáp ngừng hồi lâu, và rồi cô nói rằng bản thân mình thi lần ba mới đỗ đại học nên cũng không biết gì về quãng thời gian Jae Young học năm nhất và năm hai.

“Không hoàn chỉnh cũng được ạ, cứ kể cho em những gì mà chị biết.”

“Thôi được rồi.”

Yoona bày ra biểu cảm chật vật, sau đó giơ một ngón tay lên.

“Ờ... Khi chị vừa mới nhập học thì cậu ấy đang yêu đương với một người thuộc Khoa Thiết kế. Lớn hơn hai tuổi và hẹn hò khoảng ba tháng.”

Tiếp đến là ngón tay thứ hai.

“Sau khi tham gia xem mắt vào khoảng mùa hè, cậu ấy hẹn hò với ngôi sao Khoa Múa của một trường đại học nữ sinh. Khoảng một... hai tháng gì đó thì phải. Vì nhà gái lớn tuổi hơn nên hai người họ đã cãi nhau rất nhiều. Hẳn là cậu ta đã sung sướng lắm khi phải ăn ngay một phát tát và một cú đập ngay giữa quảng trường. Thế rồi trước cả khi thu chuyên sang đông, cậu ta đã lại có bạn gái mới. Một chị gái tiếp viên hàng không... Cô ấy từng đến trường mình rồi, thật sự là đẹp động lòng người luôn. Thật sự là... rất rất đẹp.”

Yoona giơ ngón tay thứ ba ra với biểu cảm hỏi tưởng mơ màng.

“Nhưng khi Jae Young nhập ngũ thì hai người họ chia tay. Thế nên thời gian yêu đương chắc là khoảng ba tháng thì phải? Chị cũng không biết nữa. Sau khi Jae Young nhập ngũ thì bọn chị cũng không liên lạc.”

“Chị cứ kể tiếp đi.”

“Chị đã nghỉ học một thời gian khá dài. Khi chị nhập học trở lại thì Jae Young cũng đã đi nghĩa vụ về. Tầm năm ngoái thì phải... Cậu ấy đã gặp gỡ với một nữ copywriter. Nghe nói là cô ấy đã ba mươi tuổi. Sau đó thì đến mối tình với với một cô gái cùng khóa ở Khoa Luật, nhưng hình như cũng chóng vánh mà thôi, khoảng bốn tháng thì phải? Con bé đó cũng xinh muốn xỉu,

nhưng mà giờ đã tốt nghiệp mất tiêu rồi... Theo như những gì chị biết thì đó chính là người cuối cùng.”

Sang Woo bắt đầu tiến hành phân tích năm loại dữ liệu không hoàn chỉnh đó. Kết luận cuối cùng của cậu là Jae Young thường hẹn hò với những cô gái hơn tuổi hoặc bằng tuổi thuộc các lĩnh vực nghệ thuật, dịch vụ hoặc nhân văn, thời gian yêu đương trung bình là khoảng ba tháng trở xuống. Trong một luống dữ liệu nhất quán như thế thì cậu - Chu Sang Woo, một sinh viên thuộc ngành khoa học công nghệ, kém tuổi, là con trai, đồng thời là đối tượng để thỏa mãn nhu cầu dục vọng... thực sự là khác biệt rất xa so với quá khứ của anh. Thành ra những điều mà Yoona kể lại chẳng có chút giá trị tham khảo nào với cậu.

“Lý do chia tay thường là gì ạ?”

“Chắc là do đã chán rồi thôi. Ngay từ khi bắt đầu hẹn hò cậu ta cũng chẳng nghiêm túc gì cho cam. Đã thế còn không bao giờ thể hiện tình cảm, lúc nào cũng cục cằn thô lỗ nữa? Jang Jae Young chính là kiểu người thường khiến người yêu phải đau lòng còn gì.”

Cuối cùng thì Sang Woo cũng vớt vát được chút thông tin có ích từ lời kể của Yoona. Rất có thể Jae Young đã bắt đầu chán ngấy cậu rồi. Đó chính là lý do tại sao anh không hề liên lạc với cậu suốt mấy ngày qua. Yoona nhìn Sang Woo rồi lại tiếp tục nói:

“Theo như những gì chị quan sát thì em có khả năng giành chiến thắng đấy.”

“Chị nói thế là sao?”

“Mấy cô gái mà Jae Young từng hẹn hò từ trước đến nay đều thuộc dạng trưởng thành và quyến rũ. Thế nhưng em... nói thế nào nhỉ... Trường phái mộc mạc...? Kém tuổi, lại còn là con trai nữa. Khi một người làm những chuyện mà bình thường họ không bao giờ làm thì đó chính là đặc biệt còn gì.”

‘Bởi vì em có phải là người yêu của anh ấy đâu.’

Sang Woo lầm bầm trong lòng. Nhưng cũng vì điều đó mà cậu rất tự tin vào chuyện có thể xoay chuyển ý định của anh. Hai

người họ vốn dĩ là mối quan hệ liên kết về mặt thể xác. Cậu hiểu rất rõ rằng chỉ cần Jae Young hôn cậu thôi là cơ thể anh sẽ lập tức phản ứng. Sang Woo đã luyện tập một vài kỹ thuật mà mình xem trên mạng nhưng vẫn chưa áp dụng được nhiều với anh. Tuy nhiên lần này cậu đã thực sự quyết tâm phải khiến Jae Young hồi tâm chuyển ý rồi.

“Chuyên chị nói thực ra cũng chẳng có ý nghĩa gì. Dù sao mọi thứ cũng sẽ kết thúc cả thôi.”

Sự kết thúc đã được định sẵn ngay từ lúc bắt đầu. Chỉ là Sang Woo đã trót đắm chìm trong dục vọng như một tên ngốc chẳng có chút phòng bị nào mà thôi.

Cặp chân mày của Yoona nhíu lại. Nhìn biểu cảm của cô giống hệt như một chú cún buồn bã.

“Cảm giác đó chị hiểu...”

“...”

“Nhưng dù sao em cũng còn một chút thời gian. Từ giờ cho đến lúc ấy hãy cứ hện hò thật nóng bỏng vào. Có như vậy thì sau này mới không còn gì để nuối tiếc. Chị đây cũng từng ở trong trường hợp tương tự rồi, thế nhưng chị lại đeo bám rồi suốt ngày gây sự cãi vã, cuối cùng mọi chuyện đã chấm dứt theo cách chẳng vui vẻ gì.”

Yoona ử dột bụng một tiếng thở dài. Cùng chẳng phải chuyện của bản thân cô, Sang Woo nghĩ cô đúng là một kẻ buồn cười.

“Dạo này Jae Young đối xử với em có tốt không? Mọi chuyện thế nào?”

“Cực kỳ độc ác luôn.”

“Chuyện đó nhìn thôi cũng biết nhỉ. Không thể liên lạc được đúng không? Cậu ta mãi mê uống rượu đến nỗi chẳng thèm trả lời điện thoại của em, liên tục lỗi hẹn, cuối tuần thì nói rằng mình rất mệt mỏi rồi lặn mất tăm, trả lời tin nhắn một cách cụt lùn, và chỉ khi nào thấy cần thì mới tìm đến em. Chị nói đúng chứ?”

Thực ra mọi chuyện cũng chẳng giống như thế nhưng cái khoản lặn mất tăm thì tệ hơn thế nhiều. Yoona nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt Sang Woo liền nhăn nhó khoanh tay trước ngực.

“Chị thật sự cảm thấy tức giận rồi đấy. Dù cá cắn câu xong lại chơi bài ngó lơ à. Không thể để mọi chuyện diễn ra như thế được. Chị có ý này cực hay, em ngồi yên nhé.”

Yoona đột ngột tiến lại gần mà không thèm giải thích gì thêm, sau đó cô nhanh chóng vươn tay cởi mũ của Sang Woo xuống rồi quăng nó lên mặt bàn.

“Chị đang làm cái quái gì vậy?”

“Em đừng có cử động. Chị đây sẽ lo liệu hết.”

Cô bày ra vẻ mặt hưng phấn rồi lục lọi ngăn bàn của Jae Young, sau đó lấy ra một vật hình tròn to bằng lòng bàn tay. Yoona mở nó ra, ngửi ngửi vài cái rồi đưa nó đến gần Sang Woo.

“Không lẽ chị định vuốt tóc em sao?”

“Ờ.”

“A, em không muốn, chị đi ra đi.”

“Suyt! Em đã muốn mình trông thật bảnh còn gì. Nếu vậy thì phải nỗ lực một chút chứ.”

“Khoan đã.”

Tuy Sang Woo đã cố gắng ngăn cản những ý chí của Yoona vốn dĩ vô cùng bền bỉ. Cô mạnh mẽ xông tới rồi bơi keo lên tóc cậu. Sang Woo cũng đành bỏ cuộc, cậu ngồi yên phó mặc cho số phận. Yoona thì vừa ngâm nga một bài hát vừa vuốt vuốt mái tóc của cậu.

“Lông mày của em đẹp trai thật đấy?”

“Lông mày chỉ là lông mày thôi, sao nó có thể đẹp trai được chứ.”

“Vậy em đã làm gì hử, ngày nào cũng đội mũ che nó đi...”

Yoona tự lẩm bẩm trong miệng rồi mang một chiếc hộp hình vuông từ chỗ ngồi của mình đến. Âm thanh lạch cạch vang lên, cô lôi ra thứ gì đó giống như một chiếc bàn chải đánh răng dạng

nhỏ rồi chọc chọc vào mắt cậu. Sang Woo vô thức tránh đi, Yoona giữ chặt gáy người đối diện rồi kéo gương mặt cậu về phía mình.

“Bộ em là trẻ con à? Làm ơn ngồi yên chút đi, chỉ một phút thôi.”

“Đó là dao mà?”

“Suyt. Im lặng.”

Miếng kim loại cứ như thế chạm vào chân mày Sang Woo. Từng đợt lưỡi dao di chuyển mang theo âm thanh xoẹt xoẹt, Yoona kéo một đường đến tận chân mày phía bên kia. Biểu cảm của cô nghiêm túc như thể đây là chuyện gì đó trọng đại lắm. Sang Woo thì không dám thở mạnh vì sợ có sự cố gì đó xảy ra.

“Oa... Hình như chị đã chọn nhầm chuyên ngành rồi.”

Yoona lấy từ túi xách hình vuông của mình một chiếc gương cầm tay rồi nhét nó vào tay Sang Woo, sau đó cô quay đi lục lọi gì đó trong chiếc thùng nằm ở góc phòng thực hành. Cậu yên lặng nhìn cô lôi ra một đồng những thứ chẳng đâu vào đâu rồi nhẹ nhàng nâng chiếc gương lên.

‘Mình còn chẳng biết là khác ở điểm nào.’

Sang Woo quan sát thật kỹ hình ảnh phản chiếu trong gương, thế nhưng ngoài phần trán bị lộ ra một chút thì quả thật cậu không cảm nhận được điều gì khác biệt. Trong lúc Sang Woo còn đang mải mê nhìn ngó thì Yoona bỗng ném về phía cậu một đôi giày. Đó là một đôi giày bệt màu nâu không có dây buộc.

“Size giày của em là bao nhiêu? Nếu vừa thì đi đôi đó thử xem.”

“Nhưng đây đâu phải giày của em.”

“Cứ đi vào đi.”

Sang Woo đành cởi đôi giày thể thao màu đen của mình ra, lần lượt để từng chiếc xuống dưới bàn học rồi xỏ chân vào đôi giày bệt mà Yoona đưa cho. Tuy có hơi rộng một chút nhưng như thế này vẫn có thể coi là vừa vặn. Yoona lấy thỏi son dưỡng trong ngăn bàn của Jae Young rồi thoa lên môi Sang Woo. Vừa làm cô vừa cần nhàn tại sao sang hè rồi mà môi cậu lại nứt nẻ

thê này, cứ như đó là lỗi lầm của cậu không bằng. Xong xuôi đâu đó, cô ra lệnh cho cậu mau đứng lên.

Sang Woo nhòm người dậy với suy nghĩ mình chính là một tên ngốc. Yoona khoanh tay trước ngực và sẫm soi cậu một lượt từ đầu đến chân. Sau đó cô ngồi xuống xắn gấu quần cậu lên để lộ ra phần cổ chân.

“Ồn cả rồi. Giờ chỉ cần thêm một món trang sức nữa thôi thì phải gọi là hoàn hảo luôn...”

Nói xong, cô phi như bay về phía bàn học của mình, mở ngăn kéo ra, sau đó quay lại với một đồng vòng cổ và nhấn được chọn lọc từ hằng hà sa số những thứ linh tinh của mình.

“Em không đeo mấy thứ này đâu.”

“Nhưng em nhìn đi, cực ngầu luôn ý?”

Sang Woo nhìn mặt dây chuyền hình đầu lâu mà chỉ biết cau mày. Yoona nhìn nét mặt của cậu xong thì ném hết mấy thứ còn lại xuống mặt bàn, chỉ để lại duy nhất một chiếc vòng tay bằng bạc trơn không có họa tiết gì. Cô tháo đồng hồ điện tử trên tay Sang Woo ra, quăng vào trong balô rồi đeo vòng tay vào vị trí đó. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Yoona liền gật gù:

“Máu trong người Jang Jae Young quả này chắc sẽ trào ngược mất.”

Yoona lôi từ trong túi ra chiếc điện thoại vỡ màn hình nhưng chủ nhân của nó dường như chưa từng có suy nghĩ mang đi sửa, cô tranh thủ chụp liên tục vài tấm. Tách, tách. Sang Woo đứng xiêu vẹo với cánh tay khoanh trước ngực, sau đó cậu quay sang nhìn chằm chằm về phía Yoona.

“Em đã làm theo mọi lời chị nói còn gì. Giờ thì mau giải thích đi.”

“Chiến lược... Vừa nãy em gọi là cái gì ý nhỉ? Tóm lại đây là một giải pháp có tính chiến lược cực kỳ xuất sắc đó Chu Sang Chu.”

“Gì cơ ạ?”

“Những người như chúng ta cũng phải có cách giải quyết của riêng mình chứ đúng không? Em hoàn toàn có thể phản công cơ

mà. Bắt đầu từ giây phút này, em đi đâu thì đi làm gì thì làm, ăn tối xong thì 8 giờ tối nhất định phải có mặt ở Yeonseok-dong, sau đó cứ vào đại một quán bar nào đó rồi uống rượu, việc còn lại để chị lo.”

“Nhưng tại sao tự nhiên em phải đến Yeonseok-dong uống rượu ạ?”

“Ở đó có nhiều quán bar ồn áp lắm. Em cứ làm theo những gì chị bảo đi. Sau đó nếu Jang Jae Young có gọi điện thì phải ngó lơ khoảng hai lần rồi mới được nhắc máy. ‘Anh không hề cho em cảm giác chắc chắn nên em đến đây để thay đổi tâm trạng.’ Em mà trả lời như vậy xong thì đảm bảo cậu ta sẽ làm loạn lên hỏi em đang ở đâu và dáo dác chạy đi tìm cho mà xem. chiến lược này đã được kiểm chứng đến 99%.”

“Sai số là khoảng bao nhiêu ạ?”

“Em làm ơn đừng hỏi mấy câu kỳ lạ như vậy nữa có được không?”

Sang Woo chớp chớp mắt với nét mặt vô cùng hoang mang. Tức là cứ đến đại một nơi nào đó uống rượu là có thể gặp được Jae Young á? Yoona chỉ nói về cách thực hiện chiến lược và kết quả mà nó mang lại chứ không hề giải thích gì về phương thức hoạt động của nó.

“Nếu em làm vậy thì anh ấy sẽ đến ạ?”

“95%.”

“Ban nãy chị vừa bảo là 99% cơ mà. Sao tự nhiên xác suất thành công lại bị tụt đi như thế?”

Yoona bày ra biểu cảm phiền phức, thế nhưng đây lại là một vấn đề vô cùng quan trọng đối với Sang Woo.

“Chỉ là lỡ như thôi, lỡ như rơi vào từ 1% đến 5% còn lại, anh ấy đã chán ghét em nên không đến thì em phải làm sao?”

Biểu cảm của Yoona đúng là vô cùng đa dạng. Lần này cũng thế, gương mặt cô biến hóa kịch tính đến mức thần kỳ. Nhìn cô giống như đang muốn khóc lắm rồi, vậy mà ngay sau đó lại tươi cười rạng rỡ.

“Vậy thì khi đèn đỏ em cứ tìm một anh đẹp trai hoặc một chị đẹp gái nào đó rồi yêu cầu họ mua rượu cho em. Vứt Jang Jae Young luôn đi, vứt ngay lập tức.”

Sang Woo gật gật đầu và ngồi xuống vị trí của mình. Cậu gượng gạo đối mặt với chàng trai lạ lẫm đang phản chiếu trên màn hình máy tính tối đen vì ở trong chế độ Saving Mode.

Yoona đột ngột loan báo âm ĩ rằng mình phải rời đi ngay, cô vỗ nhẹ lên lưng Sang Woo rồi nói:

“Cố lên nhé Chu Sang Chu. Yêu đương vốn dĩ là một chuyện kinh khủng như thế đấy.”

“Nhưng em có đang yêu đương đâu ạ.”

“Nhớ là phải ngó lơ khoảng hai cuộc gọi đến nhé. Cậu ta mà giận điên lên thì đáng sợ lắm. Chị đi đây.”

“Cảm ơn chị đã giúp đỡ. Chúc chị phòng vấn thành công.”

Yoona mỉm cười mà không nói gì hết. Cô cầm theo rất nhiều đồ đạc rồi bước ra khỏi phòng thực hành. Sau khi cửa phòng đóng lại, Sang Woo mới hít một hơi thật sâu và mở app xe buýt ra.

“Một giải pháp có tính chiến lược cực kỳ xuất sắc.”

Cậu ghi nhớ tuyến đường và thăm rà soát kế hoạch trong đầu.

Làm việc đến 18 giờ. Ăn tối tại căng tin. Ghé qua nhà cất balô và đánh răng. 19 giờ 20 lên xe buýt. 19 giờ 56 đến Yeonseok-dong. Uống rượu. Ngó lơ hai cuộc điện thoại. Đến cuộc thứ ba thì nhắc máy. Sau đó nói rằng: ‘Anh không hề cho em cảm giác chắc chắn nên em đến đây để thay đổi tâm trạng.’ Cuối cùng là chờ đợi.

Tuy đây không phải là một bàn hướng dẫn đáng tin, nhưng hiện tại cậu cũng chẳng còn cách nào khác. Khi đã bị rơi xuống nước thì dù là một cọng rơm bạn cũng phải cố gắng mà níu lấy thôi.

return 0;

Trên app ghi rằng quãng đường cậu đi sẽ mất 36 phút, nhưng vì có tai nạn khiến cho giao thông bị đình trệ nên khi Sang Woo đến nơi thì đã bị muộn mất rồi. Hơn nữa hôm nay cậu đã liếc nhìn chiếc điện thoại cù kỹ của mình quá thường xuyên, cộng thêm việc GPS và ứng dụng bản đồ luôn ở trong trạng thái mở, thành thử pin điện thoại bị tiêu hao gấp đôi so với ngày thường.

Cảm giác bất an trong lòng cậu ngày một lớn dần. Đúng lúc đó Yoona lại đột ngột gọi điện tới. Sang Woo nhận điện thoại ngay lập tức.

“Alô.”

“Em đang ở đâu thế? Chuẩn bị xong cả chưa?”

“Em vẫn đang ở trên xe buýt. Nhưng chắc là em không thể đến nơi vào lúc 8 giờ được đâu, phải làm sao đây ạ?”

“Chưa có liên lạc gì thì không sao cả đâu. Dời lịch xuống 9 giờ nhé?”

“Vâng ạ. 9 giờ thì em đến kịp.”

“Được rồi! Chị cúp máy đây.”

“Khoan đã.”

“Sao thế?”

“Hiện giờ tỷ lệ thành công đang là bao nhiêu phần trăm ạ?”

“100%. Phải ghi nhớ thật kỹ những gì chị dặn đây.”

“Vâng ạ. Em cúp máy đây.”

Sau khi kết nối bị ngắt, hơi thở của Sang Woo bắt đầu trở nên dồn dập. Hành khách quá đông đúc nên bầu không khí trong xe cực kỳ nóng nực. Cậu siết chặt lấy tay cầm, mắt nhìn chăm chăm vào chầm đở đang chậm chạp di chuyển trên bản đồ. Thế nhưng lần này thứ cậu nhận được lại là điện thoại của Jae Young.

“...”

Kế hoạch hành động của cậu còn chưa bắt đầu mà, chuyện quái gì đang xảy ra thế này? Hay là Yoona đã phản bội cậu rồi? Sang Woo nắm chặt lấy điện thoại và không làm ra bất cứ hành động gì khác. Cuộc gọi đến từ Jae Young cứ thế kéo dài thêm một lúc lâu, nhưng ngay khi nó vừa mới kết thúc thì một cuộc

gọi khác lại ập đèn. Sang Woo sợ mình sẽ chẳng may nhấc máy nên đã không dám cử động dù chỉ một chút.

Sau khi màn hình hiện lên dòng chữ “2 cuộc gọi nhỡ” thì thông báo có tin nhắn mới bất chợt vang lên.

[Jae Young ㄱ ㄷ ㄹ: Đầu hàng] 19:55

[Jae Young ㄱ ㄷ ㄹ :
Cuộc đời anh không thể choi trò kéo dây với em được.] 19:55

Sang Woo bày ra gương mặt nhăn nhó. Cái tên không bao giờ chịu dùng dấu cách này, tin nhắn gửi đến thật sự khó đọc hết như đồng chữ viết tay của anh vậy. Cậu băn khoăn không biết cụm từ ‘cuộc đời anh’^(*) có phải đã dùng sai rồi hay không, dù vậy cuối cùng cậu vẫn quyết định bỏ cuộc..

[Jae Young ㄱ ㄷ ㄹ :
Anh có chuyện quan trọng muốn nói giờ anh sẽ đến nhà em.] 19:56

Tin nhắn tiếp theo này là điều hoàn toàn có thể giải thích.

‘Nhưng mình đâu có ở nhà.’

Cậu đang trên tuyến xe buýt đi về phía Yeonseok-dong mà. Hơn nữa kế hoạch của cậu còn được chuẩn bị sẵn sàng hết cả rồi. Sang Woo chật vật cắn môi. Sau khoảng một phút lo lắng, cậu liền gọi điện cho Yoona. Chuyện mà bản thân mình không biết thì tốt nhất là nên nhận được tư vấn từ người khác.

“Sao nữa?”

“Anh Jae Young liên lạc lại rồi ạ. Anh ấy nói là đang đến nhà em. Hay là giờ em dẹp luôn cái kế hoạch đó nhé?”

“Không được. Chín lần tùy tiện, một lần đối tốt. Đó là kiểu phương pháp được áp dụng rất nhiều đấy. Em mà làm theo ý mình thì sẽ bị chui vào miệng cọp ngay.”

“Chị có chắc chắn không đấy?”

“Em đã nói rằng mình suốt ngày bị Jang Jae Young cuốn theo mà đúng không? Lần này chị sẽ làm mẫu cho em một lần. Cứ ngó lơ điện thoại và làm như những lời chị bảo đi.”

“Nhưng em đã ngó lơ anh ấy hai lần rồi còn gì! Đã qua hai lần mất rồi.”

“Ừng biển, làm ơn Ừng biển đi. Từ giờ cho đến 9 giờ tối đừng hỏi anh gì cho cậu ta cả. Em biết chưa?”

“Em biết rồi.”

Sang Woo thật sự cảm thấy bức bối chết đi được.

“Em vẽ nhà luôn không được ạ?”

“Tuyệt đối không được. Chị cúp máy đây!”

Cũng bởi vì người lên kế hoạch - Choi Yoona - đã khẳng định quá chắc nịch nên Sang Woo không thể giải bày ý kiến của mình. Cuộc điện thoại bị ngắt kết nối, bản đồ chỉ đường lại một lần nữa hiện lên màn hình. Chấm đỏ đã cách nhà cậu một khoảng rất xa rồi.

Chín phút sau, cuối cùng xe buýt cũng tới được Yeonseok-dong. Sang Woo đã tìm hiểu xong xuôi từ trước, ở gần đây có một quán bar mà dịch vụ và không gian đều thuộc hàng tốt nhất. Ngay cả vào những buổi tối ngày trong tuần, con phố này vẫn chật cứng người đến vui chơi, và điều đó khiến tâm trạng Sang Woo tệ đi trông thấy. Những kẻ say rượu va vào vai cậu mà chẳng có lấy một lời xin lỗi, đã vậy còn nhổ nước bọt bừa bãi khắp nơi nữa chứ. Sang Woo cố làm ngơ tất cả những điều khó chịu đó rồi cứ thế bước qua. Bởi vì hôm nay cậu còn một việc quan trọng hơn phải làm.

Quán bar mà Sang Woo đến nằm dưới tầng hầm. Từ biển hiệu trang trí bằng những bóng đèn tròn, cầu thang dẫn xuống dưới tầng hầm, thậm chí đến cả trần nhà trong quán... tất cả đều mang màu đen tuyền. Sang Woo bước qua lối đi tối tăm, một khoảng không gian rộng rãi chìm trong thứ ánh sáng nhập nhoạng hiện lên trước mắt cậu. Có vài người đang đứng một bên nhẩy nhót, một nửa còn lại thì đang ngồi ở bàn uống rượu. Tiếng nhạc điện tử với âm lượng lớn đang mạnh mẽ thoát ra từ những chiếc loa. Đây chính là thể loại mà Jae Young yêu thích, nhưng bài hát này lại không hề có trong playlist của anh.

Sang Woo tiên về phía quầy bar - nơi đang trưng bày rất nhiều loại rượu và bia tươi. Cậu đặt điện thoại và ví xuống mặt bàn, sau đó ngồi xuống chiếc ghế cao đến nỗi chân không thể chạm đất.

“Cho tôi menu.”

Bartender với mái tóc kiểu reggae đưa cho cậu một cuốn menu dài hai trang. Vốn dĩ Sang Woo định uống bữa thứ gì đó thôi, nhưng ở đây có quá nhiều loại rượu khác nhau, đã thế tên gọi của chúng lại còn không hề có tính trực quan, thành ra cậu chẳng biết phải chọn cái gì bây giờ. Cuối cùng Sang Woo lấy điện thoại ra tra cứu nguyên liệu của từng loại cocktail trong menu. Đồ ngọt: Loại, Sinh tố hoa quả: Loại, Coca-Cola: Loại, sau khi gạch bỏ một lượt thì những thứ cậu uống được chẳng còn lại là bao.

“Cho tôi Martini.”

Tra cứu xong thì điện thoại của cậu chỉ còn có 6% pin. Sang Woo bất an tắt máy, 43 phút nữa cậu sẽ mở ra xem lại. Xong xuôi cậu bắt đầu ngồi chiêm ngưỡng kỹ thuật pha chế của bartender.

Sang Woo đã tra cứu thử nên cũng biết đây là thủ rượu được pha trộn giữa Gin và Vermouth theo tỉ lệ 5:1. Cô gái pha chế dùng kim gấp đá ra, thả vào một chiếc ly trong suốt hình chóp nón, sau đó mới đổ rượu vào. Vỏ chanh được bào nhỏ rắc lên phía trên, cuối cùng cô thả một cành ô liu màu xanh vào ly rồi đẩy về phía Sang Woo.

Dưới biểu cảm kinh ngạc của bartender, cậu vừa cầm ly rượu lên đã uống cạn trong một hơi. Thủ rượu đẳng cấp không mang theo chút dư vị ngọt nào lướt qua cổ họng cậu, cảm giác nó mang đến không phải nóng bừng mà là bỏng rất. Vì uống quá nhiều loại rượu nặng gấp đôi soju này trong một hơi mà nhịp tim cậu bỗng không ngừng tăng tốc. Sang Woo muốn uống thêm vài ly nữa. Nếu không thì cậu sẽ lo lắng đến độ không thể đợi đến 9 giờ được mất.

“Cho tôi một ly nữa.”

“Vâng ạ.”

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Anh đợi một lát... 8 giờ 23 phút ạ.”

“Vâng.”

Sang Woo chống cằm chờ đợi, bartender lại một lần nữa pha chế cocktail thuần thực và khéo léo. Vì không thể để bản thân chìm vào cơn say quá nhanh nên ly thứ hai này cậu đã chậm rãi uống từng ngụm một. Sang Woo đã hỏi bartender về thời gian thêm hai lần nữa nhưng vẫn còn hơn 30 phút mới đến 9 giờ.

‘Rốt cuộc mình đang làm cái quái gì ở đây thế này?’

Sang Woo bỗng dần dần cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cậu dường như là một sinh viên đại học có bốn phen phải đặt việc học lên hàng đầu cơ mà. Thế nhưng giờ đây cậu lại ngồi trong một quán bar, mua thứ cocktail chưa đến 100ml với giá 10.000 won. Quần áo lạ lẫm, không gian lạ lẫm, hành động lạ lẫm. Nhu cầu tình dục là cái thá gì mà cậu phải làm đến mức này chứ? Nghĩ đến đây Sang Woo lại tiếp tục uống cạn một hơi, bỏ đẹp cái quyết tâm sẽ uống thật chậm rãi của mình ban nãy.

Lần này cậu có thể cảm nhận được men rượu nóng rực đang đốt cháy cổ họng mình. Cảm xúc bất an và phần nộ cũng đồng thời ngấm vào bên trong cơ thể. Loại rượu giống như thuốc an thần này giúp cho thứ tình cảm đang lên xuống thất thường của cậu dần bình ổn trở lại. Bỗng nhiên Sang Woo cảm thấy mình có chút thanh thoi, cậu xoay ghế một vòng rồi bắt đầu ngo ngoe xung quanh.

Người cao lớn, người gầy gò, người quần áo diêm dúa, người ăn vận giản đơn, người lớn tuổi, người trẻ trung. Trong quán bar này đúng là loại người nào cũng có. Và rồi ánh mắt của Sang Woo chợt dừng lại giữa một đám đàn ông trẻ tuổi.

Cậu đã quan sát chăm chú mà không hề tránh né gì, và nói thật là ở đây chẳng có ai khiến cậu vừa lòng được cả. Thân hình không thô thiển thì lại quá gầy gò, béo ú, tay xấu, giọng nói không hay, dáng đi đáng ghét, điệu cười không đẹp, biểu cảm quá cứng nhắc, bộ dạng hoặc là nhìn như tên ngốc, không thì lại

vô cùng giảo hoạt. Việc tìm được khuyết điểm của đám người đang đi qua đi lại thật sự là quá dễ dàng đối với Sang Woo.

‘Nghĩ lại lần đầu tiên gặp Jang Jae Young, khi đó mình đã cực kỳ ghét anh ấy.’

Quả thật lúc đó chính là như thế. Cậu đã nghĩ Jae Young là một tên khốn đi muộn những bốn mươi phút mà đến một chút cảm giác tội lỗi cũng không có. Thậm chí cậu còn chẳng nhớ nổi bộ dạng của anh vì bản thân cũng không thèm quan sát cho kĩ. Và rồi đột nhiên Sang Woo lại cảm thấy đau đớn. Chẳng biết có phải do men rượu hay không mà nước mắt của cậu cứ rơi xuống liên tục. Chẳng thể kiểm soát được sự giận dữ, tình cảm lên xuống thất thường, rồi còn cả chứng rối loạn cảm xúc. Từ ngày gặp Jae Young, cậu đã mắc phải một đống những triệu chứng kỳ lạ như vậy đây.

Trong lúc Sang Woo đang gọi thêm một ly rượu khác thì bỗng có giọng nói của ai đó đột ngột vang lên.

“Cho tôi một ly giống với cậu ấy.”

Sang Woo quay sang nhìn, đối diện là một người đàn ông đang ngồi xuống hai chiếc ghế đặt cạnh nhau.

‘Đúng là một kẻ bừa bãi.’

Sang Woo vừa lăm bắm trong lòng vừa âm thầm chờ đợi. Bartender đặt ly rượu xuống trước mặt cậu, Sang Woo lập tức nhấp môi uống ngay vài ngụm đắng ngắt. Cơn say nặng nề kéo đến chỉ trong thoáng chốc, cậu mơ màng khép đôi mắt lại. Cả người Sang Woo đổ xuống, tư thế nằm sấp xuống mặt bàn khiến cậu cảm thấy thoải mái hơn một chút. Cũng không biết là Sang Woo đã ở trong tư thế lười biếng cùng hai chân lơ lửng đó mất bao lâu, chỉ là bỗng nhiên có ai đó lại đặt một ly cocktail xuống ngay bên cạnh cậu. Đó là loại rượu trong suốt được trang trí thêm bằng một cành ô liu.

“Không ngờ ở đây lại gặp được một người có sở thích giống mình. Tôi rất vui đó.”

Người đàn ông ban nãy còn cách xa vậy mà giờ đã vừa ngồi xuống bên cạnh cậu vừa lên tiếng bắt chuyện. Sang Woo trả lời

trong tư thế vắn up mặt xuống bàn:

“Tôi uống nó không phải vì tôi thích, mà là vì tôi không thích những món còn lại.”

“Ý tôi không phải là rượu.”

“Vậy thì tôi không hiểu anh đang nói đến cái gì.”

“Cậu đang tìm kiếm đàn ông mà.”

Tên kia cúi xuống thì thào vào tai Sang Woo. Cậu nhăn nhó hỏi lại:

“Sao anh lại biết?”

“Ánh mắt của cậu chỉ nhìn vào đàn ông thôi.”

“Anh đừng có xen vào chuyện của tôi, chuyện này không liên quan đến anh.”

“Sao lại không liên quan? Tôi cũng là đàn ông mà.”

‘Ừ nhỉ.’

Sang Woo bỗng phát hiện ra được một điểm sơ hở không ngờ đến, ánh mắt cậu một lần nữa nhìn về phía người đối diện. Đó là một người đàn ông với mái tóc ngắn được nhuộm sáng màu, quần áo trên người mặc theo phong cách casual. Đôi mắt của anh ta rất to và sáng, nhưng tính cách dường như lại chẳng mấy tốt đẹp. Tuy có dáng người cao ráo, chiếc khuyên tròn trên tai và hình xăm trên cổ là điểm cộng, song dù có nhìn thế nào anh ta vẫn không mang đến cảm giác giống như Jae Young.

“Tôi không thích. Kể từ giây phút này anh đừng có bắt chuyện với tôi nữa.”

Sang Woo lắc lắc đầu rồi lại một lần nữa gục mặt xuống bàn. Cùng lúc đó bên tai cậu cũng vang lên một tiếng cười khẩy. Người bên cạnh án binh bất động hồi lâu. Khi bartender vừa quay sang phía bên trái một lát là anh ta đã lập tức kéo ghế ngồi dính vào Sang Woo.

“Này, cậu quyến rũ thật đấy.”

“Anh đừng có mà muốn nói gì thì nói.”

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Hai mươi ba? Hai mươi tư?”

Đúng là một tên không hiểu tiếng người. Sang Woo định bụng sẽ mặc xác anh ta, chỉ là lần này cậu lại phát hiện hình ảnh một bàn tay đang dần dần tiến lại nơi khóe mắt.

“Đừng có chạm vào người tôi. Cảnh cáo rồi đấy nhé.”

Đã nói đến thế rồi mà cái tên ngồi cạnh cậu vẫn không chịu nghe. Tâm trạng của Sang Woo lúc này không sẵn sàng để bao dung cho mấy kiểu hành động có chấp như thế. Cậu vẫn ngồi yên bất động như cũ, nhưng trước khi những ngón tay của người bên cạnh kịp chạm lên má cậu thì Sang Woo đã tóm lấy tay anh ta rồi bẻ ngoặt về phía sau. Đối phương cũng cố gắng giằng ra, chỉ là Sang Woo thấy vậy lại càng dồn sức siết mạnh hơn khiến cả người anh ta co rúm cả lại, chuỗi phản kháng cũng vì thế mà chấm dứt.

“Tôi đã nói là đừng có đụng chạm gì nữa cơ mà.”

“Á! A a, a! Khoan đã!”

“Tôi sẽ trình báo anh tội quấy rối tình dục.”

“A, tôi sai rồi, sai thật rồi. Cậu bỏ ra đi!”

Sang Woo vừa bỏ tay ra một cái là anh ta lập tức chửi thề liên tục. Để đề phòng trường hợp khẩn cấp, cậu với tay bật nguồn điện thoại lên.

Con số 21:41 hiện trên màn hình khiến đôi mắt Sang Woo mở lớn. Sao đã đến giờ này rồi? Vì mãi mê nốc rượu mà cậu không nhận ra giờ hẹn 9 giờ thoáng một cái đã qua từ lâu. Vừa mở khóa điện thoại cậu đã thấy thông báo của 36 cuộc gọi nhỡ cùng 6 tin nhắn mới. Sang Woo hoảng loạn mở hòm thư ra.

[Jae Young ㄱ ㅁ ㅂ: Em đã ngủ rồi sao? Hay là ốm rồi?] 20:42

[Jae Young ㄱ ㅁ ㅂ: Anh đang ở trước nhà em. Mở cửa cho anh đi mà] 20:44

[Jae Young ㄱ ㅁ ㅂ: Haha, Chu Sang Woo, em chỉ là một đứa trẻ thôi. Sao lại đến Yeonseok-dong hả?] 21:02

[Jae Young ㄱ ㅁ ㅂ: Sang Woo à] 21:06

[Jae Young ㄱ ㅁ ㅂ: Rốt cuộc là em đang ở đâu] 21:30

Thực ra Sang Woo vốn không định khiến anh lo lắng. Chỉ là cậu đã quá mải mê uống rượu để giải tỏa nỗi bất an trong lòng, đã thế trong quán còn không có đồng hồ, điện thoại thì hết sạch pin... tất cả những điều đó đều là cái cớ làm cho cậu chẳng thể để ý đến Jae Young. Mà thật ra Sang Woo cũng không hề muốn để ý đến anh chút nào. Bởi vì sự hiện diện của anh giống như một chiếc gai nhọn dưới lòng bàn chân khiến cậu đau đớn mãi không thôi.

Sang Woo thần thờ nhìn vào màn hình điện thoại, đúng lúc đó lại có một cuộc gọi đến. Khoảnh khắc ấy trái tim cậu giống như sắp ngừng đập đến nơi, cậu nhanh chóng hít một hơi thật sâu, ngón tay nhẹ nhàng chạm lên nút nghe. Điện thoại vừa áp vào tai là đầu dây bên kia đã vang lên một tiếng thở phào nhẹ nhõm. Những thanh âm hô hấp khó nhọc liên tục truyền đến thông qua thứ thiết bị điện tử trên tay cậu lúc này.

“Rốt cuộc em đang làm cái quái gì vậy?”

Giọng nói của Jae Young vang lên quá rõ ràng khiến Sang Woo nhất thời không biết phải trả lời thế nào cho phải.

“Anh hỏi em đang làm cái gì, có nghe thấy không?”

Thanh âm mà cậu không ngừng nhớ nhung suốt bốn ngày qua giờ đây đang mắng mỏ cậu, hơn nữa bên trong nó còn chất chứa cả sắc thái hoang mang và hỗn loạn. Nỗi nhớ nhung chẳng tốn bao nhiêu thời gian để biến thành sự hờn dỗi. Sang Woo mở to đôi mắt ra và bắt đầu lên tiếng.

“Anh đã làm được gì tốt đẹp mà lại nổi giận với em?”

“Tại sao em lại đến chỗ đó?”

“Chính anh là người đã lặn mất tăm còn gì. Em đã liên lạc với anh nhưng anh lại ngó lơ.”

“Vậy nên em đã mặc quần áo anh mua cho để đi hẹn hò với người khác hả?”

Từng con chữ trong câu hỏi của Jae Young đều đang chất chứa sự phẫn nộ. Sang Woo im lặng không trả lời. Giờ mà nói “Không phải đâu” thì lại là nói dối. Bởi vì nếu cậu hài lòng với

người đàn ông đèn bắt chuyện ban nãy thì không chừng đã hỏi xin cách thức liên lạc của anh ta rồi.

“Không trả lời anh sao?”

“Anh không hề cho em cảm giác chắc chắn nên em đến đây để thay đổi tâm trạng.”

Ngay khi Sang Woo vừa bật ra câu nói mà bản thân mình học thuộc bấy lâu thì đầu dây bên kia đã vang lên một tiếng “Ha!”, sau đó thì Jae Young tiếp nối bằng một tràng thở dài. Khoảng lặng cứ thế tiếp diễn, bầu không khí giữa hai người nặng nề như một khối sắt vậy.

“Là anh đã đối xử với em tốt quá rồi đúng không?”

“...”

“Khốn kiếp, em đã coi anh như một tên thần kinh chứ gì.”

“Anh đừng có chửi em. Anh tưởng một người không biết chửi thì không thể chửi hả?”

“Em đang ở đâu, mau nói đi. Chúng ta gặp nhau rồi nói chuyện.”

Đây chính là giọng nói mà Sang Woo đã khao khát được nghe suốt mấy ngày qua, thế nhưng khi cuộc điện thoại này kéo dài càng lâu thì sự bức bối trong lòng cậu lại càng dâng cao. Từ trước đến giờ chưa từng có sự xung đột nào xảy ra giữa khao khát được gặp Jae Young và mong muốn không phải nhìn thấy anh. Sang Woo xen vào cuộc sống thường ngày của anh là để có được sự vui vẻ sung sướng chứ không phải là những nỗi buồn cùng sự khổ đau.

“Thế tại sao khi em liên lạc anh lại không trả lời? Anh ghét em rồi đúng không?”

“Nói đi, giờ em đang ở đâu?”

“Em không nói. Anh trả lời em trước đi.”

“Em thực sự muốn bị mắng đấy à?”

Jae Young ngừng lại trong giây lát rồi nhanh chóng nói tiếp.

“Giờ anh đang muốn phát điên lên rồi nên tốt nhất là em đừng có đổ thêm dầu vào lửa nữa. Mau đưa địa chỉ ra đây nhanh

lên.”

Yoona đã cam đoan 100% rằng Jae Young sẽ đi tìm cậu, nhưng cô lại không nói cho cậu biết anh sẽ đến đây trong trạng thái bực bực lửa giận. Đúng là cái tên đã ăn cắp lại còn la làng, đã vậy còn mắc cái chứng không thể kiểm soát được sự tức giận của bản thân. Rõ ràng là anh đã sai trước, vậy mà còn dám nổi giận với cậu. Ngay cả một lời giải thích cũng không thêm nói. Nghĩ đến đây, sự ác cảm bỗng nhiên lại dâng tràn trong lòng Sang Woo.

“Ngay cả khi em có khen anh đẹp đi chẳng nữa thì mọi chuyện cũng có giới hạn thôi nhé. Anh cứ cứ xử tùy tiện như vậy thì em biết phải làm thế nào? Cái đầu này giống như sắp nổ tung đến nơi rồi.”

Những câu nói độc mồm cứ thế tràn qua kẽ răng cậu. Jang Jae Young, Veggie Venturer, Bạn giường, Du học. Đạo gần đây hàng loạt con sông thử thách nói tiếp ập đến đã cao đến nỗi Sang Woo không thể cang đáng nổi nữa. Dù có dùng mọi cách để cố gắng hít thở thì bản thân cậu cũng sắp chết đuối đến nơi rồi. Sang Woo cảm thấy vô cùng oan ức, cậu có làm ra chuyện gì có lỗi đâu cơ chứ.

“Anh tức giận, anh biến mất, anh mắng em, một tên xấu xa.”

“Này!... Chu Sang Woo!”

“Đằng nào rồi anh cũng sẽ rời khỏi đây thôi. Chết tiệt! Khốn nạn.”

“Rót cuộc là em đang ở đâu! Anh đã hỏi bao nhiêu lần rồi hả?”

“Đừng có hét lên với em!”

Bởi vì quá giận dữ nên Sang Woo định ngắt máy luôn, nhưng chưa kịp làm gì thì điện thoại bỗng hết pin, màn hình cũng đã tối đen như mực. Mang theo tâm trạng tuyệt vọng, cậu gần như đã ném điện thoại xuống mặt bàn.

Bartender bắt được ánh mắt của Sang Woo từ xa nên đã tiến lại gần, cậu liền gọi thêm một ly rượu nữa. Ly này là ly thứ bao nhiêu rồi nhỉ. Từ trước đến nay cậu chưa từng thất bại trong

việc đêm sô, nhưng lần này đúng là không thể nhớ nổi. Bụng dạ vô cùng khó chịu, đầu óc choáng váng quay cuồng. Hình ảnh bartender đang pha chế đồ uống trước mắt cậu cũng chỉ có thể hiện lên lơ mơ.

Đang nghĩ đến đó thì một ly rượu đã được đưa đến chỗ cậu. Sang Woo uống thứ chất lỏng trong suốt ấy mà trong đầu không có bất cứ suy nghĩ đặc biệt nào. Và rồi một gương mặt phiền phức hiện lên, ly rượu trên tay cậu liền vơi đi một nửa.

“Chết tiệt... Bực mình chết đi được.”

Cậu đặt mạnh chiếc ly xuống mặt bàn. Thứ này đâu phải là rượu mà cậu đã gọi. Người đàn ông ngồi bên cạnh Sang Woo vươn người tới. Cậu lấy một tờ 10.000 won ra khỏi ví rồi đặt trước mặt anh ta, người đàn ông nhìn cậu với biểu cảm vô cùng mơ hồ.

“Tính cách của cậu đúng là dữ thật đấy.”

Sang Woo ngó lơ lời anh ta nói. Ly rượu của cậu vẫn còn một nửa thì một ly rượu khác vừa gọi lại được đưa thêm đến. Nếu uống hết chỗ rượu này thì đêm nay cậu sẽ chết mất. Nghĩ đến đây, Sang Woo bỗng nắm vật xuống bàn, nhưng không ngoài dự đoán, giọng nói của Jae Young lại vang lên trong tâm trí và bắt đầu hành hạ cậu khổ sở.

‘Bực mình quá, con mọe nó nữa.’

Dòng suy nghĩ của Sang Woo thay đổi, cậu uống cạn một hơi hết sạch ly rượu đã vơi nửa trước mặt. Người bên cạnh sau một hồi yên tĩnh lại lần nữa làm ra những hành động phiền phức.

“Cậu bao nhiêu tuổi?”

“Thông tin cá nhân.”

“Là sinh viên hả?”

“Thông tin cá nhân.”

“Sao lại đi tìm đàn ông?”

“...”

“Tại sao nào, để mở rộng chỗ bên dưới à?”

Sang Woo thở dài nhìn sang phía bên trái. Cậu cũng không hiểu vì sao mình lại rơi vào cái hoàn cảnh bị quấy rối tình dục bởi thứ rác rưởi này nữa. Tình huống hiện tại đúng là thảm hại đến nỗi Sang Woo phải bật ra một nụ cười khẩy.

“Giận quá hóa cười, em quyền rũ thật đấy.”

Lời anh ta nói ra khiến tâm trạng của Sang Woo một lần nữa trở nên tồi tệ.

‘Gương mặt thì đáng yêu. Khi cười còn đáng yêu hơn.’

Giọng nói của Jae Young vang lên từ sâu bên trong ký ức. Bón con quái thú mang tên Khó chịu, Buồn bã, Phẫn nộ, Bực mình đang bám đuổi cậu mấy ngày gần đây lại bắt đầu nhảy cẫng lên giống như phát điên. Sang Woo đưa lòng bàn tay lên xoa xoa gương mặt, để rồi sau đó phải giật mình ngạc nhiên. Hai bên gò má cậu lúc này nóng rực hệt như một chiếc vỉ nướng.

“Người yêu mà em vừa nói chuyện cùng ban nãy phải đi đâu xa à? Nhập ngũ sao?”

‘Tên khốn này.’

Đám quái thú bên trong cậu đồng loạt hướng tiếng gầm gừ của mình về phía người đàn ông xa lạ kia. Anh ta thì biết cái quái gì mà cứ nói oang oang khiến cho tâm trạng của cậu tệ đi trông thấy như vậy chứ. Sang Woo ghét phải phản bác rằng Jae Young và cậu không phải là người yêu, lại càng không muốn thừa nhận chuyện chẳng bao lâu nữa anh sẽ thật sự rời khỏi nơi này.

“Sao anh cứ nói chuyện không dùng kính ngữ thế.”

“Xin lỗi em.”

Người đàn ông này cụp đuôi nhanh hơn Sang Woo tưởng. Cậu cầm ly rượu chưa uống ngụm nào của mình cùng với đó đặc cá nhân di chuyển tí xuống chiếc ghế cuối dãy, anh ta thấy vậy cũng bám theo rồi ngồi ở vị trí cách xa cậu một chút.

“Này.”

“...”

“Hình như anh đã hơi vượt quá giới hạn rồi. Nhưng vì em đúng là kiểu người anh thích nên anh mới như vậy. Nếu đã

khiến em không vui thì anh xin lỗi.”

Sang Woo ném về phía anh ta một ánh mắt nghi ngờ. Người đàn ông chìa tay ra nhưng cậu cũng chẳng buồn bắt lấy.

“Em là sinh viên đúng không? Anh năm nay ba mươi tư tuổi, hiện đang kinh doanh tự do, có thu nhập ổn định. Anh chắc chắn sẽ đối xử tốt với em, em có thể suy nghĩ đến chuyện hẹn hò với anh không? Yên tâm là anh sẽ không chơi trò biệt tích với em đâu.”

Thái độ của người đàn ông bỗng trở nên trịnh trọng như thể đang hy vọng điều gì đó. Chỉ tiếc là Sang Woo vẫn không hề có ý định thay đổi suy nghĩ.

“Tôi không thích.”

“Lý do là?”

“Tôi là người rất thích mặt đẹp. Giọng nói phải hay, vẽ tranh phải giỏi, ngoài ra còn phải biết trượt ván, biết chơi bóng rổ, và nhất định phải hai mươi bảy tuổi.”

Nói xong thì Sang Woo nhấp ngay một ngụm rượu. Người bên cạnh lăm băm với dáng vẻ cạn lời.

“Tên nhóc này không bị điên đấy chứ?”

Cậu say rồi. Thật sự rất say. Say đến nỗi có thể tự mình cảm nhận được điều đó luôn. Sang Woo uống nốt chỗ rượu còn lại, người đàn ông phiền phức bên cạnh cuối cùng cũng chịu biếng mắt. Do kế hoạch đã thất bại một cách thảm hại nên cậu quyết định sẽ về nhà.

Sang Woo định bụng sẽ vào nhà vệ sinh rồi quay lại thanh toán, nhưng vì hai người phụ nữ nói tiếng Anh cứ bám theo không rời mà thời gian của cậu đã bị trì hoãn. Cậu vốn rất tự tin với kỹ năng đọc hiểu và ngữ pháp tiếng Anh của mình, duy chỉ có việc trò chuyện giao tiếp là vẫn vô cùng khó khăn, mặc cho cậu có cố gắng nhiều đến thế nào. Chưa kể nhạc nhẽo trong quán còn được mở với âm lượng quá lớn, khiến cho Sang Woo không thể nghe rõ bất cứ âm thanh nào khác. Hai người phụ nữ giờ điện thoại ra rồi liên tục hỏi han về vấn đề gì đó, thế nhưng cậu cũng chỉ đành lực bất tòng tâm.

Sang Woo đáp lại bằng một từ “Sorry” rồi lấy thẻ ra từ trong ví, kẹp nó cùng hóa đơn rồi đưa cho bartender.

“Anh đưa nhầm thành chứng minh thư rồi.”

“Xin lỗi.”

Sau khi sửa chữa xong lỗi lầm thì cô gái bartender mỉm cười thanh toán. Số tiền hiện trên hóa đơn là 42.000 won. Rõ ràng cậu chỉ uống loại rượu 10.000 won thôi mà, chỗ tiền còn lại từ đâu mà ra vậy? Chưa hết, tại sao trên hóa đơn lại còn ghi cả số điện thoại cùng với ký hiệu hình mặt cười nữa? Hàng loạt nghi vấn cứ thế hiện lên trong tâm trí Sang Woo, tuy nhiên vì đầu cậu lúc này đang đau như búa bổ nên cậu đã hoàn toàn từ bỏ việc động não.

Vừa đứng lên là cả cơ thể Sang Woo bỗng chốc lão đảo. Cậu men theo bức tường rồi chật vật di chuyển từng bước, chỉ là cuối cùng vẫn không thành công, Sang Woo tựa lưng vào một góc nhỏ, cả người cứ thế dần dần trượt xuống. Đôi mắt cậu khép lại, cơn buồn ngủ dường như cũng đang kéo đến. Khi cậu tỉnh dậy thì âm nhạc vang lên trong quán đã đổi thành bài khác, người tới kẻ lui cũng đông đúc hơn ban nãy rất nhiều.

‘XFreud, không nhớ album thứ mấy, không nhớ tên album là gì, không nhớ track thứ bao nhiêu, tên bài hát: Silence.’

Sang Woo ngồi bệt trên nền nhà, mặc kệ cho tiếng nhạc uỳnh uỳnh trong quán xuyên qua cơ thể mình. Jae Young đã từng bật bài hát này bằng điện thoại để giết thời gian khi hai người làm việc trong phòng thực hành. Và mới bốn ngày trước thôi, giai điệu này cũng từng vang lên trên xe khi họ cùng nhau đến ven sông Hàn.

‘Sang Woo à.’

Tâm trạng của Sang Woo tựa như muốn òa khóc ngay lập tức, gương mặt cậu lúc này đã nhăn nhó hết cả lại.

‘Sang Woo à.’

Cậu không thể nhớ nổi lý do tại sao hai người lại cãi nhau hay bản thân vì đâu lại cảm thấy bất mãn.

‘Sang Woo à.’

Lúc này cậu chỉ cảm thấy nhớ anh mà thôi.

Sang Woo bật dậy, tóm lấy một nhân viên phục vụ rồi hỏi mượn điện thoại trong quán. Thật nực cười khi mà bản thân cậu đã say đến nỗi quên hết tất cả mọi thứ nhưng tám chữ số để gọi cho Jae Young thì lại nhớ vô cùng rõ ràng. Tuy nhiên khi cậu gọi thì máy anh lại đang bận. Sang Woo đành đi ra khỏi quán rượu.

Cậu leo lên những bậc thang bằng cả hai tay và hai chân của mình. Chẳng có lý do gì đặc biệt, Sang Woo làm vậy chỉ vì nó mang đến cảm giác thoải mái hơn mà thôi. Lúc bước xuống phố thì cậu lại lựa chọn dựng thẳng lưng lên và đi đứng bình thường. Giờ cậu phải bắt xe buýt ở phía đối diện ga tàu điện ngầm. Nhưng Sang Woo lại chẳng nhớ nổi ga tàu điện ngầm nằm ở đâu, bàn chân cậu chạm đất hoàn toàn là dựa vào bản năng.

‘Phiền phức quá, hay là mình bắt taxi nhỉ.’

Tiêu hết khoảng 40.000 won vào việc uống rượu (không nhớ ra được giá cả cụ thể), mà giờ cậu còn dám nghĩ đến chuyện đi taxi sao? Hôm nay đúng là một ngày lãng phí tiền bạc mà chẳng thu được chút lợi ích nào.

Rõ ràng Sang Woo đang đi bộ, vậy mà thoáng một cái cậu đã ngồi xuống một băng ghế tự lúc nào. Cậu cũng chẳng biết tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy nữa. Chỉ là sau khi tình tảo hơn một chút thì đã có ai đó ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Đúng là có duyên thật đấy.”

Đối phương làm ra dáng vẻ quen biết cậu, nhưng đây là lần đầu tiên Sang Woo nhìn thấy khuôn mặt này. Cậu cũng chẳng còn hơi sức đâu để hỏi anh ta là ai nữa nên cứ thế lờ đi luôn.

“Cậu sinh viên có tính tình tồi tệ, không ngờ chúng ta lại gặp nhau lần nữa rồi.”

Nghe đến đây Sang Woo mới lờ mờ nhận ra người đàn ông này là ai. Cậu quay sang chạm mắt với người đối diện, quả thật đúng là cái tên nhuộm tóc sáng màu trong quán rượu ban nãy.

“Giờ em đang cần đối tượng đúng không?”

Anh ta nói chuyện dịu dàng như thế hoàn toàn thấu hiểu được phiền não của cậu lúc này. Thật lòng Sang Woo cũng khó mà phản bác nổi nên đã trả lời bừa cho xong:

“Tôi không đến mức nghiện chuyện đó đâu, chỉ là đang muốn thử bản thân mình một chút thôi.”

“Nhưng trong đôi mắt xinh đẹp của em đang viết rõ ràng: ‘Tôi đang sắp chết vì cô đơn rồi.’ kia kìa.”

“Vậy thì sao chứ?”

“Về nhà chú(*) đi. Xe đậu ở ngay kia thôi.”

“Tội lái xe uống rượu”

“Thì gọi lái xe thuê.”

Sang Woo dần dần trở nên cạn lời. Trong cái hiện tại stress đến cực độ này, quả thật cậu đang rất cần loại cảm xúc khoái lạc mà Jae Young thường mang đến. Thế nhưng chẳng lẽ cậu lại biến chất tới nỗi chịu đến nhà một người đàn ông xa lạ và làm ra chuyện xác thịt với anh ta sao.

‘Dù sao thì mọi chuyện cũng hỏng bét cả rồi.’

Nếu suy nghĩ kĩ lại thì kể từ cái ngày cơ thể của cậu và Jae Young hòa quyện vào nhau, Sang Woo đã chính thức bước chân trên con đường sai trái rồi. Anh đã dụ dỗ cậu rằng làm như thế có thể giải tỏa được dục vọng, vậy mà cuối cùng hiệu quả lại trái ngược hoàn toàn. Sau một vài đêm lăn lộn cùng nhau, ham muốn của cậu chẳng những không dịu đi mà còn ngày càng trở nên kích động hơn. Khoái cảm mãnh liệt đã thâm nhập sâu sắc vào cuộc sống thường ngày của Sang Woo. Hiện giờ cậu đã không thể quay lại thời điểm mà bản thân còn mù mờ về đàn ông nữa rồi.

Đã làm được với một người thì người thứ hai có gì mà không thể? Jae Young rồi cùng sẽ biến mất khỏi cuộc đời cậu mà thôi. Khả năng cậu phải đi tìm một đối tượng mới là rất cao, vậy nên nếu đẩy giai đoạn đó lên sớm một chút cũng có vấn đề gì đâu?

“Anh... có giỏi không?”

Câu hỏi đó đột nhiên buột khỏi miệng Sang Woo. Nội tâm cậu cũng rất sốc vì bản thân mình có thể phát ngôn ra một câu như vậy, nhưng trong cái hoàn cảnh mà nếu mượn lời Jae Young thì phải dùng từ “lộn xộn” để miêu tả, câu nói ấy lại chẳng có vấn đề gì hết. Người đàn ông bên cạnh nghe thấy vậy cũng chỉ nở một nụ cười, nửa thân trên của anh ta bắt đầu dán lấy Sang Woo. Mùi rượu, thuốc lá và nước hoa hòa trộn vào nhau xuyên qua khứu giác cậu. Thực ra dạo gần đây Sang Woo đã không còn ghét ba loại mùi hương đó nữa, vậy mà hiện tại chúng lại khiến cậu cảm thấy vô cùng nôn nao. Cũng chính vì lý do đó mà cậu phải tách khỏi người đàn ông kia xa một chút.

“Số lượng những đứa trẻ mê mẩn chuyện chơi đùa với anh phải nhiều cỡ một xe tải đấy. Thử mùi vị một lần thì sau này đừng có mà nghiện nhé. Anh đây ghét bị bám dính lắm.”

“Nếu tôi làm thử mà mức độ thỏa mãn không cao thì anh bồi thường cho tôi bằng cách nào?”

“Thì em cứ thử đi rồi cho hăng nói. Vì em mà anh thành ra như thế này rồi, em phải chịu trách nhiệm đi chứ.”

Nói đoạn anh ta chỉ vào phần khóa kéo đang nhô lên trên chiếc quần bò của mình, bàn tay cũng theo đó mà tiến về phía gò má Sang Woo. Chỉ có điều những ngón tay ấy lại đang run lẩy bẩy như thể chủ nhân của nó bị mắc chứng run tay. Cảm giác không thoải mái khi cơ thể bị đụng chạm khiến Sang Woo khó chịu đến nỗi sém chút nữa là sử dụng đến bạo lực.

Người bên cạnh ngồi dính sát vào hông Sang Woo, nhìn cái tư thế này thì có vẻ như anh ta đang muốn hôn cậu rồi. Suy nghĩ muốn chạy trốn chợt lóe lên trong đầu cậu, thế nhưng cuối cùng Sang Woo lại quyết tâm cho anh ta một cơ hội để thử xem mọi chuyện sẽ về đâu. Chỉ là thử nghiệm thôi mà, biết đâu tất cả lại ổn thỏa thì sao. Đôi mắt cậu nhắm chặt lại, người đàn ông kia vừa cười vừa nhận xét cậu đúng là “Ngây thơ thật đấy”.

Sang Woo đã kỳ vọng rằng lòng bàn tay đối phương sẽ nhẹ nhàng chạm lên gò má mình, vậy mà anh ta lại dùng sức siết chặt lấy cổ cậu. Đôi môi vừa chạm vào nhau là cảm giác chán ghét đã dâng trào trong lòng Sang Woo. Từng âm thanh ứ át

vang lên từ cánh môi người đàn ông, những ngón tay bên dưới cũng bắt đầu ma sát lên cái thứ đang không hề hưng phấn của cậu.

‘Mình chưa từng trải qua thứ gì tệ hơn thế này.’

Cậu cố gắng xoay đầu né tránh đầu lưỡi của anh ta, nhưng cuối cùng vẫn bị tóm gọn. Người đàn ông vừa phát ra những thanh âm rên rỉ vừa liếm láp nước bọt của Sang Woo. Chiếc lưỡi đang thò vào trong cổ họng khiến cậu thật sự cảm thấy buồn nôn. Sang Woo đẩy anh ta ra, tâm trạng lại một lần nữa chìm trong khó sở. Cậu biết đi đâu để tìm được một bạn giường giống như Jang Jae Young đây, tương lai trước mắt lúc này đúng là toàn một màu đen.

“Thứ của anh đã bức bối khá lâu rồi. Anh có thể ân em ngay tại đây được không?”

“Anh nói cái quái gì kỳ lạ vậy. Tôi cũng đâu phải hoa quả mà ăn hay không ăn.”

Người đàn ông lại một lần nữa sát lại gần Sang Woo, chiếc lưỡi liếm dọc quanh vùng cổ của cậu, cánh môi thì tựa như đang hút lấy da thịt. Cậu biết có một người cũng rất thích làm ra những hành động tương tự, nhưng cảm giác mang đến quả thật là khác nhau một trời một vực. Sang Woo cứ mãi u sầu ủ dột như thế, phải đến tận khi bị người đàn ông kia cắn mạnh xuống cổ thì thần trí của cậu mới quay trở lại. Cậu hất bàn tay đang lẩn mò kéo khóa quần của mình rồi đẩy người anh ta ra xa một đoạn.

“Dừng lại đi, tôi đau.”

“Có phải em bị liệt dương không?”

“Được thế thì đã tốt.”

Sau khi tiến hành thử nghiệm xong, Sang Woo nhắc người rời khỏi băng ghế. Cậu dùng mu bàn tay lau đi nước bọt còn dính trên cổ và cảm mình rồi nói:

“Anh không phải gu của tôi. Tôi đi đây, lần này thật sự đừng có bám theo nữa.”

“A... Em cũng phải có chừng mực chứ. Thứ đó của anh đã đến độ sắp nảy ra rồi đây này.”

Sang Woo bước đi nhanh, người đàn ông kia vẫn cứ bám theo với biểu cảm khó chịu. Có vẻ như tên này đang hết chuyện để làm thì phải.

“Em nghiêm túc đấy à? Chúng ta dừng ở đây sao?”

“Biết làm sao được, tôi không thích anh.”

“Em đang không thể quên được người củ cơ mà? Cái tên ấy phải rời đi đâu đó còn gì. Đã vậy rồi thì em phải tìm cho mình người mới chứ.”

Anh ta lại một lần nữa chạm vào nỗi đau trong lòng Sang Woo. Bị cảm giác mệt mỏi choán lấy tâm trí, cậu chỉ tay về phía người đàn ông:

“Anh đừng có làm tôi nổi điên. Tôi cảnh cáo rồi đấy nhé.”

“Nghe mà xem, nghe mà xem... Em nghĩ là nếu chúng ta đánh nhau thì em thắng được chắc?”

“Tôi có đai đen tứ đẳng.”

Để đề phòng cho những tình huống như thế này, mẹ Sang Woo đã gửi cậu đến võ đường Taekwondo trong suốt tám năm ròng. Tuy bản thân chẳng mấy khi sử dụng bạo lực nhưng cậu cũng không hề thuộc kiểu nam sinh yếu đuối đâu. Nếu không có luật pháp thì người đàn ông này hiện giờ đã bị cậu cho nằm đo ván rồi.

“Tên khốn nhà cậu mới được người ta tán tỉnh có một chút mà đã không biết sợ là gì rồi nhỉ.”

Đúng là một kẻ phiền phức. Chỉ được cái nói mồm là giỏi thôi chứ đến một nụ hôn còn chẳng làm nổi ra hồn. Giờ mà có thể khiến cho anh ta ngậm miệng lại thì dù có phải mất thêm 10.000 won nữa cậu cũng chịu.

“Khi muốn loại bỏ một kẻ nào đó thì bản thân phải là người xuất chiêu đánh trước. Tóm lại là thỏa thuận này tôi sẽ không tham gia. Đó là chuyện trước nay tôi chưa từng làm bao giờ.”

Sang Woo vừa nói ra lý lẽ của mình vừa rảo bước thật nhanh. Người đàn ông tóm lấy cổ tay cậu lôi kéo, cả cơ thể Sang Woo bị xoay một vòng về hướng ngược lại. Cậu bực mình nhìn anh ta, nắm đấm tung lên chỉ còn thiếu một chút nữa thôi là trúng mắt đối phương. Sau khi cúi người đề né được sự tấn công của Sang Woo, cánh tay người đàn ông huơ một vòng lớn giữa không trung, dáng vẻ cùng vì thế mà lão đảo không vững.

‘Đã nói đến vậy rồi mà còn dám xông vào, đúng là một tên hết thuốc chữa.’

Sang Woo nhanh chóng ngó nghiêng một vòng, xung quanh không có ai làm chứng cho chuyện vừa xảy ra cả. Đây là tình huống nhất định phải trình báo cảnh sát nhưng điện thoại của cậu lại sập nguồn mất rồi. Tuy vậy cậu vẫn còn có hai sự lựa chọn khác. Hoặc là đánh cho tên này một trận hoặc là chạy trốn ngay lập tức.

“Tâm trạng của tôi lúc này không khác gì một tên điên đâu. Ngày tháng oát kia, nếu đã không quan hệ thì chúng ta đánh đấm một trận đi.”

Giờ cậu chỉ cần đánh gâ này một phát thôi rồi bị cảnh sát bắt được thì sẽ thành lỗi đến từ cả hai phía mất. Nghĩ đến đây, Sang Woo quyết định chọn cách thức an toàn hơn. Nhưng khi cậu vừa mới bắt đầu bỏ chạy được vài bước thì cái tên kia đã vừa chửi thề vừa vội vàng đuổi theo. Mặc dù hai người đều đang ở trong trạng thái say xỉn lão đảo, nhưng cả kẻ đuổi lẫn người chạy vẫn cố gắng dùng hết sức bình sinh của mình. Cuộc truy kích chậm chạp đó cứ thế tiếp diễn, cho đến khi một con đường lớn thừa thớt người qua hiện ra trước mắt Sang Woo.

‘Vậy là có nhân chứng rồi.’

Phía bên kia con đường, tọa lạc ngay bên cạnh ga tàu điện ngầm chính là tấm bảng màu xanh da trời của trụ sở cảnh sát. Giờ Sang Woo đã chẳng còn gì phải sợ nữa, mọi nỗi lo lắng trong cậu đều đã được giải quyết gọn ghẽ.

“Còn không mau đứng lại, tên thần kinh khốn nạn kia!”

Tuy bản thân đã chạy với tốc độ không tể nhưng chẳng bao lâu sau khi nghe thấy tiếng chửi thề, hai chân cậu đã bị vấp vào nhau, cả cơ thể ngã rầm xuống mặt đường. Đầu gối và cẳng của Sang Woo đều chịu va đập, mãi sau cậu vẫn chưa thể gượng dậy nổi. Ngay sau đó, áo phông trên người bị ai đó kéo ngược về phía sau, cả cơ thể cũng bị kéo lê trên mặt đất.

Khi xoay người lại thì trước mặt cậu chính là gương mặt của người đàn ông ban nãy. Anh ta đang leo lên đùi Sang Woo, nắm lấy cổ áo rồi kéo phần thân trên của cậu phải gượng dậy. Biểu cảm trên gương mặt của gã tràn đầy sự giận dữ, bàn tay thì liên tục vỗ vỗ lên gò má người bên dưới.

“Sao tự dưng lại nổi giận làm gì? Khi anh đây còn cư xử tử tế thì phải ngoan ngoãn đi theo chứ, như vậy thì có phải mọi chuyện đã tốt đẹp rồi hay không?”

“Bên kia là sở cảnh sát.”

“Thì sao? Tao sẽ giết mày rồi đi tù đây, thằng khốn chết tiệt ạ!”

Có vẻ như Sang Woo đã đánh giá quá thấp cơn giận của tên này. Nắm đấm của anh ta giơ lên cao rồi chuẩn bị đập xuống gương mặt cậu, Sang Woo dùng lòng bàn tay chụm lại để chống đỡ toàn bộ sự tấn công ấy. Sau đó cậu vươn tay ra siết chặt cổ họng người phía trên, anh ta hét lên một tiếng đau đớn rồi dùng đầu gối ấn xuống đùi Sang Woo, mái tóc của cậu cũng bị anh ta tóm lấy và giật mạnh. Thật sự là rất đau.

Hai người lăn lộn trên nền đất, trận ẩu đã cũng đã lên tới đỉnh điểm. Xung quanh bắt đầu có những người tùm năm tùm ba xì xào bàn tán và giờ điện thoại lên quay phim. Tuy Sang Woo chưa thực sự ra tay đánh gã đàn ông phát nào, nhưng khả năng cao chuyện này sẽ bị xét vào diện bạo lực từ cả hai phía. Cậu trườn người về phía trước với suy nghĩ sẽ chạy trốn vào trong sở cảnh sát, nhưng cái tên kia lại tóm được eo cậu rồi kéo về vị trí cũ. Sang Woo tuyệt vọng vung chân đá vào không trung.

‘Hay là cho hắn ta đánh một phát để mọi chuyện kết thúc nhỉ?’

“Chết tiệt, thằng khốn!”

Tiếng chửi thề vang lên bên tai khiến cho sự mệt mỏi dâng trào trong lòng Sang Woo. Thật sự là cậu đã vô cùng kiệt sức, hiện tại cậu chỉ muốn buông xuôi tất cả mà thôi.

‘Chết tiệt, muốn đánh thì đánh đi.’

Thứ cảm xúc bức bối bắt đầu len lỏi cuốn lấy Sang Woo. Dù sao mọi chuyện cũng đang ở trong trạng thái tồi tệ nhất rồi, có bị gã này đánh thêm một phát thì cũng chẳng thể trầm trọng hơn được nữa. Mà có khi tâm trạng của cậu còn khá khảm hơn lúc này nếu được nhìn thấy anh ta phải nộp tiền phạt cũng nên.

‘Choi Yoo Choi, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho chị đâu.’

Sang Woo cảm nhận được cơ thể mình đang bị xoay ngược lại, hàm răng cậu nghiến chặt vào nhau. Từ khi sinh ra đến giờ không biết đã từng có ngày nào cậu khổ sở hơn thế này chưa. Thật lòng mà nói, hiện giờ cậu chỉ muốn xóa quách nó ra khỏi dòng chảy thời gian mà thôi.

‘Jang Jae Young, tên khốn nhà anh.’

Trong lòng cậu bùng bùng lửa giận. Không chỉ riêng mỗi ngày hôm nay, vì cái tên lỗi hệ thống Jang Jae Young ấy mà cả cuộc đời cậu đã biến thành một mớ bòng bong. Sang Woo dờ người nhìn gã đàn ông kia giờ nằm đấm lên, đôi mắt cậu nhắm chặt cả lại.

Bốp! Âm thanh do da thịt ma sát vang lên. Thế nhưng Sang Woo lại không hề cảm nhận được sự đau đớn.

Đôi mắt cậu hấp háy tiếp nhận ánh sáng, hóa ra có một người nào đó đang túm lấy cổ tay gã đàn ông. Khi Sang Woo còn chưa kịp nắm bắt được tình hình thì người kia đã đá một cú khiến gã ta bị ngã vật sang một bên, đồng thời cậu cũng vì thế mà phải lăn lộn trên nền đất một lần nữa.

Sang Woo chống tay nằm sấp, từng đợt ho khan cứ thế vang lên không ngừng. Và rồi một đôi giày bệt sạch sẽ bỗng xuất hiện trong tầm nhìn của cậu. Hình dáng bàn chân đang đặt trên nền đường này dường như có chút quen mắt. Mang theo cảm giác hồi hộp xen lẫn cả sợ hãi, Sang Woo chồm chậm ngẩng đầu lên.

Jang Jae Young trong bộ dạng thở hổn hển cùng với ánh mắt đáng sợ chưa từng thấy đang cúi xuống nhìn cậu chăm chăm.

Black

Jae Young chắc chắn rằng những hành động dạo gần đây của Sang Woo đều đang ẩn chứa tình yêu. Thế nhưng rất khó để có thể chỉ ra được linh cảm ấy của anh từ đâu mà có.

Biểu cảm, hành động hay cách nói chuyện của Sang Woo đều đã thay đổi một chút, thậm chí trong giọng nói của cậu cũng có điểm gì đó khác xưa. Dạo gần đây ngay cả khi đứng im không nói chuyện thì trên cơ thể cậu vẫn tỏa ra thứ mùi hương khiến cho Jae Young ngây ngất đắm say.

Mặc dù mối quan hệ này đã được bắt đầu theo cách tồi tệ nhất, thế nhưng anh vẫn cho rằng Sang Woo đã leo lên những bậc thang với tâm thế vững chắc để mọi chuyện tồn tại sự trôi buộc như ngày hôm nay, bên cạnh đó tâm hồn và thể xác của hai người họ cũng đã có sự gắn kết mạnh mẽ. Anh đã ngầm đoán định rằng trái tim Sang Woo cũng mang theo những xúc cảm giống như mình, khi cậu thể hiện sự ghen tuông, anh thậm chí còn ôm cậu vào lòng và tán dương như với một đứa trẻ đang chập chững tập đi. Jae Young thật sự đã say mê chìm đắm trong cái cảm giác hai người họ chính là người yêu của nhau. Vậy mà cuối cùng tất cả chỉ là ảo tưởng của riêng mình anh mà thôi.

‘Một khi sữa trong nhà đã hết, con người buộc phải thay đổi khẩu vị ăn uống, nếu không thì phải đến siêu thị mua về.’

Sang Woo, người từng tuyên bố rằng sẽ thay thế anh giống như thay thế một thứ linh kiện máy tính, vẫn chưa từng thay đổi suy nghĩ của mình kể từ cái ngày cậu và anh đi đến thỏa thuận cùng nhau giải tỏa dục vọng. Yoona hình như đã từng dặn anh đừng có trêu đùa một đứa trẻ ngây thơ như Sang Woo đúng không nhỉ? Giờ thì sao nào, chỉ có mình anh là ngây thơ tin vào

thứ ảo tưởng rằng hai người họ thực sự đang ở trong một môi quan hệ yêu đương.

‘Đúng là tên nhóc độc ác. Vậy mà anh còn ngốc nghếch tin rằng em đang dành cho anh một thứ tình cảm sâu sắc lắm cơ đấy.’

Một mặt, Jae Young cảm thấy chán ghét đến phát run với cái lối tư duy thần kinh của Sang Woo khi cậu đối xử với người khác, lúc cần thì ăn, ăn xong thì bỏ, như thể đây là chuyện buôn bán kinh doanh không bằng. Nhưng mặt khác anh cũng nhớ đến câu nói của vài ba người bạn gái cũ trong những lần chia tay đầy sỗ sàng:

‘Anh dường như chỉ hẹn hò với em để nhìn thân thể này mà thôi.’

‘Tên khốn rác rưởi, thứ như anh thậm chí không thể tái chế nổi.’

‘Jae Young à, anh có thực sự yêu em không?’

Vì thân thể thì sao nào, nghe đã thấy tuyệt muốn chết, cổ thích tôi vì tôi ngẫu, vậy mà giờ lại dùng lý do đó để chửi rửa tôi? Bộ cô là Chun Hyang^(*) à, hay là đã mắc chứng lụy tình rồi?

Thế đây, lưỡi dao Jae Young từng dùng để phóng vào người khác giờ lại đang nhắm thẳng về phía anh.

‘Ngay từ đầu chính mày cũng không hề chắc chắn về mọi chuyện còn gì.’

Tiếng nói từ lương tâm vang lên trong lòng anh. Thực ra Jae Young cũng không hề tự tin rằng bản thân mình có thể chiến thắng được phản ứng từ chối mà 100% Sang Woo sẽ thể hiện ra, thời gian hiện tại đã chẳng còn lại là bao, chưa kể anh cũng không thích biến mối quan hệ giữa hai người họ trở nên nặng nề. Với quá nhiều lý do như thế, Jae Young đã đối xử với Sang Woo theo cách không thừa không thiếu. Để rồi giờ đây anh phải trả một cái giá quá đắt.

‘Bình tĩnh nào. Giờ đâu phải lúc mày mất tỉnh táo.’

Jae Young đã vô cùng quyết tâm từ giờ sẽ không lãng vãng lôi kéo xung quanh Sang Woo nữa. Để phòng trừ trường hợp ở sân bay anh sẽ quyến luyện bện rịn một tên chẳng tiếc nuối gì mình, thì hiện tại anh nhất định phải sở hữu một thứ mà theo cách dùng từ của ai đó gọi là “phương án dự phòng”.

Jae Young định bụng sẽ giữ khoảng cách với Sang Woo. Bởi vì bản thân anh đã lún quá sâu vào mối quan hệ này, giờ anh cần phải cách xa ra để có thể nhìn lại mọi thứ. Với cả Jae Young cũng ghét cay ghét đắng cái tuyên bố kể cả khi không có anh thì cuộc đời vẫn tốt đẹp của Sang Woo, vậy nên anh quyết tâm phải thử nghiệm một lần.

Ngày đầu tiên và ngày thứ hai anh vẫn có thể miễn cưỡng chịu đựng được bằng một cách nào đó, thế nhưng đến ngày thứ ba thì mọi chuyện bỗng đột ngột trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

[Baby: Em nhớ anh. Hôm nay chúng ta không thể gặp nhau a?]
21:00

Tuy Jae Young biết rõ rằng bây giờ chỉ cần ấn một cái nút là thứ bên trong quần anh sẽ lập tức bật dậy, nhưng anh vẫn dùng hết sức bình sinh để không chạy đến chỗ Sang Woo. Thời gian qua anh chỉ dám quanh quẩn ở trong nhà xem phim, uống rượu thâu đêm ở những nơi cậu chắc chắn chẳng bao giờ ghé tới, hoặc là đến công viên giải trí cạnh bờ sông để trượt ván suốt nhiều giờ đồng hồ.

Chỉ là, tất cả những việc đó đều không mang theo chút sinh khí nào. Không có Sang Woo ở đây thì dù có làm gì, chơi gì cũng đều nhạt nhẽo đến cùng cực. Kể cả cầm đầu trong băng đảng phạm tội ấy đã đột ngột thả xuống một quả bom hạt nhân, Jae Young chịu trận ho khù khụ giữa làn khói xám mù mịt. Và rồi vạn vật trở nên tối đen như mực. Một tia sét giáng xuống giống như khi nguồn điện bị ngắt khiến cho cả thế giới của anh mất đi mọi sắc màu vốn có. Mới rời xa Sang Woo vốn vẹn có bốn ngày thôi mà Jae Young đã phải gờ hai tay hai chân lên đầu hàng mất rồi.

Nếu có ai đó hỏi anh ngày hôm ấy đã trải qua như thế nào, thì câu trả lời sẽ là: Hệt như đi trên tàu lượn siêu tốc.

Jae Young vốn là người không hề biết đến mấy khái niệm kiểu như kế hoạch hay dự định gì đó. Bởi vì trước nay anh đều sống như vậy. Thật sự là anh đã nhớ Sang Woo đến mức không thể chịu đựng được nữa nên mới quyết định đến phòng thực hành gặp cậu. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Jae Young chọn một

outht gọn gàng mà tên nhóc kia chắc chắn sẽ thích rồi mới lên xe khởi hành. Thậm chí lúc này anh còn muốn mua một bó hoa thắt nơ xinh xắn để tặng Sang Woo. Vừa trên đường đến phòng thực hành, anh vừa sắp xếp trong đầu chuyện hôm nay sẽ phải tỏ tình với cậu như thế nào.

Anh không hề coi em là bạn tình. Anh thích em bằng thứ tình cảm yêu đương nóng bỏng nhất trong trái tim này.

Diễn biến về sau thì anh không đoán ra được nữa. Chắc chắn là Sang Woo sẽ chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi. Cậu sẽ đáp lại anh bằng những câu nói đầy tổn thương và tìm mọi cách để chạy trốn khỏi anh, sau đó một lần nữa biến anh trở thành kẻ thương tích đầy mình. Nhưng dù có phải ép buộc, anh cũng nhất định bắt Sang Woo phải nghe hết những điều mình muốn nói. Nếu làm vậy thì ít nhất sau này anh sẽ không phải nghe mây từ kiểu như “bạn tình” hay gì đó nữa.

Tuy nhiên, khi Jae Young đến nơi thì phòng thực hành lại vắng tanh không một bóng người, tâm trạng chờ mong của anh trong nháy mắt đã biến thành thất vọng. Hôm nay Sang Woo cũng không liên lạc với anh như mọi khi. Anh tìm đến trước nhà cậu rồi đi tới đi lui bên dưới khung cửa sổ đóng kín. Cuối cùng anh còn leo lên tận tầng bốn và áp tai vào khung cửa nhà cậu xem có động tĩnh gì không. Trong suốt quãng thời gian chờ đợi đó, nỗi lo lắng và bất an trong lòng Jae Young cứ ngày một lớn dần.

Đúng lúc đó, một dòng tin nhắn ngắn ngủi kèm theo một tấm ảnh chụp đã được gửi đến điện thoại của anh. Cảm giác hoang đường ngay lập tức đánh mạnh vào đầu Jae Young.

Cái tình huống này có khác gì đoạn cao trào trong mấy bộ phim highteen đâu. Chu Sang Woo, một tên nhóc vốn chỉ biết có đi học và về nhà, giờ lại cố tình mặc quần áo mà anh mua cho để đến một con phố ăn chơi đàn đúm. Đúng là một màn dàn xếp quá tẻ khi anh chỉ dùng mắt thường thôi cũng có thể nhìn thấu được mục đích phía sau. Và trong cái kịch bản rập khuôn ấy, vai diễn được chuẩn bị cho anh chính là một người đàn ông đang chìm trong đau khổ bởi vì ghen tuông và bất an. Ban đầu lúc mới

nhận ra, Jae Young còn cảm thấy chuyện này thật ra cũng khá thú vị đấy chứ.

‘Tên nhóc đó giờ đang ở đâu nhỉ. Chắc là đã đi ăn cơm rồi.’

Anh đã tự chắc mẫm với bản thân mình như thế, chỉ là điều này dường như giống với ước vọng hơn. Bởi vì sau đó Jae Young đã thật sự nổi giận đến cùng cực. Sự dàn xếp chĩnh chu này chắc chắn được lên kế hoạch bởi bàn tay của Choi Yoona (đầu óc Chu Sang Woo đời nào lại nghĩ ra được mấy chuyện như vậy). Trong vai diễn mình đang đảm nhận, trái tim anh đã chông chênh lo lắng và phần nộ theo một cách không thể trung thực hơn. Jae Young đã phải căng mắt ra để tìm kiếm Sang Woo ở mọi ngóc ngách trên con phố Yeonseok-dong. Thậm chí anh còn gọi điện cho Yoona và quát lên rằng nếu chỉ vì sự nhiều chuyện và bao đồng của cô mà giờ thằng bé xảy ra chuyện gì đó thì cô tính làm sao để chịu trách nhiệm đây. Cuối cùng vào lúc 2 giờ sáng, thông qua số điện thoại cố định gọi nhờ đến máy mình, Jae Young mới có thể lần ra tung tích của Sang Woo.

Nơi cậu tới là một quán bar kết hợp với club mà trước đây anh cũng từng có đôi lần ghé qua. Jae Young lục tung từng ngóc ngách bên trong quán và cả nhà vệ sinh, nhưng vẫn không tìm thấy Sang Woo đâu. Anh giơ ảnh ra hỏi bartender thì cô nói với anh rằng ban nãy cậu còn ngồi trong góc quán, nhưng vì uống quá chén nên đã rời khỏi đây trong tình trạng say xỉn rồi. Jae Young dường như không biết mệt mỏi là gì, anh tiếp tục lang thang khắp nơi tìm kiếm Sang Woo. Từ ga tàu điện ngầm đến bến xe buýt, từ đường lớn đến hẻm nhỏ, ngay cả những nơi mà đám say rượu có thể ngã vật xuống anh cũng đã lùng sục qua.

Thế rồi ở một nơi có rất nhiều người bao vây xung quanh, Jae Young cuối cùng cũng nhìn thấy Sang Woo đang vật lộn đánh nhau với một tên côn đồ nào đó. Vào cái khoảnh khắc cảnh tượng ấy vừa chạm vào mắt, cả cơ thể anh đã lao lên ngay lập tức. Jae Young xen vào giữa trận ẩu đã trong tình trạng đầu óc hoàn toàn không suy nghĩ được gì. Khi tình tảo lại thì anh chỉ thấy Sang Woo đang nằm dài dưới đất, còn cái tên khốn vừa ra tay đánh cậu thì đã chạy trốn khỏi nơi đó từ bao giờ. Chỉ cần anh

đền muện một chút thôi là Sang Woo đã bị đánh mất rồi. Dòng suy nghĩ ấy khiến cho bàn tay đang siết chặt thành nắm đấm của anh không ngừng run rẩy.

“Em... tại sao... tại sao...”

Cảm xúc trong lòng Jae Young lúc này đang dâng trào đến mức vượt quá sức chịu đựng, miệng anh cứ mấp máy mãi chẳng thành câu. Anh muốn ôm chặt lấy Sang Woo vào lòng rồi nói anh đã nhớ cậu biết bao, anh muốn nổi đóa lên mắng cậu tại sao lại khiến người khác lo lắng như thế, anh muốn chặt vắn cậu vì lý do gì lại tắt điện thoại đi để anh phải lang thang khắp nơi gạn hỏi và tìm kiếm như vậy, anh còn muốn bình tĩnh hỏi cậu tại sao lại vật lộn đánh nhau với cái tên ban nãy ngay giữa lòng đường nữa. Thế nhưng anh đã bỏ lỡ thời cơ để làm tất cả những chuyện đó. Mọi xúc cảm trong anh cứ xoay vòng vòng đến độ hoa mắt chóng mặt, và trong khi Sang Woo còn đang nhòm người dậy khỏi mặt đất thì từng nhịp thở của anh lại liên tục dồn dập gấp gáp.

Tuy bộ dạng của cậu lúc này vô cùng lôi thôi lếch thếch, nhưng cậu dường như không hề bị thương. Sang Woo thực ra đã say đến độ chẳng thể đứng thẳng được nữa, biểu cảm trên gương mặt thì chỉ toàn sự sợ hãi. Mùi trên cơ thể cậu là của một loại rượu rất mạnh. Jae Young cố gắng kiềm chế sự tức giận của mình, trước tiên phải đưa cậu về nhà cái đã.

Và rồi khi anh vòng tay xuống dưới nách để dìu Sang Woo, anh đột ngột nhìn thấy một dấu hôn ở ngay trên vị trí cơ thể mà mình yêu thích nhất. Bắt đầu kể từ giây phút đó, mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi. Lo lắng trong lòng bị thay thế bằng phần nộ, cái ôm dìu đỡ bị thay thế bằng sự cưỡng chế. Bỏ lại phía sau nỗi nhớ nhung chồng chất suốt mấy ngày qua, vô số những lời muốn nói, và cả sự cảm thán rằng quần áo anh đích thần chọn đúng là rất hợp với cậu, Jae Young cứ thế lôi kéo Sang Woo về phía xe ô tô. Khoác lên mình bộ trang phục biểu diễn màu đen tràn ngập ghen tuông và bất an, anh bước lên bục sân khấu vẫn đang chờ đợi mình bấy lâu.

Sự phần nộ đến choáng váng đang nắm toàn quyền điều khiển tâm trí anh. Jae Young siết chặt lấy vô lăng, miệng không thể cất lên nổi lời nào. Bảy giờ phải làm gì, phải đi đâu, phải xử lý Sang Woo ra sao... anh đã hoàn toàn mờ mịt đến ngây ngốc. Tất cả những gì anh có thể làm hiện tại chỉ là đạp thật mạnh vào chân ga.

“Không phải... đường này.”

Sang Woo đột nhiên lầm bầm trong miệng. Cậu dùng biểu cảm sợ hãi không hề giống với tính cách của mình để nhìn anh. Đường hẻm, Jae Young còn chẳng buồn bận tâm đến chuyện đó. Sau khi đi qua trạm thu phí để rời khỏi thành phố, chiếc xe ngay lập tức lao về một nơi vô định.

“Đây đâu phải đường về nhà em.”

Lần này giọng điệu của Sang Woo đã mạnh mẽ hơn một chút, dù thế Jae Young vẫn chẳng buồn đoái hoài.

“Anh đang đi đâu thế? Biểu cảm của anh làm sao vậy? Anh định cãi nhau với em à?”

Những câu hỏi vang lên liên tiếp với âm lượng ngày càng lớn. Sang Woo khoanh tay trước ngực và mở to đôi mắt nhìn anh. Giờ cậu đã không còn mang theo chút khí sắc sợ hãi nào nữa rồi. Thái độ lệch lạc ấy của Sang Woo thật sự đã làm phiền đến một Jae Young đang phải bận bịu kiểm chế sự tức giận trong lòng.

“Này.”

“Sao ạ?”

“Em làm ơn ngậm miệng lại đi.”

Jae Young lẳng lẳng buông lời cảnh cáo. Đây chính là ranh giới ngay trước khi cậu chỉ trong anh dứt phứt. Hiện tại Jae Young đã phải cố nhẫn nhịn trước cái ham muốn cởi sạch quần áo trên người Sang Woo ra để xem cậu còn dấu hân nào khác không. Vậy mà người bên cạnh chỉ ngoan ngoãn nghe lời được một lúc đã lại đột ngột lên tiếng:

“Cho em xuống xe.”

“Anh đã bảo em ngậm miệng cơ mà.”

“Cho em xuống.”

Sang Woo vươn tay ra mở khóa cửa xe khi mà cả hai vẫn còn đang lao như bay trên đường. Jae Young hoảng loạn khóa lại ngay lập tức, nhưng cậu vẫn cứ tiếp tục lặp đi lặp lại hành động ấy. Đến lần thứ năm thì anh thực sự bùng nổ:

“Đồ khốn nhà em, còn không mau dừng lại ngay?”

Jae Young lớn tiếng quát, Sang Woo liền bỏ tay ra khỏi cửa xe. Bàn tay trái đang đặt trên đầu gối khe khẽ run run, cậu xoay đầu nhìn ra phía bên ngoài khung cửa rồi nói:

“Tại sao... tại sao anh lại cao giọng với em, mắng chửi em, lại còn cư xử với em đáng sợ như vậy?”

Nghe có nực cười không kìa. Vốn dĩ Jae Young là người có thể phân loại được mặt ngoài của mình trở thành tốt đẹp hay xấu xa tùy từng trường hợp cụ thể, thế nhưng chuyện đó giờ còn nghĩa lý gì nữa đâu. Nỗ lực trở thành một người tốt đẹp rồi sao nào? Cái gì mà “Thật lòng thích em”? Cũng may là anh chưa kịp nói ra mấy lời nhảm nhí ấy.

“Em.”

Jae Young nghiêng chặt răng nói.

“Rốt cuộc em coi anh là gì hả?”

“...”

“Sao không trả lời? Bình thường nói năng lung tung giỏi lắm cơ mà.”

Răng hàm của anh ma sát vào nhau vang lên những tiếng kèn kẹt. Em có biết khi không thể liên lạc được với em anh đã lục tung con phố đó vì sợ có chuyện gì xảy ra hay không? Em có biết trái tim anh đã hao tổn đến thế nào vì lo lắng cho em không? Em thật sự muốn biết lý do khiến anh giận dữ đến như vậy sao? Mọi thứ trước mắt Jae Young bị nhuộm đen bởi sự phẫn nộ, cuối cùng anh nói:

“Em coi anh là một thứ công cụ để giải tỏa dục vọng đúng không?”

Cậu vẫn lặng thinh không trả lời. Jae Young cũng chẳng biết một Sang Woo im lặng không nói hay một Sang Woo thản nhiên phát ngôn ra mấy lời rác rưởi thì phiên bản nào sẽ khiến anh giận dữ hơn nữa.

‘Em cho phép anh làm những hành động như trong một mối quan hệ yêu đương bình thường.’

‘Em đã không biết rằng bản thân mình lại có khuynh hướng như vậy.’

‘Nếu đến lúc đó mà em vẫn chưa giải quyết được... thì chỉ cần tìm một người khác là xong.’

Nghĩ lại mới thấy mặc dù Jae Young đã làm như không biết, nhưng thái độ trước nay của Sang Woo vẫn vô cùng nhất quán. Giả sử những lời cậu nói là thật lòng thì mối quan hệ giữa hai người họ đúng là đơn giản đến mức chẳng còn gì.

Anh siết chặt tay lên vô lăng rồi chậm chậm lên tiếng:

“Không thích nói chứ gì? Vậy dùng cơ thể để thay thế nhé?”

“Anh nói vậy là sao ạ?”

“Chúng ta làm đi. Ngoài chuyện đó ra thì giữa anh và em còn gì khác nữa đâu.”

“Em không thích.”

Lần này câu trả lời lại vang lên ngay lập tức. Những ngón tay nắm lấy vô lăng của Jae Young dùng lực mạnh đến nỗi khiến cho các khớp xương dần trắng bệch cả ra.

“Sao? Giờ em đã không còn thích làm với anh rồi à?”

“Người giống như anh... em không cần.”

Câu nào Sang Woo nói ra cũng là lưỡi dao trí mạng. Hóa ra từ trước đến nay đều là anh tự mình ảo tưởng hay sao? Anh đã đến tận đây chỉ để trở nên thảm hại như vậy à? Vạn vật trước mắt Jae Young cứ thế dần biến thành một khoảng đen mù mịt.

“Anh cảnh cáo em.”

Jae Young nghiêng răng nói.

“Nếu muốn nhìn thấy anh nổi điên lên thì cứ nói năng tùy tiện như vậy tiếp đi.”

“Em muốn nói gì là quyền của em.”

Và rồi sau câu nói đó, mọi chuyện lại bắt đầu. Sang Woo một lần nữa mở khóa cửa xe trong khi chiếc xe vẫn chạy vù vù trên đường, như thể cậu đang kiên trì thực hiện một cuộc thử nghiệm gì đó. Jae Young đã quát cậu dừng lại ngay nhưng Sang Woo không nghe lời mà cứ tiếp tục ngoan cố như một tên điên. Tốc độ hiện tại là 70km/h, rốt cuộc cậu lại muốn bày ra trò gì nữa đây? Lửa giận trong lòng anh đang cháy phừng phừng rồi mà vẫn phải giữ vững tinh thần để quan sát xung quanh. Giữa không gian tối đen như mực chỉ hiện lên những tòa nhà chung cư và công trường xây dựng, không có nơi nào phù hợp để dừng lại nói chuyện cả. Trước khi Sang Woo mù quáng lao ra khỏi xe ngay trên đường cao tốc, Jae Young đành phải dừng lại bên vệ đường.

“Em điên à? Muốn chết đúng không?”

Jae Young quát lớn trong trạng thái hoàn toàn mất đi lý trí. Nắm tay siết chặt đã quên mất nơi nó phải đến, chỉ bất lực run rẩy đặt trên đầu gối anh. Còn về phần Sang Woo, cậu nhìn chằm chằm vào cửa kính xe, từng nhịp thở hỗn hển vang lên không ngừng. Dáng vẻ của cậu lúc này trông giống hệt như một tên cứng đầu ai nói gì cũng không thèm để vào tai.

“Em hỏi anh đi đâu thì anh không nói, đã thế còn mắng chửi em, nhạo báng em, nổi giận với em, uy hiếp em...”

Sang Woo méo máo lên tiếng với biểu cảm khổ sở. Nói xong cậu dùng lòng bàn tay xoa xoa gương mặt. Trong lòng Jae Young muốn ôm chặt lấy bờ vai mảnh dẻ đang run rẩy của cậu, đồng thời sự kích động trong anh cũng muốn khiến cho cậu tổn thương.

“Em say quá rồi, em đi đây.”

Sang Woo đang định mở cửa xe thì Jae Young đã túm lấy vai cậu kéo về phía mình. Bàn tay anh trượt một đường dài trên cổ Sang Woo rồi nắm lấy cằm cậu. Vết bầm đỏ au hiện lên rõ mồn một kia khiến lực tay của anh ngày càng mạnh.

“Là tên nào đã làm?”

Ngón tay cái của Jae Young ân xướng vết tích của kẻ xa lạ, sau đó anh xoay cầm Sang Woo sang cả hai bên để tìm kiếm xem còn dấu hôn nào khác không. Trong lúc ấy cậu vẫn ngậm chặt miệng và nhìn anh chăm chăm.

“Là tên ban nãy đúng không?”

Ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy tên khốn đó anh đã cảm thấy kinh tởm rồi. Nếu không phải là vì tình thì đời nào Chu Sang Woo lại dính vào thị phi với một kẻ qua đường chứ. Sau một hồi im lặng, cậu khe khẽ gật đầu.

“Hai người đã làm gì?”

Giọng nói vang lên từ cổ họng Jae Young sắc lạnh đến nỗi khiến anh ngỡ như đó không phải là của mình.

“Trả lời anh.”

“Đã hôn nhau.”

Trước mắt anh chợt ánh lên tia lửa màu đen. Jae Young vươn người ngậm lấy đôi môi đang mím chặt của Sang Woo. Nó chỉ chịu rên rỉ mở ra sau khi anh dùng tay siết mạnh lấy cổ cậu. Trong khoang miệng này toàn là mùi vị thuốc lá. Dĩ nhiên đó không phải loại anh thường hút rồi. Bàn tay đặt trên cổ gia tăng lực siết, môi lưỡi của Jae Young cũng di chuyển ngày càng thô bạo.

Sang Woo ưỡm a phản kháng, cánh tay cậu liên tục đẩy ngực anh ra xa, chỉ là Jae Young không hề có ý định bận tâm đến điều đó. Anh túm lấy tay cậu để không gì có thể cản trở được nữa, sau đó tiếp tục ngoan cố khuấy đảo chiếc lưỡi vào nơi sâu nhất trong khoang miệng cậu như thể muốn khắc bản thân mình lên đó. Thế nhưng càng làm như vậy, tâm trạng của Jae Young lại càng trở nên tồi tệ hơn.

“Em ghét anh.”

Hai đôi môi vừa tách khỏi nhau là Sang Woo đã bật ra câu nói đó. Chỉ có điều Jae Young lại hoàn toàn làm ngơ. Ánh mắt của anh còn đang mải mê chạy dọc một đường từ môi cho đến cằm, từ dấu hôn đỏ thắm cho đến đường cổ và xương quai xanh đang lộ ra bên ngoài cổ áo chữ V.

Mua chiếc áo này cho cậu đúng là sai lầm của cuộc đời anh. Cứ nghĩ đến chuyện để người khác nhìn thấy dáng vẻ trước mắt là Jae Young lại muốn nổi điên lên. Cái khả năng đã từng có ai đó chạm vào cậu, hôn lấy môi cậu, thậm chí là phát sinh quan hệ thể xác với cậu khiến trái tim anh lạnh lẽo đến cực điểm. Jae Young quan sát tỉ mỉ vết tích của kẻ xa lạ thêm lần nữa, và rồi anh phát hiện ra khóa quần jean của Sang Woo đã bị kéo xuống.

Em...

Jae Young đã mở miệng ra rồi nhưng anh lại chẳng thể tiếp tục lời còn dang dở được nữa. Anh cũng đâu thể chất vấn tại sao cậu lại đối xử với anh như thế hay vì cớ gì cậu lại tổn thương anh như vậy. Bởi vì trên danh nghĩa hai người họ cũng có là gì của nhau đâu. Những vết nứt nhỏ bé từng bị Jae Young bỏ mặc làm ngơ giờ lại khiến cho mối quan hệ giữa anh và Sang Woo biến thành một đồng tàn phế đổ nát.

‘Anh phải làm gì mới không để mất em đây?’

Một lae Young lúc nào cũng thông dong dứt khoát giờ đã biến đi đâu rất rồi. Hiện tại anh chỉ là một Jae Young xấu xí đang bị tra tấn bởi vết tích do một kẻ xa lạ để lại. Thế rồi vào đúng cái khoảnh khắc tâm trạng anh giống như sắp khóc đến nơi thì Sang Woo bỗng thô bạo đẩy mạnh lồng ngực anh ra xa.

Tranh thủ giây phút anh không để ý, cánh cửa xe đã bị cậu mở từ lúc nào. Sang Woo lao đảo phóng ra đường rồi vẫy những chiếc ô tô đang đi ngang qua. Sự tức giận lại một lần nữa dâng trào trong lòng Jae Young. Anh xuống xe và bước thật nhanh về phía cậu. Cũng không nhất thiết phải chạy vội chạy vàng làm gì. Bởi vì Sang Woo dường như vẫn còn đang ngằm men say nên không thể bước đi một cách tử tế được.

Trong lúc lùi về phía sau cậu đã bị trượt chân một cái, cũng may là ngay trước khi ngã nhào, Jae Young đã kịp ôm lấy eo cậu kéo vào lòng. Sang Woo đã không ngừng vùng vẫy nhưng cuối cùng vẫn bị anh ôm cho đến khi chẳng thể nào nhúc nhích được nữa. Sau khi an tĩnh trở lại, anh mới cúi xuống nhìn gương mặt trắng bệch đang tràn ngập sự chán ghét như thể muốn giết chết mình đến nơi kia.

“Tên khôn đó rớt cuộc đã làm gì?”

Câu hỏi ấy vang lên theo một cách vô cùng đáng sợ, giọng nói của Jae Young như muốn nứt ra thành từng mảnh, run rẩy đến nỗi không thể tự mình khống chế. Nếu Sang Woo tìm được một người “thay thế” anh thì mọi chuyện giữa hai người họ sẽ đi về đâu đây? Khoảng thời gian anh và cậu từng ở bên cạnh nhau, tấm lòng mà anh đã trao cho cậu, rồi còn cả thứ tình cảm mà anh luôn cho rằng đó là “tình yêu” nữa.

“Anh buông em ra.”

Sang Woo ra sức phản kháng nhưng vì đang say nên thể lực của cậu không còn được như mọi khi. Hơn nữa chỉ với một hành động dùng nhiều sức lực như vậy thôi mà cơ thể cậu đã liên tục run rẩy rồi. Tuy nhiên Jae Young bỗng nhận ra rằng bản thân anh lúc này còn đang hoảng sợ hơn cả người trong lòng. Đúng là giây phút hiện tại anh có thể tạm thời dùng sức mạnh của mình để chế áp cậu, nhưng chỉ cần sang đến ngày mai thôi tất cả sẽ đều trở nên vô nghĩa. Jae Young không có gì trong tay, nhưng Sang Woo lại có trong tay trái tim của anh. Với trạng thái nghèo nàn như vậy, việc phải đối mặt với cậu thật sự là quá sức chịu đựng. Đã thế Sang Woo lại còn hoàn toàn không để mắt đến sự mát cân bằng ấy, và chuyện đó lại càng khiến cho Jae Young cư xử hung dữ hơn.

“Mau trả lời câu anh vừa hỏi.”

Jae Young hít một hơi thật sâu rồi nhìn chăm chú vào khóe mắt nhân nhó của Sang Woo. Không biết trong đầu cậu đang nghĩ đến chuyện gì nhỉ? Vốn dĩ anh luôn cho rằng lối tư duy của Sang Woo chỉ đơn giản như một cỗ máy cứng nhắc, thế nhưng hiện giờ đối với Jae Young thì cậu lại chính là cá thể khó hiểu và đáng sợ nhất trên thế gian này.

Vào cái khoảnh khắc mà anh cho rằng bản thân mình đang dần dần bình tĩnh đến lạ thường, Sang Woo bỗng cười khẩy rồi nói:

“Sao nào? Anh sợ em ngủ với tên đó à?”

Hơi thở của Jae Young trở nên dôn dập. Anh nhìn sâu vào bên trong đôi mắt đen láy của Sang Woo nhưng vẫn không thể đoán được cậu đang nghĩ gì. Ánh mắt mờ màng nhuốm màu men say của cậu dường như đang bị một tầng khí độc bao phủ.

“Anh đang nghĩ như vậy thật đấy, giờ em định làm gì? Lần này lại gọi đó là ‘cưỡng bức’ nữa à?”

Hôn là hôn, quan hệ là quan hệ. Đẳng thức trong cách tư duy của Sang Woo thật sự rất đơn giản. Nhưng mọi chuyện vốn dĩ không thể đơn giản như thế. Những biểu cảm mà chỉ mình anh được nhìn thấy, những cử chỉ mà chỉ mình anh được phép làm, giọng nói mà chỉ mình anh được lắng nghe... một khi bị ai đó xâm phạm thì chắc chắn sẽ không thể giải quyết bằng cách thức như vậy.

“Sao không trả lời anh! Giờ phải ăn đánh thì em mới chịu tỉnh táo ra đúng không?”

Jae Young không nhịn được nữa mà lại tiếp tục quát Sang Woo. Hình như dạo gần đây anh chưa từng có lần nào vì cảm xúc trong lòng mà cao giọng với ai đến nỗi đánh mất cả bản thân như vậy. “Ranh giới” lúc này đây chỉ là một đường kẻ nhạt màu. Anh chẳng thể nhìn thấy gì để xác định xem mình có nên vượt qua hay là cứ đứng yên một chỗ.

“Anh lại uy hiếp em nữa rồi.”

Sang Woo cười khẩy, đôi con ngươi đảo quanh một vòng rồi ngược lên nhìn anh.

“Nếu anh đánh em thì em sẽ báo cảnh sát, kêu gì anh cũng sẽ phải dừng lại thôi, có gì đáng sợ đâu.”

Trước khi Jae Young kịp phản bác thì cậu đã nhìn thẳng vào mắt anh và tiếp tục nói:

“Sao anh lại đối xử với em như thế? Rốt cuộc là em đã làm gì sai để anh phải nổi giận như thế em là một tên tội đồ và khiến anh vô cùng thất vọng như vậy?”

Em không làm gì sai cả. Lại là cái kết luận đó. Jae Young đã quá ngán ngẫm với cái người đang cố giải quyết mọi chuyện bằng cách suy luận logic trong tình trạng say mèm này.

“Chính em là người đã khiến anh đau lòng, đã nổi giận với anh, sau đó còn bỏ rơi anh nữa còn gì!”

“Tên khốn nạn nhà anh, ai mới là người nên nói những lời đó!”

Sang Woo đột ngột hét lớn. Đôi mắt đang ngược lên nhìn anh tràn ngập trong lửa phẫn nộ. Jae Young vừa đối diện với ánh mắt xa lạ ấy vừa mở miệng quát:

“Chết tiệt, em nói như vậy là có ý gì? Thậm chí em còn dẫu dứa với kẻ khác...”

“Đã không biết thì ngậm miệng lại đi. Chẳng có chuyện quái gì xảy ra hết, con mẹ nhà anh.”

Trong khi Jae Young còn đang vô thức há miệng ra để lựa chọn từ ngữ thì Sang Woo liên đẩy mạnh vai anh một cái. Lần này Jae Young đã xuôi theo lực đẩy của cậu, anh lão đảo lùi lại vài bước rồi tiếp tục dõi mắt về phía trước. Thoáng cái mà Sang Woo đã đứng cách xa anh một đoạn, lúc này đây cậu đang siết chặt hai nắm tay, đôi con người không ngừng nhìn anh chăm chú.

“Em cũng định thử rồi đấy chứ, nhưng em vẫn không thể thi biết phải làm sao!”

“Hả?”

“Đồ khốn.”

“...”

“Đồ mắc chứng không thể kiểm soát cơn giận! Đồ chết giẫm nhà anh.”

Sang Woo ngược mắt lên mắg chửi anh ầm ĩ. Đó là dáng vẻ lần đầu tiên Jae Young nhìn thấy từ cậu, cảm giác bối rối bỗng dâng trào giữa những khe nứt của từng đợt phẫn nộ chưa thể giải tỏa.

“Bản thân là một kẻ trắng hoa mà còn dám nói.”

“... Sao cơ?”

“Anh sẽ đi du học và yêu đương thỏa thích còn gì. Em chỉ mới hôn hít với người khác một lần thôi đấy!”

“Em thấy lời mình nói có tí hợp lý nào không?”

“Sao lại không hợp lý? Em chỉ đang cố tìm đường sống mà thôi?”

Giờ thì Sang Woo còn giận ngược lại cả anh. Bản thân đi dây dưa với một thằng đàn ông khác mà còn dám lớn tiếng như thế anh mới là kẻ trắng hoa ngoại tình không bằng. Trong đôi mắt cậu lúc này tràn ngập sự oán trách, đó là thứ xúc cảm mà ngày thường chủ nhân của nó chẳng bao giờ chịu để lộ ra.

“Anh đi rồi thì em biết phải làm sao?”

“...”

“Tại anh mà em thật sự hết thuốc chữa rồi, anh định làm thế nào để bồi thường cho em đây hà tên khốn kia!”

“Em im lặng chút đi. Giờ anh không có tâm trạng để nghe mấy chuyện đó.”

Jae Young đáp lời cậu một cách lạnh lùng, thế nhưng nắm đấm đang siết chặt của anh lại dần dần buông lỏng. Anh hiểu rất rõ Sang Woo gần như phát cáu cả lên chính là vì mọi việc đang hoàn toàn rời khỏi trật tự vốn có. Chỉ là kể cả như thế thì luồng xúc giận dữ vẫn không ngừng thoát ra khỏi từng ngón tay anh.

“Bực mình quá... Em thật sự vô cùng chán ghét.”

Sang Woo tự nắm lấy tóc trên đầu mình rồi giật mạnh. Đôi mắt chớp chớp còn vương đầy men say của cậu dường như đang bị nhấn chìm trong đau khổ và mệt mỏi.

“Mọi chuyện đã hỏng hết cả rồi, chết tiệt.”

Sau khi Sang Woo nghiêng rằng phun ra mấy câu chửi thề thì không gian giữa hai người họ chỉ còn toàn là những tiếng thở hổn hển. Và rồi bỗng nhiên cậu ngồi thụp xuống nền đất, lưng tựa vào lan can, đôi mắt dôi về phía nền trời đen mờ mịt. Sau đó Sang Woo cúi đầu xuống, một lời thì thầm rất nhỏ vang lên:

“Em phải đi đâu mới tìm được một người giống như anh đây? Có một người như vậy thật sao?”

“...”

“Giống như chuyện anh có thể đi quyền rũ người khác vậy. Dù gì sau này anh cũng sẽ có bạn gái thôi.”

Jae Young buông một tiếng thở dài. Từng đợt chỉ trích và phần nộ đang nhện nhạo trong lòng bỗng không còn biết phải trút vào đâu. Ngay cả khi tâm trí anh đã bị quay vòng vòng trong buồn bã và oán giận thì nó vẫn là một mắt xích quan trọng thuộc về trái tim cháy bỏng này. Xúc cảm nóng rực lại một lần nữa chiếm thể thượng phong khiến cho Jae Young chẳng thể tỉnh táo được. Mặc dù anh chưa hề uống một giọt rượu nào, vậy mà tâm trạng lại mông lung mơ hồ hết như một kẻ đang say. Nghĩ đoạn, Jae Young lại gần Sang Woo rồi hạ thấp trọng tâm cơ thể.

“Em ghét anh.”

Anh đang định kéo vai ôm lấy Sang Woo thì bị cậu bất ngờ đá mạnh vào bụng. Tuy đã túm được cổ chân của đối phương và cố gắng khiến cậu bình tĩnh trở lại, thế nhưng phản ứng của Sang Woo lại ngày càng trở nên dữ dội hơn, cậu không ngừng phản kháng để thoát khỏi vòng tay anh.

“Ghét anh. Em nói là em ghét anh cơ mà.”

Jae Young thở dài thườn thượt, anh lùi lại phía sau rồi ngồi thụp xuống một vị trí cách xa nơi mà Sang Woo đang đứng. Đầu anh lúc này thật sự là đau như búa bổ.

‘Yêu đương hóa ra là chuyện khó khăn đến thế.’

Sau khi dùng lòng bàn tay xoa mặt vài cái, Jae Young để mặc Sang Woo ở đó rồi đứng dậy rời đi. Anh lê bước về phía ô tô, ngồi vào vị trí ghế lái, ánh mắt thì vẫn không ngừng ghim chặt lấy cậu. Cuối cùng anh ngả lưng xuống ghế rồi hút liên tục đến vài điếu thuốc.

Giờ nhìn lại mới thấy, hóa ra trước giờ Chu Sang Woo luôn là người cho anh hy vọng và khiến anh không thể bỏ cuộc buông tay. Mỗi khi Jae Young cảm thấy ngột thở đến mức muốn từ bỏ là lại được tiếp thêm một ngụm nước. Rồi cả khi anh đã kiệt sức đến độ khuỵu ngã cũng vậy, một ngụm nước cứ thế lại được nhẹ nhàng đưa tới. Cho đến tận bây giờ anh vẫn mãi mê chạy theo cậu đến độ không biết mệt là gì. Ngay cả hiện tại cũng vậy, người

vừa được tiếp thêm một ngụm nước như Jae Young đã hoàn toàn quên đi cơn khát của mình trong suốt thời gian qua.

Dĩ nhiên là bản thân anh cũng chẳng vui vẻ gì với một đối tượng đang hoàn toàn mất đi lý trí. Kể thường xuyên nắm quyền chủ đạo trong mối quan hệ như Jae Young quả thật là không mấy quen thuộc trước kiểu tình huống bị quay như chong chóng thế này. Tuy nhiên, nếu xét ngược lại thì đôi mắt đang trợn lên bởi ghen tuông cùng bộ dạng bất an đến run rẩy này của anh dù xấu xí nhưng lại là chứng cứ đanh thép nhất cho mọi chuyện đang diễn ra.

Jae Young khởi động động cơ rồi bắt đầu chầm chậm lái xe. Sau khi khoảng cách xa xôi bị thu hẹp lại, anh mới bật đèn xe lên, hình ảnh Sang Woo đang ngồi co ro dần dần hiện ra từ trong góc tối. Jae Young lặng lẽ nhìn cậu, đồng thời hạ cửa sổ xe phía bên trái xuống:

“Này.”

Sang Woo không trả lời anh, cậu vẫn giữ nguyên tư thế cuộn tròn với phần trán ghim chặt vào đầu gối.

“Anh sẽ đưa em về nhà, lên xe đi.”

“...”

“Em cứ ngồi đó thì anh biết phải làm sao? Ngày mai em có tiết học nữa đấy.”

Đã lòi cả chuyện học hành ra để nói rồi mà tên nhóc kia vẫn không có miếng phản ứng nào. Jae Young thật sự vô cùng tức giận:

“Chu Sang Woo!”

Nhưng ngay sau đó giọng nói của anh lại đột nhiên nhỏ xuống và trở nên dịu dàng hơn.

“Sang Woo à.”

Jae Young cũng chẳng biết phải gọi cái tên này bằng sắc thái nào khác nữa. Có thể hồi mới quen anh vẫn còn dùng giọng điệu bất mãn để gọi cậu, nhưng đến thời điểm hiện tại anh đã hoàn toàn quên hết những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian đó rồi. Sang Woo ở phía bên ngoài vẫn không hề lên tiếng đáp lời

anh. Chẳng còn cách nào khác, Jae Young đành phải mở cửa xuống xe.

“Em ngủ rồi sao?”

Sang Woo thật sự đã chìm vào giấc ngủ trong tư thế ngồi rúm ró. Jae Young liên tục lay vai nhưng cậu vẫn không hề nhúc nhích. Cũng đúng thôi, lúc gặp nhau thì Sang Woo đã say lắm rồi, thoáng một cái đã là 4 rưỡi sáng, sau khi hai người gây gỗ từng bừng một trận, thể lực của tên nhóc này có lẽ cũng đã chạm đáy.

“Sau khi thỏa thích cào vào trái tim người khác xong thì em cũng thoải mái quá nhỉ.”

Jae Young lăm bắm ngồi xuống bên cạnh Sang Woo. Anh cũng không biết mình đã lặng yên ngắm nhìn cậu trong bao lâu. Gương mặt đang say ngủ kia mang theo sắc thái lạnh nhạt, tuy đáng ghét nhưng cũng lại đáng yêu đến mức không chịu nổi. Trái tim của anh đã bị Sang Woo nắm giữ được một thời gian rồi. Vậy nên dù bản thân có tức giận tới đâu thì lúc này đây anh vẫn không tài nào thắng tay trút sự giận dữ của mình lên cậu được.

Nghĩ đoạn, Jae Young đưa tay lại gần gương mặt người đối diện. Như thể đang nhớ về một ngày nào đó trong quá khứ, mu bàn tay của anh chăm chú mơn man trên gò má Sang Woo. Vào cái ngày đầu tiên anh bước chân vào nhà tên nhóc này, Jae Young đã không kiềm chế được tính khí của mình mà nổi khùng lên với cậu. Và cũng trong ngày hôm đó, Sang Woo đã say rượu rồi tự chìm vào giấc ngủ hệt như hôm nay.

Jae Young biết rõ dù mình có nổi giận thì cũng chẳng mang lại ích lợi gì. Nhưng trái tim của anh thật sự là quá nóng này và bất an, sự ghen tuông che mờ con mắt đã làm cho anh rơi vào trạng thái bộc phát. Từ trước đến nay trong chuyện yêu đương, Jae Young chưa từng một lần phải ở trong vai diễn khát khao bất cứ kẻ nào. Cho nên việc anh lóng ngóng chẳng làm gì nên hôn cũng là lẽ dĩ nhiên mà thôi.

Jae Young nhìn Sang Woo chăm chú rồi đẩy nhẹ vai cậu một cái. Cơ thể đối phương mát thẳng băng, sau đó đổ nhào xuống vòng tay dường như đã đợi sẵn từ lâu của anh. Jae Young ngồi yên ôm chặt lấy cậu như thể mối quan hệ giữa hai người họ chẳng có chút trục trặc nào. Sau khi dụi dụi chớp mũi vào chiếc gáy mịn màng và vỗ nhẹ lên tấm lưng ấm áp của Sang Woo thì tâm trạng của anh thật sự đã tốt lên trông thấy.

“Nếu điều này không phải là tình yêu thì cái gì mới phải đây?”

Jae Young cẩn thận thì thầm vào tai Sang Woo những lời mà nếu hiện giờ cậu còn thức thì chắc chắn sẽ lại tranh cãi với anh cho mà xem.

“Đồ ngốc, không có anh em cũng chẳng sống nổi còn gì.”

Mặc dù không nhận được câu trả lời nào nhưng Jae Young lại vô cùng thỏa mãn. Cảm xúc bất an và phần nộ trong lòng anh đều đã bay đến một nơi nằm ngoài tầm với. Tâm trí rồi bởi cũng đã được sắp xếp gọn gàng.

Dĩ nhiên trước mắt vẫn còn rất nhiều vấn đề đau đầu cần giải quyết. Mọi chuyện giữa hai người quá đổi phức tạp, vốn dĩ Jae Young còn định phó mặc cái tình trạng rối như tơ vò này cho tương lai xử lý. Nhưng khoảnh khắc hiện tại đã khiến anh nhận ra một sự thật, đó là chỉ cần thứ tự ưu tiên của anh được củng cố mạnh mẽ thì mọi vật cản vớ vẩn sẽ không còn mang theo bất cứ mối nguy hại nào nữa.

Jae Young có một nguyên tắc vô cùng đơn giản. Thích thì thích, không thích thì dừng. Từ trước đến nay anh luôn cảm thấy bản thân mình chẳng cần phải xê dịch khỏi cách sống ấy. Vật cản trong mối quan hệ giữa hai người họ vẫn luôn chỉ có một mà thôi. Anh đã từng ở trước mặt Sang Woo tính toán, cân nhắc, chần chừ không biết bao nhiêu lần, giờ đây cuối cùng anh đã có tự tin để thực hiện một cú nhảy bật vượt chướng ngại vật. Không phải theo kiểu vội vàng hấp tấp, anh sẽ tiến hành mọi chuyện thật thông thả, thật chậm rãi.

‘Giờ em muốn hẹn hò với anh hay là muốn chết?’

Đột nhiên Jae Young lại nhớ đến một lời thoại nổi tiếng trong phim. Thật ra trong lòng anh cũng có đôi phần muốn đánh thức Sang Woo dậy để hỏi câu đó, nhưng sau cùng anh vẫn quyết định sẽ phát huy lòng kiên nhẫn của mình lâu hơn một chút. Lịch sử đã chứng minh rồi, làm gì có ai ép buộc được một kẻ cố chấp bướng bỉnh nghe lời mình đâu cơ chứ.

Có ai đó đã từng nói rằng: Bạn có thể dắt một con ngựa đi uống nước, nhưng không thể ép nó phải uống nước. Đúng là một câu châm ngôn sinh ra để dành cho Chu Sang Woo. Thật ra cũng chính bởi hẹn hò với một người đặc biệt như thế nên Jae Young đã buộc phải quen với chuyện chịu đựng và chờ đợi đôi phương chuẩn bị sẵn sàng, thậm chí anh còn học được cách không tự ý bỏ cuộc ngay cả khi mọi chuyện bung bét hết cả lên.

“Sang Woo à, chúng ta về nhà thôi.”

Jae Young ôm lấy Sang Woo rồi nhóm người đứng dậy.

Sang Woo vừa mở mắt ra đã bị quang cảnh xa lạ xung quanh dọa cho hoảng sợ. Kim giây chuyển động đều đặn bên trong chiếc đồng hồ hình vuông làm bằng sắt. Trên khung cửa sổ không phải rèm cửa mà là một tấm màn kéo. Poster in hình buổi concert của một nhóm nhạc rock bốn thành viên cũng được dán trên tường. Yên vị trên mặt bàn học chính là chiếc laptop do chính tay cậu từng format. Ngoài ra còn có chìa khóa ô tô, toner dưỡng da, vài ba đĩa nhạc và bật lửa zippo. Ở trong góc phòng là đủ loại quần áo chất đống cùng với chiếc ván trượt xiêu vẹo dựa vào tường. Với từng đó chi tiết thì Sang Woo đã biết mình đang ở nơi nào rồi.

Đầu cậu đau như búa bổ. Ký ức tua ngược về những chuyện xảy ra ngày hôm qua đang hòa trộn một cách hỗn tạp cả vào những sự kiện mà cậu không thể nhớ ra. Và rồi vào cái giây phút Sang Woo phát hiện rằng hôm nay chính là thứ Tư, cậu đã ngay lập tức bật dậy khỏi giường. 11 giờ 23 phút. Nếu chiếc đồng hồ kia không sai thì hiện tại tiết học thứ hai đã chính thức bắt đầu rồi.

‘Không được!’

Đánh răng và thay quần áo sẽ mất ít nhất khoảng ba phút, thời gian di chuyển từ đây đến trường học thì cậu chưa rõ, nhưng sau đó sẽ phải mất thêm ít nhất là năm phút nữa để đi từ cổng chính đến Khôi Nhân văn. Lúc này đây dư vị của men say đang chỉ phối toàn bộ cơ thể Sang Woo, nhưng cậu ván thực mạng ngồi dậy rồi gần như lướt về phía cửa. Trái với căn phòng bị màn che kín mít, không gian bên ngoài rực sáng đến nỗi khiến cho mắt cậu bất giác nhắm lại.

Jae Young sống một mình trong căn hộ hai phòng vô cùng rộng rãi. Trong phòng khách vuông vẫn còn có cả một chiếc tivi treo tường. Lúc này đây anh đang đứng tại gian bếp nằm ở ngay cạnh lối đi. Trên người anh là một chiếc quần thể thao màu xám kết hợp với áo phong màu xanh biển in một con số to đùng sau lưng. Anh dùng bộ dạng đó cầm một chiếc thìa trên tay, mùi rau củ được nấu chín tràn ngập trong không khí.

Như thể cảm nhận được ánh mắt của cậu, Jae Young bất ngờ ngoảnh đầu lại. Sang Woo bỗng rơi vào trạng thái hoảng loạn không biết phải nói gì, làm gì, hay bày ra biểu cảm nào. Hôm qua đúng là một ngày vô cùng kinh khủng, chỉ tính riêng việc phải bình tĩnh phân tích tình huống lúc đó thôi đã khiến đầu cậu đau như muốn nứt ra. Jae Young ném thử thức ăn rồi vươn tay tắt bếp ga. Anh đặt chiếc thìa xuống, sau đó lạnh lùng tiến về phía cậu. Sang Woo lùi lại phía sau, mãi cho đến tận khi anh không bước lại gần nữa thì cậu mới chịu dừng lại.

Sang Woo siết chặt nắm tay. Tuy bộ dạng của Jae Young hiện giờ đã không còn đáng sợ như hôm qua, nhưng mỗi khi nhìn anh, trong lòng cậu vẫn dấy lên sự ác cảm.

Những kẻ uy hiếp Sang Woo phải gọi là đâu đâu cũng có. Thế nhưng từ hồi cấp hai, cấp ba, đại học, rồi ngay cả trong quân ngũ, chưa từng có bất cứ sự uy hiếp mang tính vật lý nào có thể khiến cậu sợ hãi. Dù cho đối phương có quát mắng, chửi rủa hay dùng đến biện pháp bạo lực thì cậu vẫn có thể bình tĩnh giải quyết. Ngày hôm qua chính là lần đầu tiên trong đời cậu thật sự cảm thấy kinh hãi tột độ.

Thực ra Jae Young không hề cư xử thô bạo với cậu. Sang Woo cũng không sợ bản thân mình sẽ bị đánh vài ba cái, vết thương nào rồi cũng sẽ lành cả thôi.

Điều khiến cậu sợ hãi nhất chính là thái độ của anh kia. Mặc dù Sang Woo biết rõ ánh mắt lạnh lùng, khuôn miệng mím chặt, hay âm vực trầm thấp đều chẳng thể làm hại đến mình, nhưng trong lòng cậu vẫn vô cùng hoảng sợ. Đây là lần đầu tiên Sang Woo thấy anh nổi giận, cậu bất an không biết Jae Young có thất

vọng về mình hay không, và rằng có khi nào anh sẽ không bao giờ muốn gặp lại cậu nữa.

Đau đầu quá. Sang Woo quyết định dừng việc động não lại. Và rồi cậu chợt nhớ đến một chuyện khẩn cấp cần phải xử lý ngay lúc này. Sau khi ngó nghiêng, cuối cùng cậu cũng nhìn thấy huyền quan. Trong lúc còn đang luống cuống không biết quần áo của mình ở đâu và giờ phải làm thế nào để đánh răng thì Sang Woo bỗng buột miệng nói:

“Giờ em phải đến lớp.”

“Muộn rồi còn đâu.”

Jae Young nhìn đồng hồ rồi thản nhiên đáp lời cậu. Sau đó anh còn giẫm đạp lên hy vọng của Sang Woo bằng cách lẩm bẩm rằng dù cậu có đi bộ hết tốc lực thì cũng phải mất hai mươi phút mới tới được trường.

“Nhưng hôm nay là tiết kéo dài^(*), vậy nên cũng chỉ tính là em đến muộn hai tiếng thôi.”

“Đợi em tới nơi có khi cả lớp người ta đã học xong rồi cũng nên, lúc đó phải làm sao?”

“Đáng ra anh phải đánh thức em chứ.”

“Em ngủ say như thế thì anh đánh thức kiểu gì.”

Sang Woo mệt mỏi dựa lưng vào tường. Ngay cả khi không thể cứu vãn nổi tiết học của mình nữa thì đây cũng không phải là lúc hai người có thể thản nhiên nói chuyện như vậy. Cậu thậm chí còn chẳng có dũng khí để mở mắt ra nên đành nhắm chặt mắt lại rồi nói:

“Anh không có gì để nói với em sao?”

“Ồ, đến thời gian tự kiểm điểm rồi à?”

Câu trả lời mặt dày ấy khiến Sang Woo hoang mang đến độ phải hé mắt ra, đề rồi ngay sau đó cậu bất ngờ đối diện với ánh nhìn nghiêm túc của Jae Young. Anh lên tiếng mà trên khóe môi không hề vương nét cười.

“Anh xin lỗi vì đã nổi giận, vì đã cư xử thô bạo, và vì đã lặn mất tăm mất tích.”

Sang Woo cứ tưởng là lần này Jae Young sẽ lại bông đùa cợt nhả như mọi khi, vậy mà cuối cùng anh lại bất ngờ thừa nhận lỗi lầm với cậu. Thế nhưng cứ nhớ đến biểu cảm đáng sợ, tông giọng lạnh lùng, và dáng vẻ mặc kệ cậu cở nói rằng mình ‘không thích’ ra sao vẫn nhất quyết bỏ ngoài tai hết như một bức tường kiên cố, là hơi thở của Sang Woo lại trở nên khó khăn gấp gáp.

“Em... đã cho rằng anh là một người hiền lành tốt bụng, nhưng hóa ra không phải.”

Jae Young nhìn cậu chăm chú rồi quay đầu sang hướng khác.

“Thì anh vốn dĩ đâu phải người như thế. Anh chỉ cố gắng làm một người tốt đối với em mà thôi.”

“Tại sao ạ?”

“Nếu không thì em đâu có chịu hẹn hò với anh.”

“...”

Sang Woo đã định nuốt xuống một ngụm nước bọt nhưng khoang miệng cậu lúc này lại hoàn toàn khô khốc. Jae Young ngập ngừng trong giây lát rồi một lần nữa lại nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Em sẽ nhận lời xin lỗi của anh chứ?”

“Nhất định phải nhận ạ?”

“Chuyện đó tùy em... nhưng nếu em chấp nhận lời xin lỗi này thì từ giờ trở đi anh sẽ không bao giờ làm như vậy nữa.”

Khoảnh khắc nghe được lời xin lỗi từ anh, trái tim của Sang Woo dường như mất đi khả năng phán đoán, tuy nhiên cậu vẫn cẩn thận suy xét thật kỹ. Kết luận cuối cùng được đưa ra chính là lời hứa của Jae Young thật sự cũng khá đáng tin (tất nhiên là ngoại trừ vấn đề thời gian).

‘Anh sẽ giúp em. Chắc chắn em có thể tiến gần hơn đến ước mơ của mình.’

‘Anh đợi em và sẽ không ép buộc em làm gì hết.’

‘Từ giờ trở đi, anh sẽ không bao giờ làm như vậy nữa.’

Không bao giờ làm như vậy nữa - thời hạn bào chứng cho cụm từ này hiện đang còn lại bao nhiêu ngày nhỉ? Câu hỏi đó bất

ngờ bật ra trong đầu Sang Woo, để rồi cuối cùng lại bị chính chủ nhân của nó cưỡng ép phải dừng lại.

“Em hiểu rồi ạ.”

Jae Young gạt đầu rồi khoanh tay trước ngực.

“Giờ đến lượt em rồi đây.”

“...”

“Em không có gì muốn tự kiểm điểm à?”

Sang Woo nhăn nhó ngẫm nghĩ lại cuộc hội thoại ngày hôm qua của hai người. Thực ra cậu cũng đã loáng thoáng nhận thấy lý do khiến Jae Young nổi giận rồi. Chỉ là nghĩa vụ này hoàn toàn bất hợp lý nên cậu đương nhiên chẳng có vấn đề gì phải kiểm điểm hết.

“Không có ạ.”

Nghe xong đáp án này, Jae Young không có bất kỳ phản ứng nào hết. Anh chỉ chớp mắt nhìn cậu chăm chú, không rõ bao lâu sau anh mới lên tiếng:

“Anh... em...”

Lời đang nói bỗng đột ngột ngắt quãng.

“Em chỉ được nắm tay với một mình anh, hôn một mình anh, làm chuyện đó với một mình anh.”

Câu này của anh là thật sao? Nhưng nó lại là một yêu cầu quá mức kỳ lạ so với mối quan hệ của hai người rồi. Hơn nữa ở thời điểm hiện tại, điều này cũng chẳng còn ý nghĩa gì hết. Jae Young nhìn biểu cảm của cậu và tiếp tục nói:

“Đặt bản thân vào vị trí của người khác đi Chu Sang Woo. Lúc đến studio và nghe được chuyện cô nhân viên ở đó có tình ý với anh thì em cũng bức mình ra mặt còn gì.”

“Thế thì đã sao? Cũng đâu có cách nào để không chế được việc đó.”

“Anh đang nói về vấn đề cảm xúc cơ mà. Giờ em thử tưởng tượng anh ra ngoài chơi rồi hôn một tên con trai khác không phải em đi.”

Khoảnh khác nhìn thấy cậu nhăn mặt, Jae Young vội vàng bước lại gần. Anh kéo tay Sang Woo rồi đặt nó lên phần cổ của chính cậu.

“Ở đây còn in nguyên dấu hôn của tên khốn đó, khóa quần của em thì bị kéo xuống, bầu không khí lại chẳng có chút bình thường nào. Anh đây nhìn kiểu gì cũng cảm thấy hai người giống như vừa lăn giường xong.”

Nghe được lời giải thích của Jae Young thì tâm trạng của Sang Woo bỗng tệ đi trông thấy. Người đối diện siết chặt lấy bàn tay cậu rồi nói:

“Giờ em đã hiểu tại sao anh lại nổi giận chưa?”

Sang Woo không thể trả lời được câu hỏi này. Thời điểm hiện tại dường như không thích hợp để cậu đáp lời cho lắm. Jae Young cũng chẳng buồn bận tâm đến điều đó mà tiếp tục lên tiếng:

“Hôm qua... sau khi biết chuyện em đã hôn một người đàn ông khác, anh vô cùng thất vọng, vô cùng giận dữ, vô cùng đau lòng.”

Jae Young nghiêm túc kéo cổ tay Sang Woo đặt lên ngực mình. Đầu ngón tay cậu chậm chậm tiếp xúc với trái tim anh. Nhịp đập có chút gấp gáp bên trong xuyên qua một lớp da thịt truyền đến giác quan của cậu.

“Anh không muốn phải trải qua cảm giác đó thêm một lần nào nữa.”

“Đây là yêu cầu sao?”

“Là nhờ vả, đòi hỏi, cầu xin, uy hiếp.”

Jae Young nhẹ nhàng lên tiếng, nhưng giọng điệu của anh chẳng hề giống với cầu xin hay uy hiếp gì cả. Sang Woo ngoan ngoãn nhích dần vào lòng người đối diện rồi ôm lấy eo anh. Cậu dồn hết sức nặng của mình lên cơ thể ấm áp trong lòng. Cánh tay của Jae Young vòng qua vai cậu, những ngón tay anh cũng bắt đầu mơn man trên vùng gáy.

“Thôi được rồi. Khoảng thời gian qua anh cũng đã làm cho em khá nhiều chuyện, cho nên từ giờ cho đến lúc anh rời khỏi

đây em sẽ tự kiềm chế bản thân để không tạo ra thêm một mối quan hệ bất hợp lý nào nữa.”

“Đúng rồi... Ngoan lắm.”

Jae Young hôn lên tóc mái và vầng trán của Sang Woo. Chỉ như vậy thôi mà trái tim cậu đã trở nên nóng rực trong thoáng chốc. Đã có rất nhiều suy nghĩ xuất hiện trong đầu cậu: Lời nhờ vả ban nãy của anh đúng là vô dụng; hôm qua hai người đã lớn tiếng cãi nhau trên đường chỉ vì một việc mới vô nghĩa làm sao; không biết còn bao nhiêu ngày nữa là anh ấy sẽ phải rời khỏi đây nhỉ... Thế nhưng những dòng suy tư đó của cậu bỗng hoàn toàn sụp đổ. Vào cái khoảnh khắc được một thứ nhiệt độ ấm áp bao phủ lên mí mắt, Sang Woo có cảm giác như tất cả những gì thuộc về mình đều đã đồ rạp. Và rồi cậu đột nhiên muốn bật khóc thật to. Tuy rất bức bối nhưng tâm trạng của Sang Woo mấy ngày gần đây quả thật đang dần trở nên thất thường với mức độ ngày càng trầm trọng hơn.

“Sang Woo à.”

Jae Young dịu dàng gọi tên cậu. Nhưng thay vì trả lời thì Sang Woo lại càng vui sâu vào trong vòng tay của anh.

“Em... có muốn tiếp tục hẹn hò với anh không?”

Sang Woo ngẩng đầu lên nhìn, để rồi ngay lập tức bị ghim chặt bởi ánh mắt vô cùng nghiêm trang. Đôi đồng tử của Jae Young đang phản chiếu sắc nâu lấp lánh dưới ánh mặt trời rực rỡ. Trong hoàn cảnh này cậu thật sự không thể nghĩ ra được câu trả lời nào khác. Và rồi sau một thoáng ngập ngừng, Sang Woo mở miệng thốt lên niềm hy vọng mà nếu xét trên khía cạnh vật lý thì chắc chắn là không có khả năng duy trì.

“Có ạ.”

Nghe xong đáp án, Jae Young liền thì thầm vào tai cậu.

“Vậy anh sẽ cho em một cơ hội nữa để trả lời câu hỏi này. Rốt cuộc thì giờ anh nên làm gì mới phải đây?”

Đó là câu hỏi mà Sang Woo đã từng nghe thấy khi hai người ngồi trong xe ngắm nhìn cây cầu vòm lấp lánh trên sông vào thứ Sáu tuần trước. Thật ra hiện tại bản thân cậu vẫn hoàn toàn mờ

mặt trước đáp án dành cho câu hỏi này. Ngoài trả lời như một con vẹt ra thì cậu chẳng biết phải làm gì khác.

“Em cũng không biết nữa.”

Tình huống lúc này thật ra cũng chẳng khá khẩm hơn khi đó là bao. Nếu câu trả lời trước đây là kết luận được đưa ra bởi lý trí thì câu trả lời hiện tại chính là một đồng lộn xộn rồi ren. Đến chính bản thân Sang Woo cũng không biết mình đang nói cái quái gì nữa rồi.

“Đó chính là bài tập dành cho em, hãy suy nghĩ và tìm lời giải đi.”

“Anh có thể ra đề ở dạng trắc nghiệm được không ạ?”

“Không được.”

Jae Young vừa thà lỏng vòng ôm vừa ấn tay xuống đỉnh đầu của Sang Woo. Sau đó anh mời mọc cậu ngồi vào bàn và bắt đầu bê đồ ăn lên. Cơm trắng, canh giá đỗ, cùng với rất nhiều món ăn kèm khác được đặt trên mặt bàn thủy tinh màu đen. Xong xuôi đâu đó, Jae Young cũng ngồi xuống phía đối diện. Trong lúc ấy, Sang Woo vẫn còn đang ngơ ngác nhìn đồng thức ăn có vẻ ngoài không hề tệ được đặt trong bát đĩa màu trắng.

“Anh nấu ăn giỏi lắm sao?”

“... Không hề. Anh chỉ nấu canh thôi, mấy món ăn kèm là mua về đó.”

Bát canh bốc khói nghi ngút kia đầy ắp những nguyên liệu như giá đỗ, đậu phụ, hành lá, trứng gà, và sủi cảo. Sang Woo dấm chiếc thìa trên tay vào bát để đào bới tất cả những thứ bên trong.

“Rốt cuộc đây là món canh gì ạ? Canh giá đỗ hay canh sủi cảo?”

Không biết nữa, canh giá đỗ sủi cảo chẳng?”

Sang Woo phì cười rồi nhấp một ngụm canh. Trong lúc đó Jae Young chống cằm dõi theo từng hành động của cậu khiến cho Sang Woo cảm thấy mình nhất định phải đưa ra được lời feedback gì đó.

“Hàm lượng Natri cao quá ạ.”

“Cho thêm chút nước vào đi.”

“Anh không nấu theo hướng dẫn đúng không?”

“Ừ.”

“Em sẽ ăn thật ngon.”

Nói xong câu khách sáo thì Sang Woo múc một thìa đầy các thứ nguyên liệu rồi bỏ vào miệng nhai nuốt. Canh quá nóng khiến cho vòm miệng của cậu bỏng rất đến độ chẳng thể cảm nhận được chút khẩu vị nào, thế nhưng Sang Woo vẫn cứ nhồm nhoàm hết như bị quỷ đói nhập vào người. Jae Young rót cho cậu một cốc nước rồi nói:

“Em ăn thế sẽ bị khó tiêu đấy. Nhai từ từ thôi.”

Sang Woo không trả lời anh mà chỉ tiếp tục ăn. Cậu gần như không hề động đũa qua bất kỳ món ăn kèm nào. Sau khi tiêu diệt hết những thứ nguyên liệu trong bát canh, cậu còn nâng bát lên uống sạch chỗ nước còn thừa. Xong xuôi Sang Woo đặt chiếc bát xuống bàn rồi ngẩng đầu lên nhìn người đối diện. Jae Young ở đầu bàn bên kia vẫn đang dõi theo cậu chăm chú.

“Anh cho em xin một bát nữa đi.”

“Em ăn ngon miệng thật đó. Mùi vị ổn không?”

“Hình như là ổn ạ.”

Thật ra Sang Woo cũng chẳng biết món canh đó ngon ở chỗ nào. Nhưng cậu vẫn muốn được tiếp tục ăn nên đã nói như thế, cậu muốn thứ xúc cảm tương tự không chỉ diễn ra trong ngày hôm nay mà còn tiếp diễn ở cả sau này. Jae Young lấy cho Sang Woo thêm một bát canh nữa rồi cũng bắt đầu dùng bữa.

“Chắc là tiết học đã kết thúc rồi.”

Sang Woo vừa ăn vừa lẩm bẩm.

“Ừm, chắc vậy.”

“Từ khi sinh ra đến giờ em mới chỉ nghỉ học không xin phép có hai lần thôi. Và cả hai lần đó đều là vì cùng một người.”

Jae Young im lặng tùm tùm cười. Dáng vẻ đó của anh quả nhiên thu hút được ánh mắt của Sang Woo. Trong khi chăm chú

nhìn anh vừa cười vừa bắt đầu xử lý mấy món ăn kèm, cậu lại nói:

“Mà hôm nay anh cũng có tiết còn gì. Môn Giáo dục Nhân cách.”

“Anh mà một lần nữa bị điểm F thì em phải chịu trách nhiệm đấy.”

“Anh điên ă? Mau đến gặp Giáo sư ngay bây giờ đi.”

“Môn này được vắng mặt tận bốn buổi cơ.”

“Thế anh nghỉ mấy buổi rồi?”

“Hôm nay là buổi thứ bốn.”

“Anh đúng là thảm hại thật đấy.”

“...”

Sang Woo phì cười. Cứ nghĩ đến chuyện mối quan hệ của hai người họ đã biến đổi ra sao vì cái mớ bòng bong môn học và công việc là cậu lại cảm thấy buồn cười. Chuyện Jae Young lại một lần nữa không thể tốt nghiệp là cực kỳ vô lý, bản thân cậu cũng hiểu điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Học kỳ này anh chắc chắn sẽ tốt nghiệp và rời khỏi thành phố Seoul.

Đột nhiên Sang Woo bỗng không còn muốn ăn gì nữa, cậu đặt chiếc thìa trên tay xuống mặt bàn. Jae Young chỉ gấp thêm vài miếng rồi cũng bắt đầu dọn dẹp. Cậu ngồi yên nghe tiếng bát đĩa lạch cạch hồi lâu thì thấy anh đi ra từ phía bồn rửa bát.

“Em vào phòng nằm nghỉ chút đi.”

“Để em tắm rửa cái đã.”

Anh đưa cho Sang Woo một bộ đồ ngủ mới, bàn chải đánh răng, cùng với một trong những chiếc quần lót mà anh từng mặc của cậu. Sang Woo nhanh chóng đi vào phòng tắm, khóa cửa lại, sau đó cởi sạch quần áo ra. Cơ thể cậu cực kỳ ê ẩm khó chịu. Người ngộm còn vương đầy mùi rượu, tại vị trí trên cổ bị người đàn ông hôm qua cắn xuống còn đang dán một miếng băng urgo.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ và ra ngoài, cậu thấy Jae Young đang ngồi trên ghế xôpha nói chuyện điện thoại. Hình như là chuyện

gì đó rất quan trọng nên Sang Woo chỉ dám lặng lẽ đi về phía phòng ngủ.

Cậu dừng lại gần bàn học để nhìn ngó giá sách của anh. Trên kệ là các ấn phẩm về thiết kế, tạp chí, tiểu thuyết, đĩa phim, và cả những quyển vở vẽ phác họa. Phía sau hộp đựng bút cùng chỉ màu là một vài bức ảnh, Sang Woo nhắc ra để quan sát kĩ hơn.

Trang phục thợ săn, mái tóc bù xù, trên eo còn có một con dao rất dài. Đây là dáng vẻ của Jae Young khi chuẩn bị cho buổi công diễn vở kịch Rashomon vào mùa hè năm ngoái. Tuy Sang Woo chưa từng đến đó nhưng cậu đã xem qua những trích đoạn ngắn được đăng tải trên mạng, vậy nên mới có chuyện cậu biết rất rõ vai diễn mà Jae Young đảm nhận. Trong ảnh anh đang đặt tay lên eo, gương mặt tươi cười tinh nghịch, ngoài ra còn một sinh viên khác đang trang điểm cho anh.

Đến bức hình thứ hai thì lại có một người đàn ông trung niên với mái tóc điểm bạc đang ôm dốc ngược một cậu nhóc xuống. Cậu bé mặc quần ngố đó vùng vẫy cảng chân giữa không trung nhưng nụ cười trên môi lại vô cùng rạng rỡ. Ông của Jae Young có thể coi là một mỹ nam, vóc dáng cơ thể cũng cực kỳ đẹp. Sau này khi anh già đi chắc chắn sẽ có bộ dạng giống như vậy.

Bức ảnh cuối cùng được chụp khi Jae Young còn nhỏ. Trong hình là hai cậu nhóc tóc nâu đang chơi board game với một cô bé tóc vàng. Mặc dù cặp sinh đôi xuất hiện trên ảnh có vẻ ngoài giống nhau y như đúc nhưng Sang Woo chỉ cần liếc qua một cái đã biết đâu là Jae Young. Anh ở trong bức hình đang chỉ trở về hướng nào đó với gương mặt vô cùng hứng thú, biểu cảm này đến tận bây giờ cậu vẫn còn thỉnh thoảng được nhìn thấy trên phiên bản người lớn. Dù Jae Young có đeo kính hay không đeo kính, mặc quần áo kiểu này hay kiểu kia, và dù cho anh có ở độ tuổi nào đi chăng nữa, Sang Woo vẫn tự tin rằng mình có thể nhận ra.

‘Muốn ăn trộm mấy bức hình này ghê.’

Sang Woo đặt những tấm ảnh về vị trí cũ trước khi tội trạng của mình ngày một nhiều thêm.

Phía bên phải chiếc bàn học kích thước lớn là một chiếc máy in, trong đó còn có một tờ giấy. Hình như chủ nhân của nó ấn lệnh in xong thì chưa từng chạm tay qua. Phần trên cùng của tờ giấy có viết tên Jae Young bằng tiếng Anh, Sang Woo tò mò cầm lên xem thử. Thì ra đây chính là thông báo trúng tuyển hệ thạc sĩ của anh. Trong offer letter này có ghi ngày tháng nhập học cùng kỳ hạn đóng học phí. Ngoài ra chỉ còn toàn những thông tin vô dụng khác, nhưng Sang Woo vẫn kiên trì đọc hết đến tận dòng cuối cùng rồi mới đặt tờ giấy về lại vị trí cũ.

Thực ra cậu đã biết thời điểm Jae Young phải nhập học từ hồi lên lịch trình làm việc cho Veggie Venturer rồi. Từ đó đến nay, không những không có gì thay đổi mà mọi chuyện còn ngày càng trở nên chắc chắn hơn, cảm giác buồn bã cứ thế dần dần xâm chiếm lấy trái tim Sang Woo.

“Em đúng đó làm gì, còn không mau nằm xuống?”

Đúng lúc này, Jae Young lại dùng vai đẩy cửa đi vào. Vì Sang Woo không muốn để lộ ra dáng vẻ u sầu của mình trước mặt anh nên đã cố tình trả lời với tông giọng tươi sáng.

“Em đang xem ảnh ạ. Còn tấm nào khác không anh?”

Jae Young liếc nhìn ba tấm ảnh rồi chỉ vào bức hình hồi nhỏ để đồ cậu đầu là anh. Sau khi Sang Woo đáp là người bên trái, anh liền xoa xoa đầu cậu bằng bàn tay to lớn của mình coi như phần thưởng. Anh lục lọi bên trong giá sách thêm một lúc rồi tìm thấy thêm được hai bức ảnh nữa.

“A, nhìn anh có hơi kỳ lạ.”

“Cho em xem đi.”

Anh đưa cho cậu xem mà không nói thêm lời nào. Ở trong cả hai tấm ảnh, Jae Young đều mặc đồng phục học sinh. Một bức anh đang trượt ván, bức còn lại thì anh đang ăn kem.

“Nhìn anh giống mấy tên nhóc chơi bời quá.”

Thiếu niên trong bức ảnh có mái tóc cắt ngắn, ánh mắt hung dữ và ương bướng. Áo sơ mi mặc trên người cậu không cài ba chiếc cúc đầu tiên nên đã để lộ ra cơ thể có phần gầy gò hơn thời điểm hiện tại. Jacket đồng phục màu xám vắt lơ lửng trên cánh

tay, còn Jae Young phiên bản thiếu niên thì đang cắn láp miệng kem với biểu cảm lạnh nhạt, quả thật là nhìn không khác gì một tên nhóc bất lương.

“Hồi đó anh không bao giờ đến lớp đúng không? Có khi còn đánh cả giáo viên rồi bị buộc thôi học luôn ấy chứ?”

“Không gay cần đến mức độ đó đâu.”

“Cũng đúng, không thì sao anh có thể đỗ đại học được.”

“Nhìn thế thôi chứ anh vẫn làm tất cả những việc mà mình cần phải làm. Gia quy nhà anh là phải biết giữ gìn ranh giới.”

Nói xong, Jae Young im lặng hồi lâu, mãi sau anh mới quay sang bảo nếu không ngủ thì hay là ra phòng khách xem phim với anh. Cũng chẳng có lý do gì để từ chối nên cậu đã đồng ý. Sang Woo cứ tưởng hai người sẽ ngồi trên ghế xôpha xem phim bình thường thôi, nhưng không ngờ Jae Young trải một tấm chăn xuống nền nhà rồi quăng lên đó một cái gối.

“Chúng ta nằm xem ạ?”

“Ừ.”

“Ngồi xem không được sao?”

“Tùy em thôi, nhưng anh sẽ nằm.”

Jae Young kê đầu lên gối rồi nằm nghiêng sang một bên, xong xuôi anh kéo cổ chân của Sang Woo bắt cậu ngồi xuống phía trước người mình. Tivi cùng hệ thống VOD^(*) được bật lên, danh sách các bộ phim cũng dần dần xuất hiện trên màn hình. Jae Young bấm lướt qua một lượt từ trên xuống dưới, trong khi người đang ngồi hoàn toàn không biết bất cứ cái tên nào trong số đó.

“Ờ, Superman 6 kìa.”

“Vậy chúng ta xem bộ đó nhé?”

“Vâng ạ.”

Thật ra với Sang Woo thì xem gì mà chẳng được. Cậu thốt ra tên bộ phim này cũng chỉ vì sự xuất hiện của nó làm cậu nhớ đến chuyện hai người từng đi xem phim cùng nhau mà thôi.

Tiêu đề phim hiện ra, bộ phim cũng được bắt đầu ngay sau đó. Phân đoạn mở đầu của phiên bản này chính là khung cảnh một người gặp nguy đang kêu cứu với Superman. Khi Sang Woo còn bận mải mê so sánh cảnh phim này với cảnh mình từng xem trong rạp chiếu phim thì bàn tay của Jae Young bỗng chạm lên eo cậu.

Anh luồn tay vào bên trong lớp áo phông Sang Woo đang mặc, đến gần rốn thì dừng lại, vòng về phía lưng, men theo xương sống rồi vuốt dọc lên trên. Tư thế ngồi khoanh chân ngay ngắn của Sang Woo dần dần sụp đổ. Lúc cậu quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy Jae Young đang xem tivi với biểu cảm như thể bản thân anh chẳng biết gì hết.

Cuối cùng khi đến phân đoạn Superman dùng tay đỡ đoàn tàu đang trật khỏi đường ray và cứu được đứa trẻ trong phim thì Sang Woo đã nằm xuống hết như Jae Young từ lúc nào. Vì chỉ có duy nhất một cái gối nên cậu đã gối đầu lên cánh tay anh. Người phía sau bám dính lấy cơ thể cậu, cánh tay trên eo cũng đang siết một vòng thật chặt.

Phần gáy Sang Woo dần dần cảm nhận được chóp mũi của Jae Young, hơi thở nóng rực từ anh đang phả vào da thịt cậu hết lần này đến lần khác theo một chu kỳ nhất định. Thứ đang chạm vào mông Sang Woo lúc này thật sự rất cứng, nhưng chủ nhân của nó lại chỉ mải mê những lộn tọc hoặc vuốt ve cánh tay cậu chứ không hề làm ra bất kỳ hành động táo bạo nào khác. Tuy nhiên chỉ cần như vậy thôi là Sang Woo đã chẳng thể nào tập trung vào bộ phim được rồi. Bởi vì đây là thể loại hành động nên cậu vốn đã khó lòng theo kịp, chưa kể nội dung của nó còn có chút phức tạp nữa, thành ra Sang Woo thật sự không hiểu được tí nào về mấy mối quan hệ nhân quả trong phim.

Thoáng chốc, bộ phim đã qua được một nửa thời gian, Superman lúc này đang gặp nguy hiểm vì điểm yếu Kryptonite của mình. Sang Woo biết thừa dù có khổ sở đến đâu thì anh ta cũng sẽ vượt qua được cả thoi, vậy nên thay vì dõi theo cái mở nội dung hiển nhiên ấy, cậu quyết định xoay người lại ngắm nhìn dáng vẻ đang say ngủ của Jae Young.

Khung cảnh này rõ ràng là thú vị hơn xem phim rất nhiều. Sang Woo chăm chú ngắm nhìn từng đường nét trên khuôn mặt người đối diện ở khoảng cách gần đến nỗi sắp chạm luôn cả vào chóp mũi anh. Giờ thì cậu đã chẳng còn muốn quay về với chiếc tivi kia nữa. Sang Woo áp sát lồng ngực của mình vào cơ thể Jae Young, hai cánh tay vòng qua ôm lấy eo anh rồi xoay lưng về phía màn hình, chìm dần vào giấc ngủ.

Khi cậu tỉnh dậy lần nữa đã là 3 giờ chiều. Phim trên tivi đã chiếu hết, trên màn hình lúc này đang phát sóng một chương trình khác.

Cơ thể Sang Woo cứ quấy khiến cho Jae Young cũng tỉnh giấc theo. Mí mắt của anh dần dần nhấc lên, chậm rãi để lộ ra đôi đồng tử mang theo sắc tố ấm áp bên trong. Vừa mới thức giấc, Jae Young đã nở một nụ cười thần thờ, để rồi ngay sau đó anh lại tiếp tục khép mắt và ôm chặt cậu vào lòng. Sang Woo cũng không hiểu dáng vẻ ấy của anh có gì đặc biệt mà khiến cho trái tim cậu đập nhanh đến thế. Cảm giác nôn nao chột dâng lên trong lòng, Sang Woo vươn người đặt lên môi anh một nụ hôn.

Xúc cảm này thật kỳ lạ. Bên trong dự vọng mãnh liệt còn có cả cảm giác buồn bã không thể phù nhận. Tuy nhiên nỗi buồn đó chẳng những không lạnh lẽo mà còn vô cùng nóng bỏng. Mỗi khi trái tim cậu vang lên nhịp đập, thứ rung động sôi trào ấy lại chạy dọc khắp cơ thể. Khát khao muốn sở hữu Jae Young đến không thể chịu đựng nổi kết hợp cùng thứ tình cảm giống hệt như cảm giác bất an ấy, đã khiến cho cơ thể Sang Woo ngày càng dính chặt lấy người trong lòng hơn.

‘Nguy rồi!’

Mọi đường ranh giới cậu cần bảo vệ đang đồng loạt sụp đổ. Sang Woo bắt đầu lơ mơ cảm nhận được sự nguy hiểm. Thật sự phải dùng từ “lơ mơ” bởi vì chính cậu cũng sợ hãi không biết căn nguyên của nguy cơ này là từ đâu, hay vì lý do gì mà nó lại trở nên nguy hiểm đến thế. Tuy nhiên nụ hôn của Sang Woo cũng không quá cuồng nhiệt, lý trí đã ngăn nó dừng lại đúng lúc.

Mí mắt của Jae Young chầm chậm hé mở, đôi con ngươi nóng rực của anh cũng dần dần lộ ra. Bên trong đôi mắt ấy rõ ràng

đang tồn tại một thứ gì đó khiến Sang Woo vô cùng khao khát nhưng lại quá sợ hãi để có được. Hai người họ cứ quăn chặt lấy cơ thể nhau như thế, ánh mắt chỉ yên lặng dõi theo tầm nhìn của đối phương.

“Anh có chuyện gì muốn nói ạ?”

Sang Woo gian nan mở lời trước. Cậu chẳng hiểu bản thân mình đang muốn gì mà lại đặt cho anh một câu hỏi như thế. Bởi vì chính cậu cũng vừa muốn nghe anh trả lời, lại vừa ghét phải nghe chuyện đó. Jae Young chậm chậm lắc đầu:

“Đúng là anh có điều muốn nói. Nhưng anh sẽ nhẫn nại chờ đến khi em có thể hiểu được chuyện đó.”

“Em chẳng hiểu anh đang nói gì hết.”

Jae Young mỉm cười nhẹ nhàng. Anh cũng đã từng bực bực một câu tương tự như thế khi hai người đậu xe trong công viên để ngắm cảnh đêm bên bờ sông. Rằng anh có chuyện muốn nói, và rằng nếu nói ra thì cậu sẽ trốn mất nên anh quyết định tạm thời im lặng. Nhưng rốt cuộc đó là chuyện gì kinh khủng mà có thể khiến cậu phải chạy trốn cơ chứ? Sang Woo đã thử vắt óc ra suy nghĩ nhưng vẫn không hề có bất kỳ ý niệm nào.

Và rồi Jae Young bỗng nhiên tiếp tục ngậm lấy môi cậu. Anh nhanh chóng trèo từ vị trí nằm bên cạnh lên trên người Sang Woo, bàn tay cũng bắt đầu dò dẫm khắp cơ thể cậu. Sang Woo đã cảm nhận rõ mồn một ham muốn đang rực cháy trong lòng mình. Dù sao hai người họ cũng đã không làm chuyện đó với nhau được sáu ngày rồi.

“Sang Woo à.”

Anh dịu dàng gọi tên Sang Woo mà chẳng mang theo chút mục đích cụ thể nào. Bàn tay anh mơn man dọc trên cánh tay cậu, đầu lưỡi trượt một đường dài trên viền cổ thanh mảnh. Cảm giác nhột nhột khiến cho Sang Woo muốn đẩy anh ra xa, thế nhưng cuối cùng cậu vẫn cố gắng nhẫn nại mà ôm siết lấy lưng người trong lòng.

Những ngón tay to lớn của Jae Young đặt trên bụng cậu, sau đó dần dần di chuyển về phía ngực để bắt đầu trêu đùa hai điểm

nhỏ. Lòng bàn tay của anh mềm mại và nóng bỏng hơn bất cứ giây phút nào trước đây. Vậy mà Sang Woo lại đột nhiên cảm thấy muốn khóc giữa cơn sóng khoái cảm đang lên tới đỉnh điểm.

“Sang Woo à.”

Cậu chẳng thể biết được về tiếp theo sau câu nói rút gọn của Jae Young là gì. Xúc cảm buồn bã cứ không ngừng dâng trào trong lòng cậu. Bàn tay Sang Woo ôm trọn lấy gò má anh - người lúc này đang vùi đầu vào xương quai xanh của cậu. Khoảnh khắc đôi môi Jae Young rời khỏi cơ thể Sang Woo cũng là lúc đổi mặt của hai người đối diện với nhau trong tĩnh lặng. Chỉ có điều biểu cảm trên gương mặt anh lúc này thật sự là quá đổi thản nhiên.

“Em ghét sao?”

“Em cũng không biết tâm trạng này là gì.”

Tất nhiên Sang Woo không ghét rồi. Bởi vì lúc này đây cậu đã chuyển sang trạng thái kích thích bằng tất cả các biến hóa về mặt tính dục đang đồng loạt trỗi dậy trong cơ thể. Mà nếu đã như thế thì đáng lẽ ra cậu phải giải quyết nhu cầu thể xác của mình ngay lập tức mới đúng, nhưng chẳng hiểu sao cậu lại không hề muốn làm vậy. Sang Woo kéo hai má của Jae Young lại gần khuôn mặt mình rồi cẩn thận ngắm nhìn những lọn tóc nâu nhạt đang vương đầy trên trán anh, sống mũi thẳng tắp, hàng lông mày rậm cùng đôi mắt to tròn dù không hề có hai mi. Cuối cùng Sang Woo khép mi lại và đặt lên đôi môi mềm mại của đối phương một nụ hôn. Tuy từng đợt hơi thở dồn dập đã len qua mũi anh, nhưng Jae Young vẫn giữ được phong thái bình tĩnh như không của mình.

‘Mình thật sự không biết nữa.’

Cậu qua lại với Jae Young đâu phải chỉ để hôn hôn thơm thơm giống như đám trẻ con chơi đó hàng thế này. Mặc dù trong lòng đã biết chuyện này nhất định có vấn đề nhưng Sang Woo vẫn để yên môi mình lên môi anh như cũ.

“Hôm nay chúng ta dừng ở đây thôi.”

Sang Woo thì thâm sau khi tách môi ra. Jae Young chậm chậm chớp mắt vài lần liền, mãi sau anh mới lên tiếng với giọng điệu bông đùa:

“Em làm thế là tàn nhẫn lắm đấy có biết không?”

“Em biết. Tình trạng của chúng ta tương tự nhau mà, hãy coi đây là an ủi đi.”

“Lý do?”

“Em không biết nữa. Là do tâm trạng thôi.”

Jae Young - người vốn đang trưng ra biểu cảm đầy nghi hoặc trước câu nói của Sang Woo - đột nhiên lại phá lên cười. Đúng là không cần ngoặc kép cũng đoán được câu trả lời vừa rồi là do ai nói. Người phía trên chậm chậm nằm xuống bên cạnh cậu.

“Thật ra như thế thì anh có thể hiểu được.”

Nói xong Jae Young liền nhồm dậy chạy đi đâu đó, Sang Woo thì vẫn nằm yên tại vị trí cũ. Cậu đã thử vắt óc suy nghĩ nhưng vẫn không tài nào hiểu được tư duy phán đoán của bản thân mình. Bởi vì phần lớn các quyết định hiện tại đều đang trật khỏi đường ray và hoàn toàn dựa trên cảm tính.

Sang Woo bật dậy trước khi nỗi buồn đã được kìm nén lại một lần nữa xâm chiếm lấy trái tim cậu. Jae Young lúc này đang đứng uống nước trong phòng bếp.

“Em về nhà đây ạ.”

“Ngủ thêm một ngày rồi hẵng về.”

“Em về đây.”

Cậu đứng hần dậy đi về phía phòng anh, sau đó bắt đầu cởi quần áo đang mặc ra, bối tìm đồ của mình trong đồng quần áo lộn xộn, rồi cuối cùng là trông hết chúng lên người. Jae Young - kẻ này giờ đang đứng tựa vào khung cửa phòng quan sát mọi hành động của cậu - lúc này mới lên tiếng:

“Để anh đưa em về.”

“Em sẽ đi taxi.”

“Không được.”

“Tại sao ạ?”

“Dù chỉ thêm một phút anh cũng muôn được nhìn thấy em.”

Jae Young không hề cần nhả bắt cậu ở lại lâu hơn, cũng chẳng ép buộc cậu phải đồng ý làm chuyện xa hơn với anh. Tất cả những việc anh làm chỉ là bình tĩnh đi lấy chìa khóa xe mà thôi. Trong khi đó Sang Woo lại lục lọi ngăn tủ và lấy đi toàn bộ quần áo cùng đồ lót mà Jae Young từng mặc của mình, xong xuôi cậu mới hướng về phía huyện quan.

Jae Young lái xe mà không hề lên tiếng lấy một lần. Trên suốt quãng đường dài đó anh chỉ khẽ mỉm cười khi ánh mắt hai người chạm nhau, sự im lặng vẫn bao trùm khắp không gian. Sang Woo thật lòng cảm ơn anh vì điều đó. Bởi hiện tại cậu đang rất cần sự tĩnh lặng này.

Khi chiếc xe đến được điểm cuối, Sang Woo đã nghĩ rằng anh có thể sẽ thay đổi ý định và đi theo cậu lên nhà, nhưng cậu đã sai. Anh chỉ tắt động cơ rồi ngồi đợi Sang Woo xuống xe mà thôi. Cậu cầm theo túi đựng quần áo, điện thoại cùng ví tiền và rời khỏi xe. Trước khi cửa ô tô đóng lại, Jae Young bỗng khe khẽ gọi tên cậu. Âm điệu ấy nghe thật sự rất hay.

“Sao thế ạ?”

“Bộ quần áo rất hợp với em.”

“...”

“Em đi đi. Đừng quên bài tập của mình.”

“Anh về cẩn thận.”

Sang Woo đi qua cánh cửa thủy tinh vào trong tòa nhà. Nhưng cậu không hề bước lên những bậc thang mà chỉ đứng dõi mắt theo chiếc xe đang dần khuất xa khỏi con hẻm nhỏ.

return 0;

Mặc kệ Sang Woo có u sầu đến thế nào, thời gian vẫn không buồn nán lại chờ đợi cậu. Nếu là mọi khi thì cậu đã phó thác mọi chuyện cho tương lai rồi. Từ trước đến nay Sang Woo chưa từng một lần biết sợ hãi những ngày tháng trước mắt, nhưng chỉ riêng lần này cậu không dám chắc chắn về bất cứ điều gì. Tần suất gặp gỡ Jae Young đã được rút xuống thành hằng ngày, vậy mà cậu vẫn không thể nghĩ ra được dỗi sách nào hợp lý.

Những con số trên lịch chuyển dân sang tháng Sáu, khoảng trời trước mắt thoáng chốc đã rợp cánh chuồn chuồn bay. Sang Woo vốn không phải là người có sở thích cảm thán về bầu trời, nhưng quả thật dạo gần đây cậu đang bận rộn đến nghẹt thở. Bắt đầu từ thứ Hai cậu cần bắt đầu kiểm tra chất lượng sản phẩm cùng với bản beta của game để cuối tuần ra được file test. Những lỗi lẩn nhát trong game thì cậu đều đã fix được rồi, tuy nhiên vẫn còn một số tính năng chưa hoàn thiện cùng với kha khá những lỗi vặt khác.

Sang Woo không đến phòng thực hành mà quyết định ở nhà vui đầu vào công việc. Cậu bị stress rất nặng vì không quen với việc bị deadline dí sát như hiện tại, nhưng chuyện này cũng là do cậu tự chuốc lấy cả thôi nên bản thân cũng chẳng dám bất bình gì.

Ngoại trừ thứ Năm, thứ Sáu, thứ Bảy có tiết học ra thì bữa nào Jae Young cũng mua cơm đến cho cái kẻ đang bị mắc kẹt trong nhà như cậu. Thực đơn thậm chí còn được thay đổi liên tục giữa cơm rang kim chi, cà ri, thịt nướng, cơm Gyudon^(*)... Thật ra anh cũng chỉ đến để đưa đồ ăn, sau đó nán lại một lát rồi về ngay. Tuy Sang Woo không nói gì nhưng cậu ngóng trông cái anh nhân viên giao hàng đó còn hơn cả thức ăn anh ta mang đến. Sự xuất hiện của Jae Young giống như những giây phút nghỉ ngơi khi cậu đã hoàn toàn kiệt sức vậy. Chỉ cần được ôm anh ba phút thôi, Sang Woo đã có cảm giác như mọi chuyện đang chuyển biến tốt đẹp hẳn lên rồi.

16 giờ 33 phút Chủ nhật, cuối cùng Sang Woo cũng upload xong một file test beta đã được kiểm tra thành công lên FTP.

Mặc dù cậu đã từ bỏ tính năng Chế độ Vô hạn, Ladder Ranking, Nhiệm vụ Ủy thác, chưa kể còn có kết nối server, thanh toán In-App, tối ưu hóa thiết bị... nhưng nói chung là trạng thái hiện tại của game cũng đã gần đạt mức sản phẩm cuối rồi. Dự án của Chu Sang Woo và Jang Jae Young cuối cùng cũng đã thành hình và chuẩn bị ra mắt trên toàn thế giới.

[Tôi: Đã xong file test heta và upload thành công.] 16:33

[Jae Young ㄱ ㅏ ㅓ: Nhà phát triển game và vũ đạo] 16:34

[Jae Young ㄱ ㅏ ㅓ: :
Vào một ngày tuyệt vời như hôm nay chúng ta nên khuimộtchaisâmpan
hchứnhỉ] 16:35

[Tôi: Để em đến phòng thực hành ạ. Em đang có chuyện muốn
nhờ vả, nếu anh đồng ý thì em sẽ mời anh cơm tối.] 16:36

[Jae Young ㄱ ㅏ ㅓ: Ít nhất phải là thịt hăn lươn bò] 16:36

[Tôi: Được ạ.] 16:37

Sang Woo tắm rửa và chuẩn bị ra khỏi nhà với nụ cười
thường trực trên môi. Rõ ràng là cậu không hề cố tình bày ra bất
cứ biểu cảm nào nhưng tại sao khuôn mặt trong gương lại cứ
túm tít thế kia. Cậu khoác lên người chiếc quần dài màu be, áo
phông màu xanh lá cây, đội lên đầu chiếc mũ lưỡi trai màu
trắng. Sau khi nhét vào trong balô chai sâmpanh mà Jae Young
mang đến đây vào hai mươi tư ngày trước, Sang Woo mới chính
thức bước ra khỏi nhà.

Chiếc xe đạp lướt nhẹ nhàng trên con đường gạch xám. Sang
Woo vừa nhấn pedal vừa đón những tia nắng từ phía mặt trời
đang dần khuất bóng. Cậu đã hoàn thành xong công việc một
cách mỹ mãn, và giờ còn được đến gặp người mà mình hằng
mong nhớ nữa. Thời điểm phát hành Veggie Venturer tới gần
cũng đồng nghĩa với việc ngày mà nhà thiết kế của cậu phải rời
khỏi nơi đây đang ở ngay trước mắt. Thế nhưng khoảnh khắc
hiện tại lại rực rỡ đến nỗi Sang Woo không hề cảm thấy có chút
muộn phiền nào.

Sang Woo gặp được Jae Young ở ngay cầu thang của Khối
Nghệ thuật. Tự nhiên có ai đó kẹp cổ từ phía sau làm cậu còn
tưởng là tên điên nào. Sau khi xác nhận xong gương mặt của
hung thủ, một nụ cười mỉm lập tức xuất hiện trên môi Sang
Woo.

“Ái chà, xem em cười muốn rách miệng luôn kia.”

Giây phút này cơ mặt của Sang Woo đã hoàn toàn thả lỏng,
cậu cười toe toét với anh hết như một tên ngốc.

“Quyển rũ anh ở nơi này là đang làm khó anh đó nha.”

Ở những nơi mà người khác có thể nhìn thấy, Jae Young luôn giữ thái độ khá cẩn trọng trong hành vi của mình. Chỉ là vào khoảnh khắc này đây, Sang Woo đã không còn muốn bận tâm đến bất cứ điều gì khác nữa, cậu nắm chặt tay anh leo thật nhanh lên những bậc thang. Số lượng sinh viên đến trường vào chiều Chủ nhật dù sao cũng chẳng nhiều nhận gì cho cam.

Vừa vào đến phòng thực hành, Sang Woo đã vội vã bật điện lên và liên tục thúc giục Jae Young.

“Anh đã xác nhận chưa?”

“Mãi đến đây ngay nên anh chưa xem qua. Nhưng anh đã chuyển nó sang điện thoại rồi.”

“Mở ra đi anh, nhanh lên.”

Jae Young ngồi xuống ghế rồi lôi điện thoại của mình ra. Trước đó anh mới chỉ test game đôi ba lần theo từng phần riêng biệt thôi, nên đây cũng là lần đầu tiên anh được xem phần mở đầu của trò chơi với nhạc nền hoàn chỉnh. Sang Woo ngồi ghé hông lên tay ghế của anh rồi cùng ngó vào màn hình điện thoại.

Tiếng trống dừng đoàng vang lên cùng với âm thanh than khóc nỉ non của loài quạ. Giữa nền nhạc Xylophone ớn lạnh, tên game xuất hiện đồng thời cùng đôi nhân vật nam nữ đang đứng tựa lưng vào nhau. Trên tay chúng là con dao hình cà rốt cùng với thuốc nổ hình bí ngô. Chu Chu xoay xoay con dao trong tay với biểu cảm bất lương, còn Je Je thì đang thổi bóng bằng kẹo cao su, cứ sáu giây là quả bóng đó lại vỡ một lần. Vật chất phóng xạ xung quanh liên tục tỏa ra thứ ánh sáng xanh huỳnh quang giữa khung cảnh nông trại tối tăm, những con mob với hàm răng nhọn hoắt cùng đang không ngừng chớp mắt.

“Cảm giác ổn phết đúng không anh?”

“Ây da... Đúng là đáng đồng tiền bát gạo.”

Jae Young ấn nút Bắt đầu để tiến vào nông trại. Trên nền nhạc là tiếng đàn organ tiết tấu nhanh theo phong cách trung đại, nhân vật chính cầm theo củ cà rốt và bắt đầu chém chém giết giết. Bầu không khí trong game vô cùng âm u lạnh lẽo, nhưng chuyển động của nhân vật và hiệu ứng âm thanh lại cực

kỳ tươi sáng, tất cả những điều đó kết hợp lại tạo ra thứ một cảm giác kỳ diệu đến lạ thường. Sau khi test thử vài địa điểm trong game, Jae Young không nói năng gì mà chỉ nâng lòng bàn tay lên cao. Sang Woo như thể đã đợi sẵn từ lâu, ăn ý high five với anh một cái.

Module tìm hãm nụ cười của cậu dường như đã bị hư hỏng nặng nề. Sang Woo cũng không muốn bản thân mình tỏ ra quá vui vẻ, nhưng cậu lại chẳng thể chống lại được điều đó. Bởi vì muốn giấu đi gương mặt của mình lúc này nên cậu đã vòng tay ôm lấy Jae Young, hôn lên cổ anh rồi dụi vào phía sau gáy.

“Em vất vả rồi.”

“Đúng là em vất vả thật. Em đã từng nói rằng mình sẽ cụ thể hóa tất cả các thiết kế của anh còn gì.”

“Hiện tại em giống hệt như Iron Man vậy.”

“Anh lại so sánh em giống như máy móc đấy à?”

“Không. Ý anh là em rất ngẫu.”

Nhận được sự đến đáp sau khi đã nỗ lực hết mình vốn là chuyện đương nhiên, chỉ là với Sang Woo mà nói, niềm vui khi chia sẻ thành quả với một ai đó lại mang đến cảm giác vô cùng lạ lẫm. Việc cùng với Jae Young tận hưởng chung một niềm hạnh phúc thật sự khiến cậu vui thích đến không tài nào chịu nổi. Anh thoát khỏi vòng ôm rồi đặt tay lên hai bả vai của Sang Woo và nói:

“Được rồi. Từ ngày mai đã là thời gian thi cử của em, vậy anh sẽ chịu trách nhiệm khâu đảm bảo chất lượng sản phẩm nhé?”

“Vâng ạ. Em sẽ gửi mail cho anh về các lĩnh vực cần rà soát, hướng dẫn chi tiết cùng với danh sách kiểm tra. Đồng thời em cũng sẽ bắt đầu test bản beta nữa. Anh sẽ đảm nhận việc phân bổ file đến các tester, sau đó tổng hợp và sắp xếp lại tất cả các review rồi gửi lại cho em nhé.”

“Ok.”

“Danh sách tester đã đủ người chưa ạ?”

Jae Young mở ứng dụng ghi chú trong điện thoại rồi đưa cho Sang Woo xem. Cả một danh sách dài hơn năm mươi người mà

cậu chỉ biết có môi Choi Yoona.

“Tiêu chuẩn chọn người là gì ạ?”

“Hầu hết đều là soft user^(*). Ngoài ra cũng có một vài đứa hoàn toàn mù tịt về game.”

“Vậy em sẽ bổ sung thêm hai game thù cao cấp mà em quen nữa nhé.”

“Được. Em cứ chuyển file đi, chỉ cần gửi vào địa chỉ email của anh là được.”

Cuộc hội thoại về công việc của hai người gần như đã đi đến hồi kết. Hai tuần sắp tới, Sang Woo sẽ phải học hành bù đầu để chuẩn bị cho kỳ thi, cho nên cậu chỉ có thể dành ra một khoảng thời gian tối thiểu để làm game mà thôi. Khâu đảm bảo chất lượng và tester đều sẽ do Jae Young đảm nhận.

“Mà việc em muốn nhờ anh là gì thế?”

“Anh xem file PowerPoint này giúp em với, em sẽ mời anh bữa tối.”

Sang Woo vừa nói vừa lấy laptop ra khỏi balô. Jae Young nhếch lông mày lên với biểu cảm ngạc nhiên. Tài liệu dành cho bài thuyết trình tiểu luận môn Thuật toán hiện trên màn hình máy tính, chủ nhân của nó cũng kéo ghế ngồi gần về phía anh.

“Bộ em nghĩ thứ gì trên đời cũng cho không được à? Dài gì mà dài tận 38 trang liền.”

“Có ai bảo anh làm không công đâu? Em đã nói là sẽ mời anh ăn cơm rồi còn gì.”

“Được thôi, nhưng ngoài ra mỗi trang này phải quy thành nộ hôn.”

“Vâng ạ.”

“Sau khi anh làm xong cái này, chúng ta đi mua thịt bò về nhà nướng nhé.”

“Em còn mang theo cả rượu vang nữa nè.”

“Tuyệt vời. Ngoài ra em còn muốn ăn món gì khác không?”

Sang Woo ngáp ngừng trong giây lát. Cậu níu áo phông của Jae Young lại gần rồi thì thầm vào tai anh:

“Ăn uống vừa phải thôi, còn phải làm một chuyện khác mà đã lâu chúng ta không làm nữa.”

“Một chuyện khác?”

Vành tai Jae Young chuyển thành màu đỏ ngay lập tức. Anh ngồi yên bất động hết như một pho tượng đồng, mãi sau anh mới quay đầu sang nhìn vào mắt Sang Woo. Thật sự mà nói thì ánh mắt của Jae Young lúc này có hơi giống một kẻ điên.

“Làm ngay bây giờ cũng được mà.”

“Em sẽ không làm chuyện mất vệ sinh ở nơi này đâu.”

Jae Young cố hôn cậu đến vài lần liền nhưng cuối cùng vẫn bị cậu đẩy trán ra xa.

“Anh mau xem cho em nhanh lên. Em nhất định phải giành được điểm cao ở môn này.”

“Mười phút sẽ xong ngay.”

Jae Young bẻ khớp ngón tay răng rắc rồi vươn người về phía màn hình laptop. Nhìn anh khi đó có vẻ cực kỳ tự tin, tuy nhiên ngay khi mở file slide ra thì sắc mặt của Jae Young đã xấu đi trông thấy. Mới ban nãy thôi người này còn phừng phừng khí thế lao người đi bắt đầu công việc, vậy mà khi lướt đến trang slide cuối cùng, anh đã ngà người tựa vào lưng ghế phía sau với biểu cảm hoàn toàn tuyệt vọng.

“Cái này sao có thể xong trong mười phút được.”

Jae Young vừa trưng ra bản mặt sùng sà vừa lên web tải về hai định dạng font chữ miễn phí.

“Này, Chu Sang Woo.”

“Dạ.”

“Đừng bao giờ dùng kiểu font chữ này nữa. Em hứa với anh đi.”

Hình như Jae Young rất ghét định dạng font chữ vốn được sử dụng rộng rãi trên các website và nhìn không thể bình thường hơn được nữa này thì phải. Nghĩ đoạn, Sang Woo liền ngoắc ngón tay mình vào ngón út đang gờ ra của anh.

Đề mục và nội dung được Jae Young thông nhất lại theo hai font chữ, xong xuôi anh bắt đầu chuyển sang phần bìa. Tuy nhiên vừa nhìn thấy nó thi biểu cảm của Jae Young đã nhăn nhúm như thể đang bị ai đó tra tấn vậy.

“Em để nền như thế này thi làm sao mà nhìn thấy chữ được.”

“Nhìn kĩ sẽ thấy mà anh.”

“Đó là suy nghĩ của em thôi.”

Nói rồi Jae Young cũng xóa luôn bức ảnh chụp màn hình toàn ô kẻ caro đang được lấy làm hình nền trang bìa của cậu đi, sau đó anh lên mạng tìm vài bức ảnh miễn phí phóng to hình quân cờ vây và đặt nó xuống góc dưới bên phải trên nền trang trắng tinh. Tên đề mục với đủ màu sắc và kích thước con chữ khác nhau cũng bị Jae Young chuyển hết về thành màu đen với kích thước giống hệt nhau. Định dạng họ tên và mã số sinh viên của cậu cùng thành viên còn lại trong nhóm đều bị lược bỏ hết chữ nghiêng, in đậm và gạch dưới đi, sau đó anh sắp xếp chúng theo hàng lối gọn gàng ở góc bên trái trang slide.

Lý do Sang Woo trang trí cả đồng thứ như thế là vì nhìn slide của cậu trống trải quá. Vậy mà kỳ lạ thay, tuy Jae Young đã vứt hết mấy cái họa tiết của cậu đi nhưng khi nhìn vào lại không thấy trống tẻ nào. Nãy giờ cậu chứng kiến tận mắt mà vẫn còn thấy khó tin đây này.

“Cái cậu Jin Tae này nhỏ hơn em hai khóa nhỉ. Đẹp trai không?”

“Em không biết ạ.”

“Đúng thế, em cứ tiếp tục không biết như vậy đi. Đừng có nói về mấy chuyện cá nhân hay giao tiếp bằng ánh mắt với cậu ta, cũng không được phép cãi nhau hay đánh nhau gì hết, em hiểu chưa?”

“Em không quan tâm đâu ạ.”

Jae Young nghe xong liền nở một nụ cười, đồng thời anh cũng đã làm xong trang slide đầu tiên. Với tâm thế vô cùng hài lòng trước sự thay đổi thiết kế này, Sang Woo không quên áp

môi mình lên má anh một cái. Jae Young chuyển qua slide tiếp theo với ý cười trên môi ngày càng đậm.

“Em chưa từng nghĩ cỡ chữ này là quá to à?”

“To thì người ta mới nhìn rõ chứ ạ.”

“Nhưng tất cả đều to thì không ai nhìn thấy gì hết. Chưa kể còn khiến người đọc khó chịu nữa.”

“Ra là thế.”

Nói đoạn, Jae Young bắt đầu thay đổi cỡ chữ của đề mục và nội dung trong slide master. Sang Woo ngồi bên cạnh cũng căng mắt ra nhìn vì tò mò không biết anh giảm cỡ chữ xuống bao nhiêu phần trăm, thế nhưng cậu chỉ thấy anh tăng giảm vài lần dựa trên cảm giác rồi quyết định luôn. Sau đó anh còn tiếp tục xóa hết đồng họa tiết trang trí của cậu, dùng đường kẻ và hình tam giác để phân cách khu vực đề mục với nội dung bên dưới.

“Sang trang nhanh lên để em còn hôn anh nào.”

Sau khi cậu trao thưởng xong thì tốc độ làm việc của Jae Young lại càng được đẩy lên cao. Riêng ở lĩnh vực thiết kế này thì anh làm gì cũng đúng. Jae Young chỉ cần click chuột vài cái dễ dàng, kết hợp dùng thêm vài ba tổ hợp phím tắt nữa thôi là mọi thứ trông đã khá hơn rất nhiều. Nhìn động tác kéo thả của anh khiến Sang Woo có cảm giác như người này đang chỉ làm bữa, vậy mà kết quả cuối cùng thì ngay cả một chi tiết nhỏ nhất cũng tìm được vị trí hài hòa của nó. Cậu thật sự chỉ biết nhìn chăm chăm vào màn hình laptop với khuôn miệng há hốc.

‘Cứ như có phép thuật vậy.’

Tuy miệng không nói ra nhưng trong lòng Sang Woo lại không ngừng cảm thán. Jae Young ngồi làm việc bên cạnh cậu cũng đâu phải chuyện mới ngày một ngày hai, chỉ là việc ngắm nhìn anh thoản thoắt sửa chữa lại thứ thành quả do chính cậu đã cố gắng hết sức tạo ra rõ ràng là tuyệt vời hơn nhiều so với việc nhìn một thứ mà cậu chẳng đóng góp chút công sức sáng tạo nào.

“Đỉnh cao thật đấy. Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy một cái đề mục dài tận năm dòng.”

Cái gì quan trọng, cái gì không quan trọng, tất cả đều do những đầu ngón tay của Jae Young toàn quyền phân định. Thực ra dù nội dung có xuất sắc đến đâu mà phần hình thức không được trình bày hiệu quả thì giá trị của sản phẩm cũng sẽ phai nhạt đi ít nhiều. Sang Woo biết rõ điều này nhưng phải đến tận bây giờ cậu mới nhận rằng bản thân mình không giỏi trong việc vận dụng nó. Khi cậu còn đang ngồi ngẩn người thì Jae Young bỗng đột ngột lên tiếng:

“Em không định trả phí thiết kế đúng hạn sao?”

“Giờ em trả là được chứ gì.”

“Nãy giờ nợ tồn thành ba nụ hôn rồi.”

Trình bày tài liệu thuyết trình một cách đẹp đẽ, ăn vận gây được thiện cảm với mọi người xung quanh, nói chuyện khéo léo không làm mất lòng người khác, tất cả những điều đó Sang Woo đều không có. Thế nhưng Jae Young lại có. Chưa kể cậu còn có cảm giác ngỡ ngợ rằng anh đang tỏa sáng lấp lánh hệt như một thứ đồ chơi lộng lẫy.

“Sao em lại đặt con này ở đây?”

“Nhân vật đó gây được thiện cảm với người xem ạ.”

“Ừm... Xóa.”

Màn hình liên tục thay đổi dưới bàn tay của chuyên gia Jang Jae Young. Mặc dù nó cũng chỉ là một bài thuyết trình nhỏ thôi, nhưng những thứ đang hiện ra trước mắt vẫn khiến Sang Woo bị ấn tượng mạnh. Jae Young la rầy cậu thì có sao, bàn tay anh vẫn chỉnh sửa mọi thứ trở nên xinh xắn mà không bỏ qua bất cứ chi tiết nào, chưa kể anh còn thông minh giải quyết những vấn đề phức tạp theo cách nhanh gọn nhất, nhìn thì có vẻ qua loa đại khái nhưng lại có khả năng kiểm soát mọi chi tiết một cách dễ dàng. Tất cả những điều đó đều khiến cậu thật lòng say mê người con trai này.

Ánh mắt của Sang Woo dừng lại trên bàn tay đang thao tác điêu luyện cùng với chuột và bàn phím, sau đó cậu dần dần di chuyển lên góc nghiêng đẹp trai với nụ cười vẫn còn vương trên khóe môi của Jae Young. Áo phông màu đỏ, tư thế ngồi xiêu vẹo,

khuyên tai kim loại, hình xăm trên cánh tay, đôi cẳng chân đang không ngừng rung lắc... Sang Woo đã vô cùng không thích những chi tiết ấy trong lần đầu tiên gặp anh, nhưng giờ đây cậu lại chẳng hề cảm thấy chán ghét những điều đó bởi vì chúng đều là một phần thuộc về Jang Jae Young. ‘Thủ tình cảm mãnh liệt khó lòng kiểm soát được ấy cứ thế bắt đầu nhen nhóm từ nơi sâu thẳm nhất trong trái tim cậu.

‘Từ khi sinh ra đến giờ mình đã từng gặp người nào kỳ diệu như thế này chưa nhỉ?’

Tên còn đồ, Giống loài khốn nạn, Tên rác rưởi, Kẻ thần kinh, Kẻ thích ngược đãi người khác, Kẻ không thể kiểm soát được sự nóng giận, Tên nóng nảy, Gã hai mặt, Một quả bom không biết khi nào sẽ phát nổ. Sang Woo lần lượt nhớ lại những cái tên mà bản thân mình từng gán lên người Jae Young. Anh là một người không hoàn hảo, lại còn sở hữu một đồng những tính cách khiến cậu ghét cay ghét đắng. Nhưng vào giây phút này đây, cậu đột nhiên nhận ra rằng bản thân mình chẳng hề quan tâm đến mấy chuyện đó. Từng cơn sóng cảm xúc dâng trào mãnh liệt đã sớm bao phủ vô số khuyết điểm của Jae Young rồi quét sạch lấy cậu không còn manh giáp. Ly cocktail được pha chế bởi niềm vui và nỗi buồn theo tỉ lệ 5:1 lúc này đây đang đảo lộn đến nỗi tạo ra những vòng xoáy dữ dội.

“Ôi trời ời... Gradation, Boeder, rồi còn Shadow. Tên nhóc này, em dùng nhiều...”

“Anh, em thích anh.”

Trong lòng Sang Woo liên tục gào thét rằng cậu không muốn nói như thế, nhưng cuối cùng lại lỡ miệng nói ra từ lúc nào.

Tiếng click chuột đột ngột dừng lại. Bàn tay đang bận rộn di chuyển của Jae Young cũng nằm im một chỗ. Đến lúc này Sang Woo mới nhận ra lời mình vừa nói bất hợp lý đến mức nào.

‘Mình đã nói cái gì vậy trời?’

Đầu óc cậu rơi vào trạng thái hoàn toàn trống rỗng. Có lẽ việc hoàn thành được xong file beta đã khiến cậu hưng phấn đến nỗi não bộ trở nên kỳ lạ mất rồi. Luống suy nghĩ trong đầu cứ thế

thần nhiên vươn ra ngoài biên thành lời nói mà không hề thông qua bất kỳ bộ lọc nào.

“Mình mà lại đi thích cái con người này á?”

Chưa kể người đó còn là con trai, là Jang Jae Young... cậu mà lại đi làm mấy chuyện kiểu như yêu đương với anh ta á? Ngay từ ban đầu người này đã không thể trở thành đối tượng hẹn hò với cậu được rồi. Chuyện này thật sự là vô lý đến cùng cực.

Sang Woo vừa ngẩng đầu lên là đã bắt gặp ngay ánh mắt của Jae Young. Không biết từ lúc nào mà toàn bộ cơ thể anh đã hướng về phía cậu, trên gương mặt anh lúc này đang trướng ra nét biểu cảm ngây ngốc nhất từ khi hai người quen nhau đến giờ.

“Anh không nghe rõ. Em nói lại đi.”

“Em có nói gì đâu.”

“Có mà. Em vừa nói thích anh còn gì.”

“Sao anh bảo là anh không nghe rõ.”

Khuôn miệng đang há hốc của Jae Young dần khép lại rồi loang ra thành một nét cười nồng đậm.

“Nhanh lên, cho anh nghe lại đi mà.”

Sang Woo chột sững người, đôi mắt cậu khẽ nheo lại. Bản thân cậu đang nghiêm túc muốn chết mà người này còn hấp háy đôi mắt như thể vừa phát hiện ra tất cả chỉ là một trò đùa cợt. Sang Woo nổi giận dừng dừng. Cậu đứng phắt dậy, bước lùi về phía sau, sau đó mở cửa lao ra ngoài mà không thèm mang theo cả balô. Thấy Jae Young bám theo phía sau càng làm cậu dốc toàn lực mà chạy.

“Này! Em đứng lại ngay!”

Sang Woo tháo chạy như thể Jae Young đang là một kẻ phạm tội với con dao lăm lăm trên tay vậy. Cậu lao xuống cầu thang, đồng thời dùng hết sức bình sinh để anh không thể đuổi theo mình được nữa, thế nhưng Jae Young vẫn không bỏ cuộc mà kiên quyết bám theo đến cùng.

‘Mình tuyệt đối không thể để bị tóm.’

Đầu óc cậu lúc này rối rắm đến nỗi không thể xác định được vấn đề nằm ở đâu hay bản thân mình phải giải quyết mọi chuyện như thế nào. Chỉ có duy nhất một điều cậu có thể chắc chắn, đó là tuyệt đối không thể bị Jae Young bắt được. Sang Woo rất sợ anh sẽ trêu đùa cậu nói ban này hoặc lại làm ra trò gì đó với mình.

Thoảng một cái cậu đã chạy đến được phía trước tòa nhà của Khối Kỹ thuật. Sợ tốc độ bị chậm lại nên guồng chân của Sang Woo cũng càng lúc càng nhanh. Cậu cúi đầu lướt qua những bụi cây thấp lè tè, chen chúc qua khe hở giữa hai bức tượng đóng, chạy trên con đường sỏi đá lởm chởm rồi băng qua cả Khối Nhân văn và Khối Tự nhiên. Khi trong lòng Sang Woo đang chắc chắn khoảng cách này cũng khá an toàn rồi thì phía sau bỗng vang lên một tiếng hét chói tai:

“Đồ ngốc nhà em, làm gì cùng một vừa hai phải thôi chứ?”

Sang Woo lại một lần nữa quay về với tốc độ tối đa. Giọng nói kia ở cách chỗ cậu cũng không xa cho lắm. Jae Young đã hứa hẹn sẽ không làm cậu nổi giận, cũng từng quyết tâm bỏ cái thói chửi mắng cậu, nhưng lúc này đây anh lại hét lên rằng nếu anh không thể đi lại trong một tuần thì đó là lỗi của cậu, đã thế lại còn chửi rửa không ngừng nữa. Đang lúc cấp bách thì Sang Woo bỗng nhìn thấy sân bóng đá trong nhà nên liền trốn ra phía sau khu đó.

“Em còn định chạy đi đâu? Lúc này chúng ta phải nói chuyện tử tế mới đúng chứ!”

“...”

“Sao cử động một tí là em lại trốn thế... Anh đuổi theo em sắp nửa vòng trái đất rồi đây có biết không?”

“Em chẳng có gì để nói với anh hết, anh mau về đi!”

Sang Woo vừa trả lời xong thì Jae Young đã lao tới chỗ cậu. Tận dụng kiến trúc hình vuông của sân bóng, cậu nhanh chóng tránh sang cạnh vuông liền kế. Jae Young đứng phía bên kia tấm lưới màu xanh lá cây, hai bàn tay đã siết chặt thành nắm đấm.

“Anh đi đi, dù anh có làm gì cũng không bắt được em đâu.”

Jae Young chắc chắn sẽ không thể bắt được cậu, trừ phi phá hủy sân bóng này. Dù vậy anh vẫn kiên trì đuổi theo. Cuối cùng hai người đã lãng phí thể lực chạy đến tận ba vòng sân.

“Em đúng là một tên ngoan cố.”

Dường như không thể chịu đựng thêm được nữa, Jae Young dựa lưng vào tấm lưới sắt rồi ngồi thụp xuống nền sân. Sang Woo cũng đã mệt muốn đứt hơi, nhưng do sợ anh sẽ bất ngờ lao tới nên cậu quyết định không ngồi mà đứng yên một chỗ để điều hòa lại nhịp thở. Hai người chẳng thể nói với nhau lời nào mà chỉ thở hóng hộc mất một lúc lâu. Và rồi Jae Young là người phá vỡ sự im lặng trước:

“Từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, đây là lần đầu tiên trong đời anh gặp một kẻ quái dị giống như em.”

Sang Woo rất sợ anh sẽ đột ngột lao tới nên hai mắt đã ghim chặt vào nơi anh đang ngồi, tuy nhiên Jae Young lại không hề nhúc nhích dù chỉ một chút. Cuộc hội thoại của hai người đã diễn ra ở khoảng cách hai đầu sân bóng.

“Em mau lại đây đi. Anh có chuyện muốn nói với em, nhưng anh không thích nói trong tình trạng như thế này. Thậm chí anh còn ghét phải nói ra theo phương thức như hiện tại luôn, nhưng thôi đành chịu, cũng chẳng còn cách nào khác.”

“... Em chẳng hiểu anh đang nói gì hết ”

Sang Woo lăm băm giống như đang tự nói với chính bản thân mình, cậu hít một hơi thật sâu rồi nhấn mạnh từng chữ:

“Câu nói ban nãy trong phòng thực hành chỉ là em lỡ lời thôi.”

“Hình như đầu có phải.”

Jae Young trả lời với vẻ chẳng mấy quan tâm. Cái thái độ mặt dày mày dạn đó của anh thật sự khiến Sang Woo phát cáu.

“Em đã bảo là không phải rồi cơ mà.”

“À, ý em là không phải hôm nay?”

“Em không nói chuyện về ngày tháng, ý em là câu lỡ lời ban nãy không phải là sự thật.”

“Nêu cần thêm thời gian thì em phải nói với anh chính xác là bao lâu. Anh đã đợi đến tận bây giờ rồi, nhưng điều đó không có nghĩa là anh có thể chờ đợi lâu hơn nữa.”

Tình trạng ông nói gà bà nói vịt giữa hai người hôm nay lại vướn lên một tầm cao mới. Biểu cảm trên gương mặt Sang Woo dần trở nên nhăn nhó, bàn tay siết chặt lấy ngực áo, buồng phổi cố gắng hít vào thở ra thật sâu. Nhịp tim điên cuồng trong lồng ngực lúc này lại không phải đến từ thể lực cạn kiệt. Cậu đứng yên một chỗ để cố gắng điều hòa nhịp thở, mãi sau thân mình cũng đã có thể nhúc nhích trở lại.

“Em về đây, anh đừng có bám theo em. Anh mà đi theo là sau này em sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa đâu.”

Sang Woo hét lên rồi chạy về hướng thư viện. Không có bất kỳ âm thanh nào đeo bám phía sau cậu.

Những chuyện xảy ra tiếp theo Sang Woo cũng chẳng nhớ rõ nữa. Cậu theo thói quen đạp xe như bay trở về nhà, leo lên cầu thang như một cơn gió, cuối cùng là tu nước lạnh ừng ực như thể trong lòng đang bùng bùng lửa giận.

Sau khi cởi bộ quần áo ướt đẫm mồ hôi ra rồi vứt vào máy giặt, Sang Woo liền đi tắm nước lạnh một lát. Nhưng ngay cả khi trên người đã là một bộ quần áo thơm tho sạch sẽ thì trái tim cậu vẫn đập nhanh không ngừng. Bây giờ là 19 giờ 12 phút. Sang Woo chưa ăn tối nhưng cậu cũng chẳng thấy đói. Cậu không biết bản thân mình phải làm gì bây giờ nữa. Nỗi bất an dâng lên trong ánh mắt khi cậu ngó nghiêng xung quanh một hồi rồi ngồi xuống ghế, bàn tay run rẩy nâng lên đỡ trán, hai mắt cũng dần dần khép lại.

‘Anh, em thích anh.’

Có khi câu này chính là ‘Anh, em cần anh’ cũng nên. Chứ thật lòng mà nói, Sang Woo vẫn không dám tin bản thân mình lại có thể phát ngôn ra một câu như thế. Không phải trong tình huống phát sinh nhu cầu, cũng không phải một lời bình luận bình thường, suy xét kiểu gì cũng thấy mệnh đề đó vô dụng hết

sức. Cảm xúc trong lòng cậu lúc này vô cùng kỳ lạ. Nó là sự tổ hợp của sự phi lý, sự giận dữ, và cả nỗi buồn thương.

‘Mình mà lại đi thích người khác á?’

“Thích” chính là hiện tượng khi một người trở nên quá đặc biệt và không thể thay thế. Một thứ xúc cảm nguy hiểm có thể dẫn những nhà lãnh đạo đất nước đi đến kết cục diệt vong, thậm chí nó còn có khả năng biến những nhân tài kiệt xuất nhất trở thành kẻ ngốc. Sang Woo hiểu rõ thích một người là thứ ảo tưởng tồi tệ tới nhường nào. Nếu là chứng nghiện sex thì trên đời này không thiếu bác sĩ chữa trị, nhưng bệnh tương tư thì khác, chứng bệnh này thậm chí còn chẳng được liệt kê trong từ điển y khoa.

Liệu có thật là cậu đã lỡ lời hay không? Sang Woo không nói dối, nhưng vì trạng thái đầu óc dạo gần đây cứ mơ mơ màng màng nên thỉnh thoảng cậu cũng nói năng không suy nghĩ. Hai bàn tay Sang Woo ôm lấy vùng đầu đang đau như muốn nứt ra rồi bắt đầu cẩn thận phân tích hành động của bản thân mình.

29/5 Nhà Jang Jae Young

28/5 Quán bar ở Yeonseok-dong

25/5 Bên bờ sông Hàn, trong ô tô của Jang Jae Young

24/5 Nhà

22/5 Nhà

29/5 Cửa hàng bách hóa

...

Đứng nhìn từ góc độ tỉnh táo của một người thứ ba thì hành vi của cậu có thể dùng dục vọng mãnh liệt để giải thích, nhưng nếu vậy thì vẫn có một vài bộ phận chẳng hề ăn khớp. Ví dụ như hôm thứ Tư ngày 29 tháng Năm khi cậu ở nhà Jae Young, lúc đó rõ ràng là có cơ hội để làm chuyện đó với anh nhưng cuối cùng cậu lại chẳng hề làm gì hết.

Tuy ngày hôm ấy Sang Woo đã không giải tỏa được xiu xiu dục vọng nào nhưng kỳ lạ thay, mảnh ghép ký ức đó vẫn mang theo những xúc cảm tích cực. Cậu thật sự chẳng làm gì hết. Tất cả những việc Sang Woo làm chỉ là ăn những món Jae Young

nấu, xem vài ba tấm ảnh, chấp vá những đoạn hội thoại vô nghĩa, mở phim ra xem và nằm cạnh nhau ngủ trưa. Vậy mà khi nhớ đến món canh giá đỗ anh nấu ầm áp tới nhường nào, ham muốn ăn trộm ảnh của anh mãi liệt ra sao, hay gương mặt đang say ngủ của anh đã khiến trái tim cậu đập nhanh đến mức độ nào... Sang Woo bắt đầu cảm nhận được sự tuyệt vọng.

“Hồngбет rồi.”

Cậu đắm mạnh xuống mặt bàn học. Càng nghĩ về khoảng thời gian hai người ở bên nhau, Sang Woo lại càng mất đi sự tự tin vốn có của mình. Ngoại trừ cơ quan sinh sản ra thì có quá nhiều bộ phận khác trên cơ thể Jae Young thu hút được sự chú ý của cậu, nên cũng chẳng thể khẳng định chắc nịch rằng hai người hẹn hò với nhau chỉ vì nhu cầu được nữa.

Mỗi lần anh hắt xì là nếp nhăn dọc theo sống mũi lại xuất hiện theo cách cực kỳ đáng yêu, bàn tay cầm chuột máy tính thì ngay ngắn chỉnh tề, phần cơ bắp nổi lên trên lưng mỗi khi anh vươn vai giãn cơ đẹp đến nghen ngào, đuôi mắt cười vò cùng xinh xắn, hàm răng đều tăm tắp, những lọn tóc khi có ánh nắng chiếu vào thì sẽ lập tức tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh.

Đó là còn chưa kể đến giọng nói trầm thấp của anh mỗi khi gọi tên cậu dễ nghe đến nhường nào. Mấy trò đùa nhảm nhí cũng buồn cười không chịu được. Tuy vậy mỗi khi anh nghiêm túc nói chuyện thì vẫn có thể khiến trái tim cậu đập nhanh. Và rồi khi nhớ đến những khoảnh khắc anh ôm trọn lấy bả vai cậu, đôi môi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán, thì Sang Woo bắt đầu dự cảm được sự thất bại triệt để của mình.

Cậu đột nhiên nhớ đến hồi cấp hai mình đã từng cảm thấy buồn cười như thế nào khi phát hiện ra chuyện chị gái đang cảm nắng một nam sinh nào đó. Bà chị của cậu cả ngày chỉ nói về cái tên ấy, thậm chí còn tự mình gấp năm trăm con hạc giấy xấu muốn độn thổ. Sang Woo đã giấu cợt cô là một con quái vật và là một kẻ ngu ngốc hết thuốc chữa, để rồi nhận lấy kết cục là bị ăn vài cú đấm từ cô. Hồi ấy chị gái cậu thậm chí còn gây ra một trận ầm ĩ với mẹ vì nhất định đòi mua quần áo mới, ngày thường thì đi học về muộn, cuối tuần thì nói rằng mình sẽ ra ngoài gặp một

người... Tất cả những hành động phi lý trí đó của cô đều đã từng bị Sang Woo tặng cho một nụ cười khẩy.

Cuối cùng thì sao nào, mức độ của cậu hiện giờ còn tồi tệ hơn cả bà chị gái kia. Cậu cố tình mặc bộ quần áo mà Jae Young thích, đến một quán bar nằm trong khu phố ăn chơi nhâm nhi loại rượu 10.000 won cốt chỉ để lôi kéo sự chú ý của anh, đã thế cậu còn lên bí mật điều tra về anh nữa chứ. Khi anh đang say ngủ thì cậu hôn trộm anh. Chỉ cần là việc liên quan đến Jae Young thì cậu sẵn sàng phá bỏ lịch trình đặt ra từ trước của mình và dành ra cả ngày chỉ để vẫn vơ suy nghĩ về anh.

Khuynh hướng tính dục của cậu nào có phải một chàng trai đẹp trai cao ráo với đôi mắt màu nâu. Cái người mà cậu gặp ở Yeonseok-dong tuy xấu hơn Jae Young thật, nhưng xét cho cùng cũng chẳng đến nỗi tệ. Mọi chuyện bất thành chỉ là do người đó không phải anh mà thôi.

Sang Woo chậm chậm đổ người xuống mặt bàn học trong tâm trạng tuyệt vọng. Jang Jae Young - một kẻ gian xảo và không thể nắm bắt - chính là người đầu tiên phá vỡ đi chuỗi ngày bình yên của cậu. Anh đã khiến cậu bị kích thích về mặt giới tính, biến cơ thể này không có anh thì không chịu đựng được, cuối cùng đến trái tim cũng bị anh cướp đi luôn. Giờ Chu Sang Woo đâu còn là chàng trai dị tính khỏe mạnh đang ở trong độ tuổi kết hôn lý tưởng nữa, cậu đã biến thành một tên nhóc thích một chàng trai thậm chí còn không thể hẹn hò với mình mất rồi.

“Thật sự là hỏng bét rồi.”

Từ trước đến giờ những thứ cậu thích chỉ cần bỏ tiền ra là được. Đây là lần đầu tiên trong đời Sang Woo gặp một thứ đồ yêu thích nhưng cậu lại chẳng thể mua nó bằng tiền. Một thứ luôn tự tiện di chuyển theo ý mình và không bao giờ chịu nằm yên trong tầm kiểm soát của cậu. Một thứ thậm chí còn sắp rời khỏi đất nước này.

Cuối cùng Sang Woo cũng chịu đối mặt với lỗi logic đang chi phối toàn bộ thế giới của mình.

return 0;

Anh Jae Young. Em không thể cứ tiếp tục như thế này được nữa. Khác với những gì chúng ta từng thỏa thuận, em đang ngày càng thích anh nhiều hơn. Trước giờ em chưa từng phải trải qua tình cảnh như thế này, em cũng không thể tưởng tượng ra được nếu giờ anh rời khỏi nơi đây thì em sẽ phải làm sao. Em sợ lắm. Vậy nên tốt nhất là chúng ta đừng gặp nhau nữa. |

Anh Jae Young. Em không thể cứ tiếp tục như thế này được nữa. Đi ngược với những gì chúng ta đã thỏa thuận |

Jae Young |

Tiền bối. |

[Tôi: Tiền bối. Vì kỳ thi nên cuộc họp sẽ không diễn ra trong vòng hai tuần tới. Sau khoảng thời gian đó chúng ta cũng sẽ không họp mà tiến hành trao đổi công việc từ xa luôn ạ.] 02:31

[Tiền bối Jang Jae Young Khoa Thiết kế Trực quan: Anhđangmuakính.emchợngiúpanh cáinàodephơđi(Ảnh)(Ảnh)] 02:33

[Tôi: Anh đọc tin nhắn của em chưa đấy?] 02:34

[Tiền bối Jang Jae Young Khoa Thiết kế Trực quan: Đọcrồi] 02:34

[Tiền bối Jang Jae Young Khoa Thiết kế Trực quan: Chonđínhanhlên,lhay2?] 02:35

[Tôi: 1 ạ. Anh cho em cả giá nữa. Lúc trước là em đã làm hỏng kính của anh, để em bồi thường cho anh cái này.] 02:36

[Tôi: Cho em giá đi.] 02:38

[Tôi: Em bảo là nhắn em giá cơ mà.] 02:40

Trái đất vẫn quay với cùng một tốc độ theo cùng một phương hướng so với ngày hôm qua, và tại cùng một thời điểm, một ngày tươi sáng và rực rỡ lại đang tới gần.

Thế nhưng trong cái thế giới đã bị tàn phá thành một mớ lộn xộn của Sang Woo thì vạn vật vẫn đang chìm trong màn đêm tối tăm. Thứ tình cảm trong cậu đã cuốn sạch mọi thứ, chỉ để lại một đồng hoang tàn xơ xác và tiêu điều. Điều duy nhất còn lại lúc này chính là bản năng nguyên sơ không thể tiếp nhận được

ánh sáng của lý trí. Mọi bản chất câu thành nên một Chu Sang Woo dường như đã bị một cơn cuồng phong quét qua và biến mất không còn tăm tích.

Thứ Hai, thứ Ba, rồi thứ Tư, Sang Woo sống như một con robot vô hồn. Cậu vẫn tuân theo những thói quen đã ăn sâu vào máu như đến trường vào một khung giờ cố định hay ngồi học ở một chiếc bàn cố định, thế nhưng kỳ lạ thay, chẳng có chữ nào chui được vào đầu cậu hết.

Thứ bệnh không có trong từ điển y khoa này thật sự đã khiến cho Sang Woo đau ốm triền miên. Nó cứ bám chặt lấy tâm trí người bệnh từng giây từng phút mà nhất quyết không chịu rời đi, gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống hằng ngày của cậu. Trong khoảng thời gian loại bệnh này ủ mầm, gốc rễ của nó đã len lỏi vào nơi sâu thẳm nhất trong trái tim Sang Woo, và ngay khi cậu nhận thức được tình cảm của mình thì những triệu chứng đau đớn cũng thi nhau đám chối. Cậu cũng chẳng có trong tay phương thức nào để chiến đấu với loại xúc cảm buồn bã đến nặng trĩu ấy nên đành để mặc nó xâm chiếm và ăn mòn mọi thứ bên trong.

Đang chống cằm suy nghĩ thì Sang Woo bỗng giật mình vì có ai đó đi ngang qua chạm vào bàn của cậu. Hóa ra trong lúc bản thân cậu còn đang ngây ngốc, tiết học đã kết thúc tự bao giờ.

Mang theo biểu cảm tê nhạt, Sang Woo cho bút chì kim vào hộp bút rồi gấp giáo trình lại. Đây là môn học mà cậu còn yếu kém, thế mà khi giáo viên đảo lại các kiến thức trước khi thi thì cậu lại chẳng hề chú tâm lắng nghe tẹo nào. Tiết hôm trước vắng mặt, tiết hôm nay có mặt, nhưng kết quả thì vẫn hệt như nhau. Chắc hẳn bài thi lần này của cậu sẽ thảm lắm cho mà xem.

Trong lúc Sang Woo còn đang chậm chạp xếp đồ vào trong balô thì một bóng lưng quen thuộc bỗng đột nhiên chạm vào tám mắt cậu. Đạo gần đây, do đang mất hết tinh thần nên cậu đã suýt quên hết những chuyện cần phải làm. Sang Woo dừng chân trước mặt cô gái đang buộc lại dây giày ở ngay gần cửa lớp. Vừa

ngẩng lên và nhìn thấy Sang Woo, gương mặt thản nhiên của cô đã được bổ sung thêm một đôi mắt mở to hết cỡ.

“Á! Không! À, em chào anh ạ!”

Ji Hye vừa lắp bắp chào hỏi vừa vội vàng tránh né ánh mắt của Sang Woo. Nhìn cái dáng vẻ cúi đầu tạm biệt này thì hình như cô đang có chuyện gì đó rất gấp.

“Vậy em đi đây ạ!”

“Ryu Ji Hye, nếu em có thời gian thì giúp anh chút chuyện đã.”

Cậu lên tiếng nói chuyện với cái đuôi tóc đen được buộc gọn gàng sau gáy của Ji Hye, bước chân cô cũng vì câu nói đó mà khựng lại.

“Bù lại anh sẽ mời em ăn cơm. Em vốn thích cơm nhất còn gì.”

Ji Hye ngó đầu ra phía bên ngoài khung cửa, đảo mắt nhìn quanh rồi mới quay lại đứng trước mặt Sang Woo. Âm lượng của cô hạ thấp như thề đang sợ ai đó nghe trộm lời mình nói.

“Anh có chuyện gì thế ạ?”

“Em ngồi xuống đây một lát đi.”

Sang Woo tự thấy đứng nói chuyện không hay lắm nên liền bước về phía chỗ ngồi. Ji Hye bốn chồn kéo ra một chiếc ghế rồi cũng ngồi xuống theo. Cậu mở bản test game Veven trong điện thoại ra rồi đưa về phía cô.

“Đây là game anh làm đó.”

“Cái này là an... à không, là tiền bối làm ạ?”

“Ừm, vì đang trong giai đoạn test nên anh cần vài người chơi thử.”

Nghe xong lời này, Ji Hye nở một nụ cười gượng gạo rồi vội lắc đầu như trống bỏi. Cô đặt lại điện thoại lên bàn Sang Woo rồi nói:

“Em không biết chơi game đâu ạ. Chuyện này em không thể giúp anh rồi.”

“Thế ai là người đạt cấp thần khi chơi Tetris hồi tiểu học hả?”

Sang Woo lấy ra năm tấm phiếu ăn rồi đưa lên trước mặt cô.

“Anh sẽ cho em mấy cái này, cộng thêm cả mời cơm nữa. Anh biết là đang thời gian thi cử nên em cũng rất bận, nhưng chỉ cần chơi game ba mươi phút rồi viết một bài review là xong thôi mà. Nếu dựa trên mức lương tối thiểu thì đây được tính là hậu đãi rồi đó.”

“... Không được đâu ạ. Em mà nhận lời thì sẽ chết đấy.”

‘Chắc là em ấy ghét lãng phí thời gian thôi.’

Tuy cảm thấy rất tiếc nhưng chuyện này Sang Woo cũng có thể hiểu được. Cậu cất mấy tấm phiếu ăn trở vào trong ví. Ji Hye nhìn cậu chăm chú hồi lâu rồi nói:

“Hình như anh có hơi khác thì phải.”

Đây là lần thứ hai Sang Woo nghe thấy máu câu như vậy. Lần đầu tiên thì có vẻ là đúng, nhưng lần này nó lại không lọt tai cậu cho lắm.

“Khác chỗ nào?”

“Ừm... Có chút mèm mại hơn? Vốn dĩ anh cứng rắn hơn thế này thì phải? Có hơi giống... một cỗ máy. A! Anh đừng bận tâm lời em nói. Đó là suy nghĩ chủ quan của em thôi ạ.”

Xem ra dáng vẻ hiện tại của cậu đã biến thành yếu đuối, mèm mại và nhu nhược mất rồi. Đã thế cậu còn bị cảm xúc của bản thân xoay vòng vòng nữa chứ. Sang Woo thở dài một hơi, và Ji Hye đã tinh ý để mắt thấy điều đó.

“Dạo này anh ổn không ạ?”

“Không.”

“Em xin lỗi.”

Nhìn đồng hồ đeo tay thì bây giờ đã qua giờ ăn trưa, nhưng Sang Woo vẫn mặc kệ chuyện đó. Dù sao nhịp sống của cậu cũng đã bị phá nát một cách triệt để rồi, có lệch thêm vài phút cũng chẳng phải vấn đề gì to tát.

“Chuyện học hành của em ổn không?”

“À thì vẫn như mọi khi thôi ạ.”

“Ghen tị thật đấy.”

Giá mà cậu có thể quay trở lại cuộc sông luôn đi theo lịch trình, có khả năng dự đoán trước và hoàn hảo đến không một vết nứt của mình. Sang Woo thật sự rất nhớ những tháng ngày chẳng hề biết đến buồn bã đau khổ đó.

“Thấy chưa? Rõ ràng là anh đã khác mà. Trước đây nếu em nói mình không test game được, anh sẽ lập tức đứng dậy luôn.”

‘Cũng đúng.’

Sang Woo nghiêng đầu trầm nghĩ. Làm xong việc rồi mà sao cậu vẫn ngồi đây tám nhảm về những chuyện vô nghĩa nhỉ? Giờ phải đứng dậy ngay thôi. Vừa mới nghĩ đến đây thì một đoạn hội thoại bỗng hiện lên trong tâm trí cậu.

‘Tên đó mua hết loại cà phê mà anh thường uống.’

‘Chuyện có gì đâu, anh lên mạng đặt hẳn một thùng về là được mà. Chỉ cần một ngày là người ta giao hàng đến rồi.’

Mười ba tuần trước, vào tuần học đầu tiên của học kỳ này, Sang Woo đã từng giải bày chuyện khó khăn của mình cho Ji Hye nghe. Khi ấy những giải pháp tinh táo mà cô đưa ra đã khiến cậu vô cùng ngạc nhiên. Mặc dù chúng chẳng hề có tí hiệu quả nào, nhưng Sang Woo vẫn nhớ rõ mình đã cảm thấy sốc ra sao trước lối tư duy nằm ngoài khuôn khổ của cô.

“Ha ha ha ha... Thôi em đi đây. Xin lỗi vì không thể giúp gì cho anh.”

“Khoan đã.”

Trước sự ngăn cản của Sang Woo, Ji Hye đang trong tư thế lưỡng lự đứng lên cũng đành phải ngồi xuống trở lại. Cô nở một nụ cười bất an:

“... Sao thế ạ?”

“Anh đang có một câu hỏi, nếu em ứng tuyển trả lời thì anh sẽ cho em phiếu ăn.”

Sang Woo một lần nữa lại lôi ra năm tấm phiếu ăn từ trong ví rồi đặt chúng xuống mặt bàn. Gương mặt người đối diện nhăn nhó theo một phương thức vô cùng kỳ quái, những ngón tay của cô không ngừng gãi gãi vàng trán mình.

“Câu hỏi ý ạ?”

“Ừm, em có ứng tuyển không?”

“Tại sao tự nhiên... Thôi được rồi. Nhưng em làm không phải bởi vì phiếu ăn đầu đấy nhé. Với cả, tiền bồi này! Anh mà mời em ăn cơm hoặc làm bất cứ chuyện khác thì sẽ khiến người ta hiểu lầm đấy ạ.”

Tuy Ji Hye đã liên tục xua tay nhưng Sang Woo vẫn thấy hết nắm phiếu ăn đó sang bàn của cô. Sau khi nhìn thấy cô khó xử nhét hết chúng vào trong túi áo, cậu mới bắt đầu nói chuyện.

“Vì yếu tố bảo mật thông tin cá nhân nên anh sẽ không dùng tên thật của nhân vật, nhưng tóm lại là có một người tên X và một người tên Y.”

“Vâng ạ.”

“X... thích Y.”

Ji Hye gượng cười với vẻ bất an. Dù sao trong khoảng thời gian thi cử mà phải ngồi nghe mấy chuyện vô nghĩa như thế này cũng khó tránh khỏi bức mình. Sang Woo hít thở một hơi thật sâu rồi nói tiếp:

“Ờ... Tuy X thích Y nhưng...”

Vì muốn giấu nhem đi thông tin cá nhân cũng như để dễ bề kiểm soát cảm xúc, Sang Woo đã phải thay tên đối họ của hai người thành mấy chữ cái trong bảng alphabet. Câu đầu tiên thì cậu đã đạt được mục đích, nhưng đến câu thứ hai thì cậu lại không thể. Sang Woo có thể cảm nhận được gương mặt mình lúc này đang nhăn tít cả lại. Sau khi lấy ra một chai nước từ trong balô và tu ừng ực, cậu mới tiếp tục cố gắng thêm lần nữa.

“X... thích Y.”

Lần này vẫn giống hệt như ban nãy. Cậu thật sự không thể bước lên được bậc thang tiếp theo.

“Ây, cuối cùng là anh muốn nói gì?”

“...”

Thời gian bị kéo dài lê thê dường như đã khiến Ji Hye nổi giận. Đứng trên lập trường muốn trả lời thật nhanh để còn đi ăn

cơm của cô thì việc biểu đạt cảm xúc như vậy là hợp tình hợp lý. Sang Woo gật đầu lên tiếng:

“Nhưng mà Y lại sắp phải đến một nơi rất xa.”

“... Mẹ ời.”

“X muốn được ở bên cạnh Y nhưng chuyện đó lại không có khả năng. Trong tình huống như vậy thì phải làm sao để khắc phục? Em hãy trả lời dựa trên lập trường của X đi.”

Ji Hye bực bội phát ra thứ âm thanh rên rỉ như thể đang đau khổ lắm. Mãi sau cô mới chịu nhìn thẳng vào mắt cậu và nói:

“Anh à, anh có IQ không vậy?”

“Anh là người có chỉ số cao.”

“Đó là câu nói để em thể hiện sự ức chế thôi. Anh đừng có trả lời dựa trên mặt chữ như vậy.”

Ji Hye chặn họng để ngăn không cho cậu nói thêm lời nào nữa, sau đó cô giơ ra hai ngón tay.

“Vốn chỉ có hai cách thôi không phải sao? Cách thứ nhất, níu giữ đôi phương.”

Sang Woo đã đặt rất nhiều kỳ vọng vào một giải pháp có tính đột phá đến từ Ji Hye. Tuy nhiên sau khi nghe xong câu trả lời của cô thì nội tâm cậu lại vô cùng thất vọng. Dù vậy nhưng Sang Woo vẫn kiên nhẫn trả lời:

“Không thể giữ được. Kế hoạch này đã được Y lập ra từ lâu. Nó rất quan trọng đối với sự nghiệp của Y.”

“Chuyện đó em đâu cần quan tâm. Cách thứ hai, đi theo đôi phương.”

“...”

Cách thứ hai này là điều Sang Woo chưa một lần nghĩ tới. Cậu bắt đầu suy xét về phương án mà Ji Hye đề ra này.

‘Đi theo anh ấy... đến Mỹ sao.’

Như thế cậu sẽ không cần phải chia tay với Jae Young nữa, nhưng đồng thời có rất nhiều câu hỏi khác cũng theo đó mà ập đến trong tâm trí cậu. Sang Woo thờ dãi nói:

“Chuyện đó đâu có dễ như nói mồm? Việc học thì sao? Chỗ ở thế nào? Rồi còn Visa? Sinh hoạt phí? Chưa kể X cũng có kế hoạch riêng cho cuộc đời của mình chứ. Đâu thể tùy tiện quyết định mọi chuyện như thế được.”

“VẬY hóa ra X cũng chẳng thích Y rồi. Yêu một người là nguyện cùng người đó đi đến cùng trời cuối đất không phải sao?”

Ji Hye buông lời nhẹ nhàng như thể con người chỉ cán tình cảm thôi là có thể sống được. Sang Woo cúi thấp đầu và đeo balô lên vai.

“Cả hai cách của em đều vô căn cứ, chúng chẳng giúp gì được cho anh cả. Thế mà này em còn dám nói mình làm không phải vì mấy tấm phiếu ăn. Thôi anh đi đây.”

“Dạ? Khoan đã... Vấn đề là tại sao anh lại hỏi em một câu kỳ lạ như thế? Nếu đã là mối quan hệ yêu đương thì người trong cuộc phải nói chuyện với nhau thì mới giải quyết được mâu thuẫn chứ ạ.”

Trước khi đứng lên Sang Woo vội bồi thêm một câu.

“Không phải mối quan hệ yêu đương.”

“Sao cơ?”

Đôi mắt của Ji Hye dần mở to hết cỡ. Ánh nhìn giống như đang yêu cầu một lời giải thích ấy khiến cậu chẳng thể rời đi được nữa. Thật ra đó cũng là điều kiện tiên đề quan trọng của chuỗi sự kiện, đáng ra cậu phải đề cập đến nó từ trước mới đúng. Sang Woo tránh né ánh mắt của người đối diện rồi nói liên thoảng:

“Chuyện này nghe có vẻ trái luân thường đạo lý nhưng giữa X và Y chỉ có mối quan hệ về mặt thể xác mà thôi.”

“Dạ? Không... em không hiểu...”

Ji Hye bối rối lắm bầm. Để rồi ngay sau đó cô nói chuyện tiếp với Sang Woo bằng nét mặt nghiêm trọng:

“Anh này... Tại sao họ lại không hẹn hò? Hai người đó đang làm gì vậy ạ?”

“Vì hẹn hò là chuyện không thể.”

“Tại sao ạ?”

“Anh không thể tiết lộ chuyện đời tư được.”

“Anh cứ nói em nghe thử đi. Dù sao cũng đâu phải chuyện của anh, đây là chuyện của X và Y cơ mà.”

Câu này nghe cũng có lý. Sang Woo hít vào một hơi thật sâu rồi trả lời Ji Hye với phong thái điềm tĩnh nhất mà mình có thể trưng ra.

“X và Y có cùng giới tính.”

“Thì làm sao? Anh đang giấu cợt em đây ạ?”

“... Em quát anh à?”

Ji Hye ngó lơ câu hỏi của anh rồi tiếp tục chất vấn với vẻ khó hiểu.

“Vậy khi hẹn hò hai người thường làm gì? Chì... quan hệ thôi ạ?”

“Cũng làm cả những chuyện khác nữa. Toàn là mấy việc bình thường thôi.”

“Còn gì nữa không ạ?”

“Họ... cùng ăn cơm này, đi xem phim cùng nhau hai lần này, chơi bóng rổ với nhau này, nằm dài cạnh nhau mà chẳng làm gì nữa này, rồi còn đi dạo loanh quanh hoặc lái xe vòng vòng cùng nhau nữa... À, họ còn cùng đến trung tâm thương mại mua sắm quần áo...”

“Như thế không phải yêu đương thì là cái gì?”

“Dùng cách nói của em thì em có IQ không thể? Cùng là đàn ông con trai sao có thể yêu đương được?”

“Bộ anh thuộc phái Vệ chính xích tà thời Joseon^(*) hả?”

Nói xong Ji Hye liền lôi điện thoại ra, chạm vài cái trên màn hình rồi đưa nó về phía cậu. Vì bị đón ép này giờ nên Sang Woo cũng hơi bức mình, động tác nhận lấy điện thoại có đôi phần thô bạo. Trên màn hình lúc này là một trang từ điển Online.

Tình yêu [love, 恋愛]: Tình cảm đậm chồi nảy lộc dựa trên nhu cầu về mặt thể xác, là mối quan hệ thân mật giữa hai người yêu

nhau có sự hấp dẫn giới tính ở một mức độ nào đó.

Cái khái niệm này cũng xấu hổ quá rồi. Sang Woo có thể cảm nhận được luồng nhiệt đang dịch chuyển từ vùng cổ khiến khuôn mặt cậu dần ửng đỏ.

“Vậy là X và Y đang yêu nhau rồi đúng không ạ?”

Trong một khoảnh khắc, Sang Woo bỗng cảm nhận được thứ xúc cảm phản nộ quen thuộc mỗi khi cậu cãi nhau với chị gái. Bà chị của cậu là người thường xuyên bác bỏ những căn cứ hợp lý và coi như chúng không tồn tại.

‘Hình như sinh viên Khối Nhân văn nào cũng như vậy thì phải.’

Sang Woo thầm lẩm bẩm trong lòng.

“Có vẻ như em chẳng biết gì hết rồi, nghe anh nói cho rõ đây.”

Sang Woo có chút tức giận khi phải giải thích cặn kẽ cho Ji Hye hiểu về mối quan hệ giữa cách thức sinh tồn của loài người và chế độ xã hội. Lịch sử xa xưa đã chứng minh rằng con người định cư theo các phương thức thích hợp để vươn tới sự thịnh vượng, trong đó yêu đương chính là yếu tố hậu thuẫn cốt lõi cho chế độ hôn nhân, mối quan hệ nam - nam không có khả năng tái sản xuất ra thế hệ tiếp theo nên đương nhiên không được phép cấu thành.

“... Chính vì lẽ đó mà chỉ có hôn nhân dị tính mới được hợp pháp hóa và chế độ hóa.”

Sang Woo thuyết giảng với dáng vẻ bừng bừng nhiệt huyết, nói xong cậu còn phải lấy bình nước trong balô ra tu ừng ực. Ji Hye khoanh tay trước ngực lắng nghe, sau đó cô lấy điện thoại ra tìm kiếm gì đó rồi nói:

“Để em cho anh nghe vài ví dụ. Hôn nhân đồng tính hiện nay đang có xu hướng được hợp pháp trên toàn thế giới. Đã có 25 quốc gia công nhận các cặp vợ chồng đồng giới, trong số đó chủ yếu là các nước phát triển nằm ở khu vực châu Âu và Bắc Mỹ.”

“...”

Tiếp đó, Ji Hye bắt đầu giới thiệu về những cặp đôi kết hôn đi theo lối sống DINKs^(*) và làm phẫu thuật thắt ống dẫn tinh để không sinh con. Cô dùng tam đoạn luận để chứng minh hôn nhân không nhất thiết phải lấy con cái làm tiền đề, yêu đương cũng không nhất thiết phải lấy hôn nhân làm tiền đề. Con người có thể sống theo bản năng của mình vào thời kỳ sơ khai, nhưng sự văn minh ngày càng đi lên thì giá trị ý chí và tự do của mỗi cá nhân cũng ngày càng được đề cao.

Một Ji Hye được vũ trang đầy đủ bằng các dữ liệu trên mạng thật sự là khác xa với bà chị gái lúc nào cũng chỉ ươm bươm cãi cổ ở nhà của cậu. Theo đó Sang Woo cũng dần dần cảm nhận được nguy cơ. Cậu rất tự tin vào mảng kiến thức thường thức và hiểu biết khoa học của bản thân, tuy nhiên cậu lại hoàn toàn chẳng may đoái hoài đến những vấn đề có tính thời sự đang diễn ra. Mấy thứ như DINKs hay hôn nhân đồng tính gì đó cậu thật sự không hiểu, cho nên cũng khó lòng phản bác được người đối diện.

“Tình yêu chính là đặc quyền của nhân loại, và anh thì chẳng khác nào một tên người nguyên thủy đang cố hạ thấp giá trị của tình yêu.”

“... Bình tĩnh đi. Em cũng kích động quá rồi đây.”

Sau khi nói chuyện tám phút không ngừng nghỉ, cuối cùng Ji Hye cũng chịu ngậm miệng lại. Tuy Sang Woo hiểu hết những điều cô muốn truyền đạt, nhưng cậu vẫn chưa bị thuyết phục hoàn toàn.

Dù cho con người đã văn minh hóa được phần nào bản năng sơ khai thì tất cả những hành động họ làm ra đều vì một mục đích nào đó. Ăn uống để cung cấp nguồn năng lượng, nhắm mắt ngủ để cơ thể nghỉ ngơi, quan hệ tình dục để duy trì nòi giống. Yêu đương và kết hôn đơn giản chỉ là vì mục đích bình yên sinh ra những đứa trẻ và nuôi dạy chúng mà thôi. Nếu thật sự trên thế gian này tồn tại kiểu hôn nhân không con cái, hay kiểu yêu đương nhưng không kết hôn như lời Ji Hye nói, thì cũng không đồng nghĩa với việc hành động này là hợp tình hợp lý.

“Nhưng kết hôn mà không sinh con thì hèn hò yêu đương còn có ý nghĩa gì? Chỉ tổ lãng phí thời gian mà thôi.”

Sau khi Sang Woo diêm tĩnh đặt ra câu hỏi, trên gương mặt Ji Hye tràn ngập sự lo lắng. Cô im lặng khoảng một phút rồi nhìn thẳng vào mắt cậu:

“Anh, tại sao anh lại ản cơm?”

“Vì cần năng lượng.”

“À, đúng ha. Thế... tại sao anh lại học hành?”

“Khả năng chuyên môn cao sẽ gia tăng khả năng sinh tồn và thành công hòa nhập xã hội.”

“Thì cũng đúng. Vậy... ừm... A! Tại sao anh lại chơi game?”

“...”

Sang Woo bỗng cảm thấy ớn lạnh như thê bản thân vừa sa chân vào một cái bẫy. Ji Hye nheo mắt lại nhìn rồi nở một nụ cười, dường như cô đã tinh ý phát hiện ra cảm xúc của cậu. Sang Woo vốn định thản nhiên đáp lời nhưng mồ hôi lạnh lại đang không ngừng túa ra.

“Ờ... thì nó cũng có những mặt lợi ích như kích thích ý chí chiến thắng, khiến cho cuộc sống vui tươi hơn, rồi còn cung cấp thêm kiến thức...”

“Thì đương nhiên là nó phải có ích lợi rồi. Ý em hỏi anh chơi game vì mục đích gì cơ?”

Sang Woo đã rơi vào mạng nhện do Ji Hye giăng ra, dù cậu có cố gắng thoát thân đến thế nào cũng đều vô vọng. Game chính là một thứ nằm ngoài dự đoán trong bàn đồ cuộc đời cậu. Và đó cũng là thứ duy nhất cậu theo đuổi chẳng vì bất cứ mục đích nào.

“Anh chơi game vì rất vui đúng không ạ?”

“... Đúng thế.”

“Nhưng nó chẳng giúp ích được gì cho sự phát triển của nhân loại hết. Sau này anh đừng lãng phí thời gian nữa.”

Ji Hye bật cười. Sang Woo không cần nghe cùng hiểu điều cô đang muốn nói là gì. Cô ngập ngừng trong một khoảnh khắc rồi

thắng thường giẫm đạp cậu với vẻ mặt không thể tự mãn hơn.

“Tình yêu cũng giống như chơi game thôi. Đại loại chính là trạng thái yêu thích đến mức không chịu nổi. Thực ra em cũng không hiểu lắm đâu.”

Sang Woo hé miệng ra định nói gì đó nhưng cuối cùng lại chẳng thể phản bác được luận điểm của cô. Mọi ngôn từ lúc này đã biến mất không dấu tích. Ji Hye ngang nhiên dùng chiếc búa logic để phá nát các giả trị cơ bản trong tâm trí cậu, giờ Sang Woo đã chẳng còn nổi một chồn dung thân.

Hình ảnh những ngày tháng ở bên cạnh Jae Young bỗng lướt qua tâm trí cậu hết như một bộ phim tua nhanh. Hai người đã làm việc cùng nhau, quan hệ với nhau. Nhưng đến giờ cậu mới nhận ra đoạn thời gian hai người ở bên nhau mà không làm những việc đó còn dài hơn nhiều.

‘Toàn là mấy việc chẳng mang lại chút lợi ích nào.’

Có một sự thật không thể chối cãi được là gần đây cậu đã sử dụng thời gian với hiệu suất cực kỳ kém. Jae Young lúc nào cũng đột ngột xuất hiện bên cạnh, dụ dỗ cậu hãy chơi bởi đi, làm đủ trò bông đùa khiến cho năng lực tập trung của cậu bị đánh cho tan tác. Vậy mà mọi khoảnh khắc trong quãng thời gian vô dụng đó lại ăn sâu vào ký ức của cậu, đọng lại trong cậu hiện giờ chỉ còn toàn là những dư âm tốt đẹp. Nghĩ đến đây, Sang Woo đau khổ gờ hai tay lên đỡ lấy thái dương.

“Quay về khởi đầu của chuyện này, mệnh đề ‘vì X và Y cùng giới tính nên không thể yêu đương’ là sai rồi anh nhé. Hai người họ rõ ràng đang ở trong một mối quan hệ yêu đương rồi còn gì. Người ta cho rằng một chú cừu màu đen là không thể tồn tại thì cũng đâu đồng nghĩa với việc nó sẽ hoàn toàn biến mất?”

‘Mình thua rồi.’

Sang Woo cắn chặt môi dưới như thể vừa mới bị bắn cho một phát trí mạng. Đúng là không phải ai theo học Khối Nhân văn cũng vô lý như bố và chị gái. Ji Hye nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt cậu thì thở dài một hơi:

“Vấn đề hiện tại không nằm ở chỗ anh có cãi thẳng em hay không. Em còn đang phải nhịn đói để ngồi đây giúp anh trong khi 1 giờ là em có tiết rồi đây.”

“Thế giờ đi ăn thôi.”

“Còn có mười phút nữa thì ăn uống gì được ạ. TTôi em không ăn đâu.”

Ji Hye ngáp ngừng hồi lâu rồi nhìn thẳng vào mắt cậu, cô lên tiếng với nét biểu cảm nghiêm túc:

“Anh chuyển lời này đến anh X hộ em. Đừng có làm mấy trò nhằm nhí nữa, làm ơn hãy trông coi người yêu của mình cho tốt đi. Rốt cuộc anh ta đã làm gì mà để người yêu phải nói đến chuyện bỏ đi...”

“... Anh đã nói họ không phải là người yêu rồi mà.”

“Anh cũng hỏi anh Y giúp em là anh ta định đi đâu với ạ. Đúng là... nực cười. Em cá 500 won là anh ta chẳng thể đi đâu hết.”

“...”

“Bực mình ghê. Bao giờ thi xong em phải đi xem mắt mới được.”

Ji Hye nhìn xa xăm với biểu cảm mơ hồ hết như một diễn viên điện ảnh. Cô đeo cặp đứng dậy rồi nói với Sang Woo.

“Có lên nhé, Chu-ssi.”

Nói xong, cô mỉm cười rời khỏi phòng học trước cả khi cậu kịp trả lời gì đó.

‘Kỳ lạ thật đấy.’

Giữa không gian vắng lặng, Sang Woo cứ thế ngồi im một lúc lâu.

Cậu nghiền ngẫm cuộc tranh luận vừa rồi thêm vài lần nữa, cuối cùng vẫn phải chấp nhận sự thật rằng luận điểm của mình đã bị bác bỏ. Cuộc đời của cậu vốn đầy rẫy những chiến thắng. Hạng nhất, 100 điểm, kẻ dẫn đầu, tấm gương của người khác.

Vì để thua trong trận đấu võ mồm ban nãy nên tâm trạng của cậu rất kỳ lạ. À mà khoan, hình như đầu chỉ có lần này. Gần đây

cậu còn chẳng biết đến chiến thắng là gì. Bị trói buộc, dao động, thao túng, ảnh hưởng, tước đoạt, lung lay, chiếm hữu. Vấn đề là những xúc cảm kỳ lạ trong cậu lại không đến từ nguyên nhân thua cuộc.

‘Người ta cho rằng một chú cừu màu đen là không thể tồn tại thì cũng đâu đồng nghĩa với việc nó sẽ hoàn toàn biến mất?’

Câu nói của Ji Hye ghim chặt trong tâm trí cậu. Mặc kệ Sang Woo có nhấn mạnh rằng thứ cảm xúc này là không đúng, sự tồn tại của phần lỗi này không phù hợp chút nào, thì nó vẫn cứ ngang nhiên hiện hữu và không chịu biến mất.

‘Tình cảm đắm chối nảy lộc dựa trên nhu cầu về mặt thể xác.’

Giả thiết nhỏ bé đã âm thầm dụ đi trong tâm trí Sang Woo mấy ngày qua lại một lần nữa dậy sóng. Giống như nhiệt độ của nước sau khi lặn lẽ sôi đến 99 độ thì sẽ lập tức dâng trào đến 100, bản thân cậu chỉ vừa mới thừa nhận khoảng thời gian bên cạnh Jae Young chính là yêu đương hẹn hò thôi là lòng tham muốn được trải qua mọi điều cùng anh đã bắt đầu khiến cậu trở nên chật vật.

Làm việc, đụng chạm, đi dạo, tập thể dục, chơi game, ăn cơm, xem phim, nằm ngủ, nghe giảng, chụp ảnh, mua quần áo. Sang Woo thậm chí còn có thể tưởng tượng ra nhiều thứ hơn thế. Bởi vì lòng tham kỳ lạ của cậu nào có chịu dừng lại ở mức độ đó, trái tim cậu đang sục sôi trong ham muốn mãnh liệt được sống chung một nhà với Jae Young, hai người sẽ kết hôn và nuôi dạy một đứa trẻ giống hệt anh. Đúng thật là quái dị khi cậu lại đi tham lam cái chuyện mà đến cả mục tiêu về mặt sinh học cũng không thể thực hiện được ấy.

‘Mày điên rồi đúng không, Chu Sang Woo?’

Cậu tự đâm vào đầu mình. Quãng thời gian ở bên cạnh Jae Young có phải yêu đương hay không, hai người có đang thật sự hẹn hò hay không, tất cả đều chẳng còn ý nghĩa gì hết. Chưa đầy một tháng nữa là đến tháng Bảy rồi, hiện tại dù cậu có làm gì cũng vô dụng cả thôi.

‘Giờ anh nên làm gì mới phải đây?’

Vấn đề mà Jae Young từng bỏ ngỏ lúc này đây chẳng khác nào một con đường cụt.

‘Anh thì có thể làm gì được chứ. Cũng đâu còn gì để làm.’

Sang Woo lầm bầm trong lòng rồi đứng dậy khỏi chõng ngồi. Thoáng một cái mà thời gian ăn trưa đã kết thúc, sinh viên của tiết học tiếp theo đã lục tục tiến vào giảng đường.

Cậu lê bước đi đến nhà ăn rồi bắt đầu nhồm nhoàm nuốt suất cơm của mình. Tại vì ban nãy lấy nhầm hai cái thìa và một chiếc đũa, nên giờ cậu chỉ có thể dùng thìa ăn cơm hết như hồi còn ở trong quân đội. Xương cá không được gỡ cẩn thận khiến cổ họng Sang Woo đau rất.

“Tiền bối Sang Woo, tiền bối Sang Woo!”

Đang trên đường tới thư viện thì bỗng có ai đó gọi giật tên cậu. Tiếng bước chân vang lên đón dập, một bóng người xuất hiện song song bên cạnh Sang Woo.

“Hộc, hộc, tiền bối! Anh cầm lấy cái này đi ạ, em mua đồ.”

Nam sinh nọ đưa cho cậu chiếc ly nhựa đựng đầy thứ nước uống màu đen. Sang Woo xua tay:

“Tôi có cà phê rồi.”

“Ra là anh có khẩu vị cao cấp... Vậy để lần sau em mời anh món khác nhé.”

“Không cần đâu. Sao tự nhiên cậu lại mua cà phê cho tôi?”

“À, nhờ có anh mà em mới đạt điểm cao mà, đương nhiên là em phải mời anh rồi!”

Ý cậu ta là bài thuyết trình tiểu luận ngày hôm kia đã có điểm rồi sao? Sang Woo đang định hỏi mấy điểm thì nam sinh nọ đã nói 19 điểm là điểm số cao nhất cậu ta từng đạt từ trước đến giờ. Nghe xong Sang Woo lập tức nghiêng đầu thắc mắc:

“Kỳ lạ. Sao lại bị trừ mất một điểm nhỉ?”

“... Em chỉ đạt 4 điểm về năng lực thuyết trình thôi ạ. Em xin lỗi.”

Nam sinh kia ảo não ăn năn thêm vài lần nữa, nhưng Sang Woo lại cảm thấy chuyện này cũng chẳng quan trọng đến thế.

Dạo gần đây cậu đã đánh mất nhiệt huyết của mình với vắn đề thành tích rồi.

“À, mọi người thực sự đã náo loạn hết cả lên về sự đỉnh cao của hle thuyết trình đấy ạ. Không phải anh tự làm đúng không?”

“Là một sinh viên của Khoa Thiết kế Trực quan làm.”

“Thảo nào... Em biết ngay mà. Có nhiều người xin em gửi form lắm đó.”

“Không được gửi. Nó là của tôi. Quyền tham khảo và quyền sử dụng chỉ thuộc về một mình tôi. Cậu mau xóa vĩnh viễn đi.”

“Anh quá đáng thật đấy.”

Hai người bước song song cạnh nhau đến thư viện. Ánh mặt trời ám áp bao phủ khắp mọi góc ngách. Thời tiết mới chớm sang hè một chút thôi mà sóng lưng đã bắt đầu đập dính mổ hôi. Đã lâu lắm rồi Sang Woo mới đi bên cạnh một người nào đó. Chỉ có điều đây lại chẳng phải là người mà cậu hằng trông ngóng. Nổi nhớ nhưng da diết lúc này đây đang mờ mịt quẩn lầy tâm trí cậu.

“Tiền bối không tham gia vào câu lạc bộ hay hội nhóm lập trình nào ạ?”

“Không.”

“Tại sao?”

“Có rất nhiều các nguồn mở về lập trình, những kiến thức có thể tự mình học được là vô cùng vô tận. Và đương nhiên là các chuyên gia về web thì phải giỏi hơn đám sinh viên rồi.”

“Vậy học kỳ tới em có nên tham gia vào hội nhóm không ạ?”

“Chuyện đó tùy cậu quyết định.”

“Ày, anh đừng như thế mà, cho em xin chút lời khuyên đi.”

‘Sao tự nhiên cậu ta lại phiền phức như vậy?’

Sang Woo nhăn nhó bước đi nhanh hơn. Chẳng hiểu sao dạo gần đây ai ai cũng nghĩ cậu dễ dãi, ngày trước đâu có như thế.

“Ở kia có nhiều người tụ tập ghê. Chắc là thành viên của Câu lạc bộ Kịch rồi.”

Bước chân của Sang Woo khựng lại trước câu nói băng quơ của người bên cạnh. Và đúng như thế thật, bàn tay cậu ta đang chỉ về phía một đám người chen chúc.

“Xin hãy xếp hàng đi ạ, xếp hàng vào.”

Ai đó trong đám đông đột nhiên hét lên the thé. Một đoàn sinh viên đang đứng trước một chiếc bàn ăn có cắm bảng thông báo bán vé, hàng người dài đến nỗi phải gấp cong lại những ba lần. Tấm poster màu đen trên tường in hình một con tàu cướp biển cực lớn. Bên cạnh nó là danh sách các diễn viên có đính kèm cả ảnh. Sang Woo vừa nhìn thấy cái tên được ghi gần con tàu thì ngay lập tức chạy một mạch đến đó.

‘Tên cướp biển khét tiếng’ Francis - Jang Jae Young

Trên tấm hình chỉ nhỏ bằng ảnh chứng minh thư ấy là Jae Young được hóa trang trong bộ dạng của một tên cướp biển với biểu cảm ngạo nghễ. Chiếc mũ trên đầu đội lệch sang một bên, đầu lưỡi đưa ra chạm vào thanh dao găm.

Sang Woo nhìn tấm ảnh trong tư thế cả người giống như đã bị đóng đinh xuống đất. Sau đó cậu lảng lạng di chuyển xuống phía cuối đoàn người đang đứng xếp hàng. Mặc dù cảm thấy mình đúng là một tên ngốc nhưng cậu cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Hàng người dần dần bị rút ngắn. Sang Woo kiên nhẫn nhúc nhích từng bước giữa đám người đang liên tục la ó hét như mấy con khỉ. Cậu đợi cho đến tận khi người trước mặt mình có thể mua vé, ngay sau khi cô gái đó thành công mua sáu tấm vé thì hai sinh viên ngồi bán liền giơ tay lên high five với nhau.

“Oa! Đang trong kỳ thi mà cũng chỉ mất có ba mươi lăm phút. Quả nhiên...”

“Thấy chưa, để tên anh ấy lên trước là một ý tưởng đỉnh cao đúng không?”

“Nhưng anh ấy có phải diễn viên chính đâu. Làm thế là quảng cáo phóng đại rồi. Có thể sẽ bị ăn chửi đó.”

“Nếu tính theo thứ tự xuất hiện thì anh ấy đúng là người đầu tiên còn gì. À mà không biết học kỳ tiếp theo chúng ta phải sống

sao đây.”

Rõ ràng Sang Woo đang đứng nhìn chăm chăm mà hai nam sinh kia vẫn cứ thản nhiên chụm đầu buôn chuyện. Mãi sau một người trong số họ mới dỗi mắt về phía cậu.

“Xin lỗi bạn. Chúng tôi hết vé rồi.”

“Sao cơ?”

“Dạ? Thì chính là chúng tôi hết vé rồi đó.”

“Ý cậu là vé đã bán hết ngay trước khi đến lượt tôi sao?”

“Vâng ạ.”

Sau khi tính toán số ghế cùng độ dài của đoàn người đứng xếp hàng để ra được tỷ lệ vé sẽ hết ngay trước khi đến lượt mình, Sang Woo bỗng cảm thấy hoang mang tột độ.

“Mọi người không bán Online sao? Không còn cách nào khác để xem được buổi diễn à?”

“Nếu bạn mua được vé hoàn trong ngày thì vẫn có thể vào buổi diễn.”

‘Mình thật sự muốn xem...’

Cậu còn đang đứng sờ sờ ra đây mà đám người trước mặt đã bắt đầu thu dọn đồ đạc. Hàng người phía sau xì xào tiếc nuối rồi tản đi tứ phía, chỉ riêng mình Sang Woo là vẫn không hề nhúc nhích dù chỉ một chút.

“Không còn cách nào khác sao?”

“Vâng ạ, xin lỗi bạn rất nhiều. Sân khấu này không có vị trí đứng cho khán giả.”

“Thật sự là hết cách rồi?”

“Vâng ạ.”

“Cậu nghĩ kĩ lại một lần nữa xem, không còn cách nào thật sao.”

. Xem ra cậu là fan của chúng tôi rồi. Vậy để tôi cho cậu một tờ poster nhé.”

Thành viên của Câu lạc bộ Kịch lấy tấm poster từ trên tường xuống, cuộn cuộn lại rồi đưa cho Sang Woo với biểu cảm thương hại.

“Đáng lẽ ra cậu nên đèn đây thật sớm. Với dàn diễn viên thế này thì vé hết nhanh lắm. Từ học kỳ sau có lẽ sẽ đỡ hơn.”

“Từ học kỳ sau thì tôi còn đi xem kịch làm gì nữa.”

Sang Woo vừa lẩm bẩm vừa nhận lấy tờ poster.

Trên đường về nhà, sự stress của cậu đã đạt đến mức độ khủng hoảng. Hôm nay là một ngày tiết trời âm áp, nhưng trên vai cậu lại nặng trĩu như thể đang phải gồng gánh những hạt mưa, cả người không còn chút sức lực nào giống như vừa bị ai đó đánh cho một trận đòn đau.

‘Mình còn... phải học nữa.’

Sang Woo cột xe đạp vào đúng vị trí, xong xuôi cậu mang theo tâm trạng tuyệt vọng đẩy cánh cửa thủy tinh tiến vào tòa nhà. Những tờ rơi quảng cáo đang thò ra bên ngoài hòm thư phòng 402. Cậu thậm chí đã dán một tờ note “Đừng nhét quảng cáo vào đây nữa”, tuy nhiên nó vẫn chẳng phát huy chút tác dụng nào. Sang Woo có thói quen kiểm tra hòm thư nhà mình hằng ngày, nhưng chỉ riêng hôm nay cậu lại thấy phiền phức đến mức mặc xác nó luôn.

Cậu mở khóa cửa đi vào căn phòng tối tăm lạnh lẽo của mình, không gian mọi khi luôn khiến cậu cảm thấy an tâm thoải mái giờ đây lại mang đến cảm giác xa lạ. Bao vây lấy Sang Woo chỉ còn toàn một màu u ám.

‘Cái bệnh tương tư này khiến mình giống như một tên ăn mày vậy!’

Sang Woo thở dài thườn thượt, bàn tay cậu nhẹ nhàng mở ra tấm poster mà ban nãy mình đã cẩn thận cài bên cạnh sườn vì sợ nó bị nhăn. Jae Young trong bức hình đẹp đến nỗi khiến cậu chẳng buồn để mắt đến những diễn viên khác. Vậy mà không hiểu sao trong lồng ngực cậu lúc này lại không hề tồn tại chút cảm xúc tốt đẹp nào, thay vào đó lại là thứ cảm giác đau đớn đến bồng rất.

Sang Woo ngắm nghía bức poster hình chữ nhật đó hết góc này đến góc khác, hết nhìn gần rồi lại chạm tay mân mê, cuối cùng cậu dán luôn nó lên tường. Để đề phòng tấm poster có thể

bị hư hại, Sang Woo quyết định mở điện thoại ra và chụp ảnh lại. Nhưng đúng lúc đang ở khung chụp thì màn hình bỗng đột ngột thay đổi.

Tiền bối Jang Jae Young Khoa Thiết kế Trực quan đang gọi...

Sang Woo giật mình đến nỗi suýt đánh rơi cả điện thoại. Bàn tay cậu siết chặt lấy nó một lần nữa, đôi con người cũng nhanh chóng đảo qua đảo lại. Sau tin nhắn thông báo sẽ tiến hành làm việc từ xa thì hai người chưa liên lạc với nhau thêm một lần nào nữa. Cuộc gọi này của Jae Young rốt cuộc là có mục đích gì đây? Hay anh lại gọi để nói những chuyện tầm phào? Không thì chẳng lẽ anh lại muốn tiếp tục bàn bạc về Vevenĩ Hay là anh đang có chuyện gì gấp gáp hoặc đang phải đối mặt với tình huống nguy hiểm nào đó?

Vào đúng cái khoảnh khắc Sang Woo quyết định nghe máy thì cuộc gọi lại bị ngắt kết nối.

“A chết tiệt...”

Hơi thở bị kìm nén vô thức tràn qua kẽ môi. Gần đây đúng là chẳng có chuyện gì ra hồn hết. Trong khi cậu còn đang lo lắng không biết có nên gọi cho anh hay không thì màn hình điện thoại lại sáng lên thông báo một lần nữa.

[Tiền bối JangJae Young Khoa Thiết kế Trực quan: Choanhsốchứngminhthư] 14:22

Sang Woo nhăn nhó.

[Tôi: Mục đích sử dụng.] 14:23

[Tiền bối Jang Jae Young Khoa Thiết kế Trực quan: Đăngnhậptrangwebđen] 14:23

[Tiền bối Jang [ae Young Khoa Thiết kế Trực quan: Anhđùađây.chuyệnnàyliênquandđếnviệcgọivốn.nhanhchoanhđi] 14:23

“... Gọi vốn? Gọi vốn cái gì cơ.”

Ngay từ ban đầu, hai người đã quyết định sẽ tự mình lo liệu tất cả các khoản chi phí rồi cơ mà, chuyện gọi vốn gì đó chưa từng đề cập qua.

[Tiền bối Jang Jae Young Khoa Thiết kế Trực quan: Đây không có nhiều thời gian đâu] 14:24

Nhắn tin qua lại với người này đúng là cực hình, Sang Woo ngoan ngoãn gửi luôn số chứng minh thư của mình cho xong. Dù sao cậu cũng đã cài đặt thông báo để ngăn chặn việc sử dụng trái phép thông tin cá nhân rồi, anh mà thật sự đăng nhập vào trang web đen nào đó thì Sang Woo sẽ lập tức biết được ngay. Giờ cậu chỉ mong muốn mọi việc dừng lại ở đây thôi, nhưng đối phương lại không ngừng tiếp tục nhắn tin làm phiền.

[Tiền bối Jang Jae Young Khoa Thiết kế Trực quan: Em có chứng chỉ nào không?

Bài kiểm tra Lịch sử Hàn Quốc(*), Giấy phép lái xe cần cẩu hay Toeic, gì gì đó cũng được] 14:26

[Tôi: Có chứng chỉ Kỹ sư Công nghiệp, OCJP(*), Linux Master] 14:27

[Tiền bối Jang Jae Young Khoa Thiết kế Trực quan: Không có Toeic?] 14:27

[Tôi: X] 14:28

[Tiền bối Jang Jae Young Khoa Thiết kế Trực quan: Em làm gì mà đến Toeic cũng không có?] 14:28

‘Tự nhiên làm trò khùng điên gì nữa vậy.’

Sang Woo muốn ném quách điện thoại đi cho rồi.

[Tôi: Em còn chưa dự định tốt nghiệp thì thi Toeic làm gì. Mà sao anh lại hỏi mấy chuyện đó?] 14:29

[Tiền bối Jang Jae Young Khoa Thiết kế Trực quan: Hình như khi Appstore thả mìn định thì cần điền vào] 14:29

[Tôi: Làm gì có.] 14:30

[Tiền bối Jang Jae Young Khoa Thiết kế Trực quan: Không, anh đã xem rồi àng rồi mà] 14:30

[Tôi: Anh chụp màn hình gửi em xem nào.] 14:30

[Tiền bối Jang Jae Young Khoa Thiết kế Trực quan: Anh đang bận lắm, em đừng có quấy rầy anh] 14:31

Càng nghĩ càng thấy tên này hôm nay rõ kỳ lạ. Tự nhiên đòi sổ chứng minh thư của người khác, lại còn tò mò chuyện chứng chỉ bằng cấp nữa... Sang Woo thật sự không hiểu Jae Young đang có mưu đồ gì.

‘Anh ấy kỳ quái cũng đâu phải chuyện mới ngày một ngày hai.’

Sang Woo thở dài rồi nhấn lại một câu “Em hiểu rồi.” cho Jae Young.

Cậu chờ đợi khoảng ba phút nhưng vẫn không có tin nhắn trả lời nào từ anh. Sang Woo cũng chẳng tắt điện thoại đi ngay mà chăm chú đọc lại một lượt cuộc hội thoại giữa hai người. Ngón tay cậu di chuyển lên xuống trên màn hình một cách tự nhiên, các tin nhắn cũ cũng theo đó mà lần lượt hiện ra. Cứ như vậy, Sang Woo chậm rãi đọc kỹ từng dòng tin nhắn theo trình tự ngược thời gian.

[Jae Young ♡ ♡ ♡: Hôm qua anh đã mơ thấy em] 3 tuần trước

[Jae Young ♡ ♡ ♡: Em khỏe thân luôn] 3 tuần trước

‘Tên khốn biến thái.’

[Kẻ ăn bám số 3: Ngày hôm nay dài vãi] 5 tuần trước

[Kẻ ăn bám số 3: Tiện đường mua cho anh một cốc Americano nhé] 5 tuần trước

‘Đúng là con sâu lười.’

[Kẻ ăn bám số 3: Cậu nghe điện thoại đi] 4 tháng trước

[Kẻ ăn bám số 3: Nhóm trưởng?? Nói chuyện với tôi chút đi???] 4 tháng trước

[Kẻ ăn bám số 3: Sao cậu không trả lời, ngón tay gãy rồi à] 4 tháng trước

“Đọc lại mới thấy, mình không trả lời thật.”

Sang Woo đọc đến tận tin nhắn đầu tiên giữa hai người rồi mới vô lực đặt điện thoại xuống.

“Anh chẳng bao giờ dùng dấu cách cả. Ngón tay gãy rồi à?”

Khóe môi cậu nhếch lên thành một nụ cười đắng ngắt.

return 0;

~ ~ ~ ~ ~

Ngày diễn ra buổi biểu diễn của Câu lạc bộ Kịch cuối cùng cũng đến. Hôm nay là thứ Sáu, tuần sau chính là tuần lễ thi cử, thư viện cũng vì thế mà bước vào giai đoạn đông đến nghẹt thở. Tuy nhiên ở trước giảng đường của nhà văn hóa, đám sinh viên vẫn xôn xao tụ tập để xem buổi biểu diễn định kỳ của Câu lạc bộ Kịch. Sang Woo đã đến trước giờ công diễn tận hai tiếng, nói với thành viên của đội Kịch rằng nếu có vé hoàn thì nhất định phải báo cho cậu, rồi để lại số điện thoại của mình. Nhưng vì không quá tin tưởng người kia nên cậu cứ liên tục chạy qua chạy lại khắp nơi.

Khi chỉ còn mười ba phút nữa là đến giờ, Sang Woo đi hỏi một vài sinh viên xem có còn vé thừa nào không nhưng không một ai có ý định hoàn vé cả.

‘Mình nhất định có thể mua được.’

Sang Woo cố gắng bám víu lấy niềm tin không chút căn cứ đó. Cậu quan sát hàng người đứng đợi để xem có ai muốn đổi ý hay không, thậm chí cậu còn cố gắng dùng một thứ mà bản thân chẳng mấy tin tưởng là thần giao cách cảm để gửi tín hiệu cho mọi người xung quanh làm ơn hãy hoàn vé ngay lập tức.

Còn tám phút nữa là buổi biểu diễn bắt đầu. Trái tim của Sang Woo vận hành với nhịp độ không mấy thoải mái. Các thành viên của đội Kịch đang kiểm tra vé của người đến xem và cho phép họ vào bên trong sân khấu. Nhìn những tấm vé màu đen bị xé đi mà niềm hy vọng của Sang Woo cũng tựa như đang bị xé rách theo.

‘Nhiều vé như thế kia mà sao mình lại chẳng có nổi một tấm chứ.’

Trong khi cậu còn đang ôm hy vọng sẽ có người nào đó hoàn lại vé, thì từng đoàn người đang trò chuyện rôm rả với biểu cảm đầy chờ mong lần lượt tiến vào bên trong nhà văn hóa.

Chỉ còn đúng ba phút nhưng Sang Woo vẫn không chịu bỏ cuộc. Từ trước đến nay chưa có chuyện gì cậu tha thiết mong muốn và nỗ lực thực hiện mà lại phải đòi lấy kết quả thất bại cả. Tuy lần này cậu đã không thể mua được vé trước do bản thân bị

thieu thông tin, nhưng kỳ tích vốn là thứ luôn xuất hiện vào giây phút cuối cùng cơ mà.

‘Mình muốn xem buổi diễn này. Mình nhất định phải xem nó.’

Ánh mắt của Sang Woo liên tục vờn qua vờn lại tấm ảnh đầu tiên trong danh sách diễn viên. Bởi vì tận suất quan sát quá mức dày đặc mà giờ dù nhắm mắt vào cậu cũng có thể vẽ lại được nó. Và ngay cả khi đã ở trong tình trạng như thế, cậu vẫn muốn tiếp tục ngắm nhìn hình ảnh mái tóc giả bù xù, bộ râu giả dính trên cằm, chiếc mũ cướp biển đội lệch, ánh mắt ngạo mạn hướng xuống dưới hay đầu lưỡi hiện ra thấp thoáng của Jae Young.

Ba phút cuối cùng trôi qua, tất cả những người xếp hàng đã đi vào bên trong sân khấu, dàn staff của đội Kịch cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc và gỡ tấm poster trên tường xuống. Sang Woo tiến lại gần một người trong số họ với tâm trạng không thể tin nổi. Nam sinh kia nhìn thấy cậu thì miễn cưỡng nặn ra một nụ cười:

“Ha ha ha, cậu vẫn chưa về à. Xin lỗi cậu nhưng không có vé nào bị hoàn lại hết.”

“Thật sự là không có?”

“Đúng thế.”

“Thật sự... không có?”

“Vâng ạ.”

“Thật sự sao?”

“... Vâng.”

Dù Sang Woo có hỏi đi hỏi lại bao nhiêu lần thì câu trả lời vẫn giống hệt nhau. Cậu đứng yên tại chỗ chớp chớp mắt. Thật ra bộ não của cậu đã thông suốt được chuyện này rồi. Bản thân cậu không có sự chuẩn bị từ trước nên đã không căn đúng được thời gian bán vé, chuyện để lỡ mất cơ hội xem vở kịch này âu cũng là lẽ đương nhiên. Chỉ là trái tim cậu lúc này không hề giống như bộ não mà thôi.

‘Anh Jae Young đang ở trong kia biểu diễn, sao mình lại không thể được xem chứ?’

Tòa nhà văn hóa mà ngày thường Sang Woo còn chẳng nhận ra sự tồn tại của nó giờ đây bỗng trở nên cao vút to lớn. Hiện tại cậu không có cách nào để tiến vào bên trong. Cho đến tận khi đám thành viên đội Kịch dọn dẹp đồ đạc và biến mất không dấu tích, Sang Woo vẫn cử đủng yên một chỗ. Vô vọng thật rồi. Tất cả những gì còn sót lại chỉ còn lá màn đêm nhá nhem.

Cậu bước về phía thư viện, mở khóa xe đạp của mình rồi nhanh chóng leo lên. Chỉ là hiện tượng thay đổi lượng ánh sáng mặt trời có tính chu kỳ thôi mà sao Sang Woo bỗng có cảm giác bản thân mình đang sợ hãi bóng tối. Nỗi bất an trong lòng bùng lên mạnh mẽ, cậu xé toang khoảng không mờ mịt đang khiến cánh tay mình nổi một lớp da gà để lao về phía trước.

‘Đáng lẽ ra mình phải mua vé từ trước.’

‘Đáng lẽ ra mình phải tìm mua ở cả chợ đen.’

‘Đáng lẽ ra mình phải nâng lên gấp năm gấp mười lần giá gốc, phải hỏi từng người từng người có mặt ở đó.’

Khi mọi việc đã xảy ra rồi, Sang Woo mới hối hận khôn nguôi. Cậu đã để vượt mất thứ mà bản thân mình khao khát nắm giữ. Đúng là thảm hại đến mức không thể chịu đựng nổi.

Rẽ vào con hẻm nhỏ quen thuộc, Sang Woo bóp phanh để giảm tốc độ. Cà người cậu đổ đầy mồ hôi, áo phong denim dính xuống mặt lưng. Sau khi khóa xe vào vị trí như mọi khi, Sang Woo thất thểu tiến vào bên trong tòa nhà. Mới có mấy ngày thôi mà tờ rơi quảng cáo lại nhiều thêm rồi, chúng thậm chí còn bị xé toạc do kẹt vào cửa hòm thư.

“Chết tiệt, mình đã nói là đừng có nhét vào đây nữa cơ mà.”

Sang Woo thô bạo nắm lấy đồng giấy đó rồi giật mạnh ra ngoài. Đến lần giật thứ hai thì cậu nhìn thấy các loại giấy tờ thanh toán chi phí sinh hoạt được nhét trong vài chiếc phong bì và thông báo chuyên khoản của mình. Cậu lôi hết chúng ra trong một lần rồi bước lên cầu thang.

Vào đến nhà, Sang Woo liền gấp mép đồng tờ rơi quảng cáo siêu thị, gom chúng lại rồi vứt đi luôn. Sau đó cậu bắt đầu kiểm tra các loại chi phí sinh hoạt bao gồm tiền gas, tiền điện thoại,

tiên điện, rồi bỏ chúng sang một bên. Chiếc phong bì tiếp theo không hề được ghi địa chỉ người gửi người nhận, chỉ có ba chữ “Chu Sang Woo” vỏ cùng khó đọc được viết phía bên dưới mặt phải. Giây phút Sang Woo nhìn thấy nó, những chiếc phong bì màu trắng cùng với thông báo chuyển khoản liền trượt khỏi tay cậu rơi xuống sàn nhà.

Trái tim Sang Woo lúc này đang đập nhanh như thể muốn lao ra khỏi lồng ngực. Bàn tay cậu cẩn thận mở chiếc phong bì, đôi mắt nheo lại nhìn vào bên trong.

“A...”

Trong phong bì là một mảnh giấy màu đen hình chữ nhật cùng với một tấm ảnh Polaroid. Những ngón tay run run của Sang Woo lật ngược tấm vé cứng, quả nhiên nó là vé vào cửa của buổi biểu diễn hôm nay, lại còn là hàng ghê đầu tiên. Gương mặt cậu nhăn nhó với vẻ hoàn toàn bất lực. Trên tấm hình Polaroid là người con trai mà cậu hằng mong nhớ. Jae Young trong trang phục biểu diễn đang nhìn cậu chằm chú cùng với biểu cảm ngạo mạn đặc trưng của mình. Phía sau tấm ảnh còn có một bức thư ngắn.

Anh biết là đang trong thời gian thi cử nên em bận lắm, nhưng hãy đến xem buổi biểu diễn này nhé.

Anh chỉ xuất hiện đúng 5 phút đầu tiên thôi, em đến xem một mình anh rồi về cũng được.

Sang Woo đọc đi đọc lại những dòng chữ sử dụng dấu cách chuẩn chỉnh khác hẳn với khi nhắn tin qua điện thoại ấy. Và rồi nước mắt của cậu bắt đầu rơi xuống bức ảnh, sợ chữ bị nhòe nên cậu phải vội vàng dùng tay áo lau đi sạch sẽ.

‘Anh ơi, muộn mất rồi.’

Nước mắt Sang Woo không ngừng tuôn rơi. Đáng lẽ ra cậu phải kiểm tra hòm thư sớm hơn. Biết là hồi hận cũng chẳng có ích gì nhưng tâm trí cậu vẫn cứ oán trách quãng thời gian không thể quay ngược lại ấy. Sang Woo đã khao khát muốn được nhìn thấy anh trong bộ đồ cướp biển, khao khát được chiêm ngưỡng

anh biểu diễn trên sân khấu, vậy mà cậu lại thất bại mất rồi. Nguyên nhân không vì gì khác mà chính là do sự bất cẩn của bản thân cậu, bởi lẽ đó mà Sang Woo lại càng cảm thấy thảm hại và giận dữ hơn bao giờ hết.

Nước mắt nước mũi của cậu không ngừng tuôn rơi. Sang Woo đã cố gắng dừng lại, thậm chí phải dùng đến cả khăn giấy lau đi, nhưng tình trạng vẫn không khá hơn. Đây là chứng bệnh lần đầu tiên cậu trải qua trong đời nên vẫn chưa hình thành được kháng thể.

‘Mình là một tên ngốc cái gì cũng không biết.’

Phải rất lâu sau lý trí của Sang Woo mới chịu quay trở lại. Cậu rửa mặt, xì mũi, sau đó nốc sạch nửa lít nước lạnh liền một lúc. Lông ngực cậu không ngừng lên xuống theo từng nhịp thở dồn dập, trong đôi mắt ánh lên sự mãnh liệt trước đây chưa từng có.

‘Dù sao mình cũng có thể học tập từ thất bại.’

Kích thước hình tam giác có tăng lên bao nhiêu thì tổng ba góc tạo thành cũng không thay đổi. Một vấn đề nhỏ phát sinh trong một sự kiện nhỏ chắc chắn sẽ trở thành một vấn đề lớn phát sinh trong một sự kiện lớn. Sau chuyện ngày hôm nay, Sang Woo đã rút ra được một bài học sâu sắc. Bây giờ không phải là lúc để cậu buông tay. Mới không xem được một vở kịch thôi mà cậu đã khóc ròng ròng như thế này, giờ Jae Young mà rời khỏi đất nước thì chắc chắn ngày nào cậu cũng sẽ phải khóc lóc vì nhớ anh mất.

Để loại trừ yếu tố cảm xúc, Sang Woo quyết định thay tên các biến số thành chữ cái alphabet và bình tĩnh xem xét lại mọi chuyện dưới góc độ của người thứ ba.

Điều kiện: X yêu thích tình trạng không có khoảng cách vật lý với Y.

Vấn đề: Giữa X và Y trong tương lai sẽ có một khoảng cách vật lý đáng kể.

Biện pháp giải quyết:

i) Vị trí của Y không thay đổi.

ii) Thay đổi vị trí của X sao cho trùng với Y.

iii) X thích ứng với khoảng cách vật lý của Y.

Đó là ba phương án duy nhất mà Sang Woo có thể nghĩ ra. Cậu thử thay tên thật vào vị trí của X và Y để rồi cảm thấy ngạc nhiên quá đỗi. Bởi vì có đến tận hai biện pháp Ji Hye từng đề cập tới đang xuất hiện ở đây.

Ở phương án đầu tiên, ngay khi cậu thay tên Jae Young vào vị trí của Y thì nó đã bị vô hiệu hóa ngay lập tức. Chuyện đi du học của anh không phải biến số mà là hằng số. Sang Woo chẳng có bất cứ quyền hạn nào với quyết định này cả. Vả lại cậu cũng không muốn bản thân mình có ảnh hưởng gì đến nó. Thế nên Sang Woo bắt đầu cân nhắc biện pháp thứ hai.

‘Việc học thì sao? Chỗ ở thế nào? Rồi còn Visa? Sinh hoạt phí? Chưa kể X cũng có kế hoạch riêng cho cuộc đời của mình chứ. Đâu thể tùy tiện quyết định mọi chuyện như thế được.’

Sang Woo dùng những bước chân cứng nhắc như quân nhân tiến về phía máy tính, bật nguồn lên rồi ngồi vào ghế. Vừa nhìn thấy hình nền một cái là bàn tay của cậu ngay lập tức trở nên bần rộn. Các loại Visa Mỹ, phương thức lấy Visa, vấn đề du học, trang chủ của trường Đại học Hàn Quốc, điều kiện trao đổi sinh viên, sinh hoạt phí tại Mỹ, vé máy bay. Sang Woo đã ngồi yên bất động suốt một tiếng đồng hồ để lấy được ba trang A4 về tất cả các thông tin cần thiết.

Phán đoán của Sang Woo cứ quanh quẩn ở giữa những phương án ít ỏi đó. Kế hoạch cuộc đời là thứ giờ đây cậu chẳng thể cân nhắc được nữa. Vốn dĩ cậu dự định sẽ tốt nghiệp vào năm sau, tìm việc ở một công ty mơ ước, hẹn hò với ai đó dựa trên tiền để hôn nhân, rồi kết hôn ở tuổi ba mươi. Dù không hề có kế hoạch sống ở nước ngoài vào học kỳ sau nhưng hiện tại cậu đang phải vật lộn tìm kiếm thông tin như một kẻ chết khát. Đây đâu phải hành động nên có của một sinh viên sở hữu tham vọng đạt được thành công trong xã hội, rõ ràng đây là hành động sinh tồn của một tên con trai ngốc nghếch đang sa vào lưới tình.

‘Giờ chỉ còn cách trở thành sinh viên trao đổi thôi.’

Sang Woo nhìn xuống đồng tài liệu trình bày kết quả tìm kiếm của mình rồi kiểm tra lại một lượt. Thực ra biện pháp làm sinh viên trao đổi cũng khó có thể được như ý nguyện của cậu. Trong những ngôi trường đang sở hữu chương trình trao đổi sinh viên thì chỉ có hai nơi là có Khối Công nghiệp và ở gần trường Jae Young theo học, còn lại đều đã hết hạn đăng ký cả rồi. Sang Woo đáp ứng đủ điều kiện của một trong hai ngôi trường đó, nhưng nó lại yêu cầu cậu phải nộp chứng chỉ Toeic trong vòng ba ngày tới.

‘Thế là tiêu đời rồi còn gì.’

Càng suy nghĩ, Sang Woo càng rơi vào tình trạng stress nặng nề. Chương trình trao đổi sinh viên nửa năm nữa là sẽ bắt đầu, nhưng cậu chắc chắn không thể lưu trú được ở Mỹ vào tháng sau mà không gặp vấn đề gì vé Visa. Tuyệt vọng cùng cực, Sang Woo cố thử thay đổi phương án thứ hai của mình đi một chút.

ii) Thay đổi vị trí của X sao cho trùng với Y sau 6 tháng.

Nhưng liệu đây có thật sự là một giải pháp đúng đắn? Bỏ qua vấn đề trong khoảng thời gian đó Sang Woo có thể chịu đựng được hay không, nửa năm sau gặp lại liệu Jae Young sẽ nghĩ gì về việc cậu đã băng qua cả đại dương bao la chỉ để chạy theo anh?

‘Ngẫm lại mới thấy, mình chưa từng được nghe gì về chuyện này.’

Việc đi du học cậu chỉ được biết qua những lời nói bông quơ của Jae Young, anh chưa từng một lần nghiêm túc nói chuyện này với cậu. Thậm chí cả tình cảm của anh, Sang Woo cũng chỉ dám phỏng đoán một cách mơ hồ chứ không thể cam đoan chắc chắn.

Cũng tại từ trước đến nay cậu chưa bao giờ thật sự quan tâm đến những chuyện đó. Muốn làm thì yêu cầu, không muốn làm thì từ chối. Jae Young đối với cậu luôn là hằng số, không phải biến số, càng không phải là đối tượng để thỏa hiệp hay thuyết phục. Anh vốn là một chướng ngại vật luôn bắt nạt cậu, một nhà thiết kế có năng lực, một thiết bị có thể giúp cậu giải phóng dục vọng một cách hiệu quả, và còn là...

Gương mặt Sang Woo bỗng trở nên nhăn nhó.

‘Sao em chỉ biết nghĩ đến bản thân mình thôi thế, đồ xấu xa kia. Ít nhất em cũng phải hỏi xem lập trường của anh là thế nào chứ?’

‘Đừng quên chúng ta không phải là mối quan hệ cạnh tranh, mà là đang hợp tác.’

Cậu đã từng hỏi Jae Young về kế hoạch cuộc đời lần nào chưa nhỉ? Anh đang suy nghĩ chuyện gì? Hẹn hò với cậu thì tâm trạng của anh như thế nào? Tại sao anh lại đồng ý lời mời làm game của cậu? Lý do khiến anh muốn ngủ với cậu là gì? Sao chỉ khi nhìn thấy cậu anh mới nở nụ cười? Tại sao anh cứ luôn tìm đến nhà cậu?... Tất cả những chuyện đó, Sang Woo đều chưa từng hỏi qua bao giờ.

Ngày trước cậu thật sự không quan tâm. Nhưng hiện tại cậu lại vô cùng tò mò. Anh đang nghĩ gì, anh muốn làm gì, du học rồi thì ra sao, học xong thì sống thế nào, khi nào định kết hôn...

Biển số mang tên “Trái tim Jang Jae Young” khiến mọi thứ trở nên phức tạp hơn bao giờ hết. Sang Woo đã đưa ra được phương án thích hợp nhất và chuẩn bị chuyển sang bước thực hiện rồi, nhưng chỉ vì biển số mà trước đây bản thân vốn cho là hằng số nên hiện tại cậu chỉ biết ngập ngừng lưỡng lự không thôi.

Jae Young dưới lăng kính nắm bắt của Sang Woo là một người vô cùng thiếu kiên nhẫn, đã thế tình tình còn rất dễ chuyển sang thiên hướng bạo ngược. Thật thường, không nhất quán, chuyện gì cũng có thể mang ra đùa cợt. Tuy hiện tại anh đang quan tâm đến cậu thường xuyên và có những hành động như thể yêu đương thật sự, nhưng nửa năm sau thì ai biết mọi chuyện sẽ về đâu? Anh sẽ tình nguyện chờ đợi cậu đến tận lúc đó sao?

‘Chắc là do đã chán rồi thôi. Ngay từ khi bắt đầu hẹn hò cậu ta cũng chẳng nghiêm túc gì cho cam.’

Yoona đã nói thời gian trung bình dành cho một mối tình của anh kéo dài còn chưa đến ba tháng. Dù Sang Woo có thuyết phục được anh bắt đầu một mối quan hệ yêu đương nghiêm túc thì

các dữ liệu cũng đang dự báo chuyện này kiểu gì cũng sẽ thất bại thảm hại. Nếu như cậu thay đổi kế hoạch cuộc đời thành 6 tháng nữa đi theo Jae Young sang Mỹ thì lỡ như lúc đó anh cư xử lạnh nhạt, anh có người yêu mới, hay anh không còn muốn dây dưa gì với Chu Sang Woo nữa... thì cậu biết phải làm sao đây?

‘Anh ơi, chuyện này khó khăn quá.’

Sang Woo ngồi lặng yên với cái đầu rối như tơ vò. Nghĩ đi nghĩ lại thì cậu vẫn không thể lựa chọn phương án thứ hai một cách dễ dàng được. Sau khi cân nhắc về dữ liệu tình trường, nhìn nhận hoàn cảnh thực tế, rồi suy nghĩ cả về kế hoạch cuộc đời, thì việc gạch bỏ phương án này là cực kỳ hợp lý. Thế nên giờ đây cậu chỉ còn lại một lựa chọn duy nhất, đó chính là biện pháp thứ ba.

iii) X thích ứng với khoảng cách vật lý của Y.

Nhưng đây lại chính là điểm xuất phát.

Giữa cuộc đời dài đằng đẳng này, bốn tháng ở bên cạnh Jae Young chỉ là một dấu chấm nhỏ mà thôi. Nó chính là một điểm tròn đỏ rực xa xôi vốn không thể xuất hiện trên kiểu đồ thị nhất quán. Dấu chấm ấy sau này có lẽ sẽ tồn tại trong ký ức của cậu dưới tư cách là khoảng thời gian cuồng nhiệt nhất, hạnh phúc nhất. Nhưng không có Jae Young thì cuộc sống này vẫn phải tiếp diễn. Ngay khi anh rời khỏi đây, Sang Woo sẽ buộc phải suy tính làm sao để tiếp tục sống qua ngày.

Khi nguồn cung bị mất đi thì chỉ còn cách hạ thấp nhu cầu xuống. Rồi cũng sẽ có một ngày chỉ số nhu cầu của cậu lùi về 0, ngày mà cậu chẳng còn cần đến sự hiện diện của Jae Young nữa. Con người khác hẳn với những nguồn tài nguyên nền móng như không khí, nguồn nước, lương thực, cho nên chuyện này chắc chắn nằm trong tầm với của cậu.

Sau khi tắt máy tính, Sang Woo cầm lấy tấm ảnh Polaroid của Jae Young rồi nằm thẳng xuống giường. Nỗi buồn nặng trĩu không ngừng giăng kín trong trái tim cậu, hiện giờ đến sức lực để khóc thoi mà cậu cũng chẳng có. Sang Woo giương đôi mắt nhìn chăm chú vào bức ảnh.

Cậu luôn cho rằng bản thân mình là một con rắn mamba đen sống trong rừng rậm nhiệt đới. Không có gì phải sợ hãi. Việc gì cũng có thể làm tốt. Muốn thứ gì thì chỉ cần cố gắng là có được. Chuyện mà người khác thấy khó thì với Sang Woo lại dễ như ăn cháo. Chuyện mà người khác thấy vất vả thì với cậu lại chẳng gặp khó khăn gì.

“Hình như anh ấy đã từng nói mình là thứ máy móc không có tình cảm thì phải.”

Jae Young đã từng giễu cợt cậu giống robot hút bụi không biết bao nhiêu lần. Thế nhưng điểm mạnh của Sang Woo lại chính là không hề bị chi phối vòng vòng bởi yếu tố tình cảm. Nhờ vậy mà cậu chưa từng làm ra mấy chuyện vô nghĩa giống như đám người xung quanh mà chỉ tập trung vào những việc thật sự có ích mà thôi.

“Nhưng giờ thì không phải vậy nữa rồi.”

Trước kia cậu đã từng sóng mà chẳng biết sợ hãi là gì, hết như Superman, nhưng kể từ khi gặp “Kryptonite” Jang Jae Young thì cậu đã đánh mất siêu năng lực của mình và buộc phải trở về làm một người bình thường.

Sang Woo mắt chạm mắt với Jae Young ở trong tấm ảnh Polaroid một lúc lâu, và rồi cậu nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn.

return 0;

Tuần lễ thi cử trôi qua nhanh như tên bắn. Nếu có một người nào đó ở tương lai hỏi rằng khoảng thời gian nào là tồi tệ nhất trong cuộc đời của Sang Woo, cậu có thể tự tin mà trả lời rằng đó chính là tuần trước. Kể từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ cậu chưa từng đương đầu với kỳ thi lại nào mà không hề có sự chuẩn bị trước như thế.

Hồi thi học kỳ năm lớp Tám, Sang Woo đã từng khổ sở vật vã vì sốt cảm cúm suốt năm ngày trời, vậy mà cậu vẫn phát huy được phong độ bình thường để đạt danh hiệu đứng nhất toàn trường. Năm lớp Mười, một ngày trước khi thi cậu đã phải đến tang lễ của bà nên không thể học hành được gì, thế nhưng vị trí

hạng nhất vẫn hiển nhiên nằm trong tay cậu. Thậm chí khi lên đến Đại học, ngoại trừ con điểm AO đáng xấu hổ của môn Tiếng Trung Sơ cấp ra thì Sang Woo đã đạt kỷ lục A+ ở tất cả các môn học.

‘Học kỳ này của mình hồng hét thật rồi.’

Không biết có phải do may mắn hay không, vì làm game nên cậu chỉ đăng ký có năm môn trong học kỳ này. Ngày thường Sang Woo học hành khá chăm chỉ nên cậu vẫn có khả năng giải quyết những môn chuyên ngành. Chỉ riêng Tiếng Trung Trung cấp là khiến cậu bất an vô cùng, bài thi môn Lý luận Văn hóa thì thật sự không ai cứu nổi cậu nữa rồi. Thực ra sau khi thi xong Sang Woo có thể so đáp án với Ji Hye ngay, song hiện tại cậu không hề có chút tò mò nào về chuyện điểm số cả.

Mang theo tâm trạng ảm đạm, Sang Woo di chuyển bước chân về phía khu vực nhà ăn. Cõi lòng cậu lúc này đang lạnh giá và tối tăm hơn bao giờ hết, vậy mà mặt trời đỏ rực trên cao lại buông xuống những tia nắng rực rỡ. Bỗng dưng Sang Woo cảm thấy nó đặc biệt giống với một người. Cậu ngẩng đầu ngắm nhìn vầng thái dương chẳng có gì đặc biệt ấy mất một lúc lâu.

‘Chỉ nhìn lên bầu trời thôi mà mình cũng nhớ tới anh ấy được. Cái gì mà hạ thấp nhu cầu cơ chứ.’

Khóe miệng Sang Woo cong lên thành nét cười trào phúng. Nguồn cung của cậu đã bị cắt giảm khá lâu rồi mà nhu cầu nào có chịu giảm đi. Vừa mới hôm qua thôi, Sang Woo đã lãng phí một đồng thời gian chỉ để tìm lại tất cả dữ liệu trong cái folder “Jang Jae Young” từng bị xóa vĩnh viễn đến mức không thể khôi phục lại.

Gác chuyện học lại phía sau, Sang Woo đã lên mạng tìm kiếm những cách thức để khắc phục tình trạng yêu đơn phương và loại bỏ sự luyến tiếc của bản thân. Nhưng mặc cho cậu đã ăn bao nhiêu món ngon, ngủ bao nhiêu giấc say, nghe bao nhiêu bài hát, xem bao nhiêu bộ phim, hình ảnh Jang Jae Young vẫn nhất quyết không chịu rời khỏi trái tim cậu.

‘Mình thật sự có thể khắc phục được sao?’

Trên mạng nói rằng thời gian có thể chữa lành tất cả, nhưng chắc gì cơn sốt của cậu cũng cùng mức nhiệt với những người khác. Người ta cũng nói rằng ai rồi cũng sẽ phải trải qua những nỗi đau, nhưng Sang Woo lại chẳng mấy tin tưởng điều đó. Sự thống khổ của cậu đâu phải là thứ dễ gặp ở bất cứ người nào.

Sang Woo bước đi với cái đầu trống rỗng, cậu thậm chí còn băng qua nhà ăn một quãng rất xa từ lúc nào. Có một tấm biển đỏ xuất hiện ở ngay phía trước, cách cậu chỉ khoảng 10m. Những thứ khiến Sang Woo liên tưởng đến Jae Young xuất hiện ở khắp nơi trong ngôi trường này. Cậu bỗng nhớ tới cái ngày mình dùng một cây bút dầu để vẽ bảy lén mũi anh trong giờ Toán Kỹ thuật 2.

Như thể bị thứ gì đó mê hoặc, Sang Woo bước vào trong một quán ăn. Cậu ngồi xuống chiếc bàn mình từng ngồi, order loại pizza mình từng ăn. Khách khứa ở đây đều đi thành từng đoàn, chỉ có riêng Sang Woo là ngồi một mình ngấu nghiến chiếc pepperoni pizza màu đỏ vừa mặn vừa cay.

Sau khi thanh toán xong xuôi, Sang Woo đi đến cửa hàng tiện lợi để mua cà phê như thường ngày. Bước qua quầy đồ ăn vặt, quầy mì tôm, quầy kem là sẽ đến ba chiếc tủ lạnh đầy ắp các loại đồ uống. Black Holic nằm ở ngăn thứ năm của chiếc tủ lạnh thứ ba, thế nhưng ánh mắt của cậu lúc này lại hướng về ngăn thứ hai.

Sang Woo nhìn chằm chằm vào lon nước màu đỏ giống như đang đầu mắt với nó. Mãi sau cậu mới mở cửa tủ lạnh ra để cầm lấy lon nước. Khi đem nó đến quầy thanh toán, chủ cửa hàng lập tức nhìn Sang Woo chằm chằm như thể cậu đang mua một thứ đồ uống gì đó không thể mua không bằng.

Cậu vừa tản bộ xung quanh khuôn viên trường vừa nhấm nháp từng ngụm nước ngọt có ga. Cùng với nhịp độ bước chân thong thả chậm rãi, Sang Woo lúc này còn chẳng buồn nghĩ đến chuyện nhìn xuống đồng hồ. Uống hết lon nước thì cậu quẳng luôn nó vào chiếc thùng rác ở trước Hội quán Sinh viên.

Mặc kệ cho bàn chân dẫn lối, Sang Woo đã đi về phía cổng chính của trường từ lúc nào chẳng hay. Trên bãi cỏ rộng lớn

trước mắt là lác đác những sinh viên đang nằm dài nghỉ ngơi hết như đồng quần áo chờ giặt. So với lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, mọi chuyện giờ đây cũng không còn quá kỳ lạ với Sang Woo nữa. Cậu lặng yên ngắm nhìn một lát rồi chậm chậm tiến về phía trước.

Sau khi giẫm chân lên mặt cỏ để đến khu vực trung tâm thì Sang Woo mới lóng ngóng hạ trọng tâm xuống. Cậu ngồi bắt chân chữ ngũ, lỗ mũi tranh thủ hít hà hương thơm của cỏ cây, đòi mắt mãi mê ngắm nhìn những chú bướm trắng đang bay lượn khắp nơi. Ở phía xa xa còn có một nữ sinh đang nằm dài nghỉ ngơi, trên mặt là một cuốn sách úp ngược.

Sang Woo thả balô xuống rồi mang theo tâm trạng có chút xấu hổ mà gồi đầu lên nó. Cảm giác ban đầu đúng là có hơi kỳ quặc thật, nhưng chỉ một lát sau thôi cậu đã cảm thấy thoải mái đến không ngờ. Cơn gió ẩm ướt đầu hè mơn man qua hai bên gò má. Sang Woo cởi chiếc mũ lưỡi trai màu đen ra và đặt nó lên bụng, những lọn tóc mái được đã dung đưa trong làn gió.

“Pi ye ni - Pi ye ni - Ta i - Pi ye ni...”

Sang Woo ngắm nhìn những đám mây đang trôi lơ lửng trên bầu trời xanh ngắt, chẳng bao lâu sau cậu chầm chậm nhắm mắt lại. Vào một ngày đẹp trời như thế này mà cõi lòng cậu lại chìm trong sầu muộn. Dù sao hôm nay vẫn là một ngày dễ chịu, chẳng còn nói buồn nào đáng để nhắc tới nữa.

Cậu nằm dài trên bãi cỏ hết như một kẻ vô công rồi nghề, trong đầu cẩn thận ngẫm nghĩ về cảm xúc của mình trong suốt bốn tháng qua. Lần đầu tiên hai người gặp nhau, Jae Young đã đi muộn bốn mươi phút, còn cậu thì nổi giận đùng đùng vì chuyện đó. Bọn họ đã cùng nhau bắt đầu mọi chuyện bằng sự phiền phức, hoang đường, uất ức, bất tín, và cả chán ghét.

Và rồi ngày qua ngày, Jae Young bỗng giả vờ tốt bụng với cậu, anh mua cơm cho cậu, vẽ tranh tặng cậu, giúp cậu hoàn thành bài tiểu phẩm môn Tiếng Trung. Từ cái hỏi anh vẫn còn là “tiền bối” trong mắt Sang Woo, trái tim cậu đã chầm chậm bị đánh cắp đi từng chút một rồi. Lúc đó cậu còn tưởng nhịp tim đón đập

là do mình đang nổi giận, còn chộn rộn trong thư viện bởi một lời thì thầm là do cơ thể cậu bị hồng hóc ở đầu đó.

Dường như tình yêu đã bắt đầu thành hình từ khi hai người cùng nhau làm game thì phải. Trái tim cậu lúc nào cũng đập rất nhanh, máu huyết lưu thông với tốc độ chóng mặt, xen vào đó còn có cả một chút xúc cảm hưng phấn. Tần suất cậu bật cười trước những trò đùa của anh cũng ngày một nhiều thêm. Số lần hai người hôn nhau không đếm xuể; Jae Young đã vô cùng đẹp trai khi cùng cậu hẹn hò ở rạp chiếu phim; chuyện quan hệ thật sự đã mang đến cho cậu thứ khoái cảm tuyệt vời chưa từng có; những cái ôm mạnh mẽ và ám áp; những lần tản bộ không vì mục đích di chuyển mà để cả hai cùng khớp nhịp bước chân; trận cá cược bóng rổ mà cậu chỉ chăm chăm quan tâm đến kết quả; một anh chàng tài xế đáng để ngắm nhìn hơn cả cảnh đêm bên bờ sông.

Jae Young là một người con trai muôn màu muôn vẻ giống hệt như những bộ quần áo anh khoác lên mình. Anh tô điểm vào thế giới của Sang Woo những rung động màu lục lam, sự sung sướng màu tím nhạt, cảm giác thành tựu màu xanh thẫm, niềm hạnh phúc màu vàng kim, lòng nhiệt thành màu đỏ rực. Bên cạnh đó anh đổ thêm vào cả xúc cảm ghen tuông màu tím đậm, sự sợ hãi màu vàng sẫm, nỗi bất an màu xám tro, sự khiếp sợ màu trắng toát, và còn cả nỗi tuyệt vọng màu đen tuyền. Cả người cậu đều đã thấm đẫm những khoảng màu của anh.

‘Mình muốn gặp anh ấy.’

Mệnh đề xuất hiện thường xuyên nhất trong đầu cậu suốt mười ngày qua một lần nữa vang vọng trong tâm trí. Tất nhiên Sang Woo cũng biết làm thế là vô dụng, bởi thế giới hiện thực này làm gì tồn tại phép thuật giống như trong game.

‘Mình thật sự rất muốn gặp anh ấy.’

Biết là biết vậy, nhưng Sang Woo vẫn không ngừng lặp lại câu thần chú vô dụng đó. Dù sao cũng sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra đâu. Đang mải mê suy nghĩ như một tên ngốc thì có một mảng bóng đổ bỗng từ đâu bao phủ lên gương mặt cậu. Sang Woo bừng dậy hé đôi mắt đang khép hờ của mình ra.

“Em đi đâu thế hả? Anh đã tìm em mãi!”

Vậy là kỳ tích đã xuất hiện.

Jae Young đang đứng quay lưng với mặt trời chói chang và cúi đầu xuống nhìn cậu. Hôm nay anh mặc quần bò cùng áo phông trắng, trên ngón tay gập cong như móc sắt là chiếc áo jersey màu đỏ quen thuộc. Ba chiếc khuyên tai phản chiếu lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, trên sống mũi là gọng kính tròn làm bằng kim loại. Sang Woo chớp chớp mắt như thể ngỡ rằng đây là một giấc mơ, nhưng dù có chớp bao nhiêu lần đi chăng nữa thì cảnh tượng trước mặt vẫn y hệt như cũ.

“Ni - ha - o.”

“Phát âm vẫn hệt như cũ. Em đã làm gì trong suốt một học kỳ vậy?”

Jae Young - người đã mười hai ngày không xuất hiện trước mặt cậu - giờ đang cư xử như chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Ngoài mặt, Sang Woo vẫn cố giả vờ thản nhiên ngắm nhìn bầu trời, nhưng trái tim lúc này lại đang ồn ào đến mức khiến cậu sợ rằng người kia có thể nghe thấy. Anh ngói phịch xuống bên cạnh cậu rồi nói:

“Có một tin xấu và một tin tốt, em muốn nghe tin nào trước?”

“Em ghét cả hai.”

“Tin tốt là anh sẽ chuyển nhà.”

“A, vâng.”

Những ngón tay thon dài của Jae Young tiến lại gần rồi búng nhẹ lên trán cậu.

“Tại em nên anh mới không tốt nghiệp được còn gì, hợp đồng nhà cũng vì thế loạn hết cả lên.”

“Sao chuyện đó lại là tại em? Rõ ràng là tại vị tiền bối nào đó không làm bài tập nhưng vẫn muốn có điểm.”

“Hoài niệm ngày xưa ghê.”

Tiếng cười của Jae Young nghe mới mèm mại làm sao. Sang Woo thậm chí còn chẳng nhìn thấy nó trực tiếp mà cơ thể đã tự

động nổi lên phản ứng hóa học rồi. Trong vô thức cậu đã nhắm chặt cả mắt lại luôn.

“Thế tin xấu là gì ạ?”

“Tin xấu là... em phải giúp anh chuyển nhà.”

“Em không làm. Hình như anh đang nghĩ em là một người dễ dãi thì phải. Em không bao giờ lao động miễn phí đâu nhé. Chúc anh đi mạnh giỏi.”

“Thì xong rồi nên em cũng đang rảnh rang còn gì. Giúp anh đi mà. Anh mời em ăn cơm.”

“Không thích.”

“Anh mời em uống rượu.”

“Không thích.”

“Vậy để anh hôn em.”

“...”

Cậu đã há miệng ra rồi mà lời muốn nói lại mắc ở cổ họng. Lúc quay sang bên cạnh còn thấy ngay ánh mắt cùng biểu cảm mặt dày vô lại của Jae Young nữa chứ. Sang Woo thật sự muốn tung ra vài câu chửi thề, nhưng rồi cái mồm của cậu lại tùy tiện lên tiếng:

“Thế anh... tạm ứng trước cho em đi.”

Jae Young phì cười. Dáng vẻ ấy của anh đẹp đến nỗi khiến trái tim cậu đập rộn ràng không ngừng. Và rồi khi Sang Woo còn đang mải mê ngắm nhìn đến độ chăm chú, đột nhiên anh lại quay sang đặt câu hỏi với biểu cảm có chút nhân nhó.

“Nhưng mà ở đây á? Em nghiêm túc đấy à?”

“Vâng ạ.”

“Anh sắp tốt nghiệp rồi nên cũng chẳng quan trọng, nhưng em có thể sẽ bị đồn là hôn hít với đàn ông đó.”

“Em không quan tâm.”

“Thôi đừng mà. Lát anh sẽ hôn em thật nhiều.”

“Anh làm ngay lập tức đi, đừng có giả vờ lương thiện nữa.”

Jae Young hoảng loạn quay đầu nhìn ngó sau lưng. Anh phải đảo mắt quan sát xung quanh một hồi rồi mới dần dần hạ thấp trọng tâm về phía cậu. Chiếc áo jersey vốn được vắt ở trên vai anh giờ đây đã bị lấy xuống để trùm lên đầu hai người, tầm nhìn của Sang Woo thoáng chốc ngập tràn trong sắc đỏ. Và một Jae Young được bao phủ trong ánh đỏ cũng áp sát cậu trong nháy mắt. Trước cả khi môi hai người chạm vào nhau thì mắt Sang Woo đã khép lại, cổ cậu nhẹ nhàng rướn về phía trước.

Đầu lưỡi của người đối diện lướt dọc trên cánh môi dưới. Chẳng mấy chốc đôi môi của cậu đã bị cuốn vào bên trong miệng anh. Sang Woo bất động hết như một pho tượng, đến cách hít thở cậu cũng đã quên mất tiêu. Thật ra ngay sau khi yêu cầu anh hôn mình, trái tim trong lồng ngực cậu đã không ngừng gia tăng tốc độ, thần trí cũng chẳng thể tỉnh táo được nữa. Không bao lâu sau thì túp lều màu đỏ của hai người đã biến mất, ánh nắng mặt trời lại một lần nữa chạm lên mí mắt cậu. Nụ hôn ngắn ngủi này đúng là vừa đỏ rực lại vừa nóng bỏng. Vướng lại trên môi Sang Woo lúc này chỉ còn lại hương vani thoang thoảng.

“Thỉnh thoảng em cũng liều thật đấy.”

Jae Young giữ nguyên tư thế ngồi xiêu vẹo của mình mà cất giọng lảm bảm. Vì anh đang quay đầu sang hướng khác nên Sang Woo chẳng thể nhìn thấy gương mặt anh. Tuy nhiên phần cổ và tai nhuộm màu đỏ rực vẫn lọt vào trong tầm mắt cậu.

“Đi thôi! Chúng ta đi chuyển nhà.”

Sang Woo khẽ nói rồi nhồm người ngồi dậy.

Mặc dù cậu đã nhận thù lao nên đành phải giúp anh, nhưng trong lòng Sang Woo lại không mấy vui vẻ vì chuyện đó. Rõ ràng cậu không hề muốn hẹn hò với Jae Young nữa, đồng thời sẽ tìm cách khắc phục cho sự lưu luyến của mình. Thậm chí cậu còn tiến hành họp Online, đến kỳ nghỉ cũng chỉ ru rú ở nhà viết code. Nhưng chính vì người này lúc nào cũng cư xử nằm ngoài phạm vi dự đoán của cậu nên kế hoạch ban đầu mới tan thành mây khói.

Trong nhà Jae Young la liệt thùng đóng hàng, những đồ đạc thiết yếu như tivi hay tủ sách đều đã biến mất không dấu tích. Dưới tư cách là một người làm thuê, Sang Woo chỉ lăm lăm thực hiện đúng bốn phận của mình. Jae Young cũng không làm ra chuyện gì để cản trở cậu hết, anh hành xử như thể mình đang thật sự cần nhân công và cậu chính là hậu bối được gọi đến để giúp đỡ. Đứng trước tủ quần áo nhem nhuốc những vệt màu hết như một bảng màu palette thật sự, Sang Woo lôi ra vô số loại trang phục của anh rồi dùng cách hiệu quả nhất để gói ghém chúng lại. Sau đó cậu chuyển từng chiếc thùng ra xe mà không có lấy một lời phàn nàn, đồng thời dọn dẹp tất cả rác thải rồi cho chúng vào những chiếc túi bóng đựng rác cỡ lớn.

Công việc xong xuôi vào lúc 6 giờ tối. Jae Young gợi ý hai người sẽ gọi mì tương đen về ăn, nhưng cậu chỉ chật vật muốn rời khỏi anh càng nhanh càng tốt.

“Không cần đâu ạ. Em về đây.”

“Em định đi đâu hả, phải giúp anh chuyển đồ ở nhà mới nữa chứ.”

“Em nghĩ là mình giúp đến mức độ này là được rồi.”

“Để anh hôn em thêm một lần nữa nhé.”

Sang Woo thở dài thườn thượt, lắc lắc đầu.

“Thôi ạ. Em sẽ giúp anh không thù lao.”

Mới hôn có một lần thôi mà cậu đã cảm thấy giống như bị tước đoạt rồi. Giờ mà hôn thêm lần nữa thì Sang Woo sẽ đánh mất đi lý trí mà khó khăn lắm mình mới giữ lại được để phát ra những âm thanh kỳ lạ mất.

Jae Young gọi điện đến một quán ăn Trung Quốc để order thịt chiên xốt chua ngọt cùng hai phần mì tương đen. Cho đến tận khi đồ ăn được giao đến, hai người vẫn đang ở hai căn phòng khác nhau. Sang Woo giả vờ dọn dẹp để liên tục di chuyển bước chân, mặc dù thật ra cậu chẳng làm gì hết. Cậu cũng không rõ khi đó Jae Young đang làm gì luôn.

Nhân viên giao hàng đến, anh và cậu lại một lần nữa chạm mặt ở phòng khách. Sau khi trải một tờ báo ra rồi ngồi xuống

sàn nhà trông hươ trông hoác, hai người bóc túi nilon và bắt đầu nhai nuốt đồ ăn. Sau một hồi ăn uống mà chẳng nói với nhau câu nào, Sang Woo bất chợt lên tiếng hỏi han.

“Anh chuyển nhà đi đâu đó?”

“Em hỏi sớm ghê.”

“Thế rốt cuộc anh chuyển đi đâu?”

“Gần trường học.”

“Tại sao ạ?”

“Anh thích thế.”

“Ra vậy.”

Sang Woo lại một lần nữa quay về với sự nghiệp ăn uống. Cậu cố định ánh mắt của mình ở phía mép tờ báo, cưỡng ép bản thân nhai nuốt những sợi mì được trộn đều với thứ gia vị đen ngòm. ĩhật ra Sang Woo còn định hỏi tại sao anh lại chuyển nhà khi chỉ còn một tháng nữa thôi là sẽ đi du học, nhưng cuối cùng cậu vẫn lựa chọn im lặng. Và rồi người đối diện đột ngột gọi tên cậu.

“Sang Woo à.”

“Sao ạ?”

Sang Woo đáp lời trong khi vẫn nhìn chằm chằm xuống bát mì. Rất nhanh sau đó, một bàn tay cầm giấy ăn rơi vào tầm mắt của cậu.

“Môi em dính xốt tương đen kìa.”

“Sau khi ăn xong em sẽ lau một thể, anh không cần can thiệp đâu.”

“Nhưng anh để ý đến nỗi không ăn được nữa đây này.”

Vừa ngẩng đầu lên, cậu đã chạm phải ánh mắt trực diện cùng nụ cười thấp thoáng trên môi Jae Young. Đột nhiên Sang Woo lại cảm thấy giận dữ vô cùng. Trong khi cậu đang phải vật lộn trong đống tàn tích khi nhịp sống thường ngày bị phá hủy hoàn toàn, thì người đối diện vẫn cứ luôn nhân nhả như không. Điều đó thật sự khiến cậu phát bực. Sang Woo đặt đôi đũa xuống bát ăn rồi nói:

“Giận cái gì mà giận. Nếu anh thấy phiền đến thế thì lau hộ em luôn đi.”

Không một dấu hiệu báo trước, bàn tay của Jae Young duỗi ra ôm lấy gáy cậu. Thoảng một cái mà gương mặt anh đã ở gần ngay trước mắt.

“Gì... thế này?”

Jae Young không trả lời. Đôi mắt anh nhẹ nhàng chớp chớp, hàng lông mi dài cũng theo đó mà chậm chậm di chuyển. Khoảng cách này gần quá. Anh cụp mắt xuống để quan sát đôi môi cậu, và rồi không cần đến giấy ăn, anh trực tiếp đưa lưỡi ra để liếm sạch gia vị còn sót lại.

Sang Woo kinh ngạc đến mức không biết phải phản ứng ra sao nên đành cứ thế ngồi yên chịu trận. Ngay cả khi Jae Young dùng lưỡi liếm láp xung quanh môi cậu, rồi cả khi anh hút toàn bộ đôi môi vào trong miệng mình, đôi mắt của Sang Woo vẫn cứ trợn tròn như cũ. Xong xuôi, anh quay về vị trí và cầm đĩa lên với dáng vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra, mặc cho trái tim cậu đang đập nhanh đến nỗi muốn lao ra khỏi lồng ngực. Sự kích thích song hành với nỗi niềm rung động nhanh chóng chuyển hóa thành buồn bã và giận dữ. Sang Woo thật sự cảm thấy mình sắp khóc đến nơi rồi.

“Từ giờ anh đừng có cư xử tùy tiện như vậy nữa.”

Sang Woo nhăn nhó dùng giọng điệu cứng cỏi nhất để nói chuyện với anh. Sau đấy cậu cũng không đợi Jae Young trả lời mà nhanh chóng nói tiếp luôn.

“Vì em đã hứa là sẽ giúp anh rồi, nên lát nữa em sẽ cùng anh chuyển đồ ở nhà mới luôn. Xong xuôi em sẽ về lại nhà mình.”

“Tùy em thôi.”

“Sau đó anh đừng liên lạc với em nữa, cũng đừng có đến tìm em.”

Người nói thì ra vẻ nghiêm trọng nhưng người nghe lại chẳng có tí nghiêm túc nào. Jae Young cho một miếng thịt chua ngọt vào miệng với điệu bộ không mấy quan tâm. Sang Woo thì

đã hoàn toàn bị mất khẩu vị, cậu bỏ mặc anh ngồi đó rồi đi sang phòng khác.

Căn nhà cũ được dọn dẹp xong vào lúc 7 giờ tối, hai người cùng nhau bước vào thang máy. Những thùng đồ đạc và hành lý chất đầy trong cốp xe, hai chiếc túi đựng mấy thứ lặt vặt được đặt ở ghế sau, Sang Woo thì ngồi ở ghế phụ lái. Cậu cài dây an toàn rồi ngồi chờ xe khởi động.

“Anh đọc địa chỉ nhà đi, em nhập định vị cho.”

“Anh đến đó nhiều lần rồi nên không cần định vị đâu.”

“Vâng ạ.”

Mang theo tâm trạng ủ dột, Sang Woo im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Nguyên nhân khiến cậu buồn bã lúc này đây chỉ cần vươn tay ra là có thể với tới, vậy mà cậu lại lực bất tòng tâm. Sự thật này đúng là quá khó để chấp nhận được.

‘Mình là một tên ngốc cái gì cũng không biết.’

Cậu đã dùng mọi cách để khắc phục vấn đề của bản thân. Mẹ cậu từng nói rằng thất bại sẽ trở thành những kinh nghiệm quý báu, nhưng Sang Woo không muốn là kẻ thua cuộc nên cậu đã luôn sống với tâm thế nỗ lực hết mình. Chỉ có lang Jae Young là ngoại lệ, anh chính là vết nhơ duy nhất trong cuộc đời của cậu. Một thử thách dù có cố gắng cách nào cũng không thể vượt qua, một bài toán dù có suy nghĩ vắt óc cũng không thể giải được, một loại lỗi dù có căng mắt ra nhìn cũng chẳng thể phát hiện. Đây chính là lần đầu tiên trong đời Sang Woo biết đến mùi vị của sự thất bại.

Trong khi cậu đang im lặng ngồi đó, khung cảnh xa lạ bên ngoài cửa xe liên tục lướt qua trước mắt. Thế nhưng kể từ giây phút Sang Woo nhìn thấy trường đại học của mình thì đường sá dần trở nên quen thuộc. Đây chẳng phải chính là tuyến đường mà hằng ngày cậu đạp xe qua hay sao. Trong lòng Sang Woo bóng dấy lên một dự cảm chẳng lành. Cậu căng mắt nhìn ra bên ngoài ô cửa, nhưng chiếc xe vẫn không hề có ý định rời khỏi tuyến đường thân quen.

“Địa chỉ nhà mới của tiền bối ở đâu thế?”

“17 đường Eun Myung.”

“Thế là gần nhà em rồi còn gì.”

“Thì có sao.”

‘Hồng hét rồi.’

Sang Woo thầm nói trong lòng. Jae Young mà sống gần nhà cậu thì mỗi lần đi ra ngoài cậu sẽ đều phải lo lắng trước sau. Ngay cả khi đi siêu thị cũng sợ bị chạm mặt, đã thế còn lãng phí cả thời gian lẫn cảm xúc. Tuy đang cảm thấy vô cùng bất mãn nhưng cậu làm gì có quyền xâm phạm đến quyết định chuyển nhà của người khác. Nghĩ vậy, sự rồi rã trong lòng Sang Woo cũng tiêu tan phần nào.

Chiếc xe lúc này vẫn không chịu rời khỏi tuyến đường quen thuộc khiến cho Sang Woo bất an mãi không thôi. Khi Jae Young bật đèn xi nhan bên phải để rẽ vào đường lớn, cậu vô thức quay đầu sang nhìn anh. Thế nhưng gương mặt người bên cạnh hoàn toàn không tồn tại chút cảm xúc nào, Sang Woo vô vọng trong việc tìm kiếm manh mối.

Cuối cùng chiếc xe rẽ vào con ngõ nhỏ. Sang Woo hoảng loạn chớp chớp đôi mắt, cậu hết nhìn Jae Young rồi lại quay sang nhìn tòa nhà gần đó.

“Anh sống ở đây á?”

“Ừ.”

“Số nhà bao nhiêu.”

“402.”

“Ai cho anh tùy tiện làm như thế, tên khốn điên khùng này!”

Ngay khi bắt đầu hiểu ra tình huống hiện tại, Sang Woo lập tức hét lên thất thanh. Trong khi cậu đang cố gắng quên đi hình bóng anh, nỗ lực hết sức để tìm cách tồn tại sau khi anh rời khỏi nơi này, thì Jae Young lại cứ luôn kháng kháng hành động theo ý mình. Cảm xúc trong cậu bột phát, nổi tức giận cùng sự buồn bã bị kìm nén dưới dáng vẻ giả vờ hiên ngang chính thức bùng nổ. Sang Woo đối diện với Jae Young bằng gương mặt mếu máo.

“Con người của anh sao cứ nhất quyết làm theo ý mình như thế?”

“Anh chẳng còn nơi nào để đi cả. Cho anh ngủ nhờ nhà em đi.”

“Người quen biết anh có cả đồng kia kìa, đừng hòng nói dối em!”

“Nhưng anh không muốn sống chung với bất kỳ đứa nào trong số đó.”

“Sao anh có thể nói chuyện vô lý như vậy? Đừng có làm phiền em nữa, anh đến khách sạn mà ngủ!”

“Sang Woo à.”

“Đừng. Đừng có gọi tên em bằng cái chất giọng dịu dàng đó, cũng đừng tỏ ra ngoan ngoãn lương thiện, cũng đừng có cười với em, tốt nhất là anh đừng làm gì hết!”

Mặc cho cậu có la hét ầm ĩ với hai bàn tay siết chặt thành nắm, Jae Young vẫn chỉ điềm tĩnh lắng nghe. Đúng là ngược đời mà, cái chứng không thể kiềm soát cơn giận giờ đã chuyển sang người Sang Woo mất rồi.

“Anh hiểu em đang muốn nói gì, nhưng trước hết hãy cử đờ đến ngày mai đã. Đến lúc đó anh sẽ nói mọi chuyện cho em nghe.”

“Anh hiểu á? Anh thì hiểu cái quái gì về em? Đến bản thân em còn không biết mình phải dùng tâm trạng gì để tránh xa anh nữa đây này... Hét lần này đến lần khác anh cứ tự động bước đến rồi khiến trái tim người khác xao động. Mới một lần như thế là cuộc sống thường ngày của em lại bị phá nát đây có biết không! Mà không, thật ra nó đã hỏng bét từ trước đó nữa kìa!”

Kỳ lạ thay, trong khi cậu đang tức giận đến mức mạch máu trên cổ phình to, thì đôi môi Jae Young lại dần lan ra thành một nụ cười. Người này đang cho rằng đây cũng lắm chỉ là một trò đùa chứ gì. Cơn giận của Sang Woo thật sự bốc lên đến tận đỉnh đầu.

“Này, Jang Jae Young.”

“Thực ra anh không phải kiểu người thích hành hạ người khác đâu, anh là kiểu thích bị hành h...”

“Anh cứ sống ở đây luôn đi. Em sẽ là người rời khỏi nơi này.”

Sang Woo mở cửa xe như phá rồi đóng rầm nó lại sau lưng. Cậu giậm mạnh chân xuống nền đất, đi qua tấm cửa kính và nhanh chóng bước lên cầu thang. Trong lúc cậu bấm mở khóa điện tử thì Jae Young vẫn dính chặt ở phía sau. Sang Woo mặc xác anh để bước thẳng một mạch vào trong, cậu còn chẳng buồn cởi giày mà đã thô bạo kéo vali từ góc phòng ra và mở tung nó giữa nên nhà.

“Sang Woo à.”

“Em đã bảo anh đừng có gọi em như thế cơ mà.”

“Nghe xong hết lời anh nói rồi nổi giận cũng chưa muộn. Em đừng làm mọi chuyện phức tạp thêm nữa.”

Sang Woo ngó lơ không đáp, bàn tay cậu vội vàng vơ lấy hết quần áo rồi trực tiếp ném thẳng vào vali. Sau đó cậu mở ngăn kéo ra gom toàn bộ đồ lót, chạy vào nhà tắm lấy bàn chải và kem đánh răng, cuối cùng là ném tất cả bọn chúng lên đồng quần áo ban nãy. Thực ra những thứ cần đem theo còn rất nhiều, nhưng cậu vẫn quyết định thô bạo kéo khóa vali lại. Dàn máy tính quý báu nhất cuộc đời Sang Woo bỗng đập vào mắt, nhưng lúc này đây cậu đã chẳng còn tâm trí đâu để thu dọn nó nữa.

Quay người lại thì thấy Jae Young đang đứng chặn ở cửa, Sang Woo siết chặt tay cầm vali và nhìn thẳng vào mắt anh. Biểu cảm của anh không hẳn là tức giận, cũng không hẳn là vui mừng. Jae Young chỉ xiêu vẹo đứng đó với gương mặt mà người ta chẳng thể đoán được cảm xúc bên trong. Lòng ngực của Sang Woo không ngừng phập phồng lên xuống, cậu nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Anh tránh ra.”

“Không tránh.”

“Em nói anh tránh ra cơ mà.”

“Kỳ thi đã kết thúc rồi. Anh không thể dợi thêm nữa.”

“Anh đang nói cái quái gì vậy?”

“Em đã nói rằng thành tích của mình có thể bị sụt giảm vì anh, nên anh đã đợi em đến hết kỳ thi. Nhưng giờ anh không đợi được nữa, một ngày cũng không.”

“Em sẵn sàng dùng đến bạo lực đấy nhé. Nếu anh không muốn gương mặt đẹp trai của mình có những vết bầm tím thì mau tránh ra.”

“À, vậy sao?”

Sang Woo kéo vali về phía trước nhưng người đối diện lại chẳng có bất kỳ nỗ lực phòng vệ nào, anh chỉ cúi xuống nhìn cậu với hai bàn tay đút vào túi quần. Nhìn kiểu gì cũng không giống một người đang ở trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Jae Young tháo kính ra rồi đặt nó lên tủ giày.

“Em muốn đánh thì đánh đi. Đánh xong rồi thì nói chuyện với anh.”

Anh nói thế khác nào đang cho rằng cậu không dám đánh. Sự tự mãn ấy đã thành công đốt cháy cơn thịnh nộ trong lòng Sang Woo. Cậu để vali xuống, bàn tay siết chặt thành nắm, để rồi không hiểu sao mà bản thân cứ mãi án binh bất động. Nắm nắm vốn dùng để tổn thương người khác bỗng nặng trĩu như một hòn đá, dù muốn nhấc lên cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

‘Làm gì có chuyện mình dám đánh anh ấy cơ chứ.’

Sang Woo từ bỏ phương án sử dụng bạo lực, trong lòng cậu chỉ còn toàn là bức bối và bế tắc. Rõ ràng Jae Young mới là kẻ tự động làm theo ý mình, ngay cả vùng cấm cuối cùng của cậu mà anh cũng dám uy hiếp đến. Và mặc cho tình cảnh như thế, trong tay Sang Woo lại chẳng có nổi một biện pháp ngăn chặn.

“Anh nhắm mắt lại đi ạ.”

“Sao cơ?”

“Em bảo anh nhắm thì anh cứ nhắm đi.”

Jae Young trưng ra biểu cảm ngờ vực thấy rõ, nhưng cuối cùng lại vẫn làm theo yêu cầu của cậu. Vì biết đây chính là lần cuối nên Sang Woo cố gắng ghi nhớ hình bóng anh. Cậu ngẩng nhìn một lượt từ đầu đến chân người con trai đẹp đẽ mà bản thân cứ mãi lưu luyến khôn nguôi này. Đây chính là thứ mà cậu

muôn có nhât trên thế gian. Nhưng đó cũng chính là thứ mà cậu hiểu rất rõ rằng bản thân mình sẽ chẳng bao giờ có được.

‘Em sẽ nhớ anh rất nhiều cho mà xem.’

Sang Woo lăm bắm trong lòng xong thì khéo léo đi lướt qua người Jae Young, sau đó cậu nhanh chóng mở khóa cửa với tốc độ thần tốc. Khi anh quay đầu lại nhìn trong muôn màng thì cậu đã lách được ra ngoài và đóng sầm cửa lại. Một khi cánh cửa đã bị khóa thì sẽ không thể hoạt động lại ngay lập tức, Sang Woo tranh thủ khoảng thời gian đó để chạy như bay xuống cầu thang.

Khi âm thanh mở cửa lại vang lên lần nữa thì cậu đã ở tầng hai. Jae Young quát lớn rằng cậu mau đứng lại ngay. Nhưng Sang Woo vẫn vừa nghe những bước chân giậm huỳnh huých trên cầu thang, vừa nhanh nhẹn lao một mạch ra khỏi tòa nhà. Cậu đã dùng tốc độ tối đa của mình để chạy thẳng đến đường lớn.

“Tên nhóc điên khùng kia. Chu Sang Woo!”

Sang Woo không hề ngoảnh đầu nhìn lại, cậu mở cửa một chiếc taxi đang đỗ ở vệ đường rồi ngồi vào ghế phụ lái. Jae Young đã đuổi đến tận đầu con hẻm, khoảng cách giữa hai người đang ngày càng bị thu hẹp.

“Bác khóa hết các cửa vào giúp cháu.”

Yêu cầu của cậu vừa được đưa ra là những tiếng lạch cạch lập tức vang lên, bốn cánh cửa xe đều bị khóa lại. Chỉ một lát sau Jae Young đã chạy đến, anh dùng sức kéo tay nắm cửa, lòng bàn tay liên tục đập vào tấm kính, tiếc là vẫn chẳng có chút tác dụng nào. Sang Woo quay đầu sang hướng khác, nhất quyết không chịu nhìn anh.

“Em còn không mau xuống ngay cho anh?”

Tiếng quát xuyên qua một lớp kính nghe cũng thật xa xôi.

“Em định đi đâu? Mau nói cho anh em định đi đâu.”

Sang Woo càng ngó lơ thì âm lượng của tiếng quát lại càng lớn dần. Jae Young vừa đâm vào cửa xe vừa lớn tiếng:

“Anh hỏi em định đi đâu cơ mà?”

Người tài xế taxi thoát nhìn vô cùng khó xử. Sang Woo thở dài một hơi rồi nói với ông:

“Thực ra cháu cũng không biết mình phải đi đâu bây giờ.”

“Sao cơ?”

“Ở đâu cũng như nhau cả thôi. Trước mắt chú cứ xuất phát đi ạ.”

Tôi hiểu rồi.

Chiếc xe chậm chậm lăn bánh, vì muốn nhìn thấy anh lần cuối nên Sang Woo đã dỗi mắt ra bên ngoài cửa sổ. Thế nhưng cái người ban nãy còn làm loạn cả lên giờ lại không thấy đâu nữa. Tuy cậu cảm thấy vô cùng ngờ vực song tiếng gọi của tài xế đã làm đứt đoạn dòng suy nghĩ đó.

“Vậy tôi sẽ đi lòng vòng khoảng ba mươi phút rồi quay lại chỗ cũ nhé?”

“Không được ạ. Cháu nhất định phải đi đến nơi khác. Chú cứ lái loanh quanh khoảng mười phút đi, để cháu suy nghĩ cái đã.”

Sang Woo khoanh tay trước ngực nói. Cậu biết phải đi đâu bây giờ, đồng hành lý bị vứt lại ở nhà phải tính sao, những dữ liệu chưa sao lưu trong máy tính xử lý thế nào, rồi còn chuyện học hành trên lớp của cậu nữa chứ. Khi Sang Woo còn đang mải mê cân nhắc những vấn đề đau đầu của bản thân, thì trong gương chiếu hậu bỗng phản chiếu hình ảnh một chiếc xe vô cùng quen mắt. Cậu đã cho là mình nhìn nhầm nên còn ngoái đầu lại để quan sát cho kỹ, nhưng biển số kia đích thực là giống hệt.

“Cái tên khùng điên này!”

Vốn dĩ cậu chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường, muốn từ bỏ trước khi mọi chuyện trở nên bùng nổ vì sự lung lay ngày càng trầm trọng hơn trong một tháng tới, nhưng xem ra chuyện đó không thể thành sự thật được rồi. Hiện tại có quan trọng không. Lòng tham của cậu có phải là thứ được ưu tiên nhất không. Những điều muốn làm có cần thực hiện hết không. Nghĩ đến đây, Sang Woo nghiền chặt hai hàm răng.

“Chú cắt đuôi biển số 7285 đi ạ.”

Ngón tay cái của cậu hướng về phía sau, người tài xế liên cười khà khà.

“Cậu xem nhiều phim quá rồi đúng không?”

“Không ạ.”

Sang Woo vốn kỳ vọng vận tốc của chiếc taxi sẽ được đẩy lên cao hơn, nhưng đột nhiên hai người họ lại gặp phải biển báo dừng, chiếc xe chậm chậm dừng lại ngay trước vạch kẻ đường dành cho người đi bộ. Biển số 7285 lướt đến bên trái Sang Woo, cửa sổ xe cũng được hạ xuống. Jae Young liên tục tạo ra những thanh âm ồn ào vô cùng khó hiểu, thế nhưng cậu và người tài xế cùng đồng loạt ngó lơ.

“Chú lái tới đường cao tốc đi ạ, cho đến khi chiếc xe kia không bám theo được nữa thì thôi.”

“Ba mươi phút nữa là tôi phải tan làm rồi.”

“Cháu sẽ trả gấp đôi.”

“Chúng ta đi thôi nào.”

Ánh mắt của người tài xế ngay lập tức trở nên lấp lánh. Sang Woo cài dây an toàn trong muôn màng rồi ngã lưng xuống nệm ghế. Lúc đó cậu vẫn chưa biết cuộc đuổi bắt sắp diễn ra sẽ kéo dài đến tận hai tiếng.

return 0;

Chiếc taxi luôn dừng lại khi có tín hiệu giao thông, tốc độ cũng không hề vượt quá giới hạn quy định. Tuy tinh thần tuân thủ luật pháp này rất đáng được tuyên dương, nhưng xét về khía cạnh nó chỉ đáp ứng được một phần rất nhỏ yêu cầu của khách hàng thì Sang Woo lại không vui chút nào. Cậu đã nhờ vả người tài xế tăng tốc những hai lần, nhưng thay vì tránh xa được xe của Jae Young thì giờ cả hai chiếc xe lại đang chạy song song với nhau.

Sau một trận ganh đua xem ai là người thắng cuộc thì hai chiếc xe đã rời khỏi địa phận Seoul và cùng nhau đi về phía biển Đông. Con xe hộp diêm nắp đỏ vẫn kiên trì bám theo bên cạnh trong suốt hai tiếng đồng hồ. Đã thế cái tên cứng đầu kia lại còn

thỉnh thoảng hạ cửa xe rồi thản nhiên vẫy tay với Sang Woo. Ruột gan cậu thật sự như ngồi trên đồng lửa.

“Này cậu nhóc, đừng cãi nhau với bạn nữa mà mau làm lành đi. Đề tôi cho cậu xuống chỗ bãi biển, hai người hãy đánh nhau như những người đàn ông nhé.”

“Cháu với anh ta không phải là bạn.”

Sau hơn hai tiếng cầm vô lăng không ngừng nghỉ, người tài xế bắt đầu dụ dỗ Sang Woo xuống xe.

“Dừng lại ở đây đi. Cậu bạn kia hình như đã quyết tâm sẽ đi theo chúng ta đến tận cùng trời cuối đất đó.”

Mệnh đề này đúng là không thể phủ nhận. Dù cậu có trốn xa cách mấy thì Jae Young cũng chẳng có vẻ gì là sẽ bỏ cuộc. Sang Woo hiểu điều đó, nhưng cậu vẫn cố chấp phản kháng. Cậu không muốn đối diện trực tiếp với anh, lại càng không muốn cùng anh ba mặt một lời.

Người tài xế nhìn cậu chằm chằm với biểu cảm chờ mong.

“Vậy tôi cho cậu xuống đây nhé?”

“... Vâng ạ.”

Dù đi xa hơn nữa cũng chẳng có tác dụng gì. Người tài xế bấm nút “Gấp đôi”, số tiền phải trả cũng lập tức tăng vọt. Sang Woo giả vờ như không nhìn thấy con số phi thực tế ấy rồi chìa thẻ ra thanh toán. Cậu vừa xuống xe là chiếc taxi liền lao vọt đi. Đứng ở nơi bản thân lần đầu tiên đặt chân đến, từng cơn gió mơn man không ngừng trên gò má, Sang Woo lặng lẽ ngắm nhìn phong cảnh xa lạ xung quanh.

Phía bên kia con đê chán sóng màu xám tro là màn đêm đang dần sụp xuống cùng bãi cát trắng trải dài tít tắp. Những con sóng nhuộm màu màn đêm rì rào xô bờ rồi lại lùi về phía xa. Trên bầu trời đen đậm là hàng hà những vì sao mà ở Seoul sẽ chẳng thể nhìn thấy. Xung quanh nơi này không có cửa hàng tiện lợi nào, chỉ có một cây xăng tối om cùng vài ba nhà trọ củ nát.

Sau lưng cậu bỗng vang lên tiếng mở cửa xe, từng âm điệu bước chân cũng ngày càng lại gần. Hiện giờ cũng chẳng còn nơi

nào để chạy trốn nữa, Sang Woo đứng im trong tâm thế phó mặc số phận. Thế nhưng Jae Young lại chỉ đi lướt qua người cậu. Anh thản nhiên rút tay vào túi quần rồi chậm chậm bước xuống những bậc thang bằng đá, hết như một kẻ đến đây đơn thuần chỉ để chơi bời và ngắm cảnh.

Jae Young yên lặng bước đi trên bãi cát bám đầy rong biển. Khi đến được nơi tiếp giáp giữa những ngọn sóng và đất liền, anh nhặt một hòn đá lên, ném nó ra xa, rồi ngẩng đầu ngắm nhìn đường chân trời.

Sang Woo chẳng dám nhúc nhích, cậu chỉ đứng đó im lặng ngắm nhìn anh. Trong màn đêm tối tăm không có lấy một ngọn đèn đường, ánh sáng nhợt nhạt từ những vì sao trên cao đang bao phủ lấy người con trai mà cậu thích nhất trên đời.

Jae Young chơi đùa trên bờ biển một lúc rồi co gối ngồi xuống bãi cát. Một đốm lửa nhỏ lập lòe đang di chuyển trên điều thuốc bị bẹp giữa ngón tay anh. Từng đợt gió mạnh liên tiếp ập tới. Chúng thổi bay chiếc áo khoác jersey mà anh đang mặc, luôn lách cả vào bên trong chiếc áo phong denim của Sang Woo. Chẳng mấy chốc mà cậu đã lạnh run cả người, liên tục hắt xì liên hai cái.

Khi mở mắt ra, Sang Woo đã thấy anh đang xoay người lại nhìn. Do trời quá tối nên cậu cũng không thể nhìn rõ gương mặt của Jae Young. Nỗi khao khát muốn thấy anh, kết hợp cùng sự bốc đồng muốn lưu trọn từng đường nét trên khuôn mặt ấy đã khiến hai chân của cậu bắt đầu di chuyển.

Sang Woo đặt chân lên những bậc thang chắc chắn làm bằng đá, sau khi đi hết thì đôi giày thể thao của cậu cũng lún xuống từng đụn cát. Mỗi một lần nhấc chân là khoảng cách với bóng lưng màu đỏ phía trước lại ngày càng bị thu hẹp. Cậu muốn ôm chầm lấy tấm lưng liêu xiêu đó từ phía sau, nhưng cuối cùng lại ngồi xuống vị trí cách xa chủ nhân của nó khoảng 1 m. Khi Sang Woo còn đang mải mê ngắm nhìn đường chân trời lấp lánh trong tư thế vắt chân chữ ngũ thì bỗng có thứ gì đó chạm lên đầu gối cậu. Là áo khoác của Jae Young.

“Em mặc vào đi.”

Jae Young - người chỉ mặc độc một chiếc áo phong trắng - chậm chậm nhả từng làn khói thuốc về phía bầu trời. Sang Woo cầm áo lên rồi khoác lại cho anh, nhưng năm phút sau nó lại quay về với cậu. Sau khi lặp lại ba lần như vậy, Jae Young điềm tĩnh nói nhỏ:

“Em muốn anh đích thân mặc cho em?”

“Không ạ.”

Sang Woo nhẹ nhàng xắn tay áo lên để phòng hờ một trận giao chiến có thể xảy ra. Jae Young liếc nhìn bộ dạng của cậu rồi nói:

“Cầm lấy đi, em mặc màu đỏ cũng rất hợp.”

Sang Woo không trả lời.

Âm thanh vang lên do chất lòng va đập với chất rắn, cùng tiếng còi báo động của những con tàu phía xa đã thế chỗ cho khoảng không tĩnh lặng. Sang Woo bỗng cảm thấy chạnh lòng hơn bao giờ hết. Rõ ràng Jae Young đang ngồi ngay bên cạnh cậu, vậy mà anh lại xa lạ giống như một người đã đi đến phương trời xa xôi nào đó.

Những con sóng ập đến trước mắt rồi lại lùi về phía xa, vùng biển cắt giấu trong mình những điều không một ai biết, và rồi cả màn đêm với những đường nét ngồn ngộn tản mát... tất cả những điều đó đều khiến Sang Woo vô cùng sợ hãi.

“Thích thật đấy. Anh vốn đã muốn đi du lịch cùng em, giờ tự nhiên lại có cơ hội thực hiện.”

Ngay cả khi ở cùng một hoàn cảnh như hiện tại mà suy nghĩ của hai người vẫn hoàn toàn khác biệt. Tất cả những yếu tố khiến Sang Woo trở nên bất an và sợ hãi thì ở trong mắt Jae Young lại đẹp đẽ và lãng mạn. Mà thực ra phải tư duy lạc quan như thế mới đúng là anh. Nghĩ đến đây cậu liền bật cười rất khế. Khi dỗi mắt nhìn lại cảnh vật xung quanh một lần nữa, Sang Woo bỗng cảm thấy chúng đã không còn như trước.

Những con sóng nghịch ngợm ập đến trước mắt rồi lại lùi về phía xa, vùng biển sâu thẳm cắt giấu trong mình những điều không một ai biết, màn đêm thần bí với những đường nét ngồn

ngang tản mát... Sang Woo thật sự đã bị bao vây bởi Jang Jae Young mất rồi.

Từng thanh âm thỉnh thoảng vang lên từ lồng ngực nhắc nhở cậu quay về thực tại. Rung động và bất an, hạnh phúc và tuyệt vọng, vui vẻ và buồn bã. Những dòng cảm xúc đối lập thi nhau khuấy đảo trong tâm trí Sang Woo. Trước giờ cậu đã không biết rằng cảm xúc của con người có thể phức tạp đến thế.

“Cho em xin một liều thuốc đi.”

Một câu nói bốc đồng đột ngột vang lên. Đã vậy người nói ra câu đó lại còn là Chu Sang Woo, một người luôn cho rằng những kẻ phụ thuộc vào rượu và thuốc lá chính là điển hình của sự yếu đuối. Hiện tại dường như cậu đã hiểu được tại sao con người ta lại cần chúng đến thế rồi.

“Không tốt cho sức khỏe đâu.”

Sang Woo đương nhiên phải bật cười trước câu trả lời này rồi. Cái người ngày nào cũng hút thuốc mà lại trả lời như vậy khi cậu xin có một liều cơ đấy.

“Cho em đi.”

Jae Young lấy thuốc lá từ túi quần ra, đưa lên miệng mình và bắt đầu châm lửa. Sau khi đốm lửa màu đỏ đã phát sáng lập lòe anh mới đưa liều thuốc về phía cậu. Sang Woo nhận lấy nó, chăm chú nhìn hồi lâu, rồi vụng về ngậm lấy phần đầu lọc.

Cậu cẩn thận hít vào một hơi, nhưng lại chẳng cảm thấy có chút tác dụng nào hết. Lý do tại sao con người ta lại nghiện ngập thứ này vẫn là một điều khó hiểu đối với Sang Woo, mặc cho làn khói trắng đã bắt đầu tỏa ra từ khóe môi cậu. Jae Young nhìn thấy biểu cảm ấy liền đưa ra lời khuyên.

“Em hít một hơi thật sâu vào.”

Sang Woo hít thở một hơi thật sâu như lời anh nói, cảm giác bén nhọn đột ngột xuất hiện chợt khiến gương mặt cậu nhăn nhó. Từng đợt ho khan không ngừng nổi tiếp nhau, tâm trí cậu cũng khó lòng giữ được sự tỉnh táo. Tiếng cười trầm thấp của Jae Young vang vọng bên tai. Sau một trận ho khù khụ đến mức

nước mắt giàn giụa, Sang Woo nhìn chăm chăm vào điều thuốc đã ngấn đi một đoạn.

“Em đúng là thứ vô dụng, chẳng làm được gì nên hỗn.”

“Đám bạn học cùng khoa của em mà nghe được lời này thì chắc chắn sẽ khóc thét.”

Sang Woo không trả lời anh. Cậu ngó nghiêng xung quanh để tìm thùng rác vứt điều thuốc trên tay. Nhưng ngay khi cậu vừa định đứng dậy thì Jae Young đã chìa tay ra.

“Đưa cho anh. Để anh quăng nó đi rồi xuống địa ngục luôn.”

Sang Woo nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay to lớn của anh. Jae Young nhanh chóng bổ sung thêm một câu:

“Anh có sở thích thu thập đầu lọc thuốc lá.”

“Sao cứ mở miệng ra là anh lại nói dối thế?”

Bàn tay của Jae Young tiến lại gần rồi giật luôn điều thuốc trên tay cậu. Anh nhìn nó chăm chú hồi lâu rồi đưa luôn lên miệng mình, xong xuôi còn bày ra một đôi mắt cười:

“Hôn gián tiếp nè, anh rung động chết mất.”

Sang Woo quên bém đi nỗi u sầu của bản thân để bật cười trước câu nói đùa vô nghĩa của anh. Jae Young dụi dụi điều thuốc xuống bãi cát, khoảng lặng giữa hai người cứ thế kéo dài.

Vô vàn những lời muốn nói được cậu viết ra trong đầu rồi lại cặm cùi xóa đi. Sang Woo có rất nhiều điều muốn bày tỏ cùng anh, nhưng cậu lại không muốn bản thân mình biến thành một kẻ ăn nói thiếu thận trọng. Trong khoảng thời gian cậu ngồi trên bãi cát cùng với tâm trạng mâu thuẫn, tiếng còi tàu ngoài khơi đã vang lên ba lần, những con sóng dập dềnh cũng đã xô bờ hai mươi lần. Và rồi khi những đám mây màu xám tro che phủ đi vàng trắng trên cao khiến cho thế gian ngày càng chìm vào bóng tối, thì Sang Woo mới bình tĩnh lên tiếng:

“Anh là một kẻ kỳ lạ, thất thường, không có khái niệm về thời gian, không có lý trí, thỉnh thoảng còn nổi giận vô cùng đáng sợ nữa.”

“...”

“Nhưng ngay cả khi biết tất cả những điều đó, em vẫn thích anh.”

Không ngờ sau khi nói ra lời này thì trái tim cậu lại nhẹ nhõm đến thế. Chỉ có điều Jae Young vẫn im lặng không đáp. Anh bất động quan sát vùng biển trước mặt, đến một phản ứng nhỏ nhất cũng không có. Sang Woo mở to mắt nhìn theo từng đợt sóng dập dềnh. Cậu đã nói ra được điều mình muốn nói và sắp xếp lại mọi thứ trong lòng. Nếu giờ cậu giải thích tình huống một cách cặn kẽ thì liệu Jae Young có hiểu không nhỉ? Nghĩ đến đây, Sang Woo quyết tâm dùng hết dũng khí:

“Hai chúng ta rất khác nhau nên vốn dĩ em cũng chẳng yêu thích điều gì ở anh. Nhưng khi đã thích một lần rồi, sau này sẽ không còn ghét được nữa. Từ trước đến giờ em chưa từng có cảm giác như vậy với bất kỳ ai.”

Chỉ cần nghĩ đến tương lai là Sang Woo lại cảm thấy mờ mịt vô cùng. Nhưng vì hiện tại đang có Jae Young ngồi bên nên tâm trạng của cậu thật ra cũng không đến nỗi tệ. Ngay cả khi trái tim cậu ôn ào như thể đang có nguy hiểm cận kề, làn da liên tục tỏa ra hơi nóng, hay mồ hôi từ những đường chỉ tay đang đọng lại đầy trong lòng bàn tay, thì đó cũng chỉ là những dạng triệu chứng của một loại tác động mà thôi.

“Hồi đầu em đã nghĩ anh là một tên khốn giống hệt như lỗi lập trình.”

“... Sao cơ?”

“Em đã từng chán ghét anh đến mức như vậy đấy. Nhưng giờ dù là anh, hay là một Sang Woo thích anh, em cũng không còn thấy ghét nữa.”

Kỳ lạ thay trong khoảnh khắc này đây, mặc kệ cái sự thật rằng cậu đang lãng phí thời gian để thích một người con trai, hay người mà cậu thích chẳng còn bao lâu nữa là sẽ rời khỏi đất nước này, tất cả đều đã không còn quan trọng nữa. Người ta nói một chú cừu màu đen không thể tồn tại thì cùng đâu đồng nghĩa với việc nó sẽ hoàn toàn biến mất. Nhịp đập của trái tim Sang Woo lúc này đây đang kịch liệt đến mức giống như sắp nổ tung.

Trong một khoảng thời gian rất dài, cậu đã không thể hiểu được thứ cảm xúc mà bản thân mới nếm trải lần đầu. Ngay cả khi biết rõ sự tổn tại của nó, cậu vẫn cố gắng hết sức để phủ định nó. Thế nhưng giờ đây, Sang Woo đã hiểu rất rõ bản chất của thứ cảm xúc ấy rồi. Dù có làm ngơ trước con quái vật đáng yêu với kích thước khổng lồ đang chi phối toàn bộ con người mình thì cậu cũng không hề cảm thấy chán ghét nó.

“Mọi chuyện thật sự rất khó khăn. Nhưng đó không phải là lỗi của anh. Cũng chẳng phải là lỗi của bất kỳ ai hết. Chuyện em thích anh... không hề có gì sai trái.”

Giọng nói của Sang Woo trở nên run rẩy. Chuyện gặp gỡ với Jae Young đã mang đến cho cậu cả trăm loại cảm xúc khác nhau. Không hề có tính ổn định hay hiệu suất cao, phía sau nỗi niềm hân hoan hạnh phúc chắc chắn sẽ là cái bóng của buồn bã và đau khổ. Thế nhưng trong giây phút này đây, Sang Woo lại không hề cảm thấy hối hận. Niềm vui của cậu quá đồ to lớn, nó rục rở đến nỗi làm mờ đi cả năng lực phán đoán vốn có. Lồng ngực cậu cũng tràn ngập trong cảm xúc ngất ngây sung sướng, dù có phải trả cái giá nào đi nữa, Sang Woo cũng không hề cảm thấy hối tiếc.

“Thứ gọi là tình yêu chính là như vậy sao?”

Jae Young, người này giờ vẫn đang ngồi im bất động, bỗng đưa nắm tay lên chặn lấy miệng mình, đuôi mắt của anh cũng đã biến thành đường cong. Sang Woo nhìn thấy liền thở dài một hơi.

“Anh đang cười nhạo em đấy à?”

“Không hề. Là anh cảm kích quá nên mới như vậy. Với cả tự nhiên anh lại nhớ đến bài thơ ba câu mà trước đây em làm.”

“Em chẳng nhớ gì về nó hết.”

“Jang... Mùa mưa đã đến rồi. Jae... Đúng thật là đen đủi. Young... Vĩnh viễn biến giùm thì tốt. Sao em có thể quên đi một kiệt tác như thế?”

Jae Young làm trò như thế đó là một bài thơ sijo^(*) tuyệt phẩm thế gian, anh ngâm nga một cách trang nghiêm và hoành

trắng với sự phụ họa của cả hai bàn tay. Sang Woo bật cười khanh khách. Tuy có cảm giác như lời tỏ tình nghiêm túc của mình đã bị sóng biển cuốn trôi, nhưng thật lòng mà nói thì như hiện tại cũng tốt.

“Khi đó anh đã cho em điểm thấp lắm luôn, vậy lần này thì sao?”

“Ừm...”

Jae Young chống cằm nhăn nhó ra điều khổ tâm lắm. Nơi ánh mắt anh dừng lại cuối cùng chính là gương mặt cậu.

“Mức độ nghiêm túc trong thể hiện tình cảm: 10/10.”

Biểu cảm bông đùa của Jae Young khiến thời gian dường như quay ngược trở về con đường cống chính dẫn đến thư viện ngày nào. Trong tâm trạng hoài niệm, buồn bã, xen lẫn cả những tiếng cười ấy, Sang Woo hồi hộp chờ đợi hạng mục chấm điểm tiếp theo.

“Mức độ lỗi cuốn: 10/10.”

“Sao anh chấm thoáng tay thế?”

“Mức độ đáng yêu, xinh đẹp, dễ thương, quyến rũ... tất cả đều 10/10.”

... Gì vậy?

“Tổng điểm là 50 triệu.”

“Anh tính điểm kiểu gì đó? Thế mức độ mới lạ thì sao?”

“Ừm... Bỏ qua yếu tố đó đi. Mang tiếng là con trai của nhà thơ mà cách thể hiện có chút...”

“Anh quá đáng thật đấy.”

Jae Young vừa cười vừa nói: “Anh đùa thôi.”

Tuy Sang Woo cũng có chút oán giận vì Jae Young đã coi nhẹ lời tỏ tình chân thành của mình, nhưng kỳ lạ ở chỗ cậu vẫn cảm thấy anh vô cùng đáng yêu. Nỗi nhớ nhung dâng trào mãnh liệt khiến bàn tay cậu chột vươn về phía anh.

“Anh lại gần đây đi.”

Như thể đã chờ đợi điều này từ lâu, Jae Young lê gối lại gần vị trí cậu đang ngồi. Những ngón tay lơ lửng giữa khoảng không

đây gió của Sang Woo bỗng đáp xuống từng lọn tóc tản mát của người đối diện. Cậu nắm lấy một nắm tóc đã nhuốm màu màn đêm rồi nhẹ nhàng níu gáy anh lại gần.

Mí mắt anh chăm chăm di chuyển. Đôi con người đang hút lấy ánh sáng và trũng sâu tựa như vực thẳm ấy không ngừng thoát ẩn thoát hiện. Gương mặt nghiêm túc bị khóa kín trong màn đêm của anh vốn luôn khó nhìn ra được suy nghĩ ẩn giấu bên trong, nhưng giây phút này đây Sang Woo lại rất chắc chắn một điều. Thứ cảm xúc khó lòng che giấu đang trào ra từ đôi mắt của người đối diện chính là cùng một loại với cậu. Ánh mắt ngấm nhìn như thể đối phương là một món đồ chơi đẹp để kiêu sa đó thực ra đã tồn tại trong đôi mắt anh từ rất lâu rồi, chỉ tiếc là đến giờ Sang Woo mới nhận ra trong muện màng.

Khoảnh khắc chớp mũi hai người chạm nhẹ vào nhau, Jae Young chăm chăm khép mắt lại. Bàn tay to lớn và ấm áp của anh đặt lên lưng Sang Woo, vuốt ve dọc một đường rồi ôm trọn lấy phần cổ, thuận tiện kéo gương mặt cậu lại gần mình hơn. Mũi lưỡi trai trên đầu Sang Woo cũng bị đẩy rơi về phía sau. Đôi môi hai người va chạm có chút thô bạo, vừa mới chạm vào nhau là đã đồng loạt hé ra. Nụ hôn ngẫu nhiên giữa anh và cậu chẳng hề mang theo tư vị bông đùa, lại càng không có chút môn man dịu dàng nào. Nó chỉ đơn thuần là một nụ hôn vừa vội vàng lại vừa nóng bỏng mà thôi.

‘Không biết chừng đây chính là lần cuối.’

Sang Woo thắm lăm bầm trong khi chiếc lưỡi của đối phương vẫn đang khuấy đảo bên trong khoang miệng. Nụ hôn này thật ra cũng có ý nghĩa gì đâu chứ. Dù cậu có ôm siết lấy lưng anh chặt đến đâu, dù đầu lưỡi cậu có cuốn lấy anh mãnh liệt như thế nào, thì Sang Woo vẫn hiểu rõ một điều rằng mình sẽ chẳng thể níu giữ được anh.

Thế nhưng Jae Young đã cho cậu biết, ngay cả với một tia sáng chỉ lấp lánh trong khoảnh khắc rồi vụt tắt thì cũng có những giá trị đẹp để riêng. Xúc cảm ngát ngày, hiện thực rực rỡ, giây phút hiện tại sẽ chẳng thể quay lại lần nữa.

‘Dù đây là lần cuối cũng chẳng sao.’

Cậu nhắm chặt mắt lại rồi tiến về phía Jae Young bằng tất cả sự nhiệt huyết của mình. Trái tim càng đau đớn thì nụ hôn càng nóng bỏng. Nữa, nữa, Sang Woo muốn được gần anh hơn nữa. Cơ thể của hai người dần chuyển sang tư thế đối diện, cậu cũng đã leo lên đầu gối của anh tự lúc nào. Jae Young ôm trọn lấy cậu trong vòng tay, đầu lưỡi anh bận bịu khuấy đảo khoang miệng cậu. Sang Woo tập trung toàn bộ tinh thần vào cảm xúc hiện tại, cậu khắc ghi từng nhịp thở bên tai, cố gắng lưu giữ nhiệt độ cơ thể anh vào trong ký ức.

Và rồi nỗi buồn bất ngờ ập đến, nhanh chóng vương đầy trên khóe mắt Sang Woo. Dòng nước mắt chạy dọc từ gò má xuống cánh môi khiến cơ thể Jae Young bỗng chốc cứng đờ. Cậu không muốn nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt anh nên đã nắm lấy áo phông và kéo anh lại gần, thế nhưng Jae Young lại nghiêm túc đẩy lồng ngực cậu ra xa.

Những ngón tay run run trong hoảng loạn của anh chạm nhẹ lên khóe mắt cậu. Sau đó anh cẩn thận dùng đầu ngón tay cái lau đi những giọt nước còn đọng lại quanh mí mắt. Rõ ràng đây là một hành động có tính an ủi, vậy mà cuối cùng nó lại mang đến kết quả hoàn toàn trái ngược.

“Chết tiệt... Anh lại làm em khóc nữa rồi.”

“Em không khóc.”

Sang Woo leo xuống từ trên đầu gối anh rồi vội vàng dùng tay áo lau mặt. Nhưng một khi nước mắt đã rơi thì đâu dễ dàng dừng lại.

“Chuyện này không đúng. Hôm nay có phải là một ngày buồn bà đầu.”

“Em không khóc thật mà.”

Mỗi khi Jae Young nói một câu gì đó, thay vì bình tĩnh hơn thì cảm xúc u buồn trong lòng Sang Woo lại càng trở nên mãnh liệt. Nước mắt rơi trong tĩnh lặng bỗng dần biến thành những tiếng thổn thức.

“Phải làm sao thì em mới nín khóc đây? Hay là anh khóc cùng em luôn nhé?”

Một bàn tay của Jae Young ôm lấy gò má cậu, tay còn lại thì liên tục chạm vào điện thoại với biểu cảm chẳng biết phải làm sao. Và rồi anh bắt đầu chửi luôn mấy tên khốn chết tiệt mà mình cũng chẳng rõ danh tính vì không chịu làm việc.

“Chắc anh phát điên mất thôi.”

Anh lăm bằm rồi kéo Sang Woo ôm vào lòng, nỗi buồn của cậu cũng theo đó mà bột phát dữ dội. Những tiếng hu hu hức hức vang lên không ngừng, Jae Young thì lặng im chẳng nói một lời. Bàn tay phải đang đặt trên má cậu mang theo nhiệt độ nóng như lửa đốt, vòng ôm rộng rãi của anh bao trọn lấy cơ thể Sang Woo. Trong khi vai trái của người bên cạnh đã ướm thành một mảng, từng đợt sóng biển vẫn rì rào tấp vào đất liền. Tiếng khóc mà cậu cố gắng che giấu giờ đây đang vang lên thỏa thích mà chẳng biết xấu hổ là gì.

Ban đầu cánh tay anh ôm cậu chặt đến nỗi như thể muốn bóp vỡ bả vai, nhưng lát sau thì nó đã chuyển sang trạng thái nhẹ nhàng an tĩnh. Bàn tay phải vẫn ướm đặt trên má Sang Woo, chỉ có ngón tay cái là chầm chậm quét qua lông mày, mí mắt và sống mũi.

‘Nóng quá.’

Ngón tay, lòng bàn tay, cánh tay, lồng ngực, nơi da thịt va chạm... chỗ nào cũng mang theo nhiệt độ bỏng rất. Thậm chí dòng nước mắt đang chảy dọc trên gò má, những giọt mồ hôi khiến quần áo dính vào cánh tay, hay máu lưu thông trong cơ thể cậu, tất cả đều đang sôi sục. Khi Sang Woo phó mặc bản thân cho thứ nhiệt độ chuẩn choáng đó, đồng thời mí mắt cũng bắt đầu thả lỏng, thì mọi chuyện cũng dần trở nên thoải mái hơn. Tựa như những con sóng lướt qua bờ cát rồi lại lùi về phía chân trời, những thứ mà cậu quyến luyến níu giữ cũng dần dần đi về nơi xa.

“Em buồn đến thế sao?”

Một lúc lâu sau Jae Young mới lên tiếng hỏi cậu. Những ngón tay của anh di chuyển đến sau gáy rồi mân mê lọn tóc ướm đám mồ hôi trên đầu Sang Woo. Lòng bàn tay đó mang theo thứ cảm

giác tốt đẹp hết như một cơn gió giữa mùa hè. Cậu dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể của mình lên vai anh rồi mới mở miệng trả lời:

Giờ em ổn rồi ạ.

“Lý trí đã quay lại?”

“Nó đã biến mất từ lâu rồi mà. Nếu ngay từ đầu em còn lý trí thì đời nào lại đi thích một người như anh.”

“Cũng có lý ha. Nó mà quay lại vĩnh viễn là anh nguy to.”

Jae Young nới lỏng vòng ôm rồi nâng cằm cậu lên. Anh dùng ngón tay cái lau đi vệt nước còn đọng trên gò má Sang Woo, sau đó nhẹ nhàng nhìn sâu vào mắt cậu.

“Cuối cùng em cũng sẵn sàng để nói chuyện với anh rồi.”

Anh thì thầm nói chuyện với cậu bằng chất giọng trầm khàn. Tuy Sang Woo không hề có bất kỳ ý niệm nào về chuyện anh định nói nhưng cậu vẫn gật đầu đồng ý. Ở khoảng cách mà chóp mũi hai người khẽ chạm vào nhau, Jae Young bắt đầu mở lời.

“Bài tập mà lần trước anh giao, em đã suy nghĩ về đáp án chưa?”

Lại là chuyện đó nữa à? Thực ra Sang Woo cũng đã thử động não vài lần nhưng cậu không tự tin mình có thể đưa ra được một đáp án đúng.

“Khó quá nên em vẫn chưa nghĩ ra.”

“Đi đến tận đây rồi mà em vẫn còn mù mờ như vậy á? Thật lòng anh cũng không biết em là thiên tài hay kẻ ngốc nữa.”

“Em là kẻ ngốc ạ.”

“Nhìn lại hôm nay thì hình như đúng là như thế đấy.”

Sang Woo thở dài một hơi. Tuy không phủ nhận điều đó nhưng cậu nghĩ mình nhất định phải cho anh biết lý do tại sao bản thân không thể hoàn thành bài tập anh giao. Cậu nhìn thật sâu vào mắt anh rồi nói:

“Chuyện anh sẽ rời khỏi đây không phải là vấn đề. Dù là một năm hay hai năm, em đều có thể nhẫn nại nếu đủ vững tin. Em

chưa từng phát sinh loại cảm xúc này với bất kỳ ai. Đền tận bây giờ vẫn chưa.”

Sang Woo điều hòa lại nhịp thở và tiếp tục nói:

“Thế mà anh lại không ở bên cạnh em nữa. Anh sẽ ngày càng nổi tiếng, ngày càng đẹp trai, sẽ đổi số điện thoại khác, sẽ có người yêu mới và sẽ không còn muốn nhìn thấy em. Dù bây giờ anh có nói em đừng nghĩ như vậy nữa thì cũng vô dụng cả thôi.”

Sau khi nghe cậu nói hết, Jae Young lại chỉ tủm tỉm mỉm cười như thể vừa nghe được chuyện gì thú vị lắm. Anh nhìn chăm chú vào đôi mắt cậu rồi đặt lên trán cậu một nụ hôn. Đây là kiểu hành động mà Sang Woo vô cùng yêu thích. Khoảnh khắc cánh môi mềm mại rời khỏi vầng trán, trong lòng cậu cứ tiếc nuối mãi không thôi. Một lát sau anh mới lại lên tiếng:

“Em có biết câu chuyện này không? Một người vì quá thích cây cối nên đã biến thành một cái cây.”

“Đây là lần đầu tiên em nghe qua.”

“Cũng đúng thôi. Anh vừa mới nghĩ ra mà.”

“... Dạ?”

“Nếu em cứ đào mãi đào mãi thì sẽ biến thành cái cần cẩu đấy.”

Mạch nói chuyện của cuộc hội thoại này thật sự khó hiểu. Sang Woo nhăn nhó tiếp tục chờ đợi.

“Cho nên chỉ cần ngừng việc đào bới(*) lại là được thôi mà?”

Một lời tỏ tình nồng nhiệt đến từ trái tim mà anh dám xem nó như “việc đào bới” sao? Tuy cậu hiểu rõ Jae Young là người chẳng bao giờ nghiêm túc với bất cứ chuyện gì trên đời, nhưng thế này thì đúng là quá đáng lắm luôn.

“Đáng yêu là sự thật, dù chuyện này có cực kỳ điên rồ đi chăng nữa.”

“Anh đang nói cái quái gì thế?”

“Em hãy nhìn nhận mọi chuyện như một người bình thường đi. Nụ hôn đầu tiên là vào cái ngày em đến làm game, ngay ngày hôm sau thì chúng ta đã nói chuyện nghiêm túc và bắt đầu yêu

đương. Lần đầu tiên hẹn hò dịp cuối tuần, chúng ta đã ngủ với nhau và sóng chung dưới một mái nhà. Với từng ấy thời gian..

Jae Young khựng lại, đảo tròn con người, cuối cùng là nở một nụ cười rồi lại nhìn về phía Sang Woo.

“Đây không gọi là lãng phí thời gian. Khoảng thời gian đó đã trôi qua rất vui vẻ còn gì. Rốt cuộc em còn định hẹn hò với anh và định làm chuyện quan hệ mà em thích thêm bao nhiêu lần nữa đây?”

“Anh nói không sai. Tiếc là thời hạn còn lại quá ngắn ngủi, em hối hận lắm.”

“Sau này anh nói rộng thời gian ra cho em là được, em lo cái gì chứ.”

Gương mặt Sang Woo lại tiếp tục nhăn nhó. Cái người sẽ ở lại đây còn chưa tới một tháng mà phát biểu kỳ lạ vậy? Đang định mở miệng ra phản bác thì một bàn tay đã đặt lên đỉnh đầu cậu. Jae Young dùng lực ấn xuống rồi nói:

“Đáp án của bài tập chính là ‘Xin anh hãy ở bên cạnh em.’”

“...”

“Dễ như vậy mà em cũng không biết à?”

Sang Woo mở miệng ra nhưng lại chẳng nói được lời nào. Dễ sao? Nếu đối tượng là anh ấy thì tuyệt nhiên không phải là chuyện dễ. Tính khả thi, tính tất yếu, hay yếu tố lợi ích, cân nhắc xong tất cả những điều đó thì mới thấy mệnh đề anh nói là chắc chắn không thể xảy ra.

Jae Young chăm chú nhìn vào mắt cậu.

“Em hãy lặp lại câu đó ngay bây giờ đi. Nếu thế anh vẫn sẽ tính là em đoán đúng.”

“... Em không thể.”

“Nhanh lên nào.”

“Em không làm được.”

“Đúng là một tên nhóc ngang bướng. Anh còn tưởng là em đã dạn dĩ hơn nhiều rồi, không ngờ là vẫn giống hệt như cũ.”

Bàn tay đang ân xuống đỉnh đầu Sang Woo bỗng di chuyển sượt qua thái dương rồi nhéo má cậu một cái. Jae Young bỏ tay ra khỏi gương mặt cậu rồi lại lấy điện thoại từ trong túi ra. Khi còn đang lăm bắm rằng mấy tên khốn nào đó bao giờ mới định trả lời email thì đôi mắt của anh đột ngột mở to.

“A... đến rồi.”

“Cái gì đến cơ ạ?”

Jae Young không trả lời mà chỉ tiếp tục nhìn màn hình như thể muốn đọc một cái lỗ trên đó. Do quá tò mò nên Sang Woo cũng liếc mắt qua một chút. Đó là một email bằng tiếng Anh. Trực giác của cậu mách bảo rằng đó chính là thông tin liên quan đến chuyện du học của anh. Sau khi lướt đọc màn hình để đọc nhanh nội dung, Jae Young đột nhiên phun ra một tiếng chửi thề.

“Toeic cái con mọe nó.”

Sang Woo cướp lấy chiếc điện thoại từ tay anh rồi đọc từng dòng chữ trên đó.

Chúng tôi xin lỗi vì buộc phải từ chối yêu cầu này. Chúng tôi biết rằng ứng viên là một sinh viên vô cùng xuất sắc, nhưng tiếc là nếu không thể chứng minh được trình độ ngoại ngữ thì ứng viên sẽ không thể đồng hành cùng chúng tôi. Ứng viên buộc phải nhận được chứng chỉ ngoại ngữ tại ngôi trường mà mình đang theo học. Làm ơn hãy thông cảm rằng chúng tôi rất khó có thể thay đổi điều kiện...

Sau một hồi vội vàng nuốt chửng từng con chữ, cuối cùng Sang Woo cũng hiểu được ý nghĩa của email này. Chỉ cần lướt xuống dưới là sẽ nhìn thấy email gốc của Jae Young. Đó là một đoạn văn bản dài xin tư vấn về việc trao đổi sinh viên, đính kèm cả portfolio, chứng nhận đang theo học bằng tiếng Anh và bảng thành tích của cậu.

Trên phần địa chỉ nhận của email là một ngôi trường nước ngoài mà Sang Woo biết. Đại học Khoa học Công nghệ này nằm trong khu vực mà Jae Young theo học thạc sĩ. Hai người họ

chẳng hề liên lạc với nhau mà lại nghiên cứu chung một phương án giải quyết. Đây chính là bằng chứng rõ nhất chứng minh Jae Young cũng đang lo lắng và nỗ lực để ở bên cạnh cậu. Tuy kết quả là bị từ chối nhưng trái tim Sang Woo lại đập rộn ràng như thể hai người đã được phép vĩnh viễn không xa rời.

Jae Young đang sờ cảm với gương mặt cúi gằm xuống đất thì đột ngột ngẩng phắt đầu dậy. Khi tầm nhìn của hai người giao nhau lần nữa, không hề có một chút thất vọng hay kỳ vọng nào trong ánh mắt của anh. Jae Young lên tiếng với biểu cảm cực kỳ điềm tĩnh:

“Thế cũng tốt. Như vậy lại càng gọn gàng.”

Anh áp sát về phía Sang Woo rồi xoay người ngồi đối diện với cậu. Sau khi với lấy điện thoại của mình rồi đút vào trong túi, anh nhìn thẳng vào mắt cậu với gương mặt không thể nghiêm túc hơn. Sang Woo là người mở lời trước.

“Em có chuyện muốn nói.”

“Không được. Em nói quá nhiều rồi. Giờ đến lượt anh.”

Jae Young dứt khoát từ chối và đặt hai bàn tay lên vai cậu.

“Email mà em vừa đọc ban nãy là của một trường đại học tiểu bang nằm trong khu vực anh vốn định đến du học. Trường của anh thì chỉ liên tục lặp lại rằng nếu không có chứng chỉ Toeic thì họ sẽ không thể chấp nhận sinh viên đăng ký trao đổi, anh đã liên lạc trực tiếp rồi nhưng câu trả lời vẫn như cũ. Nếu mọi chuyện thành công thì anh định sẽ thuyết phục em rời khỏi đây cùng anh vào tháng Bảy này.”

Đang lắng nghe anh nói với nhịp tim đập thình thịch thì bỗng nhiên Sang Woo lại nhăn nhó mặt mày. Nếu nghiên ngẫm câu nói vừa rồi thì có một số điểm cậu không thể cho qua được.

“Vốn định... đến du học?”

Thanh âm của Sang Woo trở nên đứt quãng. Jae Young đan mười ngón tay vào nhau, đặt ra sau gáy cậu rồi nín nó lại gần phía anh. Những lọn tóc của anh chạm nhẹ lên trán Sang Woo.

“Thời gian thi cử kéo dài hai tuần của em chính là phiên bản thử nghiệm dành cho anh. Nếu chịu đựng được thì có khi anh sẽ

thực sự đến một nơi xa, nhưng thật lòng mà nói thì anh không chịu nổi. Em không biết là anh từng tìm đến trước cửa nhà em bao nhiêu lần đứng không.”

“Anh đã đến tìm em á?”

“Mười một lần. Thêm ba lần anh trùm áo hoodie đến lớp em dự thính nữa.”

“Vớ vẩn. Làm gì có chuyện em không nhận ra anh.”

“Anh cũng chẳng biết nữa. Nhưng anh đã đến nghe giáo sư Pororo giảng bài hai lần liền. Vào cái ngày thuyết trình môn Thuật toán anh cũng ngồi ngay sau lưng em. Rõ ràng là anh đến để nghe giọng nói của em mà cuối cùng bài thuyết trình lại do cái tên nhóc ngớ ngẩn nào đó trình bày. Anh cũng đã hơi bức mình một chút.”

Trong tất cả những chuyện mà Jae Young từng nói thì đây chính là chuyện hoang đường nhất. Sang Woo quan sát thật kỹ ánh mắt anh để xác nhận xem đây có phải là lời nói đùa hay không, nhưng đáp án mà cậu nhận được chỉ là một gương mặt vô cùng nghiêm túc.

“Chuyện đó không phải là vấn đề... Vấn đề là anh không định đi du học nữa sao? Lại một lần nữa?”

“Anh không thể bỏ em lại mà đi được.”

“Anh đang nói cái quái gì vậy? Mọi chuyện đâu phải như thế.”

Sang Woo lắc đầu nguầy nguậy rồi lùi lại phía sau, nhưng Jae Young đã dùng cả hai cánh tay để khóa chặt cậu lại.

“Lỡ như học kỳ sau lại có một tên điên không thể tốt nghiệp bám theo bắt nạt em nữa thì sao? Lỡ như lại có một người nào đó nhờ em mang giúp đồ đạc rồi phải lòng em thì làm thế nào? Lỡ như em lại va phải ai đó rồi người ta cứ dính chặt lấy em nữa thì mọi chuyện sẽ về đâu? Rồi lỡ như có ai đó nhận ra sự tổn hại của em thì anh phải làm sao đây hả?”

“Mấy chuyện anh nghĩ chẳng hợp lý tẹo nào. Sao anh có thể sống cảm tính như thế?”

“Anh vốn là người như vậy đây. Từ ngày gặp em thì bệnh lại càng nặng thêm. Em phải chịu trách nhiệm với anh đi.”

“Anh, khoan đã, hãy bình tĩnh lại...”

“Anh không thể bình tĩnh được. Múi giờ lệch nhau những mười bốn tiếng. Khi anh thức dậy vào buổi sáng thì em đã đi ngủ mất rồi. Anh sẽ không thể liên lạc với em cả ngày trời, rồi có khi em còn ngủ dậy vào lúc mà bên anh đã là 7 giờ tối. Ngay sau đấy em sẽ đến lớp và chúi đầu vào học luôn, anh còn nhắn tin gọi điện kiểu gì được nữa. Chắc chắn khi đó anh sẽ phải khô héo gầy mòn vì muốn biết xem em có ổn hay không, có chuyện gì xảy ra với em hay không, hay hôm nay có tên nào đến bắt chuyện với em hay không.”

“Chúng ta có thể... video call mà.”

“Cái tên đến gọi điện thoại bình thường còn chẳng thèm nghe mà giờ còn đòi video call? Khi đó sẽ chỉ có mình anh nhớ em rồi lo lắng rên rĩ thôi. Một ngày nào đó anh sẽ bức bối đến bùng nổ, khi đó em có còn thích anh nữa hay không? Hay em sẽ thay đổi, sẽ làm loạn, sẽ chán ngấy anh đến tận cổ? Em sẽ nói ‘Chúng ta dừng lại ở đây thôi.’, ‘Anh đang cản trở chuyện học hành của tôi.’, ‘Quả nhiên chuyện này là lãng phí thời gian.’, rồi tiện tay block luôn số điện thoại của anh đúng không?”

“... Chuyện đó là vô lý mà ạ.”

Sau một hồi diễn thuyết say sưa, cuối cùng Jae Young cùng chịu ngừng lại. Anh im lặng trong giây lát rồi hơi ngàng đầu lên, lòng bàn tay anh vuốt ve gương mặt Sang Woo, ánh mắt lại một lần nữa tìm đến giao điểm.

“Để anh nói cho rõ ràng. Vì em, anh chắc chắn sẽ từ bỏ chuyện du học.”

“Không cần...”

“Đừng ngắt lời anh, nghe cho hết đã. Sau khi nghe xong chỉ cần trả lời ‘Em đồng ý’ là được.”

Sang Woo ngậm chặt miệng lại. Thường thì phải nghe hết câu chuyện mới có thể quyết định xem nên trả lời thế nào chứ nhỉ. Vừa nghĩ đến đây, Jae Young đã ôm trọn lấy hai bên má Sang Woo rồi bắt cậu nhìn thẳng về phía anh. Bên trong khóe

mắt hơi rũ xuống của anh là ánh nhìn vô cùng nghiêm túc. Lống ngực của cậu đập rộn ràng, cổ họng vô thức nuốt khan.

“Chu Sang Woo.”

“... Dạ.”

“Anh ghét phải làm bạn tình của em như hiện tại. Mỗi khi anh giải tỏa dục vọng cho em xong liền bị vứt bỏ, anh bất an lắm, anh không làm được. Anh muốn được hẹn hò với em, muốn cùng em ngắm nhìn cảnh đẹp, cùng em ăn những món ngon, muốn chơi đùa cùng em, muốn cùng em dạo bước, cùng em đi ngủ, trở thành người yêu của em, một nửa của em, thành đôi thành cặp với em. Em hỏi anh là hai thằng con trai thì yêu đương với nhau kiểu gì đúng không? Nào, em nhìn thử đi.”

Jae Young đang tuôn một tràng thì đột ngột ngừng lại. Anh lấy điện thoại từ trong túi quần ra, mở tập file gì đó rồi đưa cho Sang Woo. Đó là biểu đồ số liệu hình như do đích thân anh tự làm, cậu liếc qua một cái rồi ngây ngốc nhìn vào mắt anh.

“Dân số thế giới... (bla bla) ngay cả trong môi trường tự nhiên... (bla bla) coi trọng sự tự do... ý thức về nhân quyền... (bla bla) đã được hợp pháp hóa...”

Đúng là kỳ lạ. Những dữ liệu mà Jae Young đang đưa ra dường như cũng khá hợp lý, nhưng nó lại không hề lọt được vào tai cậu chút nào. Trong đầu Sang Woo lúc này chỉ vang lên âm ì những từ mà anh nói trước đó: “người yêu”, “một nửa”, “thành đôi thành cặp”.

“Này!”

Văng trán bị gõ nhẹ khiến cậu quay về hiện thực.

“Em đang nghĩ đến chuyện khác đúng không? Anh đang nói chuyện nghiêm túc mà.”

“Không phải, là do em ngạc nhiên quá thôi...”

Jae Young ấn ngón tay lên môi cậu rồi “Suýt” một cái. Đôi mắt chớp chớp của anh đang nghiêm túc hơn bao giờ hết.

“Đề án.”

Còn chưa nghe hết cả câu mà trái tim của Sang Woo đã vội vàng đập nhanh rồi. Jae Young nhìn thẳng vào mắt cậu rồi hít một hơi thật sâu. Cậu thậm chí còn không dám thở chỉ để chờ đợi câu nói tiếp theo của anh.

“Chu Sang Woo, chúng ta yêu nhau đi.”

Đây quả là một đề án xứng đáng với sự chờ đợi. Vừa nghe xong câu nói đó, Sang Woo đã chậm rãi mỉm cười. Jae Young cũng chẳng buồn nghe cậu trả lời mà chỉ bật cười theo cậu. Dáng vẻ đó của anh khiến trái tim vốn đã nổ tung trong hạnh phúc của Sang Woo lại càng thêm rung động mãnh liệt. Với khuôn miệng cười không thể khép lại được ấy, cậu thì thầm nói nhỏ:

“Em tưởng chúng ta vốn đã như vậy từ trước rồi.”

“Đỉnh chính. Chúng ta yêu nhau chính thức đi.”

Hơi thở hắt ra của cậu nặng nề như thể vừa chạy một đoạn đường xa. Đáp án cuối cùng cũng chỉ có một mà thôi.

“Được ạ.”

Jae Young lập tức ngửa cổ ra sau thở phào một hơi thật dài, sau đó anh dùng nắm tay siết chặt của mình khua khua giữa không trung. Dáng vẻ ấy giống hệt như một tên ngốc, nhưng lại vẫn vô cùng đáng yêu.

“Anh đã run muốn chết đi được.”

Jae Young hưng dữ nói nhỏ. Lòng bàn tay anh lướt qua gương mặt Sang Woo, vầng trán chậm chậm tựa vào bả vai cậu. Sau khi nặng nề hít thở thật sâu vài lần thì anh kéo tay cậu áp vào ngực trái của mình. Bên kia lớp áo mỏng manh là một trái tim đang đập với vận tốc chóng mặt.

Jae Young vốn là một người ưa vòng vo và đùa cợt, đã thế lại còn hay ẩn dụ và trừu tượng nữa. Vậy nên Sang Woo hiểu rất rõ lúc này đây anh đã phải dùng biết bao nhiêu dũng khí để ăn nhập với lối tư duy trực tiếp, nghiêm túc, thẳng thắn và cụ thể của mình.

Cậu im lặng ôm chặt lấy Jae Young theo cái cách mà anh hay làm. Chìm trong màn đêm mêm mại, lòng bàn tay Sang Woo dịu dàng xoa nhẹ lên tấm lưng của người trong lòng.

“Còn nữa...”

Sau khi tựa vào cậu hồi lâu, Jae Young bỗng đột nhiên ngừng phát đầu dây.

“Anh vẫn còn điều muốn nói.”

Yết hầu của anh khẽ di chuyển, đôi mắt cũng chậm rãi chớp chớp. Khuôn miệng cứ hơi hé ra rồi lại ngậm chặt vào. Sau đó yết hầu lại một lần nữa ngo nguậy. Xem ra một người làm gì cũng giỏi như Jae Young cũng có nhiều chuyện chẳng dễ dàng gì.

Sang Woo kiên nhẫn chờ đợi, chỉ có điều thời gian mà anh nhìn chăm chăm vào mắt cậu quả thực lâu ỏi là lâu. Đúng lúc cậu còn đang nghĩ rằng mọi chuyện cũng ổn thôi vì gương mặt Jae Young là thứ có thể nhìn mãi không chán, thì anh lại nhắm mắt ôm cậu vào lòng. Cảm anh tựa lên vai Sang Woo, cổ thì khẽ xoay về phía cậu. Một luồng hơi thở nóng rực cứ thế ùa vào lỗ tai.

“Anh yêu em.”

Thanh âm thì thầm nhỏ bé ấy vang lên như có như không. Hò hấp của Sang Woo đột ngột ngừng lại. Tai cậu hình như không còn nghe thấy gì nữa, tiếng sóng xô bờ bỗng chốc trở nên xa xôi. Thành thật, thành thật, nhịp tim nhanh đến chóng mặt không ngừng vang vọng trong cơ thể.

“Anh thật lòng đấy.”

Jae Young lại thì thầm lần nữa, âm điệu của anh đã tự tin hơn trước đó một chút. Phải đến tận lúc này Sang Woo mới thở ra được. Cậu có thể tin tưởng lời nói của anh đến 100%. Sai số là 0%.

“Anh đã phải dùng đến nhiều dũng khí lắm đúng không?”

“Ừm.”

“Để em ôm anh nào.”

Jae Young im lặng để cho cậu ôm. Cánh tay Sang Woo siết chặt lấy lưng anh, gương mặt thì vùi sâu vào hõm cổ. Xong xuôi cậu mới nhẹ nhàng thì thầm:

“Hôm nay lúc ra khỏi nhà em đã không nghĩ mọi chuyện sẽ thành ra như vậy.”

“Bây giờ tâm trạng của em thế nào?”

“Run muốn chết luôn ạ. Nhưng em ghét phải chết bây giờ... ờ, em vừa nói gì thế nhỉ? Ôi cái đầu không tỉnh táo này.”

Tiếng cười của anh khiến tai cậu nhột nhột. Thê là Sang Woo cũng vui vẻ cười theo luôn. Tuy sự kiện này là nằm ngoài phạm vi dự đoán, nhưng một khi đã gặp Jae Young thì cũng chẳng phải là chuyện hiếm hoi gì.

“Anh ời.”

“Hửm.”

“Đây là lần thứ hai em yêu đương.”

“Thì sao?”

“Do lần đầu tiên bị thất bại nên em đã nghĩ mình không có năng khiếu trong khoản này. Nhưng chỉ cần học thôi thì chuyện gì em cũng có thể làm tốt hết. Anh hãy dạy đồ cho kẻ mới bắt đầu này nhé.”

“Thế em muốn học gì nào?”

“Học cách làm sao để yêu anh.”

“Học cái đó ở đây là sẽ lớn chuyện đấy.”

Sang Woo dùng ánh mắt xa lạ để quan sát sự vui vẻ nóng rực đang dâng lên trong lồng ngực mình. Tư vị ngọt lịm tựa như cảm giác thành tựu này vì có liên quan đến một người đặc biệt mà bỗng trở nên vô cùng khác biệt với những loại tình cảm khác. Sang Woo có linh cảm rằng mình sẽ thường xuyên gặp gỡ nó trong tương lai.

Vòng ôm nới lỏng, khuôn mặt của Jae Young vẫn đẹp trai như cũ, nhưng Sang Woo lại cảm thấy tất cả đều đã khác xưa. Tuy cậu không bày ra biểu cảm gì đặc biệt, nhưng khóe miệng lại nhếch lên trưng ra một nụ cười rộng ngoác. Biểu cảm của anh cũng giống hệt như thế.

“Yêu đương với em anh phải lưu ý ba điều.”

“Quả nhiên không thể thiếu được tiết mục này.”

“Từ giờ anh tuyệt đối không được cười với người khác. Không được khoác vai bá cổ, cũng không được xoa đầu. Quyển chiêm ngưỡng và quyển sử dụng chỉ thuộc về một mình em.”

“Em nói toàn chuyện đương nhiên.”

Jae Young nhăn nhăn sống mũi rồi nở nụ cười hết như một thiếu niên.

“Dù có tức giận đến mấy cũng không được lặn mắt tằm như lần trước.”

“Ừ, anh hứa.”

Nói xong anh còn chìa ngón út về phía cậu. Sang Woo ngoắc ngón tay mình vào đó rồi tiếp tục nói:

“Em cũng ghét việc anh nổi giận nữa. Dù em có cư xử khiến anh bức mình đến đâu thì anh cũng không được to tiếng với em mà phải nhẹ nhàng giải thích.”

“Em đeo dây vào cổ anh luôn đi. Từ giờ anh là của em.”

Jae Young quấn một sợi dây vô hình quanh cổ rồi đưa nó cho Sang Woo. Cậu nắm chặt lấy bàn tay ấy, đan ngón tay vào nhau rồi nhìn thẳng vào mắt anh:

“Với cà... anh cứ đi du học như’ dự định đi ạ. Giờ đã có hiệu lực ràng buộc rồi nên em có thể chịu đựng được.”

Cái đầu liên tục gật gù trước tất cả những điều cậu nói đột ngột dừng lại, gương mặt anh dần trở nên nhăn nhó. Tuy Sang Woo khao khát có anh ở bên và yêu đương hẹn hò nhưng cậu cũng không muốn anh từ bỏ giấc mơ của mình. Cậu muốn làm một vị tướng Tank bảo vệ và hỗ trợ Jae Young, cậu còn muốn trở thành một nhà phát triển game hiện thực hóa thế giới của anh, nhưng cậu chưa từng có ý định trở thành một vật cản trên bước đường tương lai của người mình yêu.

Tuy nhiên Jae Young nghe xong liền trừng ra ngay biểu cảm ương bướng, anh tiến lại gần thì thắm vào tai cậu.

“Anh không đi.”

Sang Woo đẩy anh ra rồi nhìn thẳng vào mắt anh.

“Anh đừng có hành động như trẻ con nữa.”

“Xem ai đang nói kìa.”

“Kế hoạch cả đời anh đang thay đổi chỉ dựa trên cảm tính thôi đó. Mau tỉnh táo lại đi.”

Jae Young phá lên cười giòn tan, sau đó anh cứ tùm tùm mãi rồi mới chịu nói chuyện tiếp:

“Em còn nhớ portfolio của anh không?”

“Có ạ.”

“Tuy tự mình nói ra thì có hơi ngượng, nhưng thật sự là dù có ở nơi này hay nơi khác thì anh cũng chẳng thua kém ai đâu.”

“Em biết. Nhưng mà...”

“Anh đã có Veven rồi còn gì. Anh có thể tùy ý lựa chọn đến công ty làm việc, hoặc nhận làm outsource cho khách hàng bên ngoài. Thực ra anh cũng đang để ý đến một vài studio ở trong nước rồi.”

“Vậy sao?”

“Vâng thưa bé người yêu. Việc không đi du học đâu thể biến anh thành một kẻ vô dụng.”

Bé người yêu. Sang Woo đang tập trung lắng nghe thì cụm từ đó đã khiến cậu ngây ngốc đến há hốc cả miệng. Jae Young đuổi tay về phía sau rồi tự mình lẩm bẩm:

“Anh phải làm việc thật chăm chỉ thì mới nuôi được bé người yêu còn đang ở tuổi ăn tuổi học chứ.”

Hình như dù cậu có nói gì đi chăng nua thì người này cũng chẳng chịu hiểu đâu. Trong đầu Sang Woo lúc này hai người bọn họ đã biến thành X và Y, hàng loạt giải pháp cứ lướt qua rồi lại biến mất. Cũng may là sự lo lắng của cậu không kéo dài quá lâu.

“Anh Jae Young, anh giúp em ba việc được không?”

“Tự nhiên anh lại thấy mình giống Thần Đèn.”

Anh kéo bàn tay Sang Woo lại gần rồi đan các ngón vào nhau, miệng vẫn không ngừng bông đùa.

“Đầu tiên là hoãn phát hành Veven. Giờ đã có thời gian rồi nên em phải bổ sung Chế độ Vô hạn, Ladder Ranking và Nhiệm vụ ủy thác. Từ tuần sau sẽ bắt đầu tiến hành làm phần đồ họa.”

“... Bạn trai của anh là một người cuồng công việc sao?”

Sang Woo coi như anh đã đồng ý và nhanh chóng chuyển sang việc thứ hai.

“Nếu buổi diễn định kỳ lần này của đội Kịch có DVD thì anh nhớ cho em.”

“À đây. Vì ai mà anh đã phải diễn cái vở kịch đó hả? Sao em lại không tới?”

“Đó là ký ức đau lòng của em, anh đừng có hỏi đến nữa.”

“Anh gửi em file ghi hình được không?”

“Nếu được thì cho em đĩa Blu-ray nhé.”

Sau khi đánh bại được vấn đề thứ hai, Sang Woo chuyển tiếp đến việc cuối cùng.

“Cuối cùng, anh giúp em kèm thêm tiếng Anh đi.”

“Cũng không khó. Nhưng mà lý do?”

“Anh cứ biết vậy thôi. Sau này em sẽ nói anh nghe.”

“Đáng nghi quá à nha.”

Jae Young cười cười chọt nhẹ lên má cậu một cái. Sang Woo nhìn anh, khuôn miệng cũng nở một nụ cười nhưng lại không hề nói thêm lời nào. Đây chưa phải là lúc để nói ra chuyện này. Sau khi xác nhận lại kế hoạch cuộc đời mình và tiếp thêm động lực mạnh mẽ cho nó, Sang Woo đã quay trở về trạng thái không còn sợ hãi tương lai. Lúc này đây cậu đang ngồi trên bãi biển với anh người yêu mới của mình - cũng chính là cái kẻ đang mãi mê nắn bóp bàn tay cậu như thể muốn chạm qua tất cả các đường chỉ tay.

“Đó là tất cả sao? Không còn gì muốn nhờ anh giúp nữa à?”

“Không còn ạ.”

“Nhạt nhẽo quá. Anh đã ở trong tâm thế dâng cho em bất cứ thứ gì rồi.”

“Bất cứ thứ gì?”

“Bất cứ thứ gì.”

“Vậy cho em bản thân anh đi.”

“Ờ, cái này thì không được.”

“Tại sao ạ?”

“Anh đã là của em sẵn rồi mà.”

Sang Woo nhìn cái bản mặt dày cui của người đối diện với ánh mắt cảm thán. Sao Jae Young có thể nói ra mấy lời đó với dáng vẻ tự nhiên trôi chảy như vậy nhỉ. Sau này cậu còn phải học hỏi nhiều mới có thể theo kịp được anh.

Sang Woo quyết tâm ngày mai sẽ đi mua vài cuốn sách tham khảo về chuyện yêu đương.

“Em nói xong rồi đúng không?”

“Vâng ạ.”

“Thế đến thơm anh một cái nào.”

Jae Young đứng dậy vươn vai đẩy sảng khoái, sau đó thì anh khom người đưa tay về phía cậu. Sang Woo nắm lấy bàn tay to lớn ấy, cả người cậu bị kéo lên rồi thuận đã chui tọt vào lòng anh. Jae Young ôm chặt phần eo bên dưới rồi nhỏ giọng thì thầm:

“Bé cưng, sao không trả lời anh?”

“...”

“Em ghét thơm anh sao?”

“Đâu phải chỉ mỗi thơm là xong.”

“Chuyện đó là đương nhiên.”

“Mấy vật dụng cần thiết thì phải mua nhiều vào. Chát đồng luôn cũng được.”

“Đó là lời cảnh báo đêm nay anh sẽ không được ngủ hả?”

“Ngay từ đêm đầu tiên chúng ta đã như vậy rồi còn gì?”

Tiếng cười trầm thấp của anh nghe mới ngọt ngào làm sao. Sang Woo ngẩng đầu đối diện với ánh mắt anh. Bên trong đôi con ngươi mang theo gam màu ấm áp đó là từng đợt sóng cuồng nhiệt dâng trào còn hơn cả mặt biển ngoài kia. Khoảnh khắc khóe miệng Sang Woo nhúc nhích để trưng ra một nụ cười ngày ngốc, Jae Young đã không một tiếng động cúi xuống ngậm cắn lấy môi cậu.

Một bàn tay rộng rãi và âm áp ôm trọn lấy phần cổ của Sang Woo. Màn đêm bị bao phủ bằng gam màu đen tuyền, cảm giác tiếp xúc với mặt cát mềm mại, những cơn gió mùa hè lao xao xào xạc, âm thanh rì rào của sóng biển xô bờ, tiếng còi tàu vang vọng ngoài khơi xa... tất cả bỗng chốc đều trở nên xa xôi.

Chỉ còn một người duy nhất tồn tại trong mắt cậu. Giây phút này đây chính là khoảnh khắc đẹp nhất trong cuộc đời Sang Woo.

return 1;

~ Phần thưởng qua cấp ~

[Chu Sang Woo]/ nhận được danh hiệu [Bạn trai]!

▷ Skill nhận được: [Đặt mình vào vị trí của người khác Lv.1]

[Jang Jae Young]/ nhận được danh hiệu [Bạn trai]!

▷ Skill nhận được: [Tinh thần bất khuất không bỏ cuộc Lv.5]

Tiếp tục ở cấp tiếp theo...

Ngoại truyện 01

Exception

“Cái chủ đề về việc phát sinh tình cảm và dục vọng với android^(*) này nghe cũng thú vị đấy, nhưng chỉ dừng lại ở mức đó thôi.”

Sau khi màn hình trước mặt trở nên tối đen và bắt đầu hiện lên phần credit, Sang Woo liền lên tiếng nhận xét. Jae Young, người lúc này đang lấy đùi cậu làm gối và nằm dài thườn thượt, với tay nhúp lấy một miếng khoai tây chiên trên bàn rồi bỏ vào miệng.

“Vậy sao? Nghe tệ ghê.”

“Quá trình phát huy tính tự do sáng tạo này đúng là hoang đường hết sức. Chẳng có lý do gì đặc biệt mà nhân vật Tiên sĩ tự nhiên lại được sửa chữa, update, đắp da dẻ, rồi còn gán thêm cả cơ quan sinh dục, rõ ràng là Deus ex machina rồi còn gì.”

Jae Young không nói gì thêm mà chỉ cười cười. Những bình luận cầu kỳ kiểu cách của Sang Woo ngày càng tiến bộ về mặt năng lực phê bình. Cậu nhấp một ngụm bia rồi mân mê từng lọn tóc của người trong lòng.

“Còn một chi tiết buồn cười nữa. Android sinh ra là để hỗ trợ cho cuộc sống thường ngày nhưng nó lại không có khả năng nhận biết ngôn ngữ, năng lực ứng dụng ngôn từ cũng ở mức nghèo nàn. Cái thiết lập sau khi làm hộp nhạc bằng tay liền trở nên giàu có cũng cực kỳ tệ hại. Cả cái cảnh một đám android liên tục phát ra những tiếng bíp bíp và nói chuyện với nhau thì thiệt tình...”

“Thiếu trí tưởng tượng quá đúng không?”

“Em tức giận là vì không nhìn thấy bất kỳ dấu vết của sự đau khổ nào có liên quan đến hiện thực.”

“Nó khiến em nổi giận luôn. Đúng là một bộ phim đỉnh cao.”

Một người không có sở thích cảm thụ điện ảnh như Sang Woo dạo gần đây lại thường xuyên xem đủ mọi thể loại phim rồi cố gắng nêu ra cảm nhận của mình. Cậu có thể xem những bộ phim fantasy xa rời hiện thực với sự hứng thú ngút trời, nhưng nếu bắt cậu theo dõi từ đầu đến cuối một bộ phim tình cảm ướm át thì đúng là tra tấn. Nếu bộ phim đó có nội dung vẽ các trận đấu thể thao hay các giải đấu gì đó mà kích thích được lòng hiếu thắng thì sẽ nhận được điểm nhận xét cao hơn, còn nếu nội dung đi theo thể loại phim sử dụng tư liệu lịch sử hoặc khoa học viễn tưởng với thiết lập sai trái sẽ luôn nhận được những lời bình luận lạnh nhạt từ Sang Woo.

“Anh thấy thế nào ạ?”

Jae Young xoay người nhìn thẳng lên trên, cơ thể cũng duỗi ra nằm ngay ngắn. Đây là một tư thế lý tưởng để thưởng thức gương mặt tuần tú của bạn trai. Anh nắm lấy bàn tay đang mân mê mái tóc mình rồi đặt lên đó một nụ hôn. Sang Woo đang chăm chú theo dõi màn hình cũng đã cúi xuống nhìn anh.

“Anh thấy bình thường. Anh cũng không thích cái chi tiết vấn đề được giải quyết quá dễ dàng, nhưng so với yếu tố khoa học viễn tưởng thì anh để ý đến sự ăn khớp trọng điểm trong mạch phim hơn.”

“À.”

“Giác quan, tình yêu, sức sáng tạo, khao khát có một cuộc sống sinh lão bệnh tử... nếu nhìn vào sự thay đổi cảm xúc trong đó thì đây không phải là một bộ phim tệ... Mặc dù mạch phim thiếu đi sự căng thẳng kịch tính, mấy chi tiết khoa học thì bị viết vội viết vàng. Có lẽ so với sở thích của em thì bộ phim này cũng hơi quá ủy mị rồi.”

Sang Woo gật gật đầu rồi lại nhìn về phía màn hình với vẻ mặt lầm lì.

“Với cả phân phụ đề của bộ phim bị sai chính tả và sử dụng dấu cách lộn xộn quá, em không tập trung được.”

“Ừ đúng. Dịch thuật cũng có chỗ sai. Anh cũng thấy hơi phiền.”

Đáng lẽ ra câu chuyện nên dừng ở đó thôi. Nhưng Jae Young lại không hề biết mình đang động vào lông mũi của con sư tử đang ngủ nên vẫn cứ tiếp tục nói chuyện linh tinh mà chẳng suy nghĩ gì.

“Nhưng em nên bỏ qua cái lỗi dấu cách đó đi, để ý mấy chuyện đó mệt mỏi muốn chết.”

Năm phút im lặng bao trùm lấy hai người. Khi Jae Young ngáp một cái thật dài rồi mở mắt ra lần nữa, anh liền bắt gặp ngay ánh mắt có chút lạnh lẽo từ Sang Woo. Cậu cúi đầu xuống nhìn anh và nói:

“Dấu cách chính là quy tắc chính tả mà?”

“Có phải là học giả về quốc ngữ đầu mà phải giữ gìn cái đó.”

Đến tận lúc ấy Jae Young vẫn chưa nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề nên cứ hồn nhiên nói năng liến thoắng. Sang Woo tặng anh một nụ cười khẩy.

“Nếu không ai thêm làm theo thì người ta đặt ra quy tắc làm gì? Lúc trước em luôn tò mò về chuyện này, giờ thì xem như đã hiểu rồi.”

Sang Woo tiếp tục hỏi anh bằng thái độ cực cần.

“Anh, tại sao anh không bao giờ dùng dấu cách?”

Jae Young cuối cùng cũng cảm nhận được sự lạnh lẽo trong muện màng. Anh dụi dụi má vào đùi Sang Woo rồi tung hết tuyệt chiêu đáng yêu ra để trả lời:

“Anh làm như vậy để có thời gian suy nghĩ về em mờ.”

“Từ trước khi chúng ta hẹn hò anh đã không bao giờ dùng dấu cách rồi.”

“...”

Dựa vào bầu không khí hiện tại thì Sang Woo tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh dễ dàng đâu. Cậu với lấy điện thoại trên

bàn, chăm chú nhìn vào màn hình hồi lâu rồi đưa nó cho Jae Young. Trước mắt anh là một tin nhắn mà bản thân từng gửi.

[♥Jang Jae Young ♥: Hôm nay anh vừa vào là phải ㄱ ㄱ ㄱ ㄱ ㄱ ㄱ
vô điều kiện luôn nhé thương sĩ Chu.hihi.Anh chuẩn bị sẵn sàng rồi.thực
hiiii] 6 ngày trước

Thì sao nhỉ. Chỉ là một tin nhắn bình thường thôi mà. Jae Young nghi hoặc nhìn vào mắt Sang Woo. Cậu giành lại điện thoại rồi cau gắt với anh:

“Anh nhìn đi, vấn đề bây giờ không chỉ nằm ở dấu cách nữa rồi.”

“Nếu đã không quan trọng thì tại sao em lại như thế?”

“Tin nhắn của anh không bao giờ đúng chính tả cả, em phải mất rất nhiều thời gian mới giải mã được nó. Anh cướp đi thời gian của người khác chỉ vì sự thoải mái của bản thân anh thôi.”

Thật lòng mà nói, Jae Young chưa từng suy nghĩ mọi chuyện theo hướng đó. Với cả tại sao cậu lại phải giải mã, anh có sử dụng ám hiệu gì đâu. Tuy có hơi bức mình một chút nhưng trước khi bầu không khí trở nên tồi tệ hơn, Jae Young vẫn vội vàng nhóm dậy ôm Sang Woo vào lòng. Chỉ có điều cậu vẫn cứ nhìn chòng chọc vào màn hình điện thoại với mi tâm nhăn tít.

“Nếu đây là một cách để gia tăng tốc độ gõ phím thì em vẫn có thể hiểu được, mặc dù em không cho đó là một cách đúng đắn.”

“Đúng rồi, đúng là như thế.”

“Mà khoan. Giờ nhìn lại mới thấy, anh còn liên tục lặp lại thông tin một cách không cần thiết đây này.

[♥ Jang Jae Young ♥ : (Ảnh)
oeri,bộquầnnàonàysinhراحínhhlàdànhchoem,đặtthàngcáimàudoism
àuhồngindie] 9 ngày trước

[♥ Jang Jae Young ♥ :
NhanhlênNhanhlênNhanhlênNhanhlênNhanhlênnnnnNhanhlênnnnn
Nhanhiênnnnn] 9 ngày trước

“Ừ ha. Sao anh lại làm như thế nhỉ?”

Càng lướt lên trên, biểu cảm của Sang Woo lại ngày càng tệ. Cậu đưa điện thoại cho anh rồi khoanh tay trước ngực.

[❤️ Jang Jae Young ❤️ :
Ahôm nay anh chỉ uống thêm một chén thôi rồi sẽ vanhyêuem] 17 ngày trước

“Cái này khó đọc kinh khủng luôn đúng không?”

“... Lúc đó hình như anh say rồi.”

“Vậy nên em mới không nói gì và bỏ qua cho anh đấy.”

“Thế tại sao bây giờ em lại làm loạn lên như thế?”

Âm điệu của Jae Young vô thức trở nên gay gắt. Từ lúc hẹn hò với Chu Sang Woo đến nay, anh không tiếc công sức để biến mình thành một người bạn trai hoàn hảo. Ngay cả dịp cuối tuần này cũng thế. Buổi sáng thứ Bảy, Jae Young đã phải kìm nén mong muốn ngủ nướng để đến ven hồ Chungju thơ mộng, ngồi trên đoàn tàu một ray rồi cùng cậu ngắm phong cảnh. Khi đêm về thì hai người nướng thịt trong một khu nghỉ dưỡng đẹp như tranh vẽ, rồi cùng nhau trải qua một đêm nóng bỏng mặn nồng. Chủ nhật thì cậu và anh đã vui vẻ chơi dù lượn ở nơi có thể ngắm nhìn toàn cảnh thành phố từ trên cao, sau đó cả hai cùng trở về Seoul. Bầu không khí phải gọi là tuyệt diệu luôn. Nhưng giờ thì sao nào, mấy cái phụ đề phim khổ gió kia có khác gì sét đánh giữa trời quang không?

“Em làm loạn á? Anh chỉ cần để ý một chút thôi là được mà, có phải là chuyện không thể làm nổi đâu?”

Jae Young mệt mỏi tựa lưng vào ghế xôpha, anh đưa hai bàn tay lên che mắt rồi nặng nề trả lời:

“Ờ. Nhưng anh không nghĩ là em nên can thiệp đến mức đó đâu.”

Anh hạ lòng bàn tay xuống rồi khẽ liếc nhìn Sang Woo một cái. Cậu đang đeo trên mặt biểu cảm trầm trọng, ánh mắt thì nhìn đăm đăm xuống nền nhà. Nhưng rốt cuộc là chuyện này có gì mà phải buồn cơ chứ? Jae Young thậm chí còn không muốn tỏ ra cool ngầu và tự động nhận thua trước cậu như mọi khi nữa.

Anh ném lon bia rỗng ra xa, nó tạo thành một đường parabol từ đầu ngón tay anh rồi gọn ghẽ chui tọt vào thùng rác.

Sang Woo nhìn anh chăm chăm, sau đó đứng bật dậy khỏi vị trí. Tiếng giậm chân của cậu vang lên ầm ầm, cậu với tay lấy lon bia từ trong thùng thác ra và để nó sang thùng đựng đồ tái chế. Khi quay lại thì cậu không ngồi trên xôpha nữa là đứng sừng sững ngay trước mặt anh. Jae Young khoanh tay ngẩng đầu lên nhìn cậu:

“Có phải việc gì khó khăn đâu. Rõ ràng là anh có thể làm nhưng lại không thèm làm.”

“Dễ với em. Nhưng khó với anh.”

“Nó khó ở chỗ nào mới được? Chỉ do anh không muốn nỗ lực vì em thôi.”

“... Em kết luận như vậy mà nghe được à?”

“Anh đừng có nói yêu em bằng miệng thôi nữa, hãy dùng hành động để chứng minh đi.”

Jae Young thật sự cảm thấy hoang đường đến nỗi không thốt nên lời. Anh mà là người không dùng đến hành động á? Vậy tất cả những nỗ lực của anh từ khi hai người bên nhau phải gọi là gì? Sáng nào cũng thức dậy sớm một tiếng để chuẩn bị cơm cho Sang Woo, sau khi tan làm sẽ về nhà ngay lập tức, trừ khi có tiệc công ty bắt buộc phải đi. Trong đầu anh lúc nào cũng suy nghĩ về chuyện sẽ làm gì cùng cậu, mỗi khi ở bên nhau thì cố gắng chỉ thể hiện ra dáng vẻ ân cần. Thậm chí anh còn làm theo tất cả đồng quy tắc mà cậu viết ra, hiện tại đến thuốc lá anh cũng bỏ luôn rồi đây này.

“Những việc đã qua dù sao cũng không thể thay đổi. Tương lai anh cố gắng làm cho tốt là được.”

Tên nhóc kia lên tiếng như thể mình là người từ tâm lương thiện lắm, sau đó bắt đầu cặm cụi dọn bàn. Cậu cầm đĩa khoai tây chiên và lon bia rỗng lên rồi đi về phía gian bếp. Jae Young nhìn theo bóng lưng ấy và quyết định sẽ lùi lại một bước. Anh làm thế chỉ là vì không muốn xảy ra xung đột với cậu mà thôi.

Sang Woo trở ra từ phòng bếp. Trước khi phải nghe thêm bất kỳ lời can nhần nào thì anh đã ôm lấy eo người đối diện, sau đó kéo cậu ngồi xuống đầu gối mình. Jae Young liếc nhìn đồng hồ, hơn 11 giờ đêm một chút. Qua 12 giờ đêm nay là sẽ đến thứ Hai.

Quy tắc số 32: Không làm chuyện ấy vào các ngày trong tuần.

Hồi mới sống chung khoảng một tháng, chỉ cần hai người chạm mắt với nhau là sẽ đông loạt hành động mà chẳng thêm để ý đến địa điểm. Điều luật này ra đời chính là trong hoàn cảnh đó. Còn hiện tại thì Jae Young đang thò tay vào bên trong lớp áo của tên nhóc đối diện, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng cậu. Sang Woo vươn tay vòng qua cổ anh, trán hai người cộng nhẹ vào nhau.

“Chúng ta làm xong trong vòng 54 phút nữa là được ạ.”

“Anh biết rồi.”

Jae Young nhắm mắt lại rồi nhẹ nhàng chạm lên môi cậu. Chỉ cần một nụ hôn thôi là bao nhiêu muộn phiền cùng những suy nghĩ phức tạp sẽ tan theo mây gió. Giữ nguyên vòng tay đang vắt qua eo Sang Woo, anh đột ngột nhắc cả người cậu đứng dậy. Lần đầu tiên anh làm như thế cậu đã sợ muốn xỉu, nhưng qua vài lần thì Sang Woo cũng dần thấy quen. Lúc này đây giống chân của cậu đang quán quanh bụng anh, trên môi là một nụ cười tươi rồi như thể đang làm chuyện gì đó rất vui vẻ.

Quy tắc số 33: Không được làm chuyện ấy ở bất cứ đâu ngoại trừ phòng ngủ.

Giường trong phòng anh nhiều đồ linh tinh đến mức không thể tìm nổi một chỗ ngủ lưng, vậy nên Jae Young quyết định dùng lưng đẩy mở cửa phòng Sang Woo.

Mặc dù cậu đã sở hữu nhiều đồ đạc hơn hồi còn ở nhà cũ nhưng tất cả mọi thứ vẫn vô cùng gọn gàng tinh tươm. Bên cạnh chiếc giá gần bàn học có một ngăn tủ, đặt trên nó chính là chiếc máy ảnh chuyên nghiệp DSLR cùng camera hành trình mà cậu mới sắm cách đây không lâu. Trên móc treo là đồng quần áo xám xịt vốn có của cậu. (Jae Young đã nhối dây quần áo mình mua cho cậu vào cái tủ bên cạnh, nhưng Sang Woo lại ra luật là

chỉ khi nào hẹn hò mới được mở cánh tủ đó ra.) Trên tường phòng dán poster game Veggie Venturer phiên bản Je Je cùng với bức hình quảng bá của Jae Young khi diễn vai cameo trong vở kịch cuối cùng của đời sinh viên.

Anh đặt Sang Woo xuống giường rồi leo lên người cậu. Vừa khép mắt trao nhau một nụ hôn thật dài, anh vừa vươn tay đến gần tủ cạnh giường để lấy ra “vật dụng cần thiết”. Người bên dưới cởi bỏ áo phong của Jae Young. Từ ngày hai người xác nhận tình cảm và chính thức yêu đương đến nay cũng đã được ba tháng, vậy mà cảm giác nóng bỏng sôi sục vẫn cứ vẹn nguyên như cũ. Sự nóng vội của Jae Young vẫn chẳng khác gì mọi khi, anh vươn tay cởi quần của Sang Woo ra.

“Anh ơi.”

“Ơi, sao?”

“Chuyện dầu cách, anh sẽ sửa đúng không?”

Phải công nhận một điều là Chu Sang Woo rất cứng đầu. Jae Young cù nhẹ lên hông cậu, đầu lưỡi thì liếm láp phần ngực khiến cậu phải cong cong mắt cười, cả cơ thể cũng co rúm lại theo phản xạ. Thấy vậy anh cũng bật cười theo, đôi môi anh hôn lên má, lên trán, lên sống mũi của Sang Woo mà chẳng phân biệt được đâu với đâu.

“Đến giờ mà em vẫn còn nghĩ đến chuyện đó à? Mau úp người xuống.”

“Em tò mò nên mới hỏi thử thôi mà.”

Tuy Sang Woo cần nhân là thế nhưng cơ thể cậu vẫn ngoan ngoãn xoay lại.

* * *

Vừa mở mắt ra là Jae Young đã nhanh chóng cầm lấy điện thoại để tắt báo thức. Con số 07:30 xuất hiện trên tấm hình nền một tên nhóc đang ngồi ăn pasta.

Anh quăng điện thoại lên tâm chần rồi xoay người ngăm nhìn tên con trai xuất hiện trong bức ảnh kia. Cậu đang nằm ngủ với gương mặt hướng lên trần nhà, Jae Young vòng tay qua eo rồi kéo cậu về phía mình. Cơ thể hai người dính sát vào nhau, anh thậm chí còn hôn lên cổ Sang Woo rồi, vậy mà cậu vẫn không hề nhú mảy lấy một lần. Bé người yêu của anh luôn đi ngủ vào lúc 12 giờ 30, và thức dậy lúc 8 giờ 30 sáng hôm sau. Trong tám tiếng đồng hồ đó, cậu luôn ngủ say đến mức dù có bị ai khiêng đi đâu cũng không biết.

Jae Young ôm người trong lòng thêm mười phút nữa rồi mới lăn mình ngồi dậy. Sau khi bước ra khỏi phòng chỉ với độc một bộ đồ lót, anh cẩn thận đóng cánh cửa phía sau lại và bắt đầu công cuộc tắm rửa sạch sẽ. Mặc quần áo tử tế xong, Jae Young liền bước vào trong bếp. Cánh cửa tủ lạnh mở toang, anh với lấy ức gà, rất nhiều loại rau, dầu olive, trứng... rồi để hết chúng lên mặt bàn. Từ ngày về sống chung với nhau, Jae Young đột nhiên lại có thêm sở thích nấu nướng, Sang Woo thì có thêm sở thích chụp ảnh. Khi anh đập trứng vào chảo thì cùng là lúc nhóc bạn trai dụi dụi mắt bước ra khỏi phòng ngủ.

“Anh đã xuất hiện trong giấc mơ của em đấy.”

“Nội dung giấc mơ là gì?”

“Nóng bỏng lắm, nhưng chẳng có cốt truyện gì luôn.”

Nói đoạn, cậu chạy biến vào trong nhà tắm. Khi Jae Young hoàn thành món salad ức gà cùng trứng ốp lết, thậm chí còn trình bày chúng một cách vô cùng đẹp mắt, thì Sang Woo mới chịu bước ra khỏi đó. Trên người cậu là áo phong dài tay màu đen, quần bò, cùng với mái tóc ướt nhẹp.

“Hôm qua anh ngủ có ngon không?”

Sang Woo vừa ngồi vào bàn ăn vừa lên tiếng hỏi anh. Jae Young gạt đầu một cái rồi đặt ba chiếc đĩa lên bàn. Sau khi rót đầy sữa vào cốc thủy tinh, anh chống cằm ngồi xuống vị trí đối diện Sang Woo.

Cậu nhấp một ngụm sữa, sau đó dùng thìa xúc một miếng trứng ốp lết bỏ vào miệng. Tại sao anh lại cứ chết gí một chỗ chỉ

để ngắm nhìn dáng vẻ ăn uống của Sang Woo nhỉ? Jae Young luôn nghi ngờ về hành động của bản thân, nhưng chính anh lại không hề có lời giải đáp nào dành cho nó. Cậu đã từng nói ăn uống đơn giản chỉ là một quá trình nạp đầy calories. Có lẽ vì thế mà dáng vẻ nhai nuốt của Sang Woo lúc này nhìn không hề ngon mắt tẹo nào. Cậu đơn thuần chỉ là chỉnh tề ngồi một chỗ, sau đó lại tiếp tục chỉnh tề đưa đồ ăn lên miệng.

‘Cảm giác như đang nuôi thú cưng vậy.’

Jae Young muốn cho chú rắn mamba đen quý hiếm tuyệt đẹp của mình ăn những món ngon nhất trên đời. Thực ra cảm xúc này có chút tương tự với tình cảm phụ tử. Khi Jae Young đang định chụp lại dáng vẻ hiện tại của Sang Woo thì lại chợt nhớ đến ba mươi bức ảnh trong album với góc độ giống hệt, nên đành thôi không chụp nữa. Đúng lúc này cậu ngược mắt lên nhìn anh:

“Anh không ăn à?”

“Ăn chứ.”

“Anh mau ăn đi. Không là sẽ bị muộn đấy.”

“Ừ, nhưng mà anh không rời mắt khỏi em được. Thật sự là lớn chuyện rồi đây.”

Jae Young đã không đề lời mát nụ cười thoáng qua trên khóe miệng của Sang Woo. Trong thời gian ba tháng hẹn hò, tuy mọi thứ cũng đã dần đi vào ổn định nhưng bản thân anh lại ngày càng trở nên nhạy cảm hơn. Giờ chỉ cần nghe Sang Woo thở một cái thôi là Jae Young đã đoán được trạng thái của cậu rồi.

Anh cầm đĩa lên và bắt đầu dùng bữa. Lúc ăn được một nửa thì Sang Woo lại lên tiếng hỏi:

“Hôm qua anh đã uống nước ép cà rốt chưa?”

“Ừm...”

“Anh không nghe lời em đúng không? Rõ ràng em đã dặn anh uống xong rồi mới đi ngủ cơ mà.”

Hồi tháng trước, Jae Young từng than thở rằng hình như anh bị khô mắt, và rồi ngay sau đó ngày nào Sang Woo cũng làm cho anh tận 500ml nước ép cà rốt. Tuy tốt thì tốt thật nhưng vấn đề là nó không ngon. Vài ba lần đầu tiên anh còn bị sự cảm động

mê hoặc mà uông hê, những lần sau đó thì đúng là không khác gì tra tấn. Số lần anh viện cớ đề không phải uống rồi lén lút đồ đi thật sự nhiều không đếm xuể.

“Anh đã đồ đi rồi chứ gì?”

“...”

“Không sao, em sẽ lại làm tiếp.”

Sang Woo bình tĩnh nói với anh, đồng thời ăn nốt miếng cà chua cuối cùng trong bát salad.

“Em đã ăn rất ngon.”

Nói xong, cậu đứng dậy khỏi chỗ ngồi. Sau khi đặt bát đĩa vào trong bồn rửa thì Sang Woo đi về phía anh, hạ thấp trọng tâm cơ thể và hôn lên má anh một cái. Đây là chi phí trả cho bữa ăn. Hành động của cậu không giống với sự biểu đạt tình cảm một cách tự nhiên mà giống với một kỹ năng đã được trau dồi học tập hơn. Thế nhưng Jae Young vẫn không khép miệng lại được bởi vì nụ cười rạng rỡ trên môi anh lúc này.

Anh vòng tay ôm lấy eo Sang Woo, nhưng cậu lại trốn thoát dễ dàng rồi chạy biến vào nhà tắm đánh răng. Sau khi xử lý nốt chỗ đồ ăn còn lại, anh dọn dẹp bàn ăn trong tâm trạng tiếc nuối mãi không thôi.

‘Mình ghét phải rời xa em ấy.’

Sang Woo luôn ngủ dậy, ăn sáng, đánh răng và rời khỏi nhà vào đúng giờ giấc quy định. 8 phút sau cậu sẽ đứng ở huyệt quan. Bởi vì muốn ra khỏi nhà cùng cậu mà Jae Young đã nhanh chóng rửa xong chén bát và gấp gấp chuẩn bị mọi thứ. Hai tên con trai cứ thế tấp nập ra vào trong nhà tắm.

Lúc anh đánh răng xong thì Sang Woo đã đeo ba lô lên vai. Jae Young khoác lên mình một chiếc cardigan rộng rãi. Tên nhóc kia ở huyệt quan cúi người buộc dây giày, anh liền đội chiếc mũ lưỡi trai cù kỹ dùng từ hồi cấp ba lên đầu cho cậu. Sang Woo vừa nhòm người dậy, anh đã ôm chầm lấy cậu từ đằng sau.

“Anh nghĩ việc ở công ty được không?”

“...”

“Như vậy thì có thể cùng em đèn trường.”

Một nửa là đùa, một nửa là thật. Trước câu nói cổ tình quyến rũ ấy, vùng cổ của Sang Woo dần bị nung thành màu đỏ.

“Em còn phải đạp xe nữa đó, sao anh cứ khiến em không thoải mái như vậy?”

Jae Young càng thêm siết chặt vòng ôm, sau đó thấp giọng thì thầm với cậu:

“Bệnh nhân, em có chỗ nào không thoải mái? Hình như phải tiêm một cái thì mới đỡ được đúng không? Cởi quần ra để bác sĩ khám thử cho em nhé?”

“Ăn nói linh tinh!”

Sang Woo thoát khỏi vòng tay anh rồi mở khóa cửa nhà. Tiết trời mùa thu se lạnh lập tức sượt qua gò má. Jae Young đi giày một cách tùy ý rồi bám ngay theo sau cậu.

Hai người đứng đối diện với nhau trước cửa thang máy. Anh sửa sang lại chiếc jumper cho Sang Woo, tiện thể kéo khóa lên đến tận ngực. Xong xuôi anh liền cúi xuống hôn phớt lên môi bạn trai mình. Tuy anh cũng có ngán lại rồi nhưng Sang Woo vẫn níu cổ anh xuống để làm nụ hôn thêm sâu. Ngay lúc Jae Young đã hoàn toàn mất đi sự tỉnh táo trước biểu hiện tình cảm nhiệt tình của đối phương thì cửa thang máy lại đột ngột mở ra. Sang Woo rời khỏi môi anh rồi bước vào trong như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đúng là quá đáng hết sức. ít nhất hai người cũng nên điên cuồng làm một hiệp trên cầu thang bộ, hoặc quay về phòng ngủ mặc kệ chuyện đi muộn, không thì ít nhất cũng phải hôn thêm vài ba đợt thang máy lên xuống nữa chứ? Bé người yêu của anh đúng thực là một kẻ hành động rạch ròi.

“Anh không vào sao?”

Nếu cứ để yên thì có khi cậu sẽ xuống trước luôn mất, nghĩ vậy Jae Young liền nhanh nhẹn đi vào trong thang máy. Sang Woo bấm tầng 1 xong liền lên tiếng bất bình với anh:

“Em còn phải đạp xe nữa đấy, anh làm cái quái gì thế?”

“Anh có một cách giải quyết này đỉnh cao cực.”

“Em không muốn nghe. Chế độ làm việc của anh linh hoạt nên mọi chuyện cũng chẳng có gì, nhưng tiết học của em thì không thể thay đổi giờ giấc được. Làm ơn đừng quên em còn đang đi học có được không?”

“Thì sao nào. Em cũng đừng quên anh là bạn trai của em.”

“... Anh nói cái gì vậy.”

Mới nói qua nói lại được vài câu thì cửa thang máy đã mở ra. Sang Woo xác nhận giờ giấc trên đồng hồ rồi vội vàng rảo bước. Trong lúc cậu lấy xe đạp ra thì Jae Young vẫn cứ đứng bên cạnh dõi mắt theo trong tiếc nuối. Trước khi phóng đi, Sang Woo khẽ ngoái đầu nhìn vào mắt anh:

“Em đi học đây. Hẹn gặp lại anh.”

“Ừ. Đi đường cẩn thận.”

Nhớ nghe giảng chăm chú, ăn cơm thật ngon, nỗ lực học hành, không được để mắt đến bất kỳ ai, và phải nghĩ đến anh thật nhiều. Nhìn theo bóng lưng đang ngày một nhỏ dần, Jae Young đã lầm bầm trong lòng như thế đấy. Cậu đi rồi thì anh cũng bước chân về phía bãi đỗ xe.

Vừa đến công ty là Jae Young đã phải tham gia ngay một cuộc họp. Sau khi họp xong anh liền gửi vài cái email rồi bắt đầu làm việc. Thoáng một cái đã gần tới giờ ăn trưa. Phải đến lúc này Jae Young mới mở chiếc điện thoại mấy tiếng rồi không kiểm tra của mình ra.

[Ryu Ji Hye: Hôm nay cũng không có gì bất thường. À quên, hôm nay em không thể ăn cơm cùng anh Xà Lách.] 11:51

Nhân duyên chính là nhân duyên, thời khóa biểu học kỳ này của Ji Hye và Sang Woo lại trùng nhau mới sợ. Mặc dù không hề thảo luận với nhau từ trước nhưng hai người họ lại học chung môn đại cương vào thứ Hai và thứ Năm. Nếu là trước đây thì hẳn là anh sẽ đau khổ lắm, nhưng hiện tại vẫn dễ đã được giải quyết gọn ghẽ rồi. Với bước ngoặt giúp Ji Hye có được một người bạn trai, giữa anh và cô đã hình thành mối quan hệ cộng sinh giống như cá sấu và chim chơi chơi Ai Cập. Còn chính là gián điệp trung thành đang hoạt động ngầm vì lợi ích của anh.

[Tôi: Tại sao] 12:01

[Ryu Ji Hye: Em có hẹn với Hyung Jin rồi ^-^] 12:02

Một tuần ăn trưa cùng bé người yêu của anh có hai buổi mà khó khăn đến thế sao?

Hình ảnh Sang Woo ngồi ăn trưa một mình hiện lên trước mắt, anh quyết định gọi điện thoại cho cậu ngay. Jae Young đã thành công thuyết phục cái tên nhóc này cài đặt nhạc chuông riêng cho số điện thoại của anh, nhưng ở trường cậu lại toàn để chế độ tắt tiếng thôi. Anh gửi một tin nhắn cho cậu, lời hồi đáp không ngờ lại đến nhanh hơn anh nghĩ.

[Chu Sang Woo ♡♡ : Bé cưng//tiết học//thế//nào//Em//ăn cơm//ngon miệng//nhé./] 12:05

[Chu Sang Woo ♡♡: Bài học cũng ổn. Anh cũng ăn ngon miệng ạ.] 12:06

Jae Young cứ như vậy nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại hồi lâu.

“Cậu Jae Young. Đang làm gì thế? Đi ăn trưa thôi.”

A, vâng ạ.

Anh bóí rồi đến độ không thể nhắn tin đáp lại mà đã đút điện thoại vào túi luôn.

‘Mình cứ tưởng hôm qua em ấy đã bỏ qua vụ dấu cách rồi, hóa ra là không phải.’

Đến tận khi kết thúc bữa trưa, uống cà phê tán gẫu cùng đồng nghiệp, rồi quay về công ty đặt tay lên chuột máy tính, trạng thái bất rứt lo lắng vẫn không chịu buông tha cho anh. Jae Young quyết định sẽ xác nhận lại dự cảm không may này vào thời điểm mười phút trước khi tan làm.

[Tôi: Làm zì dợ] 18:20

[Chu Sang Woo ♡♡: /Em// /làm gì//thế//?/] 18:21

[Chu Sang Woo ♡♡: Đang học.] 18:21

[Tôi: Học ở đâu zợ] 18:22

[Chu Sang Woo ♡♡: /Em/ /học/ /ở đâu/ /vậy//?/] 18:23

[Chu Sang Woo ♡♡: Ở nhà.] 18:23

[Chu Sang Woo ♡♡: Mây giờ anh về ạ?] 18:24

[Tôi: Bamuiphitnuaatannam] 18:24

[Chu Sang Woo ♡♡: Không sửa nổi.] 18:27

Vậy là nỗi bất an trong lòng anh đã đúng. Chu Sang Woo thực sự bị ám ảnh với quy tắc chính tả mất rồi. Anh biết một khi tên nhóc này mà bắt đầu ám ảnh với thứ gì thì dù anh có ngược xuôi ra sao cậu cũng nhất quyết không chịu từ bỏ đâu. Nếu muốn tránh được một trận chiến tranh thì chẳng còn cách nào khác là phải thỏa hiệp. Nhưng đầu đó trong lòng anh vẫn còn nhen nhóm sự hiếu thắng.

‘Tại sao chỉ có một mình mình phải chịu những chuyện này?’

Cũng có phải anh đang yêu đơn phương cậu đâu, giữa hai người họ là mối quan hệ yêu đương bình đẳng cơ mà. Tại sao anh luôn phải ở trong tâm thế luôn cúi chứ? Khác với Jae Young, Sang Woo là người không bao giờ chịu thua và cũng không bao giờ chịu bỏ ra một chút nỗ lực nào. Cậu vẫn đèn trường vào cùng một khung giờ, học hành chăm chỉ như thể chẳng có gì thay đổi. Chỉ có khoảng thời gian bị thừa ra là cậu ở bên cạnh anh. Nỗi buồn tích tụ dần dần trong suốt thời gian qua bỗng chốc choán lấy toàn bộ trái tim Jae Young.

“Mấy đứa không tan làm à?”

“Tan chứ, tan chứ. Hôm nay Trưởng phòng không có ở đây, chúng ta đi làm một ly nhé?”

“Ok, được! Chủ nhiệm Hyun Jin đi không? Jae Young nữa?”

Jae Young còn đang mãi siết chặt điện thoại trong tay, vừa nghe thấy tên mình liền ngẩng đầu lên. Đồng nghiệp bên cạnh nhìn cậu với ánh mắt chờ mong.

“À, em phải về nhà rồi ạ.”

“Ngày nào cũng nhà, nhà, nhà. Ai nhìn vào còn tưởng cậu đang làm bố trẻ con.”

“Tuy không phải là trẻ con, nhưng cái người ở nhà em cũng tương tự như vậy ạ.”

“Nêu không phải là bồ trẻ con thì chắc chắn là đang bị người yêu quản chặt rồi.”

Jae Young chỉ cười cười không nói. Đột nhiên có đồng nghiệp ngồi ở phía đối diện hét tướng lên:

“Tôi có chuyện muốn nói cùng cậu Jae Young! Hôm nay đi chung với tôi đi.”

“Chuyện gì thế ạ?”

“Tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề luôn. Tôi mong Veven sẽ có thêm nhân vật mới, để tôi mời cậu uống rượu có được không nào?”

Câu nói này đã khiến kha khá người trong phòng bật cười. Có rất nhiều đồng nghiệp của Jae Young chơi Veggie Venturer. Chuyện này cũng là đương nhiên thôi, nó đã đứng top 1 thị trường khoảng một tháng rồi mà. Trợ lý Park nói rằng anh đã nạp hẳn 120.000 won để chơi game.

“Đợt update vào thứ Sáu này sẽ có bản đồ và item mới rồi mà ạ.”

“Chỉ cần update một cái là tôi sẽ mua hết.”

“... Nhờ ơn anh, tôi chắc chắn sẽ không thể chết đói được đâu.”

“Bao nhiêu cũng không thành vấn đề, vậy nên hãy cho thêm nhân vật mới đi mà. Cậu đang tiến hành làm rồi đúng không?”

“Để tôi nói chuyện với thành viên lập trình game của mình thử xem.”

“Thôi, trước tiên chúng ta đi uống một ly cái đã.”

Jae Young bỏ lại đám người chuẩn bị nhậu nhẹt rồi hướng về bãi đỗ xe. Trước khi xuất phát thì phải gọi điện cho Sang Woo cái đã. Anh nghe thấy giọng nói của cậu sau ba hồi chuông reo.

“Alô ạ.”

“Anh tan làm rồi, đang định đi mua bữa tối, em muốn ăn gì nào?”

“Anh mua đồ anh muốn ăn là được ạ.”

“Gần công ty anh mới mở một cửa hàng chuyên về ẩm thực Lebanon. Chúng ta ăn thử nhé?”

“Dạ vâng ạ.”

Anh cúp điện thoại rồi lái xe về phía nhà hàng. Nơi này rất được yêu thích nên có cả đoàn người đang đứng xếp hàng, Jae Young đã mua được bánh mì chấm sốt đậu, bánh bao Ả rập, kebab, trái ô liu cùng món cơm rang dậy mùi các loại gia vị. Sau khi gói ghém tất cả thì anh lái xe ra về.

Vừa mở cửa nhà ra là anh đã thấy Sang Woo đang đứng trong bếp gọt cà rốt. Anh ôm lấy eo cậu từ phía sau, cảm thì đặt tựa lên vai. Động tác thoăn thoắt của người trong lòng cũng khựng lại theo.

“Em đang làm việc đấy. Sẽ bị thương mắt.”

“Anh nhớ em.”

“Em cũng vậy.”

Jae Young biết thừa là dù có đánh chết thì giọng điệu khô khan của cậu cũng không bao giờ nói ra mấy lời sáo rỗng, nhưng mà trong lòng anh vẫn cảm thấy buồn một chút. Sang Woo đứng nghiền cà rốt bằng máy xay sinh tố như thể đang làm một việc gì đó cực kỳ quan trọng, xong xuôi thì cậu đổ hỗn hợp ấy ra chiếc cốc đựng sữa cỡ lớn.

“Anh uống đi.”

“...”

Anh không thể từ chối cậu ngay được nên đành cầm lấy chiếc cốc, nhấp môi một cái rồi đặt nó xuống bàn ăn. Trong khi anh lấy đồ ăn ra thì Sang Woo đã ngồi xuống ghế.

“Anh, hôm nay...”

Cậu ngược mắt lên nhìn gương mặt anh rồi nói tiếp.

“Hôm nay trạng thái của anh cứ như trẻ con vậy.”

Câu này có thể hiểu là hiện giờ anh đang có chút giận dỗi hệt như trẻ con không nhỉ? Jae Young tinh ý nhận ra ngôn từ của Sang Woo đã thay đổi rất nhiều. Sau khi anh rửa tay sạch sẽ và ngồi vào chiếc ghế đối diện, hai người bắt đầu yên lặng dùng bữa như mọi khi.

“Anh không hỏi hôm nay em có chuyện gì sao?”

“Hôm nay em có chuyện gì?”

“Trong tiết Compiler em đã được khen là có tất cả những phẩm chất của một lập trình giỏi. Em còn là người đầu tiên giành được điểm tuyệt đối trong vòng 5 năm qua nữa đó.”

“Giáo sư cũng có mắt nhìn người đấy.”

Jae Young xé bánh mì ra nhai nuốt, cảm giác lạnh lẽo bỗng dâng lên trong lòng anh. Anh đã từng rất thích khoảng thời gian Sang Woo kể lại chi tiết về một ngày của mình. Vừa lắng nghe những câu chuyện chẳng có gì mới mẻ, vừa nhìn sâu vào mắt cậu, dõi theo từng thanh âm của cậu, cùng cậu chia sẻ đồ ăn.

“Cái môn Hội thoại Tiếng Anh Cao cấp thật sự chẳng xứng với tên gọi của nó chút nào. Em cũng không biết mình đã dành ra bao nhiêu thời gian chỉ để ngồi giới thiệu về bản thân mình với bạn cùng nhóm nữa. Toàn là mấy dạng câu kiểu: ‘I am majoring in Computer Engineering’ ý ạ.”

Sang Woo làm ra vẻ khoe khoang về chuyện dạo này đang được anh phụ đạo đây mà. Nhưng hình như trình độ của cậu vẫn chưa đủ lắm đâu. Dù sao thì Jae Young vẫn hưởng ứng với cậu một cách vui vẻ.

“Ay, cái đó thì có gì mà cao cấp. Trình độ của em đã tiến bộ đến mức nào rồi, sao có thể dùng mẫu câu đó được.”

“VẬY MỚI NÓI. Mặc dù em biết bản thân mình không được phép có suy nghĩ như thế, nhưng rõ ràng là Giáo sư Lindsay dạy còn không hay bằng anh. Chẳng qua đó là môn đại cương bắt buộc nên em mới phải học tiếp thôi, không là em đã thu hồi tín chỉ từ sớm rồi. Bản thân em cũng thực hành không tốt nên Ji Hye cứ hỏi đi hỏi lại mãi là em vừa nói cái gì.”

“Ji Hye chê em á?”

“Không hẳn là chê. Nhưng mà thường xuyên chỉ ra lỗi sai trong cách biểu hiện của em.”

“Giỏi quá nhì. Đúng là một đứa nhóc buồn cười.”

Anh đã cố gắng hết sức để vực dậy sự tự tin của Sang Woo, tại sao Ji Hye lại có thể hạ thấp cậu chỉ vì một chuyện vớ vẩn như vậy. Jae Young ghim lại những lời sẽ nói với cô rồi cắn một

miếng kebab. Người đôi diện vừa nhai cơm rang nhóp nhép vừa tiếp tục kể chuyện:

“Ăn cơm xong thì em uống cà phê và đi dạo...”

“Một mình?”

“Vâng ạ. Sau đó thì em vào học tiết Điện toán Di động.”

“Môn đó em biết hết rồi nên dễ lắm đúng không?”

“Đó là môn chuyên ngành của năm tư mà lại chẳng có gì mới để em học cả nên trong lòng em cũng hơi tiếc một chút.”

“Tự nhiên nhận được một món hời là chuyện tốt mà, em sao vậy chứ?”

“Giống như anh ý nhì.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì em về nhà... và dành thời gian để suy nghĩ thật kĩ về những thói quen xấu của anh.”

Jae Young đang mãi mê nhai nuốt thức ăn nghe đến đây liền khựng lại.

“Em lo lắng về chuyện sự tự do cá nhân có nên được đề cao hay không, nhưng rồi em lại nghĩ nếu đã bắt đầu mối quan hệ yêu đương thì vẫn có thể yêu cầu như vậy ở một mức độ nào đó.”

Sang Woo đặt đũa xuống, lấy giấy ăn lau miệng, sau cùng là nhìn thẳng vào mắt anh:

“Từ giờ về sau mỗi khi nhắn tin cho em anh nhớ viết đúng ngữ pháp.”

Nói xong thì cậu đứng dậy đi vào phòng ngủ, lúc trở ra thì cầm trên tay một đồng giấy dày cộp. Đó là một tập tài liệu đóng gáy lò xo dày phải cỡ 200 trang. Tiêu đề của nó có tên *Hướng dẫn sử dụng dấu cách của Viện Quốc ngữ Quốc gia*.

Jae Young sửng người ngược nhìn cậu. Nhưng lúc này Sang Woo đã bắt đầu bận rộn đi dán phân mục lục *Những lỗi sai dấu cách thường gặp của người Hàn Quốc và Quy tắc chuẩn ở khắp những nơi dễ nhìn thấy như tủ lạnh, kệ đỡ, cửa ra vào*.

Quy tắc, quy tắc, quy tắc. Anh biết Sang Woo là người luôn đặt ra các quy tắc và phải tuân theo chúng thì trong lòng mới

cảm thấy thoải mái. Thậm chí anh còn rất thích điểm đó ở cậu. Bản thân anh cũng đã nỗ lực không ngừng suốt ba tháng qua để tuân theo hết ba mươi ba quy tắc mà Sang Woo đặt ra, vậy mà cậu lại tiếp nhận tất cả những chuyện đó như một lẽ dĩ nhiên. Mặc dù trong lòng có hơi buồn một chút nhưng anh vẫn có thể chịu đựng được. Tuy nhiên cái thái độ chỉ cần trong lòng không vừa ý là bắt lỗi đến tận những chi tiết nhỏ nhất của Sang Woo lúc này thật sự khiến anh không tài nào chịu đựng được nữa.

“Này, Chu Sang Woo.”

Giọng nói của anh vang lên lạnh lẽo. Sang Woo đang dán giấy lên tường quay lại nhìn anh với biểu cảm có chút ngạc nhiên.

“Em hẹn hò với anh mà không biết anh là người như thế nào à?”

Sang Woo ngây ngốc nhìn anh mất một lúc, sau đó quay lưng dán nốt tờ giấy lên tường một cách chững chạc rồi mới ngồi xuống đối diện anh với biểu cảm cứng đờ.

“Em biết ạ. Nhưng vì đang có bất mãn nên em mới yêu cầu anh sửa đổi thôi mà.”

“Sao anh phải sửa? Sao người sửa không phải là em?”

“Nguyên nhân của vấn đề là do anh không chịu viết đúng chính tả cơ mà, em sửa kiểu gì được chứ?”

“Chuyện đó thì có gì quan trọng đâu. Em chỉ cần đọc xong rồi bỏ qua cho anh là được mà.”

Tốc độ nói chuyện qua lại của hai người càng ngày càng nhanh. Gương mặt lạnh nhạt của Sang Woo cũng dần chuyển sang trạng thái bức bối. Cậu nhìn lên trần nhà một lát rồi khoanh tay trước ngực đối diện thẳng với ánh mắt anh.

“Để em nói cho rõ ràng. Nếu muốn đạt được hiệu quả giao tiếp tốt thì phải viết đúng chính tả. Anh có đồng ý điểm này không?”

“Không đồng ý. Tin nhắn không phải là bài luận văn, chỉ cần hiểu được nghĩa thôi là ổn rồi. Dù sao sau này cũng có ai đọc lại đâu.”

“Em lưu vĩnh viễn tất cả các tin nhắn theo định kỳ.”

“... Giờ phá ổ cứng của em đi là vấn đề sẽ được giải quyết đúng không?”

“Vô ích thôi, em lưu một bản lên cloud rồi.”

Jae Young trừng mắt nhìn đồng hồ. Vậy là thời gian quý báu dành cho bữa tối của anh đã bị lãng phí. Khoảng thời gian này vốn là để anh nhìn vào mắt Sang Woo, nói chuyện với cậu, cùng cậu trao đổi cảm xúc. Nó cũng là những giây phút quý báu để anh gặm cấn, ôm ghì và yêu thương cậu. Nhưng đã đi đến bước này thì không còn đường lui nữa rồi. Từ trước đến nay anh luôn làm theo tất cả mọi chuyện mà cậu yêu cầu, và giờ chính là lúc Sang Woo phải học được điều đó. Hai người thường xuyên ở chung một chỗ, nhưng lại chẳng hề hòa thành một thể. Anh và Sang Woo không giống những người khác, dù có cố gắng đến thế nào thì họ cũng không thể trở nên đồng điệu, không thể hài hòa ăn khớp chỉ vì một lời nói yêu.

“Anh đã nỗ lực hết sức để trở thành một người bạn trai tốt trong mắt em.

Như thế còn chưa đủ sao?”

“Anh nỗ lực á?”

Sang Woo trưng ra biểu cảm khó hiểu rồi hỏi ngược lại anh. Trong giây phút đó, Jae Young đã thực sự cảm thấy bị tổn thương.

“Anh nỗ lực ở chỗ nào cơ... Mà không, chuyện đó bỏ qua, vấn đề là tại sao anh cứ cố chấp như thế? Chỉ cần để ý một chút thôi là làm được mà.”

“Nhưng anh không thích đây.”

“Anh chỉ cần đầu tư ra đúng 5 giây, chừng đó thôi mà anh cũng không muốn làm cho em ạ?”

“Tại sao anh phải làm tất cả mọi chuyện theo đúng sở thích của em?”

“A... Phát điên lên mất.”

Ban đầu chỉ là những lời phàn nàn nhẹ nhàng vì anh không chịu dùng dấu cách. Nhưng nó đã trở nên biến tướng như hiện tại vì những nguyên nhân vốn luôn bị chôn giấu khác.

“Anh muốn làm gì thì làm! Anh yêu em chỉ là nói mồm thôi đúng không?”

“Em đang nói cái quái gì thế? Anh đã từ bỏ biết bao nhiêu thứ để có thể sống hòa hợp với em hả. Nếu em muốn sửa chữa mọi điều mà bản thân em không thích thì sao em không hẹn hò với một con robot giống hệt mình đi? Tại sao phải đến với một thằng như anh?”

“Anh nói thế mà nghe được à?”

“Buổi sáng không được như thế này, ngày trong tuần không được như thế kia, trong phòng tắm thì không được như thế khác.”

Sang Woo đang định mở miệng ra phản bác thì Jae Young đã nhanh chóng cướp lời.

“Anh không thể sống như vậy được! Thỉnh thoảng anh cũng muốn giữ nguyên trạng thái lười biếng để đi ngủ luôn mà chẳng buồn tắm rửa gì, muốn dùng phép năm để đi du lịch vào những ngày trong tuần, muốn cùng em yêu đương nóng bỏng mà không quan tâm đến thời gian địa điểm. Anh còn muốn đọc sách không phải ở trên bàn đọc sách, muốn ngủ ở nơi không phải là phòng ngủ, ăn cơm xong cứ để bát đĩa ở đó mà không rửa ngay, muốn sống trong căn phòng không dọn dẹp suốt vài ngày liền. Nhưng em lại không cho anh làm tất cả những chuyện đó. Anh cảm thấy mình chỉ giống như một chi tiết trong chương trình hoàn hảo của em vậy.”

“Anh nói chuyện kiểu gì thế? Ngày nào mà anh chẳng để lại bát đĩa. Em còn chưa nhìn thấy anh dọn phòng bao giờ đâu.”

“Đó thấy chưa. Rõ ràng em chỉ nhìn thấy khuyết điểm của anh mà thôi. Như thế mà là yêu anh hả?”

Jae Young siết chặt nắm tay nhìn chăm chăm xuống nền nhà. Nổi uất ức giống như những hạt bụi nhỏ bé chậm rãi tích tụ để rồi đến một ngày kia phình to thành một con quái vật. Ba tháng ở bên cạnh Sang Woo anh đã rất hạnh phúc, nhưng bên cạnh đó cũng vô cùng bất an.

“Em mà không yêu anh á? Có hành động nào của em giống như thế không?”

Jae Young bỗng đánh mất đi mọi ngôn từ của mình. Sang Woo quả thật là một người bạn trai chân thành và tình cảm. Ngoài thời gian dành cho việc học ra thì tất cả thời gian còn lại cậu đều dành để ở bên cạnh anh. Vì để có thể cùng nhau tận hưởng được những sở thích của anh mà cậu còn nỗ lực trau dồi học tập. Kể cả những bộ phim hoàn toàn không hợp gu, Sang Woo vẫn vui vẻ ngồi xem cùng anh như một thói quen. Đã thế mỗi khi lên giường thì cậu còn nóng rực như lửa nữa.

Thế nhưng với tư cách là một người sa vào lưới tình, chu Sang Woo lại quá lý trí, cẩn thận và cứng nhắc. Cậu luôn kiểm tra mọi thứ trước khi nằm xuống, luôn xác nhận thời gian, rồi sau khi xong xuôi thì sẽ bắt đầu bằng việc dọn dẹp đồng lộn xộn. Thậm chí cả sau những cuộc vui nóng bỏng nhất thì cậu cũng phải tắm rửa kỹ càng, ga giường ướt cùng quần áo bẩn nhất định phải được để vào trong giỏ.

Bây giờ mà bé người yêu của anh hỏi ngược lại rằng tại sao sạch sẽ và khéo léo lại là khuyết điểm thì anh cũng cảm lạnh luôn đấy. Đúng là Jae Young đã cảm thấy uất ức vì cậu quá đổi cầu toàn, nhưng nếu lấy điều đó ra làm cái cớ để tỏ ra bất bình thì anh cũng xấu hổ lắm.

‘Mình đúng là một tên ngốc.’

Những bất mãn vụn vặt, những mâu thuẫn không hồi kết, những cuộc chia ly. Jae Young nhớ lại những đoạn tình cảm chỉ kéo dài một, hai tháng của mình trong quá khứ. Khi đó anh còn chẳng biết nỗ lực trong tình yêu là gì. Ngay cả khi đối phương muốn điều gì đó thì anh cũng chỉ ngó lơ, rồi khi thấy không còn hợp nhau thì chia tay. Thế nhưng lần này khác, dù có chuyện gì xảy ra thì anh cũng đã cố gắng hết sức để mối quan hệ này không tan thành mây khói. Vậy mà mâu thuẫn cuối cùng vẫn xảy ra. Chỉ có điều người phải lấy làm tiếc với đối phương không còn là bản thân anh nữa rồi. Jae Young cũng chẳng biết mình phải làm gì bây giờ, trái tim anh đang tràn ngập trong nỗi bất an vô tận.

‘Không được, mình tuyệt đối sẽ không chia tay.’

Môi quan hệ này quá đôi mãnh liệt và quý giá với Jae Young. Chẳng còn bao lâu nữa là hai người sẽ hẹn hò tròn 100 ngày. (Đây cũng là lần đầu tiên trong đời anh tổ chức cái gọi là ‘Kỷ niệm 100 ngày’. Nó giống như một phong tục trong thời kỳ chiến tranh, vì có rất ít những đứa trẻ sống sót qua ba tháng nên phong tục chúc mừng 100 ngày này mới ra đời.) Tháng sau là sinh nhật của Sang Woo rồi. (Quả sinh nhật đang được gửi về công ty.) Hai người còn chưa cùng nhau đến sản trượt tuyết lần nào đâu. (Anh đã chọn xong kính, quần áo trượt tuyết và ván trượt cho Sang Woo.) Đến anh cũng cảm nhận được cái bản thể sợ hãi phải chia tay người yêu này của mình mới tầm thường làm sao.

“Sao anh không trả lời? Rốt cuộc em đã làm sai ở đâu?”

“Em không sai. Là anh sai.”

Mặc dù đáng lẽ ra đây phải là thời điểm nỗ lực hóa giải mâu thuẫn, nhưng âm điệu của Jae Young lại mang theo sắc thái vô cùng châm biếm. Kể cả anh có hòa hợp mọi thứ với Sang Woo, có làm theo mọi điều cậu mong muốn, có biến bản thân thành một người hoàn hảo, có không còn dễ bị tổn thương như bây giờ, thì liệu giữa hai người họ có hết mâu thuẫn được không? Jae Young đột nhiên chẳng còn chút tự tin nào.

“Anh không muốn nổi giận với em. Anh sẽ ra ngoài một lát.”

“Anh đừng đi.”

“Khi nào bình ổn được cảm xúc anh sẽ quay về.”

“Em đã nói là anh đừng đi cơ mà.”

Jae Young không buồn bận tâm đến lời cậu nói mà đứng dậy rời khỏi chò ngồi. Nếu nói chuyện với Sang Woo trong trạng thái này thì hai người sẽ cãi nhau to mất. Anh lấy chiếc jersey thể thao treo trên móc áo rồi đi về phía huyền quan. Người trong phòng vẫn cứ ngồi yên bất động như cũ. Jae Young xỏ bừa một đôi giày rồi nắm lấy tay nắm cửa.

“Không biết chừng là do anh không thể lọt nỗi vào mắt em.”

“...”

“Nhưng em đừng cho rằng anh nỗ lực không đủ. Vì em mà đến thuốc lá anh cũng bỏ rồi.”

Nói xong Jae Young liền đi ra khỏi nhà.

* * *

‘Rốt cuộc mình đã làm sai ở đâu?’

Sang Woo cẩn thận suy nghĩ lại mọi chuyện nhưng nghĩ hoài vẫn không ra được đáp án. Thời gian trung bình để viết ra một tin nhắn là từ năm đến ba mươi giây. Việc gõ thêm dấu cách giữa các từ không khiến thời gian soạn tin tăng lên là bao. Vậy mà Jae Young lại coi yêu cầu của cậu như một thứ gì đó thô lỗ và hờn hĩnh lắm không bằng.

‘Mình thật sự không hiểu nổi.’

Cậu dỗi mắt ra ngoài cửa sổ, tay bấm điện thoại gọi cho Jae Young. Người bên kia ngắt máy không nghe, thay vào đó anh gửi một tin nhắn đến.

[♥Jang Jae Young ♥: Látanhsvề] 20:06

[Tôi: Lát/ /anh/ /sẽ/ /về/./] 20:07

‘Thôi chết.’

Khi tỉnh táo lại thì Sang Woo mới nhận ra mình lỡ gửi đi bản hiệu chỉnh tin nhắn mất rồi. Thật sự là lỡ tay thôi. Hành động này có khác gì châm ngòi cho một trận cãi vã nữa đâu. Nhưng khổ cái là tin nhắn đã gửi đi thì không thể thu hồi lại được. Sang Woo đứng ngồi không yên chờ đợi câu trả lời từ anh. Cậu có cảm giác như mình đang nhìn thấy gương mặt bức bối của Jae Young ở phía bên kia màn hình vậy.

[♥Jang Jae Young ♥: Thúịđây] 20:11

“...”

Quả nhiên là anh ấy giận rồi. Lại còn cố tình viết sai chính tả nữa kia kìa. Jae Young đang muốn trêu tức và bắt nạt cậu đây mà. Với tâm thế không chịu thua, Sang Woo gửi lại cho anh bản

chỉnh sửa của tin nhắn vừa rồi. Ngay sau đó những tin nhắn lô bịch nữa lại tới.

[♥Jang Jae Young♥: ㅁㅁ] 20:13

[♥Jang Jae Young♥: 뽀뽀 ㅁㅁ ㅁㅁ ㅁㅁ ㅁㅁ ㅁㅁ](*) 20:14

Cứ nhìn vào tin nhắn của anh là Sang Woo lại hoa mắt chóng mặt. Đây là lần đầu tiên trong đời cậu cảm thấy tức giận phát điên chỉ vì đọc tin nhắn. Cố gắng hết sức để không nhìn vào dòng chữ mang đến cảm giác xấu xa còn vượt lên trên cả sự khó chịu kia, đồng thời quăng luôn cái suy nghĩ chỉnh sửa chính tả sang một bên, Sang Woo bắt đầu thở bạo gõ tin nhắn trả lời.

[Tôi: Dừnglạingaychoem] 20:14

[♥Jang Jae Young ♥: Dừng/ /lạ/ /ngay/ /cho/ /em/./] 20:15

[♥Jang Jae Young ♥: (*)] 20:16

‘Cái quần què gì thế này?’

[Tôi: Em sẽ chặn số anh] 20:16

[♥Jang Jae Young ♥: Em sẽ chặn số anh/./] 20:17

[♥Jang Jae Young ♥: V (ữri-êr^gXĩí^ *wr ^-HrỉLqqqq^—&)](*)
20:18

“Anh ta bị khủng rồi đúng không?”

Ngón tay của Jang Jae Young không bị bệnh rồi đấy chứ, sao có thể viết ra được một thứ kinh dị như thế này. Sang Woo vốn còn định điềm tĩnh trả lời anh, nhưng vì cái đồng tin nhắn đến như vũ bão đó mà cậu không tài nào tập trung nổi.

[♥Jang Jae Young ♥: ㅍㅍㅍㅍ(*)] 20:20

[♥Jang Jae Young ♥: my ne)m ei sJangJe. Young] 20:20

[♥Jang Jae Young ♥: abcdefghijjmmjmmiưwjjj^jnn] 20:20

[♥Jang Jae Young ♥: xaoemkhumsửaanữazây] 20:21

[♥Jang Jae Young ♥: thậtsựchặnsốlunhả??] 20:23

Đang ngần ngừ hồi lâu vì không biết phải trả lời thế nào thì cậu lại nhìn thấy chiếc xe hộp diêm màu trắng đang rời khỏi bãi đỗ. Sang Woo ngay lập tức ịn mũi lên cửa sổ dõi theo bóng xe,

nhưng chẳng bao lâu sau đã không còn nhìn thấy gì nữa. Cậu ngồi phịch xuống chỗ củ trong tâm trạng tuyệt vọng.

Thật ra bản thân Sang Woo cũng không hề muốn kìm kẹp một làn gió tự do giống như Jae Young. Cậu sợ rằng anh sẽ cảm thấy bức bối nên luôn cố gắng hết sức để hai người không nảy sinh bất cứ mâu thuẫn nào trong cuộc sống hằng ngày. Các quy tắc được rút ngắn xuống ít nhất có thể, mấy chuyện nhỏ nhặt như anh chưa rửa bát đã ra ngoài hay vứt tất lung tung khắp nơi, cậu luôn âm thầm tự mình xử lý. Tuy hai người có phòng riêng nhưng ngày nào Jae Young cũng chạy sang ngủ chung với cậu, cậu cũng chưa từng một lần nghiêm trọng hóa vấn đề. Vậy mà cuối cùng vẫn khiến anh phải bỏ nhà ra đi.

‘Là mình đã sai thật sao?’

Sang Woo thử tập trung ngẫm nghĩ một chút. Jae Young lúc nào cũng mỉm cười với cậu nên cậu đã cho rằng anh đang vô cùng hạnh phúc. Nhưng xem ra trong lòng anh buồn bã không chỉ mới lần một, lần hai thôi đâu.

‘Anh muốn cùng em yêu đương nóng bỏng mà không quan tâm đến thời gian địa điểm.’

Trong tháng đầu tiên bắt đầu hẹn hò với nhau, hai người đã luôn ở trong trạng thái hỗn loạn với số lượng entropy^(*) cao đến cực điểm. Lúc đó cậu đang ở trong kỳ nghỉ nên không phải chịu ảnh hưởng gì quá lớn, nhưng Jae Young lại khác. Một ngày anh chỉ được ngủ có một, hai tiếng. Số lần thức trắng đêm rồi hôm sau đi làm luôn thật sự là không đếm xuể. Jae Young là người ăn rất nhiều, nhưng chỉ riêng trong tháng đó thôi đã sụt mất ba cân. Anh còn bị thương sau khi để nghị cậu làm thử tư thế trong Kama Sutra, rồi tưởng phòng tắm nhà họ cũng bị nứt đến mức phải sửa chữa lại. chân bàn ăn thì bị gãy, ghế xôpha thì biến thành bãi chiến trường nên phải sắm mới toàn bộ. Nhờ việc đặt ra quy tắc về thời gian và địa điểm mà họ mới có thể sống cho ra dáng một con người.

‘Đó thấy chưa. Rõ ràng em chỉ nhìn thấy khuyết điểm của anh mà thôi.’

Chuyện này thật sự là hiều lắm. Ngay từ khi bắt đầu Sang Woo đã đánh mất đi toàn bộ tính khách quan của bản thân, cậu thậm chí còn chẳng nhớ Jae Young có nhược điểm gì hay thứ đó có thật sự tồn tại trên đời hay không. Lúc nào nhìn anh cũng chỉ thấy đẹp muốn xỉu thì thời gian đâu mà nghĩ về nhược điểm được cơ chứ. Cậu chưa bao giờ làm như thế luôn. Lời anh nói ra thật sự khiến trái tim Sang Woo đau nhói.

“... Stress quá.”

Cậu đứng dậy dọn dẹp nốt chỗ thức ăn còn lại trên bàn. Lúc nhìn thấy cốc nước ép cà rốt mà Jae Young mới chỉ nhấp môi một cái thì trong lòng Sang Woo lại càng tổn thương hơn. Mặc dù lúc nào cũng giả vờ như không biết nhưng cậu biết thừa là anh ghét uống món này, chỉ khi bị giám sát tận nơi thì anh mới chịu uống hết. Sang Woo cũng muốn dừng lại lắm chứ, nhưng mong muốn chứng khô mắt của anh được cải thiện còn lớn hơn thế nhiều.

Cậu bọc kín chiếc cốc bằng màng bọc thực phẩm và cho nó vào tủ lạnh, sau đó đi đến bồn rửa để xử lý nốt chỗ bát đĩa tồn đọng. Sau khi dọn dẹp xong phòng khách, trong lòng Sang Woo cũng được bình ổn hơn một chút. Cậu còn định dọn luôn cả phòng Jae Young nhưng khi vừa mở cửa ra thì cậu cũng bỏ cuộc luôn. Dù cậu có làm việc hiệu quả đến đâu, căn phòng này cũng phải ngốn ít nhất ba tiếng quét dọn.

Sau khi tắm rửa nhanh gọn, Sang Woo trở về phòng mình để lưu hết ảnh trong chuyến du lịch vào máy tính. Bức ảnh cậu thích nhất chính là bức Jae Young đang thổi bóng bằng kẹo cao su, nhưng đúng lúc anh đang ra vẽ ta đây thì quả bóng lại nổ cái bụp. Cậu đặt nó làm hình nền máy tính mới rồi quay sang ngắm nghía những bức ảnh còn lại. Nào là Jae Young đang dùng ánh mắt ngập tràn sự tò mò nhìn xuống bên dưới cáp treo, nào là Jae Young vừa cười vừa cắn xiên xúc xích nướng, nào là Jae Young đang nằm trên giường của khu pension để lướt điện thoại, rồi còn cả dáng vẻ đang say ngủ chìm trong nắng sớm của anh... Tất cả chúng lần lượt lướt qua màn hình máy tính.

Đột nhiên Sang Woo lại hoảng sợ vô cùng. Nếu một ngày nào đó Jae Young chia tay với cậu thì phải làm sao? Nếu cậu cố gắng hết sức nhưng cũng không thể xoay chuyển được trái tim anh thì phải làm thế nào? Tưởng tượng đến nỗi bất hạnh lớn như niềm hạnh phúc trong hiện tại, Sang Woo bỗng cảm thấy rùng mình.

‘Mình phải làm gì đó để ngăn cản chuyện này lại thôi.’

Cậu quyết tâm sẽ không buông tha cho bất cứ mầm cây nào dù là nhỏ nhất có thể’ dẫn đến chuyện chia tay. Nghĩ vậy, Sang Woo liền mở điện thoại ra và bắt đầu kiểm tra những mầm non tua tủa ở nơi đây. Bỏ qua mười tin nhắn gần nhất là khiến cậu khó lòng chịu đựng nổi, những tin nhắn còn lại thực ra cũng không còn mang đến cảm giác bức mình như trước nữa.

[♥Jang Jae Young♥: Minhơi,giởanhseđimuaagà] 4 ngày trước

[♥Jang Jae Young♥: Emđangmặcdỗgithế] 4 ngày trước

Nếu bỏ qua vấn đề về độ chính xác và lược bỏ yếu tố aegyo thì mấy tin nhắn này cũng khá là dễ hiểu đấy chứ.

[♥Jang Jae Young♥: Saoemkhôngngheđiệnthoại????????] 1 tháng trước

[♥Jang Jae Young♥ Emđanggoidiệnvớiaii??? Mộtphútnữaemkhôngtrảlờithìchúngtalyhôn] 1 tháng trước

Tuy việc dùng quá nhiều dấu câu sẽ gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến mặt hiệu suất, nhưng đó cũng là một phương pháp để nhấn mạnh cảm xúc mà.

[♥Jang Jae Young♥: 사랑해요, 상우]^(*) 2 tháng trước

Tóm lại là tuy cậu không thích chúng về mặt hình thức, nhưng lại thích chúng về mặt nội dung.

‘Mọi chuyện lúc nào cũng như vậy còn gì.’

Ban đầu cậu không hề thích Jae Young. Quần áo đồ rực, điệu bộ ngông nghênh, cách nói chuyện thô lỗ... tất cả đều khiến Sang Woo ghét cay ghét đắng. Vậy mà sau khi anh trở thành người mà cậu yêu thích nhất trên đời thì những điểm đáng ghét ở anh bỗng chẳng còn khiến cậu bức dọc nữa.

‘Thực ra cũng đâu phải chuyện gì to tát.’

Chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt như thế mà cậu lại làm khổ người bạn trai luôn thiếu thốn cảm giác yêu thương của mình. Sang Woo vô cùng hối hận. Cậu cầm điện thoại lên rồi gửi đi những lời muốn nói, đồng thời tháo lò xo trên tập tài liệu dài 243 trang về phương pháp sử dụng dấu cách của thư viện, sau đó thẳng tay vứt vào thùng đựng rác tái chế. mấy cái tờ quy tắc ngữ pháp dán khắp nơi trong nhà cũng bị cậu gỡ xuống hết. Xong xuôi Sang Woo mới quay lại kiểm tra điện thoại, đã có tin nhắn mới từ Jae Young.

[♥Jang Jae Young ♥: Anh yêu em/v/. Nhớ em nhiều lắm/wv/.]
22:02

Dù sao thì hình như bạn trai của cậu cũng hết giận thật rồi. Sang Woo chuẩn bị hết mọi thứ để sẵn sàng đi ra ngoài, sau đó không ngừng dõi mắt về phía cửa sổ. Cuối cùng một chiếc xe quen thuộc cũng xuất hiện trong tầm ngắm của cậu sau ba mươi hai phút chờ đợi. Sang Woo vội vã mở cửa chính lao ra bên ngoài.

Cậu đi xuống bằng thang máy rồi hốt hài chạy một mạch. Đúng lúc đó xe của Jae Young cũng tiến vào bãi đỗ. Cậu muốn được nhìn thấy anh thật nhanh nhưng lớp kính chống chói trên xe đã ngăn cản cậu làm điều đó. Ngay khi chiếc xe đậu vào chỗ trống, cánh cửa cạnh ghế lái lập tức bị mở ra.

Vừa nhìn thấy một người đàn ông lạ hoắc bước xuống là trong lòng Sang Woo đã cảm thấy ngờ ngợ. Nhưng sau khi ngồi vào khoang ghế lái thì cậu đã có thể hiểu được tình cảnh hiện tại. Jae Young ngồi bên cạnh với hai gò má ửng đỏ, trong xe thì nóng nực mùi cồn.

“Anh đã uống rượu đây à?”

“Ừ.”

“Với ai?”

“Tae Hyun và chị Jin Ju.”

Sang Woo gật đầu một cái. Kim Tae Hyun, hai mươi bảy tuổi, bạn cấp ba của Jae Young, hiện đang kinh doanh nhà hàng bạch

tuộc. Lee Jin Ju, hai mươi chín tuổi, nhân viên văn phòng. Giữa hai người này là quan hệ yêu đương, cho nên họ hoàn toàn vô hại đối với bạn trai của cậu.

Ngay sau khi cuộc hội thoại kết thúc, bầu không khí ngưng ngừng liền bao trùm lấy hai người. Trước đây cậu và anh từng cãi nhau không ít, nhưng từ khi chính thức hẹn hò tới nay thì đây là lần đầu tiên hai người lớn tiếng đến độ làm tổn thương cảm xúc của nhau. Tuy Sang Woo rất bất an vì đã hủy hoại mối quan hệ hoàn hảo giữa hai người, nhưng cậu từng đọc qua sách rồi, chuyện như vậy là rất bình thường.

“Người ta nói mâu thuẫn là bằng chứng cho một mối quan hệ khỏe mạnh.”

Jae Young nhìn ra ngoài khung cửa sổ trên xe mà chẳng buồn đáp lời cậu. Thấy vậy Sang Woo liền lên tiếng nói tiếp:

“Người ta cùng nói rằng nếu không cãi nhau thì còn kỳ lạ hơn ấy ạ.”

Anh bắt ngờ phì cười. Điều đó đã tiếp thêm dũng khí cho cậu.

“Lúc chúng ta bắt đầu chính thức hẹn hò em đã yêu cầu anh hứa ba điều, chỉ đúng ba điều mà thôi. Anh đã thực hiện chúng rất tốt rồi nên không sao đâu ạ.”

Jae Young quả thật là luôn liên lạc với cậu rất thường xuyên, kể cả khi hai người có vấn đề thì anh cũng chưa từng lớn tiếng với cậu, đã thế còn thành thật kèm cậu môn tiếng Anh một tuần ba buổi nữa chứ.

“Vậy những điều còn lại thì sao?”

“Những điều khoản thêm vào trong cuộc sống hằng ngày có thể thay đổi được mà ạ. Em cũng chẳng vui vẻ gì khi anh bị stress. Lỡ như anh vì cảm thấy em quá kìm kẹp mà chán ghét em thì thà hủy bỏ hết chúng đi còn hơn.”

“...”

“Em không hề có ý định sẽ từ bỏ anh trong vòng một, hai năm tới. Nếu muốn đi cùng nhau dài lâu thì phải thả lỏng mà yêu đương chứ ạ. Em cũng không biết tại sao thời gian hẹn hò của anh lại luôn ngắn ngủi như thế, nhưng mà người ta nói rằng

dù ban đầu có nồng nhiệt đến mức nào thì sau này cũng chẳng thể kéo dài được lâu đâu ạ.”

“Là ai nói?”

‘100 cách để kết hôn với mỗi tình đầu, quyển 2, trang 148.’

Sang Woo im lặng một chút để sắp xếp lại những điều muốn nói trong đầu. Sau khi hít thở thật sâu, cậu mới bình tĩnh lên tiếng:

“Vậy nên anh đừng làm những chuyện vô ích nữa, chỉ cần yêu em thôi là đủ rồi ạ. Em biết anh là một người hút thuốc, nhưng em vẫn sẽ sống cùng anh. Anh muốn hút thì cứ hút đi. Nếu vất vả quá thì buổi sáng anh không cần chuẩn bị gì cho em hết. Em cũng quen với việc hằng ngày ăn sáng bằng ngũ cốc rồi. À cả chuyện dầu cách nữa, nó cũng chẳng có gì quan trọng cả. Tất cả là do lòng tham của em thôi. Cứ xử lý ngoại lệ^(*) đó là được.”

Chỉ vì một vấn đề tầm thường như thế mà để tin nhắn báo lỗi hằng ngày không thể hiện ra. Cậu là một nhà lập trình rất giỏi về thứ tự ưu tiên^(*) cơ mà.

“Xử lý ngoại lệ?”

“Ngay cả khi làm trái quy tắc thì vẫn sẽ luôn có cách để chương trình không còn tồn tại lỗi nào nữa.”

“Làm như thế nào?”

“Ví dụ như với Java, có một ngoại lệ phát sinh trong method thì dùng try catch... Ừm.”

Đang nói đến lúc hưng phấn nhất thì đột nhiên cậu lại bị chặn miệng. Jae Young đã áp sát về phía này từ lúc nào, môi anh ngậm lấy môi cậu rồi liên tục đẩy đưa. Trong hơi thở của anh có mùi rượu hòa quyện với mùi thuốc lá. Chẳng biết Jae Young có nghe lọt tai được lời nào hay không, lúc này đây anh chỉ đang mải mê nhắm mắt hôn cậu đến hón phách điên đảo. Sang Woo khó khăn lắm mới đẩy được anh ra.

Jae Young nhanh chóng vươn người sang khoang ghế lái. Không gian quá đỗi chật hẹp khiến anh phải khom người lại rồi

ngôi lên đùi Sang Woo. Cậu tách khỏi môi anh, bàn tay bên dưới nắm chặt lấy những ngón tay đang cởi bỏ thắt lưng của mình.

“Dùng thân thể để giải quyết mâu thuẫn về mặt cảm xúc sẽ không xảy ra vấn đề gì đấy chứ?”

“Tuyệt đối không có vấn đề.”

Jae Young đáp gọn lỏn một câu rồi hôn xuống gáy cậu. Anh nhẹ nhàng hút lấy da thịt bên dưới. Sang Woo chật vật lên tiếng trước khi lý trí bay về nơi xa lắm:

“Quy tắc 32, 33...”

“Tạm ngừng.”

“Sao cơ?”

Anh ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào cậu. Đôi mắt đã đánh mất đi tiêu cự ấy mang theo cảm giác vừa ngoan cố lại vừa nguy hiểm.

“Em bảo anh hãy yêu em còn gì. Chuyện anh yêu em thì có liên quan gì tới thời gian địa điểm chứ?”

Sang Woo có linh cảm rằng hôm nay mình sẽ phải chịu thua trước anh, dù vậy cậu vẫn cố bình tĩnh phân bua:

“Ngày mai anh còn phải đi làm đấy. Với cả quy tắc này đã được thống nhất sau khi xe của anh phải thay đệm ghế còn gì.”

“Thì sao? Anh không thích.”

“Em biết rồi. Trước tiên anh cứ vé lại chỗ củ ải.”

Nói xong cậu mới đẩy lồng ngực của Jae Young ra xa, chỉ có điều anh cứ ôm chặt lấy cậu, dù có làm gì cũng không chịu nhúc nhích.

“Anh sang ghé bên kia đi. Em sẽ dùng miệng.”

Sang Woo bực bội tuyên bố. Đôi mắt của Jae Young lập tức tròn xoe.

Ba tháng trước cậu đã từng lao vào làm cho anh mà chẳng biết sợ là gì, sau đó còn khiến cho khoe miệng của mình bị rách cả luôn. Từ đó đến nay đây là lần đầu tiên Sang Woo quyết định làm lại loại chuyện này. Cậu đã luyện tập rất nhiều lần, nhưng đến khi thực hành thì vẫn hóa còng cốc. Hiện tại Jae Young

đang ngoan cô muôn làm ngay ở đây cho bằng được, cậu cũng chỉ còn có cách này để mọi chuyện kết thúc gọn ghẽ mà thôi.

Anh ngoan ngoan ngồi lại trên ghế phụ lái. Sang Woo leo sang đó, nhẹ nhàng kéo chiếc quần bò màu xám của anh xuống bắp đùi. Trong bóng tối nhập nhoạng, phần đô lót đang hiện ra trước mắt cậu đã bị ướt đến rõ ràng. Sau khi hít vào một hơi thật sâu thì cậu mới cởi bỏ lớp vải mỏng tang ấy xuống, “thứ bên trong” với kích cỡ cực đại ngay lập tức nảy ra đập vào bụng người ngồi trên.

‘Tại sao hôm nay lại to hơn mọi khi nhỉ.’

Sang Woo khuyu gối quỳ xuống trong tâm trạng bất an lo lắng. Khuỷu tay cậu đặt lên đầu gối anh, buông phổi cố gắng hít thở thật sâu. Chỉ cần hơi ghéech đầu lên thôi là có thể nhìn thấy đôi mắt khép hờ giống hệt bộ dạng một kẻ điên của Jae Young lúc này. Bàn tay anh xoa xoa đầu cậu, động tác chẳng hề có chút nhẹ nhàng nào.

“Em chỉ làm đúng một lần thôi rồi chúng ta lên nhà... Ừm!”

‘VẬY RA HÔM NAY LÀ CHẾ ĐỘ ĐẤU TÀU PHÓNG BẠT MẠNG À?’

Đôi mắt Jae Young trợn lên vì dục vọng thống trị. Cùng với đó hành động của anh cũng dần trở nên thô bạo hơn, cậu không thể nói thêm được một lời nào nữa. Ngoài chế độ hiện tại ra thì anh còn có Chế độ Bạn trai dịu dàng, Chế độ Vận động viên chuyên tâm vào quan hệ, Chế độ Diễn viên phim người lớn liên tục phun ra những lời mờ ám, Chế độ Đứa trẻ nghịch ngợm không ngừng bông đùa, Chế độ Trẻ con quấy khóc, Chế độ Kẻ lười biếng đến một ngón tay cũng chẳng buồn nhúc nhích mà chỉ ra lệnh cho cậu. Thỉnh thoảng Sang Woo có cảm giác như mình đang hẹn hò với cả đồng người chứ không phải chỉ với một người.

Trong lúc đó Jae Young vẫn cứ mãi miết ấn gáy cậu di chuyển ra vào. Cậu rất muốn lên tiếng cảnh báo anh rằng làm chuyện gì cũng phải có giới hạn thôi, nhưng đến mái tóc của cậu còn bị anh lôi kéo thì nói năng kiểu gì được. Chẳng còn cách nào khác, Sang Woo đành phải bắt đầu chuyển động cái đầu của mình.

“A, a... Sang Woo à.”

Đó ai trả lời được với cái miệng bị nhồi đầy như cậu bây giờ. Jae Young đang nắm tóc cậu di chuyển với động tác ngày càng thô bạo hơn. Sang Woo vô thức nhếch cằm lên, ánh mắt hai người lập tức giao nhau. Vì còn đang chuyên chú nên cậu đã cụp mắt xuống ngay, anh thấy vậy thì nắm tóc cậu kéo lên lần nữa. Hình như người này đang muốn cậu nhìn anh thì phải.

Cuối cùng Sang Woo đành phải nhìn sâu vào mắt anh. Khi cậu di chuyển xuống thì Jae Young ấn đầu cậu, khi cậu di chuyển lên thì bàn tay anh sẽ kéo tóc cậu. Tốc độ ban đầu của cả hai là tương đương nhau, nhưng càng về sau động tác trên bàn tay anh lại càng trở nên hấp tấp. Sang Woo ngoan ngoãn tuân theo chỉ thị đó mà đẩy nhanh tốc độ di chuyển. Đột nhiên cậu nhả ra loại chuyên này đã từng khiến miệng mình bị thương ra sao, hai cánh môi lập tức bặm chặt hơn nữa.

“A ưm... Học, học. A...”

Thật lòng mà nói, Sang Woo đang không ở trong hoàn cảnh để có thể làm thỏa mãn cho người khác. Thanh âm rền rĩ của Jae Young liên tục vang vọng bên tai, thứ bướng bỉnh của cậu đã phản ứng như muốn nồ tung. Cậu khao khát muốn chạm vào nó để giải phóng tất cả. Nhưng một tay chống đỡ bên dưới, một tay bám vào bắp đùi người phía trên rõ ràng là chuyện cậu không làm nổi.

Chẳng biết là bao lâu sau, Jae Young cuối cùng cũng chịu ngừng lại, bàn tay của anh đột ngột vòng qua nách rồi kéo cả cơ thể cậu lên trên. Ánh mắt hai người chạm nhau trong khoảnh khắc. Với đôi con ngươi đang xoay tròn trong xúc cảm mãnh liệt được che giấu bên dưới mí mắt, Jae Young vội vàng nuốt lấy cánh môi cậu.

Đầu lưỡi hai người lập tức quần lấy nhau. Jae Young ôm chặt như thể sợ cậu sẽ trốn đi đâu mất không bằng. Bàn tay anh gấp gáp mân mê trên cả gáy và eo của cậu. Sang Woo có thể đọc ra được tình cảm rõ ràng còn hơn một trăm lời nói từ trong hành động của anh.

Đôi môi của Jae Young đột ngột tách rời, anh xoay đầu nhìn sang hướng khác. Cánh tay anh vươn tới mở hộp đựng trên xe. Sau khi quăng xuống ghế bên cạnh kính râm cùng vài ba đĩa nhạc, cuối cùng bao cao su cùng gel bôi trơn bị giấu tít bên dưới cũng hiện ra.

“... Em đã quyết định không ‘làm’ trên xe từ tận hồi nào rồi, sao anh vẫn còn chưa dọn dẹp nó?”

“Vì anh biết ngày này rồi cùng sẽ tới.”

Jae Young hôn xuống cổ cậu rồi lại đưa nụ hôn về phía cánh môi. Bên tai cậu vang lên lời thì thầm rất khẽ:

“Sao vậy, hay là anh dừng lại? Chúng ta sẽ về nhà rồi ai ngủ phòng này giống như trong quy tắc?”

“Ban này em đã nói rồi mà.”

“Xử lý ngoại lệ?”

“Vâng ạ.”

Họ quần lấy nhau, cậu ôm anh ngày càng chặt hơn.

“Anh hết giận chưa?”

“Anh đâu có giận.”

“Nói dối.”

Anh im lặng nhòm người dậy rồi đặt cậu nằm xuống ghế. Chiếc ghế ngã về phía sau, Jae Young vừa ôm lấy lưng cậu vừa không ngừng hôn xuống vùng cổ. Chân trái của Sang Woo bị nâng lên vắt qua cánh tay anh. Nhịp điệu chuyển động dần gia tăng, âm thanh dần trở nên mãnh liệt đến mức khiến cho toàn bộ cơ thể nóng ran. Jae Young làm như muốn thô bạo ăn tươi nuốt sống cậu ngay lập tức, nhưng bên dưới lại chỉ đơn thuần chạm nhẹ ngón tay mà không hề làm thêm gì hết.

‘Anh ấy bị làm sao thế?’

Rõ ràng là đang gấp muốn chết mà sao đợi mãi vẫn chỉ thấy Jae Young tác phong chậm chạp vậy? Chưa hết, anh còn cố tình ấn vào mấy vị trí không đúng nữa cơ. Sang Woo hé đôi mắt nhắm nghiền của mình ra, điểm nhìn của hai người một lần nữa

giao nhau. Đôi mắt hơi rử xuống của Jae Young lúc này đây đang lấp lánh nét tinh nghịch và bông đùa.

“Sang Woo à, em bực mình vụ dấu cách lắm sao?”

“... Một chút?”

“Đó? Thỉnh thoảng không thêm dấu cách cũng được mà đúng không?”

“Ừm. A, dừng lại...”

“Em nói gì cơ?”

“Đừng có đùa nữa. Dừng... nhẹ nhàng... lại...”

“Em phải sử dụng ngữ pháp cho đúng vào chứ.”

“Thiệt tình, rõ ràng biết thừa rồi mà sao còn như thế?”

“Sang Woo à, ngữ pháp đâu? Chủ ngữ, tân ngữ, vị ngữ.”

“Khốn kiếp...”

Một khi đã bắt đầu cợt nhả là Jang Jae Young sẽ không bao giờ có điểm dừng. Trong những tình huống thế này, ngoan ngoãn nhanh chóng làm theo mọi điều anh muốn mới là thượng sách. Sang Woo nhắm chặt mắt lại rồi nói:

“Làm ơn hãy...”

Vào - trong - em - đi. Đây là mệnh đề mà anh đã dạy cậu hồi tháng trước. Cậu vừa dứt lời là Jae Young đã phá lên cười.

“Cái gì vậy, em là robot đấy à?”

“...”

Làm cũng không được, không làm cũng không xong. Sang Woo bực bội trợn mắt nhìn người bên trên. Jae Young vừa cười vừa thì thầm nói:

“Tuân lệnh.”

Nói xong, anh liền lập tức đẩy vào. Tiếng rên rỉ của Sang Woo như vỡ òa.

“A, hức!”

Jae Young nhìn thẳng vào mắt cậu rồi chậm chậm thực hiện công cuộc sáp nhập. Nhưng đó lại không phải một hành động

quan tâm. Anh vừa đùa cợt lại vừa mơn man day dứt. Sang Woo níu cổ anh xuống, vằng trán hai người chạm vào nhau:

“Anh có làm tử tế không thì bảo?”

“Chúng ta đang cãi nhau mà, em quên rồi sao?”

“Chính móm anh nói là không giận còn gì... A, a! Đồ thù dai...”

“Thù dai?”

“Anh bảo em phải nói cái gì theo đúng ngữ pháp đây... ừm hức!”

“Em đã nói rất tốt rồi. Nhưng giải thích cho anh ‘thù dai’ nghĩa là sao đi?”

“Anh quá đáng... Hức!”

Jae Young lại hành động mạnh bạo hơn mà không có bất cứ lời cảnh báo nào. Đầu óc cậu trở nên trắng xóa, hai mắt vô thức nhắm nghiền.

“Này, mở mắt ra.”

Sang Woo lắc đầu nguây nguậy.

“Vậy là không nghe lời rồi.”

“Sang Woo à.”

“Ha... hức...”

“Em trả lời... đi chứ?”

Cậu cũng muốn trả lời lắm chứ bộ, nhưng mỗi lần cố gắng mở miệng nói chuyện thì lại bị anh xuyên thẳng vào, thế thì làm sao có thể lên tiếng được nữa. Sang Woo định hôn anh nhưng Jae Young lại không cho phép, đầu anh tránh sang một bên.

‘Đúng là cái đồ quá đáng.’

“Nếu anh không thể làm cho tử tế thì nằm xuống đi, để em làm cho.”

Sang Woo đang định nhòm người dậy thì bả vai đã bị một lực ấn xuống. Đôi con ngươi ẩn sau mí mắt khép chặt của cậu bắt đầu di chuyển sang hai bên. Tâm trạng bức bối bị Sang Woo ném ra sau đầu, cánh tay cậu chỉ biết vòng qua ôm lấy cổ đối phương.

Thê nhưng giờ mà phát ra tiếng rên rỉ nào thì tổn thương lòng tự trọng lắm, cậu phải cố nhẫn nhịn cho bằng được.

“Em đừng cắn vào đôi môi xinh đẹp của mình.”

Jae Young làm như không thể nhìn nổi bộ dạng đó mà nhét ngón tay mình vào miệng cậu. Sang Woo cũng đã từ bỏ luôn chuyện phản kháng. Cậu để mặc cho âm thanh rên rỉ của mình vang vọng khắp nơi, cả cơ thể phó mặc cho người phía trên.

“Sang... Woo à.”

“Ha... A... Hức... A!”

“Trả lời.”

“Ừ... ừm... Hộc! ừm!”

“Trả lời... ừm.... Em không trả lời anh à?”

Sang Woo điên cuồng lắc đầu. Trước mắt cậu lúc này toàn là thứ ánh sáng vô cùng lấp lánh.

‘Chết tiệt, cảm giác tuyệt quá.’

Câu chửi thề này cậu không hề nói khỏi miệng mà chỉ lẩm bẩm trong đầu. Từ sau khi phát hiện ra mình có cái tật chỉ cần uống rượu hay làm tình là liền chửi thề, thì Sang Woo đã nỗ lực không ngừng để loại bỏ thói quen này.

“Phát điên lên mất...”

Ngược lại thì bạn trai của cậu có vẻ như chẳng buồn khắc chế chút nào. Sang Woo mút mát đôi môi mà mình đã nhắm vào ban nãy. Chẳng mấy chốc mà lưng Sang Woo đã ướt đầm mồ hôi. Mà đầu chỉ có lưng, tất cả những vùng da thịt tiếp xúc với Jae Young đều đã trở nên nóng rực.

“Sang Woo à, anh...”

Jae Young lên tiếng giữa từng nhịp thở nặng nề. Khi anh ngẩng đầu lên là từng giọt mồ hôi liền rơi tí tách xuống môi cậu.

“Em có biết tại sao... ừm... mỗi lần làm điều này với em... là anh lại phát điên lên không?... Hộc!”

‘Bị nghiện rồi chủ sao. Anh nên đến bệnh viện kiểm tra thử xem.’

Vì những thanh âm rên rỉ của bản thân mà cậu nói kia đã bị chôn vùi vĩnh viễn. Jae Young bóp má mạnh đến phát đau để bắt

cậu nhìn về phía mình.

“Cái bộ dạng khổ sở này của em... không nhìn bây giờ thì khi nào anh mới được nhìn.”

“Đồ... ngốc.”

Anh phì cười nhỏm người dậy. Ngay từ lúc bắt đầu, gương mặt và cơ thể Jae Young đã vui vẻ chơi đùa theo hai cách khác nhau. Biểu cảm thì yêu thương trìu mến, nhưng động tác lại tàn bạo không thương tiếc. Sang Woo cũng muốn cười với anh lắm chứ, nhưng ngoài tiếng khóc nỉ non ra thì cậu không thể phát ra được âm thanh nào khác.

“Anh, làm ơn chậm thôi...”

“Ngữ pháp đâu, Sang Woo à.”

“Chết tiệt... em nói, sai...”

“Ơ, mình à... em chửi bậy kìa.”

Sang Woo còn nghe thấy anh làu bàu mình đã vi phạm quy tắc số 17, nhưng vì còn đang rên rỉ nên cậu không thể trả lời được.

Ngày hôm đó ở trong xe ô tô, Sang Woo đã phải chịu đựng sự dằn vặt không ngừng chỉ vì cái tội đụng chạm sai chuyện với Jae Young. Nhưng cũng nhờ vậy mà có một điều đã khắc sâu trong tâm trí cậu. Đó là với những vấn đề nhỏ nhất, nếu không thể đòi hỏi thành công thì cứ tiên hành xử lý ngoại lệ là xong.

* * *

“A, mệt chết mất. Anh cảm giác như mình vừa chơi xong ba trận bóng rổ.”

Lúc hai người ra khỏi xe ô tô đã là 1 giờ sáng. Và đúng như dự đoán, đệm xe đã biến thành một mớ hỗn độn đến mức không nỡ nhìn thẳng. Jae Young chỉ đáp gọn lỏn “Anh biết rồi, để anh dọn” rồi dùng giấy ăn lau qua quýt cho có. Chân Sang Woo không ngừng run rẩy, giờ đến bước đi bình thường thôi cũng còn khó khăn. Jae Young năn nỉ để được công cậu vẽ nhà, nhưng

lúc đưa lưng tới thì lại chỉ nhận được một câu “Không cần đâu” với biểu cảm hoảng loạn từ Sang Woo.

“Đáng lo thật đấy.”

“Này, em đừng có lo. Thể lực như vậy thì sao có thể ngày nào cũng ‘làm’.”

“... Không. Em đang nghĩ đến kỳ nghỉ mà.”

Ở trong thang máy, Jae Young nói chuyện với vẻ dửng dưng như không, nhưng Sang Woo thì ngược lại, cậu đang vô cùng lo lắng về việc nhịp sống thường ngày sẽ bị đập đổ. Cậu đang là sinh viên còn 24 tín chỉ nữa phải hoàn thành, anh thì lại là nhân viên mới ở De:ex. Nếu Jae Young mà ngấm ra quy tắc số 32, 33 đã bị hủy bỏ thì đêm nào cũng sẽ xảy ra chuyện như ngày hôm nay cho mà xem.

“Ngày nào cũng giống như ngày hôm nay thì tốt biết mấy.”

Anh tự lẩm bẩm bằng chất giọng mông lung của mình rồi ôm chầm lấy cậu từ phía sau. Tất cả sức nặng của anh dồn lên người Sang Woo, cậu đi về hướng cửa nhà mà trên lưng như thể đang công theo một con gấu. Vừa mở khóa vào trong, Sang Woo lập tức nắm bắt thứ tự ưu tiên.

“Đầu tiên, anh phải đi uống nước ép cà rốt, sau đó thì tắm rửa sạch sẽ. Nếu không làm xong những việc đó thì đừng hòng bước chân vào phòng ngủ của em.”

Sang Woo hoàn toàn ngó lơ trước đồng aegyo “Mình à, hôm nay bla bla bla” của Jae Young. Cậu lấy cốc thủy tinh đựng đầy nước ép từ trong tủ lạnh ra rồi đưa đến trước mặt anh. Đôi mắt chứa đầy sự tủi thân của Jae Young nhìn nó chằm chằm hỏi lâu, mãi một lúc sau anh mới chịu giật lấy chiếc cốc từ trên tay cậu.

Sau khi tháo lớp màng bọc thực phẩm ra rồi vứt nó xuống nền nhà, Jae Young nhắm chặt cả hai mắt lại và ngửa cổ lên uống, ừng ực, ừng ực, ừng ực. Mỗi khi một ngụm chất lỏng được nuốt xuống là yết hầu của anh lại nhấp nhô. Nốc hết 500ml trong một hơi xong, anh liền đặt chiếc cốc xuống mặt bàn.

“Hộc, hộc.”

“Anh giỏi lắm.”

“Là vì em đã phải vất vả làm ra nén anh mới uông thôi đây.”

“Sao cơ?”

“Từ giờ em đừng làm món này nữa. Anh thật sự rất ghét nó.”

“Nhưng mà chứng khô mắt của anh...”

“Xử lý ngoại lệ.”

Sang Woo thật sự cặn lời luôn. Jae Young đã không bỏ qua vù khí mà cậu cho anh để có thể tùy ý muốn làm gì thì làm. Nghĩ đến chuyện mình còn có thể bắt anh uống vitamin A và trà câu kỳ tử, cậu mới chịu đáp lại một câu “Vâng ạ”.

Jae Young lấy ra một cây bút dầu màu đỏ từ trong ống đựng rồi tiến về phía bảng quy tắc 33 điều được dán trên tường. Anh gạch lên quy tắc số 32 và 33 như thể có thù hận gì với chúng, sau đó lại còn cầu thả viết thêm những con chữ to đùng nguệch ngoạc.

Xong xuôi, anh khoanh tay đứng nhìn bảng quy tắc vừa bị mình phá hoại với biểu cảm vô cùng tự mãn.

“Giỏi lắm, anh quá giỏi luôn”

Sang Woo thầm mỉa mai trong lòng, nhưng tay vẫn đưa đồ lót cho anh. (Người này không bao giờ chịu mặc đồ ngủ, mà chỉ toàn mặc đồ lót.)

“Anh đi tắm đi.”

“Anh tắm trước hả?”

“Vâng ạ.”

Jae Young duỗi tay về phía trần nhà, sau đó vươn vai một cái thật sảng khoái. Vừa há miệng ra ngáp, anh vừa cởi sạch quần áo vứt xuống trước cửa phòng tắm. Sang Woo nhìn theo bóng lưng anh, suy nghĩ trong đầu bỗng dưng thay đổi. Cậu bước lại gần và ôm lấy anh từ phía sau. Jae Young xoay đầu nhìn cậu với biểu cảm nhân nhó.

“Em quy định mỗi lần đi tắm thì chỉ được đi từng người một thôi mà?”

“Xử lý ngoại lệ.”

Jae Young phá lên cười rồi kéo cậu vào bên trong phòng tắm.
Cánh cửa ngay lập tức đóng sầm lại.

Ngoại truyện 02

Propose 5.0

Chỉ còn hai tháng nữa thôi là sẽ đến ngày xuất ngoại. Sang Woo bận túi bụi trong đồng công việc như chuẩn bị hành lý, lên kế hoạch cho chuyến du lịch, bán xe ô tô... Thế nhưng vẫn có một chuyện quan trọng với cậu hơn tất cả.

[Tôi: Anh tan làm chưa a?] 18:55

[♥Jang Jae Young♥: 7phútnữaanhsẽvềđếnnhà] 18:57

[♥ Jang Jae Young ♥ :
Emmuốnanhmuagìđóvvềăn, haychúngtarangoàỉăn?] 18:57

[Tôi: Anh đừng mua gì hết.] 18:58

Sang Woo đặt điện thoại vào giá đỡ trên ô tô rồi yên lặng hít thở thật sâu. Vì ngày hôm nay mà cậu đã diễn tập không biết bao nhiêu lần, nhằm đi nhằm lại trong đầu đến cả trăm lần, vậy mà bản thân vẫn chẳng thể nào hết run.

‘Hôm nay chính là ngày quan trọng nhất của cuộc đời mình. Tuyệt đối không được phép thất bại.’

Cậu lẩm bẩm trong lòng xong thì bắt đầu kiểm tra kỹ càng lại thứ tự công việc. Kế hoạch này đúng là vô cùng hoàn hảo. Vừa tràn ngập sự lãng mạn, lại còn được thiết kế để cảm xúc ngày một thăng hoa đến đỉnh cao nhất. Sau khi tiến hành mọi việc xong xuôi, cậu sẽ đưa ra một “đề nghị” mà Jae Young không thể nào từ chối. Làm gì có lý do để từ chối cơ chứ. Sang Woo ngồi tưởng tượng ra dáng vẻ nước mắt rầm rớt gật đầu đồng ý của anh mà bên dưới buồng bình không yên.

‘Không thể để dự vọng phá hỏng một ngày quan trọng như hôm nay.’

Sang Woo vội vàng bật radio lên rồi vặn đến tần số của chương trình Phật Giáo. Giọng đọc kinh Phật chậm rãi đều đều khiến tâm trí cậu trở nên tập trung hơn. Đúng lúc đó, một khung cửa hậu vô cùng quen mắt bỗng lướt qua chiếc xe cậu đang ngồi. Sau khi nó đỗ vào vị trí quy định thì âm thanh động cơ cũng dứt.

Người con trai mà cậu chờ đợi bấy lâu cuối cùng cũng xuống xe. Mái tóc nuôi suốt năm tháng vừa qua được buộc gọn gàng sau gáy, trên tai anh là ba chiếc khuyên xỏ. Nhìn thì không giống những phong thái của Jae Young vẫn toát ra khí chất của một nhân viên văn phòng đoan chính. Bởi vì công ty anh toàn là dân thiết kế nên chế độ tự do trang phục được áp dụng rất tích cực. Sau khi Sang Woo đích thân ghé thăm trụ sở công ty, rốt cuộc cậu cũng chịu tin Jae Young là một người thuộc trường phái nhân viên điềm đạm như lời anh nói.

Sau khi đóng sầm cửa xe, anh liền tháo kính ra và đút vào áo khoác ngoài. Bên dưới áo jumper đỏ rực là chiếc quần màu đen che đi đôi chân dài đang vội vàng di chuyển. Đột nhiên anh rút điện thoại ra để gọi cho ai đó. Trong túi Sang Woo lập tức có tiếng rung. Jae Young có thói quen mỗi khi về đến nhà là sẽ gọi điện cho cậu.

“Alô.”

“Hôm nay anh vừa xin Giám đốc là tháng Mười hai này sẽ nghỉ việc rồi.”

“Người ta bảo gì?”

“Còn bảo gì được nữa. Anh đã phải nghe chửi thề đó.”

“Có đến mức phải trình báo lên Bộ Lao động không?”

“Không đến mức đó. Nhưng mà đã phải cùng nhau hút thuốc nói chuyện mất khoảng một tiếng đồng hồ. Còn nói là năm sau sẽ cho anh làm vụ hợp tác với Keyring.”

“Không được làm cái đó cũng hơi tiếc anh nhỉ.”

“Ừ, đúng vậy. Vụ đó cũng khá thú vị.”

“Em hiểu tâm trạng tiếc nuối khi mất đi một nhân viên có năng lực, nhưng nếu lần sau còn muốn chửi anh tiếp thì bảo họ

gọi điện cho em.”

Jae Young ngày càng đến gần chỗ này, cậu có thể nhìn thấy gương mặt tươi cười của anh qua một lớp ô kính trên xe.

“Trò chuyện kết thúc. Hôm nay chúng ta ăn gì thế? Hye Jeong bảo là trong khu nhà cô ấy có một nhà hàng Trung Quốc mở được bốn mươi năm rồi, ngon kinh hồn luôn. Bọn mình đi ăn mì tương đen nhé?”

Đúng lúc đó Jae Young đi lướt qua chiếc xe Sang Woo đang ngồi, cậu ngay lập tức mở cửa bước xuống.

“Anh Jae Young, ở đây ạ.”

Sang Woo gọi với anh xong thì cũng tắt điện thoại đi. Jae Young ngoảnh đầu về phía sau, nụ cười đang nở trên môi anh thoáng biến mất. Sau khi nhìn thấy bộ quần áo cậu đang mặc trên người cùng với chiếc xe mui kín đen sì thì miệng anh thật sự há hốc ra luôn, điện thoại đang ở trên tay cũng buông thõng xuống bắp đùi.

“Em đi đâu thế? Chiếc xe Benz này là sao?”

“Anh lên xe đi. Em có một nơi muốn đến cùng anh.”

Cậu vốn nghĩ mình trả lời như vậy nghe phải ngầu lắm, nhưng trên môi bạn trai cậu lại hiện ra nét cười bông đùa.

“À, là hôm nay hả? Em phải nói trước với anh chứ.”

“... Anh biết gì rồi ạ?”

“Đợi anh trong xe. Để anh tắm rửa thay quần áo rồi sẽ xuống luôn.”

Thấy Jae Young lại xoay người về nhà, Sang Woo nắm ngay lấy cổ tay anh.

“Không được. Anh không được về nhà bây giờ.”

“Tại sao?”

“Em không thể nói. Tóm lại anh mau lên xe đi.”

Jae Young nhăn nhó nhìn chằm chằm đôi giày thể thao trên chân mình.

“Vậy em về nhà lấy cho anh cái áo trench coat với đôi boot worker đi.”

Anh nhờ vả cậu xong liền biên mật về phía ghế phụ lái.

‘Chuyện này không có trong kế hoạch.’

Sang Woo bắt an chạy vào nhà. Cậu cố gắng để không giẫm chân vào bất cứ thứ gì bên trong, lấy xong áo khoác và giày cho Jae Young cậu liền quay trở lại xe luôn. Sau khi ngồi ngay ngắn chuẩn bị khởi động xe thì dừng khí của cậu mới quay trở lại một tẹo. Tuy cũng có hơi lo lắng nhưng vẫn còn nhiều thời gian mà, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì bị phá hỏng đâu.

Jae Young vừa thay giày vừa quay sang quan sát sườn mặt của cậu một cách chăm chú.

“Sao anh lại nhìn em như vậy?”

“... Ờ.”

“Có vấn đề gì ạ?”

Sang Woo vừa xoay đầu là người bên cạnh đã bổ nhào đến. Anh hôn cậu tới tấp không ngừng, bàn tay thì luồn vào bên trong áo vest rồi dò dẫm trên eo thon. Cậu còn định bảo anh mau tránh ra, nhưng khuôn miệng vừa hé là Jae Young đã ngay lập tức đưa lưỡi vào trong.

“Anh, khoan đã...”

“Mình à, bây giờ em đang cực kỳ quyến rũ luôn.”

Lời thì thầm của anh khiến toàn bộ cơ thể cậu nóng ran. Sang Woo quên luôn cả ý định từ chối, đôi môi cậu mở ra trong vô thức. Cả hai hôn nhau đến trời đất điên đảo, bàn tay của Jae Young càn quét bên trong quần cậu.

“A, anh làm gì thế. Đồ cầm thú...”

Anh giả điếc trước câu nói đó rồi tiếp tục áp sát vào cơ thể cậu, nụ hôn của hai người cũng ngày càng nóng bỏng. Sang Woo hoa mắt chóng mặt trong khoái cảm dâng trào, phải đến tận khi Jae Young lấy bao cao su từ trong ví ra thì cậu mới tỉnh táo trở lại.

“... Khoan đã.”

“Quan hệ là chuyện có thể làm vào bất cứ ngày nào, nhưng riêng hôm nay thì không được. Sự kích động trong một khoảnh

khắc sẽ phá hỏng tất cả mọi chuyện mất. Sang Woo phát huy khả năng nhẫn nại ở cảnh giới siêu nhân để gỡ bàn tay trên người mình xuống, sau đó thì dùng đầu gối đẩy lồng ngực anh ra xa. Nhưng Jae Young vẫn cứ bám dính lấy cậu. Cậu đã phải ôm gò má của đồng chí người yêu này rồi thì thầm xoa dịu:

“Bây giờ không được. Anh cố nhịn một chút xíu nữa thôi.”

“Chút xíu là bao lâu?”

“2 tiếng 52 phút.”

“Sao anh có thể chịu đựng được những 3 tiếng đồng hồ?”

“Anh cố đi mà. Em cũng khác gì anh đâu.”

Jae Young trưng ra bản mặt sững sủa lâu bầu quay trở lại chỗ ngồi. Phải đến lúc này Sang Woo mới an tâm thở phào ra một hơi, cậu nhét áo sơ mi trở lại trong quần dài rồi vuốt thẳng những chỗ bị nhăn.

‘Không sao cả, mọi chuyện vẫn ổn. Hãy bắt đầu với một tâm thế mới nào.’

Sang Woo lăm bắm trong lòng, bàn tay đặt lên vô lăng. Thứ cảm xúc bất an mà cậu chưa một lần biết đến đang bắt đầu xâm chiếm mọi góc ngách, chỉ là cậu vẫn cứ cố gắng lờ nó đi bằng chuỗi hành động gạt cần số và đạp chân ga mà thôi. Nhưng khi vừa quay đầu để kiểm tra phía sau xe thì điểm nhìn của cậu và Jae Young lại chạm nhau. Ánh mắt của người này nhìn vẫn biến thái như cũ.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Khách sạn Hillstate.”

“Ái chà, quyết tâm thật đấy. Vậy anh và em sẽ ngủ lại một đêm ở đó hả?”

“Không ạ, ăn tối xong thì về nhà luôn.”

“Vậy trước khi ăn chúng ta thuê một phòng đi.”

“Anh đừng có ăn nói linh tinh. Em có kế hoạch hết cả rồi.”

Sang Woo vô thức cảnh cáo anh với chất giọng lạnh lùng. Đến lúc tỉnh ra và định quay sang xin lỗi thì chỉ nhìn thấy nụ

cười giông như vừa gặp được chuyện gì thú vị lắm của người bên cạnh. Cậu cắn môi thầm nghĩ:

‘Hôm nay là một ngày quan trọng. Mình không được phép mất bình tĩnh.’

“Anh đừng nói mấy chuyện vô lý nữa. Em đã chuẩn bị xong hết lịch trình rồi mà.”

Tuy đôi môi đang có gắng nặn ra một nụ cười, tông giọng cũng được chỉnh về mức mềm mại nhất, nhưng hai hàm răng của Sang Woo vẫn cứ nghiến chặt vào nhau khiến cho phát âm trở nên vô cùng kỳ lạ. Jae Young dùng nắm tay che đi khuôn miệng đang cười của mình rồi trả lời:

“Được, anh biết rồi.”

“Rất - cảm - ơn - anh vì đã hợp tác.”

Đây tuyệt đối không phải là mỉa mai đâu nha, là do giọng nói của cậu nó cứ là lạ như vậy đây.

Cũng may là cho đến khi hai người tới được khách sạn, Jae Young đã không nói năng gì và cũng không bày ra bất cứ trò đùa cợt nào. Trong khi đó Sang Woo lại lo lắng đến mức hai bàn tay phát run. Giờ mà có người nào đánh cho cậu một cái thì chắc là cậu sẽ nôn luôn mất. Lúc tiến vào hầm gửi xe, Jae Young - người này giờ vẫn đang ngoan ngoãn ngồi yên - bỗng nhiên lại gọi cậu:

“Sang Woo à.”

“Vâng ạ?”

“Sao em lại cần vé xe như thế? Anh bắt đầu có phản ứng rồi đây này.”

‘Tên khốn chết tiệt...’

Anh nhìn biểu cảm trên gương mặt cậu rồi nhanh chóng bổ sung thêm một câu:

“Vào một ngày quan trọng như hôm nay mà em lại nổi giận với anh à?”

“... Sao anh biết hôm nay là một ngày quan trọng?”

“Ờ không, anh có biết gì đâu. Anh chỉ đoán bừa thôi mà.”

“Thật không?”

“Em không nói gì thì làm sao anh biết được.”

Sang Woo hít thở thật sâu và gật đầu một cái. Vì muốn dành tặng cho Jae Young một bất ngờ mà cậu đã phải kin kễ giấu giếm anh trong suốt quá trình chuẩn bị. Không đời nào anh lại biết được chuyện gì đó. Sau khi chiếc xe được đỗ một cách hoàn hảo vào vị trí, cậu vươn tay tắt máy. Người bên cạnh đã xuống xe trước với biểu cảm chờ mong, nhưng Sang Woo thì phải ngồi yên tại chỗ mất một lát để điều hòa lại nhịp thở.

Hai người đi thang máy lên tầng cao nhất của tòa nhà. Chiếc thang máy này được thiết kế các mặt xung quanh đều làm bằng kính, nhưng Jae Young lại không hề ngắm nghía cảnh vật bên ngoài, ánh mắt của anh từ đầu đến cuối đều chỉ ghim chặt vào một mình cậu.

Phía sau lưng người con trai đang đứng đút tay vào túi áo khoác là khung cảnh về đêm lấp lánh trải dài trước tầm mắt. Trong lúc đó Sang Woo lại đang khao khát muốn được sở hữu chỏm tóc đuôi gà giống hệt như của một tên du đãng kia. Cảnh tượng chẳng khác nào một bức tranh này làm cho cậu vô cùng hối hận vì đã không mang theo máy ảnh.

“Quý khách có đặt trước không ạ?”

“Có. Tôi là Chu Sang Woo.”

Hai người cùng nhau tiến vào một nhà hàng Ý đẳng cấp nằm sao. Nơi đây có thể nhìn thấy cả núi non và phong cảnh Seoul về đêm. Một nhân viên phục vụ mặc đồng phục màu đen đưa họ đến vị trí cạnh cửa sổ mà Sang Woo đã đặt vào hai mươi ngày trước.

Cậu ngồi xuống bàn ăn một cách cứng nhắc rồi trải khăn lên đầu gối. Nhân viên đưa đến cho Sang Woo một danh sách các loại rượu vang, cậu áp dụng kiến thức mà mình đã học từ trước để chọn một chai Cabernet Sauvignon phù hợp với món thịt. Sau khi nhân viên phục vụ đi khỏi, Jae Young ngói tựa lưng vào ghế với hai cánh tay khoanh trước ngực.

“Rốt cuộc là cơn gió nào đã khiến cho một tên nhóc keo kiệt bủn xỉn bỗng tiêu tiền như nước vậy?”

Tiền may một bộ Âu phục vừa vặn, tiền thuê xe ô tô, tiền bữa ăn, tiền rượu vang... cộng tổng vào thì đúng là một con số không tưởng. Nhưng đó đều là những chi phí cần thiết. Sang Woo chẳng hề cảm thấy tiếc chút nào.

“Hàng ngày em chỉ tiêu hợp lý chính là vì những lúc như bây giờ mà.”

“Nhưng em định nói gì mà phải làm đến mức này, anh tò mò chết đi được.”

Trên môi Sang Woo là một nụ cười rất nhẹ. Hóa ra khi mọi người tổ chức những sự kiện bí mật thì sẽ có cảm giác như thế này. Cậu muốn nhìn thấy dáng vẻ ngạc nhiên của Jae Young càng sớm càng tốt.

“Anh ơi, anh có thích nơi này không?”

“Ừ, thích.”

“Thật không ạ?”

Sang Woo hỏi ngược lại anh lần nữa. Một người luôn có phong thái nhân nhã như Jae Young lúc này đây lại không nhìn ra được là hài lòng hay không hài lòng. Trong thâm tâm cậu tràn ngập tiếc nuối. Vốn dĩ Sang Woo còn chờ mong khi anh nhìn thấy khung cảnh thành phố về đêm thì đôi mắt sẽ tỏa sáng lấp lánh, hay khi thưởng thức bầu không khí trong nhà hàng cao cấp thì sẽ cảm thán khôn nguôi.

“Anh...”

Jae Young kéo chiếc ghế lại gần bàn ăn. Ngọn nến lung linh giữa hai người đang phản chiếu bóng bẽnh bên trong đôi con ngươi của anh. Lòng bàn tay to lớn quen thuộc bông phủ lên mu bàn tay cậu.

“Chỉ cần có em bên cạnh thì ở đâu anh cùng thấy vui. Đến tận bây giờ em cũng phải biết rồi chứ nhỉ.”

Nói xong anh liền kéo bàn tay cậu về phía mình và đặt xuống một nụ hôn. Dáng vẻ nhân nhã như không ấy của anh khiến Sang Woo cảm thấy hơi ghét bỏ một chút.

“Em biết. Nhưng trong một ngày đặc biệt như thế này thì anh phải càng vui hơn chứ.”

“Hôm nay em đẹp quá nên những thứ khác đều không thể lọt vào mắt anh. Phải nhìn nhìn lắm anh mới giữ được dáng vẻ đứng đắn đấy.”

Sang Woo liếc nhẹ sang một bên đề quan sát hình ảnh của bản thân đang phản chiếu trên ô cửa kính. Có vẻ như bạn trai cậu rất thích bộ vest màu lam này. Quả thật là rất xứng đáng với hai tiếng đồng hồ khổ sở khi cậu bị Yoona xoay như chong chóng cùng hàng loạt các mẫu cà như “Thử cái này đi”, “Thử cái kia kia”.

Xúp và bánh mì được mang tới bàn. Sang Woo múc một thìa xúp lên ăn, nhưng vì quá lo lắng nên cậu cũng chỉ lơ mờ cảm nhận được món này rất nóng thôi chứ mồm miệng chẳng có mùi vị gì. Bàn tay cầm thìa của cậu run rẩy đến mức va chạm vào thành bát tạo ra những tiếng leng keng.

“Biểu cảm của em sao vậy? Không ngon à?”

Chỉ là một câu hỏi thăm như thường ngày thôi mà sao thanh âm lại đắm say đến thế. Sang Woo ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của đối phương. Lúc này đây Jae Young đang mỉm cười rất nhẹ, bàn tay anh cầm bánh mì chấm vào xúp, sau đó đưa lên miệng cắn. Tốc độ nhai nuốt thức ăn của anh thật sự rất chậm, đã vậy lại còn cố tình đưa lưỡi ra ngoài liếm lên cánh môi. Âm mưu của người này cũng quá rõ ràng rồi. Sang Woo đã từng nhìn lướt qua hành động đó không biết bao nhiêu lần, nhưng đến lần này thì cậu lại chẳng thể dời mắt.

“Anh đang quyến rũ em đấy à?”

“Anh chỉ đang ăn bánh mì thôi mà. Sao vậy? Gọi tình lắm đúng không?”

“Quyến rũ em lúc này là một việc tồi tệ với cả hai chúng ta đấy.”

“Ở đây là khách sạn mà. Hiện tại vẫn còn phòng đó.”

Jae Young mỉm cười liếm đầu ngón tay trở. Cảnh tượng đó khiến Sang Woo vô thức nuốt nước bọt, chỉ là cậu không hề có ý định rơi vào âm mưu rõ như ban ngày kia.

‘Sao anh ấy cứ hành xử như thế nhỉ?’

Jae Young không những không phải người đứng ở vị trí đối địch, mà còn là đối tượng cậu buộc phải thuyết phục để khiến cho tâm trạng của anh trở nên tốt đẹp hơn. Vậy mà kỳ lạ thay, lúc này đây Sang Woo lại cảm thấy anh chẳng khác nào bè lũ bất lương đang âm mưu phá nát kế hoạch của mình. Sau khi cưỡng ép bản thân rời khỏi ánh mắt người đối diện, Sang Woo thô bạo xúc một thìa xúp đưa lên miệng. Cậu đã học thuộc lòng tuyển tập 100 câu hỏi hay trước khi cầu hôn người yêu, nhưng hiện tại nó đã bay khỏi não cậu từ đời nào rồi.

“Mình à, em khó chịu vì bản thân đang có chuyện quan trọng muốn nói mà anh cứ phá bình em đúng không?”

“Anh cũng hiểu rõ quá nhỉ. Đã hiểu rồi thì đừng có làm như vậy nữa.”

“Ừ không làm nữa. Em nhìn vào mắt anh đi.”

Sang Woo ngẩng đầu lên, ánh mắt của hai người lập tức giao nhau. Khóe mắt của cậu tràn ngập nghi ngờ, nhưng Jae Young ở phía đối diện lại trưng ra biểu cảm ngây thơ vô tội nhất trên đời. Sự cảnh giác trong lòng cậu cũng dần dần tan biến theo.

‘Sao mình có thể nổi giận với anh ấy vào một ngày như hôm nay được chứ.’

Với cả Jae Young rốt cuộc đã làm sai ở đâu? Ở ngoại hình quá đối quỵên rũ kia sao? Hay là vì dáng vẻ ăn uống của anh quá mức gợi tình? Sang Woo âm thầm biện hộ cho người yêu của mình. Sau khi hít thở một hơi thật sâu, cậu mới nhớ ra một câu nói mà bản thân đã từng học thuộc.

“Anh Jae Young, hôm nay em có một đề nghị vô cùng quan trọng muốn nói với anh, trước đó anh hãy lắng nghe cho kĩ nhé.”

“Ừ, anh biết rồi.”

“Nếu anh có một chỗ dựa khi cuộc sống đang khó khăn thì sẽ như thế nào?”

Sang Woo nhìn sâu vào mắt anh rồi nói. Thế mà sau khi nhận được ánh mắt chứa chan không biết bao nhiêu sự chân thành ấy, thì cái người đang uống rượu vang kia lại bỗng nhiên ho sặc sụa.

Jae Young đặt ly rượu xuống, nhìn cậu chăm chú, cuối cùng dùng ánh mắt chứa chan tình cảm sâu đậm của mình để đáp lời cậu:

“Ừm, anh nghĩ là mình sẽ vô cùng an tâm. Một chàng trai thường xuyên bất an giống như anh nhất định phải có một người đồng hành tốt bên cạnh.”

Một câu trả lời hoàn hảo đến không thể bắt bẻ. Chỉ là ánh mắt lấp lánh tràn ngập ham muốn của anh không hiểu sao lại mang đến cảm giác cực kỳ đáng ngờ. Tuy trong lòng thắc mắc là thế, nhưng Sang Woo vẫn tiếp tục với câu hỏi thứ hai.

“Nếu hai người sống cùng nhau một đời thì cần những điều kiện cần thiết gì?”

“Tình yêu. Không có gì quan trọng hơn tình yêu hết.”

Giọng điệu của Jae Young nồng nhiệt hết như đang đọc lời thoại trong mấy vở kịch. Ánh mắt anh vẫn ghim thẳng về phía cậu.

“Dĩ nhiên chúng ta cũng cần sự thấu hiểu nữa. Ngay cả khi có những chuyện không hợp nhau...”

Đang nói giữa chừng thì ánh mắt điềm tĩnh đến mầu mực của anh dần dần thay đổi. Jae Young là một người có dáng vẻ bên ngoài nhìn rất thông minh, nhưng chỉ trong có vài giây này, anh lại mỉm cười hết như một tên ngốc. Ánh mắt anh trở nên vô định, nụ cười cũng thoáng hiện trên khóe môi.

“Thì cũng phải... quan tâm chăm sóc... và nỗ lực hòa hợp...”

Sang Woo dần cảm thấy một dự cảm không lành.

“Anh ời?”

“...”

“Này, Jang Jae Young.”

Sao thế?”

“Anh mau tỉnh táo lại đi. Câu hỏi tiếp theo. Tại sao anh lại yêu em?”

“Ờm. Vì em quyến rũ chết đi được.”

“...”

Món chính được mang ra khiến cho Sang Woo không còn thời gian đầu mà tức giận. Đây là món ăn nổi tiếng nhất của nhà hàng này, nhưng cậu lại nhai nuốt mà chẳng biết thức ăn đang vào bằng đường mũi hay đường miệng. Đáng lẽ ra vào tầm này bầu không khí phải đang cực kỳ lãng mạn, sau khi Jae Young nghe được lời “đề nghị” từ cậu thì cảm xúc phải thăng hoa đến độ khiến cho nước mắt trào ra khỏi khóe mi. Nhưng nhìn cái bộ dạng của anh lúc này thì rõ ràng có một thứ khác đang trào ra chứ nào phải nước mắt.

‘Sự kiện chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa. Mình nhất định phải thay đổi được bầu không khí này.’

Sang Woo ăn nốt miếng thịt bò trên đĩa rồi đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

“Em vào nhà vệ sinh một lát.”

Sau khi dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất của mình để nói ra câu này, Sang Woo liền rời khỏi khu vực ăn uống.

Cậu đứng rửa tay bằng nước lạnh trong phòng tắm của nhà hàng, sự tỉnh táo cuối cùng cũng chịu quay trở lại. Sau một hồi nhìn ngắm bản thân trong gương xem dáng vẻ bên ngoài của mình có ổn hay không, Sang Woo bắt đầu ngẫm nghĩ lại toàn bộ sự kiện hôm nay từ giây phút đầu tiên cho đến thời điểm hiện tại. Mặc dù mọi chuyện trôi qua không giống như trong phim cho lắm, nhưng chung quy cũng không hề xảy ra bất cứ sai sót nào. Vả lại bây giờ cũng chỉ còn vài bước nữa là sẽ xong thôi.

‘Tại mình kỳ vọng quá nhiều nên mới dẫn đến phản ứng thái quá như vậy. Anh Jae Young chẳng làm gì sai cả. Tốt nhất là đừng nổi giận một cách vô ích rồi khiến mọi chuyện hỏng bét nữa. Mau tỉnh táo lại đi nào.’

Sang Woo nhìn vào gương rồi gật đầu một cái. Vừa mới xoay người về phía sau thì Jae Young đã đứng đó từ bao giờ. Hóa ra ban nãy anh đã lặng lẽ bám theo cậu. Tuy có hơi giật mình một chút, nhưng Sang Woo cho rằng anh cũng có việc gì đó cần làm trong nhà vệ sinh nên định bụng đi lướt qua người anh luôn. Đúng lúc đó Jae Young đã bước đến cản đường cậu.

“Anh đang bám theo em đây à?”

“Ừ.”

Bàn tay anh chạm nhẹ lên gò má Sang Woo, mơn man di chuyển một đường xuống cằm, rồi chậm rãi nâng khuôn mặt của cậu hướng lên trên. Sau đó anh hơi cúi người xuống, hai cánh tay vòng qua vai cậu rồi đan mười ngón tay của mình vào nhau.

“Rốt cuộc em đang có vấn đề gì, Chu Sang Woo?”

Nhận được ánh mắt ấm áp từ đối phương, khóe môi cậu dần nhếch thành một nụ cười. Bỗng nhiên Sang Woo lại thấy việc bản thân mình cứ đi bất an vì mấy chuyện không đâu như vậy đúng là có chút buồn cười.

“Chẳng có vấn đề gì ạ. Chỉ là em đang muốn chuẩn bị một số thứ, nhưng mà bầu không khí lại không tốt nên em sợ mọi chuyện sẽ hỏng bét mà thôi.”

“Bầu không khí vẫn giống hệt như mọi khi mà, em sao vậy?”

“Nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt, em muốn nó khác đi một chút.”

“Anh với em lúc nào chả như thế này, em kỳ vọng sẽ có gì khác biệt hả?”

Jae Young bật cười, dùng ngón trỏ miết lên xương gò má của cậu. Sang Woo bất đắc dĩ mỉm cười theo anh, ngấm lại thì lời anh nói cũng không hề sai.

“Chúng ta đã hẹn hò với nhau năm trăm ngày rồi. Trong khoảng thời gian đó em biết thừa là lúc nào anh cũng... mà không, hiện tại anh còn yêu em hơn cả những giây phút ban đầu. Em còn cần gì hơn nữa sao?”

Dĩ nhiên là cậu chẳng cần gì hơn nữa rồi. Một năm bốn tháng vừa qua là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời Sang Woo. Cậu cúi đầu vùi mình trong vòng tay của Jae Young. Anh xoa xoa đầu cậu và lên tiếng nói tiếp:

“Không lẽ vì sợ anh sẽ từ chối lời ‘đề nghị’ của em nên em thấy bất an hả?”

Cái câu hỏi kiểu gì mà nghe thôi đã khiến người ta sợ rồi, Sang Woo run bần cả mình trong lòng anh. Cậu ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người chạm nhau. Bàn tay cậu tóm chặt lấy cánh tay Jae Young rồi hạ giọng yêu cầu:

“Chuyện đó không được. Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra anh cũng không được từ chối em, anh biết chưa?”

“Anh đã biết em định nói gì đâu mà từ chối với không từ chối?”

Không biết gì mà sao trong lời nói của anh lại tràn ngập thanh âm vui vẻ cười đùa thế kia? Sau khi bật cười đầy dịu dàng, anh liền đặt lên trán cậu một nụ hôn. Chỉ một chút động chạm nhỏ bé như vậy thôi đã giúp cho Sang Woo quên hết đi cảm giác bất an ban nãy. Anh thấp giọng thì thầm bên tai cậu:

“Anh hôn em được không?”

“Từ bao giờ mà anh còn biết hỏi trước thế?”

“Tại hôm nay cũng hơi đáng sợ một chút.”

Sang Woo nâng cánh tay lên để níu cổ đối phương. Cậu ngẩng đầu tìm kiếm đôi môi của anh rồi ấn môi mình lên đó, Jae Young ngay lập tức thay đổi góc độ và bắt đầu hôn xuống.

Bởi vì cả hai đều đang ở trạng thái hưng phấn nên chỉ cần một nụ hôn thôi là động tác cơ thể bắt đầu trở nên kịch liệt. Mặc dù Sang Woo rất lo là sẽ có ai đó mở cửa đi vào nhưng cậu thật sự không dừng lại được. Cơ thể của cậu và anh liên tục xô đẩy khiến cho cánh cửa của các gian nhà vệ sinh phát ra những tiếng lạch cạch. Hết lưng cậu bị đập mạnh vào cửa lại đến gáy của anh va chạm với bức tường. Hai người chẳng thể đứng im một chỗ, bàn chân di chuyển hết từ góc này đến góc khác. Cuối cùng Jae Young dùng vai đẩy cửa một gian nhà vệ sinh rồi kéo Sang Woo vào bên trong.

“Hộc, hộc... Đặt phòng có phải tốt rồi không.”

“Em đã nói là không được cơ mà.”

Jae Young mê man hút lấy cánh môi Sang Woo, bàn tay anh nắm lấy mái tóc mà mình đã dùng sức vón vò nãy giờ rồi phá tan

trật tự của nó. Cánh cửa đóng “cạch” một tiếng, hai người cũng bắt đầu dân trở nên bạo gan hơn.

Cánh môi của Jae Young lướt qua cằm cậu rồi đặt xuống vùng cổ những nụ hôn thật kêu. Đầu lưỡi anh kích thích trên da thịt mềm mại, liếm láp một khoảng rộng lớn rồi cắn nhẹ xuống. Người này chính là chuyên gia giỏi nhất trong lĩnh vực làm thế nào để khiến Sang Woo hưng phấn. Cậu cố gắng hết sức để kìm lại những tiếng rên rỉ, nhưng khi bàn tay đang mân mê bóp đùi bên dưới tiến lại gần đũng quần thì khả năng khống chế của cậu liền rơi vào trạng thái tê liệt.

“Giờ... chưa muộn đâu. Đã thế này rồi mà vẫn không đặt phòng sao?”

“Không... Không thể.”

“Lời đề nghị của em thực hiện trên giường không được hả?”

“Không được. Em có... kế hoạch hết cả rồi.”

Anh vừa nói vừa ma sát lên vùng quần áo ở giữa chân Sang Woo. Thân trên của cậu dính lấy cơ thể anh, cánh môi thì mãi miết âu yếm trên vành tai. Mọi thứ trước mặt cậu lúc này đã hoa hết cả lên vì khoái cảm dâng trào, những ngón tay cũng dân siết chặt lấy tóc Jae Young.

“Vậy chỉ còn cách giải quyết luôn ở đây thôi.”

Bàn tay anh đặt lên thắt lưng của cậu.

“... Tên điên này.”

Sang Woo túm chặt tay anh, nhưng ngay cái khoảnh khắc ánh mắt của cậu và Jae Young tìm thấy giao điểm thì đôi môi của hai người lập tức quần lấy nhau. Cậu đã không tài nào tỉnh táo lại được nữa rồi. Cái thứ vốn đang hưng phấn vì sự đụng chạm của Jae Young giờ đây lại phản ứng dữ dội. Dây thắt lưng của cậu mới đó đã bị cởi ra, khóa quần cũng bị kéo xuống từ bao giờ. Chân Sang Woo run rẩy đến mức không thể đứng vững, cũng may mà cậu bám chặt vào vai anh nên mới có thể chắt vạt trụ lại được.

“A... ừm... Muốn làm thì nhanh lên đi.”

Câu nói của Sang Woo vừa trúc trắc vang lên là Jae Young đã đặt tay lên quần mình, cả cơ thể cũng áp sát hơn nữa. Nhanh lên, mau nhanh lên. Sang Woo liên tục thì thầm vào tai anh như vậy. Sau đó còn tranh thủ mút lấy dải tai anh rồi nhẹ nhàng day cần. Jae Young tránh người sang một bên, tiếng bật cười cũng khe khẽ vang lên:

“Chúng ta đặt phòng thôi. Nghĩ thế nào cũng...”

“Không được!”

Sang Woo khước từ gợi ý đó rồi vươn tay kéo khóa quần của anh. Thanh âm rên rỉ thoát ra khỏi khoe miệng Jae Young, trán anh cộng nhẹ vào đầu cậu.

“Chắc anh ngất xỉu mất.”

Anh lẩm bặt thật khê. Một nụ hôn cuồng nhiệt đáp lên môi cậu. Jae Young nắm lấy “thứ đó” của hai người vào trong tay. Chiếc lưỡi đang khuấy đảo cuồng nhiệt của Sang Woo bỗng đột ngột dừng lại. Khoái cảm mãnh liệt khiến đầu óc cậu trắng xóa, mọi tư duy suy nghĩ cũng không cánh mà bay.

“Mình à... Sướng không?”

Sang Woo gật đầu một cách bừa bãi mà quên bém mắt mình đang ở trong một nơi cực kỳ mát vệ sinh. Cậu nghiêng chặt răng lại để từ từ tận hưởng đỉnh cao khoái cảm mà Jae Young mang đến. Cái tên biến thái này là người rất biết sử dụng cơ thể của mình, mấy chuyện liên quan đến tình dục thì lại càng xuất sắc vượt trội, trong đó phải kể đến khả năng chơi đùa của bàn tay anh. Dù cho Sang Woo có tập luyện cỡ nào thì vẫn có một khoảng cách cậu không tài nào theo kịp nổi.

‘Mấy người học Mỹ thuật đều như vậy hả?’

Khi khoái cảm khiến bản thân bắt đầu choáng váng, Sang Woo vội vã vòng tay qua cổ anh. Phía bên dưới ma sát với nhau không ngừng. Tốc độ càng được đẩy lên cao, thanh âm rên rỉ của cậu cũng ngày càng vang vọng tứ phía. Mặc cho Sang Woo đã nhắm chặt mắt lại, khoảng không tối đen phía trước vẫn chao đảo trong đủ thứ sắc màu khác nhau. Đến một chút nơi lỏng

giữa hai người Jae Young cũng không cho phép. Cậu và anh đều nhanh chóng chuẩn bị chạy nước rút tới cao trào.

“A, hộc... Anh, cùng với em...”

“Cùng với em làm sao?”

“Không có gì... Lát, lát em sẽ nói tiếp.”

‘Cùng với em sống với nhau cả đời nhé.’

Sang Woo chôn sâu những lời bản thân muốn nói, hai hàm răng của cậu nghiền chặt vào nhau. Tuy thanh âm rên rỉ thật sự là khó lòng ngăn được, nhưng đây là nơi công cộng và cậu vẫn còn có thể giữ được chút lương tâm cuối cùng của mình.

Bàn tay đang điều khiển một cách điêu luyện của Jae Young di chuyển lên xuống với tốc độ ngày càng nhanh hơn. Sang Woo nhắm chặt mắt lại, cánh tay cậu du bám trên người anh. Do cơ thể của người đối diện áp sát quá gần mà lưng và gáy của cậu đều bị đè xuống tấm cửa. Lạch cạch, lạch cạch. Từng đợt run rẩy hòa cùng một nhịp độ rung lắc với cánh cửa phía sau. Jae Young thì không ngừng thì thầm gọi tên cậu bằng chất giọng trầm khàn.

Jae Young đã căn chuẩn thời gian để đạt tới cao trào gần như cùng lúc với Sang Woo, cả người anh thông xuống dựa vào cơ thể cậu. Sau khi điều hòa lại nhịp thở giống hệt như vừa mới chạy marathon của mình, lý trí này giờ đã bị cậu tổng cổ ra chỗ khác cuối cùng cũng chịu quay trở lại.

‘Mình điên rồi, đây là nhà vệ sinh đây!’

Phải đến tận lúc này Sang Woo mới có thể dùng sự tỉnh táo của mình để nhìn nhận rõ ràng từng sự việc mà hai người vừa làm. Chiếc quần Âu phục mới toanh của cậu đã bị tuột xuống tận nền nhà, bên trong áo sơ mi cũng đã ướt đầm mồ hôi. Kiểu tóc mà Sang Woo cắt công đến tận salon để làm giờ đã biến thành một cái tổ quạ (cậu nói rằng mình phải đi cầu hôn nên đã có tận ba người thợ váy xung quanh để tạo ra kiểu tóc này).

Sang Woo đẩy vai anh ra rồi dùng giấy ăn lau qua vài vị trí. Chiếc quần dài bị tụt xuống tận nền nhà cũng được mặc lại tử tế. Sau khi cài thắt lưng gọn gàng, cậu nhìn con số trên đồng hồ đeo tay, đôi mắt dần dần híp lại:

“Muộn mất rồi.”

“Cái gì muộn cơ?”

“8 giờ tối có một buổi biểu diễn violin. Nhưng chúng ta bị muộn mất rồi.”

“Ồ, vậy sao?”

Jae Young kéo quần dài lên, đáp lời cậu với vẻ chẳng mấy bận tâm. Anh mở cửa tiến về phía bồn rửa tay, ánh mắt dõi vào trong tấm gương.

“Ôi mẹ ơi, đẹp trai quá.”

Đầu tóc của cả hai người đã biến thành cái tổ quạ giống hệt nhau mà sao nghe trong lời cảm thán của anh lại có chút nghiêm túc. Sang Woo rửa tay sạch sẽ, chỉnh lại tóc tai một cách đại khái, sau đó đứng sang một bên đợi Jae Young sửa soạn xong. Anh vẩy sạch nước từ hai bàn tay, tháo dây buộc tóc từ trên đầu xuống, ngậm vào miệng rồi nâng cánh tay lên buộc lại tóc. Đây chính là dáng vẻ mà Sang Woo yêu thích nhất dạo gần đây. Cảnh tượng trước mắt khiến cho cơn giận dữ sắp sửa bùng nổ trong cậu cũng dần dần xẹp lép. Đôi mắt cười của Jae Young dường như đang đọc được toàn bộ cảm xúc này.

“Buổi diễn violin đó biểu diễn bài gì?”

“Elgar, Lời chào của tình yêu.”

“A, anh biết bài này nha!”

“Vậy sao?”

“Ừ, đây là bản nhạc sẽ vang lên mỗi khi các bà cô già tiến vào chầm nền^(*) trong lễ kết hôn còn gì.”

“...”

Khoan đã nào, lần này cậu thật sự nổi giận rồi đây. Sang Woo bước ra khỏi nhà vệ sinh, mặc kệ cái tên đang mỉm cười sống sượng đặt tay lên trước ngực, và diễn lại cảnh thắp nến.

Lúc cậu quay lại khu vực nhà hàng thì các nhạc công đã bận bịu thu dọn nhạc cụ. Sang Woo ngồi xuống ghế, nhân viên phục vụ ngay lập tức tiến lại gần thì thầm hỏi xem sự kiện cậu đã đăng ký từ trước có tiến hành hay không. Theo như kế hoạch ban đầu

thì khi âm nhạc nổi lên, người phục vụ sẽ mang món tráng miệng đến cho Jae Young. Nhưng giờ thì sao nào, cậu buộc phải nhờ nhân viên khi nào thấy cái người đi cùng cậu quay về thì sẽ bắt đầu tiến hành.

‘Đúng là không thể tôi tệ hơn.’

Khi trạng thái lo lắng đã đạt tới mức đỉnh điểm như thế này mà cậu lại mướt mải mồ hôi, tóc tai cũng đang rối tung rối mù hết cả lên. Cũng may là không có thứ gì bắn vào quần áo, suýt nữa là cậu đã phải ở trong nhà vệ sinh giặt đó rồi.

Người bạn trai mà Sang Woo vô cùng yêu thương xuất hiện không lâu sau đó. Anh rút tay vào túi áo bước về chỗ ngồi, dáng vẻ nhân nhả và hoàn hảo như thể vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra. Nhìn thấy điều đó khiến cho cơn giận dữ của Sang Woo dâng trào trong lồng ngực, nhưng vì không để lộ ra cảm xúc nào mà cậu đành cầm cốc nước lên uống ừng ực. Cậu vốn đã muốn cầm tay người mình yêu thủ thì chia sẻ về chuyện tương lai cơ mà. Cậu còn muốn cùng anh ôn lại những kỷ niệm rung động nhất trong quá khứ, nhìn thấy nụ cười túm túm trên môi anh. Rồi khi Jae Young đùa nghịch tinh quái, cậu sẽ véo má anh và khen anh thật dễ thương.

“Không hiểu sao mỗi khi thấy em nổi giận là anh lại chộn rộn cả lên.”

Cái tên mặt dày đang chống cằm nhìn cậu ngây ngốc kia là ai nhỉ? Hẳn chính là kẻ độc ác phá tan kế hoạch mà Sang Woo dày công chuẩn bị trong suốt hơn một tháng qua, đã vấy bàn tay trái của hắn còn đang chụm lại thành hình tròn rồi chậm rãi di chuyển lên xuống một cách vô cùng đáng ngờ. Đến giờ này cậu đã sử dụng khoảng một nửa những thứ mình chuẩn bị, nhưng chúng lại chẳng hề mang về chút hiệu quả nào. Sự tự tin trong lòng cậu hiện tại đã chạm mức âm.

Đúng lúc này thì nhân viên phục vụ tiến đến. Cậu ta đưa cho Sang Woo một đóa hoa hồng đỏ rực, sau đó đặt xuống trước mặt Jae Young một miếng bánh ngọt nhỏ. Trên lớp kem tươi màu trắng là dòng chữ “I Love You” được viết bằng sirô.

“Em phải đích thân nói ra chứ. Ai lại dùng cái này thay thế bao giờ.”

Quả nhiên là nhìn anh chẳng có chút cảm động nào hết. Sang Woo vươn tay đưa bó hoa về phía anh với tâm trạng phó mặc số phận. Theo kế hoạch ban đầu thì cậu sẽ quỳ gối dâng nó lên cho Jae Young, nhưng giờ mà làm vậy thì chẳng khác nào tên ngốc.

“Ừm, cảm ơn em.”

Jae Young nhận lấy đóa hoa, đưa lên mũi ngửi rồi túm túm đặt nó xuống chiếc ghế bên cạnh. Đây là phản ứng bình thường nhất mà Sang Woo được nhìn thấy trong hôm nay. Cậu lấy vế lại được một chút tự tin, vội vàng thúc giục anh mau ăn bánh kem đi. Jae Young dùng nĩa xúc một miếng bánh lên ăn trong khi ánh mắt vẫn ghim chặt lên người cậu, sau đó anh vừa nhai vừa nói:

“Không ngọt chút nào, rất ngon.”

“Anh mau ăn thêm đi, nhanh lên.”

“Thích thật đấy, em cứ nhìn anh chăm chăm như vậy làm anh lại muốn hưng phấn nữa rồi.”

Sang Woo nheo mắt nhìn người đối diện. Cậu đã sống chung với Jae Young trong suốt mười sáu tháng, cuối tuần nào cũng đi hẹn hò, tháng nào cũng đi du lịch, “chuyện ấy” cũng diễn ra đều đặn. Vậy mà không hiểu sao khi đến tận đây rồi anh vẫn cứ loạn hết cả lên như thế.

Cậu ngồi yên chờ đợi chiếc nĩa trên tay Jae Young móc trúng vào thứ gì đó, và rồi gương mặt anh đột ngột nhăn lại, bàn tay vội vàng vươn ra cầm cốc nước lên uống.

“Anh nuốt phải thứ gì lạ lắm. Hình như là hoa quả thì phải.”

“Sao cơ?”

Sang Woo đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi và lao đến vị trí đối diện. Cậu nắm chắc lấy vai Jae Young, cẩn thận quan sát gương mặt anh:

“Mau mở miệng em xem nào.”

Sau khi bị Sang Woo bóp cằm để cưỡng ép mở miệng, anh liền đẩy người cậu lùi ra xa. Những tiếng ho khù khụ vang lên

như thế đang có vật gì đó mắc trong cổ họng anh. Jae Young lại định cầm cốc nước lên uống, nhưng đúng lúc này Sang Woo lại cướp lấy chiếc cốc trên tay anh rồi đặt nó xuống một vị trí khó với.

“Em sao thế?”

Anh nhìn cậu với biểu cảm nghi hoặc, nhưng đầu óc Sang Woo lúc này lại đang hoàn toàn trống rỗng.

“Anh đứng lên đi. Chúng ta tới bệnh viện.”

“Tại sao?”

“Là do em đã làm mấy chuyện kỳ quặc... Anh mau đứng lên đi.”

Trong lòng cậu thật sự đã gấp muốn chết, nhưng mặc cho cậu có kéo tay thế nào thì Jae Young vẫn tiếp tục ngồi yên không chịu nhúc nhích như cũ.

Giờ phải đến khoa cấp cứu ngay lập tức, nếu thứ đó đã đi qua thực quản của anh rồi thì bắt buộc phải tiến hành nội soi. Đầu óc Sang Woo lúc này đang rối như tơ vò. Cái gì mà sự kiện này nọ, dẹp hết tất cả đi. Đưa Jae Young tới bệnh viện mới là việc cấp bách nhất hiện tại.

“Khoan đã, em đợi một chút.”

Nói đoạn, anh khoan thai gỡ tay cậu ra, đôi mắt hết nhìn lên khuôn mặt của Sang Woo rồi lại nhìn xuống miếng bánh. Sau đó anh cầm nĩa lên nghiền nát chỗ bánh còn lại, để lộ ra phần viền của một thứ gì đó làm bằng vàng.

Trưng ra nét biểu cảm bối rối, Jae Young nhấc chiếc nhẫn ra khỏi đĩa. Một lúc lâu sau đó, Sang Woo vẫn đứng bất động bên cạnh hệt như một pho tượng đóng.

‘Chết tiệt.’

Các cụ có câu “Những kẻ không có vận may dù ngã về phía sau thì mũi vẫn sẽ bị gãy” đúng không nhỉ? Hay người ta gọi chuyện này là bị “ma” ám? Jinx^(*)? Định luật Murphy? Thứ mê tín dị đoan mà ngày thường Sang Woo không bao giờ tin lúc này

đây đang tranh thủ lúc cậu yêu đuôi để xâm nhập vào tâm công tâm trí cậu.

Rõ ràng trên blog có nói sau khi đối tượng cầu hôn phát hiện ra chiếc nhẫn được giấu trong bánh kem thì nước mắt sẽ tuôn rơi ào ào vì cảm động cơ mà. Sao đối tượng của cậu lại lấy nắm tay che đi khuôn miệng đang cười rồi dùng giấy ăn lau lau chiếc nhẫn thế kia?

‘Thôi, cũng may mà anh ấy không nuốt phải nó.’

Sang Woo thở dài thườn thượt rồi quay vé chỗ ngồi của mình. Cậu kiệt sức nằm dài xuống bàn ăn.

“Anh đừng có đeo nó vào.”

Vừa nói dứt lời thì chú ếch xanh^(*) đáng yêu của cậu đã đeo luôn nhẫn vào ngón tay áp út bên trái.

“Tại sao lại không được?”

“Em - đã - nói - là - đừng - có - đeo.”

“Không nghe. Anh sẽ đeo nó luôn.”

“... Vâng, anh muốn làm gì thì làm đi.”

Dù sao thì cũng loạn hết cả lên rồi. Để mọi chuyện hồng hét đến mức độ này cũng khó lắm chứ đùa. Sự kiện mà cậu dành ra biết bao nhiêu tâm huyết đã bị phá hủy hoàn toàn, đến một chút xíu hiệu quả như mong đợi cũng không có.

Sang Woo chẳng thể nhớ nổi mọi chuyện sau đó đã diễn ra như thế nào. Thứ được mang tới bàn họ là thức ăn hay cà phê nhỉ? Hàng loạt những thất bại liên tiếp ập xuống đã khiến cậu rơi vào trạng thái hấp hối. Sang Woo ngẩn ngơ ngồi đó, tùy tiện hấp thụ bất cứ thứ gì được đặt trước mặt mình. Phải đến tận khi Jae Young tiến tới kéo tay dắt đi thì cậu mới đứng dậy và tiến hành thanh toán thì phải. Lúc thần trí quay trở lại thì Sang Woo đã ở trên đường về nhà, hiện tại cậu đang ngồi phía sau vô lăng.

“Hắt xì!”

Cậu vừa mới hắt xì một cái là Jae Young đã tăng ngay nhiệt độ máy sưởi lên, sau đó anh lấy chiếc jumper ở ghế sau choàng lên vai cậu. Người yêu của cậu đúng là dịu dàng thật đấy. Anh

không phải là người xấu, tình yêu mà anh dành cho cậu cũng vô cùng chắc chắn. Thế thì tại sao mọi chuyện lại hỏng bét như vậy? Sang Woo nhấn chân ga trong thứ tâm trạng sắp khóc đến nơi.

Jae Young đã ngồi yên trong suốt quãng đường về nhà, điều đó giúp cho cảm xúc trong lòng cậu dịu xuống rất nhiều. Nhìn thấy anh ngoan ngoãn ngồi bên cạnh với bó hoa trong tay, Sang Woo bỗng hối hận vì đã nổi giận với anh về những chuyện vô nghĩa. Sau khi đỗ xe xong xuôi, Jae Young tháo dây an toàn ra rồi xoa người nhìn cậu:

“Mình à.”

Sao ạ?

“Đã lâu lắm rồi chúng ta chưa làm một hiệp trong xe. Em thấy thế nào?”

“Anh xuống ngay cho em!”

Cầu với chả hôn, giờ Sang Woo chỉ muốn giết anh luôn cho rồi.

“... Em cứ như là Bác sĩ Jekyll^(*) ý.”

Sau khi anh ử rữ cầm hoa đi xuống hết như vừa bị sa thải, cậu mở cốp xe ra mà không mang theo một tí tẹo nhiệt huyết nào. Một tiếng “bụp” vang lên. Ngay sau đó Jae Young liền bật cười thành tiếng. Thấy vậy thì Sang Woo lại càng chìm trong ủ dột.

Anh vòng tay qua vai cậu rồi thì thầm nói: “Không ngờ em lại chuẩn bị nhiều như thế.” Nhìn thấy biểu cảm của anh mà Sang Woo chỉ biết thở dài. Chùm bóng bay heli đủ màu được buộc chặt vào cốp xe, dải băng rôn in dòng chữ “Chu Sang Woo ♥ Jang Jae Young” cũng đang bay lơ lửng giữa không trung một cách hoàn hảo. Thế nhưng gương mặt của người yêu cậu lại giống như đang xem trò vui chứ chẳng có miếng cảm động nào.

“Sao lại là íbnt Sans Serif? Em thích font Gulim cơ mà.”

“Thì em hứa với anh là sẽ không dùng íont đó nữa rồi còn gì.”

“À, thì ra là vậy.”

Là cậu đã chọn sai font chữ sao? Nếu biết sẽ thế này thì cậu đi tìm Yoona để xin tư vấn quách cho rồi. Trong khi Sang Woo còn đang đứng đó với dáng vẻ buồn thiu thì Jae Young lại vươn tay kéo dài bằng rôn xuống. Anh tách nó ra khỏi chùm bóng heli rồi cẩn thận ôm vào trong lòng.

“Anh sẽ giữ gìn nó cả đời.”

Rốt cuộc Jae Young có cảm động hay là không cảm động? Sang Woo chẳng tài nào nắm bắt được điều gì dựa trên phản ứng của anh. Cậu lên tiếng với dáng vẻ đã mất hết sức sống:

“Anh vào nhà trước đi ạ.”

“Chúng ta phải vào cùng nhau chứ.”

“Em đã nói anh vào nhà trước đi cơ mà.”

Sau khi nhìn thấy biểu cảm của cậu, Jae Young đành trả lời “Anh biết rồi.” và bắt đầu đi về nhà. Phải đợi đến lúc anh đi đủ xa thì Sang Woo mới kéo hết đám bóng bay xuống để xì hết khí heli bên trong.

‘Mình muốn làm cho anh ấy vui vẻ, vậy mà mọi chuyện lại hỏng bét cả rồi.’

Sang Woo ù rũ dọn dẹp chỗ bóng bay rồi đóng cốp xe lại.

‘Dù sao thì chân thành mới là điều quan trọng nhất.’

Tuy tất cả những sự kiện mà cậu xem trên mạng và trong phim đều thất bại thảm hại, nhưng Sang Woo vẫn ôm trong lòng một tia hy vọng. Sau khi đem vứt hết đồng bóng bay, cậu đi về phía căn hộ oíhctel của mình. Jae Young đang đứng trước cửa nhà đợi cậu. Sang Woo vốn còn tưởng là anh đã vào trong từ lâu rồi nên cũng hơi ngạc nhiên một chút.

“Sao anh lại đứng đây ạ?”

“Anh đợi em cùng vào. Chắc hẳn là em đã chuẩn bị gì đó bên trong đúng không? Kiểu như hoa hồng và nến chẳng hạn.”

“...”

Jae Young vòng tay ôm lấy Sang Woo từ phía sau, nhẹ nhàng đặt lên má cậu một nụ hôn mà chẳng hề biết trong lòng cậu đang nghĩ gì. Sau đó anh cứ giữ nguyên tư thế như vậy để nắm mở

khóa điện tử, đã thê lại còn vừa ngâm nga giai điệu bàm bam ba bam, vừa đẩy cửa bước vào nữa chứ. Bài hát của Jae Young đã bị gián đoạn ngay khi khung cảnh trong nhà hiện ra trước mắt, nhưng sau đó anh lại tiếp tục hát vang. Sang Woo buông xuống một tiếng thở dài.

“Không phải đâu. Anh đang cảm động thật mà.”

“Anh đùa em đúng không?”

Sang Woo thoát khỏi vòng ôm của anh, dùng chân đá mạnh lên đồng cánh hoa hồng rồi đi về phía phòng khách. Cậu cởi áo vest một cách thô bạo, treo nó lên móc, sau đó mở tủ lạnh lấy nước ra tu ừng ực.

“Em giận đấy à?”

“Im miệng lại rồi ngồi xuống chỗ kia cho em.”

Jae Young nhìn theo ánh mắt của cậu để tiến lại gần ghế xôpha. Sau khi dùng mu bàn tay phủi đi cánh hoa, anh mới chậm rãi ngồi xuống. Sang Woo khui loại sâm panh mà anh thích nhất, sau đó rót cho anh một ly theo chuẩn phép tắc. (Nút chai đã bay lên tận trần nhà rồi rơi về phía Jae Young. Cậu đã cầu mong cho chiếc nút ấy sẽ rơi trúng đầu anh, nhưng cuối cùng anh lại giơ tay bắt được nó ở giữa không trung.)

Đứng giữa hình trái tim được làm bằng nền điện tử, Sang Woo vươn tay ấn máy chiếu mà mình đã sắp xếp từ vài tiếng trước. Tính đến giờ phút này, mọi lá bài mà cậu chuẩn bị đều đã được tung ra, hiện tại chỉ còn lại một lá duy nhất mà thôi - đó chính là Chân thành.

Sang Woo lấy bút laser từ trong túi rồi ấn bật slide thuyết trình. Có rất nhiều hình trái tim nhảy ra trên màn hình trước mặt, tiếp theo sau đó là bức ảnh mà hai người chụp cùng nhau khi đến sân trượt tuyết vào mùa đông năm ngoái. Vốn dĩ khi màn hình hiện lên bài thơ mà bố cậu viết thì cậu còn định đứng ngâm luôn cơ, nhưng bầu không khí hiện tại chẳng hề thích hợp tạo nào. Sang Woo quyết định chuyển thẳng qua phần mục lục.

<Mục lục>

1. Kế hoạch cuộc đời trước đây.

2. Đề án kế hoạch cho cuộc đời bị biên động.

3. Tính tất yếu của hôn nhân.

4. Các chức năng được bảo đảm.

5. Đề nghị.

“Cái file thuyết trình này đúng là nóng nực mùi của Choi Yoona.”

“Thì em đã nhờ Choi Yoo Choi làm giúp mà.”

“Đã lâu lắm rồi anh không còn được nhìn thấy Bono Bono. Tiếc ghê á.”

Jae Young lấy gối ôm vào lòng với đôi mắt lấp lánh. Cái dáng vẻ rung một bên chân của anh mới đáng yêu làm sao.

‘Xin anh đấy, làm ơn đừng có từ chối.’

Sang Woo tha thiết cầu nguyện trong lòng rồi hít thở một hơi thật sâu. Từ khi sinh ra đến giờ chưa có một buổi thuyết trình nào có thể khiến cậu sợ hãi, vậy mà giờ đây cậu lại lo lắng tới nỗi hai bàn tay không ngừng run rẩy.

“Bài thuyết trình xin được phép bắt đầu. Nếu có thắc mắc gì thì anh cũng không được cắt ngang mà phải giơ tay xin ý kiến.”

“Em chờ mong quá, Trưởng phòng Chu.”

“Anh im miệng đi!”

Trang slide hiện ra, Sang Woo trình bày kế hoạch cuộc đời trước đây của mình theo dạng biểu đồ. Cậu giải thích chi tiết về việc bản thân vốn định sống theo một trình tự như thế nào, và rồi mọi thứ đã phải sửa chữa ra sao kể từ khi cậu gặp Jae Young. Vừa nói, Sang Woo vừa tìm kiếm sự đồng tình từ thính giả duy nhất bên dưới. Đây không phải là thông báo mà là đề án. Bởi vì từ giờ cậu không chỉ vẽ nên viễn cảnh tương lai cho một mình mình, mà là cho cả hai người.

Sang Woo đứng thuyết trình một cách cực kỳ say mê. Nào là bao nhiêu tuổi sẽ cùng Jae Young kết hôn, nào là lý do tại sao cậu lại muốn sống bên anh trọn đời, nào là phải làm gì để khắc phục nhược điểm, nào là mùa đẹp nhất và địa điểm lý tưởng nhất để tổ chức hôn lễ, rồi còn cả số lượng khách mời đến tham dự trong

buổi hôn lễ đó nữa. Sang Woo cô gắng hết sức để trình bày bài thuyết trình của mình với mong muốn anh sẽ bớt bối rối và tiếp thu được mọi thứ một cách rõ ràng hơn.

Thính giả duy nhất của cậu bên dưới đang ngồi lắng nghe trong tư thế ngạo mạn, lúc thì gật gù cái đầu, khi lại phá lên cười hoặc chụp ảnh quay phim liên tục. Kể cũng may, chẳng biết có phải là do phần giải thích của cậu khá ổn hay không, mà đến tận trang thứ ba rồi anh vẫn không hề đặt thêm câu hỏi nào, chỉ lắng nghe cậu nói.

Mới đó đã bước sang trang slide thứ tư. Trước đây Sang Woo đã trình bày theo một thứ tự hấp dẫn về những việc mình có thể làm cho anh và sự tồn tại của cậu sẽ mang đến những ích lợi gì. Sau khi điều khiển bút laser, những chữ cái nhỏ xíu chen chúc hiện trên màn hình. Đây chính là chuyên mục tuyên dương những giải thưởng mà cậu đạt được.

“Anh đừng có bỏ qua. Đọc hết tất cả đi.”

Jae Young đeo kính lên, điều chỉnh lại tư thế ngồi, sau đó rướn người về phía trước. Anh đã đặt cho cậu rất nhiều câu hỏi. Trong toàn trường có bao nhiêu người đoạt giải Lỗi sống lành mạnh? Chủ đề giúp cậu đoạt được giải thưởng Nghiên cứu khoa học là gì? Đã có khi nào cậu để lỡ giải Thành tích xuất sắc chưa? Trước khi tham gia cuộc thi Toán cấp Quốc gia cậu có học bài hay không? Olympic Toán học cũng giống như bài kiểm tra IQ hả? Lúc đạt được danh hiệu Xạ thủ bách phát bách trúng cậu đã dùng loại súng nào? Bí quyết giúp cậu đạt được khen thưởng Binh sĩ đặc cấp là gì?... Jae Young đã hỏi kỹ đến từng chi tiết như vậy đấy. Ngay cả những câu hỏi vô dụng nhất cũng được Sang Woo thành thật trả lời, xong xuôi cậu mới chuyển sang trang slide tiếp theo.

<Các chức năng được bảo đảm>

Lập trình - PC/Web/Mobile Applications (Java, Python, C, C++, C#, v.v.)

Sửa chữa/Lắp ráp Máy tính

Tính nhâm/Học thuộc lòng

Game - Có khả năng chơi tất cả các thể loại
Tiếng Hàn - Có khả năng hiệu đính, chỉnh sửa
Tiếng Anh - TOEIC 990 điểm, có khả năng soạn thảo văn bản và giao tiếp đơn giản
Tiếng Trung - Cấp 6, có khả năng giao tiếp đơn giản
Lái xe - Bằng phổ thông hạng 1
Võ thuật - Taekwondo tứ đẳng
Vận động - Bóng đá, bóng rổ, bóng bàn, cầu lông, bắn súng, bowling (sơ cấp), bida (sơ cấp), trượt ván (sơ cấp), trượt tuyết (sơ cấp).
Bơi lội - Bơi tự do, bơi ếch, bơi ngửa
Xử lý sơ cứu - Đã hoàn thành khóa học CPR
Dọn dẹp - Hai lần đạt Giải thưởng dọn dẹp của năm ở trường tiểu học Gok Mun
Có thể nấu những món đơn giản (với điều kiện có sẵn hướng dẫn)

Jae Young đọc thật kĩ một lượt rồi hỏi:

“Sao không có sex?”

“...”

Đúng là một chỉ trích hợp lý. Sang Woo đi đến chỗ máy tính của mình, ban đầu cậu còn định cho nó vào hạng mục “Vận động”, nhưng sau một hồi đắn đo thì cậu đã viết nó thành một dòng riêng ở cuối slide. Jae Young gật gù vô cùng mãn nguyện.

“Trang 4 cùng là trang cuối cùng, anh có thắc mắc gì thì hỏi đi.”

“Đã hết rồi á? Nhưng những thứ quan trọng nhất em đã trình bày đâu. Kế hoạch du lịch? Kế hoạch cho kỳ nghỉ? Các sở thích trong cuộc sống?”

Sang Woo biết là mình không thể thắng nỗi sự làm nũng từ anh nên ngay lập tức bổ sung thêm một slide nữa. Sau khi đặt tên cho nó là Khác thì cậu nhìn anh với vẻ chờ đợi:

“Một năm ít nhất phải đi du lịch hai mươi ngày.”

Bàn tay của Sang Woo bận rộn gõ phím.

“Cùng nhau xem phim ít nhất một tuần một lần, đi xem concert ít nhất một tháng một lần, đi du lịch ít nhất mỗi mùa một lần, đi đến sân trượt tuyết ít nhất một năm hai lần.”

Sang Woo vừa đánh máy vừa kiểm tra lại nội dung. Mấy yêu cầu này của anh nếu đưa vào thực tiễn thì cũng không có gì quá đáng.

“Viết theo anh. Những hoạt động cùng nhau tham gia vào năm tới: Nhảy dù, nhảy Bungee, lặn biển, thử sức lại những tư thế Kamasutra ‘có vấn đề’, xăm hình đôi.”

“Xăm á?”

“Biểu cảm của em là sao? Em ghét à?”

Không ạ, em sẽ làm.”

Đề cưới được anh ấy về thì vẽ vời một chút lên da cũng có gì nghiêm trọng đâu. Sang Woo ngoan ngoãn tiếp tục gõ phím.

“Những điều cần hạn chế. Cấm tiếp xúc da thịt với ai khác không phải người yếu, ngoại trừ bắt tay. Ngay cả bắt tay thì cũng chỉ được phép thực hiện ở nơi công cộng, không được phép sử dụng nó để thể hiện sự thân thiết trên phương diện cá nhân.”

“Cái này có áp dụng cho cả anh nữa không ạ?”

“Đương nhiên là có rồi.”

Vón dĩ cậu cũng có tiếp xúc da thịt với ai ngoài Jae Young đâu, cho nên điều khoản hạn chế này hợp với anh hơn. Sau khi Sang Woo viết xong, anh ngồi khoanh tay trước ngực với vẻ chẳng còn gì muốn nói.

‘Cuối cùng cũng đến giây phút này.’

Sang Woo hít thở thật sâu rồi mở slide cuối cùng thật sự ra. Trên hình nền màu hồng phần chỉ có duy nhất một hình trái tim, ngoài ra không hề có bất kỳ dòng chữ nào hết. Sau khi chờ đợi trong giây lát, một bản nhạc pop chuyên dùng trong các sự kiện cầu hôn vang lên. Cậu quay lại đứng bên trong hình trái tim được dựng bằng nến rồi nhìn Jae Young chăm chú:

“Anh Jang Jae Young.”

Sang Woo bình tĩnh lên tiếng. Người đôi diện ngay lập tức thả lỏng hai cánh tay đang khoanh trước ngực, cơ thể cũng hơi nhõm dậy một chút. Cậu nuốt nước bọt ực một cái, rồi mở to khuôn miệng để cố gắng nói ra những lời mà bản thân đã từng tự tập luyện nhiều lần trước đó.

“Em yêu anh đến mức có thể từ bỏ sự đòi hỏi duy trì nòi giống của gen vị kỷ.”

“Khoan đã.”

Jae Young mở camera điện thoại ra rồi hướng về phía cậu.

“Em nói lại câu vừa nãy đi.”

“Nó đã qua mất rồi ạ.”

“...”

“Sáu năm nữa tính từ thời điểm này, em muốn cùng anh kết hôn và sống bên nhau trọn đời. Em sẽ luôn khiến anh hạnh phúc như bây giờ. Em hứa đấy ạ.”

Sang Woo tuyên bố với giọng điệu tự tin. Cậu là chuyên gia trong lĩnh vực làm cho Jae Young nở nụ cười đấy nhé.

“Nếu anh hài lòng với đề nghị này của em thì hãy đeo nhẫn vào ngón tay thay cho một lời đồng ý.”

Thật ra anh đã đeo từ ban nãy rồi nhưng cậu vẫn cố tình làm như không thấy. Hiện tại Sang Woo đã hoàn thành hết những việc phải làm, giờ chỉ cần đợi quyết định của đối phương nữa mà thôi. Nghĩ đến đây cậu liền nhắm chặt mắt lại.

“Anh đồng ý.”

Còn chưa đến một giây mà câu trả lời đã vang lên. Khi cậu mở mắt ra thì thấy Jae Young đang tươi cười hạ điện thoại xuống. Cảm giác nghi ngờ bao phủ còn trước cả khi niềm vui ập đến.

“Sao anh lại dễ dãi như vậy?”

“Thế để anh từ chối nhé?”

“Tuyệt đối không được. Nhưng đó là quyết định trọng đại cả đời mà, anh cũng nên cân nhắc kỹ lưỡng một chút chứ.”

“Rốt cuộc anh phải làm sao đây? Anh mà từ chối thì em sẽ giết anh còn gì.”

Jae Young nở một nụ cười bất lực và dang rộng vòng tay. Đèn nước này rồi cũng đâu còn lựa chọn nào khác, Sang Woo tiến lại gần để chuẩn bị cho anh ôm.

Ngay khi khoảng cách được rút ngắn vừa đủ, Jae Young đã siết lấy eo cậu mạnh đến nói như muốn nghiền nát nó.

“Anh là một người theo chủ nghĩa yêu đương tự do mà, câu hỏi của em đã làm khó anh rồi đúng không? Vậy nên anh mới miên cưỡng đồng ý chuyện này?”

Sang Woo bình tĩnh hỏi anh, Jae Young nới lỏng vòng tay và ngược lên nhìn cậu.

“Đây là lần thứ năm em hỏi anh câu đó rồi đấy, sao mà khó trả lời cho được.”

“Những lần trước anh đâu có trả lời tử tế.”

“Nhưng lần nào anh cũng trả lời thật lòng mà.”

Anh ôm eo Sang Woo rồi để cậu ngồi xuống đầu gối. Bàn tay Jae Young mơn man trên cổ khiến cậu cảm thấy nhột nhạt, sau đó anh bắt đầu rà soát lại những câu trả lời trước đây của mình.

“Lần đầu tiên em đặt câu hỏi, anh đã trả lời như thế nào ý nhỉ...”

“Anh không trả lời mà chỉ ôm em vào lòng. Đã vậy anh còn khóc hức hức nữa cơ, đáng yếu chết đi được. Không biết sau này em còn có thể được nhìn thấy cảnh tượng đó nữa không.”

Đêm hôm ấy hai người đã làm chuyện đó quá nhiều lần đến nỗi hôm sau cậu không thể nào đi học nổi, còn Jae Young thì phải viện cớ bị ốm mà dùng đến số ngày nghỉ phép trong tháng.

“Thế còn lần thứ hai?”

“Anh đã nói đồng ý hẳn 100 lần. Nhưng vì biểu hiện của anh lúc đó quá khoa trương nên em đã tưởng rằng anh nói đùa.”

“Vậy lần thứ ba?”

“Anh đã trả lời là: Nếu em là chiếc còng số tám thì anh nguyện bị cầm tù bao lâu cũng được.”

“... Hôm đó anh say rượu đúng không?”

“Đúng vậy. Làm sao em có thể tin được lời của một người đang ở trong trạng thái yếu đuối cả về thể xác lẫn tinh thần như thế.”

“Còn lần thứ tư...”

“Anh đã thì thầm rằng anh yêu em.”

Sang Woo ôm má anh với biểu cảm đúng kiểu “Anh thấy gì chưa”. Việc anh chưa từng một lần trả lời tử tế về chuyện kết hôn là sự thật 100% đấy nhé. Vậy mà Jae Young vẫn có thể trưng ra cái bản mặt dày cui hết ban này.

“Anh biết rồi. Dừng chuyện đó ở đây. Để kỷ niệm sự kiện cầu hôn thành công, em mau gọi anh một tiếng ‘Chồng ời’ đi.”

“... Em không thích. Anh còn chưa là chồng của em mà.”

“Hiện tại anh cũng có khác gì chồng của em đâu, đến nhẫn cũng đeo rồi đây này.”

Anh ôm eo cậu bằng một cánh tay, bàn tay còn lại thì xòe ra để nhìn nhẫn. Sau đó ánh mắt của anh hướng về phía tay Sang Woo.

“Nhẫn của em đâu rồi?”

“Em không đeo nhẫn.”

Gương mặt của Jae Young dần nhăn tít cả lại. Anh quan sát Sang Woo bằng ánh mắt bất mãn, sau đó tháo luôn chiếc nhẫn vàng trên tay ra rồi đưa về phía cậu.

“Em đúng là một tên nhóc nực cười. Chẳng lẽ có một mình anh đính hôn thôi à? Em rửa sạch nó đi, mai đem đi trả cho người ta rồi lấy lại tiền về.”

“Anh nói cái gì cơ?”

“Dù sao anh cũng không thích thiết kế của chiếc nhẫn này. Cũng có phải nhẫn thôi nôi đâu...”

Sang Woo sốc nặng. Việc cầu hôn không có bất cứ biến động nghiêm trọng nào, Jae Young cũng đã đồng ý đề nghị của cậu rồi. Vậy mà bây giờ anh lại đòi trắng thay đen chỉ vì một cái nhẫn thôi á. Nói như thế mà nghe được à?

Cậu vốn là người không đeo nhẫn. Cho nên thay vì mua về rồi không đeo thì ngay từ đầu đừng mua làm gì. Lúc ấy Sang Woo chỉ cho rằng đó là một phương án hợp lý mà thôi. Nhưng cái người đang bỏ mặc cậu để tựa lưng vào ghế xôpha lướt điện thoại kia lại trưng ra biểu cảm vô cùng thất vọng. Cậu đứng dậy khỏi đầu gối anh rồi nói:

“Anh muốn đi đâu thì đi đi ạ.”

Jae Young lập tức ôm eo cậu kéo về chỗ cũ. Sang Woo còn đang định mở miệng nói một tràng dài thì anh đã đưa điện thoại về phía cậu. Trước mặt cậu là hình ảnh một chiếc nhẫn màu bạc đang tỏa sáng lấp lánh. Sang Woo chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, đôi con ngươi hết nhìn Jae Young rồi lại nhìn xuống điện thoại. Thấy vậy anh tiếp tục thản nhiên đổi sang tab khác, hình ảnh một chiếc nhẫn với thiết kế khác biệt hiện ra trên màn hình.

“Dù sao dạo này anh cũng đang định mua nhẫn đôi. Cả hai cái này đều đẹp nên anh không chọn được. Em nhìn xem cái nào ổn hơn đi.”

“Ờ? Vâng...”

Sang Woo mang theo tâm trạng giống như vừa bị thui cho một cái để nhìn vào màn hình điện thoại. Cả hai chiếc nhẫn đều được làm từ chất liệu bạch kim. Cái đầu tiên được gắn rất nhiều viên đá quý nhỏ lên trên, cái thứ hai thì lại có hình xoắn ốc. Ánh mắt của cậu quét xuống phần thông tin được ghi rất nhỏ bên dưới, trên đó có giá bán của từng sản phẩm.

‘Nhẫn gì mà chỉ có 10.000 won? Chắc là đồ mạt rồi.’

Nếu nhẫn mà mua đồ rẻ như thế thì tổ chức sự kiện cao cấp còn nghĩa lý gì nữa chứ. Sang Woo biết nhẫn này đâu phải chỉ đeo cho đẹp, nó còn là tượng trưng cho một tình yêu không đổi thay nữa. Tuy chẳng hề muốn chọn mấy cái nhẫn anh đưa ra tẹo nào, nhưng những thứ anh thích thì cậu cũng đâu thể dễ dàng từ chối được. Sang Woo mong có thể làm theo được mọi điều mà người yêu mình muốn cơ. Sau một hồi đắn đo khá lâu, cậu quyết định lên tiếng:

“Anh này, nhẫn đính hôn mà rẻ quá thì cũng không ổn cho lắm nhỉ.”

“Đơn vị là đô la.”

“... Anh đang tiêu xài hoang phí đến mức vô lý luôn đấy.”

“Nực cười chưa kìa, thế em đã tiêu bao nhiêu tờ 100 đô cho cái đồng máy ảnh đó hả? Chuyện đính hôn với em chỉ là trò đùa thôi đúng không?”

Sang Woo thật sự không còn lời nào để nói. Tuy hai chiếc nhẫn này đắt gấp mười lần giá thị trường, nhưng nhìn thấy cái thái độ thản nhiên bất cậ phải chọn của anh thì sự tự tin trong lòng Sang Woo liền bị bể gãy làm đôi. Giờ mà cậu đề cử một ứng viên khác, xong lờ như Jae Young không thích kết hôn với cậu nữa vì cái tính thất thường đó thì sao? Hết cách, Sang Woo đành chỉ tay vào chiếc nhẫn đầu tiên.

“Cái này có vẻ ổn đấy ạ.”

“Ok. Vậy anh đặt trước nhé? Tuần sau chúng ta đến tiệm đeo thử nữa là được.”

“... Vâng ạ.”

“Tay em là số bao nhiêu nhỉ?”

Jae Young cầm tay cậu ướm vào tay mình, sau đó làm bấm có lẽ hai người đeo cùng size với nhau. Thuận lợi đặt nhẫn xong, anh vui vẻ hôn hờ nắm chặt lấy tay Sang Woo:

“Đi đâu em cũng phải đeo nó. Nếu không thì anh cũng chẳng kết hôn nữa.”

“Anh thương em với. Em có bao giờ đeo nhẫn đâu.”

“Không được. Lúc đi trên đường, lúc đi làm, lúc mua bánh hamburger, chỉ cần có ai đó sán đến một cái là em phải giơ nhẫn ra ngay. Em nói thử câu ‘Tôi có người yêu rồi’ bằng tiếng Anh xem nào.”

I am in a relationship, I am not single, I have a boyfriend. Những câu này cậu đều thường xuyên luyện tập trong giờ học phụ đạo với Jae Young nên giờ có thể vô thức nói ra khi anh yêu cầu dịch lại.

“Tôi đã đính hôn rồi.”

“I am engaged.”

“Người yêu của tôi đang đợi ở nhà.”

Tôi không muốn làm người yêu mình giận. Tôi sẽ kết hôn sớm thôi. Từ bỏ tôi sẽ an toàn hơn cho bạn. Người yêu tôi là người vô cùng xấu tính. Tôi sẽ không nhìn ai khác ngoài người đàn ông của tôi. Người yêu của tôi đẹp trai hơn bạn nhiều... Sau khi Sang Woo dịch lần lượt những câu thoại đó sang tiếng Anh, Jae Young mỉm cười rồi nói:

“Đạt.”

Cậu khe khẽ thở phào một hơi như thể vừa thoát khỏi đại nạn. Tâm trạng của Jae Young hình như đang rất tốt thì phải. Anh đưa hai bàn tay lên ôm lấy má cậu rồi trút xuống những nụ hôn lên môi, lên cằm, lên trán, lên sống mũi, lên khóe mắt, lên gò má... một cách lung tung lộn xộn. Đến chính khóe miệng của anh dường như cũng đang chẳng biết phải trượt xuống như thế nào.

“Anh ơi.”

“Ơi.”

“Em cầu hôn bất ngờ như thế này có làm anh vui không?”

“Bất ngờ á?”

“Ừm. Một sự kiện bất ngờ.”

“Ngày nào em cũng ngân nga cái bài ca hãy kết hôn đi thì anh bất ngờ kiểu gì được chứ?”

“Kể cả như thế, anh hãy mau nói hôm nay là ngày hạnh phúc nhất đời anh đi.”

Cũng chẳng biết từ bao giờ, từ tư thế ngồi trên đùi anh mà giờ cậu đã nằm trên ghế xôpha mất rồi. Mu bàn tay của Jae Young nhẹ nhàng mơn man trên gò má cậu. Gương mặt ngược sáng đẹp tựa tranh vẽ kia còn được điểm xuyết thêm một nụ cười. Sang Woo cực kỳ đau lòng vì giờ này máy ảnh lại đang ở trong phòng mình.

“Anh hạnh phúc đến mức sợ hãi. Không chỉ hôm nay thôi đâu mà ngày nào cũng vậy. Từ sau khi gặp được em thì vẫn luôn như thế.”

Sang Woo bật cười thành tiếng trước câu nói ấy. Anh đã uống chút rượu vang nào đâu nhi, sao lại giống như đang ngà ngà say thế kia? Tầm trạng mông lung này hoàn toàn khác biệt so với ngày thường. Cậu đan các ngón tay của mình vào mu bàn tay anh rồi nói:

“Em đã muốn dành tặng anh một ngày giống như trong phim. Tuy quá trình có hơi lộn xộn nhưng cái kết thì vẫn là happy ending. Như thế này cũng không hề tệ chút nào.”

Jae Young bật cười tinh nghịch, một cánh tay của anh vòng qua vai cậu, cánh tay còn lại thì đặt ở giữa bắp chân và bắp đùi. Cơ thể bị nâng lên cao đột ngột khiến cho Sang Woo suýt nữa thì đã hét lên thành tiếng. Anh ôm cậu đứng dậy, xoay một vòng tròn, rồi sau đó đá cửa phòng lao đến giường ngủ. Tầm nhìn cứ thay đổi liên tục không ngừng, Sang Woo thật sự là chóng hết cả mặt.

Vừa mới ném cậu xuống giường một cái là Jae Young đã vội vã trèo lên người cậu ngay. Với cái khí thế đáng sợ như thể sắp sửa xé rách luôn cả quần áo của Sang Woo đến nơi, anh nắm lấy cổ tay cậu rồi ấn xuống, gương mặt cũng đã áp sát lại gần. Cánh môi kia không ngừng lay động, đôi mắt anh cũng đã mở ra với một cung độ nhẹ nhàng nhưng chẳng có chuyện xảy ra.

Sang Woo không thể thích ứng được với chuỗi hành động lạ lùng từ anh nên chỉ biết chớp chớp đôi mắt của mình. Bàn tay đang nắm lấy cổ tay cậu nhẹ nhàng di chuyển lên trên. Mười ngón tay của hai người đan chặt vào nhau. Biểu cảm nghiêm túc của anh không giống với thể loại hành động hay hài hước. Trái tim cậu không ngừng tăng tốc, đôi mắt cũng dần dần khép lại.

Đôi môi anh chậm chạp tiến đến như thể đang trong một cảnh quay slow motion. Jae Young hút lấy cánh môi cậu rồi dịu dàng mơn trớn. Không còn nghi ngờ gì nữa, hôm nay chính là thể loại lãng mạn. Hóa ra ngay cả khi không có nền điện tử và những đóa hoa thì mọi chuyện vẫn có thể lãng mạn đến thế.

Sang Woo vẫn còn cho rằng trong suốt mười sáu tháng vừa qua, bản thân cậu đã chinh phục được hết đồng lý thuyết yêu đương thông qua phim ảnh cùng sách vở chuyên ngành, vậy mà hóa ra đoạn đường mà cậu phải bước tiếp vẫn còn rất xa xôi.

Nụ hôn càng thêm sâu thì suy nghĩ trong cậu lại càng trở nên mờ nhạt. Mọi cảm xúc lúc này như đang muốn bay lên. Cảm giác thành tựu khi hoàn thành được mục tiêu, xúc cảm phấn khích vì quá yêu một người, rồi còn có khát khao chiếm hữu mạnh mẽ muốn được buộc chặt người con trai này bên cạnh mình cả đời.

“Thế nào, ngày hôm nay đã giống như trong phim chưa?”

Jae Young chậm rãi tách khỏi cánh môi cậu rồi nói. Sang Woo cảm thấy câu hỏi của anh thật sự rất buồn cười.

“Em chưa từng nhìn thấy chàng trai nào đẹp như thế này trong phim.”

“Em học nói câu này ở đâu thế hả? Dám dùng cái miệng dẻo quẹo của mình để quyến rũ người khác à.”

Nói xong, anh liền thọc lét vào bên hóng cậu. Sang Woo bật cười theo phản ứng, cơ thể vặn vẹo xoay sang hướng khác.

“A, anh đừng có làm như thế!”

Nếu chịu nghe lời thì đã chẳng phải là Jang Jae Young. Anh ngày càng đùa dai hơn nữa, Sang Woo buộc phải xoay người lại chiến đấu một trận với anh. Vì cười quá nhiều mà nước mắt của cậu không ngừng tuôn rơi. Trong trận chiến này, cậu là người phải chịu thiệt vò điều kiện. Bởi vì ở hông, nách và cả cổ của Jae Young đều không có máu buồn.

“Anh không nhịn được nữa rồi.”

Jae Young tuyên bố một cách đột ngột. Trong giọng nói của anh không hề mang theo chút âm điệu cười đùa nào khiến cho Sang Woo bất giác lo lắng theo. Chiếc giường đang rung lắc mãnh liệt cũng dần dần dịu lại. Anh vừa thở dốc vừa nói tiếp:

“Sau khi cầu hôn thành công người ta thường làm gì, em xem phim có biết chuyện này không?”

Sức nặng của Jae Young bỗng dưng biến mất, đèn trong phòng cũng bị tắt đi ngay sau đó. Thế loại phim lại một lần nữa

bị thay đổi rồi. Nhưng thế loại này thì Sang Woo rất tự tin à nha.

Ngoại truyện 03

Hello, world!

“Nhìn anh thế nào?”

Jae Young hỏi với chất giọng run run, vậy mà Sang Woo lại chỉ liếc qua một cái rồi trả lời:

“Đẹp trai lắm ạ.”

“Anh không đùa đâu. Trông anh có ổn không?”

“Em nói thật mà.”

Anh nắm lấy cánh tay cậu, không cho đi, Sang Woo đành dừng bước rồi nhìn anh một lượt từ đầu đến chân. Trên khóe môi cậu nở một nụ cười hài lòng.

“Nhìn anh ngoan ngoãn hiền lành hơn mọi khi nhiều.”

Nói xong cậu liền giơ chiếc máy ảnh to khủng bố đang đeo trên cổ lên để chụp ngay vài bức hình. Mới sáng ngày ra mà Sang Woo đã chụp đến cả trăm tấm rồi, nút chụp ảnh bị cậu lạm dụng đến mức bừa bãi luôn. Jae Young mặc kệ cái tên nhóc người yêu đã đánh mất khả năng đánh giá khách quan kia để kiểm tra lại dáng vẻ của bản thân lần cuối.

Mái tóc nuôi dài nửa năm đã được cắt ngắn gọn ghẽ. Áo khoác đen nhũn nhặn, áo len vặn thừng, sơ mi trắng tinh. Bên dưới là quần dài màu be kết hợp cùng một đôi giày đế bệt màu đen. Trên tay anh lúc này còn có set bánh wagashi cao cấp và một thùng lê.

“Anh đẹp quá.”

“...”

Nhìn đôi mắt Sang Woo bắt đầu biến thành hình trái tim thê kia thì có lẽ đáng vẽ này của anh đã đủ ngoạn ngoạn rồi.

“Em định cứ thế mà vào á? Để máy ảnh lại trong xe đi.”

“Không thích. Em mang theo để chụp ảnh ngôi nhà.”

“Thôi được rồi, ai mà ngăn nổi em chứ.”

Jae Young nhắm mắt lại, bàn tay vươn ra xoa xoa mái tóc của cái tên nhóc đang tiếp tục giơ máy ảnh lên chụp kia. Anh - người mẫu ảnh của cậu - lúc này đứng trước tòa nhà hai tầng mà giống như đang đối mặt với hầm ngục tối tăm sâu 666 tầng. Nhìn tòa nhà màu nâu trầm không có tí nào gọi là hợp thời trước mắt mà cổ họng anh bất giác nuốt khan. Sang Woo hạ máy ảnh xuống rồi cẩn thận cho vào trong bao.

“Em đã không nghĩ là mình sẽ vẽ nhà cùng anh. Cảm giác lạ ghê.”

“Anh đây còn lạ hơn nhiều, tên khốn nhà em.”

Tại sao ạ?

“Anh sắp nôn đến nơi rồi đây này, em làm ơn ngậm miệng lại giùm đi. Em có còn nhớ những lời anh nói trong xe không?”

“Đương nhiên là nhớ rồi.”

“Anh sẽ xử lý mọi chuyện, em đừng có ăn nói linh tinh đấy nhé, biết chưa hả?”

“Dạ.”

Không hiểu sao Sang Woo lại có vẻ hưng phấn vô cùng. Cách trả lời thì qua loa cho có, mức độ tin cậy cũng không còn được như ngày thường. Cứ như vậy hai người đã đứng trước cửa nhà. Jae Young thấp thỏm nhìn chằm chằm vào tầm biển có ghi hai cái tên “Chu Jong Han, Hwang Geum Rye” ở trước mặt mình.

‘Sao mọi chuyện lại thành ra như thế này nhỉ?’

Đúng là một câu hỏi muộn màng. Sang Woo bấm chuông cửa, đồng nghĩa với việc anh đã đánh mất đi cơ hội chạy trốn cuối cùng của mình. Sống lưng Jae Young thẳng tắp, anh cố nặn ra một nụ cười hiền lành. Và rồi lý do tại sao anh lại bị đẩy đến bước đường này cũng ùa về trong tâm trí.

* * *

“Thứ Bảy tuần sau em sẽ đi Daejeon. Em ngủ lại một ngày rồi sẽ về ạ.”

Đó là lời mà Sang Woo đã nói vào tuần trước. Jae Young chưa từng một lần tỏ ra vui vẻ khi cậu thực hiện nghĩa vụ thăm nhà theo chu kỳ nửa năm của mình. Thế nhưng lý do lần này khiến anh bận tâm lại không đơn giản chỉ vì thiếu vắng bạn trai trong vòng hai ngày.

“Em sẽ nói với bố mẹ đúng không?”

“Nói gì cơ ạ?”

“Chuyện cầu hôn ý.”

Chiếc miệng nhỏ đang chăm chỉ nhai cơm của cậu bỗng khựng lại, đôi mắt đen láy cùng đã nhìn về phía anh.

“Lúc về nhà chắc chắn bố sẽ hỏi em dạo này có chuyện gì vui không. Như thế thì đương nhiên em phải kể ra rồi.”

Ánh mắt ngay thẳng của cậu quan sát anh một cách tỉ mỉ cẩn thận rồi mới chịu quay về với món cơm rang.

“Nếu anh muốn em không nói thì em sẽ không nói.”

Từ trước đến nay, Jae Young chưa bao giờ ngăn cản cậu công khai mối quan hệ của họ với gia đình. Tuy trong đầu Sang Woo chỉ suy nghĩ ngây thơ rằng bố mẹ không có quyền can thiệp vào đời sống yêu đương cá nhân của con cái, nhưng trên đời này làm gì có bậc phụ huynh nào thích nổi chuyện con trai mình đi sống chung với đàn ông. Anh thật sự không muốn một gia đình đang hòa thuận êm ấm bỗng dưng lại xảy ra xung đột.

“Nhưng phải viện cớ gì mới được ạ... Kiêu gì bố cũng sẽ bắt em kể ra chuyện khiến em vui vẻ nhất gần đây. Chưa lần nào em thấy bố quên cả...”

Xem ra lần này cậu muốn nói thật với gia đình mình rồi. Thành thạo Sang Woo cũng sẽ nói chuyện vòng vo khác hẳn với tính cách của mình như vậy đây. Nhưng vì cách thức của cậu không quá thuần thực nên Jae Young có thể dễ dàng nhìn thấu

được luôn. Anh xúc một thìa cơm rang thật to rồi đưa lên miệng lẳng lẳng nhai nuốt. Hiện giờ hai người không chỉ yêu đương đơn giản nữa mà còn hứa hôn luôn rồi, sắp tới lại còn cùng nhau đi nước ngoài nữa cơ. Anh hiểu lý do tại sao cậu lại muốn thông báo chuyện này với bố mẹ. Không giống như anh, Sang Woo được nuôi lớn trong một gia đình hòa thuận hạnh phúc.

“Cho nên em sẽ kể hết ra chứ gì?”

“Vâng ạ.”

Jae Young cũng hiểu tâm trạng của cậu, nhưng không ngờ tên nhóc này lại trả lời nhanh đến độ như thể đang đợi sẵn vậy.

“Em định kể như thế nào?”

“Con đã hứa hôn với người đàn ông sống chung nhà. Sáu năm sau bọn con sẽ kết hôn.”

“Em bị điên à? Không được. Em phải giải thích tình hình một cách tường tận chứ.”

“... Nhưng bằng cách nào ạ? 5W1H(*)?”

Sang Woo trưng ra nét biểu cảm tràn ngập sự hoang mang. Jae Young nắm lấy tay cậu rồi giải thích một cách từ tốn chậm rãi. Nào là tại sao cậu không được mù quáng nói ra chuyện mình đang hẹn hò với con trai, nào là lúc đó cậu phải trình bày vấn đề gì trước để bầu không khí bớt căng thẳng, nào là cậu phải tiên hành nói chuyện thông qua từng bước như thế nào. Bố mẹ Sang Woo chắc chắn vẫn sẽ choáng nặng cho mà xem, chỉ là có thêm chút bọc chống sốc thì mọi chuyện cũng sẽ đỡ hơn một chút.

“Nhưng dù em có nói thế nào thì kết quả vẫn giống hệt nhau mà.”

“Này giờ em có nghe lọt tai được câu nào không thể? Nói theo cách của anh thì tâm trạng của người tiếp nhận sẽ khác biệt hoàn toàn.”

“Em chẳng hiểu gì cả.”

Thế mà Jae Young còn tưởng sau một năm rưỡi hẹn hò mình đã thành công biến tên nhóc này thành con người rồi cơ đấy. Với cái thái độ như vậy thì kiểu gì Sang Woo cũng bị tổng cổ ra khỏi

nhà cho mà xem. Mới chỉ tưởng tượng đến cái dáng vẻ buồn rầu của cậu thôi là trái tim anh đã muốn vụn vỡ luôn rồi.

“Xem ra bây giờ chỉ còn một cách duy nhất thôi anh ạ.”

Khi anh còn đang mải suy nghĩ thì Sang Woo lại đột ngột lên tiếng. Jae Young chờ đợi câu nói tiếp theo của cậu mà trong lòng không mang theo chút xiu kỳ vọng nào.

“Anh về nhà nói giúp em đi.”

“Hả?”

Jae Young phá lên cười trong mơ hồ, nhưng gương mặt của người đối diện lại vô cùng nghiêm túc. Thật sự là không hề có nét bông đùa nào luôn.

“Em thấy hợp lý mà. Anh về nhà em rồi giải thích mọi chuyện một cách khéo léo là được rồi.”

“Anh á? Anh giải thích với bố mẹ em á?”

Sang Woo gật đầu và mỉm cười như thể bản thân đã tìm được phương án hoàn hảo nhất trên đời. Phong thái đường hoàng kia có khác gì anh chính là con dâu chuẩn bị được gà vào nhà họ Chu đâu. Jae Young thật sự cảm thấy chết lặng, anh ngồi thẩn người tại chỗ mất một lúc rồi mới vầy vầy cậu lại gần. Sang Woo buông thìa xuống, tiến về phía anh. Jae Young ôm eo bé người yêu của mình, đôi mắt to tròn bắt đầu ngược lên nhìn cậu. Thế nhưng anh còn chưa kịp mở miệng ra thì Sang Woo đã đánh đòn phủ đầu:

“Em cũng không ép uống gì anh đâu ạ.”

Thôi xong! Là đòn tấn công bằng ánh mắt. Giọng nói thì giả vờ bất cần nhưng biểu cảm lại ngập tràn kỳ vọng. Lúc bình thường mỗi khi cân gì đó, Sang Woo sẽ chỉ yêu cầu một cách vừa đủ thôi cơ mà. Sao tự nhiên hôm nay lại như thế? Jae Young bị chọc đúng chỗ yếu lòng, bàn tay anh xoa nhẹ trên lưng cậu.

“Vậy em muốn chúng ta về nhà cùng nhau rồi chào hỏi bố mẹ em đúng không?”

Sang Woo gật đầu lia lịa mà chẳng buồn chán chừ lấy một giây.

“Em muốn cho mọi người nhìn thấy anh. Em còn muốn khoe khoang về anh nữa.”

Jae Young có linh cảm rằng mình chắc chắn sẽ không thể từ chối được hành động điên rồ này. Sao anh có thể để cậu một mình đương đầu được chứ. Có bị đuổi thì cũng nên bị đuổi cùng nhau, mà nếu có bị đánh thì cũng là cả hai cùng chịu trận. Như thế sẽ đỡ hơn nhiều mà? Anh thở dài một hơi rồi nhò giọng than vãn:

“Anh phải bắt đầu bằng việc cắt tóc thôi.”

“Tiếc ghê. Anh đã nuôi dài như vậy rồi.”

“Sao anh nghe chẳng nghe ra chút ‘tiếc’ nào thế?”

“Rõ ràng lắm ạ? Nhưng anh để tóc ngắn đẹp hơn thật mà.”

* * *

Sang Woo không phải con người? Hủy bỏ. Ngay thơ trong sáng? Cũng hủy bỏ luôn.

Jae Young - kẻ đã trót bị con cáo nhỏ Chu Sang Woo dụ dỗ - lúc này đây đang đứng ở một nơi cực kỳ đáng sợ.

“Sang Woo về rồi hả?”

Giọng nói âm vang của một người đàn ông vang lên sau cánh cửa khiến cơ thể anh ngay lập tức cứng đờ. Jae Young đã xác định hôm nay sẽ bị người này tát cho một cái rồi, cho nên đến kính cận anh cũng không dám đeo luôn. Tiếng chốt của vang lên lạch cạch, cánh cửa trước mặt hai người mở toang.

“O?”

Biểu cảm tươi cười rạng rỡ chào đón con trai của người đàn ông tráng niên dần bị thay thế bằng sự nghi ngờ. Jae Young cúi đầu xuống chào hỏi ông một cách trịnh trọng rồi lại quay về trạng thái cứng đờ như cũ. Anh cũng muốn nở một nụ cười nhả nhặn lắm, nhưng thực sự là lúc này anh không làm được.

‘Chết tiệt, dù Chu Sang Woo có nói gì thì đáng lẽ ra mình cũng không nên đến đây.’

Người đàn ông trung niên đôi diện đang mặc trên người một chiếc áo phong màu nâu cùng quần dài màu ghi. Ánh mắt ông vô cùng hòa nhã thoải mái, số lượng nếp nhăn khá ít so với tuổi tác. Kể cả khi có Sang Woo đứng bên cạnh thì hai người nhìn vẫn chẳng giống như có chung huyết thống tẹo nào.

Bố của Sang Woo là một nhà thơ năm nay 55 tuổi. Ông từng xuất bản ba tập thơ, trong đó có một cuốn cực kỳ nổi tiếng. Jae Young đã mua về đọc thử rồi nhưng vì lãng mạn quá nên không hợp gu của anh cho lắm. Lúc này đây ông đang cẩn thận đánh giá anh một lượt từ đầu đến chân rồi nhìn sang Sang Woo.

“Mau vào nhà đi. Con vé đây bằng gì thế?”

“Con lái xe ạ.”

“Có tắc đường không?”

“Không tắc lắm ạ.”

Sang Woo đối xử với người bố nửa năm không gặp của mình hết như thể hai người vừa mới gặp nhau ngày hôm qua. Và chuyện đó cũng kỳ lạ hết như cái cách bố cậu chẳng buồn hỏi người đàn ông đang ngơ ngẩn đứng bên cạnh con trai mình là ai. Phải đợi đến khi Jae Young quay sang nhìn thì Sang Woo mới nhớ ra để chỉ tay về phía anh giới thiệu:

“Bố ơi, đây là Jang Jae Young.”

“A... Bố đã tự hỏi không biết ai mà lại đứng ở đây! Rất vui được gặp cháu. Cháu chính là... vị tiền bối đang sống cùng Sang Woo nhà bác đúng không?”

Jae Young chìa tay ra bắt lấy bàn tay dày cùi của ông rồi trả lời: “Vâng, chính là cháu ạ. Rất vui vì được gặp bác lần đầu tiên.” Đây cũng là lần đầu tiên trong đời anh lo lắng đến thế này chỉ vì chào hỏi một người.

“Mấy thứ này là cháu mua hết cả sao?”

Ông nhận lấy đồng quà cáp trên tay anh rồi nở một nụ cười rạng rỡ. Các cụ đã nói rồi, nêu đảng nào cũng ăn đòn thì ăn đòn trước vẫn tốt hơn. Nhìn ông tươi cười thế kia khiến Jae Young càng cảm thấy chẳng ồ ạt tẹo nào.

“Mau vào nhà đi, vào nhà đi. Con mà cũng biết đường đưa bạn về đây cơ đây... Ngày mai mặt trời sẽ mọc đằng tây cho mà xem.”

“Anh ấy không phải bạn con.”

Jae Young giẫm mạnh lên chân cậu một cái. Cũng may là tên nhóc này đã chịu ngậm miệng lại.

“Mình ơi, mình ơi. Sang Woo dẫn một người hình như là bạn về đây này.”

Sau khi bố Sang Woo vội vã chạy vào trong nhà thì Jae Young mới bốn chôn cởi giày ra.

Huyền quan gọn gàng sạch sẽ đến mức tạo cảm giác không thoải mái. Không một đôi giày nào bị để ra ngoài, trên tủ giày cũng không có một hạt bụi. Sang Woo mở tủ ra lấy một đôi dép có chữ ‘Chu Sang Woo’ để trước mặt mình, sau đó lại lấy một đôi khác có chữ ‘Khách r đưa cho Jae Young. Hai người cùng nhau đi đến phòng khách, ở đó có một người phụ nữ mà ai nhìn vào cũng biết đó chính là mẹ của Chu Sang Woo.

“... Cháu chào cô ạ.”

Người phụ nữ đang ngồi nghiêm chỉnh đọc sách hơi hạ kính xuống để nhìn về phía anh. Ánh mắt của bà rất điềm tĩnh, không hề mang theo cảm giác sắc lạnh hay đáng sợ nào. Vậy mà chẳng hiểu sao Jae Young vẫn điếng người như thể vừa bị đâm cho một nhát. Mẹ Sang Woo có gương mặt trái xoan, vóc người thanh mảnh, khí chất tỏa ra chỉ cần nhìn thôi cũng biết hói trẻ bà chính là một mỹ nhân. Nhưng bên cạnh đó sức hút của người phụ nữ này mang đến cũng cực kỳ mạnh mẽ.

53 tuổi, nhà nghiên cứu Hóa học, đã làm việc cho một công ty trong suốt hai mươi năm. Khi bà nhìn về phía Sang Woo với ánh mắt yêu cầu giải thích thì bố cậu đã đặt đồng quà lên bàn và nói:

“Em sao thế, đây là cậu Jae Young. Cái người sống chung nhà với Sang Woo ý.”

“À, là người bạn đó sao?”

“Đúng rồi, đúng rồi, là người bạn đó.”

“Kỳ lạ nhỉ, cái tên nhóc này đã bao giờ dắt bạn về nhà đâu.”

“Thì đây. Kể cả hồi còn học tiểu học cũng chưa thấy bao giờ.”

Dường như đã mất đi hứng thú dành cho Jae Young, bà quay sang nhìn con trai mình rồi nói:

“Sang Woo về rồi hả.”

“Vâng ạ, dạo này mẹ có ổn không ạ?”

“Mẹ ổn. Tình hình sức khỏe của con thế nào?”

“Con khỏe ạ.”

“Ừ, nhìn cũng giống như vậy thật.”

Jae Young đứng ngơ ngẩn một góc, dòng tai lắng nghe đoạn hội thoại khô khan giữa hai mẹ con. Anh đã từng nghe hai người này gọi điện thoại nhiều lần rồi nên cũng không ngạc nhiên lắm. Mặc dù cuộc trò chuyện đã kết thúc và người trong cuộc không hề có ý định tiếp tục kéo dài nó, nhưng cũng chẳng một ai cảm thấy gượng gạo cả. Và rồi Sang Woo lẳng lặng đi lên tầng hai, bỏ mặc anh ngồi ở mép ghế xôpha trong tâm trạng hoảng loạn.

“Nhà mình trang hoàng đẹp quá ạ.”

Jae Young nhiệt tình khen ngợi, nhưng lại chẳng thể thân thiết đính thêm từ “thưa bác gái” vào câu nói của mình.

Căn nhà cũ của gia đình họ Chu thật ra khá nhạt nhẽo, nhưng bên cạnh đó vẫn mang theo phong vị cổ kính. Trên tường nhà có vài ba bức tranh cảnh biển không đề tên họa sĩ, ngoài ra còn có những khung tranh ghi đầy chữ quốc ngữ theo đúng sở thích của một nhà thơ. Bàn ăn, tủ sách, bàn tiếp khách... tất cả đều được làm bằng gỗ mộc. Nhìn chúng đều củ ki giống với căn nhà này, nhưng vẫn mang đến cảm giác trang trọng, tựa như bảo vật càng để lâu thì sẽ càng trở nên quý giá.

“Là sở thích của chồng cô đây.”

Nói xong câu đó thì mẹ Sang Woo gấp sách lại đi vào trong bếp. Jae Young chỉ biết ngượng nghịu ngồi yên một chỗ. Trước đây anh đã từng đến nhà bạn bè của mình rồi, khi đó anh làm đủ trò đáng yêu để lấy lòng người lớn nữa cơ. Nhưng anh với Sang

Woo đâu phải bạn bè bình thường. Giờ mà tìm cách kiếm thêm điểm cộng trong mắt phụ huynh cũng sẽ thành ra công cốc mà thôi. Đúng là chẳng có chuyện gì dễ dàng hết.

“Cháu sống chung với con trai bác có ổn không?”

Bố của Sang Woo ngồi xuống bên cạnh rồi dịu dàng hỏi:

“À, có ạ. Sống chung với em ấy rất thú vị.”

“Chịu đựng được tận hơn một năm thì đúng là quá giỏi. Xem ra sở thích của hai đứa rất hợp nhau. Hẳn là cháu cũng gọn gàng lắm đúng không?”

Cả hai mệnh đề đều sai nhưng Jae Young vẫn mỉm cười gật đầu.

“Sang Woo nhà bác vốn không phải là một đứa trẻ bình thường. Cháu không biết lúc nó thông báo sẽ sống chung nhà với người khác bác đã cảm thấy kỳ diệu đến thế nào đâu. Nhưng mà chuyện đó cũng đáng để thử. Hồi bác còn trẻ cũng từng phải khổ sở sống chung nhà với các anh để tiết kiệm sinh hoạt phí. Giờ nghĩ lại thì những kỷ ức cùng nhau chơi đùa ngày ấy đều đã trở thành một gia tài.”

Dứt lời, bố Sang Woo bật cười, đôi mắt của ông híp lại, cong cong tựa như vầng trăng non đầu tháng. Giờ thì Jae Young đã biết bé người yêu của mình học được cách mỉm cười từ đâu rồi.

“Tính ra thì cháu là anh của Sang Woo đúng không? Cháu tốt nghiệp chưa?”

“Dạ rồi ạ. Cháu đã đi làm được hai năm rồi ạ. Với cả bác không cần dùng kính ngữ với cháu đâu.”

“À, thế ta phải gọi cháu là gì nhỉ?”

“Bác cứ gọi cháu là Jae Young(*)...”

“Vậy là cháu cũng giống Sang Woo... chuyên làm game điện tử gì đó đúng không?”

“Dạ không, cháu làm công việc thiết kế ạ. Cháu tốt nghiệp Khối Mỹ thuật.”

“Chuyên ngành nghệ thuật? Vậy làm sao hai đứa có thể nói chuyện với nhau được?”

Đúng lúc vị nhà thơ đang chắt vắn với biểu cảm nghi ngờ thì một tiếng gọi “Mình ơi” vang lên từ trong bếp. Ông ngay lập tức lao đi hết như một viên đạn, bỏ mặc Jae Young một mình ngồi đó.

Đang bơ vơ lạc lõng thì anh bỗng phát hiện ra rất nhiều khung ảnh nằm trên giá. Đó là những bức ảnh chụp gia đình, còn có cả ảnh hai chị em đang chơi đùa cùng nhau. Jae Young đứng lên để nhìn ngắm cho kĩ.

‘Gì đây, chị gái của em xinh thế này cơ mà.’

Anh vừa lăm bắm vừa lôi điện thoại ra chụp. Khi đang mãi phóng to camera để zoom vào thằng nhóc tay cầm đồ chơi trong bức ảnh thì Sang Woo từ trên tầng hai đi xuống.

“Em bỏ lại anh một mình thì anh biết phải làm thế nào?”

Mặc cho Jae Young lên tiếng mắng mỏ, Sang Woo vẫn trưng ra biểu cảm “em chẳng biết gì hết” để an vị ngồi xuống ghế xôpha.

Hai người yên lặng ngồi cạnh nhau hồi lâu. Nhìn Sang Woo có vẻ thoải mái vì đây chính là nhà của cậu, nhưng Jae Young thì đúng là đứng ngồi không yên. Anh thử ngó nghiêng nhà bếp, hỏi xem mình có thể giúp được gì cho việc chuẩn bị thức ăn không, nhưng cuối cùng lại bị mẹ Sang Woo nhìn bằng ánh mắt như thể anh vừa làm gì đó vượt quyền, bố cậu thì mắng anh vì đã là khách thì không nên làm những việc như vậy rồi cũng đuổi anh ra ngoài luôn.

Bữa ăn bắt đầu vào đúng 6 giờ tối. Sang Woo để trước mặt mỗi người một miếng lót làm bằng nhựa mỏng rồi đặt bát ăn cơm, bát đựng canh cùng đĩa ăn riêng lên đó. Dưới cốc đựng nước cũng có một miếng lót cốc, thìa được để lên giá đỡ bằng sứ. Mọi thứ được sắp xếp theo đúng đôi đúng cặp, không có bất cứ thứ gì bị lệch khỏi mục đích sử dụng. Tất cả bọn chúng đều ở đúng góc độ theo một hàng thẳng tắp.

“Lâu rồi con mới về nhà, nhớ ăn nhiều vào đây, Sang Woo à.”

“Vâng ạ.”

“Jae Young cũng vậy. Tuy không có món gì đặc sắc nhưng cháu hãy ăn nhiều vào nhé.”

“Dạ vâng ạ, cháu sẽ ăn thật ngon.”

Canh rong biển, bánh cá chiên, thịt bò nướng và vài loại rau trộn. Tuy số lượng món ăn không nhiều đến mức khiến cho chân bàn lung lay, nhưng nhìn là biết người nấu vẫn rất để tâm khi có con trai về nhà. Lúc ăn cơm thì chẳng có ai nói năng câu nào, bầu không khí trở nên vô cùng ngọt ngào. Tất cả mọi người đều thoải mái với chuyện đó, trừ Jae Young. Dường như căn nhà này lúc nào cũng như vậy thì phải.

Hiện tại Jae Young cũng không biết thức ăn đang vào bằng đường miệng hay đường mũi nữa. Và rồi đột nhiên bố Sang Woo lại lên tiếng hỏi han:

“Mọi chuyện ở trường của con ổn cả chứ?”

“Dạ ổn. Nếu bố tò mò về’ thành tích thì điểm số của con trong học kỳ vừa qua toàn bộ đều là A+. Dạo này con đã học ít hơn rồi, vì phải chuẩn bị cho công việc sắp tới.”

Ý bố hỏi đâu phải như thế, lại cố tình khoe khoang thành tích nữa rồi. Tuy bị lệch trọng điểm nhưng đúng là khi ở trước mặt bố mẹ, Sang Woo cũng hoạt ngôn hơn nhiều. Nếu là người khác hỏi câu đó thì chắc chắn câu trả lời chỉ có một từ “ổn” mà thôi.

“Dạo này con có gì vui không? Bố biết chuyện công việc của con rồi nên cái đó không tính.”

“... Con không được nói ạ?”

Bố cậu cũng không đào sâu thêm, liền hỏi luôn sang câu khác.

“Con có đi chơi đâu đó với bạn bè không?”

“Không ạ.”

Sang Woo uống một ngụm canh rong biển rồi nói tiếp:

“Con đã bảo bố bao nhiêu lần rồi. Bạn bè với con là thủ không cần thiết.”

“Đừng có lôi cái câu chuyện rắn mamba đen ra nữa.”

Jae Young đang ngồi ăn cơm một cách lơ đãng thì bất ngờ phì cười đến mức suýt phun cả thức ăn trong miệng ra. Anh ngại trang bằng cách giả vờ ho khan vì có thứ gì bị mắc ở cổ họng, tiện thể uống luôn một ngụm nước. Đúng lúc đó, mẹ Sang Woo lại cắt ngang lời chống:

“Con cái nói gì là quyền tự do của chúng. Anh phải tôn trọng quyền tự do ngôn luận của các con.”

“Nhà chúng ta có để ra con rắn nào đâu mà phải nói về nó trong suốt bao nhiêu tháng ngày. Anh nghe chuyện này đâu chỉ mới lần một lần hai.”

“Những lời đúng đắn thì dù có nghe thêm bao nhiêu lần cũng vẫn là thiếu. Biết tiếp thu tri thức từ thế giới tự nhiên làm một thái độ đáng khen.”

Jae Young dường như còn nghe thấy tiếng rên “ừ ừ” từ phía bố Sang Woo. Hóa ra cái tính tự tin đến bất chấp của người yêu anh đã được chiếu ra bằng cách này. Tuy nhiên bố cậu vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

“Bất cứ ai sống trên đời cũng cần các mối quan hệ xã hội, và con cũng không ngoại lệ. Con thử ngẫm lại mà xem, nhờ hợp tác với người bạn đang ngồi bên cạnh mà con đã có thể tạo ra cái game Badge Venturi thuận lợi quá còn gì.”

“Là Veggie Venturer ạ. Với cả người này là anh của con, không phải bạn bè gì hết.”

“Hơn tuổi hay kém tuổi thì vẫn có thể làm bạn được mà. Thiếu gì tình bạn không màng tuổi tác.”

“Ý con không phải như thế. Anh ấy không phải là bạn con...”

Jae Young bóp mạnh đầu gối cậu ở dưới gầm bàn để ngăn cản cái miệng kia nói năng linh tinh.

“Cháu với Sang Woo là tiên bối - hậu bối ở trường mà bác. Mặc dù là đồng nghiệp làm việc cùng nhau nhưng xưng hô ‘bạn bè’ thì nghe vẫn không quen cho lắm bác ạ.”

“À, ra là vậy. Cũng đúng thôi, Sang Woo nhà bác thuộc trường phái nhạy cảm về mặt từ ngữ.”

‘Hướng phát triển này hơi khác so với mình nghĩ, nhưng nói chung là vẫn không đến nỗi quá tệ.’

Jae Young thâm nhủ trong lòng. Thực ra nếu con trai mình tự nhiên lại đưa một người đàn ông hiện đang trọ chung vé nhà thì nhìn kiểu gì cũng thấy đáng nghi, nhưng ngạc nhiên là bố mẹ Sang Woo lại không mấy bận tâm về điều đó. Vấn đề nằm ở chỗ anh đâu thể cứ tồn tại như một cái bóng rồi rời khỏi đây được. Nghĩ đoạn, Jae Young bắt đầu cẩn thận quan sát bầu không khí xung quanh.

“Tại sao con lại đưa chàng trai này về đây?”

Câu hỏi này vang lên khiến anh quên luôn cả việc chuyên động cơ miệng nhai thức ăn. Mẹ của Sang Woo, người này giờ chỉ bình yên ngời đó với biểu cảm thản nhiên, không ngờ lại đột ngột tung ra một đòn tấn công chỉ trong nháy mắt.

“Người này là...”

Bàn tay dưới gầm bàn của anh tiếp tục bóp đầu gối Sang Woo mạnh hơn nữa.

“Là một người anh thân thiết của con, cho nên con muốn giới thiệu anh ấy với bố mẹ.”

Cậu đã không quên lời yêu cầu của anh. Jae Young vốn nghĩ Sang Woo đã ứng phó rất tốt rồi, chẳng ngờ mẹ cậu lại bày ra gương mặt bức bối.

“Anh cái gì mà anh? Con chỉ có một chị gái thôi.”

Giọng nói trầm tĩnh ấy mang theo sức mạnh không thể phớt lờ. Jae Young vô thức nín thở, người ngồi bên cạnh thì vẫn điềm nhiên trả lời.

“Trong xã hội Hàn Quốc, từ ‘anh’ và ‘chị’ không chỉ dành cho các mối quan hệ huyết thống mà còn dành cho những người hơn tuổi có mối quan hệ thân thiết nữa ạ.”

“Mẹ biết. Nhưng nhất thiết phải dùng tên gọi đó để chấp nhận khả năng gây ra hiểu lầm nghiêm trọng về mặt danh tính sao?”

“Khi cảm giác thân thiết vượt qua sự không thoải mái thì cũng chỉ còn cách gọi như vậy thôi ạ.”

“Mẹ hiểu rồi.”

Cuối cùng Jae Young cũng có thể thở phào một hơi. Đang yên đang lành thì tình huống cấp bách lại ập xuống đầu. Cuộc hội thoại giữa hai mẹ con bị kết thúc một cách đột ngột, và anh thật sự vẫn không thể nắm bắt được ý chính. Đúng là bức bối chết đi được. Hình như anh còn bị đẩy bụng luôn rồi đây này.

Bữa tối đã kết thúc theo một cách nào đó. Bố Sang Woo lấy hai trái lê mà Jae Young mang đến rồi bắt đầu gọt vỏ. Nhìn dáng vẻ trơn tru thành thực kia thì đây không phải chuyện ông mới làm lần một lần hai. Mẹ Sang Woo ăn vài miếng hoa quả rồi đi vào trong phòng mà chẳng buồn nói thêm lời nào.

Jae Young xung phong giúp bố cậu mang bát đĩa vào trong bếp rồi rửa luôn thể nhưng lại bị đuổi ra lân nữa. Cánh cửa phòng bếp đóng lại, anh và Sang Woo cuối cùng cũng có cơ hội trò chuyện riêng.

“Biểu cảm của anh là sao?”

“Biểu cảm của anh thế nào cơ?”

“Gương mặt tăng ca.”

Jae Young bật cười ngồi xuống ghế xôpha. Ý thức được bố mẹ đang ở đây nên anh đã ngồi cách xa Sang Woo một chút, nhưng chẳng bao lâu sau anh đã lảng lạng sát lại gần để tựa đầu lên vai cậu. Sau khi hít hà một hơi thật dài trên cổ Sang Woo, bên tai anh bỗng nghe thấy một tiếng cười rất khẽ.

“Giờ anh đừng cảm thật đấy. Ban này lúc ăn cơm còn mãi mê nhìn trước ngó sau cơ mà.”

“...”

“Có ai đánh anh chắc? Sao phải sợ đến thế?”

“Đó là bố mẹ của em mà. Đương nhiên phải khó rồi.”

Jang Jae Young, kẻ đã cảm thấy vô cùng khó khăn, giờ đây đang nhắm mắt lại tựa vào người bạn trai. Cánh tay cậu cũng vòng qua ôm lấy bả vai anh.

“Nếu em gặp ông ngoại của anh thì hẳn cũng sẽ lo lắng như vậy nhỉ?”

“Em đừng có nghĩ đến chuyện gặp mặt.”

“Tại sao ạ?”

“Em sẽ bị thương đấy.”

“Ông của anh cũng 70 tuổi rồi còn gì, em không nghĩ là mình sẽ bị xô đẩy bằng vũ lực được đâu.”

Jae Young bật cười khanh khách trước câu nói đùa của Sang Woo. Để rồi sau khi biết đó không phải là trò đùa thì anh lại rơi vào trạng thái khó xử. Ngẫm lại mới thấy, anh chưa từng nghe Sang Woo nói những lời cung kính với người lớn tuổi bao giờ. Điều này lại càng khiến Jae Young quyết tâm không bao giờ để cho hai người này gặp được nhau.

“Nghe em nói chuyện, anh như được tiếp thêm dũng khí.”

Nói đoạn, anh mở mắt ra ngó nghiêng xung quanh một hồi. Sau khi chắc chắn không có ai liền ấn lên má cậu một nụ hôn thật sâu. Thỏa mãn rồi anh mới chịu ngồi cách xa cậu như cũ.

“Chúng ta cùng lên kế hoạch tác chiến thôi.”

“Tác chiến cái gì cơ ạ?”

“Thành thật mà nói thì anh không có gan nói chuyện với mẹ em. Vậy nên nhiệm vụ của em là nói chuyện với mẹ. Còn bố em thì anh sẽ lo liệu.”

“Chúng ta sẽ chơi game ạ?”

“Ừ. Mục tiêu là thông báo mối quan hệ của chúng ta mà không bị ăn đánh, cũng không bị đoạn tuyệt tình cảm. Em có thể làm được không?”

“Em có thể làm luôn ấy chứ.”

Sang Woo toan đứng dậy, Jae Young vội vàng níu cậu ngồi xuống.

“Em là đứa con trai đáng tự hào được nuôi dạy nghiêm túc trong suốt hai mươi sáu năm trời đấy. Giờ tự nhiên em lại dắt về một người bạn trai chứ không phải bạn gái, em có hiểu chuyện đó có nghĩa là gì không? Bố mẹ em sẽ sốc nặng cho mà xem. Không biết chừng họ còn cấm em không được gặp gỡ anh nữa. Trong trường hợp tệ nhất thì có thể sẽ phải tuyệt giao quan hệ

máu mũ luôn. Em có sẵn sàng cho những chuyện như thế không?”

“Không ạ.”

Sang Woo trầm mặc hồi lâu với gương mặt hỗn loạn.

“Nhưng em thật sự không hiểu. Hẹn hò với ai là lựa chọn của em mà.”

“Lý thuyết thì đúng là vậy. Nhưng mà...”

“Bố mẹ đã dạy em rằng lựa chọn luôn đi kèm với trách nhiệm. Sau khi trở thành người lớn thì em phải hoàn toàn chịu trách nhiệm cho lựa chọn của bản thân, kể cả khi em làm sai thì người khác cũng sẽ không giải quyết giúp em.”

Ánh mắt của cậu dần trở nên vững tin.

“Hai mươi sáu năm qua em chưa từng làm trái lời bố mẹ dạy dỗ. Nếu họ thật sự can dự vào chuyện yêu đương của em giống như anh dự đoán thì có khác gì hành động của họ mâu thuẫn với lời nói đâu.”

Chiếc máy bán hàng tự động chỉ nhả ra những lời đúng đắn. Vị tướng quân giải quyết mọi vấn đề bằng lý luận logic. Thái độ của Sang Woo cho đến tận bây giờ vẫn chưa một lần thay đổi, nhưng trong câu nói của cậu anh có thể cảm nhận được rõ ràng sự tin tưởng tuyệt đối dành cho bố mẹ. Dù cho ngoài miệng có suốt ngày laï nhả về rắn mamba đen thế này thế kia, thì gia đình vẫn là một trong những trụ cột vững chắc nhất chống đỡ cho thế giới của cậu. Trong lòng anh bỗng dâng lên xúc cảm yêu thương và cả áy náy đối với Sang Woo.

‘Nếu mọi chuyện được như lời em nói thì đúng là tốt quá rồi.’

Nếu vì việc này mà phải đối địch với bố mẹ thì Sang Woo sẽ sốc đến mức nào? Vết thương lòng có sâu không? Cảm giác khổ sở và tội lỗi sẽ kéo dài trong bao lâu? Jae Young nhìn vào mắt cậu với tâm trạng phức tạp. Đúng lúc này thì cánh cửa phòng bếp mở ra.

“Thầy giáo Chu Sang Woo.”

“Dạ.”

“Lâu rồi hai chúng ta không nói chuyện một cách riêng tư âm cúng nhỉ?”

“Vâng ạ.”

Bố Sang Woo lấy áo khoác trên móc xuống rồi hướng về phía cửa chính. Ông cầm trên tay gạt tàn thuốc cùng hai chai thủy tinh đựng chất lỏng trong suốt. Sang Woo nhìn thấy thế thì liền đi vào trong bếp, mang ra hai chiếc ly nhỏ để đựng rượu. Jae Young bật dậy giành lấy đồ trên tay cậu.

“Để anh đi cho.”

Sang Woo nhìn xuống nền nhà trong thần sắc lo lắng, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh:

“Em không muốn anh cảm thấy gánh nặng. Để em đi đi.”

Hình ảnh khi Sang Woo nói ra những lời này bỗng tỏa sáng lấp lánh lạ thường. Điều đó khiến cho Jae Young nhận ra mình đã phải lòng cậu sâu sắc đến thế nào. Anh dang rộng hai cánh tay, cậu chui rúc vào lòng anh một cách đầy tự nhiên. Quên đi nỗi sợ hãi của bản thân, anh siết chặt lấy Sang Woo để cái ôm này tiếp cho mình thêm dũng khí. Cuối cùng Jae Young đặt một nụ hôn phớt nhẹ lên trán người trong lòng rồi hướng về phía huyền quan.

“Khoan đã ạ.”

Khi còn đang xò giày, Sang Woo bỗng gọi với anh lại từ phía sau. Jae Young ngoảnh đầu nhìn, có thứ gì đó đột nhiên vòng qua cổ anh. Ra là khăn choàng của cậu.

“Bên ngoài lạnh lắm.”

Sang Woo quàng hờ chiếc khăn lên cổ anh rồi mỉm cười tủm tỉm. Jae Young cũng chẳng biết làm gì khác ngoài cười lại với cậu.

“Anh đi đây.”

Nói xong anh liền vẫy tay bước ra ngoài.

Bố Sang Woo đang ngồi hút thuốc trong vườn. Những ngọn núi thấp phía xa xa khiến khung cảnh nơi đây càng trở nên tịch mịch, cỏ dại trong vườn mọc um tùm rậm rạp, dường như

chẳng có ai buồn để ý đến sự phát triển của chúng. Duy chỉ có một loại cây ăn quả nào đó là vươn lên sừng sững cao vút. Jae Young vừa nghĩ sự lộn xộn này đúng là hợp với một nhà thơ, vừa bước chân về phía chiếc bàn gỗ hình tròn. Anh ngồi xuống một khối hình trụ nhìn giống như gốc cây, người đàn ông đối diện kinh ngạc bỏ thuốc lá ra khỏi miệng.

“Sao lại là cháu? Sang Woo đâu?”

“Cháu có chuyện muốn nói với bác nên ra đây thay em ấy ạ.”

Lời vừa nói ra thì trong lòng anh đã cảm thấy vô cùng hồi hộp, vậy mà ngoài mặt vẫn phải giả vờ trấn tĩnh đặt hai ly rượu xuống mặt bàn. Jae Young cầm lấy chai soju chưng cất rồi mở nắp ra, nhà thơ đành phải nâng ly lên đợi rượu với gương mặt không mấy vui vẻ. Sau khi ly của ông đã đầy thì đến lượt ông rót rượu vào ly của anh. Jae Young cung kính nhận ly rượu rồi đặt nó xuống trước mặt mình.

“Rượu này là của một người quen ở Andong gửi cho bác đây, mùi vị không tệ chút nào.”

Bố Sang Woo mỉm cười rồi ngẩng đầu lên hút thuốc. Một bên sườn mặt của ông nhìn có đôi chút cô đơn.

“Bác đang buồn ạ?”

“Đúng vậy.”

Ông uống cạn ly rượu mà chẳng buồn phủ nhận lời anh nói. Jae Young cũng xoay người uống cạn theo ông. Thứ rượu nồng độ cao giống như đang đốt cháy cổ họng, nhưng anh vẫn cố không để lộ ra chút cảm xúc nào.

“Khi con cái phải băng qua cả đại dương thì đương nhiên là bác sẽ lo lắng và buồn bã rồi, nhưng cũng chẳng thể làm gì khác được. Bác từng xuất sắc được nhận vào làm trong công ty mà mình ao ước từ hồi còn nhỏ. Để rồi con trai bác cũng giống như vậy. Không nói suông cho có mà luôn cố gắng hết mình. Nghe nói công ty game ấy rất lớn, số lượng nhân viên khoảng hai trăm người đúng không?”

Xem ra Sang Woo đã không giải thích cạn kẽ chuyện công ty cho bố nghe rồi. Theo như anh được biết thì số lượng nhân viên

ở đó gấp mười lần con số ông vừa nói.

“Công ty đó là ước mơ của rất nhiều người chứ không chỉ của riêng Sang Woo đâu ạ. Con trai bác là một người rất đáng để tự hào.”

“Đúng vậy nhỉ? Đã thế còn biết dắt bạn về nhà nữa... Lán đầu tiên nghe nó nói sẽ sống chung với người khác, bác còn tưởng nó làm vậy là để tiết kiệm tiền sinh hoạt phí. Nhưng khi bác gửi tiền cho nó thì nó lại nói mình có nhiều tiền dư lắm rồi gửi trả về cho bác. Vậy thì hẳn là con trai bác cuối cùng cũng đã tìm được một người bạn tâm đầu ý hợp rồi.”

“Dạ vâng ạ.”

“Ban đầu bác còn nghĩ cháu là một người giống hệt như Sang Woo nhà bác... Kiểu suốt ngày toán học thế này, khoa học thế kia, khi đi chợ thì phải chia nhỏ đến tận đơn vị 10 won. Nhưng cháu lại là một người lành lặn... A, bác thất lễ rồi. Bác không có ý phân xét cháu đâu. Chỉ là trước đó bác luôn cho rằng con trai mình sẽ chẳng bao giờ có được một mối quan hệ bình thường.”

“Cháu hiểu mà ạ.”

Ly rượu thứ hai vừa được rót đầy đã nhanh chóng bị uống cạn.

“Làm thế nào mà cháu lại thân thiết được với Sang Woo vậy? Theo như bác biết thì nó chỉ có đúng ba người bạn thôi. Nhưng chúng gặp nhau cũng là vì game hay cái gì đó ý, tuyệt đối không phải kiểu quan hệ kết thân vì tính cách của nhau.”

Im Se Won, Kim Chung Ho, Kim Won Jong. Một người là nhân viên văn phòng, hai người kia thì vẫn còn đang đi học. Số lần liên lạc khoảng hai, ba lần trong một năm. Cả ba đều rất bình thường và ngoan ngoãn.

“Bọn cháu gặp nhau lần đầu tiên là vì bài tập nhóm...”

Tuy đã giả vờ đi rất nhiều thông tin nhưng anh cũng đâu có nói dối.

“Sau đó chúng cháu làm việc ở cùng một chỗ nên dần trở nên thân thiết hơn ạ.”

“Càng nghĩ lại càng thấy thân kỳ. Mặc dù nói ra thì cũng xấu hổ nhưng không lâu trước đây bác và mẹ thằng bé đã hiểu lầm đôi chút... Tại sao ngày nay... Cũng vì dạo gần đây có những trường hợp con trai yêu con trai, con gái yêu con gái đó.”

Cuối cùng thì điều gì đến cũng đã đến, Jae Young thầm nghĩ. Bố Sang Woo tiếp tục nói chuyện phiếm với dáng vẻ có chút ngượng ngùng.

“Bác toàn nói mấy thứ vô nghĩa thôi. Khi cháu lớn tuổi thì sẽ trở nên tùy hứng như vậy đây.”

Ông nhanh chóng uống cạn ly rượu, dùng mu bàn tay lau lau khóe miệng, rồi thò tay vào trong túi lấy thuốc lá ra châm lửa.

“Bác cho cháu xin một điều với ạ.”

Bố Sang Woo mở to mắt ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó liền đưa thuốc lá và bật lửa cho anh. Loại này nặng hơn loại bình thường anh hay hút. Jae Young xoay người sang một bên rồi mới bật lửa châm thuốc. Một khoảng lặng nặng nề kéo dài rất lâu sau đó. Khi điếu thuốc của anh gần còn một nửa thì người đàn ông đối diện mới phá tan cục diện này:

“Sang Woo đi rồi chắc cháu cũng sẽ buồn lắm. Hai đứa đã sống chung với nhau cả năm trời cơ mà.”

Jae Young cảm nhận được thời điểm hành động đã đến. Anh rít một hơi thuốc thật dài, hít thở thật sâu, rồi dụi điếu thuốc vào trong gạt tàn.

“Thưa bác trai.”

Anh cố gắng phát âm rõ ràng để bố Sang Woo không thể nghe nhầm sang điều gì khác, sau đó nhìn thẳng vào đôi mắt hiền hòa của ông.

“Cháu dự định sẽ nghỉ việc để đi du học. Trường của cháu cách không xa công ty mà Sang Woo sẽ làm, vậy nên khi đến đó chúng cháu cũng sẽ tìm nhà sống chung ạ.”

Ai mà ngờ được anh lại nộp đơn vào cùng một trường đại học đến tận lần thứ ba cơ chứ. Sau khi đắn đo giữa hai lựa chọn, một là chuyển sang công ty chuyên về xây dựng thương hiệu, hai là tiếp tục học lên thạc sĩ, thì Jae Young đã chọn về sau. Anh muốn

thử nghiệm những tác phẩm cá nhân, đồng thời phát triển thêm phong cách thiết kế của mình. Và cũng có đôi phần là vì anh ghét đi làm nữa.

Khuôn miệng của bố Sang Woo há hốc cả ra. Điều thuốc lá của ông rơi xuống mặt đất, Jae Young nhanh chóng nhặt nó lên vứt vào gạt tàn trước khi mỗi lửa bén vào đám cỏ. Khi ánh mắt hai người chạm nhau lần nữa, trong đôi mắt của ông chỉ toàn là sự phức tạp khó phân định được hàm ý bên trong. Là tức giận, thất vọng, hay tuyệt vọng... Jae Young thật sự không đoán được.

‘*Mình có nên quỳ xuống không nhỉ?*’

Jae Young chật vật lắm bầm trong lòng. Từng giây từng phút trôi qua mà bố Sang Woo vẫn tiếp tục im lặng. Anh nhìn thẳng vào mắt ông và nói:

“Cháu đã chuẩn bị tâm lý bị bác đánh cho một trận rồi mới đến đây, vậy nên mong bác có thể nghe cháu nói hết mọi chuyện.”

Đôi mắt của người đối diện mở to, nhìn biểu cảm thì hẳn là ông không hề có ý định ngắt lời anh. Nghĩ đến việc Sang Woo đang ở trong nhà tiền hành một đoạn hội thoại với mẹ tương tự như mình lúc này, Jae Young được tiếp thêm rất nhiều dũng khí.

“Cháu và Sang Woo không phải là kiểu bạn bè đơn thuần. Từ tháng Bảy năm ngoái khi bắt đầu về chung một nhà, thì hai đứa đã cùng nhau yêu đương nghiêm túc rồi ạ. Nơi mà bọn cháu sắp đến cho phép hợp pháp hóa hôn nhân đồng giới, sau này khi lấy được quyền cư trú vĩnh viễn thì cháu và Sang Woo dự định sẽ kết hôn ở đó luôn. Cháu hoàn toàn không có tự tin sẽ nhận được sự cho phép của bác, nhưng vì mối quan hệ sau này của chúng cháu sẽ ngày càng trở nên sâu đậm, việc giữ bí mật là một điều không đúng đắn, vậy nên cháu đã hạ quyết tâm sẽ phải giải bày tất cả mọi chuyện với bác.”

Thật ra Jae Young cũng không hề có ý định biến mình thành nhân vật chính trong mấy bộ phim truyền hình buổi sáng, chỉ là cơ thể anh cứ tự động chuyển đổi thành tư thế quỳ rạp xuống đất mà thôi. Anh hốt hoảng bởi hành động của chính mình,

đồng thời cũng sợ hãi khi nhận ra bản thân đang ở trong tư thế thuận lợi nhất để bị ăn đòn.

“Ôi, cháu đang làm cái gì thế?”

Bố Sang Woo vội và rời khỏi chỗ ngồi để kéo cánh tay anh lên. Lòng bàn tay của ông mạnh mẽ và cứng cáp khác hẳn với độ tuổi. Jae Young nhồm dấy ngồi lại vào vị trí, một khoảng lặng rất dài tiếp tục bao trùm lấy hai người.

Không biết thời gian đã qua bao lâu, bố Sang Woo lại lấy ra một điều thuốc khác đưa lên miệng. Ông châm lửa xong thì đưa bao thuốc về phía đối diện. Ánh mắt kia vẫn không hề nhìn thẳng vào khuôn mặt anh, Jae Young dùng hai tay lấy ra một điều. Lần này bố Sang Woo lại muốn đích thân châm lửa cho anh. Mang theo tâm trạng phức tạp, anh cúi người về phía ông, đốm lửa thấp sáng điều thuốc anh đang ngậm trong miệng. Sau đó Jae Young cũng thuận thể rút một hơi thật dài.

Nhà thơ vẫn duy trì sự im lặng cho đến tận khi điều thuốc chỉ còn lại đầu lọc. Trong khoảng thời gian đó, Jae Young đã quên đi nỗi bất an của mình. Nói hết ra rồi nên trong lòng anh cũng nhẹ nhàng hơn, hiện tại đã chẳng thể làm gì thêm được nữa. Kể cả bố mẹ cậu có phản đối mọi chuyện thì anh cũng không bao giờ từ bỏ Sang Woo. Anh chắc chắn sẽ chiến thắng mọi phản ứng ập xuống đầu mình lúc này.

“Cháu... có ồn không?”

Thế nhưng phản ứng của bố Sang Woo lại nằm ngoài tầm dự đoán của anh. Thái độ của ông rất dịu dàng, nhìn không ra chút nổi giận nào. Jae Young cũng chẳng đoán được câu nói dở dang của ông là có ý gì. Hết cách, anh đành giống như một tên ngốc mà hỏi lại lần nữa:

“Bác nói thế là sao ạ...?”

“Sang Woo nhà bác, tuy nhìn bề ngoài thì không giống, nhưng nó lại có chứng ám ảnh rất nghiêm trọng.”

Ông nhìn thẳng vào mắt anh mà nói. Jae Young có để đọc được sự lo lắng trong khóe mắt nhăn nhéo ấy.

“Khi món đồ chơi mà bác mua cho nó từ năm 3 tuổi bị vỡ, nó đã sửa đi sửa lại, sửa đi sửa lại, sửa đi sửa lại... cho đến tận bây giờ vẫn còn giữ kia kìa. Bộ lego mua cho nó năm 5 tuổi đến giờ vẫn còn nguyên hiện trạng không bị mất miếng nào. Đây là còn chưa kể đến mấy cái xe cần cầu của nó.”

“... Em ấy đúng là có chút như vậy thật.”

“Nó là đứa trẻ một khi quyết tâm muốn có thứ gì thì nhất định phải có cho bằng được, mà một khi đã có được rồi thì sẽ không bao giờ vứt đi. Cho nên cháu nhất định phải suy nghĩ cho kĩ. Không biết chừng hiện tại chính là cơ hội cuối cùng để cháu chạy trốn đây.”

Jae Young lên tiếng trong tâm trạng giống như vừa bị thui cho một cú:

“Bác không để ý chuyện cháu là con trai ạ?”

Nghe xong câu hỏi của anh, ông liền cười nhạt.

“Theo như cháu nói thì hai đứa là quan hệ yêu đương đúng không?”

“Vâng ạ.”

“Sang Woo cũng nghĩ như vậy?”

“Dạ? Vâng, đương nhiên rồi.”

“Cháu chắc chắn chưa? Đã từng nghe thấy nó chính miệng nói ra chưa?”

Ông lúng túng ngừng lại trong giây lát.

“Bác cũng không biết Sang Woo đã suy nghĩ điều gì khi đồng ý hẹn hò với cháu. Tuy chuyện này có thể khiến cháu bị sốc nhưng bác vẫn sẽ nói ra.”

Bố Sang Woo thở dài một hơi rồi ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh.

“Sang Woo là một đứa trẻ có nhận thức về ham muốn tình dục, nhưng nó lại không thể hiểu được tình yêu là gì.”

Đúng là một ông bố vô cùng hiểu con. Điều này khiến Jae Young nhớ lại những ngày tháng tràn ngập trong nước mắt trước khi hai người chính thức hẹn hò, tâm trạng của anh cũng

theo đó mà trở nên xúc động. Bô Sang Woo nhìn thấy biểu cảm của anh thì vội vàng bổ sung:

“Bác không đùa đâu đấy nhớ.”

Dạ vâng ạ.

“Chuyện này đúng là có hơi kỳ lạ. Nhưng ngay từ khi còn nhỏ đầu óc của nó đã vô cùng thông minh, ngược lại tuyến tình cảm lại phát triển cực kỳ trì độn... ở cả niềm vui, sự hạnh phúc, hay tình yêu thương trong một mối quan hệ. Với tư cách là một người bố, bác cũng đã cố gắng không ngừng nghỉ để dạy dỗ nó, nhưng cuối cùng vẫn phải nhận lấy thất bại. Năm 21 tuổi, Sang Woo hẹn hò nghiêm túc với một cô gái cùng trường, bác đã vui biết bao nhiêu khi rốt cuộc con trai mình cũng sống như một người bình thường...”

Đang nói thì ông bỗng lắc đầu nguầy nguậy.

“Nhưng mà hóa ra nó gọi đây là cuộc thử nghiệm xem đối tượng có phù hợp để kết hôn hay không. Dù bác có trách mắng dữ dội thế nào thì nó vẫn chẳng biết mình sai ở đâu. Thật sự là cạn lời luôn. Chuyện với nữ sinh kia cũng chẳng được bao lâu...”

Đó là một nữ sinh lớn hơn Sang Woo hai tuổi, hai người gặp nhau khi làm thêm ở một văn phòng hành chính, mỗi khi đến gần cô thì sẽ ngửi thấy một mùi hương khá thơm. Jae Young đã làm đủ trò để tìm hiểu xem cô gái ấy là ai, nhưng Sang Woo lại không chịu tiết lộ họ tên vì đó là thông tin cá nhân. Vậy nên chuyện này vĩnh viễn còn là ẩn số đối với anh.

“Nó là một thằng nhóc cho rằng tình yêu giữa bố và mẹ là hành vi có tính di truyền nhằm duy trì nòi giống đấy. Bác và bác gái đã thể hiện cho nó thấy đáng vẻ yêu thương nhau hết mực, nhưng tất cả những gì thằng bé hiểu được chỉ có như vậy mà thôi...”

Jae Young tự hỏi trong hoàn cảnh này mình có nên an ủi ông hay không, cuối cùng anh rót đầy ly rượu đã cạn rồi nói:

“Nhưng mà Sang Woo vô cùng hiểu thảo mà bác.”

“Đến tận bây giờ nó vẫn còn đang trả vốn đầu tư cho bác kia kìa, hiểu thảo cái gì mà hiểu thảo? Nhà bọn ta cũng đâu phải cái

ngân hàng.”

“...”

“Tuy Sang Woo là con trai bác thật đấy, nhưng làm người như nó thì cũng thiếu nhân tính quá rồi. Tất cả là lỗi của bác... Là bác đã dạy con sai cách.”

Bố Sang Woo vò đầu bứt tóc, Jae Young nhìn thấy cảnh tượng ấy liền mỉm cười từ tận đáy lòng. Trước đây anh cũng từng có suy nghĩ giống hệt như thế. Nhưng hiện tại mọi chuyện đã khác xưa nhiều rồi.

“Bác đừng nói như vậy. Sang Woo thích nhà mình đến mức nào, rồi em ấy kính trọng bố mẹ ra sao, cháu đều nhìn thấy rất rõ ạ.”

“Không giống như Sang Woo, cháu giỏi nói mấy lời sáo rỗng thật đấy.”

“Không đâu, cháu nói thật lòng mà. Việc Sang Woo là một đứa trẻ được nuôi dạy trong tình yêu thương thì chỉ cần nhìn bằng mắt thường thôi cũng thấy rõ. Thực ra tính cách của em ấy vốn đã chu đáo và nghiêm túc rồi, nhưng ảnh hưởng từ bố mẹ cùng không ít chút nào đâu ạ.”

“Chu... đáo? Sang Woo á?”

“Hiện tại Sang Woo đã thay đổi nhiều lắm rồi bác ạ. Rất giỏi thể hiện tình cảm, ghen tuông cũng cực kỳ dữ dội luôn. Nói chung là em ấy biết làm mọi việc của một người bình thường. Cháu cũng chỉ là người bị động tiếp nhận chuyện cầu hôn thôi. Sang Woo đã tặng cháu một bó hoa rồi hứa sẽ làm cho cháu hạnh phúc. Thế thì làm sao cháu có thể từ chối được ạ.”

Người đàn ông trung niên bày ra biểu cảm không thể tin nổi. Jae Young đành lấy điện thoại ra rồi đưa cho ông xem tin nhắn mà mình đã chụp màn hình về để sau này xem lại.

[Chu Sang Woo ♡♡: Em yêu anh ♡] 11 tháng trước

“Cháu ép nó phải nhắn thế này đúng không?”

Bố Sang Woo há hốc mồm ngạc nhiên. Thực ra đúng là Jae Young có ép cậu thật, nhưng giờ đâu phải là lúc cổ tình vạch áo cho người xem lưng.

“Nó từng là một đứa thậm chí vào Ngày Cha Mẹ còn từ chối yêu cầu làm chuyện này vì không thể sử dụng những từ ngữ có khái niệm mơ hồ.”

Ông lẩm bẩm với dáng vẻ bị tổn thương sâu sắc. Tuy đây không phải là thời điểm thích hợp để Jae Young cảm thấy vượt trội, nhưng anh đã phải cố gắng lắm mới có thể kéo khóe miệng đang liên tục nhếch lên cao của mình xuống.

“Tuy cách thể hiện của Sang Woo có hơi lóng ngóng vụng về, nhưng em ấy lại luôn thành thật với cảm xúc của mình. Khi thấy vui thì sẽ nói là vui, khi thấy buồn thì sẽ nói thẳng ra là mình đang buồn.”

Những lời ra vẻ ta đây cứ thế tuôn khỏi miệng Jae Young. Mong là bố Sang Woo sẽ không cảm thấy phát ngôn này của anh là một dạng khoe khoang. Dù sao thì chỉ tính riêng trong năm nay thôi anh cũng đã có đủ tư cách đề nhận giải Nobel hòa bình rồi.

“Hơn nữa tư duy của Sang Woo rất có tinh logic, chỉ cần hiểu ra vấn đề thì sẽ không cần phải cãi nhau. Tuy thỉnh thoảng cũng có những việc khiến cháu buồn phiền, nhưng cháu sẽ cố gắng làm tốt hơn nữa ạ.”

Bố Sang Woo mệt mỏi gật đầu một cái. Hình như từ sau khi nhìn thấy tin nhắn thì ông đã thất thần luôn rồi.

“Cháu cũng không biết thời gian hẹn hò một năm rưỡi có bị coi là ngắn nữa hay không. Cho nên cháu sẽ cẩn thận khi nói ra những lời này...”

Không giống với câu nói khiêm tốn ấy, Jae Young lúc này đây lại đang tràn đầy tự tin. Thời gian hẹn hò một năm rưỡi đối với anh mà nói thì tuyệt đối không ngắn, nó đủ để anh đưa ra quyết định của cả đời mình.

“Cả đời này của cháu sẽ không còn ai giống như Sang Woo. Cháu thật lòng rất yêu con trai của bác ạ.”

Mấy câu nói sáo mòn như vậy vốn không có trong kế hoạch ban đầu, nhưng cuộc đời của anh có mấy khi đi theo kế hoạch đâu. Từ ngày ở bên cạnh Sang Woo anh mới thay đổi thôi.

“Cháu rất áy náy và xấu hổ vì bản thân lại là con trai. Nếu nhận được sự cho phép của bác thì cháu có thể tự tin tiếp tục mối quan hệ này ạ.”

Jae Young tuyên bố chắc như đinh đóng cột. Tâm trạng bất an và sợ hãi của anh đã không cánh mà bay.

Sau một khoảng lặng chẳng rõ là bao lâu, bố của Sang Woo cúi đầu thở dài một hơi rồi lên tiếng:

“Sang Woo đã thích rồi thì dù bác có cho phép hay không cũng vậy thôi.”

Mặc dù câu trả lời này khá là mơ hồ nhưng vẫn có thể coi như thành công rực rỡ. Anh thậm chí còn đến đây trong tâm thế sẵn sàng cho việc bị tấn cho một trận nữa cơ mà.

“Để bác nói chuyện với mẹ thằng bé thử xem... Trong nhà này bác chẳng có quyền hành gì hết.”

Dáng vẻ cúi thấp đầu của ông nhìn vô cùng buồn bã.

“Bác gái sẽ phản đối dữ dội lắm đúng không ạ?”

“So với phản đối... thì có lẽ cô ấy sẽ không hiểu được đâu. Không biết chừng còn hỏi ngược tại sao lại có hai electron trong một neutron.”

“Vâng ạ...”

Thật may là anh đã giao cho Sang Woo đi đảm nhận việc nói chuyện với mẹ, Jae Young thầm nghĩ. Bầu không khí im lặng đầy bất ổn tiếp tục bao trùm lên hai người mất một lúc.

“Jae Young này.”

“Dạ.”

“Cảm ơn cháu vì đã thành thật với bác. Nhưng mà hiện tại đầu óc bác đang rối lắm. Cháu đừng nói gì thêm nữa, bác muốn được ở một mình.”

Nhà thơ châm một điếu thuốc lá rồi nói với anh những lời như vậy. Jae Young gật đầu đứng dậy khỏi vị trí. Đúng lúc đang định vào nhà thì lòng hiếu kỳ của anh lại trỗi dậy.

“Trước khi đi cháu có thể hỏi một câu được không ạ?”

“Tất nhiên là được.”

“Bác và bác gái đã gặp nhau như thế nào vậy ạ?”

Bố Sang Woo bật cười ha hả. Ông ngẩng đầu lên giải đáp thắc mắc của anh:

“Bác đã kể mình từng có khoảng thời gian làm việc cho một công ty ở Seoul đúng không... Khi đó bác đã gặp một cô gái trên xe buýt, ngày nào cô ấy cũng lên xe vào cùng một khung giờ, ngồi ở đúng một vị trí. Đã thế còn là một mỹ nhân cực kỳ xinh đẹp nữa.”

“À...”

“Bác đã làm thơ tặng cho cô ấy mỗi tháng một bức, nhưng miệt mài trong suốt hơn một năm mà vẫn không nhận được tín hiệu phản ứng nào... Và rồi có một ngày khi bác đi theo cô ấy xuống xe, cô ấy nói rằng thơ bác viết bị sai ngữ pháp.”

“...”

“Câu chuyện này có độ lãng mạn rất tương xứng với một nhà thơ chuyên viết thơ tình như bác đúng không?”

Bây giờ bắt anh nói một câu đồng ý sáo rỗng thôi cũng là quá khó. Jae Young cúi đầu xuống thật thấp, nắm tay của anh giơ lên chặn miệng để che đi nụ cười.

Con đường trở vào trong nhà tràn ngập giọng cười trầm thấp của Jae Young, vắng trắng treo trên cao đang tỏa sáng lấp lánh một cách yêu kiều. Mới rời xa Sang Woo có một lát thôi mà anh đã thấy nhớ rồi.

Xoay tay nắm cửa, cánh cửa chính được anh nhẹ nhàng mở ra. Jae Young tiến vào huyền quan, lấy đôi dép có chữ “Khách 1” ở trong tủ giày xỏ vào chân, sau đó lấp đầy vị trí trong tủ bằng đôi giày bệt của mình.

Bên trong phòng khách lúc này là một khoảng không gian tối tăm, chỉ có ánh sáng le lói từ căn phòng bên cạnh cầu thang là lọt ra ngoài. Vốn dĩ Jae Young đã định lên thẳng tầng hai, nhưng khi đi qua cánh cửa khép hờ ấy thì lại chẳng may nghe được cuộc hội thoại giữa hai mẹ con.

“Rối sao, con đã làm thế nào để giữ chặt cậu ta?”

“Sau khi câu hôn bất ngờ thì con đã ràng buộc anh ấy bằng nhẫn rồi ạ.”

“Rất thông minh. Xuyên suốt đông tây kim cổ thì đó là cách hiệu quả nhất để giành lấy bạn đời.”

“Anh ấy là một người khá ngây thơ. Đeo cái thứ lấp lánh đó lên ngón tay xong thì hình như còn cảm thấy rất vui sướng nữa cơ ạ. Điều đó làm con cảm thấy hơi tội lỗi một chút.”

“Bố con cũng như vậy đấy. Chả nghĩ gì đến chuyện bản thân sẽ bị người khác nắm chặt cả đời mà chỉ biết vui vẻ hờn hờ thôi.”

Jae Young bật cười. Anh chạm vào chiếc nhẫn tròn xoe đã bị bỏ lại trong túi suốt mấy tiếng đồng hồ vừa qua, sau đó lấy nó ra đeo vào ngón áp út.

“Cậu ấy có đẹp trai không?”

“Con cũng chẳng biết nữa. Nếu so với bố hói còn trẻ...”

“Ý mẹ không phải như thế. Gạt cái tính khách quan đó sang một bên. Con hãy thử cảm nhận lại một lần dưới tác dụng phụ của tình yêu xem nào.”

Người ở bên ngoài khung cửa cố gắng nhin cười, anh áp sát lại gần để đồng tai lắng nghe.

“VỚI cả hai đứa đã đi khám sức khỏe rồi mới quan hệ tình dục đúng không?”

“Không ạ... Nhưng lần nào bọn con cũng dùng dụng cụ an toàn.”

u, may quá.

“Con cũng thú nhận luôn, con đang rất tận hưởng đời sống tình dục quá độ do ham muốn chi phối. Thỉnh thoảng con cũng quảng luôn cái gọi là nhân tính ra khỏi đầu. Cứ mỗi lần chạm mắt với anh ấy là dục vọng của con lại bị kích thích mãnh liệt. Nếu thật sự có vi khuẩn độc hại thì chúng đã sớm lây lan và gây ra vấn đề rồi ạ.”

“Giờ mẹ mới thấy con cũng có nét giống bố.”

“Chung một huyết thống thì làm sao khác được ạ.”

“Trước khi bỏ mẹ quan hệ với nhau lần đầu tiên thì đã đến bệnh viện kiểm tra mười bốn loại dấu hiệu bên ngoài của bệnh lậu. Con cũng nên làm như thế.”

“Con hiểu rồi ạ. Cũng do con đã quá cầu thả. Ngày mai con sẽ hẹn lịch trước để đến bệnh viện ngay.”

Nghe kìa nghe kìa, đúng là chuyện gì cũng tuôn ra hết. Jae Young cũng biết nếu giờ mà bị bắt quả tang khi đang nghe trộm thì chỉ còn nước tìm cái lỗ nẻ mà chui xuống, nhưng vì anh quá tò mò hai người bên trong sẽ nói tiếp những gì nên bàn chân không thể dời bước đi được.

“Nhìn con hiện tại có vẻ rất vui.”

“Thì con vui thật mà ạ.”

“Có chuyện gì mà vui đến thế.”

“Từ ngày hẹn hò yêu đương, cuộc sống của con lúc nào cũng tràn ngập màu sắc. Con muốn kết hôn với anh Jae Young thật nhanh cũng bởi vì đó chính là một phiên bản có tính ổn định hơn. Mặc dù đã đeo nhẫn cho anh ấy rồi nhưng con vẫn cảm thấy rất bất an, chỉ khi anh ấy trở thành bạn đời về mặt pháp lý thì con mới có thể yên tâm hơn được.”

“Tâm lý đó là đương nhiên. Đã là con người thì ai cũng yêu thích sự ổn định.”

“Nếu sống như tiền bối thì chắc chắn con sẽ không thể chịu đựng nổi quá một ngày. Đến tận bây giờ con vẫn chẳng tài nào hiểu được anh ấy.”

Jae Young dựa lưng vào tường lắng nghe một Chu Sang Woo nói nhiều đang tâm sự cùng mẹ. Khóe miệng anh đã nhếch lên thành một nụ cười từ lúc nào chẳng hay.

“Hai con có cùng nhau chia sẻ việc nhà không?”

“Giặt giũ và dọn dẹp phòng khách là con làm, anh Jae Young sẽ phụ trách khu vực nhà bếp. Nhưng mà anh ấy lại ghét việc đi đổ rác thải thực phẩm nên con thường làm thay ạ.”

“Cậu ấy có bị rối loạn ăn uống không?”

“Không ạ, chỉ là anh ấy hơi phiền phức trong chuyện này thôi.”

“Ừ, Sang Hee nhà mình cũng vậy.”

“Sao mẹ có thể so sánh như thế? Bà già quái vật đó chính là kẻ đầu tiên của nhân loại bị thoái hóa mất hai chân. Còn anh của con... chỉ là thỉnh thoảng có hơi lười biếng một tẹo thôi. Đi làm mệt mỏi về thì ai cũng có thể như vậy mà.”

Giọng nói nhẹ nhàng của Sang Woo vang lên mới ngọt ngào làm sao. Giá mà thanh âm này có thể kéo dài mãi mãi thì tốt biết mấy, Jae Young trầm nghĩ.

“Tháng trước Sang Hee vừa mới dắt người yêu về ra mắt xong. Hai đứa nó dự định sang năm sau sẽ kết hôn.”

“Con biết rồi ạ. Không biết cái người đó có biết gì về bản chất thật của chị ấy không.”

“Ngạc nhiên là tuy sống chung với bạn trai, nhưng Sang Hee lại thành công không để lộ ra bất cứ khiếm khuyết nào trong cuộc sống sinh hoạt hằng ngày.”

“Đồ dối trá. Khi nào kết hôn sẽ lộ hết ra cho mà xem.”

“Con có vẻ rất thoải mái với những chuyện sinh hoạt nhỉ?”

“Con cũng chẳng biết nữa. Để khơi dậy sự đồng cảm của anh Jae Young thì thỉnh thoảng con cũng cố tình lộn trái tất rồi vứt lung tung suốt sáu tiếng đồng hồ. Khi nào nhìn thấy thì anh ấy sẽ tự cảm thấy xấu hổ thôi.”

‘Còn có chuyện này nữa sao?’

“Thỉnh thoảng mẹ cũng mua về mấy tác phẩm văn học để khiến bố con cảm động. Mặc dù mẹ chẳng đọc chữ nào bao giờ.”

“Con hiểu điều mẹ muốn nói. Gần đây con trai mẹ còn phải đi học skateboard vào mỗi cuối tuần đây này.”

“Đó là cái gì?”

“Mẹ đợi con, để con cho mẹ xem.”

Căn phòng bỗng trở nên yên ắng trong khoảnh khắc. Và rồi một giọng nói vô cùng quen tai bắt đầu vang lên.

‘Em nhìn cho kỹ nha Sang Woo à. Giậm chân sau xuống mặt ván, nhưng vẫn không được phép chạm đất. Nếu em làm sai thì khi xoay có thể bị vỡ đầu đấy.’

‘Giậm bằng bộ phận nào ạ?’

‘Gót chân. Diễn tả bằng lời thì khó lắm, nhưng em nhất định phải giữ thăng bằng hai vai. Anh sẽ làm lại cho em nhìn. Như thế này này...? Em làm thử đi. Làm thử sẽ học được nhanh hơn.’

‘Đợi một lát. Em còn đang quay clip.’

Video ấy kết thúc bằng âm thanh ma sát ngày càng nhỏ dần giữa ván trượt và mặt đất. Nhìn mà xem, chú Sang Woo còn đang thỏa thích khoe khoang vẽ anh với bố mẹ mình kìa. Đúng là một đứa nhỏ ngốc nghếch hết chỗ nói.

“Nhưng tại sao phải chơi cái trò này?”

Sau một hồi im lặng, mẹ Sang Woo bỗng lên tiếng thắc mắc.

“Chắc là tại nó mang đến cảm giác kích thích hơn chạy bộ ạ.”

“Thứ này không phải là phương tiện di chuyển đâu nhỉ?”

“Dạ vâng ạ. Do không có động cơ nên hiệu suất của nó quá kém để được coi là một phương tiện di chuyển. Nhưng mà trò này cũng khá thú vị. Tuần trước con đã chơi quá đã đến mức bị ngã thâm tím cả luôn. Giờ thì vết bầm đã mờ rồi ạ.”

“Con phải cẩn thận hơn chứ.”

“À, con còn phải đi du lịch mỗi mùa một lần và đi xem phim một tuần một lần với anh ấy nữa cơ.”

“Phiền phức nhì.”

“Đó là hẹn hò nên con không cảm thấy phiền đâu ạ.”

“Mà cái cậu bạn đó cao lớn hơn con đúng không. Cậu ta đã từng gây ra tổn thương vật lý nào với con chưa?”

“Mẹ nghĩ nhiều quá rồi.”

“Không có là tốt.”

“Vậy giờ mẹ còn tò mò chuyên gì nữa không ạ?”

“Khổng còn.”

“Thế con lên táng nhé?”

“Đã lâu lắm rồi mẹ không được gặp con, chúng ta nói chuyện linh tinh thêm một lúc nữa đi. Mỗi khi nói chuyện với con tâm trạng của mẹ rất tốt.”

“Dạ được ạ. Vậy chúng ta nói về những nghiên cứu gần đây của mẹ đi.”

‘Có nên gọi đây là có hiếu không nhỉ?’

Jae Young bắt giắc phì cười, bàn chân của anh cũng dần dần lùi về phía sau. Anh bước thật nhẹ nhàng lên từng bậc thang cũ kĩ để chúng không phát ra âm thanh kéo kẹt nào.

Sang Woo đã đúng. Bố mẹ cậu là những người luôn nỗ lực thấu hiểu con cái và rất tôn trọng ý kiến của con. Họ chẳng hề quan tâm đến Jae Young là ai. Người bố thì bận lòng về cảm xúc của con trai, người mẹ thì chỉ để ý xem con mình có ổn hay không. Kể cả Sang Woo có dặt về người ngoài hành tinh đi chẳng nữa thì phản ứng của họ có lẽ cũng giống hệt như vậy mà thôi.

‘Chẳng hiểu sao mình lại cảm thấy hơi tiếc.’

Nghĩ tới vận may của mình, trên môi Jae Young nở một nụ cười thật nhẹ. Lên tới tầng hai, hiện ra trước mắt anh là hai căn phòng ngủ cùng với một phòng vệ sinh chung. Trên cánh cửa đầu tiên là đầy những vết keo dán nhem nhuốc do có ai đó đã bóc sticker ra. Chỉ ít thì anh có thể chắc chắn rằng đây không phải là phòng của Sang Woo. Anh tiến lại gần hơn để nhìn cho kĩ, hóa ra trên cánh cửa còn có một dòng chữ được viết bằng bút đen.

SangHee's Room~☆☆ Cẩm! Vào!

(Đặc biệt là Chu Sang Woo)

Ngay cạnh tên của Sang Woo còn có một hình vẽ gì đó nhìn giống như đám mây hoặc lá xà lách. Jae Young đi tiếp về phía cánh cửa sạch sẽ nằm ngay bên cạnh. Chẳng hiểu sao trái tim anh bỗng dừng lại đập rất nhanh. Sau khi bình ổn lại nhịp thở của mình, Jae Young mới đẩy cửa bước vào. Anh dò dẫm để bật công tắc đèn lên, quang cảnh trong phòng vừa hiện ra một cái là anh đã bật cười thành tiếng.

“Cái gì thế này, đây là Viện bảo tàng Chu Sang Woo sao?”

Jae Young ngẩng đầu quan sát từng góc ngách bên trong căn phòng.

Tủ sách kê sát mặt tường chật cứng những tựa sách khoa học dành cho trẻ em. Jae Young lấy thử một cuốn xuống xem, đó là một cuốn sách có tên Tại sao Ngán hà lại thế? với phần thiết kế bìa vô cùng quê mùa. Tất cả chỗ sách ấy đều có vẻ ngoài cũ kĩ, riêng hai cuốn Tại sao bánh xe lại thế? và Tại sao con số lại thế? là rách nát đến mức nhìn hệt như một miếng giẻ lau. Xung quanh tường phòng còn dán cả bản đồ và poster của hàng trăm loài khủng long khác nhau. Tuy chúng đều được ép plastic cẩn thận nhưng phần mép tranh cũng đã bị sờn rách ít nhiều.

Chiếc bàn học màu nâu mà Sang Woo từng dùng suốt cả thời học sinh được phủ một lớp mặt kính. Trên bàn còn đặt cả gọt bút chì cùng với mô hình Hệ Mặt trời có thể chuyển động. Giá sách trước mặt được nhét đầy những bộ đề Toán cùng với vở ghi chép, ngăn trên cùng là mô hình máy bay trực thăng, tàu chiến khu trục và vệ tinh nhân tạo, ngoài ra còn có khoảng hai mươi loại đĩa game khác nhau nữa.

‘Mấy trò này ra mắt lâu lắm rồi.’

Jae Young mở vài đĩa game ra xem thử, trái tim bóng tràn ngập trong thứ xúc cảm hoài niệm. Và rồi anh đột nhiên phát hiện ra một thứ, đôi môi lập tức nhếch lên thành nét cười tủm tỉm.

Nếu trên đời này thật sự có Viện bảo tàng Chu Sang Woo thì đây chắc chắn là món đồ có giá trị nhất cần được giữ gìn. Nếu như anh đoán không nhầm thì mô hình xe cần cẩu này chính là thứ mà cậu đã vùi vĩnh bó mua cho hời lên sáu. Tình đầu của Chu Sang Woo. Lớp sơn vàng của món đồ chơi đã bị bong ra gần hết, để lộ phần lõi màu trắng. Đây chính là loại cần cẩu “bánh xích”. Sau khi nhìn ngắm thỏa thích thứ đồ chơi còn nhỏ hơn cả lòng bàn tay của mình ấy thì Jae Young mới cẩn thận đặt nó về vị trí cũ.

Tầm mắt của Jae Young hướng về phía chiếc giường nhỏ trong phòng. Bố mẹ Sang Woo đã chuẩn bị chăn ga sạch sẽ, nhưng sự chú ý của anh lại rơi vào khoảng không gian tối om

nằm bên dưới gầm giường. Đó chính là nơi nằm giữ bí mật của mọi thiếu niên. Mặc dù Jae Young không cho rằng cậu sẽ sưu tầm mấy thứ kiểu như ảnh khiêu dâm gì gì đó (hồi còn niên thiếu mỗi khi nhìn thấy những tấm ảnh khiêu gợi là anh sẽ vẽ chúng lên máy tính rồi lưu lại thay vì giữ hình người thật), nhưng lòng hiếu kỳ vẫn thành công khiến anh cúi gập người xuống nhìn ngó gầm giường nhà người ta.

Jae Young lôi ra được một chiếc ngăn đựng bằng nhựa, đựng đầy các loại đồ chơi. Con quay, ô tô cỡ nhỏ, tên lửa làm bằng chai nhựa, robot, mô hình xe cấp cứu, rubik, những khối xếp hình, bi ve, miếng bìa gập để chơi đập giấy, tiến xu kỳ niệm... Ngoài ra còn có những khối lego sắc sỡ đủ màu sắc cùng từng chồng tạp chí khoa học củ chất cao như núi được buộc chặt bằng dây.

Ở nơi này thời gian tựa như đang ngừng trôi. Sang Woo không vứt đi bất cứ thứ gì quan trọng đối với bản thân mình. Dù chúng có trở nên cũ kỹ và già cỗi tới đâu thì cậu vẫn luôn giữ gìn tất cả theo một cách trân trọng nhất.

‘Hóa ra mỗi khi VỀ lại nơi này em sẽ có cảm giác ‘đây chính là nhà’ đúng không?’

Do từng phải chuyển nhà rất nhiều lần nên Jae Young đã làm mất hết những món đồ hồi còn nhỏ. Đối với anh mà nói, thứ gọi là nhà chỉ có căn hộ hiện giờ mình đang chung sống cùng Sang Woo mà thôi. Phải chăng đây chính là cảm giác của một kẻ du mục sống nay đây mai đó bỗng nhiên lại khao khát về một cuộc đời an ổn? Bao vây giữa từng mảnh ghép quá khứ lấp lánh tạo nên dáng vẻ của người anh yêu trong hiện tại, Jae Young chợt cảm thấy nghẹn ngào nơi lồng ngực.

‘Thế giới của em. Nơi bắt đầu của em. Tất cả những điều đã mang em đến bên cạnh anh.’

Anh đứng ở nơi Sang Woo lớn lên từ nhỏ, chạm tay vào từng món đồ trong thế giới của một thiếu niên thành thật ham học hỏi, sau đó thu hết tất cả vào trong tầm mắt. Jae Young ghen tị với những món đồ dù mười năm trôi qua vẫn còn tồn tại ở nơi này, và cả những món đồ dù có trôi qua thêm mười năm nữa thì chắc chắn vẫn sẽ còn vẹn nguyên. Thử tưởng tượng đến viễn

cảnh khi mà tình cảm của Sang Woo sẽ mãi chẳng hề thay đổi, và rồi cậu sẽ yêu thương anh lâu thật lâu mà xem. Bản thân anh khi đó cũng sẽ trở thành một trong những món đồ yêu thích của cậu. Thời gian dần dần qua đi, anh sẽ để lại những vết tích nơi con người cậu giống hệt như những cuốn sách khoa học cũ kĩ này.

Jae Young sắp xếp lại mọi thứ dưới gầm giường rồi đứng thẳng người dậy. Anh tìm thấy album ảnh tốt nghiệp của Sang Woo trên giá sách. Sau khi nghiêng người nằm lên giường thì anh bắt đầu ngắm nghía từng gương mặt xa lạ, đồng thời chờ đợi tấm ảnh của người yêu mình xuất hiện.

Đúng như anh dự đoán, dáng vẻ của Sang Woo hồi còn học tiểu học cũng không đến nỗi quá nhạt nhẽo. Tóc tai ngắn cũn, mặt mày vô cảm. Làn da vẫn trắng nõn mịn màng, nhưng biểu cảm thì đúng kiểu không một ai dám động tới. Thời gian cứ thế chảy trôi, vậy mà gương mặt của cậu lại không hề có nửa điểm thay đổi.

“Anh mà gặp em hồi cấp ba thì chắc chắn chúng ta sẽ không thể thân thiết.”

Jae Young đã nghĩ như vậy khi nhìn thấy người yêu mình trong tấm ảnh tập thể hồi cấp ba. Cậu là một tên một sách kỳ lạ đứng đầu toàn trường, còn anh lại là một đứa trẻ ngỗ nghịch coi trường học như nhà giam. Chắc chắn phải tồn tại một phép màu kỳ diệu nào đó mới khiến cho hai người này dây dưa được với nhau.

Nếu không đỗ đại học dưới tư cách học sinh năng khiếu Mỹ thuật, thì dù có tái sinh lần nữa anh cũng chẳng thể nào bước vào được cổng trường Đại học Hàn Quốc với cái bằng thành tích của mình. Nếu không quyết định ăn bám điểm số bài tập môn đại cương khiến cho học kỳ cuối cùng đời sinh viên tan thành tro bụi, thì anh cũng chẳng thể nào bắt đầu mọi chuyện với Sang Woo. Nếu trong bài tập thuyết trình ngày hôm đó, anh chỉ cần tham gia một chút vào công việc làm slide thôi thì cậu đã vĩnh viễn không bao giờ nhớ được Jang Jae Young là ai. Và nếu Han Soo Young không ném cho anh cái dự án *Người rau*, thì có khi

đền tận ngày tốt nghiệp anh cũng chẳng thể nào biết được Chu Sang Woo chính là cái thằng nhóc điên khùng chung nhóm thuyết trình với mình.

Jae Young nhét lại tám ảnh vào trong cuốn album. Hết ngẫu nhiên này đến ngẫu nhiên khác đã đưa Sang Woo đến bên cạnh anh. Nếu ngay từ lúc bắt đầu hai người đã chẳng thể gặp nhau thì hiện tại sẽ như thế nào đây?

Khi Jae Young còn đang vật lộn trong dòng suy nghĩ đáng sợ của bản thân thì cánh cửa phòng bỗng đột ngột mở toang. Vừa nhìn thấy người con trai bước vào là anh liền lập tức nhổm người dậy. Sau khi ổn định lại tâm trí, Jae Young vươn tay ôm chặt Sang Woo vào lòng.

“... Anh khóc sao?”

“Không hề. Có thứ gì đó bay vào mắt anh thôi.”

“Phòng lâu không sử dụng nên nhiều bụi lắm đúng không ạ?”

Một tiếng cười rất khẽ vang lên, Jae Young vòng tay ôm lấy lưng và gáy cậu. Anh vốn cho rằng tình cảm mà mình dành cho Sang Woo vốn đã rất nhiều rồi. Mức độ hiện tại chính là giới hạn, tình yêu của anh chắc chắn chẳng thể nào sâu đậm hơn được nữa. Nhưng không, hóa ra anh đã nhầm. Càng ngày Jae Young lại càng thích người con trai này hơn. Tình yêu mà anh dành cho Sang Woo của ngày hôm nay luôn nhiều hơn Sang Woo của ngày hôm qua.

“Sang Woo à.”

“Sao thế ạ?”

“Em thích anh đến mức nào?”

“...”

Jae Young nới lỏng vòng ôm rồi khẽ nâng cằm đối phương lên. Đôi mắt hai người mới giao nhau có một lát mà hơi ấm từ ánh nhìn thẳng thắn của Sang Woo đã bao trùm lấy anh mất rồi. Từ giờ còn ai dám gọi cậu là robot lau nhà nữa hử. Có con robot nào trên đời lại tình cảm đến nhường này hay sao. Vừa nghĩ anh vừa mỉm cười thúc giục cậu:

“Mau trả lời anh đi.”

“Em không thể tiến hành định lượng được.”

“Thích hơn xe cần cầu đúng không?”

“Anh đã vượt qua nó từ lâu rồi.”

‘Nghe thấy gì chưa, đồ sắt vụn chết tiệt!’

Jae Young tuyên bố chiến thắng trước một món đồ chơi đã tróc hết sạch sơn.

“Anh ời.”

“Sao thế?”

“Chúng ta hôn nhau đi.”

“Lỡ bố mẹ đột ngột đi vào thì sao?”

“Em đã dặn trước rồi, đảm bảo sẽ không có ai vào đâu.”

Jae Young ngồi yên một chỗ nhìn chăm chăm, Sang Woo lại càng thêm sốt ruột. Anh chậm rãi lắc cái đầu như thê sắp tiến lại gần, biểu cảm trên gương mặt người đối diện đã chuyển thành bức dọc.

“Sang Woo à, cần cầu với máy bay trực thăng của em đang nhìn chúng ta kìa.”

“Bọn chúng đều đã biết chuyện em trở thành người lớn cả rồi.”

Sau đó cậu còn thản nhiên bổ sung thêm một câu:

“Em còn phải chơi chúng đến tận lúc nào nữa chứ?”

Jae Young thật sự đã bật cười thành tiếng. Thế nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, Sang Woo đã kiễng chân lên chặn môi anh lại. Không còn tiếng cười nào có thể vang lên được nữa.

Ngoại truyện 04

Crash to Desktop

Người lập: Mike R. Cornerman

[02-26 THỨ HAI 19:34:28]

Cuối cùng nhân viên mới của team chúng ta cùng đã được ấn định. Vị trí bổ trống bên cạnh tôi suốt một tháng qua sẽ do một chàng trai Hàn Quốc đẹp như idol Kpop chiếm giữ. Về ngoài của chàng trai này nhìn giống hết học sinh cấp ba. Tôi thật sự đã giật mình khi hỏi Heather và biết cậu ấy năm nay đã 27 tuổi.

(03-07 THỨ TƯ 16:22:19]

Hàng xóm mới của tôi là một người vô cùng nghiêm túc, quần áo trang phục sành điệu theo kiểu không quá phô trương. Tính tình trầm ổn, ít nói. Lúc Heather bảo cậu ấy phân tích về một bug đơn giản, cậu ấy đã viết đến tận mười một trang giấy. Nhìn vào phản ứng không đến nỗi nào của người phụ nữ kỹ tính kia thì có vẻ như cậu ấy đã hoàn thành mọi việc khá ổn thỏa.

[03-15 THỨ NĂM 11:05:34]

Làm theo yêu cầu của Heather, tôi đã giải thích các công việc liên quan với cậu bạn tên Chu này. Tôi bảo cậu ấy rằng nếu trong lúc lắng nghe mà có thắc mắc gì thì cứ hỏi lại thoải mái. Khâu trình bày của tôi có vẻ hơi dài nên cậu ấy đã mở laptop ra gõ lại. Chẳng biết đã bao nhiêu tháng rồi tôi mới gặp được một người sử dụng ngữ pháp hoàn hảo đến thế, đã vậy lại còn không gõ sai hay viết tắt nữa chứ.

[04-03 THỨ BA 16:21:55]

Thật may khi nhân viên mới lại là một cậu bạn được việc. Thực lòng mà nói thì cậu ấy giỏi hơn người tiền nhiệm Louis

nhiều lắm.

[04-11 THỨ TƯ 14:42:15]

Tư duy của Chu vô cùng logic. Chỉ tán gẫu về những chuyện tầm phào thôi mà tôi cũng muốn véo má cậu ấy.

[04-20 THỨ SÁU 18:25:08]

Cuối cùng hôm nay tôi cũng biết ai là người lập trình ra cái game *Veggie Venturer* nổi tiếng khoảng vài năm trước rồi. Lúc tôi nói trò chơi đó rất thú vị, cậu ấy đã mỉm cười với tôi lần đầu tiên kể từ khi chúng tôi gặp nhau.

[04-24 THỨ BA 11:12:45]

Tôi đã tra cứu thư địa chỉ email nội bộ của Chu trên Google nhưng không thu hoạch được gì cả. Tôi cũng đã tìm thấy tài khoản SNS của cậu ấy, nhưng trên đó cũng không có hoạt động nào đặc biệt. Cậu ấy chỉ theo dõi duy nhất một tài khoản của nghệ sĩ Graffiti nào đó mà thôi.

[05-04 THỨ SÁU 10:52:29]

Đến giờ tôi mới phát hiện ra trên ngón áp út tay trái của Chu có đeo một chiếc nhẫn. Không phải cậu ấy có người yêu rồi đấy chứ?

[05-06 CHỦ NHẬT 14:41:30]

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, tôi đồ rằng chiếc nhẫn trên tay Chu có thể là nhẫn theo đạo. Người bà đã mất của tôi cũng đeo một chiếc với kiểu dáng tương tự như thế. Hóa ra cậu ấy là một con chiên của Chúa sao, đúng là chẳng hợp tí nào.

[05-10 THỨ NĂM 13:57:06]

Jess Middleton đã đến bàn làm việc của Chu rồi khen chiếc áo sơ mi hôm nay rất hợp với cậu. Cô ta quan tâm đến Chu sao?

[05-15 THỨ BA 11:09:49]

Ôi Chúa ơi, Chu tưởng tên của tôi là Michael. Chúng tôi đã ngồi cạnh nhau hai tháng rồi đấy!

[05-21 THỨ HAI 13:56:11]

Hình như hôm nay là lần đầu tiên chúng tôi ăn trưa cùng nhau. Mà đúng hơn là cậu ấy ăn một mình ở bên cạnh tôi.

[05-24 THỨ NĂM 15:01:02]

Nhân viên HR đến đưa cho Chu danh thiếp. Cậu ấy vào công ty bao lâu rồi hả, đáng ra phải đưa từ lâu rồi chứ. Tôi hỏi xin Chu một tấm thì cậu ấy hỏi tôi xin làm gì. Tôi trả lời rằng mình có thú vui sưu tầm danh thiếp.

[05-26 THỨ BẢY 15:26:09]

Tôi đã gửi tin nhắn cho Chu và hỏi cậu ấy có thích xem phim hay không. Thế nhưng năm tiếng sau tôi mới nhận được một từ ‘piên đi’. Nội dung thì không kể đến, nhưng sai chính tả thế này thì chắc chắn không phải là Chu rồi. Chẳng lẽ số điện thoại trên danh thiếp bị sai sao?

[06-08 THỨ SÁU 14:22:06]

Cậu ấy đã mặc áo phông đen với quần bò trong suốt hai tuần rồi đấy. Đã có chuyện gì không hay xảy ra hả...

[06-11 THỨ HAI 09:45:21]

Chết tiệt, Chu! Tên tôi không phải là Michael! Là Mike cơ mà!

[06-13 THỨ TƯ 17:41:10]

Tôi đã nhìn lén Chu gọi điện thoại video bằng tiếng mẹ đẻ ở trong phòng nghỉ. Cảm giác đáng yêu hơn nhiều so với lúc cậu ấy nói tiếng Anh.

Hay là tôi cũng thử học tiếng Hàn nhỉ?

[06-21 THỨ NĂM 12:57:26]

Sang Woo... Khó phát âm thật đấy. Cái tên này có nghĩa là gì nhỉ?

[06-26 THỨ BA 13:31:55]

Chu chỉ trích phương pháp format của tôi là không hiệu quả. Đúng là đoạn code ấy tôi đã làm vội cho kịp deadline nên cũng khá lộn xộn, chẳng có gì để phản bác hết. Nhưng mà chết tiệt, sao lại chọn đúng lúc Heather đi qua và nghe được cuộc hội thoại đó cơ chứ. Tôi đã không biết cậu ta là một tên chuyên đập người khác xuống để bản thân trở nên nổi bật hơn như vậy đấy. Đúng là hoàn toàn thất vọng. Suốt thời gian qua tôi đã đối xử với

Chu theo cách đáng yêu nhất có thể, nhưng từ hôm nay trở đi, tôi sẽ coi cậu ta là kẻ thù.

[06-27 THỨ TƯ 22:19:21]

Vì để tìm được lỗi sai của Chu mà hiểm hoi lắm tôi mới ở lại tầng ca. Chỉ có điều là tìm không ra...

[07-03 THỨ BA 18:33:47]

Cái tên người máy. Có giỏi thì thử sai một lần xem nào.

[07-12 THỨ NĂM 16:08:22]

Trong lúc đang bận tâm về cách trả thù Chu thì tôi đã tạo ra một biệt danh cực kỳ ác ý cho cậu ta, sau đó thì âm thầm để lộ cho cái tên Chris Walker biết. Walker là thằng cha nhiều chuyện nhất công ty, sẽ rất nhanh thôi tất cả mọi người đều sẽ biết đến biệt danh này cho mà xem.

[07-13 THỨ SÁU 18:32:11]

Đại thành công. Hiện giờ Chu đã bị gọi là ‘R-CHOO-D-2’. Hãy thử tham gia phần tiếp theo của Star Wars nhé, đồ robot rỗng tuếch!

[07-16 THỨ HAI 10:04:21]

Tên android ngồi bên cạnh tôi hôm nay xin nghỉ phép. Càng tốt. Vô cùng yên ắng.

[07-26 THỨ NĂM 17:29:56]

Công ty vốn là nơi nhạt nhẽo như thế này sao?

[07-30 THỨ HAI 09:47:38]

R-CHOO-D-2 đã quay trở lại. Không biết cậu ấy đã đi đâu mà làn da có chút rám nắng. Hay là tôi cũng thử đi phơi nắng nhỉ?

[08-01 THỨ TƯ 13:47:32]

Mia Bearren đã đặt tay lên vai Chu và khen ngợi cậu ấy. Ruột gan tôi nóng như lửa đốt. Tôi cũng có thể khen người khác giỏi lắm đấy nhé.

[08-02 THỨ NĂM 16:44:12]

Tôi đã nổi giận khi Chu gọi tên tôi là Michael lần thứ ba. Thậm chí tôi còn đến nói với Heather rằng mình không thể làm việc cùng một tên ngốc nửa năm rồi vẫn không nhớ được tên

đồng nghiệp ngồi ngay bên cạnh. Nhưng Chu lại phản bác rằng nếu như vậy thì một trong hai người chúng tôi sẽ phải thôi việc. Nói chung là cậu ta đối xử với tôi hết như một thằng điên.

[08-03 THỨ SÁU 19:17:03]

Lúc tôi đang định tan làm thì Chu đã quay sang xin lỗi tôi về chuyện hôm qua, cậu ấy còn hứa sẽ mời tôi ăn cơm nữa. Chúa ơi, lần này cậu ấy đã gọi đúng tên tôi. Cho đến tận khi về đến nhà, trống ngực của tôi vẫn đập ục ục. Lạy Chúa trên cao, con xin cảm ơn Người.

[08-06 THỨ HAI 13:39:41]

Khốn kiếp! Đồ chết bầm! Chết tiệt! Bữa ăn hôm nay có cả Middleton, Grigson, và Anders đi theo. Và tại sao tôi lại phải ngồi tách biệt ở vị trí xa nhất chứ? Chu làm lì ngồi nhai nuốt thức ăn, chỉ đến khi nói về Starcraft thì cậu ấy mới trở nên hoạt ngôn hơn. Một mình tôi bị bỏ rơi ở đó giữa câu chuyện phiếm của mọi người, sau đó tôi còn buột miệng nói một câu: “Đối với cậu thì chỉ cần một tên tay mơ chơi bằng chân thôi cũng có thể thắng được.” Bầu không khí lúc ấy... Tôi đúng là một tên ngốc mà.

[08-10 THỨ SÁU 09:51:36]

Hình như Chu giận thật rồi. Mấy ngày liền cậu ấy không nói với tôi câu nào. Khi chẳng may chạm mắt với nhau thì Chu lại hỏi tôi có kinh nghiệm chơi game chuyên nghiệp không. Tôi chẳng hiểu đầu của tai nheo gì cả, nhưng cậu ấy cứ kiên trì hỏi cho bằng được.

[08-13 THỨ HAI 16:14:28]

Người con trai ngồi bên cạnh tôi đúng thật là phiền phức. Sao lại tò mò chuyện tôi chơi game có giỏi hay không làm gì? Tôi chẳng biết là nên thích cậu ấy hay nên ghét cậu ấy nữa đây.

[08-16 THỨ NĂM 18:49:55]

Không phải tôi đang nói quá đâu. Vì cái tên android chết tiệt này mà tôi không tài nào làm việc nổi.

[08-22 THỨ TƯ 23:36:12]

Cuối cùng Heather đã phải đứng ra giảng hòa. Nhưng thay vì mắng cho Chu một trận thì cô ấy lại kích động chúng tôi làm một trận đấu sòng phẳng. Tình huống trở nên nực cười hết sức. Sau một tuần nữa, ngoài game *Starcraft 1* ra thì chúng tôi sẽ phân định thắng bại bằng năm tựa game khác nữa. Mọi người trong team còn chơi cược tiền với nhau, tất cả loạn thành một mớ bòng bong. Sau khi tan làm tôi sẽ cố gắng luyện tập thêm, đúng là lo lắng chết mất thôi.

[08-27 THỨ HAI 22:19:34]

Đang luyện tập cực khổ.

[08-28 THỨ BA 23:57:03]

Chết tiệt. Không ngủ được. Liệu tôi có thắng không đây? Có lẽ nào...

[08-29 THỨ TƯ 22:59:01]

Con mọe nó. Tôi quên mất đối thủ của mình là người Hàn Quốc. Điểm số chung cuộc là 4:1. Ở *Starcraft 1*, *Hearthstone*, *Winning Eleven*, rồi còn cả cái game chết tiệt mà hồi nhỏ dù có nhắm mắt tôi cũng chơi được là *Battle City*, tôi đều thua không còn manh giáp. Không chỉ có thành viên cùng team mà còn có cả những nhân viên ở bộ phận khác đến xem trận đấu này. Tôi thật sự đã mất mặt chết đi được.

Trò cuối cùng là trò *Dò mìn*, tôi thắng được là do Chu đã nhấp vào đúng ô mìn ở ngay click đầu tiên.

Giờ tôi đang ngồi đây, nhấp môi uống những ngụm rượu whisky mà Charlotte mua cho từ năm ngoái. Cảm ơn nhiều nhé, Charlotte.

[08-30 THỨ NĂM 11:01:23]

Tôi xin nghỉ ốm.

[08-31 THỨ SÁU 10:33:28]

Tôi xin nghỉ ốm.

[09-03 THỨ HAI 09:44:39]

Heather chuyển chỗ ngồi của tôi ra đến vị trí xa Chu nhất có thể.

[09-04 THỨ BA 14:23:56]

Chỗ ngồi mới thật yên tĩnh. Quá tuyệt vời. Mặc dù Jess Middleton cứ xuất hiện ở phía xa xa khiến tôi hơi bức mình một chút.

[09-06 THỨ NĂM 14:41:30]

Chết tiệt, cái văn phòng này vốn dĩ rộng thế sao? Đến một lần tình cờ gặp nhau cũng không có.

[09-19 THỨ TƯ 13:44:01]

Tôi định tranh thủ thời gian Chu không có ở đó để đặt lên bàn cậu ấy một cốc cà phê. Chết tiệt, đang lén lén lút lút thì lại bị Middleton tóm sống.

Hình như Chu đã hiểu nhầm rằng tôi muốn ám sát cậu ấy.

[10-03 THỨ TƯ 15:01:22]

Trong lúc hút thuốc cùng với Walker thì tôi nghe được tin đồn Tiffany Clark đang để ý đến Chu. Cho đến tận năm ngoái cô ta vẫn còn thích tôi cơ mà?

[10-04 THỨ NĂM 17:31:25]

Tôi và Sally Weiming tình cờ uống cà phê cùng nhau, cả hai nhắc đến những tin đồn mới nổi lên dạo gần đây. Và rồi cô ta đột nhiên nói với tôi: “Công nhận là Chu rất đáng yêu, nhưng liếc mắt đưa tình với người đàn ông của người khác là hành vi của một tên khốn đầy nhé.”. Trời ạ, mắt mù của đám con gái này bị làm sao vậy. Là ai đáng yêu cơ? Lại còn “người đàn ông của người khác”? Nghe thôi đã thấy vô lý dừng dừng.

[10-16 THỨ BA 14:05:51]

Weiming cứ liên tục gọi Chu là “hoa đã có chủ” và cãi sống cãi chết về những vấn đề liên quan đến quyền sở hữu. Chồng mất lên mà nhìn đi, kia rõ ràng là nhân theo đạo mà.

[10-17 THỨ TƯ 11:04:55]

Weiming đã đi hỏi Chu để xác nhận thực hư. Hóa ra cậu ấy có người yêu thật rồi. Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt! Tôi ghét thế giới này. Chưa kể còn mất thêm 50 đô tiền thua cược.

[10-20 THỨ BẢY 16:44:23]

Uông rượu liên tiếp trong bốn ngày khiến tôi có cảm giác mình giống như một tên bợm rượu.

[10-21 CHỦ NHẬT 20:21:16]

Một tên cyborg mà cũng có người yêu á? Rõ ràng là nói dối. Không đời nào một thằng con trai lạnh nhạt như cậu ta mà lại có người yêu được. Chỉ cần nhìn thôi cũng đã thấy không thể rồi.

[10-22 THỨ HAI 09:31:41]

Tôi đợi Chu trên đường đi làm để hỏi xem có đúng là cậu ấy đã có người yêu hay không. Cậu ấy chẳng nói chẳng rằng mà chỉ đưa điện thoại về phía tôi. Trên màn hình là hình ảnh một người đàn ông giống hệt như người mẫu. Tôi nghĩ là Chu đã mở nhầm file nên quyết định bám theo đến tận bàn làm việc để hỏi cung cho bằng được. Và rồi Chu bảo tôi đợi đến ngày mai, cậu ấy sẽ cho tôi xem bằng chứng xác thực.

Giá mà ngày mai đừng đến thì tốt biết mấy.

[10-23 THỨ BA 09:59:12]

Chết tiệt, Chu mang đến một bức ảnh cậu ấy đang hôn hít với người đàn ông người mẫu hôm qua. Trái tim tôi dường như rút bịch xuống đất một cái, nhưng rất nhanh sau đó nó đã điềm tỉnh trở lại để dành những lời khen cho khả năng Photoshop đáng kinh ngạc của Chu.

[10-24 THỨ TƯ 10:16:48]

Người được cho là người yêu của Chu đã gửi đến văn phòng một bó hoa to đến nỗi không nhét qua nổi cánh cửa. Tất cả mọi người xung quanh đều chạy đến góc nghiêng chụp ảnh. Heather - người đã quát chúng tôi đang làm gì ở nơi làm việc linh thiêng này - lại chính là người đầu tiên lấy điện thoại ra selfie.

Người yêu cái quái gì chứ. Rõ ràng là một màn kịch tự biên tự diễn.

[10-25 THỨ NĂM 09:01:05]

Tôi đang vồ cùng chú tâm vào công việc.

[10-26 THỨ SÁU 11:17:37]

Tôi không hề suy nghĩ về Chu.

[10-30 THỨ BA 17:24:01]

Tôi nghe nói có một nhân viên nữ mới đi làm đang theo đuổi Chu. Chết tiệt Walker! Làm ơn đừng có hỏi tôi mấy chuyện vô nghĩa nữa được không!

[11-05 THỨ HAI 13:45:52]

Một năm qua tôi đã làm gì vậy?

[11-09 THỨ SÁU 23:17:08]

Bỗng dừng lại thấy nhớ cậu ấy.

[11-11 CHỦ NHẬT 02:14:46]

Sắp đến tiệc cuối năm của công ty rồi, tôi muốn dành tặng cho chu một món quà. Đơn giản chỉ là để cảm ơn cậu ấy vì năm qua đã làm việc chăm chỉ với tư cách một thành viên trong nhóm mà thôi. Hoàn toàn không hề có ý đồ gì khác.

[11-22 THỨ NĂM 19:41:29]

Tặng gì cho bạn bè thì ổn nhỉ? Hoa? Vòng cổ? Nhẫn?

[12-06 THỨ NĂM 22:45:18]

Nước hoa mà tôi đặt hàng đã về đến nơi. Khi đưa lên mũi ngửi thử thì đó là một mùi hương trong trẻo và tươi mát cực kỳ phù hợp với Chu. Ngày nào tôi cũng đứng trước gương để tập luyện lại những gì bản thân sẽ nói khi đưa nó cho cậu ấy. Tôi thật sự run chết đi được.

[12-11 THỨ BA 20:38:12]

Còn ba ngày nữa là tới bữa tiệc. Sau khi tan làm tôi sẽ đi mua một bộ vest mới cùng với cả vạt.

[12-12 THỨ TƯ 21:47:15]

Còn hai ngày nữa là tới bữa tiệc. Hình như tôi đã bị mắc chứng mất ngủ và khó tiêu.

[12-13 THỨ NĂM 23:48:51]

Còn một ngày nữa là tới bữa tiệc. Giá mà có ai đó giết quách tôi luôn cho rồi.

[12-14 THỨ SÁU 23:15:24]

Người được cho là người yêu của Chu cùng xuất hiện tại bữa tiệc hôm nay. Vừa nhìn thấy người đó là cậu ấy đã vội vàng chạy đến chôn mặt vào lồng ngực của anh ta. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cái tên android chết tiệt ấy trưng ra bộ dạng ngượng ngùng.

Người đàn ông nọ tự xưng là một nhà thiết kế đồ họa. Đúng là cặn lõi. Rõ ràng anh ta là một tên diễn viên mà Chu trả tiền thuê tới. Khi bắt tay mọi người và giới thiệu bản thân, cánh tay của anh ta vẫn không quên vòng qua eo Chu như thể hai người họ thực sự là người yêu. Năng lực diễn xuất này khiến tôi phải thật lòng cảm thán. Không hiểu sao lúc bắt đến tay tôi, anh ta lại dùng lực mạnh đến nỗi khiến bàn tay tôi hằn lên những vết tím mờ mờ.

Tôi công nhận anh ta là một người đẹp trai và hoạt ngôn, nhưng tại sao mọi người lại phải bấn loạn đến mức độ đó nhỉ? Thành thật mà nói, tôi ghét nhìn thấy đám đồng nghiệp nữ cứ rùm beng hết cả lên như thế. Nào là người đàn ông đẹp trai, nào là bộ vest quá đỗi lịch lãm, nào là giọng nói êm tai, nào là vui tính, nào là hài hước bla bla...

Tôi đã đứng một góc nốc rượu như nước lã, sau đó trải qua toàn bộ bữa tiệc này trong trạng thái đầu óc không tỉnh táo. Đến món quà mà bản thân chuẩn bị tôi cũng không thể lấy ra được. Vì không có dũng khí để đưa nó trực tiếp cho Chu nên tôi đành lựa chọn đi xuống bãi đỗ xe. Tôi định bụng sẽ để chai nước hoa lên ô tô của cậu ấy rồi về nhà... Nhưng cuối cùng thì sao nào, tôi đã phải chứng kiến cảnh tượng Chu đẩy người yêu của mình tựa vào xe rồi hôn môi đắm đuối.

Cái tên nhóc đang hưng phấn cởi nút áo sơ mi của người khác kia dường như không phải là Chu mà tôi quen. Cậu ấy nói chuyện bằng thứ chất giọng trầm khàn mãnh liệt mà trước giờ tôi chưa từng được nghe qua. Sau khi hai cơ thể quấn chặt lấy nhau ấy di dời vào trong xe, chiếc xe bắt đầu từng đợt rung lắc dữ dội. Tôi ngây ngốc đứng đó nhìn chằm chằm cho đến khi bản thân tự rời khỏi bãi đỗ.

Giá mà tài xế taxi vớt đại tôi xuống một chỗ nào đó thì tôi biết mấy.

[12-22 THỨ BẢY 17:42:39]

Ngày nghỉ. Hiện giờ tôi thật sự không nghĩ gì đến chuyện đó.

[12-23 CHỦ NHẬT 10:10:08]

Ngày nghỉ. Tôi thực sự phải dừng uống rượu thôi.

[12-25 THỨ BA 19:35:10]

Ngày nghỉ. Đột nhiên tôi lại tò mò không biết trong văn hóa Hàn Quốc người ta thường ăn mừng Giáng sinh như thế nào. Vậy nên tôi đã nhắn tin cho người Hàn Quốc duy nhất mà mình quen biết.

Đó là một câu hỏi vô cùng lành mạnh và trong sáng, nhưng đáp lại tôi lại là những tràng tin nhắn chữ thề. Tất cả đều được viết hoa và không có dấu cách.

[12-27 THỨ NĂM 02:41:26]

Diễn viên mà Chu thuê đang liên tục gọi video call cho tôi. Ngay sau khi kỳ nghỉ này kết thúc tôi phải đổi số điện thoại mới thôi.

Ngoại truyện 05

Syntax Error

[Chuyến bay đang khởi hành từ sân bay London Heathrow đến sân bay quốc tế San Diego. Thời gian hạ cánh dự kiến là 11 giờ 46 phút, nhiệt độ khoảng 24 độ C...]

Nghe thấy giọng nói thông báo của cơ trưởng, người phụ nữ vội vã tiến vào trong máy bay. Trên lối đi chật hẹp lúc này ngoài cô ra thì chỉ còn các tiếp viên hàng không. Tất cả hành khách đều đã thắt dây an toàn và ngồi vào vị trí của mình.

Cô buộc đại mái tóc vàng đầy mồ hôi đang bắt dính vào cô, sau đó vươn người nhét túi đồ của mình vào trong khoang chứa. Trong lúc ổn định vị trí thì ánh mắt của cô bỗng chạm phải người đàn ông ngồi bên cạnh.

Anh ta là người châu Á, trang phục là một bộ vest bằng lụa, chân ngồi vắt chéo, trên tay cầm một cuốn sổ tay. Cảm giác trang trọng cùng phần tóc mái vuốt sang một bên để lộ ra vàng trán khiến người này nhìn hết như một nhân viên văn phòng, nhưng là kiểu đẹp trai hiếm có nếu so sánh với một nhân viên bình thường. Đầu anh ta nhẹ nhàng đung đưa, sau đó ánh mắt lại một lần nữa di chuyển xuống cuốn sổ. Người phụ nữ bắt đầu chậm rãi đặt chân vào chỗ của mình.

Cô liếc mắt nhìn xem anh ta đang dùng bút máy viết gì vào trong sổ tay. Có khi nào người này là một doanh nhân thành công ở tuổi đời còn rất trẻ, hoặc người thừa kế của một doanh nghiệp lớn nào đó không? Hoặc cũng có thể anh ta là một diễn viên Hàn Quốc hoặc Hồng Kông chẳng mấy quen mặt ở châu Âu.

Cây bút máy kẹp giữa những ngón tay người đàn ông bỗng nhiên rơi xuống nền nhà, nó lăn một vòng rồi chạm đến giày của cô.

“Cô có thể nhặt giúp tôi được không?”

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên một cách lịch thiệp. Nếu chỉ nhìn ngoại hình thì ai cũng nhận ra anh là người ngoại quốc, vậy mà ngữ điệu khi nói chuyện lại là giọng Anh - Anh đầy thuần thực.

“Đương nhiên là được rồi.”

Cô vừa trả lời vừa đưa cây bút về phía anh. Đôi mắt mang theo sắc nâu nhiều hơn sắc đen ấy liếc nhìn cô một cái rồi nhanh chóng rời đi. Anh trịnh trọng cảm ơn cô, nhưng dường như lại chẳng có chút quan tâm nào đến cô hết. Đúng là tiếc thật đấy.

‘Nhìn anh ta giống như thế hệ thứ hai của tầng lớp thượng lưu di cư, sử dụng thành thạo bốn ngoại ngữ, là thành viên của câu lạc bộ cricket, cưỡi ngựa, thuyền buồm, từng là học sinh trường nội trú, sinh viên tốt nghiệp ngành Kinh tế ở Đại học Cambridge, và hiện đang đến một con phố tài chính để làm việc vậy.’

Trong lúc cô chỉnh lại tóc tai thì người đàn ông bên cạnh đã nhét sổ tay và bút máy vào cặp tài liệu, sau đó lôi ra một cuốn sách. Đó là một cuốn tiểu thuyết Nhật Bản đang bán chạy nhất dạo gần đây. Cô cũng có một cuốn y hệt ở trong túi xách.

“Tôi cũng đọc cuốn sách đó đấy.”

Cô lôi cuốn sách ra rồi giở đến phần mình đang đọc. Bên tai bỗng vang lên một giọng nói trầm tĩnh.

“Đến đoạn đó thì phần miêu tả tâm lý nhân vật có còn tỉ mỉ đến mức vô lý nữa không? Nếu vẫn như vậy thì tôi sẽ không đọc nữa.”

“Tác giả này nổi tiếng về cách diễn đạt tỉ mỉ mà. Đoạn tôi đọc còn đang miêu tả tâm lý của một con chó đây này.”

“Đúng là lãng phí thời gian.”

Gấp sách lại rồi thả vào trong cặp táp, anh ta liền cầm lên một chiếc máy tính bảng. Dõi theo người đàn ông đang chằm

chú nhìn vào bảng giá chứng khoán kia, cô càng tin tưởng hơn vào suy luận của mình.

“Anh có việc gì mà lại đến Calitornia vậy?”

Cô giả vờ hỏi một câu băng quơ. Người đàn ông trả lời với đôi mắt vẫn dán vào màn hình:

“Anh trai tôi kết hôn ở đó.”

“Đúng là một tin tốt.”

Gương mặt lạnh lùng của anh ta trưng ra một nụ cười chế giễu. Nếp nhăn hơi hằn nơi mi tâm nhìn vô cùng quyền rũ.

“Không, đó là một tin buồn. Bởi vì anh tôi là một người không hợp với chế độ hôn nhân.”

“Vậy anh định đến California để giải cứu anh mình khỏi chế độ kinh khủng ấy à?”

“Trước mắt là như vậy. Tuy tôi cũng chẳng biết mọi chuyện có đúng như tôi nghĩ hay không.”

Người đàn ông hỏi cô đang định đi đâu, ánh mắt vẫn không rời khỏi màn hình máy tính bàn. So với tò mò thì câu hỏi này giống như đang tỏ ra lịch sự nhiều hơn. Dù sao thì đây cũng là cơ hội trời ban. Đáp lại bằng một nụ cười, cô nói:

“Tôi đang đi nghỉ hè một mình. Đạo gẫn đầy bận rộn đến nỗi chẳng thể nhìn thấy chút ánh sáng mặt trời nào. Mà kể cả có muốn thì với cái bầu trời kinh khủng ở London tôi cũng chịu chết. Vậy nên trong chuyến du lịch lần này tôi dự định sẽ tắm nắng một mình trên bãi biển suốt một tuần luôn.”

“Một kế hoạch rất tuyệt.”

Mặc cho cô đã nhấn mạnh tận hai lần rằng bản thân đang đi du lịch “một mình”, nhưng cũng chỉ nhận được một câu trả lời nằm trong phạm vi lịch sự. Cô thử nhìn vào tay trái của anh ta để xác nhận xem người này đã kết hôn chưa, nhưng trên ngón áp út hoàn toàn không có chiếc nhẫn nào hết. Cô quyết định thử sức thêm một lần cuối cùng.

“Chúng ta có duyên thật đấy. Cùng nhau rời khỏi một thành phố xám xịt để đến một nơi rực rỡ ánh nắng. Tén của tôi là

Susan.”

“Còn tôi là Eric.”

Một cái tên rất hợp với ngoại hình cồ điển của người con trai này. Cô lấy danh thiếp của mình đưa cho anh. Bác sĩ chuyên khoa ngoại thần kinh. Có thể cô sẽ giành được thêm chút cảm tình, dù sao đây cũng không phải là một danh xưng dễ quên.

Nhận danh thiếp của cô xong thì anh liền lôi chiếc ví da từ trong túi áo với gương mặt không cảm xúc. Khi mở ra thì thấy bên trong chiếc ví đặt tiền là một tấm ảnh anh đang ôm trên tay một bé gái. Sau một hồi lục lọi thì anh nhún vai ra chiều tiếc nuối:

“Tôi quên nhét thêm danh thiếp vào trong ví rồi. Xin lỗi cô nhé.”

‘Anh ta là bố trẻ con rồi sao!’

Tuy trong lòng vẫn còn tiếc nuối nhưng cô quyết định bỏ cuộc. Cái suy nghĩ cho rằng một người đàn ông tuyệt vời như vậy còn độc thân đúng là ảo tưởng quá đối lạc quan của cô.

“À không sao đâu. Nói chuyện với anh rất vui. Tôi hơi buồn ngủ rồi, giờ sẽ chợp mắt một lát.”

Cô cố tỏ ra điềm tĩnh mỉm cười với anh, sau đó vươn tay lấy miếng băng che mắt ở lưng ghế phía trước.

* * *

Người đàn ông gấp ví lại cho vào túi áo. Tuyệt chiêu cố tình mang theo bức ảnh này đi khắp nơi luôn phát huy được hiệu quả tối đa. Khác với một chiếc nhẫn kết hôn giả, ưu điểm của việc này là anh có thể trưng ra bất cứ khi nào mình muốn.

Đứa trẻ trong bức ảnh là cô con gái bốn tuổi của một đồng nghiệp cũ người Trung Quốc. Giờ chắc cũng phải mười tuổi rồi. Người phụ nữ đeo băng che mắt đang nghiêng đầu ngủ kia đích thực là một mỹ nhân tri thức, nhưng đối với anh mà nói thì cô chỉ là đối tượng mà anh cần phải tránh xa mà thôi.

Jang Jae Young hoàn toàn không có chút hứng thú nào với người khác giới. Hồi mười tuổi, khi anh trai sinh đôi của anh còn đang bắt nạt cô bé tóc vàng cùng lớp vì muốn thân thiết hơn, thì Jae Young lại lén lút phải lòng cậu nhóc người Ả rập sống cạnh nhà.

Sau khi tốt nghiệp một trường trung học tư thục có truyền thống lâu đời ở Anh với vị trí thủ khoa, anh lại tốt nghiệp khoa Kinh tế của một trường đại học nổi tiếng thế giới với vị trí á khoa, hiện tại anh đang là quản lý quỹ phòng hộ tại một ngân hàng tối cao trong giới tài chính London. Jae Young là người theo đuổi chủ nghĩa hoàn hảo và có khuynh hướng bảo thủ, tính cách của anh kín kê và chỉ đi theo khuôn phép chừng mực.

Anh biết chuyện mình không hứng thú với người khác giới mà chỉ thích người đồng giới chính là nhược điểm của bản thân. Vấn đề này chẳng thể thay đổi được, cũng chỉ còn cách chấp nhận mà sống thôi. Tuy nhiên anh không hề có ý định công khai tính hướng của mình.

Hẹn hò: 0 lần

Tình một đêm: Hơn 700 lần

Jae Young thường đến những khu phỏ sấm uất hoặc địa điểm du lịch theo định kỳ để tìm gặp những người đàn ông xa lạ, và tất nhiên là anh sẽ không bao giờ gặp lại họ lần thứ hai. Mọi người xung quanh chẳng một ai biết gì về tính hướng của anh. Jae Young đã giấu kín bố mình - người nếu biết được chuyện này sẽ sẵn sàng tống cổ anh ra khỏi nhà. Ngay cả với bạn bè hay đồng nghiệp, anh cũng không hề để lộ ra bất cứ manh mối nào. Trên thế gian này, người biết được bí mật của anh chỉ có duy nhất một người mà thôi.

‘Gì cơ, em á?’

Năm 17 tuổi, Jae Young đã lần đầu tiên làm chuyện ấy trong phòng vệ sinh của ký túc xá với một sinh viên mà đến tên họ anh còn chẳng biết. Do cảm thấy quá xấu hổ và khổ sở nên anh đã gọi điện về cho người anh trai sinh đôi của mình ở Hàn Quốc. Jae

Young lúc đó đã rất thích thú khi nghe được chuyện anh làm vậy với một nam sinh.

‘Em nói với anh thì có thay đổi được gì đâu. Anh đang bận, cúp máy đây.’

Sau khi hứng thú qua đi, Jae Young cũng ngắt điện thoại luôn. Tuy đó không phải là phản ứng mà Jae Young mong đợi, song thái độ thản nhiên ấy lại khiến anh cảm thấy được an ủi. Sau này Jae Young cũng không hề hé răng nửa lời với gia đình nên anh lại càng tin tưởng anh trai mình hơn.

Jang Jae Young là trai thẳng. Jae Young lúc nào cũng thấy anh ta đang hẹn hò với ai đó, nhưng khi hỏi đến thì đối tượng đã đổi thành người khác. Anh chưa từng chứng kiến anh mình yêu đương được quá nửa năm. Nhìn thấy người này có vấn đề như vậy cũng khiến Jae Young cảm thấy an tâm hơn một chút.

Baby đang gọi đến!

Thế nhưng vào bảy năm trước, khi đến dự đám tang của bác cả, Jae Young đã phát hiện ra chuyện Jae Young đang hẹn hò với con trai.

Tuy anh ta không giải thích gì hết nhưng giọng nói vang lên trong điện thoại rõ ràng là của con trai. Sau khi nghe xong cuộc gọi đó thì mắt Jae Young cứ liên tục đảo tròn, cuối cùng anh ta lao vé phòng thu dọn hành lý hết như một kẻ điên. Mặc dù người này luôn gây ra cả đống rắc rối nhưng quan hệ với ông ngoại lại vô cùng tốt đẹp. Ông sẽ không bao giờ cho phép đứa cháu trai yêu quý của mình vắng mặt trong một sự kiện gia đình.

Khi ấy Jae Young đã vừa xử lý mọi chuyện giúp Jae Young, vừa tò mò không biết người con trai là ai. Rốt cuộc cậu ta đã nói những gì mà có thể khiến cho anh trai anh lao đến gặp mặt như vậy.

Những năm tháng làm việc đến tối tà mắt mũi cứ thế trôi qua. Jae Young thực sự đã vui đầu vào phát triển sự nghiệp. Anh quản lý cổ phần và làm gia tăng khối tài sản cho các chính khách và diễn viên nổi tiếng, viết bài cho các tờ báo kinh tế, khắc lên

danh thiếp của mình những danh xưng như “Người quản lý danh mục đầu tư” hay “Nhà phản tích tài chính”.

Trong khi anh còn đang trải qua vô số đêm dài cùng những người đàn ông lạ mặt, thì có vẻ như Jae Young vẫn hẹn hò cùng người con trai “Baby” gọi anh ta bằng một tiếng “Tiền bối” năm xưa.

Kém hai tuổi, lập trình viên, ngoại hình đáng yêu, tính cách dịu dàng. Đó là tất cả những gì anh biết về người đó. Jae Young luôn cực kỳ kiêu lời khi nhắc đến người yêu bí mật của mình, đến một bức ảnh anh cũng chưa từng được nhìn thấy. Mặc cho Jae Young đã nài nỉ điên cuồng để được gặp mặt giới thiệu thì trong vòng hai năm đầu tiên, anh vẫn bị từ chối một cách phũ phàng.

‘Tuyệt đối không được. Trừ phi mày bước qua xác anh.’

Khi hai người họ hẹn hò đến năm thứ ba, Jae Young đã viện đến những cái cớ mà chính bản thân anh còn cảm thấy xấu hổ giùm.

‘Ai cơ? A, bạn trai của anh á? Cậu ấy đi công tác ở đâu đó mất rồi.’

‘Cậu ấy đang bận lau ván trượt nên không gặp được đâu.’

‘Cậu ấy đang chăm mèo.’

‘Cậu ấy đang bận tưới cây.’

Đúng vào lúc chuẩn bị bước sang kỳ nghỉ hè của năm thứ tám, Jae Young - người luôn vô cùng nghi ngờ về sự tồn tại của bạn trai Jae Young - đã nhận được một tin tức cực kỳ bất ngờ.

George Mystler

@gmystle

Jae - bạn tốt của tôi, chuẩn bị kết hôn vào tháng mười hai này. Bắt đầu từ năm sau, thay vì nghe cậu ta lải nhải về người yêu của mình thì tôi sẽ phải nghe cậu ta khoe khoang về bạn đời.

Thật khó tin khi anh lại biết được chuyện anh trai sinh đôi của mình kết hôn thông qua tài khoản SNS của một diễn viên Hollywood. Jae Young đã ngay lập tức gọi điện cho Jae Young.

“Alô? Có chuyện gì?”

“Jang Jae Young, anh kết hôn đấy à?”

“Tin đồn đã lan đến tận đó rồi sao?”

“...”

“Em đừng có đến dự đám cưới của anh.”

“Sao cơ?”

“Anh đùa thôi. Nếu em đến... hừm... thì nhớ đeo mặt nạ vào. Không được để lộ mặt ra.”

“Đừng có đùa nữa... Anh thực sự kết hôn á?”

“Ừ.”

“Không lẽ vẫn là ‘người con trai’ đó?”

“Anh làm gì còn người con trai nào khác? Thôi đang bận lắm, cúp máy nhé.”

Jae Young thực sự đã phải chịu một cú sốc lớn.

Tuy anh và Jae Young vốn khác nhau một trời một vực, nhưng vì cả hai đã từng nhìn thấy bộ dạng thảm hại của bố mẹ khi ly hôn nên lại có cùng nhận thức tiêu cực về hôn nhân. Jae Young hài lòng với những mối quan hệ gặp một lần rồi thôi, còn Jae Young của quá khứ thì thay người yêu như thay áo, thậm chí còn không ngần ngại tuyên bố rằng “Hôn nhân chính là thứ chế độ rác rưởi”.

Jae Young đã đoán rằng nếu có ngày một trong hai đứa kết hôn, thì anh sẽ là người vui vẻ tuân theo những tập quán xã hội. Cũng như thời còn cấp sách đến trường, mặc dù cả hai đều ghét học hành như nhau nhưng trong khi anh kiên trì nhẫn nại thì Jae Young lại sẵn sàng trốn học qua cửa sổ.

‘Anh thật sự sẽ kết hôn sao?’

Tuy so với một kẻ chưa từng hẹn hò với ai lần thứ hai như anh thì Jae Young có thể coi là một quý ông, nhưng từ khoảng cách đó đến việc yêu đương thuần khiết vẫn quá đối xa vời. Anh ta làm việc gì cũng rất nhanh chán, chán rồi sẽ ngay lập tức đi tìm niềm vui mới. Một kẻ như thế lại có thể hẹn hò với một người con trai trong suốt bảy năm trời đích thực là quá khó tin.

Đã thê lại còn kết hôn nữa? Có khác gì một con chó bị cột dây vào cổ cả đời đâu.

“Đúng thế, hẹn hò với một người con trai trong suốt bảy năm. Tự mình nói ra còn khiến anh nổi da gà đây này.”

“Khai thật đi, anh bị cậu ta nắm được điểm yếu rồi đúng không?”

Đó chính là câu hỏi nghiêm túc mà anh dành cho Jae Young khi gọi điện lại lần nữa. Sau một hồi im lặng thì Jae Young nghe thấy tiếng bật cười từ đầu dây bên kia:

“Đúng là... bị nắm được điểm yếu thật.”

Giọng điệu hệt như một lời thú nhận. Khoảnh khắc đó Jae Young có cảm giác như mình đã tìm được mảnh ghép còn thiếu trong trò chơi xếp hình.

“Gặp nhau rồi nói chuyện. Em sẽ đến đó.”

“Tự nhiên em đến làm gì?”

“Anh chưa chuyển nhà đúng không?”

“Em đến thật đấy à? Nhưng anh phải đi công tác hết ngày hôm nay, bắt đầu từ ngày kia sẽ nghỉ phép. Nói chung là bận túi bụi luôn.”

“Anh để trống lịch chiều mai đi.”

“Thiệt tình, thôi tùy em.”

Cúp điện thoại một cái là Jae Young mua vé máy bay luôn. Để rồi giờ đây, theo như lời người phụ nữ đang say ngủ ở ghế bên cạnh nói, thì anh chính là đang đi giải cứu người anh trai sinh đôi của mình. Jang Jae Young chắc chắn đã gặp vấn đề gì đó về đầu óc nên mới có thể đưa ra một quyết định ngu ngốc và kinh khủng đến thế.

Giờ cứ phải gặp nhau cái đà, sau đó anh nhất định sẽ tìm ra chân tướng. Cậu ta đã nắm được điểm yếu gì của Jae Young, mọi chuyện đang tệ đến mức độ nào, ý chí của đối phương có mạnh mẽ hay không, phải đưa ra điều kiện nào để cậu ta chấp nhận rời đi? Nếu cậu ta có trong tay video gì đó thì đúng là đau đầu, cũng may là Jae Young có quen biết nhiều người trong ngành luật

pháp có thể giải quyết những vấn đề khuân tât dễ như trở bàn tay.

‘Em sẽ giúp anh, Jang Jae Young.’

Jae Young siết chặt nắm tay làm bầm. Đó là người duy nhất có chung huyết thống mà anh có thiện cảm, là người anh trai sẽ mang theo sợi dây kết nối với anh cho đến tận khi chết đi, là người bạn tốt đã giữ bí mật quan trọng của anh mà không hề nói với bất kỳ ai. Anh thật sự có thể dám làm tất cả mọi chuyện chỉ để bảo vệ người này.

* * *

Hai người hẹn gặp nhau ở một địa điểm nằm giữa sân bay và nhà Jae Young. Nói thì nói là giữa chứ dựa trên bản đồ thì nó vẫn ở gần nhà Jae Young hơn, vậy mà anh ta vẫn không thể đến nơi đúng giờ được. Jae Young đã phải chờ đợi đến gần một tiếng đồng hồ.

Anh ngồi trong một quán cà phê ngoài trời với ánh nắng rực rỡ chiếu xuống đỉnh đầu, lặng lẽ uống hết hai tách espresso. Trong khoảng thời gian đó anh còn tranh thủ gửi được ba email cho khách hàng, và gọi một cuộc điện thoại đường dài với nhân viên của công ty bảo hiểm.

“Nhưng mà Mr. Jang này, tôi nghe mọi người nói là anh đang nghỉ phép cơ mà... hay là tôi đã nhầm nhỉ?”

“Đúng là tôi đang nghỉ phép. Nhưng vẫn còn dư chút thời gian.”

“Ha ha ha, anh đúng là chăm chỉ thật đấy. Mà anh đang đi đâu vậy?”

“Miền Tây nước Mỹ.”

“Ra là một nơi ngập tràn ánh nắng.”

Anh đang định tiếp lời thì Jae Young đã đến. Mặc dù cửa sổ trên xe là loại chống nắng nên không nhìn rõ được mặt người lái, nhưng làm gì còn ai trên đời có thể đỗ một con Ferrari

Superíast đổ chóa ở ngay bên vệ đường của một quán cà phê nhỏ xíu được nữa chủ?

“Tôi xin phép cúp máy nhé. Nếu còn vấn đề gì khác thì tôi sẽ gửi mail.”

“Vâng, chúc anh một kỳ nghỉ vui vẻ.”

Jae Young ngắt máy rồi nhìn chăm chăm về phía người anh trai sinh đôi đang bước xuống từ chiếc xe thể thao mui dài kia.

Một năm không gặp mà nhìn Jae Young vẫn chẳng có chút xíu thay đổi nào. Quần lửng màu be, áo sơ mi trắng với tay áo xắn đến khuỷu, khuôn mặt bị kính râm che khuất một nửa. Khi Jae Young còn đang thắc mắc tại sao tự nhiên người này lại ăn mặc nhã nhặn như thế, thì quả nhiên đập vào mắt anh đã là một đôi giày lười màu ngọc lam.

Jae Young bấm khóa xe, bước chân của anh tiến về phía Jae Young, biểu cảm trên khuôn mặt điềm tĩnh như không.

‘Ngôi sao Hollywood đến rồi.’

Những ánh mắt đang len lén nhìn Jae Young này giờ toàn bộ đã đổ dồn lên người mới đến. Anh đã quá quen với cảm giác này rồi. Tuy hai anh em có vẻ ngoài giống hệt nhau nhưng từ nhỏ đến lớn người nhận được sự chú ý lại luôn là Jae Young.

Không giống với tính cách kín đáo của Jae Young, Jae Young là người lúc nào cũng tận hưởng sự quan tâm từ người khác, biết cách thu hút và sử dụng sự quan tâm ấy. Hồi còn nhỏ, gia đình họ đã từng phải chuyển nhà rất nhiều lần do tính chất công việc của bố. Thế nhưng dù đến bất cứ đất nước nào, Jae Young cũng sẽ nhanh chóng học ngoại ngữ rồi biến hết đám trẻ con xung quanh trở thành thuộc hạ dưới quyền. Anh trai anh đã trưởng thành trong tâm thế luôn là tâm điểm của sự chú ý như vậy đây.

Khi nghe nói Jae Young sẽ đi du học, anh đã tưởng mình có thể được yên tĩnh ít lâu. Nhưng không. Trong khoảng thời gian đó, người này đã sáng tạo phần bìa cho một album nhạc hip hop và trở thành ngôi sao trong làng thiết kế. Hình ảnh phá cách có thể hiểu theo nhiều tầng ý nghĩa của anh đã trở thành chủ đề

nóng, nhận về rất nhiều lời phê bình và được các họa sĩ khác thi nhau vẽ lại. Nó còn được bình chọn là tác phẩm mỹ thuật khó hiểu nhất của năm, đến cả tờ New York Times và tạp chí Times cũng bị kéo vào vũng bùn, gây ra một cuộc tranh luận củ rích từ xưa đến nay về vấn đề “nghệ thuật hay khiêu dâm”. Và rồi một ngày nọ, tổng thống Mỹ tùy tiện buông lời chỉ trích hình ảnh ấy trên mạng xã hội khiến cho chủ đề này lan ra toàn thế giới hết như một vụ cháy rừng. Một rapper thiên tài vô danh trong suốt một khoảng thời gian dài cũng theo đó mà thăng hạng trên bảng xếp hạng Billboard, đương nhiên là Jae Jang cũng trở thành cái tên của “nhà thiết kế nổi bật nhất trong năm”.

Giá trị thương hiệu của Jae Young ở những tác phẩm cá nhân tăng lên chóng mặt. Sau khi tham dự một vài buổi triển lãm cá nhân và lấy được tám bằng thạc sĩ thì anh đã gia nhập vào một công ty branding. Hiện tại Jae Young đang làm công việc của một Giám đốc nghệ thuật, đồng thời là người thiết kế bộ nhận diện thương hiệu cho các nhãn hàng quần áo thể thao có tiếng, logo của các đội bóng rổ tham gia NBA, vân vân... Portfolio với những tác phẩm mang tính biểu tượng của Jae Young thật sự nhận được rất nhiều sự chú ý từ công chúng.

“Bộ em không có việc gì để làm à?”

Nhà thiết kế với mức độ giỏi giang và xác xược ngang bằng nhau tháo kính râm ra trách cứ anh. Những ánh nhìn tò mò của mọi người xung quanh thi nhau chiếu vào một bên sườn mặt của Jae Young nhưng anh ta cũng chẳng mấy bận tâm. Sau khi ngồi xuống phía đối diện Jae Young, anh ta ngáp một cái thật dài.

“Anh không ngủ sao?”

“Sắp chết luôn rồi. Ba tiếng trước mới từ Copenhagen về đây.”

“Trên máy bay phải ngủ chứ.”

“Bạn xem phim.”

“Biết vậy thi hẹn gặp nhau ở sân bay cho rồi.”

.

“Ở nhà có một người anh muốn gặp nên mới cô gắng về. Cuối cùng cũng chẳng gặp được.”

Jae Young lau đi vài giọt nước còn đọng lại trên khóe mắt, sau đó vứt điện thoại, ví, chìa khóa xe và một cái phong bì lên trên bàn. Xong xuôi thì anh gọi phục vụ mang ra một ly Americano nhiều đá, tiện thể dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy chiếc phong bì rồi đưa cho Jae Young bằng thái độ chẳng có chút thành ý nào. Ở phía mép phải của phong bì là một dòng chữ xấu đến mức dù có căng mắt ra Jae Young cũng không đọc nổi.

Jang Jae Young

Jae Young mở phong bì ra, tuy nhiên thứ bên trong lại khiến anh phải nhíu mày. Đó là một tấm thiệp nền trắng có tên của hai chú rể cùng ngày giờ kết hôn và sơ đồ nơi tổ chức.

“Sao đã có cả thiệp cưới rồi?”

“Anh làm từ hai năm trước.”

“...”

“Người yêu anh có cái tính chuẩn bị chu đáo.”

“Phong cách quy củ thế này không giống với thiết kế của anh.”

“Thì ban đầu nó đâu phải như vậy. Anh đã phải sửa mười hai lần đấy.”

Xem ra mọi chuyện đã quá muộn để cứu vãn rồi. Anh nhìn thẳng vào mắt Jae Young, thế nhưng trong đó không hề hiện lên chút chán ghét hay vui vẻ nào, chỉ có sự mệt mỏi do kiệt sức mà thôi.

“Nhìn anh không mấy hào hứng thì phải?”

“Nhận lời cầu hôn từ tận năm năm trước. Chuẩn bị mọi thứ cũng mất hai năm trời. Giờ anh đã chẳng còn miếng cảm xúc nào nữa rồi.”

Jae Young nhìn xuống móng tay hờ hững trả lời. Ở ngón áp út của anh có một chiếc nhẫn vàng trắng đính những viên kim cương nhỏ đang tỏa sáng lấp lánh.

‘Giờ vẫn chưa muộn.’

Sáu tháng. Jae Young tự mình ước lượng khoảng thời gian còn lại.

Đồng nghiệp của anh trước khi kết hôn hai ngày mà còn hủy hôn được kia kìa. Mà không, cũng chẳng cần phải xa xôi đến thế. Jae Young đã từng trải qua những giây phút sung mãn nhất ở nhà một người đàn ông quyến rũ mình tại Rotterdam. Và rồi đột nhiên đối tượng kết hôn của anh ta ập đến. Hóa ra đó là căn nhà tân hôn mà hai người họ dự định sẽ sống chung với nhau sau khi kết hôn một tháng. Cuối cùng cả hai đã chia tay ở ngay trước mặt Jae Young theo cách thức chẳng mấy tốt đẹp.

Đúng lúc anh định truy hỏi Jae Young một cách nghiêm túc thì chuông điện thoại reo vang. Người đối diện nhấc máy với tốc độ ánh sáng, đã thế lại còn dùng cả hai tay để cầm điện thoại áp lên tai.

“Ơi, mình à. Em về nhà rồi sao?”

Dáng vẻ xa lạ của người anh trai sinh đôi khiến đôi mắt của Jae Young dần híp lại.

“Thế hả? Vậy là chúng ta bị chéo lịch rồi. Ừ, anh đang mệt chết luôn đây này. Em mau đến cứu anh đi. À, có một người muốn gặp anh. Em không thấy tin nhắn của anh sao. Thấy rồi hả? Đó là một người bạn mà vợ không quen, ừm... anh nói thật mà.”

Jae Young ngẩng đầu lên liếc Jae Young một cái rồi lại cúi xuống nhìn mặt bàn.

“Ừ ừ, anh nói thật. Cậu ấy tên Eric... ừm ừm, anh gặp trong chuyến công tác ở Berlin hồi năm ngoái. Nghề nghiệp là quản lý tài chính. Là người quốc tịch Anh.”

Hóa ra tình trạng của Jang Jae Young còn nghiêm trọng hơn anh nghĩ. Lúc nghe chính miệng anh nói ra chuyện mình đang bị quản rất chặt thì Jae Young còn tưởng anh nói đùa. Rốt cuộc người này đã bị nắm điểm yếu gì mà lại trở nên khúm núm như thế? Với cả “một người Anh đang làm nghề quản lý tài chính” là sao? Tuy cũng không hẳn là nói dối nhưng đây rõ ràng không phải là một lời giải thích thuyết phục.

“Ừ, lát anh vé. Anh muốn được gặp em càng sớm càng tốt.”

Jae Young nói liền thoảng với biểu cảm hết như một tên ngốc. Cuộc gọi kết thúc rồi mà anh vẫn liếc nhìn điện thoại trên tay lăm bắm:

“Em ấy đa nghi thật đấy.”

Chiếc điện thoại được đặt xuống mặt bàn, hình nền sáng choang nhanh chóng đập vào tầm mắt Jae Young. Trong bức ảnh là khung cảnh bờ biển, Jae Young đang ôm lấy “người con trai đó” từ phía sau, phần cảm tựa lên bả vai người trong lòng. Vì cậu ta đeo kính râm nên anh không thể nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt, phần thân trên cũng bị Jae Young bọc lại bằng một chiếc khăn tắm biển to đùng, đáng dấp ra làm sao cũng chẳng ai biết được. Nhìn cảnh chân thì Jae Young chỉ có thể đoán được người này thuộc tạng người mảnh mai gầy gò mà thôi.

“Thằng kia, em đang nhìn cái gì đấy hà?”

Jae Young vươn tay tắt luôn màn hình khóa. Jae Young vẫn nhìn điện thoại của người đối diện với biểu cảm hoang mang tột độ.

“Chúng ta... không thể đến gần biển cơ mà?”

Hồi tám tuổi, hai anh em đã từng suýt chết khi chơi gần bờ biển, khiến cho sau này cả hai đều mắc chứng sợ nước. Đến cả trong giấc mơ thôi mà Jae Young còn không dám bén mảng đến gần mấy trò dánh dánh đến nước và biển. Thậm chí việc tắm bồn cũng khiến anh ngần ngại e sợ. Vậy mà lúc này đây Jae Young lại có thể hờ hững trả lời nghi vấn của anh:

“Khoảng tám này sáu năm trước anh đã khắc phục được rồi.”

“Anh tiếp nhận trị liệu à?”

“Không hề, tại muốn nhìn người yêu mặc đó tắm nên anh tự khỏi thôi.”

“...”

“Anh còn lướt sóng rồi cơ.”

“Lướt... sóng? Lướt trên mặt nước luôn á?”

“Tất nhiên rồi thằng kia. Mà em đã từng nghe qua cái trò lặn biển chưa?”

Vừa hỏi xong thì Jae Young há miệng ngáp dài, bàn tay thò vào túi lấy ra gì đó đưa lên miệng. Là thuốc lá điện tử. Không hiểu sao người đàn ông trước mặt Jae Young lúc này đây lại ngày càng trở nên xa lạ.

“Anh bỏ thuốc lá rồi à?”

“Không chạm đến luôn.”

“Nhưng mà... tại sao?”

“Bị cảm thành thói. Một năm anh chỉ được hút năm lần thôi.”

Jae Young chậm chậm chớp mắt, miệng không ngừng rít từng hơi thuốc lá điện tử. Đúng lúc này thì đồ uống cũng được mang ra. Người phục vụ nam đặt chiếc cốc nhựa từ trên khay xuống mặt bàn. Đó là một chàng trai người gốc Tây Ban Nha, tuổi tác khoảng đầu hai mươi và nhìn khá quyến rũ. Thế nhưng ánh mắt của Jae Young lại chẳng buồn mảy may dừng lại. Khó khăn lắm Jae Young mới dời được tầm mắt của mình khỏi cậu ta để quay sang nhìn chăm chăm về phía người đối diện.

“Bảy năm qua anh thật sự... chỉ hẹn hò với người con trai đó?”

“Ừ.”

“Chưa chia tay lần nào?”

“Đầu tàu phóng bạt mạng một đường thẳng tắp.”

“Cũng chưa một lần nghĩ đến người khác?”

“Gì cơ, Chu Sang Woo dám á?”

“Không, ý em nói anh.”

“Phát ngôn linh tinh gì vậy? Anh mà làm thế là chết chắc luôn. Không thì cũng bị em ấy giam cầm vĩnh viễn.”

Jae Young trưng ra biểu cảm khiếp sợ, cả người cũng run bần cả lên. Jae Young đề giọng nói của mình xuống rồi gọi tên anh:

“Jang Jae Young.”

“Sao?”

“Cậu ta đã nắm được điểm yếu nào của anh rồi? Nói cho em biết đi. Em đến đây để giúp anh.”

Jae Young phụt luôn ngụm cà phê trong miệng ra. Jae Young nhìn người anh trai sinh đôi của mình với ánh mắt đáng thương, bàn tay nhẹ nhàng rút lấy một tờ giấy àn lau đi những giọt nước bắn lên điện thoại. Sau sự cố nhỏ nhỏ đó, khóe miệng Jae Young dần dần hiện ra một nụ cười bất lực.

“Em đã làm chuyện vô ích rồi. Lúc đó anh đang đùa thôi.”

“Dạ?”

“Nhưng cũng không hẳn là ân nói quàng xiên.”

“Thế thì là gì ạ?”

“Trái tim anh chính là điểm yếu. Em ấy đã nắm được nó mất rồi.”

Hai má Jae Young đỏ bừng cả lên, anh uống liên tiếp vài ngụm cà phê rồi nhìn lại người đàn ông trước mặt xem có đúng là anh trai mình hay không. Trong khi Jae Young im lặng ngồi nhìn đống hồ thì anh chỉ biết vò đầu bứt tóc rồi buông một tiếng thờ dài.

Sự phần nộ vô lý và cảm giác bị phản bội xâm chiếm toàn bộ tâm trí anh. Hóa ra Jae Young không hề kết hôn vì bị đe dọa, mà chính bản thân anh đã lựa chọn như thế. Với những người khác mà nói, khi hẹn hò với ai đó quá lâu như một thói quen thì họ sẽ đành phải tiến đến hôn nhân như một lẽ tất yếu. Nhưng Jae Young mà anh biết lại là người chẳng bao giờ làm những chuyện mà bản thân không thích cả.

“Tại sao anh lại hẹn hò với người đó?”

“Tự nhiên hỏi một câu xấu hổ như thế làm gì?”

“Thì cũng phải có lý do chứ ạ. Em thật sự đang không hiểu gì cả.”

Chuyện Jae Young hẹn hò với duy nhất một người trong suốt nhiều năm, hay chuyện Jae Young quyết định kết hôn mà trong lòng không hề mang theo chút chướng ngại nào, đối với anh mà nói thì đều khó tin như nhau. Thế nhưng người đối diện lại chỉ đảo tròn con ngươi rồi lên tiếng trả lời:

“Chẳng có lý do nào đặc biệt hết. Chỉ là vì em ấy... rất đẹp.”

“Khuôn mặt á?”

Jae Young nở một nụ cười chế giễu ra chiều thương hại anh trai, nhưng Jae Young lại còn cố tình bổ sung với giọng điệu thiếu nghiêm túc.

“Tính cách cũng vô cùng hợp nhau, rồi còn gì nữa nhỉ... Mọi điều em ấy làm, em ấy nghĩ, thậm chí cả giọng nói, cách nói chuyện, khi chắt, ánh mắt, khả năng dọn dẹp... tất cả đều tuyệt vời. Nói chung là em ấy đẹp lắm.”

cc n

“Thỉnh thoảng nhìn sang bên cạnh mà anh đây còn cảm thấy giật mình. Ôi trời cái thằng nhóc này là sao vậy, đáng yêu chết mất thôi.”

Tuy Jae Young đang phải chịu đã kích rất nặng nhưng anh vẫn cố tình làm ra vẻ thản nhiên để đặt câu hỏi:

“Đó là người con trai đầu tiên mà anh hẹn hò đúng không? Nếu gặp gỡ người khác thì anh có thể sẽ suy nghĩ khác đây.”

“Muộn rồi.”

“Cái gì muộn cơ?”

“Anh đã nói ban nãy rồi còn gì. Chia tay với anh giờ là vấn đề sống còn đây.”

Dáng vẻ mỉm cười nhám nháp cà phê của Jae Young chẳng hề giống với một người đang nói ra chuyện nghiêm trọng tẹo nào. Khóe mắt anh cong cong, nụ cười thì tràn ngập sự bông đùa.

“Nghe giống đùa lắm đúng không? Nhưng mà anh nói thật đấy.”

Đã có những lúc anh cho rằng việc Jae Young luôn hành động theo ý muốn của bản thân thật sự rất ngầu. Nhưng giờ thì sao nào, một người luôn ở trong thế tấn công như vậy hiện tại lại lựa chọn định hướng an toàn. Jae Young thật sự không thể chịu đựng được chuyện anh trai mình đã biến lối sống tuyệt vời vốn có trở nên nhạt nhẽo đến mức cạn lời.

“Anh cũng là người đầu tiên của cậu ấy à?”

Jae Young lơ đẹp câu hỏi này, Jae Young tự cho rằng đó là một lời thừa nhận.

“Cả anh cũng thế, ít ra anh phải cho cậu ấy có cơ hội thử chơi đùa với những người đàn ông khác chứ.”

Câu nói này đã thành công khiến đôi mắt gà gật của Jae Young trợn trừng cả lên. Anh nhìn Jae Young chằm chằm hồi lâu rồi lạnh lùng nói:

“Thằng khốn kia, em đã ăn nhấm cái gì trên máy bay đúng không?”

Jae Young dễ dàng phát hiện ra tinh thần cảnh giác cao độ ẩn bên dưới lớp biểu cảm sắc lạnh của người đối diện. Phải đến tận lúc này anh mới nhận ra tại sao trong suốt thời gian qua Jae Young lại giấu người yêu của mình kỹ đến như vậy. Nét cười nhân nhát vô thức hiện trên khóe môi anh.

“Anh thiếu tự tin đến thế sao?”

“Gì cơ?”

“Anh sợ cậu ấy sẽ để ý đến em nên mới không chịu giới thiệu còn gì.”

Jae Young im lặng, ánh mắt lạnh lùng chiếu thẳng về phía Jae Young. Anh trực tiếp nghênh đón ánh mắt ấy, giọng điệu bắt đầu trở nên khiêu khích.

“Tại sao anh phải cố gắng giấu giếm như vậy? Nếu cậu ấy cũng hứng thú với cả em nữa thì mọi chuyện sẽ ra sao đây?”

“...”

“Chúng ta chơi ba cũng được mà.”

Cánh môi vốn đang mím chặt thành đường thẳng của Jae Young bị kéo nhếch lên thành nét cười mỉa mai, đôi con ngươi sắc lạnh không hề di chuyển điểm nhìn. Sau khi thở dài một hơi, anh mới chậm chậm lên tiếng uy hiếp:

“Vì chúng ta là người nhà nên anh đây mới nhin câu nói vừa nãy thôi đấy. Không có lần thứ hai đâu.”

“Vậy nếu chúng ta không phải người nhà thì sao?”

“Một nhà quản lý tài chính có tiếng đã bị đánh đến mức nhập viện ngay trước khi thực hiện hành vi quấy rối tình dục vị hôn phu của anh trai mình.”

“...”

“Em có muốn xuất hiện trên tivi không?”

Nhìn Jae Young lúc này hết như một tên điên. Jae Young nhẹ nhàng ngả lưng về phía sau, ánh mắt hung dữ của người đối diện vẫn bám chặt lấy anh không rời.

“Đã mệt thì chớ lại còn bị em làm cho tức điên. Rốt cuộc em đến đây làm cái quái gì thế?”

Với bầu không khí này thì chuyện anh bị đánh sắp không còn xa nữa rồi. Tốt nhất là Jae Young nên thành thật thì hơn.

“Em đến để phá hôn lễ.”

Gương mặt của Jae Young ngay lập tức trở nên nhăn nhó. Jae Young nhìn thẳng vào mắt anh trai rồi nói tiếp:

“Trước khi mọi chuyện trở nên quá muộn thì anh mau rút lui đi, Jang Jae Young.”

“Gì cơ?”

“Ý em là anh đừng kết hôn nữa.”

“Nhưng mà tại sao?”

Jae Young trưng ra biểu cảm ngây ngốc đến mức ngạc nhiên. Thấy vậy Jae Young lại lạnh lùng bổ sung:

“Trước đây anh từng gọi hôn nhân là ‘xiềng xích’ cơ mà. Em cũng không hiểu tại sao đột nhiên anh lại thay đổi suy nghĩ của mình. Anh thích thú với chuyện hẹn hò bình thường rồi kết hôn giống như bao người khác lắm sao?”

“...”

“Anh đúng là tên ngốc. Đã là sói thì dù có đeo dây vào cò cũng không thể biến thành chó giữ nhà được đâu. Một kẻ lúc nào cũng tự do chơi bời giống như anh thì sao có thể từ bỏ cuộc sống độc thân của mình chứ? Coi như em xin anh đấy. Đừng làm những chuyện không phù hợp nữa, từ bỏ tất cả rồi quay về làm Jang Jae Young của trước đây đi.”

Jae Young, người đang lắng nghe với gương mặt tức, bỗng phá lên cười khi anh kết thúc lời khuyên bảo của mình. Lần này không phải cười chế giễu nữa mà là kiểu cười vui vẻ khi đột nhiên gặp chuyện thú vị.

“Bộ anh là em chắc?”

“Anh nói thế là sao?”

“Dù giờ có kết hôn hay không thì anh cũng không còn cái gọi là ‘cuộc sống độc thân’ nữa đâu.”

“...”

“Em còn không hiểu à? Anh đã bị cái người tên Chu Sang Woo ấy trông đây vào cò suốt bảy năm trời rồi.”

“Vậy bây giờ từ bỏ là được, không phải sao?”

“Anh có một hình xăm, em có muốn xem không?”

“Không ạ.”

“Xem đi, đẹp lắm.”

“Em đã bảo không xem cơ mà.”

Nhìn Jae Young giống như đang muốn khoe khoang hình xăm có in chữ cái đầu trong tên người yêu, nhưng Jae Young đã chặn lại hành động đó ngay lập tức. Người đối diện ngả lưng về phía sau, thuốc lá điện tử lại được đưa lên miệng một lần nữa.

“Thôi bỏ đi... Tuy đã làm một chuyện cực kỳ vô nghĩa nhưng vì hạnh phúc của anh nên em mới lặn lội đến đây, anh rất cảm động. Anh sẽ coi như em đến là để chúc mừng hôn lễ.”

“Em đã làm chuyện vô nghĩa sao?”

“Dù là bất kỳ ai đến ngăn chặn buổi hôn lễ, hay năm phút sau có bom hạt nhân rơi xuống đi chẳng nữa, thì người yêu anh chắc chắn vẫn sẽ tổ chức đám cưới theo kế hoạch. Em thật sự không phải là đối thủ của Sang Woo đâu.”

Người đối diện thản nhiên gật gù rồi nhả ra một làn khói thuốc. Trong thoáng chốc Jae Young quên luôn cả điều mình định nói.

Jae Young trước đây chưa từng nói rằng mình muốn kết hôn. Vả lại nhìn anh lúc này cũng chẳng mấy vui vẻ, rất có thể là do

người yêu đòi hỏi quá mức, mà anh thì không muốn cãi vã nên mới buộc phải đồng ý. Và tất nhiên là Jae Young không hề hài lòng với viễn cảnh đó.

“Nhưng tại sao cậu ta lại ám ảnh chuyện kết hôn như vậy?”

“Tích cách trời sinh.”

“Anh chưa từng nghĩ đến chuyện mình có thể bị lợi dụng à?”

“Lợi dụng anh á?”

“Ví dụ như mặt tiền bạc chẳng hạn.”

Jae Young cười khẩy, dường như đây là lần đầu tiên anh suy nghĩ theo hướng này. Anh giơ ngón tay út lên ngoáy ngoáy lỗ tai, trong giọng nói xen lẫn cả cảm xúc phiền phức:

“Tên nhóc đó nhiều tiền lắm. Em phải nhìn số tiền để dành kết hôn của Chu Sang Woo một lần đi. Thật sự rất kinh khủng...”

Nói xong Jae Young há miệng ngáp một cái thật dài.

Hôn nhân cũng giống như kinh doanh, tuyệt đối không được phép tin tưởng ai đó vô điều kiện. Jae Young vẫn còn nhớ anh trai mình là một người rất biết thiệt hơn và rạch ròi trong các mối quan hệ lợi ích. Nhưng cũng có thể hiện tại anh đã thay đổi rồi, hai người không gặp nhau thường xuyên nên cũng chẳng thể đoán định được điều gì.

Jae Young nhìn người anh trai ngây ngốc của mình bằng ánh mắt thương hại. Thực lòng mà nói anh đang muốn bay về London ngay lập tức, nhưng cái cảm giác trách nhiệm trong lòng đã chặn đứng ý định này lại.

“Nếu em thật lòng muốn phá hoại cuộc hôn nhân này thì anh định làm thế nào?”

“Em á?”

Ánh mắt ngông nghênh và khinh thường lộ liễu của Jae Young khiến Jae Young tổn thương lòng tự trọng.

Hai sinh viên chung trường đại học hẹn hò với nhau vốn chẳng phải chuyện gì hiếm gặp. Nhưng người ở bên chúng ta trước đây chắc chắn sẽ không phải người đang ở bên cạnh chúng

ta của hiện tại. Tình yêu? Nhân duyên? Chúng chỉ là những ảo tưởng mỏng manh sẽ vỡ tan thành từng mảnh chỉ với một chút tác động bên ngoài nhò nhoi mà thôi.

“Anh cho em gặp mặt đi. Em sẽ biết phải làm thế nào.”

Người con trai mà Jae Young cho là dễ thương. Người con trai đã bào mòn tất cả những khía cạnh sắc nhọn và biến anh trở thành một tên ngốc chỉ biết vầy đuôi. Người con trai mà anh đang đặt lòng tin một cách mù quáng. Jae Young tự tin rằng mình có thể phá vỡ tất cả sự ảo tưởng này của anh trai mình.

“Với cả trong lúc đó anh không được có mặt.”

“Để hai người chơi đập tay^(*) với nhau à?”

Rõ ràng đây không phải là lúc để thoải mái, nhưng nhìn Jae Young lại nhẹ nhàng như không.

Jae Young đã từng có chiến tích phá hoại hôn nhân khi chứng kiến có dâu bắt quả tang chú rể đang ngoại tình một cách trần trụi, cho nên chẳng có chuyện gì mà anh không làm được hết. Thật ra Jae Young là một người luôn làm việc ở trạng thái tối ưu hóa. Tuy chẳng hề có kinh nghiệm hẹn hò yêu đương gì, nhưng số lượng người tình một đêm của anh lại đếm không xuể. Anh có khả năng lấy được thiện cảm nhất thời của bạn tình vô cùng nhanh chóng. Tuổi tác, quốc tịch, lĩnh vực công việc, từ những tên chơi, thành phần ngoan hiền, đến những người thông minh hay ngốc nghếch... tất cả đều không thành vấn đề đối với anh.

Cái gì mà hẹn hò trong suốt bảy năm. Chắc chắn xung quanh hai người họ chỉ còn lại sự mệt mỏi và những thói quen cũ rích mà thôi. Nếu là con trai thì đối tượng của anh hẳn là cái người đã tốt nghiệp đại học danh tiếng ở Hàn Quốc, hiện đang nhân viên văn phòng ngành khoa học công nghệ, và ngoài Jang Jae Young ra thì không ai biết được danh tính đó rồi. Jae Young nhanh chóng phỏng đoán tình hình trong đầu. Liệu khi nhìn thấy đối tượng kết hôn của mình ngoại tình với người khác thì Jae Young còn có thể thản nhiên như thế kia được nữa hay không?

Người đối diện im lặng nhìn thẳng vào mắt anh hồi lâu.

“Hình như em đã hiểu lắm rồi, Jang Jae Young.”

“Sao cơ?”

“Trước giờ anh không đề em nhìn thấy Sang Woo không phải vì anh sợ cậu ấy sẽ dao động trước em.”

Jae Young cảm giác như mình đã bị người kia đọc được toàn bộ suy nghĩ. Jae Young nhìn anh chăm chăm rồi tiếp tục nói:

“Mà chỉ là vì anh ghét người khác nhìn thấy Sang Woo mà thôi. Nếu để hai người gặp mặt thì em sẽ thấy em ấy thú vị ra sao, sau đó sẽ lại tiếp tục chường mặt đến tiếp cho mà xem. Khi đó tâm trạng của anh chắc chắn sẽ không vui nổi, cho nên anh đây mới tránh...”

“...”

“Nhưng nghĩ lại, so với việc gặp mặt trong đám cưới thì kết thúc nhanh gọn chuyện này sẽ tốt hơn.”

Và rồi với thái độ thản nhiên như cù, Jae Young lại hỏi anh:

“Em muốn bao lâu?”

“Gì ạ?”

“Anh sẽ cho hai người gặp mặt riêng. Muốn gửi tiền mừng hay tán tỉnh đẩy đưa gì cũng được, em muốn làm gì thì làm.”

Jae Young nghi ngờ lỗ tai của mình không biết có đang nghe nhầm hay không.

“Anh nói thật đấy à?”

Jae Young gật đầu, trên gương mặt không vương chút cảm xúc nào. Nhìn anh không giống như đang đùa. Đơn giản chỉ là một sự cho phép người khác làm xáo trộn mối quan hệ lâu năm của mình mà không truy hỏi bất cứ trách nhiệm gì mà thôi. Tất nhiên là Jae Young phải nhanh chóng bắt lấy cơ hội này rồi.

“Đến 12 giờ đêm nay.”

“Tên khốn này, em có còn lương tâm không.”

“Cả tuần nay anh đã không được gặp Sang Woo rồi, em còn muốn phá bình đến tận đêm?”

Sau khi ngáp một cái muôn rách miệng thì Jae Young mới nói tiếp:

“Anh sẽ cho em hai tiếng. Thỏa thích luôn nhé.”

“Hai... tiếng? Thỏa thích?”

“Không muốn thì thôi.”

Jae Young vươn người định đứng lên thì Jae Young đã nhanh chóng níu tay anh lại kéo về chỗ cũ.

Quyển rữ một người đàn ông đã đính hôn với bạn trai lâu năm trong vòng hai tiếng sao? Tuy không dễ dàng nhưng đó lại là cách duy nhất để phá vỡ lòng tin đến mức kỳ quái của Jae Young dành cho người yêu của mình.

“Em đồng ý.”

Đúng lúc này Jae Young lại nói thêm:

“Điều kiện.”

“Dạ?”

“Cầm tiếp xúc cơ thể một cách trực tiếp. À không, cầm lại gần trong phạm vi 50cm.”

Cái kiểu điều kiện gì mà lại ấu trĩ thế này? Tuy nhiên Jae Young vẫn sẽ chấp nhận tất cả. Nếu anh không thể lại gần đối phương thì chỉ cần làm cho đối phương tự động tiến lại gần mình là được. Số lần anh quyển rữ những người ngoại quốc chỉ bằng ánh mắt là nhiều không đếm xuể.

“Cấm sử dụng máy tính. Cấm yêu cầu sửa chữa hay lắp ráp máy móc.”

Tuy Jae Young không hiểu mấy điều kiện này cho lắm nhưng nói chung là cũng dễ thực hiện. Anh im lặng chờ đợi Jae Young nói tiếp:

“Cấm mời mọc các loại rượu. Cấm cưỡng ép Chu Sang Woo làm những chuyện mà em ấy không thích.”

Jae Young, người bạn này còn bảo anh muốn làm gì thì làm, giờ đây lại đang trợn mắt bổ sung một đống những điều kiện giới hạn.

“Sao không trả lời?”

“Dạ?”

“Nếu em mà dám vi phạm bất cứ điều nào trong số đó thì chắc chắn sẽ chết dưới tay anh. Biết chưa hả?”

“Em biết rồi.”

“Với cả còn một chuyện nữa, vì nghĩ cho em nên anh mới nói đây...”

“Chuyện gì ạ.”

“Đừng nhìn Sang Woo dễ thương mà coi thường. Em ấy là thượng sĩ của binh đoàn lục quân, có đai võ thuật, lại còn chạy rất nhanh nữa đây.”

Nói xong Jae Young liền cầm điện thoại lên. Sau khi tắt hình nền nghiêm túc được chụp ngoài bờ biển sáng lên, anh mở danh bạ ra và ấn gọi ngay cho số điện thoại gần nhất. Âm lượng khá lớn nên Jae Young còn nghe được những tiếng bíp bíp vang vọng bên tai. Mặc dù không có sở thích nghe lén điện thoại của người khác, nhưng do lòng tò mò quá lớn nên anh đã cố tình kéo ghế lại gần và dỏng tai lắng nghe. Âm báo vang lên ba lần thì người bên kia nhắc máy.

“Alô.”

Giọng nói ấy cứng nhắc như thể chủ nhân của nó đang nổi giận vậy. Nhưng hình như chuyện này là bình thường thì phải, vì phản ứng của Jae Young vẫn đang cực kỳ thản nhiên.

“Sang Woo à, anh có chút việc nên phải đến công ty một lát.”

“Việc gì thế ạ?”

“Hình như dự án mà Glenn đang đàm nhận sẽ được chuyển qua cho anh do yêu cầu của khách hàng. Trước khi anh bước vào kỳ nghỉ thì cần chuyển giao tài liệu và giải thích công việc các thứ, cho nên giờ anh sẽ đến công ty họp một chút.”

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu. Jae Young cầm cốc cà phê nhấp một ngụm, thế nhưng mọi sự chú ý của anh lúc này lại đổ dồn về phía cuộc hội thoại của Jae Young.

“Nếu bây giờ em nghỉ ngơi anh trốn em đi chơi vì ghét phải sắp xếp hành lý thì có phải là nhạy cảm quá không?”

“... Trí tưởng tượng của em phong phú thật đây.”

Jae Young điều chỉnh lại tư thế cầm điện thoại của mình rồi cẩn thận lên tiếng:

“Sang Woo à, em trai anh - Jang Jae Young đang ở đây.”

“Vâng. ‘Cái thằng hết như ông già’ ấy lại nói gì ạ?”

“Anh cũng không biết nữa, giờ nó đang ở bên cạnh nghe trộm này.”

“Thấy bảo đang nghỉ phép.”

“Ban nãy anh bảo đi gặp Eric cơ mà.”

“Tuy chuyện này nghe hơi khó tin nhưng cả hai người họ đều đang ở đây.”

“Ra là vậy. Có duyên thật đấy.”

“Ừ ừm... Giờ anh phải đến công ty ngay, em có thể đưa Jae Young đi tham quan đây đó một chút được không?”

“Thật sao? Anh giới thiệu em với anh ấy á?”

Giọng nói xen lẫn sự hưng phấn đó khiến cho khuôn mặt của anh hơi nhăn lại. Xem ra ngày thường cái vị ở đầu dây bên kia cũng thường xuyên đòi hỏi được gặp mặt Jae Young rồi. Jae Young nghiêng chặt răng trả lời:

“Ừ, tất nhiên là phải giới thiệu chứ. ‘Em trai’ của chồng thì cũng là ‘gia đình’ của vợ mà.”

“Thế tại sao trước đây anh lại không cho em gặp?”

“Vì anh thích thế.”

“Thôi được rồi! Lúc nào em đến thì ổn ạ?”

Sang Woo hào hứng đặt câu hỏi, gương mặt của Jae Young ở phía bên này lại chẳng mấy vui vẻ.

“Bây giờ đến đi.”

“Làm sao mà em đến ngay được? Cũng cần thời gian chuẩn bị nữa chứ?”

“Em muốn chuẩn bị cái quái gì hả? Bộ còn định trang điểm rồi mới đến sao?”

“Nhưng em cần phải lên lịch trình tham quan mà.”

Biểu cảm bức bối của Jae Young cuối cùng cùng chịu giãn ra một chút.

“Vợ à, tốt bụng quá cũng là một cái tội đấy. Em cứ dẫn nó đến mấy chò bình thường là được.”

“Một lộ trình tiếp xúc với cuộc sống thường ngày của dân bản địa liệu có đáp ứng được kỳ vọng về mặt hình thức của khách tham quan không?”

“Hồi bố mẹ với chị gái đến đây chơi em đã lên sẵn một cái lịch trình rồi còn gì, đúng không ông già?”

“Nhưng cái đó là dành cho năm người bao gồm cả trẻ nhỏ. Thêm anh với em nữa là bảy người...”

“Mình à.”

“Dạ?”

“Jang Jae Young đồng ý rồi. Em đến đây ngay đi.” cc »

“Giữ nguyên cái bộ dạng hiện tại của em rồi đến nhé. Không được thay quần áo, cũng không được chải đầu.”

“Gửi em vị trí qua tin nhắn nhé.”

Tút. Đoạn hội thoại kết thúc.

Chỉ một cuộc điện thoại ngắn ngủi thôi cũng đã đủ để khiến cho Jae Young cảm thấy hỗn loạn. Rất khó để diễn tả bằng lời nhưng rõ ràng đây không phải là một đoạn hội thoại bình thường. Và hơn hết là thái độ của đối phương thật sự rất lạnh nhạt. Nếu Jae Young không tự mình thêm vào mấy cái danh xưng nổi da gà như “Mình à” hay “Vợ ới”, thì sẽ chẳng một ai nhận ra hai người họ đang ở trong mối quan hệ yêu đương. Đã vậy anh trai của anh lại còn không hề ý thức được những điểm kỳ lạ nữa chứ.

“Cuộc sống của em dạo này thế nào?”

Jae Young đột ngột thay đổi chủ đề rồi ngáp một cái thật dài. Sau ba mươi phút gặp nhau, người này mới nhớ đến việc hỏi thăm, Jae Young cũng chẳng ngạc nhiên lắm.

“Vẫn như cũ thôi.”

Jae Young lấy máy tính bảng từ trong cặp ra, người đối diện thì đưa tay lên che mắt.

“Kỳ quái thật đấy... Sao xung quanh mình toàn là mấy người cuống công việc thế này?”

Jae Young ngó lơ câu nói của anh, đôi mắt bắt đầu dán vào biểu đồ dày đặc những con số phóng to hiện trên màn hình.

Trong khi Jae Young đang giải thích cách thức để quản lý tài sản với ông anh trai đang ngủ gà ngủ gật của mình, thì cái người tên là Glenn ở công ty

của Jae Young có gọi điện đến hai lần. Ban nãy thì nói với người yêu như thể mình nhất định phải đến công ty, vậy mà khi có điện thoại thật thì anh lại phàn nàn rằng nếu không phải việc gì gấp thì sao cứ làm phiền anh vào ngày nghỉ như thế.

Khoảng bốn mươi phút sau, một chiếc xe mui kín của Đức xuất hiện ở quán cà phê. Đó là kiểu ô tô hybrid model có tính thực tiễn và hiệu suất nhiên liệu rất tốt, tuy nhiên vì thiết kế thô kệch mà những người trẻ tuổi thường không mấy hứng thú với dòng xe này. Chiếc ô tô màu đen ấy đậu ngay sau chiếc ô tô thể thao màu đỏ của Jae Young, nằm hoàn hảo giữa những vạch kẻ trên bãi đỗ xe. Và rồi “người đó” mở cửa bước xuống.

Khi một gã trai thẳng như Jae Young tuyên bố hẹn hò với con trai, Jae Young đã luôn cho rằng người đó chắc chắn phải đẹp hơn cả con gái. Đã thế suốt ngày anh còn bị nhồi vào đầu những khái niệm “em ấy trong sáng thế nào”, “em ấy đáng yêu ra sao” khiến cho chứng tò mò của anh ngày càng trầm trọng. Thế nhưng khi người đó thật sự xuất hiện ngay trước mắt anh, thì mọi thứ lại khác xa so với tưởng tượng của Jae Young.

Nếu Jae Young nhìn giống như một chàng trai đang đi giữa khu phố trung tâm vào ban ngày, thì người kia lại giống như vừa bước ra từ một thư viện kín cổng cao tường. Quần dài màu be dài đến tận gót chân, trên người là một chiếc áo polo màu đen, cổ tay đeo đồng hồ điện tử. Mặc dù phong cách này đúng là của một anh chàng đẹp trai ngay thẳng, nhưng lại không phải kiểu vẻ đẹp khiến người khác phải trợn tròn mắt. Vóc dáng thanh

mảnh vô cùng nổi bật, tuy nhiên lại không đủ nhỏ nhắn dễ thương như lời miêu tả “cực kỳ đáng yêu” của Jae Young.

‘Đó thật sự là người yêu của Jang Jae Young sao?’

Thực ra trong lòng Jae Young đã kỳ vọng đối phương phải là kiểu siêu mẫu hào nhoáng đến chói mắt, cho nên sự xuất hiện của một nhân vật nhìn hết như sinh viên Khoa Luật của Đại học Oxford mới khiến cho anh cảm thấy hoang mang đến thế. Đang định ngẩng đầu lên hỏi thử nhân vật chính thì Jae Young đã biến mất không dấu tích từ bao giờ.

Thoáng một cái mà anh trai anh chạy đến chò người con trai kia. Jae Young vươn tay phải gãi đó trên tóc đối phương rồi áp cả hai lòng bàn tay lên má cậu. Hai người đứng nói chuyện hồi lâu rồi mới sánh bước đến trước mặt Jae Young. Cánh tay của Jae Young đang ở trên bả vai người bên cạnh.

“Đây là em bé nhà anh...”

“Giới thiệu tử tế.”

“Đây là người yêu của anh. Cuối năm nay bọn anh sẽ kết hôn.”

Nói xong Jae Young liền dựa vào người bên cạnh, ngón trỏ của anh gấp cong lại rồi mơn man trên gò má cậu. Đôi mắt của Sang Woo mở to, cậu chỉ đứng yên một chỗ chứ không hề có định ngăn cản bộ dạng đáng ghét đó của Jae Young. Sau khi cứ như vậy một lúc thì anh mới dùng chính ngón tay rời khỏi má Sang Woo để chỉ về phía Jae Young một cách đầy miên cưỡng.

“Jang Jae Young.”

Ánh mắt của Jae Young và Sang Woo chạm nhau. Nhìn ở khoảng cách gần mới thấy người này không hề tầm thường giống như ấn tượng ban đầu. Vóc dáng mảnh mai, đường cằm thon dài, đôi mắt xéch có phần nghiêm nghị cùng hàng lông mày rậm khiến cho vẻ ngoài của cậu không hề ẻo lả yếu đuối. Đặc biệt nhất có lẽ chính là khí chất lạnh nhạt cùng cảm giác huyền bí ẩn bên dưới đôi mắt. Không giống với vẻ đáng yêu mà Jae Young suốt ngày tô vẽ ba hoa khắp nơi, Chu Sang Woo chính xác là kiểu con trai lạnh lùng ít nói.

Khoảnh khắc đôi diện nhau, đầu cậu bỗng xoay qua xoay lại giữa anh và Jae Young, ánh nhìn liên tục di chuyển từ góc mặt chính diện đến góc nghiêng. Đôi mắt to tròn của cậu chĩa thẳng về phía Jae Young. Hình như Sang Woo đang rất sốc thì phải, hai cánh môi vốn mím chặt lúc này đây cũng đã hé ra với vẻ ngỡ ngàng.

“Chưa gì đã thấy bức mình rồi.”

Jae Young vừa lầm bầm vừa ngẩng đầu lên nhìn trời. Sau đó anh dùng khuỷu tay huých nhẹ vào mạng sườn người bên cạnh.

“Em tò mò đến thế sao? Mau chào hỏi đi.”

“Hello, Jae Young Jang. Nice to meet you.”

Phát âm tiếng Anh đậm giọng Hàn.

‘Hình như cậu ấy tưởng mình không nói được tiếng Hàn.’

Có lẽ do ghét giới thiệu anh với Sang Woo nên trước đó Jae Young đã nói gì linh tinh với cậu ấy rồi. Tuy nhiên Jae Young cũng đâu phải dạng vừa. Anh ngênh ngang trả lời bằng thứ tiếng Hàn lưu loát của mình.

“Tôi đã nghe nói rất nhiều về cậu, Chu Sang Woo. Tôi là Jang Jae Young.”

Sang Woo ngẩng phắt đầu lên nhìn sang người yêu. Jae Young nhin cười rồi vội vàng đánh trống lảng.

Jae Young lấy danh thiếp từ trong ví ra trình trọng đưa cho cậu. Sang Woo cũng mở ví đưa danh thiếp của mình cho anh.

Senior Software Engineer

Sang-Woo Chu

‘Xem ra là kiểu người mạnh mẽ rồi.’

Loại danh thiếp phổ biến có mỗi tên tiếng Anh này phản ánh tính cách cố chấp của người sở hữu. Tuy nhiên công việc của Sang Woo có tiến độ hơn Jae Young tưởng tượng rất nhiều. So sánh với tuổi tác thì cấp bậc này khá cao. Từ một mảnh giấy bé tẹo, anh bắt đầu thu thập thông tin và ước lượng mức lương hàng năm cùng tài sản của người yêu anh trai. Trong lúc đó thì đôi uyên ương trước mặt còn đang mải thăm thì với nhau.

“Anh, Jang Jae Young và Eric là cùng một người mà.”

“Hả? Em nói vậy là sao?”

“Đây này, anh nhìn danh thiếp đi. Eric Jang.”

“Ừ ha.”

“Vậy là anh đã đi gặp Eric tận năm lần mà không nói với em. Mình à, anh định lấp liếm sự thật một cách có chủ đích đúng không?”

“Ờm, ừm...”

“Anh bảo đó là một người làm nghề quản lý tài chính quốc tịch Anh?”

“Anh đâu có nói dối.”

“Anh còn bảo tiếng Anh của người đó tốt hơn tiếng Hàn?”

“Hoàn toàn là sự thật.”

“Sao em có cảm giác như mình đã bị lừa vậy?”

“Đâu mà. Chỉ là hiểu lầm thôi? Ôi, anh không còn thời gian nữa rồi.”

Jae Young đột ngột nắm lấy bả vai Sang Woo rồi cưỡng ép cậu xoay người về phía mình. Anh hôn lên má và đường cổ thon dài của đối phương rất nhiều lần, sau đó đẩy cậu lên phía trước vài bước. Sang Woo ngoái đầu lại nhìn với biểu cảm bất mãn.

“Cùng đi chung đi, anh bận đến thế cơ ả?”

“Glenn giục anh nhanh lên này giờ rồi.”

“Tài liệu có thể gửi qua email, còn công việc thì có thể sắp xếp qua điện thoại là được mà.”

“Người ta cần nhân mãi thì mình cũng nên nhận thua một lần chứ.”

Khi Jae Young cho rằng sẽ có một trận cãi vã nổ ra giữa hai người, thì Sang Woo lại đột ngột bỏ cuộc giữa chừng mà chẳng hề nghi ngờ gì thêm.

“Em biết rồi. Vậy em đi đây.”

Nói đoạn, cậu nhón chân hôn phớt lên môi Jae Young rồi mới xoay người bước về phía ô tô của mình.

“Anh có thể ngồi cạnh ghế lái.”

Sau khi nói với Jae Young như thế, Sang Woo liền nhấc chiếc vali hành lý đang để cạnh bàn uống nước ban này, sau đó nhét thẳng vào cốp xe mà không cho ai có cơ hội ngăn cản.

‘Có nên bắt đầu luôn không nhỉ?’

Jae Young mở cửa xe rồi ngồi vào chiếc ghế da màu trắng. Bên trong rất gọn gàng sạch sẽ, tuyệt nhiên không có bất cứ đồ đạc linh tinh nào. Ngay cả cái mùi khó ngửi thường thấy trên ô tô cũng không có luôn. Khi đang thử ngó nghiêng xung quanh thì một khung ảnh hình trái tim được đặt ngay cạnh ghế lái đã khiến anh giật thót.

FOREVER☆LOVE

ONLY★YOU

Khung ảnh đó là thứ hoàn toàn lạc quẻ với bầu không khí trên xe. Nhân vật chính trong tầm hình với độ phân giải cao ấy chính là Jae Young đang nở nụ cười tươi rồi giữa những ngọn núi phủ kín tuyết trắng.

Sang Woo ngồi vào ghế lái rồi quay sang hỏi anh:

“Anh có nơi nào muốn đến tham quan không?”

“Không, tôi không có.”

Khoảnh khắc Jae Young dời mắt khỏi khung ảnh bày sắc cầu vồng thì chủ nhân của nó đã đưa về phía anh một thứ gì đó rất nặng. Ngay giây tiếp theo, trên tay anh đã là một cuốn sách hướng dẫn tham quan với số trang dày cộp.

“Tôi sẽ cho anh năm phút. Sau khi xem xong thì hãy chọn ra năm địa điểm mà anh muốn đến. Tuy tôi cũng muốn anh được thoải mái nhất có thể, nhưng do còn phải cân nhắc về vấn đề hướng di chuyển nên chúng ta không thể đi hết tất cả mọi nơi được.”

Jae Young lật trang đầu tiên ra, thế nhưng chưa đọc được mấy chữ thì những tiếng đập cửa đã vang lên ầm ầm bên tai.

Rầm rầm rầm rầm, rầm rầm rầm!

Sang Woo cô tình ngó lơ khoảng mười giây, đến khi cảm thấy tình hình có vẻ không ổn thì mới chịu hạ cửa sổ xe xuống. Jang Jae Young - cái người này giờ vẫn đang áp sát vào thân xe - dường như chỉ đợi có thể để rướn cổ vào bên trong. Bàn tay anh chụm lại thành hình cái phễu rồi thì thào vào tai Sang Woo hỏi lâu.

“Ừm. Em cũng yêu anh.”

Sang Woo trả lời anh bạn trai dính người của mình bằng chất giọng khô khan rồi đóng cửa sổ lại. Sau khi gương mặt của Jae Young biến mất sau tấm kính đen, bầu không khí trên xe quay trở về trạng thái tịch mịch.

Ánh nhìn trực diện của người bên cạnh như muốn xuyên thủng gò má Jae Young. Anh lật lật cuốn sách mà đầu óc chẳng tài nào tập trung nổi.

Khi anh ngoảnh đầu sang bên cạnh thì đôi mắt của hai người liền thuận đường giao nhau. Ánh mắt của người con trai này thật sự quá đỗi mãnh liệt, trong một khoảng khắc Jae Young còn cho rằng cậu sắp lao tới hôn mình đến nơi. Tuy không hề cảm thấy xa lạ với kiểu nhìn này, nhưng vì đối phương là người yêu lâu năm của Jang Jae Young nên trong lòng anh không khỏi nhen nhóm xúc cảm chiến thẳng xấu xa.

“Cậu Chu Sang Woo.”

“... Hả?”

“Mặt tôi có dính gì à?”

“Không, không dính gì hết.”

Sang Woo mỉm cười trả lời anh rồi nhanh chóng hướng tầm mắt về phía trước.

“Tôi không biết là hai người giống nhau đến vậy... Nếu anh cảm thấy khó chịu thì cho tôi xin lỗi.”

“Tôi không hề cảm thấy khó chịu.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Ánh mắt của Sang Woo chậm chậm nhìn sang Jae Young, sau đó cậu ngáp ngừng lên tiếng:

“Anh cho tôi quan sát khoảng một phút được không?”

“Được thôi.”

“Vậy tôi bắt đầu đây.”

Sang Woo gạt đầu rồi ấn tháo dây an toàn ra. Bàn tay cậu nắm vào ngăn chứa đồ làm điểm tựa, cả cơ thể rướn lại gần anh mà chẳng có chút chần chừ.

‘Cầm tiếp xúc cơ thể một cách trực tiếp. À không, cầm lại gần trong phạm vi 50cm.’

Thế nhưng vị hôn phu của Jae Young lại chính là người phá vỡ bức tường 50cm này trước. Sang Woo thận trọng nhìn chăm chăm vào trán anh, xoay đầu quan sát tỉ mỉ một bên sườn mặt, sau đó cậu khe khẽ buột miệng cảm thán:

“Oa...”

‘Cứ cái đã này thì hai tiếng là quá đủ.’

Không cần nhìn thêm cũng biết trò chơi này đã ngã ngũ. Thái độ của Sang Woo đối với người yêu và đối với Jae Young thật sự khác nhau một trời một vực. Dựa trên tình hình hiện tại thì có khi chẳng cần đến khách sạn, cử giải quyết gọn gàng trong chính chiếc xe này là xong. Sau khi phá vỡ được cái đám cưới chuẩn bị mất hai năm trời của Jae Young thì anh có thể thông thả bắt xe đến sân bay cũng nên.

Lúc này đây Sang Woo đang ngẩng cổ nhìn chăm chăm vào mũi Jae Young mà không hề chớp mắt lấy một lần. Sau đó ánh mắt của cậu dần dần trượt xuống rồi dừng lại tại hai cánh môi anh.

Jae Young vô thức nuốt nước bọt. Khoảng cách hiện tại gần đến nỗi anh còn có thể đếm được từng sợi lông mi san sát nhau của người đối diện. Làn da của Sang Woo vô cùng sạch sẽ, mái tóc và con ngươi màu đen tuyền khiến cho sự tương phản càng trở nên mạnh mẽ. Men theo đôi môi đỏ mọng là đường cò trắng nõn, Jae Young còn nhìn thấy một nốt ruồi nổi bật ẩn hiện bên dưới cổ áo phong.

‘Quyên rũ thật đây.’

Jae Young âm thầm nảy sinh sự tò mò với chàng trai nhìn có vẻ ngoan hiền trước mặt. Mặc dù Jae Young đã từng nói rằng anh hẹn hò với Sang Woo là vì cậu rất “xinh đẹp”, nhưng người xinh đẹp trên thế gian này đâu có thiếu. Chỉ cần anh muốn thì chuyện yêu đương với diễn viên hay người mẫu đều dễ như trở bàn tay. Chắc chắn phải có lý do gì đó thì Jae Young mới ám ảnh với người này tới vậy. Ví dụ như khả năng trên giường chẳng hạn.

Thế nhưng bầu không khí ám muội nhuộm màu dự vọng trong xe đã nhanh chóng biến mất khi Sang Woo quay trở lại chỗ ngồi của mình. Cậu thản nhiên cài dây an toàn như thể ban nãy chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Jae Young nhìn đồng hồ, thời gian trôi qua vừa vặn đúng một phút.

“Cậu nhìn thêm cũng được mà.”

“Không cần đâu. Tuy tôi còn muốn xác nhận vài chỗ khác, nhưng...”

Sang Woo ngập ngừng một chút rồi nói tiếp:

“Tôi là một người có quy tắc. Tôi tuyệt đối sẽ không có những yêu cầu bất hợp lý với gia đình của người yêu.”

“...”

Cuộc hội thoại kết thúc. Jae Young, người đang dôi mắt ra bên ngoài khung cửa sổ, bỗng dùng mu bàn tay quét qua cằm rồi nói:

“Thời tiết đẹp quá. Ở đây lúc nào cũng nắng ráo như vậy hả?”

“Nhiệt độ cao nhất trong ngày hôm nay là 26°C - cao hơn nhiệt độ trung bình của mùa hè một chút. Bầu không khí này rất thích hợp để tham quan đây đó, dự báo thời tiết cũng nói rằng hôm nay sẽ không có mưa. Anh không cần lo lắng gì đâu.”

“Ra là vậy.”

“Nếu xác suất 7% có mưa xảy ra thì cũng chẳng thể cản trở đến chuyến đi này đâu, bởi vì mọi hoạt động đều sẽ diễn ra trong nhà. Ở trong cốp xe tôi có chuẩn bị sẵn hai cái ô rồi.”

Cuộc hội thoại này hình như có hơi kỳ lạ thì phải. Sang Woo im lặng bất điều hòa lên. Thời gian cứ thế trôi qua, trong xe chỉ có những tiếng quạt gió vù vù. Cảm nhận được bầu không khí quá đỗi tịch mịch này, Jae Young thử bắt chuyện với người bên cạnh bằng một chủ đề có chừng mực.

“Tôi nghe nói hai người quen nhau ở trường đại học.”

“Đúng thế.”

“Jae Young đã thích cậu rồi theo đuổi sao?”

“Anh ấy đã cố tình làm phiền tôi, nhưng có lẽ đó không phải là vì thích tôi đâu.”

Jae Young đã cho rằng đây là một chủ đề hay ho có thể kéo dài khoảng mười phút, nào ngờ ba giây sau cuộc nói chuyện của hai người đã đứt ngang.

“Vậy xem ra cậu là người phải lòng trước rồi.”

“Không hề.”

“À.”

Đoạn hội thoại lại bị kết thúc một cách chóng vánh. Jae Young hắng giọng hai lần rồi cố gắng đi tìm con chữ.

“Ấn tượng ban đầu của hai người hình như không tốt lắm nhỉ.”

“Vâng. Anh có thể hiểu chuyện của chúng tôi cũng giống như sự phát hiện ra thuốc kháng sinh vậy.”

“Hả?”

“Penicillin. Ban đầu người ta chỉ nghĩ đó là thú nắm mốc mất vệ sinh, nhưng hóa ra sự tồn tại của nó lại có ích đến không ngờ.”

Jae Young để lỡ mất thời điểm trả lời thích hợp nên bầu không khí lại chìm trong im lặng. Sang Woo nhìn xuống đồng hồ trên cổ tay rồi khởi động xe.

“Đã sáu phút trôi qua. Do tôi làm phiền anh một phút nên quỹ thời gian lựa chọn địa điểm được kéo dài thêm một phút. Giờ anh hãy liệt kê những nơi muốn đến đi.”

“Gì cơ? À... Đợi tôi một lát.”

Jae Young, người này giờ đã quên bém môt chuyện tham quan gì đó, lúc này đây mới muộn màng hưởng tầm mắt của mình về phía cuốn sách được đặt trên đui.

“Anh chưa nghĩ gì đúng không? Thời gian tôi cho cũng đâu có ngắn. Kỳ lạ thật đấy.”

Tuy trong giọng nói của Sang Woo không hề có ý trách cứ, nhưng Jae Young lại có cảm giác mình đang bị giáo viên mắng mỏ vì không làm bài tập. Ngay cả hỏi còn đi học anh cũng chưa từng gặp phải tình huống này bao giờ. Hà cớ làm sao mà trang sách anh đang mở trùng lại là Phần đặc biệt dành cho trẻ em chứ. Jae Young bối rối lật sang trang khác. Sang Woo nhìn anh chằm chằm hồi lâu rồi lẩm bầm:

“Cũng đúng thôi, hai người lớn lên trong cùng một hoàn cảnh nên tính cách hẳn cũng phải có điểm tương đồng.”

“Cậu nói thế là sao?”

“Mỗi lần tôi yêu cầu anh Jae Young chuyện gì là anh ấy lại lười biếng không chịu làm, chẳng mấy khi tôi thấy anh ấy hoàn thành đúng hạn cả. Điểm này của hai người giống hệt nhau luôn.

“Lười... biếng á? Cậu đang hiểu lầm nghiêm trọng rồi đấy. chỉ là tôi...”

“Nhưng mà cách ứng phó của hai người lại khác nhau.”

Sang Woo đột ngột cắt ngang lời anh.

“Nếu anh Jae Young mà là người nhận nhiệm vụ lựa chọn lịch trình tham quan thì chắc chắn anh sẽ lớn tiếng bực bội.”

Nói xong thì cậu liền giật cuốn sách trên tay Jae Young mà chẳng cho anh một cơ hội nào để thoát khỏi sự hiểu lầm đáng xấu hổ này. Sang Woo để cuốn sách dày cui đó trở lại ngăn chứa đồ trên xe rồi nói với anh:

“Thủy cung St. Mary, Nhà tưởng niệm Chiến tranh Thế giới thứ II, Nhà hát Opera và Đài quan sát thành phố. Đó là lịch trình tôi đề cử.”

Nghe hết như máy chuyển du lịch thực nghiệm hồi cấp ba. Chỉ có điều nếu hai người họ quay cuống đi hết từng đó địa điểm

thì anh sẽ hoang phí hai tiếng đồng hồ của mình mất. Jae Young đã mong là cậu đang nói đùa nhưng biểu cảm của Sang Woo lại cực kỳ nghiêm túc. Cậu không phải là kiểu người độc đoán, cũng không hẳn là kiểu người có khí chất áp đảo, vậy mà anh vẫn bị cậu xoay như chong chóng. Nỗ lực tỏ ra ga lăng đến đây là chấm hết. Từ giờ anh sẽ lấy lại quyền chủ động của mình.

“Gạt chuyện tham quan này sang một bên đi. Thay vào đó tôi muốn tham quan nhà của cậu Sang Woo.”

Jae Young nhếch nhẹ khóe môi lên nói bằng chất giọng trầm thấp của mình. Sang Woo bất động khoảng năm giây rồi mới hỏi lại:

“Tại sao?”

“Tôi hơi mệt một chút.”

“Nếu đó là lý do thì anh nên xuống xe ngay bây giờ. Càng di chuyển nhiều thì càng mệt mà.”

‘*Thôi được rồi, nếu dễ dàng quá thì còn gì thú vị nữa.*’

Jae Young cười nhạt trầm nghĩ. Trước giờ anh luôn cho rằng sự kéo - đẩy trong một mối quan hệ là thứ vô cùng nực cười. Giá trị của mục tiêu sẽ tăng lên tỷ lệ thuận với mức độ thận trọng và tấn suất từ chối. Mặc dù biết rõ nếu đánh đổ thành trì thì bản thân cũng phải chịu thiệt hại tương đương, nhưng đối với một đối tượng có thể phản kháng như thế này thì lòng hiếu thắng của Jae Young vẫn được khơi dậy mạnh mẽ.

“Không, tôi thật sự muốn đến xem nhà cậu.”

“Nhà tôi cách nơi này khoảng ba mươi phút cơ. Nếu anh muốn yên tĩnh nghỉ ngơi thì hãy đến mấy chỗ gần đây như quán cà phê, nhà hàng, công viên, khách sạn... Đó đều là những lựa chọn hợp lý.”

“Nhưng tham quan phòng của cậu Sang Woo thì thú vị hơn nhiều.”

Sang Woo không trả lời ngay, cậu ngồi yên bất động như thể đang suy nghĩ về đề nghị này.

“Tôi hiểu rồi. Nhưng nếu muốn dẫn khách về nhà thì tôi phải nhận được sự đồng thuận của người sống chung. Tức là anh

phải giao nộp cho tôi bản có chữ ký của anh Jae Young hoặc file ghi âm có giọng nói của anh ấy.”

“À.”

Thế có khác nào để cho Jang Jae Young rải tro lên cơm gạo chín(*) đâu? Giờ mà nói ra chuyện hai người họ sẽ về nhà thì chắc chắn anh ta sẽ từ chối. Chưa kể cái tên tính khí thất thường ấy còn có thể sẽ tuyên bố thay đổi quyết định rồi lại một lần nữa giấu nhem đi người yêu của mình. Đây là cơ hội của Jae Young, anh tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ nó một cách vô ích.

Trưng ra gương mặt không mang theo chút biểu cảm thất vọng nào, Jae Young thản nhiên nói.

“Anh Jae Young đang làm việc nên tôi không muốn làm phiền. Chúng ta đến khách sạn nào đó gần đây là được.”

“Vâng. Anh thắt dây an toàn vào đi.”

Sang Woo nói xong thì bắt đầu khởi động xe lần nữa. Bàn tay đang kéo dây an toàn của Jae Young bỗng khựng lại giữa chừng. Thái độ thản nhiên của người bên cạnh là rất bất thường. Trong đầu anh luôn mặc định chuyện đi cùng nhau đến khách sạn là đồng nghĩa với việc phát sinh quan hệ, nhưng liệu Sang Woo có thực sự đang nghĩ giống anh hay không?

“Chúng ta đang đi đến khách sạn nào vậy?”

“Tôi cũng không nắm rõ tình hình địa lý ở khu này nên đang định thả bừa anh xuống một cái sảnh khách sạn bất kỳ.”

“Sảnh khách sạn á? Vậy còn cậu...”

“Tôi đương nhiên là về nhà rồi.”

Dự cảm chẳng lành của anh đã đúng. Góc mặt lạnh lùng kia không mang theo nét bông đùa nào. Hóa ra đây không phải sự phản kháng đơn thuần, mà cậu đang hoàn toàn mù tịt về ý đồ của Jae Young. Khi nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt anh thì Sang Woo liền nói thêm:

“Anh đừng có lo. Tôi sẽ chọn khách sạn năm sao hử hoi, anh sẽ được nghỉ ngơi thoải mái.”

“Chuyện đó không phải vấn đề... Hay là cậu đừng vẽ vôi, vào phòng uống với tôi một tách cà phê đi.”

“Không, tôi thường uống loại cà phê của riêng mình.”

‘Sao lại có loại người như thế này trên đời chứ?’

Cảm giác hoang đường khiến cho Jae Young đánh mất mọi ngôn từ của mình. Rốt cuộc người này vốn dĩ bị thiếu mất năng lực đọc hiểu ẩn ý sâu xa, hay là đang cố tình giả vờ như không biết lời mời gọi của anh? Mặc dù cả hai trường hợp này đều ảm đạm như nhau, nhưng ít nhất về sau nghe còn có hy vọng hơn một tí. Tuy nhiên nếu xét đến biểu cảm hiện tại của Sang Woo cùng với nội dung cuộc hội thoại này giờ của hai người, thì khả năng cao về trước mới chính là đáp án thật sự.

Thậm chí lúc này cậu còn đang nhìn chằm chằm vào dây an toàn chưa cài của Jae Young như thể muốn thúc giục anh hãy nhanh nhanh cái tay lên. Giờ mà đến khách sạn thật thì mọi chuyện sẽ chấm hết tại đây. Cậu sẽ thả anh xuống tiến sảnh rồi bỏ đi mà chẳng buồn ngoái đầu lấy một lần. Jae Young quyết định lùi về phía sau để xoay chuyển tình thế sang một hướng có triển vọng hơn.

“Hay là chúng ta đến tham quan mấy địa điểm mà cậu đề cập ban này đi.”

Câu nói này nghe không khác gì một lời tuyên bố đầu hàng. Sang Woo bình tĩnh đặt tay lên vô lăng, trên gương mặt chẳng có chút biểu cảm kinh ngạc nào.

“Thời gian rất eo hẹp. Anh mau cài dây an toàn vào đi.”

“...”

“Ghé thăm tất cả những nơi đó là rất khó, nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh trong khi mọi chuyện đang diễn ra theo một hướng hoàn toàn khác với tưởng tượng của Jae Young.

‘Con mọt nó, thế mà anh ta dám bảo người này rất dịu dàng đáng yêu!’

Anh đã tưởng Jang Jae Young sẽ mê đắm một con cáo với nụ cười ngây thơ, vậy mà không ngờ cuối cùng người này lại kết

hôn với một cái kho đông lạnh.

Jae Young dõi mắt ra bên ngoài khung cửa sổ trong khi cố gắng tỏ ra là mình ổn. Thế nhưng một chuyện sốc như vậy nào có dễ dàng buông tha cho anh. Diện mạo của Sang Woo không hẳn là rụt rè hay thô lỗ. Nhưng tư duy của cậu lại quá nhấn mạnh vào tính mục đích, ngay cả những phép xã giao thông thường thôi cậu cũng không hiểu được...

Giống hết một cỗ máy.

Tuy trong đầu Jae Young đã có ý muốn từ bỏ, nhưng anh vẫn cố gắng hết sức để xác nhận lại mục tiêu của mình. Bản thân anh cũng là một người rất chú trọng mục đích, mặc dù không đến mức nặng nề như Sang Woo. Nhưng một khi anh đã xác định được mục tiêu thì sẽ không dễ dàng đạp đổ tất cả như thế.

Trong khi một người đang tập trung lái xe, một người mãi mê nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ, thì chiếc ô tô đã băng qua một cây cầu.

Sang Woo vừa đánh vô lăng vừa giải thích cho anh nghe những chuyên kiến như mất bao nhiêu năm để thi công xong một cây cầu cất, lượng xe lưu thông trên cầu trong một năm và trọng lượng tối đa mà loại cầu này có thể chịu đựng... Thanh âm đều đều của cậu giống hết như chất giọng thường vang lên trên đài phát thanh. Jae Young mặc kệ cậu muốn làm gì thì làm, để rồi sau đó Sang Woo lại tiếp tục giảng giải từ chuyện mất bao nhiêu năm để xây xong tòa nhà Quốc hội ven sông, đến chuyện nó đã được đưa vào sử dụng bao lâu rồi.

Cứ cái đã này thì Sang Woo sẽ biến chuyến đi của họ thành một tour du lịch tuyệt vời rồi mới chịu trở về mất. Tranh thủ lúc cậu đang ngừng giảng giải trong giây lát, Jae Young nhanh chóng bắt chuyện một cách tự nhiên.

“Nghe nói hai người sắp kết hôn đúng không?”

“Vâng.”

“Cho tôi gửi lời chúc mừng trước nhé.”

Sang Woo im lặng gật đầu một cái. Thái độ của cậu vô cùng hời hợt, hoàn toàn không lộ ra chút quan tâm nào tới người yêu.

Jae Young cười lạnh, sau đó anh tiếp tục thăm dò động thái của đối phương.

“Người ta thường nói hôn nhân là nám mó của tình yêu đấy.”

“Vâng. Tôi cũng cho rằng phép ẩn dụ đó có tính thuyết phục.”

“Ồ, cậu thấy thuyết phục ở điểm nào?”

“Khi anh kết thúc một giai đoạn thì sẽ phải tiến đến những giai đoạn tiếp theo. Đến còn trùng còn phải biến thái cơ mà.”

Sang Woo liếc mắt nhìn thấy biểu cảm của anh liền bổ sung với vẻ thương hại:

“Không phải là kiểu biến thái như anh đang nghĩ đâu. Còn trùng thường biến đổi thành các hình thái khác nhau thông qua quá trình lột xác. Anh với anh Jae Young có cách tư duy giống nhau thật đấy.”

Jae Young tự cảm thấy đoạn hội thoại này đã đi vào ngõ cụt nên nhanh chóng nhảy sang một chủ đề khác.

“Bao giờ thì hôn lễ diễn ra?”

“175 ngày nữa.”

“Ồ, lâu thật đấy. Khung thời gian này là bình thường à? Lỡ như có biến động gì đó xảy ra thì sao?”

“Đúng vậy, tôi cũng rất buồn phiền vì ngày đăng ký kết hôn còn quá xa xôi. Hiện tại tôi đang cố gắng hết sức để kiểm soát các biến số đây.”

Người này vốn dĩ không tinh ý hay đang cố tình tỏ ra ngu ngơ vậy? Cậu ta coi câu nói mỉa mai đầy ác ý của anh thành một lời chúc phúc và đồng cảm luôn rồi. Bầu không khí im lặng bao trùm lấy hai người trong giây lát, cuối cùng Sang Woo khe khẽ thở dài:

“Thực lòng mà nói thì làm người yêu của Jang Jae Young trong suốt 81 tháng trời cũng không dễ dàng gì. Ngay cả khi biến anh ấy trở thành chồng hợp pháp của mình thì tôi cũng chẳng thể an tâm hơn là bao.”

“Cũng phải, Jae Young trắng hoa lắm đúng không? Thời gian qua hẳn là cậu đã vất vả nhiều rồi. Chẳng biết sau khi kết hôn thì

cái thói quen tôi tệ này của anh ta có thay đổi được không.”

“Trăng hoa á?”

Sang Woo nghiêng đầu như thể đang chẳng hiểu cái quái gì hết, sau đó cậu bắt đầu chậm rãi hỏi lại với biểu cảm cực kỳ quan tâm săn sóc.

“Tôi - nghe nói - anh - sống ở Anh - rất lâu rồi - nên - dùng - tiếng Anh - sẽ - thành thạo hơn. Hay là - kể từ - bây giờ - chúng ta - nói chuyện - bằng - tiếng Anh - nhé?”

“... Không cần đâu. Tiếng mẹ đẻ của tôi là tiếng Hàn.”

“Ra là vậy.”

Một lúc lâu sau, Sang Woo chỉ im lặng lái xe. Mãi cho đến khi chiếc ô tô dừng lại do gặp đèn đỏ thì cậu mới nói tiếp:

“Nếu không phải do vấn đề ngôn ngữ thì có lẽ là anh đã hiểu nhầm ý tôi rồi. Ban này tôi chỉ đang bất bình vì sự tồn tại của các chế độ ngoài lề có thể phá hỏng chế độ hôn nhân, đồng thời gây ra những ảnh hưởng tiêu cực đến tôi mà thôi.”

Jae Young dùng hết sức bình sinh để động não suy nghĩ vì sợ sẽ bị đối phương coi thường là người nước ngoài một lần nữa. Nhưng mà lần này đúng là anh không hiểu cậu đang nói gì thật.

“Cậu nói chế độ gì cơ?”

Sang Woo ngậm chặt miệng lại với biểu cảm cứng đờ. Sau đó cậu bắt đầu giải thích cho anh nghe với chất giọng bị hạ xuống tông rất thấp.

“Tuy tôi không phải kiểu người mê tin luôn tin rằng những lời nói gở sẽ biến thành sự thật, nhưng thời điểm hiện tại tôi vẫn không muốn nói ra loại từ ngữ không may mắn ấy. Đó là một từ bắt đầu bằng chữ ‘l’. Tiếng Anh thì bắt đầu bằng chữ ‘d’. Nếu cái chế độ trời đánh này không tồn tại thì tôi đã có thể sở hữu một cách hoàn hảo và trọn vẹn rồi. Đáng tiếc thật đấy.”

“À, ly hô...”

“Anh không được nói ra từ đó!”

“...”

“Nhấn mạnh lại lần nữa, tôi không phải kiểu người mê tin.”

‘Jang Jae Young, hình như anh đã bị năm thóp bởi một kẻ lập dị rồi đây.’

Jae Young nhìn vào đôi con người đen láy ẩn giấu sự khùng điên của người trước mặt. Cậu ta miêu tả bạn trai bằng từ “có ích” thay vì “đáng yêu”, đã thể lại còn hành động hết như một kẻ phát cuồng hôn nhân. Mục tiêu của cậu ta là “sở hữu”

“thứ gì đó” một cách “hoàn hảo và trọn vẹn”, và thứ duy nhất đáp ứng được tất cả những yếu tố đó chính là “tài sản của Jang Jae Young”. Quan sát cái bộ dạng hám tiến của Chu Sang Woo, ý định ngàn cân cuộc hôn nhân này của Jae Young lại càng trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Nhưng đã hai mươi hai phút trôi qua mà anh vẫn chưa đạt được thành quả nào đáng nói. Trong khi người bên cạnh còn đang chỉ tay ra phía bên ngoài cửa sổ, thao thao bất tuyệt giới thiệu về quán cà phê mà một nhà thơ nổi tiếng thường ghé thăm hồi còn chưa có tên tuổi, thì Jae Young lại đang bận rộn xây dựng kế hoạch đối phó nên chỉ nghe loáng thoáng câu được câu chẳng. Trước mắt anh phải tìm được điểm yếu của mối quan hệ này, sau đó thì chen ngang vào giữa hai người họ.

“Cuộc sống của cậu với Jae Young chắc cũng chỉ tạm ổn thôi nhỉ?”

“Ý anh là sao?”

“Những người yêu nhau lâu sẽ thường xuyên cãi vã còn gì, không thì cùng đã mất sạch hứng thú dành cho đối phương nên chẳng buồn tranh cãi gì nữa, để rồi khi nói đến chuyện kết hôn thì họ lại hủy h...”

Trước câu nói tràn đầy thù địch của anh, Sang Woo đột nhiên run bắn cả người.

“Này cái anh kia. Xin hãy thận trọng khi sử dụng từ ngữ bắt đầu bằng chữ ‘h’.”

“...”

“Với cả chuyện cãi vã giữa các cặp đôi không phải là dấu hiệu của ‘h’ đó là quá trình hóa giải bất đồng ý kiến và cũng cố sự gắn kết lẫn nhau có tính tích cực.”

“Xem ra hai người rất thường xuyên cãi nhau đúng không?”

“Là thường xuyên hóa giải bất đồng ý kiến và cùng cố sự gắn kết lẫn nhau.”

Jae Young đã không để lỡ mất manh mối ẩn giấu trong câu nói đó. Tuy Jae Young từng khẳng định tính cách của hai người họ rất hợp nhau, nhưng xem ra Sang Woo không hề nghĩ như vậy.

“Hai người thường hóa giải bất đồng ý kiến về những chuyện gì?”

“Nếu tính gần đây thì là địa điểm tổ chức đám cưới, số lượng khách mời, thứ tự nghi lễ, nơi đặt đồ ăn, thiết kế lễ phục, nhạc nền đám cưới.”

“Sở thích của cậu và Jae Young hẳn là trái ngược nhau lắm nhỉ.”

“Cũng không đến nỗi. Mỗi khi chúng tôi không thể đi đến thống nhất thì cả hai sẽ phụ thuộc vào tỷ lệ xác suất.”

“Kiểu như bốc thăm á?”

“Chúng tôi chơi kéo búa bao.”

“...”

“Nhưng mà dạo này anh Jae Young bận quá nên những chuyện nhò nhạt tôi sẽ tự quyết định cho nhanh.”

Manh mới thứ hai, hai người họ không có đủ thời gian cho nhau.

“Ồ, đáng tiếc thật đấy. Năm ngoái mức lương của anh ấy tăng vọt nên công việc đương nhiên cũng nhiều thêm.”

“Vâng. Tôi rất nhớ nhưng cái hồi anh Jae Young còn đi học thạc sĩ. Cả ngày anh ấy chỉ biết nhân rồi thừa rồi chia hết như một tên chơi cờ lê lều. Mỗi sáng thức dậy anh ấy sẽ hờn dỗi không cho tôi đi làm, buổi tối về thì lại vùi vùi đòi được ra ngoài chơi. Lúc đó tôi đã cảm thấy rất phiền...”

“Tính cách của Jang Jae Young đôi khi áu trĩ hết như trẻ con.”

“Đúng là người nhà thì thường hiểu nhau. Anh ấy không bao giờ ngủ vào ban đêm, khi ăn cơm thì toàn làm trò cười khiến đồ ăn rơi vãi khắp nơi, đồ lót cũng bị anh ấy giấu nhem đi, thường xuyên giả bệnh để đòi tôi hầu hạ cơm nước, cứ đến giờ tôi đi làm là lại làm đủ trò cản trở... Chưa hết, anh ấy còn hay gọi cho tôi bằng số lạ để trêu chọc, gửi tặng cho tôi những giờ hoa công kênh vương váu, đột ngột xuất hiện ở công ty của tôi chỉ để gây ngạc nhiên, giấu những mảnh giấy gợi ý trò chơi đi tìm báu vật ở mọi góc ngách trong nhà, dùng bình sơn phun viết lên tường dòng chữ ‘anh yêu em’, tự nhiên lại trón trong tủ quần áo rồi nhày xồ ra... Mặc dù anh Jae Young nghĩ mình là một người lãng mạn, nhưng có những lúc trò đùa của anh ấy vượt quá giới hạn đến nỗi khiến tôi chẳng biết phải làm sao.”

Nghe qua thì tưởng người này đang phàn nàn bất mãn, nhưng nghe kĩ thì lại giống như đang khoe khoang tự hào hơn. Jae Young âm thầm tặc lưỡi một cái rồi nói với giọng điệu có chút mỉa mai:

“Đúng là toàn khuyết điểm lớn kinh khủng luôn đấy. Những cặp đôi khác thì thường cãi nhau vì sai lệch tính cách, rượu chè nhậu nhẹt, khuynh hướng bạo lực, hoặc lạnh nhạt chuyện chăn gối.”

Khi nghe đến về câu cuối cùng thì biểu cảm của Sang Woo bỗng buồn đi trông thấy. Jae Young thành công có được manh mối thứ ba. Số lần ân ái giảm dần rồi biến mất hoàn toàn là hiện tượng phổ biến giữa những cặp yêu nhau lâu.

‘Lạnh nhạt chuyện chăn gối ả. Vậy mình chỉ cần cố gắng quyền rũ cơ thể cậu ta là được.’

Hẹn hò bảy năm thì cũng không khác vợ chồng là mấy. Đừng nói đến rung động yêu thương gì đó, ngay cả đến nhu cầu tình dục cơ bản cũng chẳng còn ý chứ. Nghĩ đến đây, Jae Young quyết định làm một bài thử nghiệm nho nhỏ.

“Nóng quá.”

Giả vờ như vô ý, anh thì thầm than nóng rồi thuận tiện cởi áo jacket bên ngoài ra. Chiếc sơ mi trắng may thủ công vừa vặn ôm

láy cơ thể một cách hoàn hảo. Sang Woo quay phắt đầu sang nhìn anh. Nhưng ngay sau đó cậu đã lại nhìn về phía trước, dường như tâm trạng của cậu vừa mới rơi vào trạng thái hỗn loạn cực độ.

Jae Young nỡ một nụ cười lạnh, anh tháo cúc áo ở cổ tay ra rồi xắn hai lần lên đến tận khuỷu. Theo như thống kê thì nái lỏng cả vạt rồi tháo hai chiếc cúc áo đầu tiên ra chính là dáng vẻ tán tỉnh được các đối tượng bình chọn là quyến rũ nhất. Nó sẽ khéo léo khoe được đường gân ở cổ cùng vùng cơ ngực săn chắc nhờ luyện tập thường xuyên. Lúc bình thường anh cũng hiếm khi hành động lỗ mãng đến thế này, đây chỉ là một ngoại lệ mà thôi.

Tít, tít, tít, tít, tít, tít.

Nhiệt độ trong xe: 18 độ C.

Sau khi điều chỉnh lại nhiệt độ điều hòa, Sang Woo thận trọng lên tiếng như thể đang cố gắng không khiến cho tâm trạng của anh có bất cứ tổn hại nào.

“Tôi đã để xuống mức nhiệt độ thấp nhất rồi đây, anh bình tĩnh lại đi.”

“Cảm ơn cậu.”

Rốt cuộc Chu Sang Woo là một tên ngốc đầu óc đơn giản hay là một kẻ đang bất trạng thái phòng thủ ở mức cao nhất vậy?

Jae Young vừa cài lại cúc áo vừa mải mê suy nghĩ. Cuối cùng anh vẫn chẳng thể có được đáp án cho riêng mình. Một tháng anh sẽ có khoảng ba, bốn đối tượng tình một đêm, bản thân anh cũng từng gặp qua vô số kiểu người, nhưng đây là lần đầu tiên anh gặp một tên nhóc kỳ lạ như Chu Sang Woo. Kiểu tự tôn, kiểu ngạo mạn, kiểu thận trọng, kiểu đã có gia đình, kiểu sáng nắng chiều mưa. Cậu không hề thuộc về bất cứ kiểu nào trong tất cả những dạng đối tượng khó xơi đó. Có khi nào Chu Sang Woo chính là một tên trai thẳng đã lỡ đi nhầm vào câu lạc bộ gay hay không?

Tình hình hiện tại chẳng hề khả quan chút nào. Có vẻ như Sang Woo đang cho rằng anh là một thằng ngốc thiếu quyết

đoán, một tên ngoại quốc dễ bị nóng và không thể giao tiếp bằng tiếng Hàn. Tuy nhiên đúng là cậu rất có thiện cảm với ngoại hình của anh. Dù là vì anh giống Jang Jae Young hay bất cứ yếu tố nào khác, đây chính là lợi thế duy nhất mà Jae Young có thể sử dụng lúc này.

Trong lúc anh im lặng suy nghĩ thì chiếc xe của họ đã ở ngay trước thủy cung.

Sang Woo nhanh chóng đi vào bãi đỗ, lấy túi đựng máy ảnh ở ghế sau đeo lên vai, rồi lẳng lặng xuống xe mà chẳng buồn nói thêm lời nào. Khi Jae Young rời khỏi ghế phụ lái thì cậu đã đi được một đoạn xa tít tắp rồi. Phải đến tận quầy bán vé thì Jae Young mới bắt kịp Sang Woo, ở đây hai người đã xảy ra một cuộc tranh cãi nho nhỏ.

“Cậu đã lái xe vất vả rồi, tiến vé để tôi trả cho.”

“Không cần đâu. Anh cất lại vào ví đi.”

“Nhưng tôi...”

“Nếu anh muốn tiêu tiền thì 175 ngày nữa mừng cưới cho chúng tôi nhiều một chút là được mà.”

Jae Young không thể phản bác được câu nói này nên lại một lần nữa cúi đầu chịu thua.

Sau khi áp mã giảm 20% trên điện thoại cùng với chính sách chiết khấu dành cho cư dân, Sang Woo đã thành công mua được hai tấm vé chỉ với giá một nửa. Cả hai bước vào trong tòa nhà, tường bao quanh cùng trần nhà đều được tạo thành bởi các bệ cá xếp dọc lối đi. Đây là một địa điểm tham quan rất nổi tiếng nên vào dịp cuối tuần thường chật ních trẻ con.

Jae Young vắt áo khoác lên một cánh tay rồi nhìn ngấm xung quanh với vẻ chẳng mấy quan tâm. Đi được vài bước thì anh bỗng cảm nhận được ánh mắt của Sang Woo đang hướng về phía cổ và một bên sườn mặt của mình. Có khi nào ban nãy ở trong xe cậu đã cố tình giả vờ lạnh nhạt, để rồi bây giờ không nhận được nữa nên mới bắt đầu nhìn trộm cơ thể anh? Jae Young làm như không cảm nhận được ánh nhìn của người bên cạnh, anh thản nhiên đút tay vào túi quần.

Thật ra anh đã từng gặp qua quá nhiều người đàn ông với đủ các lý do từ chối khác nhau như đã có vợ hoặc bạn trai. Tuy nhiên chỉ cần bị quyến rũ về mặt thể xác thì mọi lý do đều trở nên vô nghĩa. Chuyện ngoại tình với người yêu lâu năm của anh trai sinh đôi cũng tương tự như vậy. Dù cho hôn lễ đã ở ngay trước mắt, dù cho sự tự chủ có lớn đến thế nào, thì mọi chuyện vẫn vô cùng chên vênh.

Chỉ có điều anh không thể quyến rũ Sang Woo ở nơi này được. Hiện tại xung quanh toàn là trẻ con, chuyện tạo ra bầu không khí gợi dục vào lúc này là quá khó. Jae Young quyết định trước mắt phải lấy được thiện cảm của cậu cái đã. Nhưng đúng lúc anh hạ quyết tâm thì Sang Woo lại bắt đầu lôi máy ảnh của mình ra chụp cá. Ống lens quá dài khiến cho cậu giống như đang cầm theo thứ vũ khí gì đó.

“Cậu thích chụp ảnh lắm sao?”

“Vâng ạ.”

“Đúng là một sở thích thú vị.”

“Tôi thích cảm giác lưu giữ được những khoảnh khắc không thể quay trở lại dưới dạng 2D.”

“Tôi hiểu. Những tấm ảnh có thể chinh phục được thời gian ấy chính là một trong những thành tựu đáng kể nhất của con người.”

Mặc dù ban đầu Jae Young cũng khá bối rối, nhưng giờ anh đã dần quen hơn với cách nói chuyện của Sang Woo rồi, thậm chí còn có thể bắt chước được một cách tương đối nữa. Người bên cạnh dường như rất hài lòng với câu trả lời của anh. Cậu gật đầu hai cái rồi nhẹ nhàng trả lời.

“Đúng vậy. Một phút, mười phút, một tiếng... hình dáng của vật thể luôn luôn thay đổi theo thời gian. Giam giữ từng khoảnh khắc trong một mặt phẳng sẽ khiến chúng ta có cảm giác như đang sở hữu chúng. Đáng tiếc là dựa trên nguyên tắc vật lý thì chuyện phát minh ra cỗ máy quay ngược thời gian là không thể, cho nên chúng ta chẳng còn cách nào khác ngoài bám víu lấy một phương thức kém hoàn hảo hơn.”

Nói xong thì Sang Woo lại dùng ánh mắt ham thích nhìn vào máy ảnh rồi bắt đầu chụp những chú cá trong bể. Jae Young xoay người về phía cậu, khóe môi kín đáo lăm lăm bấm một câu:

“Con người ta không thể quay trở lại quá khứ được đâu... Tuy điều đó rất đơn giản nhưng lại gần như là chân lý. ‘Carpe dieirí - lựa chọn sống cho khoảnh khắc hiện tại luôn là một lựa chọn tốt, không phải sao?’”

Âm mưu của Jae Young rõ như ban ngày, ánh mắt của anh không ngừng dán chặt lấy Sang Woo. Vậy mà cậu lại trưng ra biểu cảm như thể chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra:

“Tiếng Hàn khó lắm đúng không? Anh nói chuyện với tôi bằng tiếng Anh cũng được.”

“...”

Sang Woo tiếp tục bấm máy thêm một lúc lâu. Cho đến tận điểm cuối cùng của thủy cung, cậu mới dừng chân để xem lại thành quả của mình. Jae Young liếc mắt vào màn hình, thật lòng mà nói thì chất lượng ảnh chụp không quá xuất sắc. Một kẻ ngoại đạo như anh cũng nhận ra tổng thể của những bức ảnh này rất vụng về, giờ anh cầm điện thoại lên chụp đại thôi thì kết quả cũng chẳng khác là bao. Cố giấu nhẹm đi cảm nhận thật sự, Jae Young lên giọng cảm thán:

“Hừm. Năng lực của cậu xuất sắc thật đấy.”

“Tôi có kinh nghiệm bảy năm rồi.”

“Tôi cũng muốn học, bây giờ cậu có thể dạy cho tôi được không?”

“Dạy chụp ảnh á?”

“Đúng thế.”

Sang Woo vui vẻ đồng ý.

Mọi chuyện đang diễn theo đúng kế hoạch của Jae Young. Nếu là học chụp ảnh thì chắc chắn cậu sẽ đưa máy rồi bảo anh chụp thử một lần. Bắt đầu từ khoảnh khắc đó, sẽ có vô số những cách thức khác nhau giúp cho hai kẻ xa lạ gia tăng được thiện cảm thông qua câu nói máy móc. Tuy nhiên lúc này đây Sang

Woo lại cầm chặt máy ảnh trên tay mà không hề có ý định đưa nó cho anh

“Đầu tiên, máy ảnh này là dạng phản xạ ống kính đơn. Hình ảnh sẽ đi qua Ống kính, thông qua quá trình quang phổ rồi xuất hiện trên kính ngắm. Nó không dùng film mà dùng cảm biến ảnh CMOS để biến đổi tín hiệu quang trở thành tín hiệu điện tử.”

Jae Young gật gù ra chiều hứng thú lắm, rồi tiếp tục lắng nghe tiết học lý thuyết của Sang Woo.

“Anh nhìn này. Ống kính đang đổi diện với hình ảnh cần chụp đúng không?”

“Ừm.”

“Vật thể sẽ được giữ lại trên cảm biến ảnh thông qua hệ màu RGB bên trong. Bộ phận ló ra ngoài này chính là hệ thống gương phản xạ, thông qua quá trình khúc xạ, nó sẽ xoay hình ảnh hiện ở kính ngắm về đúng chiều. Đó là lý do tại sao nó được gọi là dạng máy ảnh phản xạ.”

‘Hổng biết rồi.’

Người thầy giáo này rõ ràng không hề có ý định dừng lại. Nếu anh mà biết Sang Woo sẽ giảng bài trong suốt mười một phút liền thì không đời nào ban nãy anh lại giả vờ nhờ vả cậu làm gì.

“Tôi phải chắc chắn là anh đã hiểu những gì tôi nói. Nào, bộ phận này có chức năng gì?”

“Căn chỉnh tiêu điểm của vật thể khi lấy nét thủ công.”

“Tên của nó là?”

“Vòng lấy nét.”

“Giải thích điểm khác nhau giữa lấy nét tương phản và lấy nét theo pha.”

“Lấy nét tương phản có độ chính xác cao, còn lấy nét theo pha thì lại mạnh về tốc độ. Dòng máy của cậu dùng Hybrid AE tức là kết hợp cả hai dạng lấy nét kể trên.”

“Anh học rất giỏi.”

‘Cuối cùng mình cũng nhận được lời khen.’

Đấy là thành tựu lớn nhất mà Jae Young đạt được trong ngày hôm nay. Nhưng thay vì vui vẻ thì anh lại cảm thấy vô cùng hỗn loạn. Khi đi cùng với Sang Woo, độ khan hiếm của một lời chào hỏi bình thường còn cao hơn cả những lời trách mắng hay phản ứng lạnh nhạt từ cậu. Tuy vậy anh vẫn cố nở một nụ cười nhân nhả rồi thản nhiên lên tiếng:

“Là nhờ cậu giảng giải dễ hiểu thôi.”

“Đúng vậy nhỉ? Xem ra anh cũng rành đấy.”

Nói xong, Sang Woo liền nở một nụ cười rất nhẹ. Đôi mắt lạnh nhạt của cậu tạo thành một đường cong cong, cặp đồng tử nhanh chóng biến mất sau mí mắt. Chỉ đơn giản là di chuyển cơ mặt một chút thôi mà sự cứng nhắc vốn bao trùm lên cậu đã thay đổi 180 độ. Nụ cười thấp thoáng trên khóe môi ấy dường như mang theo cả đường nét trẻ con.

‘Người yêu của anh á? Cực kỳ đáng yêu.’

Xem ra lời nhận xét của Jae Young không hề sai. Chỉ có điều rất nhanh sau đó gương mặt Sang Woo đã quay trở lại trạng thái cộc cằn như cũ.

“Những kiến thức tôi nói ban nãy còn phụ thuộc vào cấu trúc của từng dòng máy nữa. Nguyên lý hoạt động của mỗi dòng sẽ có sự khác biệt đôi chút. Anh hãy ghi nhớ điều đó.”

“Vâng.”

“Chỉ cần học tập thường xuyên thì sẽ có năng lực chụp ảnh thôi. Nếu anh cần thì tôi sẽ gửi cho anh một vài link tham khảo thông qua anh Jae Young.”

Tôi hiểu rồi.

Mọi chuyện đều ổn thỏa, trừ câu nói cuối cùng. Cái gì mà “thông qua anh Jae Young”? Anh đã sử dụng hết mười một phút quý giá trong quỹ thời gian hai tiếng, đã thế lại còn phải chịu đựng một bài giảng với mật độ kiến thức dày đặc, vậy mà vẫn không làm nên cơm cháo gì hay sao? Được mỗi cái là hình như anh đã thân thiết hơn với tên nhóc kỳ quái này.

Jae Young chìa bàn tay ra rồi thấp giọng hỏi:

“Tôi đã học xong lý thuyết rồi, giờ đã tới lượt thực hành đúng không?”

Sang Woo ôm chặt lấy máy ảnh như thể sợ anh sẽ đập vỡ nó. Hình như thứ cảm giác thân thiết ban nãy chỉ là ảo tưởng của một mình anh mà thôi.

“Vậy cậu làm mẫu cho tôi xem đi.”

Ngó lơ lời đề nghị của anh, Sang Woo cẩn thận nhét máy ảnh vào túi. Cậu lấy điện thoại di động ra, lướt lướt trong album ảnh, chọn ra một tấm rồi đưa đến trước mặt Jae Young.

Trên khung cảnh sa mạc tối om là hình ảnh một người đàn ông chòm khăn quanh đầu đang ngồi ở vị trí ghế lái của một chiếc SUV mui trần. Đường chân trời bị nghiêng, lấy nét cũng không chuẩn, nhưng nụ cười của người trong ảnh lại sáng bừng cả không gian. Giờ Jae Young mới biết anh trai mình cũng có thể cười một cách hạnh phúc đến như vậy.

“Sau khi chụp được bức ảnh này thì tôi đã phải buông máy xuống. Bão cát ở đó quá lớn khiến cho máy ảnh bị hỏng, rất nhiều cát đã bay cả vào miệng tôi... Cũng may là lấy lại được tấm này.”

Đột nhiên Chu Sang Woo lại bắt đầu buồn chuyện với anh.

‘Tên nhóc này đang tính làm cái quái gì vậy?’

Thay vì hưởng ứng câu chuyện của người bên cạnh, khóe miệng của Jae Young lại nở một nụ cười lạnh nhạt có phần vặn vẹo. Tại sao hai người họ lại đến sa mạc, có chuyện gì xảy ra mà Jae Young lại tươi cười thế kia, lý do nào khiến cho Sang Woo có thể khoe khoang tấm ảnh đó với vẻ tự hào như vậy... Tất cả những ký ức cảm động suốt mười của hai người họ, anh đều không muốn biết. Tuy trong lòng đã có suy nghĩ bốc đồng muốn cười nhạo đối phương một phen, nhưng Jae Young vẫn nhìn lại đề xoay hướng câu chuyện sang chủ đề khác.

“Xem ra cậu thích đi du lịch lắm nhỉ.”

“Vâng ạ. Khi đặt cá thể củ trên những bối cảnh khác nhau thì sẽ mang đến cảm giác mới lạ mà.”

“Đúng vậy. Thế kỳ nghỉ lần này cậu định đi đâu?”

“Vùng cực Bắc Canada.”

“Để ngắm cực quang à?”

“Vâng. Tiệm thẻ cũng trượt tuyết luôn nữa. Bốn năm trước chúng tôi từng đến đó một lần rồi, nhưng do vấn đề thời tiết nên đã không thể ngắm cực quang. Anh Jae Young rất muốn nhìn thấy nó một lần.”

Sang Woo nói như thể cậu là người bị ép buộc phải đi chứ thật lòng cũng chẳng mấy quan tâm. Đó chính là sự mệt mỏi và cảm giác nghĩa vụ nảy sinh giữa những cặp đôi hẹn hò lâu năm. Cuối cùng anh cũng phát hiện được một kẻ hở rồi, Jae Young thâm nghĩ.

“Tôi chẳng hiểu một chùm sáng bé tí tẹo có gì hay ho mà khách du lịch lại cứ làm quá lên như thế. Với từng ấy thời gian và tiền bạc thì chúng ta có thể làm được những việc giá trị hơn.”

“Ừm, đã từng có thời điểm tôi cũng nghĩ giống như anh.”

“Hả?”

“Nếu là bảy năm trước, chắc chắn tôi cũng sẽ chẳng tài nào hiểu nổi tại sao mọi người lại có thể phát cuồng vì cái hiện tượng khi plasma trong gió mặt trời ma sát với bầu khí quyển khiến cho phần tử không khí bị đốt cháy.”

Bảy năm trước. Thời điểm hai người họ bắt đầu hẹn hò.

“Vậy bây giờ thì sao?”

“Bây giờ á... Khi plasma trong gió mặt trời ma sát với bầu khí quyển, tôi mong bên cạnh nitơ, neon, hay bất kỳ thẻ khí nào khác, thì sẽ có một lượng nhỏ oxy bị ion hóa. Trong số các loại ánh sáng nhìn thấy được, anh Jae Young đẹp nhất khi ở dưới ánh sáng màu đỏ.”

Một lần nữa, luồng tâm trạng khó chịu lại khiến Jae Young phải ngáng đầu lên. Người con trai này chụp ảnh là vì muốn sở hữu Jae Young, đi du lịch là để có thêm nhiều khung nền cho những bức ảnh đó, mong muốn cực quang sẽ có màu đỏ là vì màu sắc ấy hợp với Jae Young. Mặc cho lời nói của Sang Woo có kỳ lạ đến đâu, hay thái độ của cậu có thờ ơ đến thế nào, thì kết luận cũng chỉ có một mà thôi.

‘Đây không phải là một cuộc hôn nhân vì tiền.’

Chẳng lẽ là do anh đã quá quen thuộc với những mối quan hệ dựa trên thể xác? Hay là do anh đã quá ngán ngẩm với những cặp vợ chồng tranh chấp nhau về vấn đề tiền bạc? Nếu không thì tại sao chỉ với cái giả thuyết rằng trong mối quan hệ của Jae Young thật sự tồn tại thứ mang tên “tình yêu” thôi, mà anh đã cảm thấy khó chịu đến nhường này?

“Cậu Chu Sang Woo này.”

“Vâng.”

“Cái công viên tưởng niệm chiến tranh chúng ta sắp đến là một nơi thế nào?”

“Một địa điểm tham quan bổ ích, nơi mà chúng ta có thể học tập về chiến tranh nhân loại và tầm quan trọng của hòa bình.”

“Tôi không thích. Chúng ta đến nơi nào đó yên tĩnh đi, tôi có chuyện riêng muốn nói với cậu.”

Sang Woo, người đang áp mũi vào tấm kính bể cá để ngắm nghía những con mực nang, bỗng ngoái đầu nhìn anh với biểu cảm ngờ vực. Jae Hong lặng lẽ dõi theo ánh mắt cậu.

“Tham quan như thế là đủ rồi, chúng ta đổi địa điểm thôi.”

“Nhưng từ đoạn này trở đi mới thực sự đáng xem mà.”

Nói xong cậu liền chỉ tay về phía tầm biển “Những cao thủ a’n mình và nguyệt trang”. Thế nhưng ánh mắt của Jae Young lại dán vào tấm poster ở ngay phía trên.

Romantic Skyline Dinner: Giảm giá 10%

Tận hưởng tầm nhìn tuyệt vời ở tầng 15 cùng với người yêu.

Sau năm mươi tám phút chẳng làm nên trò trống gì, Jae Young đã không còn thời gian để lãng phí thêm nữa. Vừa khéo có một chiếc thang máy ở ngay lối đi, anh dứt một tay vào túi quần rồi nhanh nhẹn bấm nút.

“Anh định đi đâu thế?”

“Tầng 15.”

“Chỗ đó là nhà hàng mà. Anh đói sao?”

“Vừa nãy tôi đã bảo là mình có chuyện muốn nói còn gì. Giờ tôi muốn đến một nơi yên tĩnh để có thể nói chuyện với cậu.”

“Nếu anh đã cố chấp muốn vậy thì tôi cũng đành chịu thôi, nhưng mà tôi đã lên hết kế hoạch cho chuyến đi này rồi.”

Sang Woo bực bội nhìn đống hồ. Jae Young vờ như không nghe thấy lời phàn nàn của cậu.

Thang máy đến, hai người bước vào trong không gian kín chỉ có mình họ. Anh bấm số tầng rồi tựa người sang một bên. Trong khi đó Sang Woo vẫn đứng thẳng tắp nhìn về phía cửa.

‘Ngoại hình cũng đẹp đấy chứ.’

Khi không nói chuyện, trông Sang Woo tựa như một bức tranh đẹp đẽ. Mặc dù người này chẳng có vẻ gì là quan tâm đến kiểu tóc hay thời trang mà chỉ chăm chăm đi theo những lối mòn bình thường, nhưng dường như gương mặt của cậu từ khi sinh ra đã đẹp trai sẵn rồi. Đường cong kéo dài từ trán đến mi tâm, hay hình dáng tinh tế được tạo nên bởi chóp mũi, tất cả đều khiến cậu nhìn trẻ hơn rất nhiều so với tuổi thật. Chiếc cằm thon gọn kéo dài một đường xuống cổ chính là điểm mang đến cảm giác quyến rũ. Vừa thanh mảnh lại còn trắng nõn, thật sự khiến con người ta muốn bóp chặt lấy...

“Anh đang quan sát tôi à?”

Sang Woo thấp giọng hỏi, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước. Dường như cuối cùng cậu cũng đã nắm bắt được bầu không khí ám muội này rồi. Jae Young trả lời như thề đã đợi sẵn từ lâu.

“Đúng vậy, không thể rời mắt được luôn.”

“Tại sao anh lại nhìn tôi?”

“Tại sao lại không thể? Trai đẹp vốn là tài sản công cộng mà.”

“Chuyên gia kinh tế nói đùa nhạt nhẽo thật đấy.”

Sang Woo khẽ xoay người về phía anh, khóe môi nở nụ cười nhân nhật. Khi hai người chạm mắt với nhau, Jae Young có linh cảm một cơ hội như thế này sẽ không bao giờ xuất hiện nữa. Anh bước lại gần Sang Woo, ghim chặt lấy ánh mắt đối phương để ngăn không cho cậu chạy trốn, sau đó thấp giọng thì thầm:

“Tôi rất giống Jang Jae Young đúng không?”

“Vâng, hai người là sinh đôi cùng trứng mà.”

“Nhưng cũng có nhiều điểm sai lệch lắm.”

Mi lăm của Sang Woo dần dần nhúu lại. Ánh mắt của cậu di chuyển từ mái tóc, vùng cổ, men dọc một đường theo vòm ngực, eo rồi đến bàn chân của Jae Young.

“Áo sơ mi này là hiệu gì vậy?”

“Là hàng đặt may.”

“Tiếc thật. Tôi còn đang muốn mua cho anh Jae Young.”

Bộ người bình thường khi được quyền rũ bỏ thính thì sẽ nghĩ xem áo sơ mi của đôi phương có hợp với người yêu mình không à? Jae Young thật sự không hiểu nổi phương thức tư duy của Sang Woo. Cậu di chuyển tầm nhìn khỏi bờ vai anh rồi nhìn thẳng vào mắt:

“Anh Jae Young rất hiếm khi mặc đồ Tây, phong cách của hai người đúng là có chút khác biệt. Anh ấy lúc nào cũng cho rằng mặc quần áo quy củ thể này là rất nhàm chán.”

“Đúng vậy thật.”

“Nếu anh Jae Young chịu mặc... thì tôi sẽ tấn công anh ấy ngay tại đây.”

“...”

Sau khi thản nhiên nói câu đó, Sang Woo bước qua cánh cửa thang máy vừa mở ra. Khác với vẻ ngoài ngoan hiền, tính cách của cậu có đôi phần khá mạnh bạo. Hình như Jae Young đã hiểu được tại sao anh trai mình lại điên đảo vì người này rồi.

Nhà hàng tọa lạc trên tầng thứ 15 sở hữu bầu không khí khá tuyệt. Tuy khung giờ hiện tại có hơi mơ hồ, không phải bữa trưa cũng chẳng phải bữa tối, nhưng dù sao vẫn còn tốt chán so với việc đến xem nhà tưởng niệm chiến tranh gì gì đó.

Hai người ngồi xuống một chiếc bàn ăn màu trắng nằm cạnh khung cửa sổ sát đất, nhân viên phục vụ nhanh chóng mang đến một quyền thực đơn bìa cứng. Jae Young chọn rượu vang một cách qua loa rồi đưa nó cho Sang Woo.

“Cậu muôn ăn gì? Lân này tôi sẽ mời.”

“Tôi không ăn gì đâu.”

“Chỉ là một bữa ăn nhẹ...”

“Lát nữa tôi còn phải ăn tối với anh Jae Young.”

Câu nói nào cũng dính kèm anh Jae Young thế này, anh Jae Young thế kia. Tuy trong lòng Jae Young rất không vui nhưng anh vẫn cố gắng tỏ ra thản nhiên. Anh gấp quyền thực đơn lại rồi gọi Cheese Platter cùng với một chai vang trắng của Pháp.

Cả hai người đều im lặng hồi lâu. Sang Woo khoanh tay nhìn ra bên ngoài khung cửa sổ. Jae Young thì mãi mê suy nghĩ lựa chọn chủ đề bắt chuyện, trong khi đó ánh mắt của anh vẫn không ngừng liếc nhìn về phía đối phương. Áo polo màu đen ôm lấy bả vai một cách vừa vặn, sải tay thon dài với từng đường cơ bắp thanh thoát. Trên ngón tay với những khớp xương cứng cáp là một chiếc nhẫn có hình dạng giống hệt với nhẫn của Jae Young. Bàn tay bên phải xuất hiện những vết thương mảnh và dài.

“Tay cậu bị thương kia.”

Sang Woo cup mắt nhìn bàn tay mình rồi lại quay về phía cửa sổ.

“Nhà tôi có nuôi động vật.”

Nhìn hình dạng vết thương thì có lẽ là vết mèo cào. Đây chính là cơ hội để Jae Young làm cho bầu không khí trở nên mềm mại hơn.

“Là mèo đúng không? Cậu nuôi giống mèo gì vậy?”

“Khác với loài chó, mèo nhà có lịch sử cải tiến giống rất ngắn nên việc phân loại không mang nhiều ý nghĩa. Nhưng nếu anh đã cố tình hỏi thì mèo nhà tôi là giống mèo lai.”

“Việc con người phân loại giống để thuận tiện theo dõi thì có ý nghĩa gì được chứ. Chỉ cần chúng khỏe mạnh là được rồi.”

“Khi anh Jae Young nhặt được con mèo chúng tôi đang nuôi, thì tính mạng của nó đang gặp nguy hiểm do sự lây nhiễm ký

sinh trùng và bệnh suy giảm bạch cầu. Nhưng giờ thì nó đã khỏe mạnh rồi.”

“Ra là vậy. Tên của nó là gì?”

“Tên đầy đủ là Visual Basic. Anh Jae Young gọi nó là Bibi^(*).”

“Nghe độc đáo thật đấy.”

“Chúng tôi đã đặt một cái tên có liên quan đến nghề nghiệp của tôi để nó cảm thấy thân thiết với tôi hơn. Chỉ có điều kế hoạch này đã hoàn toàn thất bại.”

“...”

Dường như hướng đi của cuộc hội thoại này đang có chút sai sai thì phải. Jae Young nhanh chóng thay đổi chủ đề trong muộn màng.

“Tôi cũng không thích mèo. Chúng không thân thiện với con người giống như loài chó.”

Anh vừa nói xong thì Sang Woo đã nhăn nhó tiếp lời:

“Mèo nhà tôi không thể nhận ra được người cung cấp thức ăn và dọn dẹp chất thải cho nó. Đà vậy nó còn có ý định săn đuổi tôi nữa. Tôi cũng không biết mình đang nuôi một con mèo ngốc nghếch hay ngổ nghịch nữa. Dù thế nào thì vấn đề cũng nghiêm trọng như nhau.”

“Tôi chưa từng nuôi mèo bao giờ. Bố tôi thích chó nên ở nhà lúc nào cũng nuôi một, hai con.”

“Tôi biết. Lucy và Tan. Một con là Labrador Retriever, một con là German Shepherd. Chúng được nuôi ở Pháp cho đến năm hai người chín tuổi. Nghe nói anh đã khóc rất nhiều khi chia tay chúng.”

‘Jae Young, bộ chuyện gì anh cũng kể hết ra đấy à?’

Jae Young bỗng nhớ về hai chú chó to đùng mà nhà mình từng nuôi hói anh em họ còn nhỏ. Sau khi được bổ nhiệm ở vị trí mới, bố anh đã tặng chúng cho lãnh sự kế nhiệm. Vào cái ngày phải chia tay với Lucy và Tan, anh đã khóc suốt cả đêm trong tiếng ngáy khò khò của Jae Young.

“Mir, một chú chó giống Samoyed được nuôi ở Hồng Kông hai năm.”

“Đúng rồi. Tôi đã phải đòi nằng nặc mới được mang nhóc đó đến Anh.”

Khoảng thời gian ấy, do bố mẹ ly hôn mà Jae Young đã theo mẹ về Hàn, còn Jae Young thì được bó nuôi dưỡng ở Anh.

Cuộc hội thoại của hai người bắt đầu trôi qua một cách bình thường. Jae Young thừa thắng xông lên, anh thử gợi nhắc những giai thoại thú vị có liên quan đến chó.

“Tôi có một người bạn đại học cứ mỗi khi say rượu là lại sủa tiếng chó.”

“Ồ vậy sao.”

“Người đó là con trai, nhưng lúc nào cũng sủa giống hét một con chó cái. Có tin đồn là vào những ngày cậu ta say rượu, một đàn chó đực trong kỳ động dục sẽ tụ tập ở trước tòa nhà khiến cho cư dân xung quanh khổ sở vô cùng.”

Sang Woo không bật cười, cũng chẳng nhăn mặt. Cậu chỉ đơn giản là đợi Jae Young nói hết câu chuyện của mình thì gật đầu một cái.

“Rất thú vị. Nhưng chúng ta có thể quay vé chủ đề thời thơ ấu ban này được không?”

“... Tùy cậu.”

“Hồi còn nhỏ anh Jae Young nổi tiếng trong đám nữ sinh lắm sao?”

Quay về chủ đề thời thơ ấu cái gì chứ, rõ ràng là cậu ta muốn nói những chuyện liên quan đến Jang Jae Young. Jae Young trả lời đối phương một cách cộc lốc:

“Tôi còn nổi tiếng hơn nhiều.”

“Anh đùa vui quá rồi. Chuyện đó là không thể.”

“...”

“Người bạn gái đầu tiên mà anh Jae Young hẹn hò là vào năm mười tuổi. Tên là Amelie. Anh đã từng thấy người đó chưa?”

“Ừ thì...”

“Trông cô gái đó như thế nào?”

“Tôi chỉ nhớ cô nhóc ấy không được thông minh cho lắm mà thôi.”

“Gặp ai anh Jae Young cũng huênh hoang tôi là mối tình đầu của anh ấy.”

“...”

“Anh ấy nói rằng mình đã liên tục luyện tập hẹn hò với người khác trong suốt mười bảy năm chỉ để sau này quyến rũ được tôi. Ai mà tin nổi cái luận điệu vớ vẩn đó chứ?”

‘Mình phải làm gì đây?’

Jae Young nhận nhin hết sức để gương mặt không lạnh đi. Sang Woo lúc này đây đang bày ra dáng vẻ có sức sống nhất trong cả ngày hôm nay.

“Anh Jae Young từ nhỏ đã toàn ăn gian khi chơi bóng rổ ả?”

“Anh ấy có bao giờ giơ tay phát biểu trên lớp không?”

“Anh ấy vẽ tranh từ năm mấy tuổi?”

“Anh ấy có chào hỏi người lớn lễ phép không?”

“Hỏi vào tiểu học thì chiều cao và cân nặng của anh ấy là bao nhiêu?”

Ngoài ra Sang Woo còn thao thao bất tuyệt vé ty ty những vấn đề khác nữa, Jae Young thật sự không thể trả lời hết được. Thứ nhất là do anh đã chẳng còn nhớ gì nhiều về thời thơ ấu, thứ hai là do tính cách của anh và Jae Young quá khác biệt nên không mấy khi chơi đùa cùng nhau.

“Trong trường hợp anh còn bảo quản tranh vẽ hoặc ảnh chụp của anh Jae Young thì hãy scan ra và bán lại cho tôi. Nếu có bản gốc thì càng tốt.”

“Tôi không có.”

“Nhật ký, bài tập về nhà, thư tay... bất cứ tài liệu gì khác đều được.”

“Tôi - không - có - gì - cả.”

Lúc nghe trộm cuộc nói chuyện điện thoại trong quán cà phê, Jae Young đã nghĩ rằng mình chỉ cần búng tay một cái là mối

quan hệ giữa hai người này sẽ vỡ tan thành từng mảnh. Chắc hẳn họ cũng chỉ là những kẻ yêu đương làm màu mà thôi. Nhưng hóa ra anh đã lầm. Người yêu của Jae Young chẳng những vượt quá giới hạn yêu đương mà còn hành xử hết như một tên theo dõi biến thái.

“Tôi tò mò không biết học bạ của anh Jae Young có nội dung thế nào. Hẳn là hồi đó anh ấy đã đọc chiếm tình cảm của rất nhiều giáo viên đúng không?”

“Không hề. Anh ta gần như thuộc diện phải theo dõi đặc biệt.”

“Anh hãy nói thật đi.”

“Hình như cậu đã hiểu lầm chuyện gì rồi. Jang Jae Young hồi nhỏ không hề dễ thương, đáng yêu, hay dễ mến. Anh ta là một đứa trẻ hư hỏng chuyên gây ra rắc rối.”

“Anh em sinh đôi đúng là hay ghen tị thật đấy.”

May cho Jae Young, phục vụ đã mang rượu vang và thức ăn ra kịp lúc. Suýt nữa thì anh đã rơi vào tình cảnh khốn đốn vì chẳng biết phải trả lời thế nào rồi. Phục vụ rót rượu vào ly của anh rồi nhìn Sang Woo chăm chú, thế nhưng cậu đã ngay lập tức từ chối. Đây chính là thời điểm hoàn hảo để anh thoát khỏi cái chủ đề chết tiệt ban nãy.

“Cậu không uống được rượu sao?”

Thay vì trả lời Jae Young thì tầm mắt người đối diện lại lướt qua bả vai anh. Ánh nhìn của Sang Woo ghim chặt vào nơi đó khá lâu, dường như cậu đang nhận ra điều gì đó bất thường thì phải. Jae Young xoay đầu quan sát, nhưng ngoài khung cảnh nhà hàng vô cùng bình thường ra thì anh chẳng nhìn thấy gì hết.

“Sao thế? Có chuyện gì à?”

“Cũng không có gì đặc biệt.”

“Là sao?”

“Anh Jae Young cứ lượn qua lượn lại này giờ.”

“... Jang Jae Young á?”

“Rõ ràng còn nói mình bận lắm. Chẳng biết đang có ả mưu gì mà lại đội trên đầu một mớ tóc giả như thế.”

Jae Young xoay hẳn người về phía sau rồi căng mắt ra quan sát từng góc ngách, thế nhưng anh vẫn không thể tìm thấy bóng dáng anh trai mình. Và rồi giọng nói khô khan của Sang Woo bỗng xuyên qua gáy anh:

“Giờ anh ấy không có ở đây.”

“Cậu bảo anh ta cứ lượn qua lượn lại cơ mà. Phải nhìn thấy nhiều lần thì mới nói được thế chứ.”

“Lúc ở tầng một anh không thấy à? Anh ấy dùng tờ rơi che mặt và đi cách chúng ta khoảng một mét.”

‘Cái tên điên này.’

Chỉ cho anh có hai tiếng đồng hồ, lại còn kèm thêm cả một đồng điều kiện nữa mà vẫn còn bất an đến độ phải bám theo sao? Sang Woo nhìn xung quanh một lượt rồi thấp giọng thì thầm như thể sợ ai đó nghe thấy.

“Anh hãy giả vờ không biết đi, tôi nhờ anh đấy.”

“Nhờ tôi á? Nhưng mà tại sao?”

“Nếu lớp cải trang bị phát hiện thì anh Jae Young sẽ buồn lắm.”

“...”

“Ngày Cá tháng Tư năm năm trước từng xảy ra chuyện tương tự. Ai đó đã gõ cửa nhà tôi rồi thông báo có thư gửi đến. Ôi trời ơi sao trên đời lại có một anh nhân viên bưu điện đáng yêu đến thế cơ chứ? Tôi đã vô thức lao vào hôn luôn.”

“Giờ Jang Jae Young đã biến mất khỏi đây chưa?”

“Rồi ạ. Khoảng một phút trước.”

Jae Young nhìn đồng hồ, anh chỉ còn ba mươi sáu phút. Giờ không phải là lúc để lể mể thêm nữa. Người giám sát Jang Jae Young đã biến mất thì anh lại càng phải chớp lấy thời cơ.

Sang Woo là kiểu người không thể hiểu được lời nói chuyện vòng vo, vậy thì cách duy nhất chính là trực tiếp đề nghị cậu quan hệ với mình. Jae Young uống hết chố rượu trong ly rồi

nhìn thẳng vào mắt người đối diện. Đôi con người đen láy của cậu cũng đáp lại anh.

“Cậu Chu Sang Woo.”

“Vâng.”

Jae Young khựng lại trong giây lát, sau đó anh hạ tông giọng xuống tựa như đang thì thầm.

“Cậu nghĩ tôi lặn lội từ xa đến đây chỉ để xem mấy con cá thòi à?”

“Tôi nghe nói anh tranh thủ kỳ nghỉ để đến đây tham quan.”

“Đó là cái cớ thôi, tôi còn có lý do khác.”

Sang Woo chớp chớp mắt vài cái rồi bỗng vỡ òa ra như thể đã hiểu được tất cả mọi chuyện.

“Quả nhiên, tôi biết ngay mà.”

Câu trả lời nằm ngoài dự đoán này khiến Jae Young ngạc nhiên đến độ rớt cằm.

“Sao cơ?”

“Mục đích thật sự của anh Jae Young, thực ra tôi đã tinh mắt nhận ra từ trước rồi.”

“Ờ, từ khi nào..

“Từ phút thứ mười hai khi anh bước vào trong xe. Lúc anh đòi về nhà tôi nhưng thất bại ấy. Sao tự nhiên lại muốn đến nhà người khác chứ, bản thân tôi cũng thấy chuyện này rất đáng nghi.”

Vừa nói, Sang Woo vừa đan hai bàn tay vào nhau, biểu cảm nghiêm túc hệt như đang làm thám tử. Về phần Jae Young, anh chẳng biết phải trả lời thế nào nên đành không ngừng chớp mắt. vẻ tự tin trên gương mặt người đối diện lại ngày càng trở nên chắc chắn.

“Anh đến đây để kiểm tra tư cách kết hôn với anh Jae Young của tôi đúng không?”

“Sao cơ?”

“Rà soát thói quen sinh hoạt, dùng câu hỏi để phỏng đoán hành vi, dẫn dắt những chủ đề khiến tôi mất bình tĩnh như ‘1’

và ‘h’...» đột nhiên bắt tôi dạy chụp ảnh để kiểm tra khả năng ứng biến. Vì mục đích tìm hiểu tình trạng sức khỏe, anh đã quan sát cẩn thận vẻ ngoài của tôi, sau đó phỏng vấn cuộc sống riêng tư một cách đầy áp lực là để xem năng lực phán đoán của tôi đến đâu.”

“ ... ”

“Điểm số của tôi là bao nhiêu vậy?”

Sang Woo đoán sai tất cả mọi chuyện với phong thái vô cùng điềm tĩnh. Chỉ riêng việc giải thích hiểu lầm từ đâu thôi đã khiến Jae Young xầm mặt mày.

‘Nhưng mình mà không làm gì thì Jang Jae Young sẽ phải kết hôn với cái thằng điên này mất!’

Jae Young vận dụng tất cả khả năng tùy cơ ứng biến của mình.

“Tôi phản đối cuộc hôn nhân này.”

“Tôi biết. Chuyện đó tôi cũng tính mất nhận ra rồi.”

Trước khi Jae Young kịp hùng hồn bổ sung lời thoại mình chuẩn bị sẵn trong đầu “Tôi không hề có ý định giao Jang Jae Young cho cậu”, thì Sang Woo đã lạnh nhạt phản ứng lại trước.

Jae Young dần dần đánh mất đi ý chí chiến đấu. Cho đến tận thời điểm hiện tại anh đã cố gắng cầm cự trước mọi nguy cơ từ nhỏ đến lớn, nhưng lần này anh thật sự chỉ muốn từ bỏ quách cho rồi. Đối với một chuyên gia kinh tế thuộc tầng lớp ưu tú, sự nghiệp lúc nào cũng rực rỡ hào quang chiến thắng như anh, thì thất bại đúng là một điều gì đó rất xa lạ. Anh giơ tay lên xoa xoa gương mặt, người đối diện bỗng nhiên lại lên tiếng:

“Nếu anh cũng phản đối chuyện này chỉ vì tôi là đàn ông, giống như ông Shin Jong Seok và bà Shin Min Hee, thì mong anh hãy suy nghĩ lại.”

“Hả?”

“Khi tôi và anh Jae Young sinh ra cũng đâu được tự chọn giới tính cho mình.”

“Shin... Khoan đã nào, cậu gặp ông ngoại của tôi rồi sao?”

Ông ngoại của anh là một người cực kỳ cô chấp, lại còn là kiểu càng già càng cố chấp. Chắc chắn ông sẽ không bao giờ cho phép đưa cháu trai yêu quý của mình kết hôn đồng tính. Nhưng Sang Woo lại trả lời anh với gương mặt không chút khó xử.

“Ba tháng trước tôi đã gặp ông để đưa thiệp cưới.”

Vốn dĩ anh còn cho rằng Jae Young sẽ tổ chức hôn lễ một cách bí mật. Bởi vì ông lão kỳ quặc hơn bảy mươi tuổi nhà anh còn khỏe mạnh đến mức có thể ra nước ngoài chơi golf, và ông sẽ lập tức biến thành một quý ngài vung vãi cây gậy đánh golf về phía cháu trai của mình nếu nó dám mắc lỗi.

“Có sự cố nghiêm trọng nào xảy ra không? Kiểu như bị thứ gì đó ném vào người...”

“Tuy những từ ngữ uy hiếp ở cường độ cao đã được thốt ra, nhưng không có thương tổn nào về mặt vật lý hết. Thị lực của tôi rất tốt nên vô cùng tự tin mình có thể tránh được. Dù có khỏe mạnh đến đâu thì đó vẫn chỉ là một ông lão mà thôi.”

“...”

“Mặc dù hơi tiếc vì tôi không thể nhận được lời chúc phúc, nhưng ít nhất thì ông cũng đã hứa chắc chắn sẽ tham dự hôn lễ của chúng tôi.”

“Cậu nói cái gì cơ?”

“Ông nói là sẽ có mặt để phá hoại đám cưới. Nhưng chỉ cần ông có mặt ở đó thôi, tôi cũng đã biết ơn lắm rồi.”

Sang Woo tuyên bố việc mình đã hạ gục con boss cuối cùng bằng gương mặt không thể điềm tĩnh hơn.

‘Đúng là một tên điên hàng thật giá thật.’

Jae Young làm bầm chửi thề trong lòng. Bầu không khí bao trùm lấy hai người hồi lâu.

Sang Woo nhìn anh chăm chăm, dường như cậu vẫn còn có điều muốn nói. Jae Young cực kỳ lo lắng bởi anh hoàn toàn không biết tiếp theo cậu sẽ phát ngôn những gì. Cuối cùng Sang Woo bắt lấy cả hai bàn tay của anh một cách khá lịch sự rồi nói:

“Tôi rất tự tin có thể trở thành người chồng tốt của anh Jae Young.”

“... Vậy sao.”

“Một người yêu tình cảm thì có xác suất rất cao sẽ trở thành một bạn đời tình cảm. Tôi sẽ cố gắng hết sức để chăm sóc và lắng nghe anh Jae Young. Nếu xảy ra vấn đề gì đó, chúng tôi đã có bảng khảo sát hằng năm về mức độ thỏa mãn trong mối quan hệ để khắc phục chúng. Mức độ này có tỷ lệ trung bình trong sáu năm qua đạt 99,83%.”

“...”

“Năm thứ ba chỉ đạt 99% khiến cho tổng tỷ lệ bình quân bị giảm đi rất nhiều. Ngay trước ngày làm bài khảo sát đó chúng tôi đã cãi nhau một trận rất to.

Giọng nói của Sang Woo vang lên đều đều hết như đang vận động cử tri. Đầu Jae Young đau như búa bổ. Nếu cứ đề yên thì cậu sẽ phát biểu một bài diễn thuyết luôn mất, anh bất chấp nói liền thoảng mà chẳng buồn suy nghĩ gì nữa.

“Cậu hiểu lầm rồi. Không phải là tôi ghét cậu đâu.”

Đến đây thì Jae Young không nói gì thêm nữa. Đúng vậy, tại sao nhỉ? Mặc dù Sang Woo là một tên nhóc kỳ lạ, nhưng lý do khiến anh phản đối chuyện kết hôn lại không phải vì ghét bỏ cậu. Cho dù đối phương là một người khác thì anh vẫn sẽ tìm cách ngăn chặn đám cưới này lại mà thôi.

‘Mình thảm hại thật đấy.’

Không khó để anh rút ra được kết luận cuối cùng. Đúng là anh có sợ hãi Jang Jae Young sẽ gặp phải bất hạnh thật, nhưng lý do thực sự khiến anh hành động như vậy chính là do cảm giác ghét phải thừa nhận rằng anh trai sinh đôi của mình đang rơi vào lưới tình hết như một tên ngốc.

Sang Woo vẫn ngoan ngoãn đợi anh nói tiếp như cũ. Nhưng Jae Young nào có thể huych toẹt ra rằng mình chỉ mong lang Jae Young sống mông lung như chính bản thân anh của hiện tại. Nghĩ đến đây, Jae Young nhìn vào mắt người đối diện rồi nói:

“Hai người quá sai lệch. Nếu Jang Jae Young giống như loài chim bay lượn trên bầu trời thì cậu, Chu Sang Woo, lại giống như loài nấm sinh sôi dưới mặt đất.”

Sang Woo nhăn nhó trước câu nói của anh. Gương mặt cậu bày ra biểu cảm lo lắng, mãi sau cậu mới trả lời anh với vẻ ủ dột:

“Anh cứ nguyên rửa tôi như ông Shin Jong Seok đi ạ. Tôi không thiếu năng đến mức không hiểu được sự mỉa mai của anh đâu.”

“Cậu lại có ý gì nữa đây?”

“Thôi đừng giả vờ nữa. Anh cố tình thiết lập một người là chim chóc, còn một người thậm chí còn không được làm thực vật mà chỉ là nấm mốc thôi đúng không?”

“Vậy Jang Jae Young là con mòng biển, còn cậu là con chim cánh cụt, như vậy đã được chưa?”

“Được rồi ạ.”

Jae Young thở dài thườn thượt.

“Đó, thấy chưa? Cậu là một người logic luôn mưu cầu một cuộc sống ngăn nắp. Nhưng Jae Young lại là một người cảm tính luôn tận hưởng những thứ không theo quy luật. Hai người sao có thể kết hôn với nhau được chứ? Tốt nhất là hãy tự sống cuộc đời của chính mình đi.”

“...”

“Nói thẳng ra thì Jang Jae Young chính là một tên sáng nắng chiếu mưa, tính tình lại còn gớm ghiếc nữa.”

Sang Woo nghe anh nói hết xong thì lạnh nhạt trả lời:

“Anh có thể miêu tả anh ấy là kiểu người luôn đưa ra quyết định một cách tự do, tận hưởng những thử thách và có khuynh hướng cởi mở với mọi thứ. Việc lựa chọn từ ngữ của anh là có ác ý. Hơn nữa cụm từ ‘tính tình gớm ghiếc’ là quá chủ quan. Vậy cho tôi hỏi ‘tính tình sạch sẽ’ là như thế nào?”

“Jang Jae Young không bao giờ dọn phòng đúng không? Cậu sẽ luôn là người phải đảm nhận việc đó. Tỷ lệ phân chia việc nhà của hai người hiện tại là bao nhiêu?”

“Đúng là thói quen sinh hoạt của anh Jae Young lộn xộn thật, nhưng cá nhân tôi lại cảm thấy không sao cả. Tôi có thể bù đắp lại khoảng trống đó. Làm việc nhà với tôi là một chuyện vô cùng dễ dàng, nhưng với anh Jae Young lại là một cực hình khổ sở. Nếu áp dụng chỉ số độ khó thì tính cân bằng lại trở nên hoán hảo. Theo Quy luật Nhiệt động lực học thứ II, trật tự thế giới luôn ở trong trạng thái không quy luật. Vậy thì việc để phòng bữa bộn chính là bản tính tự nhiên của con người, không phải khuyết điểm cần phải lên án.”

‘Câu ta cố gắng biện hộ cho một người thậm chí còn không có mặt ở đây.’

Hình ảnh này khiến Jae Young liên tưởng đến một con rồng bảo vệ nàng công chúa trên tháp cao.

“Hai người quá khác...”

“‘Tính cách sai lệch’ và ‘tính cách thiếu hòa hợp’ là hai mệnh đề không tương đương nhau về mặt giá trị. Có thể lấy ví dụ như proton và electron, giữa chúng luôn tồn tại lực hút trái dấu mạnh mẽ. Hay như họa tiết ô lưới đen trắng của bàn cờ vua, chính sự tương phản của chúng đã thu hút được ánh nhìn của mọi người. Trong tự nhiên thì có thể kể đến mối quan hệ không thể tách rời giữa vũ trụ và sự hỗn độn.”

“...”

“Rồi anh sẽ phải thấy chúng tôi hợp nhau thôi. Hãy cứ quan sát tiếp đi.”

Nằm ngoài dự đoán của anh, Sang Woo là một nhà hùng biện rất giỏi. Sau khi ngậy ngốc lắng nghe một hồi thì suýt nữa anh cũng đã bị cậu thuyết phục luôn. May mà Jae Young đã kịp thời tỉnh táo trở lại. Hiện tại chính là ranh giới ngăn chặn cuối cùng. Nếu anh bỏ cuộc thì Jae Young chắc chắn sẽ không thể thoát khỏi cuộc hôn nhân với người đối diện.

“Trên đời này thiếu gì người thích hợp hơn. Sao cứ nhất định phải là Jang Jae Young?”

“Xem ra anh Jae Young là người không hiểu lý lẽ thuyết phục rồi. Vậy tôi sẽ chuyển sang giai đoạn tiếp theo, anh hãy nghe cho

kĩ nhé.”

Ánh mắt của Sang Woo đột nhiên trở nên lấp lánh và kiên quyết. Rồi cậu bắt đầu nghiêm túc nói chuyện bằng chất giọng đều đều tựa như đang diễn thuyết.

“Tôi là người vốn đã quen với cảm giác chiến thắng và đạt được mọi điều mình mong muốn. Nếu chỉ vì những kẻ xa lạ mà buộc phải từ bỏ sự tôn tại mang đến niềm hạnh phúc và vui vẻ lớn nhất cuộc đời mình thì chẳng phải là vô lý lắm sao?”

“...”

“Bằng bất cứ giá nào tôi cũng sẽ cưới anh Jae Young sau 175 ngày nữa. Nếu muốn cản trở thì anh sẽ chỉ nhận về thất bại mà thôi. Việc gửi lời chúc phúc hoặc chuẩn bị gì đó cho chúng tôi sẽ tốt hơn cho tinh thần của anh.”

‘Dù người ra lệnh cho Chu Sang Woo từ bỏ Jang Jae Young có là vua Solomon đi chăng nữa thì cậu ta cũng sẽ chặt ông ta ra làm đôi. Mình thật sự quá mệt mỏi rồi!’

Tuy mọi chuyện đang không hề đi theo dự đoán ban đầu của Jae Young, nhưng anh cũng là một người vốn đã quen thuộc với cảm giác chiến thắng. Dù ở trong bất cứ hoàn cảnh nào, anh cũng không muốn bản thân mình là kẻ thua cuộc. Góp nhặt chút khí lực cuối cùng, Jae Young nghiêng răng lên tiếng:

“Tôi hỏi cậu tại sao phải là Jang Jae Young cơ mà, mau trả lời tôi đi.”

“Tôi thích anh ấy.”

Câu trả lời bật ra mà chưa cần tới một giây này khác hoàn toàn với những gì Sang Woo nói trước đó. Không có logic lập luận, cũng chẳng có dẫn chứng căn cứ. Đáp án cuối cùng hóa ra lại đơn giản đến không ngờ.

“Nếu cậu muốn tìm một sự tổn tại có thể mang đến niềm hạnh phúc và vui vẻ thì trên đời này có vô số lựa chọn tương tự.”

“Không có đâu.”

“Sao cậu biết là không có? Cậu đã từng thử hẹn hò với người đàn ông khác bao giờ đâu.”

“Không cần thiết phải làm như thế.”

“Ví dụ như tôi chẳng hạn! Tôi có kiểu ngoại hình mà cậu thích, phong cách ăn mặc phù hợp mắt thẩm mỹ của cậu, và cùng đang mưu cầu sự ổn định giống như cậu đúng không?”

Sang Woo không giấu được sự khó chịu trong lòng khi nghe câu nói này của Jae Young. Cậu khoanh tay trước ngực, mi tâm nhíu chặt, sau đó đáp lại anh với giọng điệu nghiêm trọng:

“Tôi là một bisexual, câu nói của anh giống như đang cố quyến rũ tôi vậy. Làm ơn hãy cẩn thận với những hành động và lời nói có thể gây ra hiểu lầm.”

‘Không tình ý cũng phải có mức độ thôi chứ.’

Jae Young cố nén xuống cảm giác muốn đánh người rồi nói:

“Đúng thế, tôi đang quyến rũ cậu.”

“Hả?”

“Anh Jae Young không nói với cậu chuyện tôi là gay à?”

“Không hề...”

“Tôi thích đàn ông, và lúc này đây tôi đang tán tỉnh cậu Chu Sang Woo đấy.”

Đôi mắt của Sang Woo trợn tròn như đồng xu, khuôn miệng há hốc như thể vừa bị ai đó tát cho một phát vào gáy. Nhìn thấy gương mặt luôn vô cảm lúc này đây đã hiện lên vẻ khó xử, Jae Young liền cảm thấy vui vẻ hơn một chút.

“Ban này cậu đã không thể dời mắt khỏi tôi còn gì.”

Jae Young chăm chậm ưỡn ngực, đồng thời ngả lưng về phía sau:

“Vì là sinh đôi nên đến phong cách làm ‘chuyện đó’ của chúng tôi cũng tương tự nhau đấy, cậu không tò mò sao?”

Ánh mắt của Sang Woo ngay lập tức trở nên sắc nhọn. Biểu cảm trên gương mặt cậu nghiêm trọng đến nỗi như đang muốn lao vào tát cho Jae Young một phát, nhưng rồi cậu lại xoay đầu sang một bên rồi nhìn xuống nền nhà.

“Anh chỉ có vẻ ngoài là đẹp dễ thôi, còn nội tâm bên trong chính là một kẻ đạo đức giả vô liêm sỉ.”

“...”

“Thô bỉ, phóng túng, phi đạo đức, hết thuốc chữa, không thể tái sử dụng, giống hết như vỏ trứng gà bị phân loại nhầm vào nhóm rác thải thức ăn...”

“... Cậu hơi nặng lời quá rồi đây.”

“Có gì nặng lời đâu? Dám suy nghĩ bậy bạ với chồng của anh trai mình mà lại không muốn bị chửi sao?”

Thật may là mọi người xung quanh không ai nghe hiểu được tiếng Hàn. Jae Young hoàn toàn chết lặng vì đây là lần đầu tiên trong đời anh bị ai đó mắng chửi thậm tệ đến thế. Nhưng hiện tại không phải là lúc để anh khuất phục.

“Bị hấp dẫn về mặt thể xác thì dù có là chồng của anh trai hay không cũng đâu có gì liên quan?”

“Xã hội loài người, thậm chí là cả trong cộng đồng khỉ Bonobo, cũng có những lễ tiết cơ bản cần gìn giữ.”

“Chúng ta cùng nhau giữ bí mật là được mà? Bản thân cậu cũng bị tôi hấp dẫn rồi còn gì. Cậu đã nói rằng phong cách của tôi có sự sai lệch với Jang Jae Young, và cậu thích nó hơn đúng không?”

“Anh bị ảo tưởng nặng thật đấy.”

Sang Woo bày ra vẻ mặt như thề Jae Young là một kẻ cực kỳ nực cười.

“Anh là Jang Jae Young, không phải Jang Jae Young. Dù cho trình tự gen di truyền có giống nhau đi chăng nữa thì hai người vẫn là những cá thể riêng biệt.”

Tên nhóc Chu Sang Woo này có khác gì một bức tường cứng nhắc không thể giao tiếp cùng đâu. Lối tư duy thì đúng là logic thật, nhưng chỉ cần nói đến chủ đề liên quan đến Jang Jae Young thì thái độ của cậu ta sẽ trở nên mù quáng hết như một tín đồ cuồng tin đang chạy theo thứ tôn giáo kỳ lạ. Nghĩ đoạn, Sang Woo chống hai tay lên bàn rồi đứng dậy một cách thô lỗ, ánh mắt lạnh buốt chiếu thẳng xuống Jae Young.

“Tôi đã hứa sẽ dẫn anh đi tham quan trong vòng hai tiếng, nhưng tiếc là tôi không thể giữ lời được rồi.”

“... Cậu định đi luôn sao?”

“Đúng thế. Nếu anh còn muốn về nước một cách an toàn thì tốt nhất là nên giữ kín chuyện ngày hôm nay với anh Jae Young, rồi mua vé chuyên bay sớm nhất đi.”

“Khoan đã, cậu Chu Sang Woo!”

Giọng nói rời rạc dường như đã đánh mất đi mục đích thật sự. Sang Woo phớt lờ tiếng gọi với ấy rồi xoay người bước đi.

Trong lúc Jae Young còn đang dẫn đo xem có nên đuổi theo hay không thì cậu lại đột ngột quay đầu. Bước chân của Sang Woo chỉ khựng lại khi đến được chỗ bàn ăn, từng đợt hơi thở của cậu vang lên dồn dập, ánh mắt thì ghim thẳng xuống vị trí của anh.

“Tôi đã định bỏ qua chuyện này vì anh là người nước ngoài, nhưng thật sự trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái...”

“Sao cơ?”

“‘Sai lệch’ và ‘khác biệt’ là hai từ anh cần phải phân biệt cho đúng^(*). Phong cách khác nhau, chớ mèο khác nhau, hai người khác nhau. Đó là những điểm khác biệt, không phải điểm sai lệch. Mang tiếng là người nói được tiếng Hàn thì mức độ này anh cũng phải hiểu rõ chứ.”

“...”

“Farewell, Eric Jang^(*).”

Sang Woo chào tạm biệt bằng thứ tiếng Anh kiểu Hàn hết như lúc đầu hai người gặp nhau, sau đó nhanh chóng rời đi như một cơn gió. Bỏ lại Jae Young một mình thẩn thờ hồi lâu.

‘Chết tiệt.’

Anh xoa xoa hai bàn tay lên mặt, cả người dựa hẳn vào lưng ghế, sự mệt mỏi cứ theo đó mà kéo đến âm ỉ. Sau khi nhìn lại quá trình từ cái giây phút hai người họ trao đổi danh thiếp đến lúc Sang Woo đứng dậy rời đi, Jae Young lại càng cảm thấy mệt mỏi hơn. Một bản phân tích được tạo ra với tốc độ ánh sáng, kết luận cuối cùng cho chuyện này vô cùng đơn giản.

Sự thất bại của Jae Young đã được định trước ngay từ lúc bắt đầu. Anh chắc chắn sẽ không thể nghĩ ra được cách thiết lập bầu không khí lãng mạn với Chu Sang Woo. Một cách cũng không. Cậu ta giống hệt như một cánh cửa không có tay nắm, một thứ đồ ăn mó hình chỉ có thể ngắm chứ không thể ăn.

‘Cũng đúng thôi, nếu cảm thấy bất an thì ngay từ đầu anh ta đã chẳng cho mình gặp.’

Đúng là sự giác ngộ đến trong muộn màng, vẻ mặt chế nhạo của Jae Young khi cho phép anh thử một lần giờ đã có lời giải đáp. Jae Young đã bị thứ tình cảm gia đình làm cho mờ mắt, để rồi lãng phí thời gian và công sức của mình vào những chuyện không đâu.

‘Mình đến tận cái nơi xa xôi này để làm cái quái gì chứ. Cứ mặc kệ hai tên điên đó kết hôn với nhau, ăn no ngủ say, rồi cố gắng sống tốt đến hết phần đời còn lại đi.’

Đang mải ngẩn ngơ thì ở phía mép bàn ăn bỗng xuất hiện một bóng người.

“Sang Woo đi đâu rồi?”

Jang Jae Young lù lù đứng đó với một bộ tóc giả xoắn tít nhìn vô cùng khả nghi không biết đã mua được ở đâu. Nói đoạn, anh thấy nó lên mặt bàn rồi ngồi xuống một chiếc ghế trống. Trên người anh là một bộ đồ thể thao hình như mới được chủ nhân của nó tận tụy. Jae Young thở dài thườn thượt rồi trả lời anh:

“Mới khiêu khích có một chút mà đã bỏ trốn rồi.”

Khóe môi Jae Young dần nhếch lên thành nét cười dương dương tự đắc. Sau khi xác nhận ly rượu vang của Sang Woo không có bất kỳ dấu vết nào thì anh mới giơ tay lên chỉnh sửa tóc tai. Rõ ràng vì quá bất an nên Jae Young mới bám theo hai người họ, vậy mà giờ đây anh lại có thể nở một nụ cười nhân nhả đến thế.

“Có cảm tưởng gì sau khi gặp bạn trai của anh?”

“Một tên nhóc không bình thường.”

“Đáng yêu đúng không?”

“Đáng yêu á?”

Những tiếng mắng nhiếc Jae Young là cái thứ đạo đức giả không xứng làm rác thải thức ăn vẫn còn đang vang vọng bên tai đây này.

“So với ngày trước thì em ấy đã dịu dàng mềm mại hơn nhiều rồi đây.”

“Mềm... mại?”

“Sang Woo là một con mèo luôn nghĩ bản thân mình là rắn. Thỉnh thoảng có hơi thẳng thắn quá thôi chứ trong lòng không có ý gì xấu đâu. Em đừng có ghét em ấy.”

“...”

“Sau lễ kết hôn anh sẽ giải thích hiểu lầm này với Sang Woo rồi chính thức giới thiệu hai người lại với nhau.”

“Tức là em phải sống trong tình trạng bị hiểu lầm trong suốt sáu tháng nữa cơ á?”

“Thì sao? Người trở thành chồng của Sang Woo cũng đâu phải là em.”

Jae Young không ngừng thở dài, anh có cảm giác như mình đang bị Jae Young chơi đùa trong lòng bàn tay. Ngày hôm nay anh đã phải chịu đựng quá nhiều cú sốc, cho nên hiện giờ không dễ gì hồi phục lại như cũ được.

Và rồi đột nhiên anh nhớ tới câu chuyện khó tin nhất mình được nghe trong ngày hôm nay.

“Này... hai người thực sự đến tìm ông ngoại để nói chuyện sao?”

“Ờ.”

“Điên rồi.”

“Hôm đó anh còn tưởng mình phải tổ chức tang lễ đến nơi.”

Vừa nói Jae Young vừa lắc đầu với vẻ ngán ngàm.

“Thế rồi sao? Cậu ta có bị ăn đánh không?”

“Mỗi anh bị thôi. Một phát vào má.”

“Két thúc được mọi chuyện như vậy là xuất sắc lắm rồi.”

“Anh cũng nghĩ thế. Nhưng mà lúc ấy Sang Woo đã sốc nặng khi nhìn thấy anh bị đánh. Đứa trẻ ngoan ngoãn đó đã trợn tròn

mắt lên rồi bắt đầu lớn tiếng như một chú chó Doberman đang sủa... Ông ngoại ôm gáy, còn mẹ thì khóc lóc. Sau đó một món đồ sứ đột nhiên bay tái, nó đập vào tủ sách rồi vỡ tan tành. Những tiếng nguyên rủa, rồi hàng loạt âm thanh chửi bới...”

“...”

“Chẳng hiểu sao cuối cùng mọi chuyện lại có thể kết thúc êm đẹp. Ông ngoại nói thể lực của mình đã không còn được như xưa nữa rồi. Và cũng may Sang Woo là người theo chủ nghĩa phi bạo lực, nếu không thì... Oi, nghĩ cũng không dám nghĩ.”

Quang cảnh ấy chỉ cần tưởng tượng thôi Jae Young cũng đã cảm thấy chhuizen choáng rồi. Hầu hết mọi người khi ở trước mặt ông ngoại của anh đều sẽ trở nên nhút nhát và rụt rè. Trước giờ ông vốn đã quen với lối ứng xử bề trên và thoải mái câu kính với bất kỳ người nào. Thế nhưng bằng một cách nào đó, Jae Young có thể hình dung ra được dáng vẻ của Sang Woo khi im lặng đứng trước mặt ông với vẻ chống đối đầy giận dữ.

“Rốt cuộc anh đã bị cậu ta thu hút ở điểm nào vậy?”

Jae Young buột miệng nói ra nghi vấn mà mình tò mò bấy lâu. Gương mặt đang vô cùng nghiêm túc của Jae Young bỗng biến thành một nụ cười.

“Dùng lời thì khó mà nói hết được. Có khi phải viết thành hai, ba cuốn sách ấy chứ.”

Nói xong anh ngả người dựa vào lưng ghế, mười ngón tay đan vào nhau rồi vòng ra sau đỡ lấy gáy. Nụ cười trên khóe môi cũng dần dần nhạt đi.

“Những tháng ngày đó rất đẹp. Sang Woo luôn đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, tính tình thì lạnh lùng cứng nhắc. Nhưng mà như thế rất đáng yêu. Anh đã mãi mê chạy theo em ấy. Đến lúc tỉnh táo lại Sang Woo đã trở thành bạn trai của anh rồi.”

“Phải là khi tỉnh táo lại thì cậu ta đã sắp trở thành chồng của anh mới đúng?”

“Ừ ha.”

Jae Young bật cười.

“Tóm lại là anh đã bị giữ chặt rồi, em nên bỏ cuộc đi thì hơn. Đến năm tám mươi tuổi có khi Sang Woo vẫn còn ở bên cạnh anh và cần nhằn bắt anh đi kỳ cọ hàm răng giả cũng nên.”

“...”

“Kể cả có đầu thai thì Sang Woo cũng sẽ bám theo anh đến tận kiếp sau cho mà xem.”

Nếu chưa từng gặp trực tiếp Sang Woo thì có khi Jae Young đã bật cười ha hả trước câu nói quá đỗi khoa trương của anh trai mình. Nhưng giờ anh đã có thể tiếp nhận sự thật này ngay lập tức bằng một cái gật đầu.

“Gay go thật.”

“Cũng không hẳn. Trên thế gian có những loại ‘gông cùm’ khi đeo lại khiến con người ta cảm thấy hạnh phúc.”

Jae Young có thể cảm nhận được gương mặt của mình đang dần trở nên cứng đờ. Thứ cảm xúc khó chịu vốn ngự trị tại nơi tăm tối nhất trong trái tim đang dần dần trở nên bành trướng. Anh luôn cho rằng Jae Young là kiểu người luôn khoe mẽ về “những vật sở hữu” như một lẽ đương nhiên. Và nếu anh trai anh ba hoa về lương bổng hàng năm, diện tích nhà ở, hay sự hạnh phúc của bản thân, thì Jae Young cũng chẳng buồn bận tâm đâu.

Thế nhưng những bức ảnh cất giấu kỷ niệm, những câu chuyện hài hước, nét cười thoáng qua trên khóe môi, giọng điệu tràn ngập sự tin tưởng và chắc chắn... tất cả đều khiến Jae Young cực kỳ bức mình. Anh phải tìm một câu nói thật tội tệ để đâm thẳng vào gương mặt đang tùm tùm cười kia mới được.

“Vị hôn phu của anh khi cười lên rất đáng yêu.”

“Tuy tính tình hơi có vấn đề, nhưng ngoại hình lại đúng kiểu em th...”

“Đúng kiểu?”

Jae Young, người mới vài giây trước thôi còn tươi cười rạng rỡ, nghe đến đây liền ngắt lời anh bằng một biểu cảm vô cùng đáng sợ. Mặc dù Jae Young rất muốn chửi thề, nhưng cuối cùng anh vẫn đành cố nặn ra một nụ cười hòa hoãn.

“Ngoại hình giống kiểu bác sĩ nha khoa của em.”

“Ồ vậy sao? Anh còn tưởng em định nói Sang Woo có ngoại hình đúng kiểu em thích nữa cơ. Giật hết cả mình.”

“...”

“Đúng gu với người đã có bạn trai thì còn có thể làm gì được chứ? Cũng đâu thể xen vào chuyện tình cảm của người ta như một tên khốn ngu ngốc.”

Jae Young giả vờ như không nghe thấy ý tứ mỉa mai trong câu nói của anh rồi nhìn ra ngoài khung cửa sổ một cách vô định. Trong lúc đó, Jae Young nhắc chai vang lên, xoay một vòng trên tay để đọc tên nhãn hiệu.

“Đồ tốt đấy. Anh mang về nhé?”

“Tùy anh.”

“Đáng lẽ ra phải gọi thịt mà ăn chứ. Lâu không gặp nhau nhìn em gầy quắt queo luôn kìa.”

Không hề, không những chẳng quắt queo mà anh còn đang khỏe mạnh phừng phừng đây này. Hình như Jae Young, người đã trót bước vào bên trong một con quỷ dữ, đã phải dâng hiến lên cho nó năng lực phán đoán logic cùng tinh thần tỉnh táo của mình thì phải.

Jae Young im lặng ngồi gõ gõ ngón tay lên mặt bàn hồi lâu, và rồi đột nhiên anh cất tiếng hỏi:

“Em sẽ về nước ngay à?”

“Chắc vậy.”

“Mất công đi xa thì ở lại chơi đi. Chỗ này có nhiều bờ biển đẹp lắm.”

“Cũng được ạ.”

Kế hoạch ban đầu của Jae Young là sẽ trở về nhà ngay sau khi hoàn thành mục tiêu, nhưng do cảm giác thất bại nặng nề dẫn đến tình trạng cạn kiệt sức lực, anh nhất định phải nghỉ ngơi dưỡng sức cái đã. Tại những bãi biển nơi đây, kiểu gì cũng sẽ có những chàng trai rậm nắng xinh đẹp có thể tạm thời lấp đầy được cảm giác trống rỗng trong anh.

Jae Young ăn một miếng phô mai, thu dọn đồ dùng cá nhân cùng chai rượu vang, sau đó gọi phục vụ đến thanh toán. Jae Young còn chưa kịp căn thì người này đã thanh toán xong xuôi rồi quay lại nhìn anh:

“Đi thôi. Em định ở đâu?”

“Anh sẽ đưa em đi á? Tưởng anh bận lắm.”

“Tiện thể thôi. Em có thứ phải đưa cho anh đây.”

“Thứ gì cơ?”

“Tất cả đồ trên người em hiện tại. Cả nước hoa nữa.”

“...”

“Chúng ta đã cá cược còn gì?”

Jae Young không có bất cứ ấn tượng nào về chuyện này.

“Đứng dậy nhanh lên. Nếu em không muốn nói ra địa chỉ chỗ ở thì anh đưa em đến nơi nào cũng được.”

“Một đám điên khùng.”

Jae Young mỉm cười như thể câu chữi thể của anh là một lời khen tặng không bằng. Trong lúc Jae Young chậm chạp nhóm dậy khỏi ghế thì anh đã bắt đầu bước về phía lối ra.

“*Thật sự chỉ có trình tựgen di truyền giống nhau thôi sao...?*”

Hồi tưởng lại câu nói của Sang Woo, bỗng nhiên hôm nay Jae Young lại cảm thấy hai anh em họ thật sự rất khác nhau. Dường như điểm tương đồng lớn nhất giữa hai người giờ đây đã chẳng còn nữa, bóng lưng của Jae Young đang dần trở nên xa lạ hơn bao giờ hết.

“Jang Jae Young.”

“Sao thế?”

Nhìn Jae Young quay đầu lại với biểu cảm lạnh nhạt, Jae Young có cảm giác sự khác biệt giữa hai người họ đã vô thức bị kéo ra xa tự bao giờ. Vị trí vốn luôn cô đơn của Jae Young giờ đã có thêm một người bạn đồng hành rồi sao? Người con trai luôn giấu giếm sự bất an bên dưới vẻ ngoài nhân nhả lúc này đây đã đi đến một thế giới khác mất rồi. Anh đã trở thành một người không thể lay chuyển, cũng chẳng thể bị quật ngã. Đối mặt với

sự thật này, trong lòng Jae Young vừa muôn cự tuyệt lại vừa cảm thấy ghen tị.

“Nhanh lên nào. Để anh còn đi gặp Chu Sang Woo nữa.”

Jae Young, kẻ đã để thua không còn manh giáp trong trò chơi này, thở dài thườn thượt rồi đi theo Jae Young. Hai người vừa bước ra khỏi nhà hàng thì từ chiếc loa được gắn trên trần nhà bỗng vang lên một giọng đọc thông báo với âm lượng rất lớn.

[Thông báo đến các quý khách ở tầng 15. Quầy lễ tân hiện tại đang bảo quản hành lý của quý khách Eric Jang, mong quý khách hãy đến nhận về. Tôi nhắc lại một lần nữa. Quầy lễ tân...]

Hai anh em sinh đôi quay sang nhìn nhau. Sau đó Jae Young không nhịn được mà cũng bật cười theo anh trai mình.

* * *

Một chiếc ô tô mui kin màu đen xuất hiện trên con đường rợp bóng cây bách bên trong một khu dân cư tĩnh lặng.

Chiếc xe lao vun vút bắt đầu giảm dần tốc độ khi đến trước một căn nhà hai tầng với phần mái màu xanh da trời. Cửa gara dần dần kéo lên, để lộ ra bức tường đầy những hình vẽ graffiti của một con rắn đen tuyền cùng với dòng chữ phức tạp gì đó. Bên trong gara tư nhân này chất đống những đồ đạc linh tinh. Ở đây có ba khoảng trống tất cả, một chiếc suv màu trắng đang đậu ở giữa.

Chiếc xe màu đen dần dần lùi vào vị trí còn trống phía bên phải, và rồi ngay sau đó cánh cửa bị đẩy ra một cách thô bạo.

Chủ nhân chiếc xe - Chu Sang Woo - lúc này đây đang ở trong trạng thái không mấy vui vẻ. Sau khi khóa xe lại và dùng điều khiển đóng cửa gara thì cậu nhanh chóng bước về phía huyền quan. Cậu mở cánh cửa lớn màu xanh da trời ra mà giống như muốn đập vỡ nó thì đúng hơn. Đền cả người hàng xóm đang vừa tưới cây vừa giơ tay lên chào mà cậu cũng chẳng nhìn thấy. Sang Woo thay giày bằng dép đi trong nhà rồi ngay lập tức đi vào bếp uống một cốc nước trong vội vã.

Đúng lúc đó, một chú mèo sọc cam chui qua lỗ mèo trên cánh cửa, kiêu ngạo bước đi trên huyệt quan. Sang Woo lại đầu mắt với nó như mọi khi, nhưng do hôm nay đang bị phân tâm bởi chuyện khác nên cậu đã không còn cảm thấy tên nhóc này phiền phức nữa.

‘Tôi đang tán tỉnh cậu Chu Sang Woo đây.’

Em trai sinh đôi của anh Jae Young thê mà lại đề nghị cậu ngoại tình. Jang Jae Young đã lợi dụng người anh trai ngây thơ của mình để có cơ hội được ở riêng với cậu, sau đó thì giở trò tán tỉnh một cách trơ trẽn. Cứ nghĩ đến chuyện bản thân mình đã đi cùng một người có suy nghĩ bất nghĩa như thế là Sang Woo lại cảm thấy buồn nôn. Tuy bản thân cậu đã từng tự tưởng tượng ra chuyện cậu, Jae Young và bản thân của anh cùng nhau “chơi ba”, nhưng liên quan đến gia đình thì lại là một phạm trù hoàn toàn khác.

“Mình phải làm gì đây?”

Chuyện đã xảy ra thì chẳng thể thay đổi được nữa. Hiện tại mới chính là vấn đề cần giải quyết. Khi trở về, kiểu gì Jae Young cũng sẽ nở một nụ cười rạng rỡ rồi hỏi cậu chuyện tham quan hôm nay có vui không. Nếu cậu trả lời là “Không” thì anh sẽ hỏi lý do tại sao. Và rồi chuyện Jae Young đề nghị cậu thử ngoại tình với anh ta...

i) Giữ bí mật với Jae Young.

ii) Nói thật cho Jae Young biết.

Dựa trên cơ sở dữ liệu, Sang Woo bắt đầu thận trọng cân nhắc xem phương án nào mang đến ít thiệt hại hơn.

Trước đây Sang Woo đã từng nhận được ba lời đề nghị ngoại tình sau lưng bạn trai. Có hai lần may mắn thoát được là nhờ Jae Young không hỏi kỹ xem ngày hôm đó cậu có chuyện gì. Nhưng có một lần anh tình cờ phát hiện ra. Lúc ấy Jae Young đã lao ra khỏi nhà với cây gậy bóng chày trên tay, Sang Woo đã phải gọi cả cảnh sát do lo sợ trên lý lịch của bạn trai mình sẽ có dấu vết tiền án tiền sự.

‘Tốt nhất mình nên giữ bí mật thì hơn.’

Nhưng phương án này liệu có khả thi không đây? Đền cả những vấn đề bé xiu xiu mà cậu còn chẳng thể nói dối Jae Young nữa là. Thật ra bình thường cậu cũng không bao giờ nói dối. Mà nếu có thì chỉ cần nhìn vào đôi mắt to tròn của anh thôi là Sang Woo cũng buộc lòng phải nói ra sự thật rồi.

“Chuyên này có phải là lỗi của mình đâu.”

Sau khi tự làm bấm xong thì đột nhiên cậu lại nhớ đến một câu nói quen thuộc của Jae Young.

‘Em thử đứng ở lập trường của anh mà suy nghĩ xem.’

Bản thân Sang Woo không có anh em sinh đôi, cho nên cậu sẽ thử giả định tình huống rằng mình có một bản sao giống y như đúc. Rất nhanh sau đó, trong lòng Sang Woo đã nổi giận dưng dưng. Chỉ mới thử tưởng tượng đến viễn cảnh cái bản sao ấy lén lút quyến rũ Jae Young sau lưng mình thôi là Sang Woo đã khó lòng chịu đựng nổi rồi. Cậu vội vàng kết thúc quá trình giả định ngay lập tức.

‘Không xong rồi!’

Ánh mắt vô định đang nhìn lên trần nhà của Sang Woo bỗng di chuyển xuống bức tường.

Chu Sang Woo ♥ Jang Jae Young

Tám băng rôn đã bạc màu sau năm năm rơi vào tầm mắt cậu. Mặc dù hai người họ đã chuyên nhà rất nhiều lần, nhưng Jae Young lúc nào cũng khăng khăng muốn treo thứ này ở giữa phòng khách.

Cái ngày mà Jae Young chấp nhận lời cầu hôn của cậu, khoảnh khắc hạnh phúc khi anh nhìn thấy tám băng rôn bật ra ở cốp xe rồi tùm tùm cười, tựa như chỉ vừa mới diễn ra ngày hôm qua. Bắt đầu kể từ ngày hôm đó, Sang Woo đã kiên trì, nhẫn nại và tích cực loại bỏ hàng loạt những chướng ngại vật như pháp luật, tài chính, sự phản đối của gia đình Jae Young, thái độ thụ động và bất hợp tác của anh... Kết quả chỉ còn đúng 175 ngày nữa thôi là cậu sẽ đạt được mục đích của mình.

Ngay bên cạnh poster Veggie Venturer 2 chính là một khung ảnh chân dung cỡ lớn của Jae Young. Hai năm trước, anh có đến

tham gia một buổi triển lãm vẽ đồ họa quốc tế với tư cách thành viên thảo luận. Ở đó Sang Woo và anh đã cùng nhau thử đăng ký một hoạt động khá thú vị là hai người sẽ vẽ lại gương mặt của đối phương ngay tại chỗ. Nhưng cuối cùng chỉ có tác phẩm của Jae Young là được chọn mà thôi. Khi ấy anh đã phải rất vất vả mới an ủi được một kẻ bại trận như cậu.

‘Oa, Sang Woo nhà ta giỏi thật đấy. Đây chẳng phải là trường phái trừu tượng hay sao...’

Thực ra đó là lần đầu tiên trong đời Sang Woo được nghe những lời tích cực về khả năng mỹ thuật của mình. Nhưng kể cả như thế thì tâm trạng của cậu vẫn cứ buồn thiu. Vậy là Jae Young đã scan bức tranh ra, in lựa khổ lớn rồi treo nó lên tường nhà.

Bên dưới khung tranh là một tủ sách bốn tầng. Tầng đầu tiên và tầng thứ hai là sách văn học và truyện tranh của Jae Young, tầng thứ ba và thứ tư là sách vở cùng tài liệu thực tiễn mà Sang Woo thường đọc. Tuy gần như không bao giờ động tay vào khu vực của cậu, nhưng ở ngăn thứ tư anh lại ngang nhiên cài thêm gián điệp. Kẹp giữa cuốn 100 cách để kết hôn với mỗi tình đầu tập 3 và cuốn Trở thành bố mẹ hoàn hảo: Cách nuôi dạy trẻ nhỏ, chính là cuốn sách Sang Woo luôn xem như cái gai trong mắt:

Đoán định mối quan hệ thông qua nhóm máu

Mỗi khi muốn tra tấn cậu là Jae Young sẽ bắt đầu đọc to nội dung cuốn sách này ở bất cứ nơi đâu. Sang Woo đã cố gắng tiêu hủy cái thứ đó hiếm độc ấy một vài lần, nhưng chỉ cần cậu làm vậy là Jae Young sẽ đặt hàng nước ngoài với số lượng còn nhiều hơn trước. Sau khoảng vài năm, cậu cũng chán chẳng buồn quan tâm nữa.

Bên cạnh tủ sách là một tấm Cork board với những bức ảnh chụp nhanh và polaroids được cố định bằng ghim ở khoảng cách đều nhau.

Tấm cũ nhất được chụp ở công viên giải trí khi Sang Woo còn là sinh viên, lúc đó hai người vừa từ trên tàu lượn siêu tốc xuống. Biểu cảm của cậu trong bức ảnh vẫn giống hệt như bình

thường, nhưng Jae Young bên cạnh thì lại nhăn nhó gục đầu vào vai cậu.

Tấm ảnh mới nhất là do đồng nghiệp chụp lại ngay trong bữa tiệc hời cuối năm ngoái, khi Sang Woo nhận quyết định thăng chức. Trong ảnh, cậu đang mỉm cười rạng rỡ với bó hoa hồng đỏ trên tay, Jae Young thì ôm lấy cậu và đặt một nụ hôn lên má.

Ngoài ra còn có ảnh tốt nghiệp thạc sĩ của Jae Young, ảnh Giáng sinh cùng những người thân quen, ảnh hội nhóm graffiti, ảnh cả nhà cậu chụp cùng Jae Young, ảnh chụp các công viên giải trí, sân vận động, công viên và các địa điểm du lịch hai người từng ghé qua. Những bức ảnh không được in ra thì sẽ lưu trên cloud và ổ cứng di động với chất lượng hình ảnh cao nhất.

‘Làm thế nào để duy trì mối quan hệ này. Làm thế nào để những kỷ niệm ngày một nhiều thêm...’

Nếu biết được chuyện xảy ra ngày hôm nay thì đảm bảo Jae Young sẽ rất buồn bực cho mà xem. Cậu nhất định phải chứng minh cho anh thấy mình không hề dao động trước Jang Jae Young dù chỉ một giây. Người cậu yêu vốn chỉ có một mà thôi. Mệnh đề này kể từ khi được thiết lập vẫn chưa một lần thay đổi.

Đang mải suy nghĩ thì có điện thoại từ Jae Young. Sang Woo nghe máy trong trạng thái vô cùng căng thẳng.

“Sang Woo à, em đang ở đâu thế?”

“Ở nhà ạ.”

“Đã về nhà rồi sao? Jang Jae Young bảo là có chuyện muốn nói với em đây.”

Sét đánh giữa trời quang. Sang Woo đã mở miệng ra rồi nhưng giờ chỉ dám hít thở mà thôi.

“Em có đang nghe anh nói không thế? Jang Jae Young bảo là sẽ đến nhà bọn mình.”

“Anh sẽ về cùng đúng không?”

“Không, chỉ có mình Jae Young thôi.”

“Tại sao? Em ghét người đó lắm.”

“Ây, em đừng có nói như vậy. Hãy đôi xử tốt với thằng bé đi, đó là em trai của anh mà.”

“Nhưng mà em thật sự rất ghét anh ta! Anh đừng có cho kẻ đó đến đây. Em xin anh đấy...”

“Một lát nữa Jae Young sẽ đến nơi, em chỉ cần nói chuyện với nó một lát là được. Anh cúp máy đây.”

“Không được!”

Sang Woo hét vào điện thoại nhưng đầu dây bên kia lại ngắt máy trước. Jae Young, một chàng trai có trái tim ngây thơ thuần khiết, đã trót trao cho đứa em trai rác rưởi của mình một niềm tin sắt đá mất rồi.

Sau đó cậu đã gọi điện cho Jae Young hai mươi lăm cuộc liên tiếp, nhưng mà anh không nhấc máy. Sang Woo quyết định thử đến đối sách thứ hai là gửi tin nhắn, chỉ có điều nếu diễn đạt tình huống hiện tại qua con chữ thì sẽ phải đối mặt với những rủi ro rất lớn. Cậu có dự cảm mãnh liệt rằng chuyện này sẽ không kết thúc đơn giản như cái lần hành hung bất thành bằng gậy bóng chày đâu.

‘Ngoài đối thoại trực tiếp ra thì chẳng còn cách nào khác.’

Lúc ở thủy cung, do quá hoảng loạn nên Sang Woo đã lớn tiếng quát mắng như thể sẽ không bao giờ gặp lại Jae Young nữa. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì người này vẫn là em trai duy nhất của Jae Young. Ít nhất anh ta còn đáng tin đến độ được giao cho việc quản lý toàn bộ tài chính của bạn trai cậu, nghiêm nhiên chiếm 33,33% trong tổng số các thành viên gia đình được mời đến đám cưới. Sang Woo quyết định sẽ thuyết phục Jae Young hối lỗi về hành động sai trái của mình, sau đó nhanh chóng thúc giục anh ta trở về Anh quốc. Chỉ có như vậy thì thiệt hại mới được giảm xuống mức thấp nhất. Nghĩ là làm, Sang Woo mở tủ quần áo ra, tìm kiếm một bộ quần áo phù hợp cho cuộc đối thoại sắp tới.

“Cậu Sang Woo, cậu có ở nhà không?”

Khi tiếng gõ cửa vang lên, Sang Woo cũng đã mặc xong chiếc áo khoác leo núi dài đến đầu gối. Bên dưới quần bò là đôi tất

bóng đá, hai bàn tay thì thủ sẵn găng tay trượt tuyết. Ăn mặc như vậy giữa mùa hè khiến mồ hôi cậu đổ ròng ròng, nhưng để không kích thích dục vọng của Jang Jae Young thì cậu buộc phải giảm tỷ lệ để lộ da thịt ở mức thấp nhất. Cửa nhà mở ra, người đối diện giật bắn mình rồi lùi lại vài bước.

“Ôi mẹ ơi, giật cả mình.”

Cũng giống như Jae Young, đỉnh đầu của Jae Young cao gần đến mức chạm vào khung cửa. Bộ vest gọn gàng lại càng khiến vẻ ngoài của anh ta trở nên xuất chúng hơn. Thế nhưng ẩn sâu bên trong con người ấy lại là một con quỷ đang rắp tâm muốn khiến Sang Woo trở nên tha hóa.

Hai người duy trì khoảng cách hai mét để thăm dò thái độ đối phương. Sang Woo nhìn chăm chăm với ánh mắt sắc nhọn, còn Jae Young thì trắng tráo giương mắt với biểu cảm không thể mặt dày hơn được nữa. Sau khi hắng giọng hai lần, anh cởi đôi giày màu nâu ra, lúc đang định xỏ chân vào đôi dép trong nhà thì anh lại bị Sang Woo nhanh chóng ngăn cản.

“Bỏ ra. Anh không được đi nó.”

Đôi dép có chữ J ở trên này vốn thuộc về một người khác. Nghe vậy, Jae Young liền rón rén nhắc chân ra.

“Trong tủ giày có một đôi dép ghi chữ GI.”

Jae Young tuân theo chỉ thị, lấy đôi dép dành cho khách ra rồi xỏ xuống chân. Khi bước vào trong phòng khách, hai người vẫn duy trì một khoảng cách an toàn. Sang Woo chỉ tay về phía xôpha:

“Anh hãy ngồi ở bên phải đi. Không có sự đồng ý của tôi thì không được phép đứng lên, cũng không được phép di chuyển.”

Sang Woo rót một ly nước rồi đặt nó trước mặt Jae Young cùng với một chiếc lót ly. Sau đó cậu cố tình ngồi xuống vị trí xa tít phía bên kia mép ghế. Cũng không biết sự im lặng đã bao trùm lấy hai người họ trong bao lâu. Nhưng do đối phương không nói gì hết nên cậu đành phải là người nổ phát súng đầu tiên.

“Này, anh kia.”

“Mời cậu nói.”

“Ít nhất thì hãy làm ra vẻ hòa giải với nhau đi.”

“...”

“Anh cũng không muốn vì chút đục vọng mù quáng nhất thời mà đánh mất đi anh trai ruột thịt của mình đúng không? Giờ anh chỉ cần thừa nhận mọi lỗi lầm và thề sẽ hoàn toàn cắt đứt mọi ý định với tôi, thì tôi sẽ thử xếp chuyện này xem sao.”

Bên cạnh đột nhiên vang lên thứ âm thanh gì đó. Sang Woo khẽ ngoảnh đầu sang thì thấy Jae Young đang dùng nắm tay để chặn miệng nín cười. Tuy chỉ là một hành động vô thức, nhưng thói quen này của họ thật sự giống nhau như đúc. Cậu ngây ngốc dõi theo đôi mắt cười vô cùng quen thuộc với mình ấy rồi vội vàng cúi xuống nhìn nền nhà.

“Cậu Sang Woo... đúng là một lòng một dạ thật đấy?”

“Vâng. Ngoài anh Jae Young ra thì trong mắt tôi tất cả mọi người chỉ giống như đất sét mà thôi. Tốt nhất là anh nên dẹp cái suy nghĩ muốn ngoại tình với tôi đi.”

“Cậu thích điểm gì ở lang Jae Young?”

Sang Woo nhú mày, bất giác ngẩng đầu lên, đề rồi sau đó bắt gặp ngay ánh mắt của Jae Young đang ghim chặt về phía mình.

Kỳ lạ thật đấy. Cậu đã từng cho rằng người này chỉ được cái ngoại hình gọn gàng chứ chẳng có tí hấp dẫn nào. Thế nhưng lúc này đây, mọi chuyện hình như đã không còn như vậy nữa. Phong thái ngạo mạn cùng nụ cười tủm tỉm kia cực kỳ thu hút ánh nhìn, bên trong đôi con ngươi của anh ta còn ẩn chứa điều gì đó khiến cậu khó lòng nhìn sang hướng khác. Tuy trong lòng cũng chẳng muốn đâu, nhưng Sang Woo thật sự không thể điều khiển được tầm nhìn của mình.

‘Mình điên rồi. Đó là em trai của Jang Jae Young đấy.’

Sang Woo ôm má rồi xoay đầu mình nhìn về phía trước.

“Dừng mấy câu hỏi kỳ lạ của anh lại đi. Hãy xin lỗi tôi và hứa rằng sẽ không bao giờ nhìn tôi bằng ánh mắt thiếu thuần khiết đó nữa. Nếu được như vậy thì tôi sẽ nỗ lực hết sức để giảm thiểu

tôi đa mức độ nghiêm trọng của sự kiện mờ ám ngày hôm nay trước mặt anh Jae Young.”

“Cậu Sang Woo này.”

Jae Young lơ đẹp mọi âm thanh vang lên bên tai mà chỉ thì thầm gọi tên cậu. Mang theo thứ tâm trạng lạ lẫm, đột nhiên Sang Woo lại chẳng thể nhanh chóng trả lời anh ta như trước được nữa.

“Cậu Chu Sang Woo.”

“...”

“Có người đang gọi cậu đây này.”

Jae Young mới gọi tên cậu đúng hai lần. Tức là chỉ bằng những khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy thôi mà anh ta đã có thể khiến cậu rung động mãnh liệt rồi. Sang Woo nghiêng chặt răng tự oán giận chính bản thân mình.

“Kỳ lạ thật đấy. Sao cậu không trả lời tôi?”

“... À vâng, chuyện gì thế?”

“Đối với cậu mà nói thì Jang Jae Young chính là người duy nhất đúng không? Cậu chắc chắn về điều đó chứ?”

“Tôi đã nói ý này ban nãy rồi còn gì.”

“Nói thêm một lần thì chết à?”

Giọng nói của Jang Jae Young vốn quyến rũ như vậy sao? Mà cũng đúng thôi, tuy tông giọng khác nhau nhưng giọng nói của hai em nhà này vốn giống hệt nhau mà. Ở trong xe ô tô và khu tham quan thủy cung ban nãy do có quá nhiều tạp âm ồn ào nên cậu đã không tập trung đến điều này. Bỗng nhiên Sang Woo lại muốn nghe giọng nói kia lâu thêm một chút.

“Nếu chỉ có hai chúng ta ở trên đảo hoang thì cậu có thể suy nghĩ về Jae Young mà chiến thắng tất cả được không?”

“Người duy nhất tôi đi du lịch cùng là anh Jae Young.”

“Nếu Jae Young vắng nhà trong suốt một năm trời thì cậu có thể nhẫn nhịn chịu đựng được không?”

“Chúng tôi có thể xin nghỉ phép cùng nhau.”

“Nêu Jae Young bị đuổi việc, toàn bộ tài sản cũng trả lại hết cho xã hội, thì liệu cậu có sống cùng anh ta nữa không?”

“Có ạ.”

“Ngay cả khi anh ta là một tên khổ rách áo ôm không xu dính túi?”

“Chuyện đó không quan trọng. Chỉ cần hạn chế thói quen tiêu xài xa xỉ lại thì thu nhập của tôi có thể nuôi được anh ấy.”

“Ồ, đáng nể thật.”

‘Mà khoan, tại sao mình lại phải trả lời những câu hỏi này nhỉ?’

Khi Sang Woo còn đang vô thức chờ đợi câu hỏi tiếp theo thì đột nhiên lại cảm thấy vô cùng bất an. Mô típ của cuộc hội thoại này quen thuộc đến nỗi khiến cho cậu bất tri bất giác bị cuốn vào lúc nào không hay. Sao cậu lại nói chuyện thân thiết với cái tên rác rưởi này cơ chứ. Nghĩ đến đây, gương mặt của Sang Woo ửng đỏ hết cả lên như thể vừa làm chuyện gì sai trái lắm.

“Nếu lang Jae Young nửa năm không tắm rồi bắt cậu ôm...”

“Anh dừng lại đi!”

Sang Woo quát lên để che giấu nỗi bất an trong lòng.

“Sao anh cứ làm khó tôi như thế?”

“Làm khó gì chứ. Tôi chỉ hỏi cậu vài câu thôi mà.”

Đang chuẩn bị mắng Jae Young tiếp thì ánh mắt của cậu lại lơ đãng nhìn xuống dưới nền nhà. Con mèo - vật thể ngày thường không bao giờ đến gần Sang Woo nửa bước - bỗng dưng hôm nay lại giở chứng lảng vảng trước ghế xôpha. Thế rồi sau một cú nhảy cao, nó đã yên vị nằm cuộn tròn trên đùi Jae Young. Ánh mắt của anh ta trở nên hoảng loạn thấy rõ.

“... Ơ, mới gặp lần đầu tiên mà con mèo này sao vậy nhỉ?”

Nói đoạn, Jae Young định nhắc con mèo lên để thả nó xuống đất, nhưng không ngờ tên nhóc lông vàng ấy lại càng vùi sâu vào lòng anh hơn. Cuối cùng anh ta đành dùng ngón tay cái xoa xoa mi tâm của nó với vẻ bối rối gượng gạo. Ngạc nhiên thay, đó chính là một trong những thói quen của Jang Jae Young.

Đôi mắt của Sang Woo dần dần híp lại. Cậu bắt đầu quan sát cái người này giờ không dám nhìn thẳng vào mắt mình kia.

Bộ vest mùa hè màu xám tro, vàng trần lộ ra bên ngoài, đường ngôi tóc xa lạ, phong thái đứng đắn trưởng thành, tông giọng nghiêm túc đường hoàng. Tất cả những điều đó đều là đặc điểm của Jang Jae Young, nhưng lúc này đây Sang Woo lại bắt đầu nhận ra những điểm khác biệt.

Bên tai trái có ba lỗ xỏ khuyên. Ngón đeo nhẫn tuy trống không nhưng vẫn còn lưu lại dấu vết mờ mờ. Trên mu bàn tay phải có một vết sẹo bồng do nấu ăn từ ba năm trước.

Đó đâu phải là Jang Jae Young! Rõ ràng Jang Jae Young được hóa trang khéo léo mà! Sang Woo nhanh chóng vận dụng đầu óc để ứng biến tình huống.

i) Anh Jae Young muốn thử mức độ chung thủy của mình. = Khả năng anh ấy biết chuyện Jae Young rủ rê mình ngoại tình là rất cao.

ii) Anh Jae Young nhìn không có vẻ như đang giận, đã thế còn mặc quần áo của Jang Jae Young nữa. = Mối quan hệ của hai anh em vô cùng tốt đẹp.

∴. Khả năng cao là Jang Jae Young và Jang Jae Young đã liên thủ với nhau để thử nghiệm tình cảm của mình.

‘Tên khốn chết tiệt này, hết chuyện để đùa à?’

Tuy trong lòng rất tức giận nhưng so với gạn hỏi tại chỗ thì Sang Woo đã nghĩ ra một cách trả thù còn tuyệt vời hơn nhiều. Cậu tháo găng tay ra để lên mặt bàn, sau đó kéo khóa áo khoác dài của mình xuống. Hàng loạt những tiếng động sột soạt vang lên khiến cho Jae Young, à không Jae Young, phải quay sang nhìn. Sau khi đặt áo khoác xuống bên cạnh thì Sang Woo cũng cởi luôn cả áo phông với ý định để lộ ra thân thể trần trụi. Thấy vậy Jae Young liền tóm chặt lấy bàn tay thường xuyên sử dụng Visual Basic(*) của cậu để ngăn lại.

“Sao tự nhiên... lại cởi áo?”

“Thì đằng nào cũng phải cởi thôi mà.”

Jae Young không ngừng hoảng loạn chớp chớp mắt, gương mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc tột cùng. Dường như trong một khoảnh

khắc, anh đã quên mất nhiệm vụ diên xuất của mình.

Sang Woo ngồi xuống ngay cạnh anh, mùi nước hoa xa lạ xộc thẳng lên mũi. Ở khoảng cách gần thế này mới thấy những điểm khác nhau rõ như ban ngày. Người đàn ông hay cười híp mí đến nỗi xung quanh đuôi mắt đã hằn lên nếp nhăn, người đàn ông với làn da rám nắng vì thường xuyên dạo chơi cùng cậu từ đông sang hè. Cậu đúng là tên gốc nên này giờ mới tưởng đây là một kẻ xa lạ nào đó.

“Anh Jae Young này.”

“Hả? Hả?”

Jae Young dùng nốt chỗ khoảng trống nhỏ bé cuối cùng để lùi ra xa, sau đó điều chỉnh tư thế ngồi của mình thành tư thế quỳ gối. Anh dùng bàn chân đẩy mạnh vào đùi Sang Woo một cái, nhưng cậu lại ngoan cố bám chặt vào ghế xôpha để không bị đá ra khỏi vị trí này. Con mèo lông vàng meo meo vài tiếng rồi nhảy phốc xuống sàn nhà.

“Anh có biết khi nào anh Jae Young sẽ về không?”

“Bây giờ về. Ngay lập tức sẽ về. Anh ta... sắp ập vào đây đến nơi rồi.”

“Ôi nguy thật đấy. Lúc vào nhà anh đã khóa cửa cẩn thận chưa? Nếu anh ấy nhìn thấy thì sẽ hiểu lầm hai chúng ta mất.”

“Chúng ta... không nên làm chuyện gây ra hiểu lầm đúng không?”

“Đúng thế. Nếu để anh ấy bắt được thì khả năng cao chúng ta sẽ bị giết chết đấy. Cho nên tôi sẽ đánh cược một ván bằng mạng sống của mình.”

Biểu cảm nghiêm túc của Jae Young ngay lập tức thay đổi trong khoảnh khắc. Đôi mắt vốn đang tràn ngập trong nghi ngờ và hoảng sợ bỗng dừng lại xuất hiện hiện nét cười, khóe môi anh mím chặt tạo thành đường cong nửa miệng. Anh xoay đầu sang hướng khác cười nhẹ một cái, sau đó tiếp tục quay về vị trí cũ nhìn thẳng vào mắt cậu. Một bên mắt của anh khẽ nheo lại, giọng nói cất lên mang theo sự mỉa mai thấy rõ.

“Ô, hóa ra cậu Chu Sang Woo cũng biết đánh bạc nữa cơ đấy?”

“...”

“Giờ tôi mới biết cậu có kỳ năng này à nha.”

Nếu diễn xuất quá đã thì Sang Woo có thể sẽ bị phát hiện mất. Chỉ có điều trò đùa này đang ở trong giai đoạn hào hứng nhất, giờ mà không chơi nữa thì cậu lại thấy tiếc. Và không giống như cậu nghĩ, đôi mắt của Jae Young hiện tại đang lấp lánh niềm vui như thể đây là việc gì đó thú vị nhất trên đời.

Khác hẳn với bộ dạng trước đó, anh ngồi ngả lưng vào ghế xôpha, hai chân vắt chéo hết như một tên ăn chơi trác táng. Chiếc quần dài làm bằng chất liệu lụa bóng thượng hạng ôm lấy bắp đùi anh theo từng đường gấp.

“Cậu Chu Sang Woo.”

Thanh âm trầm thấp ấy khiến cậu phải ngẩng đầu lên. Ngón tay của Jae Young ngoắc ngoắc, Sang Woo phục tùng răm rắp như thể đang bị chi phối bởi một thứ ma thuật gì đó. Cậu ngượng ngùng lê đầu gối áp sát đến vị trí của Jae Young, anh ngạo mạn duỗi ngón tay ra chọc vào má cậu với vẻ thiếu thiện ý.

“Cậu có muốn cược một ván với tôi không?”

“... Có ạ.”

“Nếu tôi đồng ý cược thì cậu sẽ làm gì cho tôi?”

“...”

“Làm thỏa mãn tôi đi, rồi tôi sẽ suy nghĩ thử xem.”

“Tôi không giỏi làm chuyện đó đâu.”

Sang Woo nhăn nhó trả lời. Rõ ràng cậu mới là người bắt đầu trò đùa này, sao thoáng một cái bản thân đã bị cuốn vào hành động của Jae Young mất rồi. Quả nhiên vẫn không thể chiến thắng được cái tên lão làng này mà.

“Lại gần đây.”

Jae Young chậm chậm liếm môi dưới, ngón tay anh ngoắc ngoắc về phía cậu. Sang Woo nuốt nước bọt rồi tiến lại gần anh hơn nữa.

Hai ngón tay thon dài của anh cạy mở đôi môi cậu, luôn lách vào bên trong rồi nhẹ nhàng ấn xuống đầu lưỡi. Tuy đây chẳng phải hành động gì đặc biệt nhưng nó lại khiến ruột gan cậu bắt đầu nôn nao. Anh nhìn vào mắt Sang Woo như thể đã hiểu hết toàn bộ tình huống hiện tại, ngón tay bên trong khoang miệng không ngừng lặp lại chuỗi hành động chầm chậm cho vào - rút ra.

“Chính là chỗ này, tôi có thể cho ‘nó’ vào không?”

Do từng có quá khứ là sinh viên hoạt động trong Câu lạc bộ Kịch mà thỉnh thoảng Jae Young cũng thích chơi trò đóng vai với cậu. Cảnh sát và Kẻ trộm, Y tá và Bệnh nhân, Nhân viên laptop mạng Internet và Chủ nhà, Công nhân vệ sinh và Người vô gia cư, Khách Ma thuật và slime...

Dường như hôm nay anh ấy đang muốn chơi trò Jang Jae Young và Chu Sang Woo với cậu rồi. Với kịch chính thức khai màn, Sang Woo nhất định phải làm như Jang Jae Young chính là bạn trai của mình.

Cậu lặng lẽ tiến lại ngồi lên đùi Jae Young, hai cánh môi vẫn ngậm lấy ngón tay không phải của mình, bàn tay vươn ra nắm chặt cổ tay người bên dưới, đầu lưỡi trượt một đường trơn trượt lên ngón trỏ trong miệng mình.

“Cậu đang làm gì vậy?”

Jae Young lên tiếng hỏi với vẻ giả vờ thản nhiên, nhưng sâu bên trong đôi con ngươi đang nhìn cậu chăm chú kia lại tràn ngập ham muốn sắc dục - thứ mà dù có dùng đến kỹ năng diễn xuất tài tình nhất cũng không thể nào che giấu được. Sang Woo đặt bàn tay còn rảnh rỗi của mình lên ngực Jae Young. Nó lướt một đường từ vùng bụng rắn chắc, phần eo bên dưới, rồi chầm chậm di chuyển đến giữa hai chân. Đầu ngón tay cậu chạm vào một thứ gì đó cứng ngắc như hòn đá.

“Anh bảo tôi làm thỏa mãn nó đúng không?”

“...”

“Vậy chúng ta hãy cùng xác định đường kính của ‘thứ đó’ trước nhé.”

Có vẻ như Jae Young không hài lòng lắm với lời thoại của cậu thì phải. Hai bên lông mày của anh đang nhíu lại rồi kia kìa. Sang Woo chăm chăm lần sờ bên ngoài thứ đó của anh qua lớp vải quần dài, đầu lưỡi cuốn lấy ngón tay bên trong khoang miệng. Bình thường với mức độ này là Jae Young đã trợn mắt lên lao vào cậu như hổ đói rồi đấy, nhưng kỳ lạ là hôm nay anh lại không hề có thêm bất cứ động thái nào.

“Anh đang làm gì thế? Trước khi anh Jae Young về thì chúng ta phải nhanh lên.”

“... Đúng vậy ha.”

Jae Young vòng tay qua eo cậu, thô bạo kéo cả người cậu vào lòng. Sang Woo ở trong vòng tay chặt chẽ của anh hít thở thật sâu. Thề nhưng bàn tay đang mơn man trên gáy đột ngột lại nắm lấy tóc cậu giật mạnh. Giọng nói gằn lên của anh vang lên bên tai Sang Woo.

“Lén lút, quan hệ, sau lưng, Jae Young, có vẻ, khiến cậu, hưng phấn, nhỉ?”

“Vâng ạ, đây là lần đầu tiên tôi ngoại tình đấy.”

“...”

“Thật ra đây cũng là lần đầu tiên tôi quan hệ với một người đàn ông khác. Tính ra anh Jae Young chính là người đàn ông thứ hai của tôi đó.”

Sang Woo yên lặng chờ đợi câu trả lời, vậy mà người bên dưới còn chẳng buồn nhúc nhích dù chỉ một chút. Tuy nhiên ánh mắt của anh lại giống như đang mong chờ hành động tiếp theo của cậu. Nghĩ đến đây, Sang Woo bắt đầu cởi chiếc cúc áo trên cùng của anh. Bởi vì muốn nhanh chóng cởi bỏ lớp áo sơ mi đang ôm lấy cơ thể tuyệt đẹp của Jae Young mà bàn tay cậu có chút vội vã. Nhưng người bên dưới cậu lúc này lại không hề có chút động thái hợp tác nào.

“Xem ra, trong suốt, thời gian qua, cậu đã, rất muốn, ngoại tình, nhỉ?”

Thanh âm lạnh lẽo ấy làm cho Sang Woo nổi một lớp da gà. Cậu ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, biểu cảm của người đối diện

đang ở trong nguy hiểm tột độ.

Một tiếng cười khẩy vang lên. Bình thường mỗi khi chơi trò đóng vai này là bao nhiêu từ ngữ thấp kém Sang Woo cũng thản nhiên lôi ra dùng cho bằng hết, cách cư xử sẽ hết như một tên xấu xa vô đạo đức thật sự. Cho nên lúc này đây gương mặt của cậu mới cố hết sức để nặn ra một nụ cười, những ngón tay tiếp tục cởi cúc áo cho người yêu.

“Không phải như thế. Nhưng thử một lần rồi biết đâu sẽ thấy thích.”

“Ồ... nếu thấy thích rồi... thì sau này sẽ tiếp tục làm đúng không?”

“Có lần một rồi thì sao không thể có lần hai? Lần sau tôi sẽ lên đến tìm anh khi anh Jae Young đi công tác.”

Jae Young nở một nụ cười lạnh lẽo sau câu nói cố tình khiêu khích của cậu. Dáng vẻ đúng như dự đoán đến từ người đàn ông bản thân luôn không thể nắm bắt này khiến Sang Woo chìm trong khoái cảm tê dại. Mặc cho ánh mắt lạnh đến âm độ của Jae Young, cậu thì thào vào tai anh với khoảng cách tựa như đang cúi xuống tặng anh một nụ hôn.

“Anh Jae Young, tôi đã hưng phấn lắm rồi. Anh mau chạm vào chỗ này của tôi đi.”

Sang Woo kéo tay anh xuống dưới hạ thân của mình, nhưng Jae Young đã giằng ra ngay lập tức.

“Một vừa hai phải thôi.”

Thanh âm của anh rít qua hai kẽ răng nghiến chặt. Đó chính là dấu hiệu phải dừng trò chơi lại ngay, nhưng Sang Woo lại chẳng muốn dừng chút nào. Trong suốt bảy năm bên nhau, Jae Young luôn là người bày trò trêu đùa cậu, tình huống đảo ngược như thế này rất hiếm khi xảy ra. Một cơ hội khó kiếm như thế ai lại muốn bỏ lỡ cơ chứ.

“Sao anh lại nổi giận, anh Jae Young?”

“Dừng lại đi.”

“Tôi hiểu rồi, để tôi kích thích cho anh là được chứ gì.”

Bàn tay cậu lần sờ xuống hông để an ủi người bạn trai đang giận dữ của mình. Nhưng Jae Young lại thẳng tay gạt phắt một cái, sau đó anh còn dùng chân đẩy ngực cậu lùi ra xa. Sang Woo đột ngột bị rơi xuống ghế sofa do người bên dưới bất ngờ đứng dậy. Lồng ngực Jae Young lúc này đang không ngừng trập trùng lên xuống một cách mãnh liệt. Mãi sau anh mới cầm cốc nước trên bàn lên tu ừng ực.

‘Anh ấy giận rồi sao?’

Sang Woo bất giác cảm thấy lo lắng, nhưng rất nhanh sau đó cậu đã kết luận chuyện này là không thể. Đây chỉ giống như một cuộc thí nghiệm mô phỏng thôi mà. Một trò chơi không hơn không kém. Dù có mạnh mẽ đến thế nào thì người yêu của cậu vẫn là Jang Jae Young, cậu chưa từng ngoại tình, và sau này chắc chắn cũng sẽ không. Đó là sự thật không ai có thể chối cãi. Hơn nữa, vào cái lần hai người chơi trò Nhân viên bán hàng và Khách hàng, Jae Young đã thao thao bất tuyệt cả đồng lý thuyết vở vắn phản khoa học mà cậu vẫn kiên nhẫn nhớ cho bằng hết còn gì. Lúc đó Sang Woo cũng bảo đừng đùa nữa mà anh có chịu dừng lại đâu, sao giờ đến lượt cậu thì lại không được chứ?

Thực ra sức sáng tạo của Sang Woo cũng có hạn thôi, cho nên từ giờ cậu quyết định sẽ copy mấy câu mà Jae Young nói hôm nay.

“Tôi muốn nhanh chóng được làm ‘chuyện đó’ với anh Jae Young.”

“Anh bảo em cầm mồm lại cơ mà.”

“Phung cách quan hệ của hai người hẳn là sẽ tương tự nhau, tôi thật sự rất tò mò...”

Cậu còn chưa nói hết câu mà Jae Young đã quảng chiếc cốc trên tay xuống mặt bàn. Âm thanh chói tai vang vọng khắp nơi, từng mảnh thủy tinh lách cách rơi xuống nền nhà.

Sang Woo giật thót tim nhìn xem lòng bàn tay anh có sao không. Cũng may không bị thương ở đâu. Với biểu cảm chẳng có vẻ gì là ăn năn hối lỗi, ánh mắt của anh như đang muốn siết chặt lấy cổ cậu.

‘Oa... xem cái tính khí của anh ấy kìa.’

Hai người họ đã sống hòa thuận với nhau lâu đến nỗi Sang Woo quên mất rằng mỗi khi bạn trai mình nổi giận là sẽ lập tức biến thành một tên bướng bỉnh.

“Anh đã bảo em ngậm miệng lại bao nhiêu lần rồi hả!”

“Em chỉ nói đùa thôi mà.”

“Em...”

Jae Young hết há miệng ra rồi lại ngậm miệng vào mà không thể nói thêm lời nào nữa. Cường độ tức giận của anh hiện tại chắc rơi vào khoảng 7.5 nhỉ? Năm năm trước, có một lần anh hiểu lầm rằng Sang Woo sẽ bỏ nhà ra đi nên đã làm ầm ĩ một trận, sau đấy còn nổi giận với cậu lâu ơ là lâu. Hiện tại anh cũng đang nghiêng răng nghiêng lợi nói chuyện với cậu hết như lúc đó.

“Em hết chuyện để đùa à?”

Còn chưa đợi cậu kịp trả lời thì Jae Young đã quay ngoắt sang hướng khác. Anh đi lên tầng hai với tiếng bước chân giậm uỳnh uỳnh trên bậc thang.

‘Nghiêm trọng rồi đây...’

Thế là Sang Woo đã bị bỏ lại một mình. Cậu đứng yên tại chỗ với biểu cảm buồn thiu. Tuy việc bỏ qua lời cảnh báo tận ba lần liền là lỗi của cậu, nhưng cậu không thể hiểu tại sao anh lại nổi giận đùng đùng chỉ vì vài ba câu nói giả vờ ngoại tình như thế. Với cả anh ấy chính là kẻ đã mặc quần áo của người khác về nhà với mục đích đùa cợt cậu một vỏ ra trò cơ mà. Sang Woo tự cảm thấy có lúc bản thân mình rất hiểu anh, nhưng có những lúc lại chẳng hiểu gì hết.

“Giận thì giận đi, sao còn đập vỡ cả cốc chứ.”

Phần dọn dẹp đương nhiên lại thuộc về cậu rồi.

Sang Woo dựng một rào chắn phía trước chiếc bàn để con mèo nhà mình không thể lảng vảng đến gần. Sau khi mặc áo lại tử tế, cậu đeo găng tay cao su vào rồi bắt đầu dọn dẹp những mảnh thủy tinh đang rơi vãi khắp nơi.

Năm nào Jae Young cũng làm vỡ một cái cốc thể này, một bộ bốn chiếc giờ chỉ còn có một. Lần đầu tiên là do hai người ‘làm chuyện đó’ trên bàn, khuỷu tay anh chẳng may chạm phải chiếc cốc. Lần thứ hai là vì anh rửa bát làm rơi. Còn lần thứ ba chính là hôm nay, vì người yêu giả vờ ngoại tình mà nổi khùng lên đập vỡ. Trong ba lần thì lý do lần này chính là hoang đường nhất.

Sang Woo lau bàn sạch sẽ, thậm chí còn dùng đến cả máy hút bụi. Công việc hoàn thành sau tám phút. Con mèo lông vàng cứ lờn vờn xung quanh chiếc bàn như thể đang tìm kiếm dấu vết của Jae Young. Cậu dùng mũi ngón chân chọt chọt vào đuôi nó.

“Này, mày có biết tại sao chủ nhân của mình lại hành động như vậy không?”

Meo.

“Hình như anh ấy giận lắm thì phải. Đúng là cái đồ vô lương tâm.”

Sang Woo dõi mắt về nơi Jae Young đã biến mất ban nãy rồi đi về hướng đó. Cậu chăm chăm bước lên từng bậc thang trải thảm dẫn đến tầng hai. Đi qua phòng game chính là phòng ngủ đang đóng kín cửa hai người.

Cốc cốc. Sang Woo nhẹ nhàng gõ gõ rồi lặng lẽ chờ đợi. Thế nhưng bên trong không hề vang lên âm thanh nào hết. Sau khi suy nghĩ một hồi, cậu cẩn thận mở hé cánh cửa ra một chút.

Bên trong căn phòng tối om do không có ngọn đèn nào được bật lên. Mặc dù vẫn có chút ánh sáng le lói hắt qua khe rèm cửa nhưng vẫn chẳng thấm thắp vào đâu. Jae Young xoay người nằm nghiêng trên giường. Bộ vest hẳn là đã bị anh bọc vội cởi ra như động vật lột xác. Hiện giờ nó đang nằm chỏng chơ trên nền nhà, còn anh thì chỉ mặc mỗi bộ đồ lót. Sau gáy và cổ của Jae Young còn có ánh nước, chắc là ban nãy anh đã cố gắng gột rửa đi mùi nước hoa trên người mình.

“Anh ngủ rồi à?”

Sang Woo rón rén lại gần chiếc giường. Hình như anh đã ngủ thật rồi thì phải. Cũng đúng thôi, sau khi đi công tác suốt sáu ngày trời thì đến một giấc ngủ tử tế cũng không có. Đã thế còn

phải lang thang bên ngoài suốt cả buổi nữa, ai mà không mệt cho được.

‘Em để anh ngủ hai tiếng thôi đây. Khi tỉnh dậy anh sẽ hết giận em đúng không? Sau đó chúng ta sẽ làm tình, ăn cơm rồi đóng gói hành lý nhé.’

Sang Woo ngồi co chân ngắm nghía gương mặt đẹp trai của người yêu hói lâu, sau đó nhẹ nhàng vén đám tóc mái rồi tung của anh sang một bên. Chụt. Một nụ hôn phớt đáp xuống trán Jae Young. Cậu trèo lên giường, kéo tầm chân ở dưới chân lên đắp kín người cho anh. Vào đúng cái khoảnh khắc cậu đang rón rén nhắc đầu anh lên để đặt gối xuống dưới thì đôi mắt của Jae Young lại mở to. Anh đột ngột ấn mạnh vai Sang Woo rồi leo lên trên người cậu.

“Anh... anh làm gì thế?”

Rất nhanh sau đó, cả cơ thể cậu đã bị xoay lại, mắt hướng lên nhìn trần nhà, lưng tựa vào thành giường. Còn Jae Young thì chễm chệ ngồi trên eo cậu, ghim chặt lấy hai cánh tay không cho cậu nhúc nhích. Sau đó anh chỉ im lặng nhìn cậu chăm chú. Sang Woo bất giác lên tiếng mà chẳng kịp suy tính trước sau.

“Em tưởng anh ngủ rồi cơ.”

“...”

“Em chỉ định đắp chăn cho anh rồi sẽ đi ngay thôi.”

“Em không còn chuyện gì muốn nói với anh à?”

Hình như là dạng câu hỏi đã có đáp án từ trước. Nhưng hiện tại Jae Young đang muốn nghe một câu trả lời như thế nào đây?

i) Anh sử dụng em trai mình để thủ lòng chung thủy của em, trong khi em mới chỉ nói đùa anh có năm phút mà anh đã nổi giận dờn dờn. Như thế là bất hợp lý.

ii) Có phải em ngoại tình thật đầu, anh giận cái gì chứ? Bộ anh là đồ ngốc sao?

iii) Anh quên ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu kỳ nghỉ rồi à? Đi đóng gói hành lý thôi, cái tên lười biếng này.

Vạch trần thực tế chưa bao giờ là một biện pháp giải quyết vấn đề tối ưu. Bởi vì con người là loài động vật cảm tính, chưa kể có một số cá thể còn cảm tính trầm trọng hơn so với đồng loại. Sang Woo ngậm chặt miệng không nói năng gì. Đói mặt với dáng vẻ mở to mắt của cậu, Jae Young lặng lẽ quan sát một cách cẩn thận.

“Em vừa nghĩ gì thế?”

“...”

“Chắc hẳn là một điều khiến anh bức mình rồi.”

Gạt bỏ tính chính đáng sang một bên thì bạn trai cậu hình như đã rất giận thì phải. Hai năm trước, Sang Woo từng vì hiểu lầm chuyện gì đó mà đem bán ván trượt phiên bản giới hạn của Jae Young trên eBay khiến anh nổi giận với cường độ 4.0. Ngay sau đó cậu đã chuộc lỗi bằng cách mua lại nó từ khách hàng của mình với giá gấp bảy lần. Nhưng mà lần tức giận này của anh lại không tồn tại thực thể nào cả. Nói cách khác, khi nguyên nhân của vấn đề là sự ảo tưởng thì cậu chẳng có cách giải quyết nào hết.

“Em vẫn đang suy nghĩ chuyện khác đấy hả?”

Bàn tay mạnh mẽ của anh nắm lấy cằm Sang Woo. Phần thịt hai bên má cậu lúc này hẳn đã bị nhồi lên trông rất buồn cười. Bình thường Jae Young sẽ đùa nghịch cậu như đang trêu một chú cá nóc con, nhưng hôm nay anh lại mím chặt môi với biểu cảm lạnh lẽo. Khóe miệng Sang Woo dần xuất hiện nét cười. Chuyến công tác gần đây của Jae Young thật sự quá lâu. Vui vẻ cũng được, giận dữ cũng được, cậu đã chờ đợi giây phút hai người được nằm bên cạnh nhau này biết bao nhiêu.

“Em còn dám cười?”

Ngay cả nhăn nhó mà vẫn xinh đẹp đến thế. Nụ cười trên môi Sang Woo ngày càng trở nên đậm nét hơn, cánh tay cậu vươn ra, hướng về phía anh.

Thế nhưng khi đầu ngón tay chạm đến vàng trán thì biểu cảm của Jae Young lại khó chịu hơn trước. Sang Woo ấn ngón

cái lên hàng lông mày, trượt một đường xuống sông mũi, sau đó thì ôm trọn lấy gò má của anh rồi nhỏ giọng thì thầm:

“Em nhớ anh nhiều lắm.”

“Đừng có đánh trống lảng. Em nghĩ làm vậy là anh sẽ bỏ qua...”

Bỏ ngoài tai mấy lời cản nhần đó, Sang Woo đột ngột ngửa cổ hôn lên môi anh. Tuy Jae Young để yên cho cậu hôn nhưng khí sắc vẫn bức bối như cũ. Cậu quyết định hôn anh thêm lần nữa. Chỉ có điều lần này Jae Young lại xoay mặt tránh đi, đôi môi bị chệch hướng đáp thẳng xuống gò má. Sang Woo cũng chẳng quá bận tâm, cậu thả nhiên hôn chụt vào má bạn trai đến hai lần liền.

“Khoan đã, em...”

Chụt. Chụt. Chụt. Cơn mưa nụ hôn ào ào ập đến khiến Jae Young chẳng biết phải làm sao. Anh phải nhóm người dậy để tránh ra xa, nhưng Sang Woo đã kịp vòng tay qua cổ anh níu xuống.

“Này, dừng lại...”

Cậu ôm chắc lấy cổ người bên trên rồi liên tục hôn hít. Cuối cùng Jae Young đành phải bỏ cuộc, anh nhắm mắt lại mặc kệ cậu muốn làm gì thì làm. Dù hình như đã nguôi giận nhưng vẻ bất mãn trên gương mặt anh vẫn không hề suy giảm.

“Thế gian này dễ sống thật đấy.”

“...”

“Bộ chỉ cần biết làm nũng là xong à?”

Đôi mắt nhắm hờ của Jae Young hơi hé ra. Biểu cảm có chút hờn dỗi này chính là dấu hiệu của sự nguôi giận. Bầu không khí im lặng dịu dàng bao trùm lấy hai người. Dáng vẻ chớp chớp mắt của Jae Young chậm rãi hết như cảnh slow motion trong mấy MV ca nhạc.

“Em sẽ hôn anh đây, nhắm mắt lại đi.”

Sang Woo vừa mân mê đôi môi của anh vừa thì thầm nói chuyện. Jae Young phì cười trước câu nói đó. Mí mắt anh khép

lại để lộ ra hàng lông mi đen dài. Chỉ có một cách duy nhất để biến anh bạn trai đang ghen tuông trở nên ngoan ngoãn. Sang Woo cẩn thận chạm lên môi Jae Young tựa như đây là nụ hôn đầu tiên của hai người.

“Lại nữa rồi, em lại định dùng cơ thể để giải quyết...”

Cậu nuốt lấy môi anh để ngăn chặn những lời vô nghĩa đó. Cuối cùng khuôn miệng Jae Young cũng chịu thay đổi. Dù nhắm mắt nhưng Sang Woo vẫn nhận ra là anh đang cười.

Jae Young chuyên chú ngậm lấy môi cậu như thể đang dồn mọi sự ghen tuông của mình vào nụ hôn này. Bàn tay anh ôm trọn lấy gò má Sang Woo, đầu gối chầm chậm di chuyển lên vào giữa hai chân, cánh tay vòng qua eo nhỏ siết chặt cậu như muốn nghẹt thở. Rõ ràng anh đang nhìn cậu đầy giận dữ và bất bình, nhưng hành động thực tế lại quá ngọt ngào và tình cảm.

Phải một lúc lâu sau hai đôi môi mới chịu tách rời. Jae Young tựa cằm lên xương quai xanh của Sang Woo rồi cup mắt nhìn cậu. So với ban nãy thì ánh mắt của anh đã dịu ngoan hơn nhiều, nhưng không hiểu sao cậu vẫn có cảm giác như đang có một sợi dây thừng siết chặt quanh người. Trong bóng tối mờ ảo, Sang Woo bị ánh sáng hăm bởi đôi con người đang tỏa ra ánh sáng ấm áp.

Năm tháng quá đi, Jae Young đã không còn mang theo đường nét ngây thơ tươi trẻ. Gương mặt mỹ nam với các sắc thái biểu cảm hết như xưa của anh đã bị nhuộm màu bởi khoảng thời gian đồng hành cùng Sang Woo. Hai người cùng nhau thay đổi theo từng ngày, và cậu thì vẫn luôn yêu thích dáng vẻ của anh như cũ. Sau bảy năm mắc phải căn bệnh tình yêu đầy ngọt ngào này, giờ đây Sang Woo đã vĩnh viễn từ bỏ việc tìm kiếm thuốc giải cho chính mình, cậu chấp nhận tồn tại trong một thế giới đầy rẫy những điều đi chệch khỏi quỹ đạo.

“Chu Sang Woo.”

“... Ừm.”

“Lần sau em đừng đùa như thế nữa.”

Vậy là cậu đang phải nghe Jae Young giáo huấn về lĩnh vực “đùa giỡn” sao? Tuy Sang Woo có rất nhiều điều muốn nói, nhưng mỗi khi anh cư xử trẻ con như thế này thì tốt nhất là không nên tiến hành thảo luận gì hết, cứ chiếu theo mọi hành động của anh là được. Nghĩ vậy, Sang Woo liền nhẹ nhàng gật đầu. Một bàn tay to lớn chậm chậm vươn tới chạm lên khóe mắt cậu.

“Anh biết em sẽ không bao giờ làm vậy. Nhưng nếu em nhìn người khác bằng ánh mắt đó... chỉ cần tưởng tượng đến thôi là anh đã cảm thấy rất tệ rồi.”

“Tưởng tượng?”

“Không được, anh ghét lắm. Em đừng có mà tưởng tượng.”

“Em hiểu rồi. Em sẽ không làm thế.”

Sang Woo ngoan ngoãn trả lời. Lòng bàn tay đang che đi đôi mắt của cậu di chuyển lên trên để xoa xoa đỉnh đầu.

‘Đúng là một người kỳ lạ.’

Jae Young có một thói xấu là luôn bỏ qua mọi dữ liệu thực tế để tin tưởng mù quáng vào trực giác. Nhưng từ góc nhìn của Sang Woo mà nói thì trực giác của anh chưa bao giờ đúng cả. Từ đồng nghiệp cùng công ty cho đến nhân viên tiệm hamburger, Jae Young luôn nhìn những người đó bằng ánh mắt tràn ngập sự nghi ngờ vì cho rằng họ đang muốn quyến rũ cậu. Tuy nhiên trong vô số các trường hợp ấy thì chỉ có 0,8% là thật sự hứng thú với Sang Woo mà thôi. (Ví dụ như Mike Connerman - một trong những nạn nhân của Jae Young. Cậu ta không những hay châm chọc Sang Woo mà mối quan hệ của bọn họ còn chẳng mấy tốt đẹp nữa cơ.)

Điều quan trọng là ngoại trừ bạn trai ra, tất cả những người khác nào có quan tâm gì đến cậu đâu. Ai có thể tưởng tượng ra chuyện một thiết bị hoạt động nhất quán trong suốt 81 tháng lại đột nhiên xuất ra một kết quả khác thường chứ. Sự ghen tuông của Jae Young không phải là sản phẩm đến từ tư duy lý trí, mà là trí tưởng tượng cùng linh cảm ập đến trong thời gian rảnh rỗi

của anh. Kiểu như cảm thụ điện ảnh hay mấy trò game thực tế ảo vậy.

Sang Woo không nói suy nghĩ của mình cho anh biết. Bởi vì Jae Young là kiểu người tin vào trực giác chứ không tin vào dữ liệu. Cậu biết chính xác điều mình nên nói trong những trường hợp như thế này.

“Em yêu anh.”

Đôi mắt Jae Young liên tục chớp chớp. Sau đó anh tránh đi tầm mắt của cậu để nhìn chăm chăm vào cái gói một cách vô nghĩa.

“Em nói là em yêu anh đấy.”

Jae Young giả vờ như không nghe thấy. Anh nhắm mắt lại rồi nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cậu.

Hoàn thành debug lỗi nhỏ.

Hệ thống bình thường hóa.

Trong chuyện yêu đương thì bảo trì và làm mới đều quan trọng như nhau. Là một nhân tố kỳ cựu với thâm niên bảy năm trong nghề, lần này Sang Woo cũng đã thành công hóa giải được mâu thuẫn. Tất nhiên là Jae Young vẫn sẽ để bụng chuyện này, mai sau kiểu gì anh cũng nhắc lại đi nhắc lại hoài. Nhưng ít nhất thì hiện tại cậu cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi yên lặng hồi lâu, Jae Young dụi mũi vào gáy cậu rồi không ngừng hít hà. Đuôi lông mày của anh duỗi xuống đầy thỏa mãn.

“Mùi của Chu Sang Woo... Đã lâu lắm rồi mới được ngửi.”

Hết giận rồi thì sẽ chuyển sang nhõng nhẽo. Không phải chính anh mới là người đang hưởng thụ một thế gian dễ sống hay sao? Jae Young hôn chụt chụt lên vùng cổ của Sang Woo, sau đó ấn vai cậu trượt xuống giường.

Mặc dù Sang Woo đã kỳ vọng một vài điều sau hành động mạnh mẽ của Jae Young, nhưng cuối cùng anh lại ôm lấy cậu như thể giữa hai người họ chỉ là tình anh em trong sáng. Áo phông trên người cũng bị kéo xuống một chút. Sang Woo biết rõ hành động này có nghĩa là gì. Ở một vị trí khéo léo mà nếu mặc

áo thi sẽ không thể nhìn thấy, có một chữ J cách điệu phức tạp được khắc vĩnh viễn trên vùng gáy của Sang Woo.

Cả hai người họ đều muốn sở hữu đôi phương, nhưng cách thức thể hiện lại hoàn toàn khác biệt. Sang Woo mong muốn có được sự công nhận của pháp luật, còn Jae Young lại muốn vĩnh viễn để lại ký tự viết tắt tên mình trên cơ thể cậu rồi thỉnh thoảng lại gặm cắn vị trí đó. Tuy người này không thể hiểu nổi cách làm của người kia, nhưng họ vẫn tôn trọng lẫn nhau.

“Viết tên lên đó vật yêu thích để xác nhận quyền sở hữu có vẻ như là phương thức của mấy đứa trẻ con đây ạ.”

“Em im đi. Anh thích thế.”

“Ở độ tuổi của chúng ta có những biện pháp phù hợp hơn mà.”

“Ví dụ như?”

Giọng nói vang lên sau gáy cậu tràn ngập sự bông đùa. Jae Young là một người cực kỳ tinh ý, anh yêu thích việc “trêu chọc Chu Sang Woo” còn hơn cả nghề nghiệp chính thức của mình. Tuy nhiên Sang Woo vẫn có thể cẩn thận tránh được cái bẫy do anh giăng ra.

“Ký đơn đăng ký kết hôn.”

“Đến mùa đông anh sẽ ký. Hiện tại chúng ta không thể làm chuyện gì khác à?”

Đầu ngón tay đang tại vị trên cổ đột nhiên di chuyển xuống lưng, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve eo thon của cậu. Sang Woo hơi vặn vẹo cơ thể, cậu trả lời anh:

“Thảo luận kiểu người lớn.”

“Vậy sao? Anh hiểu rồi.”

“Hả?”

“Vốn dĩ sau một phút nữa anh định quan hệ với em. Nhưng giờ thì thôi, chúng ta cùng thảo luận kiểu người lớn nào.”

“Không được!”

Sang Woo bất giác lớn giọng rồi xoay người trên giường. Jae Young dùng nắm tay che đi khuôn miệng đang cười của mình.

Mặc dù hình ảnh đó rất dễ thương nhưng đồng thời cậu cũng cảm thấy vô cùng bức mình. Người này chỉ đang chìm đắm vào việc trêu chọc cậu mà thôi, hoàn toàn không có ý định sẽ làm chuyện người lớn với cậu.

Hồi đầu mới yêu, chỉ cần nhìn vào mắt nhau thôi là Jae Young đã lao đến cởi hết quần áo trên người cậu, khi không hài lòng thì có thể thẳng tay xé luôn. Cái người đó rút cuộc đã biến đi đâu mất rồi? Sang Woo hiểu rằng hiện tại anh đang ở trong trạng thái mệt mỏi, việc không được ngủ trong khoảng thời gian dài khiến anh mất đi ham muốn tình dục. Nhưng mà cậu đã chờ đợi giây phút này cả tuần nay, làm sao mà không cảm thấy buồn cho được. Jae Young yên lặng nhìn Sang Woo hồi lâu rồi giơ ngón tay lên chọt vào chóp mũi cậu.

“Em đã nói nhiều chuyện kỳ lạ với Jang Jae Young lắm hả?”

“Làm gì có?”

“Hai người còn nói về vấn đề lạnh nhạt chán gỏi đúng không? Anh thật sự cặn lời luôn đấy.”

“Em đâu có nói gì đâu. Với cả đó là sự thật còn gì.”

“Cách có hai ngày thì người ta không gọi là lạnh nhạt chán gỏi đâu.”

“Là bảy ngày. Một trăm năm mươi sáu tiếng.”

“Bộ chúng ta đã không ‘làm’ qua điện thoại chắc? Quả nhiên em đúng là tên nhóc gọi tình...”

Bàn tay đang đặt trên bụng Sang Woo bắt đầu ngo ngoe. Năm ngón tay tựa như những con rắn luồn lách vào trong quần bò của cậu. Jae Young vòng tay qua xương chậu rồi lần mò xuống mông người bên dưới.

“Em còn gọi anh là năm móc nữa đúng không?”

“Thì em cũng bổ sung là so với ấn tượng ban đầu thì anh có ích đến không ngờ còn gì.”

“Cũng phải. Nghe đỡ hơn lỗi lập trình gì gì đó.”

Những ngón tay anh chầm chậm vuốt ve da thịt mềm mại bên trong má đùi, thậm chí còn sượt qua trái bóng nhỏ của Sang

Woo. Từng chút, từng chút một, Jae Young không ngừng áp sát trung tâm bằng tốc độ bứt rứt khó chịu. Sang Woo hít thà trong lo lắng. Người bên trên đang vừa dõi mắt chăm chú vừa vỗ nhẹ lên thứ đó của cậu.

“Còn gì nữa nhỉ? À, nếu Jang Jae Young chịu mặc như vậy thì tôi sẽ tấn công anh ấy ngay tại đây?”

“...”

Chuyện riêng giữa hai người mà sao cái tên Jang Jae Young đó lại đi khắp nơi nói lung tung vậy? Sang Woo cảm thấy hai bên má của mình đang nóng lên rõ rệt.

“Nếu anh mặc lại bộ quần áo đó thì em sẽ tấn công anh hả?”

Thật khó để phân biệt được Jae Young đang nói thật hay nói đùa. Tuy trong một khoảnh khắc Sang Woo đã bị lời đề nghị này mê hoặc, nhưng cậu đâu có ngốc đến mức không nhận ra được đây là một cái bẫy. Nghĩ đoạn, Sang Woo quả cảm giả mù trước miếng phô mai ngon lành đang nằm trên bẫy chuột.

“Lúc đó em chỉ đùa thôi. Thật ra em thích nhất dáng vẻ khỏa thân như hiện tại của anh.”

“Thật không?”

Gật. Gật.

“Vậy anh vứt bộ quần áo kia đi nhé? Nhìn có vẻ đắt tiền đấy.”

“... Ừ ừm.”

Jae Young tùm tùm cười. Anh di chuyển ngón cái trên cái thứ cứng ngắc của cậu rồi thấp giọng thì thầm:

“Hay là giờ anh mặc nhé?”

“...”

“Bé cưng của anh thích phong - cách - đứng - đắn mà. Với mức độ đó thì anh có thể đáp ứng được.”

Sang Woo ngậm chặt miệng lại để giấu đi từng đợt hơi thở mãnh liệt phản ánh khao khát chờ mong trong lòng. Lỗ mũi cậu hình như còn đang phồng lên thì phải. Jae Young nhìn cậu với gương mặt không cảm xúc rồi nói:

“Nhưng anh có hai điều kiện.”

“Dạ? Dạ? Điều kiện gì ạ?”

“Những từ khóa bị cấm: Ngoại tình, gian dâm, thông gian, quan hệ bất chính.”

“Cùng với tất cả những từ ngữ ám chỉ đến em trai sinh đôi của anh. Nếu trong lúc làm ‘chuyện đó’ mà anh nghe được bất cứ từ nào như thế, thì anh sẽ bỏ nhà ra đi rồi ngủ ngoài mặt đường trong suốt kỳ nghỉ này cho em xem.”

“Em không nói đâu, tuyệt đối không nói.”

Sang Woo nhanh nhẩu lắc đầu lia lịa. Jae Young đảo tròn con người như thể đang cảm thấy không vui về chuyện gì đó. Cậu thận trọng lên tiếng hỏi anh:

“Thế còn điều kiện thứ hai?”

“Lát nữa anh sẽ nói cho em biết.”

Khi cậu còn đang mải mê suy nghĩ xem điều kiện thứ hai của anh là gì thì tầm nhìn trước mặt đột ngột bị che khuất. Jae Young kéo chăn lên che kín mắt cậu rồi nhảy xuống khỏi giường. Một tiếng động vang lên, chiếc giường cũng có chút rung lắc.

“Để yên như thế trong mười giây. Em đừng có mà nghĩ đến mấy chuyện mờ ám đấy.”

“... Vâng ạ.”

Trong lòng Sang Woo đã gấp muốn chết rồi mà vẫn phải cam chịu nhắm mắt lại. Mặc dù cảm thấy khoảng thời gian đó là quá dài, nhưng cậu vẫn thật thà nằm đếm từng giây. Trước khi đến thời hạn đã hẹn đúng một giây, Sang Woo nghe thấy giọng nói của Jae Young vọng lại bên tai:

“Thêm mười lăm giây nữa.”

“...Sao cơ ạ?”

“Cấm em nhìn trộm đấy.”

Chỉ có mỗi cái việc mặc quần áo thôi mà sao lâu thế? Sang Woo bực bội đếm lại từ đầu. Mười lăm giây đau khổ chậm chậm qua đi. Thế nhưng lần này trước thời hạn đúng một giây, Jae Young lại lớn tiếng yêu cầu:

“Cho anh thêm mười giây.”

Hình như người này đang cố tình tra tấn cậu thì phải. Quần áo dù sao cũng chỉ là yếu tố phụ thôi, thứ cậu cần ngay bây giờ chính là sự lấp đầy của bạn trai cơ.

“Anh đến đây luôn không được ạ?”

“Em cố đợi thêm một chút đi.”

“Nhưng mà em sắp không chịu được rồi.”

“Ừ, ban nãy anh cũng thấy rồi.”

“Em không nhịn được nữa đâu...”

Sang Woo vội vàng kéo chân xuống và mở mắt ra nhìn. Jae Young lúc này đang ở trước mặt cậu.

“Ờ...”

Trên người anh chính là chiếc quần dài màu xám trước đó còn bị vứt lung tung, áo sơ mi trắng vừa vặn ôm sát lấy cơ thể. Jae Young khoanh tay trước ngực nhìn cậu. Ngay đến cả cả vạt trên cổ cũng đã được thắt ngay ngắn, mái tóc rối bù của anh nay đã gọn gàng vào nếp. Sang Woo chỉ biết há hốc mồm ra nhìn mà không nói được lời nào, người trước mặt chậm rãi tiến lại gần chỗ cậu.

“Sang Woo à.”

“Dạ?”

“Anh đã nghe được một vài chuyện kỳ lạ...”

Jae Young ngồi ghé lên chiếc giường, hai tay vẫn đút vào túi quần như cũ. Lớp lụa màu xám căng ra để ôm sát lấy bắp đùi của anh, hình dạng của thứ nằm ngay bên cạnh ẩn hiện sau từng nếp gấp.

“Mình à, có đúng là em đã nhìn trộm người đàn ông khác đến độ mất hồn mất vía không?”

“Hả?”

Do quá hoảng loạn nên Sang Woo thậm chí còn không thể chỉ ra cho người yêu mình thấy “mất hồn mất vía” là một khái niệm rất mơ hồ. Mặc dù tất cả chỉ là do tính chất đặc thù của cặp sinh

đôi, nhưng chuyện cậu thỉnh thoảng lại nhìn trộm Jae Young đúng là sự thật không thể chối cãi.

Mi tâm của Jae Young nhú chặt, ngón tay anh đặt lên trán Sang Woo rồi đẩy mạnh một cái. Cả người cậu ngã về phía sau. Anh dùng cả hai tay ấn cậu xuống giường. Lốp vải của chiếc sơ mi màu trắng nhăn lại theo hình dạng từng thớ cơ bắp, bóng mờ của một chữ s cách điệu phức tạp trên ngực trái cùng với hình xăm trên cánh tay phải cũng xuất hiện thắp thoáng theo.

“Xem ra đúng là sự thật rồi.”

Đám tóc mái rủ xuống vàng trán đẹp để tạo thành đường bóng đổ trên đôi con ngươi đậm màu hơn bình thường. Mu bàn tay anh mơn man dịu dàng trên gò má Sang Woo, nhưng gương mặt lại lạnh tanh không một nét cười.

“Thì tại người đó giống anh quá... nên em bắt giặc...”

“Cảm thấy thần kỳ?”

“Dạ, dạ.”

“Vậy là em chẳng có lỗi gì rồi.”

“Vâng ạ!”

“Nhưng nếu anh ghen vì chuyện đó thì cũng chẳng phải lỗi của anh, Sang Woo à. Tính ra tất cả là tại em đấy.”

“...”

“Em bé của anh, em đã làm anh giận rồi, giờ phải xử lý thế nào đây?”

“Anh vẫn chưa hết giận ạ?”

“Em phải chịu phạt đã chứ?”

Khóe môi Jae Young nhếch lên thành một nụ cười nửa miệng. Gương mặt tràn ngập bất mãn của anh mang theo cả cảm giác đáng sợ, thế nhưng dáng vẻ đó lại rất phù hợp với bộ dạng kiêu căng cùng chiếc áo sơ mi bó sát và hàng cúc áo cài đến tận nút trên cùng. Jae Young ở khoảnh khắc này chính là một vật thể hoàn hảo, ngoại trừ cái miệng đang huyền thiên tâm bậy tùm bả ra. Tuy Sang Woo không hề thừa nhận lỗi lầm nào hết, nhưng vì muốn được chịu phạt nên cái đầu nhò của cậu vẫn gật

lia lia trước câu hỏi của anh. Jae Young cup mắt nhìn cậu rồi ra lệnh:

“Cởi ra.”

“...”

Trong lúc Sang Woo cởi lần lượt áo phông, quần bò, đồ lót rồi gấp gọn để sang một bên, thì Jae Young không hề dời mắt khỏi động tác của cậu dù chỉ một giây. Sau khi lấy hết đồ dùng chuẩn bị ở chiếc bàn nhỏ và để chúng xuống bên cạnh gối, cảm giác xấu hổ mới ập đến trong cậu. Sang Woo nhanh chóng nằm xuống rồi chui thẳng vào trong chăn. Ngay sau đó Jae Young lại ra chỉ thị tiếp theo:

“Giơ tay lên.”

Sang Woo quả cảm giơ hai cánh tay của mình lên. Nếu nói đến kinh nghiệm vừa chịu phạt vừa làm chuyện sung sướng thì cậu đã từng vào vai Giáo viên và Học sinh cá biệt cùng với Jae Young rồi. Kiểu vai diễn này cần đến năng lực diễn xuất khá cao, bởi trong lúc hành sự anh sẽ giả vờ đánh cậu và liên tục chọc lét.

Dáng vẻ chậm rãi cởi thắt lưng của Jae Young nhìn cực kỳ quyến rũ. Trong khi ánh mắt vẫn ghim chặt về phía cậu thì bàn tay của anh lại đang cầm chiếc thắt lưng da rồi liên tục kéo nó sang hai bên.

“Cao hơn nữa.”

Ngay sau câu nói đó, mu bàn tay của Sang Woo liền chạm vào một mảng sắt lạnh lẽo. Jae Young tóm lấy hai cổ tay của cậu và dùng thắt lưng buộc chúng vào khung giường.

Sang Woo thử giằng kéo vài lần, nhưng phần cổ tay của cậu đã bị cố định chặt đến mức không thể thoát ra được. Tuy trong lòng lúc này đang vô cùng hoảng loạn, nhưng ngoài mặt cậu vẫn cố gắng làm ra vẻ thản nhiên. Nếu là kiểu vai kìm hãm cổ tay thì hồi đóng vai Cảnh sát và Kẻ trộm, Sang Woo cũng đã từng thử qua rồi. Chỉ là lúc đó không bị trói chặt như thế này thôi.

“Đây chính là điều kiện thứ hai.”

“Giờ anh dừng lại nhé.”

“Không ạ.”

Sang Woo trả lời với tốc độ ánh sáng khiến người bên trên phải bật cười. Anh duỗi tay chạm vào trán cậu, ngón trở ấn xuống mi tâm, trượt một đường qua sống mũi, lướt đến nhân trung, nhào nặn đôi môi, dừng lại một chút trên cằm, cuối cùng là hướng về phía cổ.

Sang Woo co rúm cả vai lại, cái đầu nhỏ vội vàng lắc qua lắc lại. Trên xương quai xanh truyền đến cảm giác nhột nhột, nhưng so với điều đó thì cậu lại xấu hổ vì Jae Young đang lặng lẽ quan sát mình bằng gương mặt không vương nét cười hơn.

Bằng một tốc độ vô cùng chậm chạp, ngón cái của anh lướt xuống ngực cậu rồi dừng lại. Sang Woo lúc này thậm chí còn không dám hít thở. Sau khi chăm chú nhìn ngắm biểu cảm của cậu hồi lâu, anh mới bắt đầu ngo ngoáy ngón tay. Hơi thở của Sang Woo trở nên dồn dập, hai cánh môi cũng không ngừng run rẩy.

Đầu ngón tay anh lảng lảng ấn xuống, sau đó bất ngờ xoay tròn. Cậu cắn chặt môi để không phát ra bất cứ âm thanh rên rỉ nào. Trong khi đó Jae Young vẫn nhìn thẳng vào mắt cậu, những ngón tay nhẹ nhàng câu véo.

“A... ưm...”

Cơ thể của Sang Woo bắt đầu vặn vẹo, nhưng vì cổ tay bị trói nên cậu chẳng thể làm gì hết. Phần cò của cái người nhìn cậu chằm chằm kia thì đang dần chuyển sang màu đỏ. Jae Young bất ngờ kéo tầm chân vút sang một bên, sau đó chồm chệch ngồi lên eo cậu, đầu lưỡi dần dần chạm xuống gương mặt Sang Woo.

Căn phòng lúc này yên tĩnh đến cực điểm. Sang Woo lại một lần nữa ngo ngoáy cơ thể, nhưng chỉ có âm thanh thất lực va chạm với khung giường, cùng từng đợt sột soạt do lớp ga bên dưới chịu ma sát vang lên mà thôi. Tuy Sang Woo đã dùng hết sức bình sinh để kìm nén thanh âm rên rỉ, nhưng khi khuôn miệng của người phía trên mút lấy da thịt cậu thì cậu thật sự không thể nhịn được nữa.

“Ưm... A!”

Jae Young di chuyển đầu lưỡi một cách thuần thục để trêu chọc Sang Woo.

Cậu nhắm chặt mắt lại rồi xoay đầu sang hướng khác. Vốn dĩ Sang Woo còn cho rằng bản thân mình đã quen thuộc với đủ các thể loại hành vi của anh, và sự xấu hổ thẹn thùng cũng đã biến mất từ lâu. Nhưng kỳ lạ thay, thực tế đang chứng minh cậu vẫn còn thầy ngượng ngùng đến không chịu nổi. Cơ thể chẳng có một mảnh vải che thân, cánh tay thì bị trói lên cao, trong khi đó Jae Young ở bên trên vẫn còn mặc nguyên quần áo chỉnh tề với hàng cúc cài kín đến tận cổ.

“Bé cưng à, sao em lại nhắm mắt? Em buồn ngủ sao?”

Jae Young thản nhiên thì thầm bên tai cậu. Sang Woo hé mắt ra để khẽ liếc nhìn anh một chút. Tầm mắt của hai người cứ thế giao nhau.

“Ngày nào chúng ta chẳng làm chuyện này. Em xấu hổ gì chứ?”

“Chắc tại... một tuần không làm.”

“Đó thật sự là lý do sao?”

“Ừ... ừm...”

“Hình như đầu có phải.”

Ngón tay của anh di chuyển ngày càng thô bạo bên dưới cậu. Điểm nhạy cảm của Sang Woo liên tục bị đụng chạm. Sang Woo nhắm chặt mắt lại, đầu vùi sâu xuống gối. Thực ra cậu rất muốn bịt mắt Jae Young để anh không thể nhìn thấy cơ thể của mình. Nhưng vì cả hai cánh tay đều đã bị trói chặt nên Sang Woo cũng lực bất tòng tâm. Chuyện này đúng là bất công mà.

Căn phòng yên tĩnh chỉ còn những âm thanh mờ ám cùng thanh âm rên rỉ đến nghẹt thở của Sang Woo. Hô hấp của Jae Young cũng dần trở nên dồn dập. Cậu thử hé mở mí mắt thì liền bắt gặp ngay ánh nhìn kỳ lạ cùng một gương mặt đỏ ửng.

“Anh... dừng lại... dừng...”

“Hả?”

Bảy năm ngủ chung một giường, cùng nhau hòa thành một thể không biết bao nhiêu lần. Jae Young, người nắm rõ cơ thể cậu như trong lòng bàn tay, sẽ không đời nào đi trật khỏi mục tiêu của mình. Với tình trạng cổ tay bị trói và đôi mắt bị bịt kín, Sang Woo không muôn bản thân mình thể hiện sự hưng phấn một cách quá khích, thế nhưng những tiếng rên rì vẫn không ngừng len lỏi từ nơi sâu thẳm nhất bên dưới. Từng đợt hơi thở hỗn hển vang lên, cái đầu nhỏ liên tục lắc lắc, và rồi đôi môi của Jae Young bất ngờ chạm xuống thái dương cậu.

“Vợ à, anh là ai?”

‘Mình sẽ không đời nào trả lời cái câu hỏi ngốc nghếch này đâu.’

Thấy cậu ngậm chặt miệng không nói, Jae Young dừng động tác trong giây lát rồi ngay lập tức nghiêng vào mạnh hơn. Sự sáp nhập dữ dội đến tận gốc rễ này khiến Sang Woo buộc phải hét lên.

“Anh hỏi em, anh là ai?”

Sang Woo nghiêng răng liên tục lắc đầu.

“A, a, a! Hức...”

Mặc dù dường như đã hạ quyết tâm sẽ cư xử với Sang Woo một cách thô bạo, nhưng Jae Young vẫn ôm lấy eo cậu thật chặt, đôi môi nhẹ nhàng trượt trên gò má. Nhịp thở dồn dập tựa như tiếng gấm gừ của anh không ngừng vang lên bên tai cậu.

Bởi vì mắt không nhìn thấy gì nên mọi giác quan khác của Sang Woo đều trở nên cực kỳ mẫn cảm. Sức nặng đang đè lên người cậu, mùi hương trên cơ thể Jae Young, tiếng hô hấp quyến rũ của anh, những tiếng kim loại leng keng không ngớt, cảm giác tiếp xúc da thịt với chiếc áo sơ mi ướt sũng mồ hôi như thể chủ nhân của nó vừa mới ngoi lên từ bể bơi.

Khoái cảm trắng xóa càn quét trong cơ thể, nhấn chìm tất cả các giác quan. Mọi thứ đều đã ướt nhẹp bởi sự hưng phấn, tạo nên một mớ hỗn độn không thể nhìn thẳng. Sang Woo cảm thấy ngờ ngàng trong khoảnh khắc. Jae Young đã trói cậu lại, rồi còn bắt nạt cậu nữa. Quá đáng ghét. Những tiếng khóc hu hu bắt đầu vang vọng khắp căn phòng.

Jae Young chợt dừng động tác. Anh hôn lên gò má cậu, chiếc lưỡi ướt át trượt một đường từ khóe mắt cho đến cằm. Chẳng bao lâu sau, trước mắt Sang Woo bỗng trở nên sáng bừng. Đôi mắt hai người chạm nhau qua một làn hơi nước mờ mịn.

“Em lo anh khát nước nên mới khóc như vậy hả?”

“Em đã nói là mình rất ghét rồi cơ mà!”

“Không sao đâu. Em làm giỏi lắm.”

Jae Young bật cười, anh vòng tay ôm lấy eo cậu rồi nâng nhẹ lên một chút.

“Anh ơi, khoan đã...”

“Sao thế?”

“Cởi trói cho em... đi mà. Em khó chịu lắm.”

“Em coi hình phạt của anh là trò đùa đấy hả?”

“Cởi ra nhanh lên, tên khốn xấu xa kia.”

Thanh âm bật cười của anh nghe tựa như tiếng thở dài. Vì đôi mắt đang rưng rưng mà Sang Woo không thể nhìn rõ dáng vẻ người đối diện. Mỗi lần chớp mắt là từng giọt nước lại lăn dài trên má cậu.

“Em định làm gì nào? Bộ tưởng chỉ cần khóc là xong hả?”

Jae Young dịu dàng thì thầm rồi hạ thấp trọng tâm cơ thể. Anh cẩn thận hôn lên khóe mắt Sang Woo giống như đang muốn hỏi cậu rằng mình đã thô lỗ khi nào chưa. Chiếc lưỡi di chuyển qua một vùng rộng lớn, cuốn hết đi nước mắt của cậu. Bàn tay của anh rướn lên để tháo bỏ thắt lưng đang cột chặt với thành giường.

Vừa được giải phóng một cái là Sang Woo đã vòng tay qua cổ bạn trai. Dáng vẻ đu bám trên vai như thể sợ rằng bản thân sẽ bị tách khỏi anh lần nữa khiến Jae Young mỉm cười đầy bất lực.

“Vì em xinh đẹp nên anh mới bỏ qua đấy.”

“Hồn em... hoặc làm đi. Đồ ngốc.”

“Tuân lệnh.”

Jae Young đưa lưỡi qua khe hở giữa hai cánh môi Sang Woo rồi nâng người cậu lên một lần nữa. Cứ tưởng sau khi bản thân

khóc lóc thì anh sẽ dịu dàng hơn một chút, nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược. Anh ôm người cậu lên và bắt đầu nhấp xuống. Tiếng khóc thốn thức của Sang Woo tựa như mối lửa châm ngòi dục vọng. Cậu siết chặt lấy bờ vai thẳng tắp của người yêu, liên tục di chuyển lên xuống để ăn khớp với anh.

“Sang... Woo. Em kiểm chế chút đi.”

“Ừ hức! ừm!”

Hưng phấn dâng trào khiếm mí mắt nặng nề của Sang Woo dần dần khép lại. Nhưng đúng lúc đó một bàn tay to lớn lại vươn tới bóp má cậu. Lực tay của Jae Young mạnh như đang đánh người vậy. Anh lúc nào cũng muốn Sang Woo phải dỗi mắt về phía mình. Cậu cố gắng mở mí mắt ra nhìn anh, khóe mắt của người này đang kéo xuống tạo thành nét cười.

Sang Woo quên luôn việc mình đang khóc, cậu mỉm cười toe toét với anh hết như một tên ngốc. Jae Young há hốc miệng ngẩn ngơ ngắm nhìn hình ảnh đó.

“Em... cả đời này... chỉ được làm... với một mình anh.”

“Hức... ừm.”

“Chết tiệt, em thử dám ngoại tình xem. Anh... anh... nhất định sẽ...”

“Hức... A! Đừng... anh đừng nói... linh tinh nữa!”

Sang Woo dồn lực xuống bàn tay đang đan chặt, cả cơ thể không ngừng run rẩy. Vầng trán cậu dụi dụi vào vai đối phương, đôi mắt bất giác nhắm nghiền. Ngón tay của Jae Young thò vào trong khoang miệng cậu. Giới hạn cuối cùng đã đến. Cậu cắn lên ngón tay người yêu rồi ôm chặt lấy cổ anh. Lúc này đây cậu đã không thể chịu đựng thêm được nữa.

Khoảnh khắc này, khoái cảm trắng xóa ngay lập tức bao phủ từ đầu đến chân Sang Woo. Nóng quá. Cả thể xác lẫn tinh thần của cậu đều đã được lấp đầy bởi duy nhất một người. Không biết là vì sung sướng hay vì Jae Young mà hô hấp của Sang Woo tựa như đang dừng lại.

“Hộc, hộc...”

Đã lâu lắm rồi anh không ôm lấy cậu với khí thể bóp vụn cơ thể như vậy. Jae Young bất ngờ ngẩng đầu lên tìm kiếm đôi mắt người yêu. Những ngón tay luồn qua đám tóc, lòng bàn tay thì ôm trọn lấy gò má Sang Woo.

Jae Young day day sống mũi của cậu một lúc lâu, đã thế còn ngẫu nhiên cắn xuống má, mũi hoặc môi nữa. Chính vì lẽ đó mà phải tốn khá nhiều thời gian Sang Woo mới thề lần đầu tiên phát biểu cảm tưởng về chuyện vừa xảy ra.

“Anh này. Trong thời gian đi công tác anh đã khao khát em đến thế cơ à?”

Giọng nói của cậu vang lên một cách dứt quãng.

“Anh không nghĩ đó là điều mà một người đã đau khổ vật vã chỉ vì không thể nhìn thấy mặt anh trong một thời gian ngắn nên nói đâu.”

Jae Young vừa cười vừa phản bác lại nhận xét của cậu. Đầu tóc anh ướt đầm mồ hôi, lồng ngực phập phồng lên xuống như thể đã chạy thục mạng cả một đoạn đường dài.

“Nóng quá.”

Sau khi nhăn mặt rút lui khỏi cơ thể Sang Woo, anh ngồi xuống và bắt đầu cởi hàng cúc áo sơ mi. Chỉ có điều mới được vài cái thì Jae Young đã mất sạch kiên nhẫn, anh quàng nó qua đầu hết như cách cởi mấy chiếc áo phông. Sơ mi của anh ướt sũng như thể chủ nhân của nó vừa dầm mưa về nên việc cởi ra không dễ chút nào. Cuối cùng, một âm thanh xé toạc vang lên giữa không gian vắng lặng.

“Cậu ta còn biến áo sơ mi thành áo thun bó luôn này. Đúng là cái bộ dạng chết tiệt.”

Mảnh vải đến từ chiếc áo sơ mi đã từng rất đẹp để bị Jae Young thẳng tay ném vào tường. Quần dài trên người anh nhóp nhép mồ hôi cùng với thứ chất lỏng khác. Jae Young cởi ra rồi đá bay nó đến một góc xa tít.

‘Quả nhiên anh ấy không mặc gì vẫn là đẹp nhất.’

* * *

“... Anh lúc nào cũng cho rằng đó là một nhà chiến lược tính tình cứng nhắc. Nhưng vào ngày cuối cùng, anh ta đã uống một cốc bia và không thể ngậm chặt miệng được nữa. Anh đã phải nghe anh ta khoe khoang về con gái suốt hai tiếng đồng hồ.”

“Con gái? Lúc gọi điện anh bảo anh ta chưa kết hôn mà.”

“Thì thế. Cô bé đó đã ba tuổi rồi. Anh cũng đã học cả tiếng Đan Mạch nữa đấy.”

Jae Young dùng ngón tay viết chữ cái gì đó trên không trung, Sang Woo không hiểu gì cả nên lẩm bẩm hỏi lại anh:

“Từ chữ thế đúng không?”

“Sao em biết hay vậy?”

Trong bản lý lịch, Jae Young là người thành thạo năm ngoại ngữ, nhưng nếu tính riêng về lĩnh vực chữ thế thì anh có thể sử dụng thuần thục mười bốn thứ tiếng.

“À, anh đã mời người đó đến hôn lễ của tụi mình. Anh ta cũng đồng ý rồi.”

“Anh mời khi nào thế?”

“Ừ thì...”

Sang Woo bực mình nhăn nhó. Hiện tại số khách mời đã bị tăng lên rất nhiều so với tính toán ban đầu. Bản thân cậu cũng đang rất nhạy cảm, vậy mà Jae Young cứ quên bég đi rồi dần dần tăng thêm một, hai vị khách. Không lâu trước đây, Choi Yoona - người đã từng cam đoan rằng sẽ không đến vì quá xa xôi - bỗng nhiên lại bảo sẽ kết hợp cùng du lịch để tham gia luôn thể. Thế là vì sự bốc đồng đó mà cậu đã phải tăng thêm một người rồi đấy? Đúng là một vấn đề đau hết cả đầu.

“Vậy là... 183 người?”

“Giọng điệu không vui kìa.”

Ban đầu Sang Woo đã ấn định số lượng khách mời là một số nguyên tố. Số nguyên tố là số chỉ có thể chia hết cho 1 và chính nó, cậu cho rằng điều này là vô cùng hợp với khái niệm hôn

nhân cả đời chỉ có một người. Với ý nghĩa như thế thì đương nhiên là Sang Woo không hề hài lòng với con số 183 rồi.

“183 chia hết cho nhiều số quá.”

“Vậy để anh mời thêm bốn người nữa cho thành 187. Vừa đúng chiều cao của anh luôn.”

“Chiều cao là một chỉ số biến động theo thời gian. Nó thì có ý nghĩa gì được chứ?”

“Sao cơ? Ý em là sau này già đi anh sẽ co rúm quắt queo lại hả?”

“... Không phải. Gần đây anh đã tăng lên 188cm còn gì. Ý em là chiều cao là một chỉ số có tính luân chuyển.”

Chuyện này có thể là do mái tóc xịt keo hoặc do tất dưới chân quá dày, nhưng tóm lại là Jae Young đã kiên quyết khẳng định rằng chiều cao của anh đã nhích thêm lem.

“Thực ra lúc đó anh hơi nhón chân lên một chút.”

“Thế để 189 người đi. Nó là số nguyên tố đúng không?”

“Không hề. Nó chia hết cho 1, 3, 7, 9, 21, 27, 63, 189. Em cất lực phản đối một con số dễ dãi như thế.”

Cậu đang nói chuyện nghiêm túc mà Jae Young lại bật cười khúc khích như thể đây là trò đùa không bằng.

“Thế mời 44 người vào 4 giờ 44 phút ngày 4 tháng 4 đi.”

“Anh đang đùa em đấy à? Bộ anh cho rằng em chỉ đang mê tín dị đoan để hôn lễ có thể diễn ra hoàn hảo sao?”

“Không không, đương nhiên là không rồi. Bé cưng của anh đâu phải người mê tín.”

Chẳng buồn che giấu nụ cười trên môi, Jae Young dán chặt cơ thể mình lên lưng Sang Woo. Sau đó anh vừa hôn xuống cổ cậu vừa lên tiếng hỏi:

“191 có phải số nguyên tố không?”

“Có ạ.”

“Vậy chọn số đó đi. Hay đấy, nghe giống 19+.”

“Em hiểu rồi.”

Sang Woo thờ dài thườn thượt. Số lượng khách mời ban đầu còn chưa bằng 53% so với hiện tại. Chính vì lượng người tham dự tăng lên quá đông mà giờ khó có thể gọi đám cưới của họ là một “buổi lễ nho nhỏ” được nữa.

“Tất cả là tại anh. 101 người mới hoàn hảo làm sao.”

“Không ổn, anh ghét lắm. Nó làm anh liên tưởng đến 101 chú chó đốm.”

“...”

“Sang Woo à.”

“Dạ.”

“Số lượng khách mời có gì quan trọng đâu? Chuyện hai chúng ta sẽ kết hôn mới là quan trọng.”

“Nực cười chưa kìa. Anh còn tuyên bố nếu bật bài Salut datnour trong đám cưới thì sẽ tẩy chay không hề hôn nữa đấy.”

“À... Thực lòng mà nói thì bản nhạc đó không ổn thật mà.”

Sang Woo nghe thấy tiếng ngáp ngủ vang lên sau lưng mình, cậu kéo cánh tay anh rồi khe khẽ dụi đầu lên đó. Vòng tay trên eo ngày càng siết chặt, một thứ hình như là đôi môi của Jae Young bỗng rời khỏi gáy cậu.

Tuy nằm nói chuyện trong tư thế này cũng rất thích, nhưng Sang Woo tự hỏi tình trạng mặc kệ tất cả này sẽ kéo dài đến bao giờ. Cái kẻ ngái ngủ kia hình như không có ý định rời khỏi cơ thể cậu thì phải.

“Anh, em muốn đi tắm.”

“Nằm thêm một chút nữa thôi.”

“‘Một chút’ là mấy phút ạ?”

“Mười phút.”

Một bàn tay to lớn xoa xoa đỉnh đầu Sang Woo khiến mái tóc rời tung. Cuộc hội thoại kiểu như vậy đã lặp đi lặp lại ba lần trước đó, nhưng Jae Young nào có chịu buông tha cho eo của cậu.

Sau khi nhận được lời hứa hẹn chắc chắn sẽ không làm gì nữa thì Sang Woo mới chịu để yên cho anh. Vốn cậu đã nghĩ chỉ cần

anh động tay động chân một chút thôi là mình sẽ bật dậy ngay lập tức, nhưng không ngờ Jae Young lại ngoan ngoãn ôm cậu từ phía sau thật. Anh liềm nhẹ lên vai Sang Woo, những ngón tay mơn man trên eo thon, lúc thì làm ra mây tròn đùa vô nghĩa, khi lại thổi gió vào tai cậu. Tóm lại là người này đang vô cùng tận hưởng việc chơi đùa với tấm lưng của Sang Woo.

“Mình à, trong thời gian xa cách sao em lại gầy đi như vậy?”

‘Đâu có.’

Sang Woo đã qua độ tuổi dậy thì từ lâu, thể trọng của cậu lúc nào cũng duy trì ở mức ổn định. Thế nhưng thì thoảng Jae Young lại cứ nhận xét cậu xanh xao, gầy gò, ốm yếu. Mỗi lần nhắc đến chuyện cân nặng là anh bạn trai này sẽ cố chấp khẳng định cho rằng mắt và tay của mình không thể nhầm được. Cách tốt nhất là cứ hưởng ứng với anh cho xong.

“Em không được ở cùng anh tận sáu ngày liền, tình trạng stress đã khiến cho việc tiêu hao calo trong cơ thể tăng cao.”

“Vậy sao? Thật á?”

“Ừm ừm.”

“Thế anh phải ra chợ mua đồ ăn ngon cho em ngay thôi.”

Đi chợ ngay trước chuyến du lịch?”

“Cầm cần nhần.”

Nói xong thì vòng tay trên eo cậu lại chặt thêm một chút.

“Ai lại đi chợ trước chuyến du lịch kéo dài ba tuần chứ. Đúng là một người kỳ lạ.”

Theo phong cách của Jae Young thì lượng đồ ăn được mua về chắc chắn sẽ không chỉ đủ dùng cho mỗi hôm nay đâu, anh sẽ bốc đồng vác cả đóng thứ về nhà cho mà xem. Kiểu gì họ cũng sẽ lại phải tống chúng vào ngăn trữ đông. Vào một ngày như thế này thì việc đặt vài món ăn đơn giản về nhà, hoặc đến một nhà hàng nào gần đó dùng bữa mới là sự lựa chọn thông minh.

‘Lại còn đóng hành lý chưa sắp xếp nữa.’

Từ cái lúc xếp lịch công tác ngay trước kỳ nghỉ lễ là Sang Woo đã cảm thấy bất an rồi. Mặc cho cậu có cần nhần lải nhải chuyện

chuẩn bị trước hành lý đèn đầu cả lô tai, thì cuối cùng Jae Young vẫn đề mặc mấy cái vali du lịch rỗng tuếch để bay đến Đan Mạch công tác.

‘Ngày mai khởi hành rồi, mình cần phải dọn dẹp nhà của nữa.’

Trong sáu ngày Jae Young không ở nhà thì mọi thứ vẫn được duy trì sạch sẽ, tuy nhiên cậu vẫn cần hút bụi một lượt vì sắp tới phải bỏ mặc căn nhà này

trong khoảng thời gian khá dài với duy nhất một chú mèo. Mặc dù hàng xóm sẽ ghé thăm một ngày hai lần, nhưng họ chỉ có thể giúp cho mèo ăn mà thôi.

Thật sự họ còn rất nhiều việc quan trọng, vậy mà cái tên bạn trai của Sang Woo vẫn viện cớ sợ quả ớt bị lạnh để ôm cứng lấy cậu dù không hề có ý định làm tình. Sau khi suy nghĩ một hồi, cậu nói:

“Giờ mình phải dậy thôi anh. Chúng ta còn nhiều việc phải làm lắm. Đầu tiên, để nâng cao hiệu suất thì bọn mình nên tám chung luôn, sau đó sẽ cùng nhau thảo luận thực đơn bữa tối. Em sẽ chỉ tắm thôi, anh mà đặt cái ‘thứ đó’ vào trong lân nữa là em sẽ nổi điên đấy. Với tình hình hiện tại thì gọi đồ về ăn sẽ hợp lý hơn là tự nấu nướng. Anh nên hãy suy nghĩ lại đi. Trong lúc đợi đồ ăn được giao đến thì em có thể hút bụi trong nhà, còn anh thì tự đóng gói hành lý của mình.”

“...”

“Anh ới?”

Bàn tay đang ôm chặt lấy eo cậu nhẹ nhàng rơi xuống giường khiến Sang Woo cảm thấy bất an ghê gớm. Nghiêng đầu về phía sau lắng nghe thì tiếng thở đều đều đang vang lên bên tai cậu. Sang Woo quay người lại nhìn, Jae Young đã chìm vào giấc ngủ từ bao giờ.

“Này, Jang Jae Young!”

Sang Woo vội vàng lay anh dậy trước khi người này chìm sâu vào giấc ngủ, nhưng hoàn toàn chẳng có tác dụng gì. Thậm chí việc thì thầm gọi tên anh cũng không khiến Jae Young nhúc

nhích nổi tí nào. So với ngủ thì nhìn anh giông như đang hôn mê bất tỉnh hơn.

Nếu thám nhằm tính thời gian di chuyển giữa hai đất nước, cộng thêm thói quen xem phim chứ không chịu ngủ trên máy bay của Jae Young, thì anh đã thức tổng cộng khoảng hai mươi ba tiếng đồng hồ rồi. Cứ đã này thì chắc chắn anh sẽ không thể tỉnh lại cho đến khi trời sáng.

“Anh quá đáng thật đấy.”

Sang Woo thở dài đi xuống giường. Mặc dù hai chân còn đang run rẩy nhưng cậu vẫn chậm rãi tới lui khắp nơi để dọn dẹp quần áo bẩn, bao cao su và cả ga trải giường. Xong xuôi thì cậu dùng khăn ướt lau người cho Jae Young và giúp anh mặc một bộ đồ ngủ mới.

Trước khi rời đi, Sang Woo vẫn còn một việc phải làm. Cậu leo lên giường, ôm Jae Young đang ngủ vào lòng, sau đó thì thắm vào tai anh bằng chất giọng đều đều của mình:

“Tôi muốn kết hôn với Chu Sang Woo.”

Tuy bạn trai cậu đã hạnh phúc đồng ý lời cầu hôn từ tận năm năm trước, nhưng anh lại cho rằng dù có kết hôn hay không cũng chẳng quan trọng. Jae Young khẳng định rằng bản thân anh mãi nguyện với cuộc sống hiện tại mà không cần bất cứ thứ giấy tờ nào hết, anh hoàn toàn không nhận thức được điểm khác biệt sau kết hôn khi mà cuộc sống của họ vẫn sẽ giống hệt như cũ. Sang Woo đã thất bại trong việc thuyết phục người yêu bằng logic, nên cậu đành phải hạ quyết tâm tẩy não anh trong vô thức.

“Tôi muốn kết hôn với Chu Sang Woo.”

Sau khi lặp đi lặp lại câu nói đó khoảng năm lần thì đôi môi anh bất ngờ hé mở. Phải chăng đây chính là dấu hiệu của việc tiếp nhận khái niệm? Sang Woo dán vào người đối phương để quan sát từng động thái nhỏ nhất. Jae Young khẽ nhăn mặt lại và bắt đầu lẩm bẩm:

“Chu Sang Woo...”

“Kết hôn.”

“Là của... mình.”

“Tôi muốn kết hôn với Chu Sang Woo.”

“Chu... Sang Woo... đáng yêu...”

“Tôi muốn kết hôn.”

“Làm... tình.”

Sang Woo đắn đo không biết có nên quăng gói vào mặt bạn trai không, nhưng cuối cùng cậu đành rời đi với đồng quần áo bần trên tay.

* * *

Jae Young đã mơ thấy ác mộng.

Anh và Sang Woo lang thang trong một thành phố quỷ dữ với những con phố chằng chịt tựa như mê cung lạc lối. Vũ khí phòng thân chỉ có một khẩu súng laser. Hai người đứng quay lưng vào nhau để chống lại kẻ địch giống như mấy bộ phim điện ảnh. Khi quả bom nổ tung trên bầu trời cùng là lúc anh và cậu trao nhau một nụ hôn thật sâu. Bối cảnh đang là một bộ phim bom tấn gay cấn đến dựng tóc gáy thì đến giữa chừng Sang Woo lại đột ngột biến mất, bộ phim bỗng biến thành thẻ loại kinh dị trong nháy mắt.

Trong giấc mơ, anh đi tìm Sang Woo với một đôi mắt sưng vù cùng cổ họng khàn đặc. Lũ quái vật cầm giáo hay người ngoài hành tinh gì gì đó liên tục đi qua đi lại và gào thét kêu cứu “Tôi muốn kết hôn”. Cảm giác thật sự chẳng hòa hợp tẹo nào.

Bíp! Bíp! Bíp!

Thứ âm thanh luôn khiến Jae Young khó chịu kéo anh quay trở lại hiện thực. Anh giơ tay ra tắt đồng hồ báo thức, âm thanh chói tai cuối cùng cũng chịu dừng lại.

‘Phù, may chỉ là giấc mơ.’

Jae Young vắt tay lên trán thở phào một hơi. Chắc chắn là tại Jang Jae Young cứ lải nhải “kết hôn, kết hôn” hết như con vẹt nên anh mới mơ mộng kỳ lạ như thế. Anh trở mình định kể cho

Sang Woo nghe nội dung giấc mơ, nhưng bên cạnh lại chẳng có ai.

“Thiệt tình... anh bảo em phải đánh thức anh bằng một nụ hôn dịu dàng bao nhiêu lần rồi hả.”

Vào ngày nghỉ, Sang Woo thường đặt chiếc đồng hồ báo thức đáng ghét vào đúng khung giờ cậu muốn anh dậy rồi tự đi làm việc của mình. Lý do Jae Young không thể có được “nụ hôn dịu dàng” nào là vì chỉ cần như vậy thôi, nguy cơ họ sẽ ân ái đến hết buổi sáng là cực kỳ cao. Mỗi khi anh muốn ‘ấm ươm’ vào buổi sáng thì phải nằm xuống làm nũng trong tình trạng không một mảnh vải che thân. Nhưng ít nhất anh cũng phải có được nụ hôn trong mơ ấy khoảng hai, ba tháng một lần chứ.

Jae Young nhắm mắt lại như cũ, cả người anh cuộn tròn trong tấm chăn rồi lăn sang một bên. Gương mặt anh vùi sâu vào gối của Sang Woo để hít há mùi hương quen thuộc. Đúng lúc này thì chuông điện thoại bỗng reo vang. Người gọi đúng như anh dự đoán. Jae Young nhận cuộc gọi rồi áp điện thoại lên tai.

“Mình à...”

“Xuống đây ngay cho em.”

Sang Woo nói một câu ngắn gọn rồi cúp máy luôn. Nhìn vào màn hình điện thoại tối thui, Jae Young lẩm bẩm:

“Em ấy giận rồi.”

Ai cũng nhận xét giọng nói của Sang Woo luôn đều đều giống nhau, nhưng đó là vì có những tông giọng mà mọi người chưa từng nghe qua thôi. Thật ra cậu là người hiếm khi to tiếng, mỗi khi có chuyện hờn dỗi thì biểu cảm và giọng nói mới trở nên khác biệt. Và tất nhiên rồi, hiện tại người yêu anh đang ở trong trạng thái cực kỳ bất mãn.

“Nhưng mà tại sao nhỉ?”

Bước ra khỏi nhà tắm, Jae Young bắt đầu ngẫm nghĩ lại sự việc ngày hôm qua. Jang Jae Young đột nhiên tìm đến hỏi thúc anh, đề nghị được gặp gỡ Sang Woo, và mang theo sự ảo tưởng có thể phá vỡ được mối quan hệ của bọn họ chỉ bằng lòng quyết tâm của bản thân. Anh tò mò phản ứng của người yêu nên đã lén

lút bám theo. Sau khi Sang Woo xử lý xong xuôi thì Jae Young đã đưa đứa em trai đáng thương của mình đến khách sạn. Anh mặc nguyên bộ quần áo của Jae Young về nhà, nổi giận với Sang Woo đến độ đập vỡ một cái cốc, cậu làm nũng khiến cơn tức của anh dần tiêu tan, cuối cùng hai người kết thúc trận cãi vã bằng việc lăn giường. Chuyện sau đó thì Jae Young không nhớ gì nữa.

“... Em ấy đã phải ăn tối một mình.”

Đã thế anh còn chưa sắp xếp hành lý. Vào ngày đáng lẽ ra phải xem phim cùng nhau mà anh lại ngủ quên mất. Hôm nay đi du lịch thì hôm qua chắc chắn sẽ có rất nhiều thứ cần sắp xếp, vậy mà Sang Woo đã phải dọn dẹp một mình. Tóm lại là có quá nhiều việc khiến anh có thể bị ăn mắng tơi bời.

Jae Young đánh răng xong thì bắt đầu ngắm nghía bản thân trước gương. Đề giúp cho tâm trạng của Sang Woo dịu đi một chút, anh sẽ đi xuống tầng một với bộ trang phục du lịch mát mẻ (áo phông Hawaii, quần đùi ngang gối, kính mắt màu trắng hình trái tim), kẹp bên hông còn có ván lướt sóng nữa.

Lúc này Sang Woo đang khóa lại chiếc vali hành lý cỡ lớn, cậu liếc nhìn anh với biểu cảm cằn lờn rồi ngay lập tức quay về vị trí cũ. Jae Young chạy đến chỗ cậu với ý định thơm thơm vào má, nhưng Sang Woo dường như đã đoán ra từ trước, cậu nhanh nhẹn né người sang một bên.

“Anh nhầm địa điểm du lịch đấy à?”

“...”

“Thay ngay ra, khi em còn nói chuyện tử tế.”

“Thơm một cái thì anh sẽ thay.”

“Không thích. Mau ăn sáng đi.”

Một cơn gió lạnh buốt thổi qua. Jae Young mất hết nhuệ khí ngồi xuống bàn ăn, trước mặt là bữa sáng mà Sang Woo chuẩn bị. Một bát ngũ cốc không đường to oạch. Đây là thứ thực phẩm cân bằng dinh dưỡng mà cậu thường xuyên đặt về nhà. Mùi vị không khác gì thức ăn cho mèo.

Tranh thủ lúc Sang Woo nhìn sang hướng khác, anh nhanh tay đổ thêm sữa vào bát ngũ cốc. Con mèo nhảy lên đùi Jae

Young kêu meo meo, anh vừa ăn vừa gãi đầu cho nó.

Sang Woo bận rộn chạy hết từ góc này sang góc khác, cuối cùng hai chiếc vali cũng được đặt sẵn trước cửa nhà. Sau khi ăn xong, Jae Young dọn dẹp nhanh nhẹn rồi vào bếp tráng rửa một cách đại khái. Xong xuôi đầu đó, anh chấp tay sau lưng lẻo đẻo bám theo người yêu. Chỉ có điều Sang Woo lại coi anh như người vô hình.

‘Mình không còn việc gì để làm sao?’

Jae Young - kẻ đang mần mê thờ hóa đơn chi phí sinh hoạt một cách vô nghĩa - bỗng nhận được gợi ý từ con mèo đang cuộn lấy cổ chân mình.

“A! Bibi nhà ta phải ăn gì đó...”

“Em cho nó ăn rồi.”

“Trước khi đi du lịch cần hút bụi một lần...”

“Em hút bụi rồi.”

“Hành lý của anh...”

“Em sắp xếp xong rồi.”

“...”

“Quần áo được chọn theo tần suất sử dụng. Những thứ còn lại thì theo mức độ cần thiết.”

Những lời nói sắc như dao của Sang Woo sượt qua người anh. Thật ra mấy bộ trang phục chuyên mặc đi chơi đã xuất hiện trong quá nhiều bức ảnh rồi, nhưng anh nào có tư cách gì để lên tiếng bất bình. Jae Young đồng dạ nói với cái gáy của cậu:

“Mình à, anh xin lỗi.”

“... Ừm.”

Trước chuyến công tác, dường như Sang Woo đã dự đoán được tình hình nên đã bảo anh gói ghém hành lý du lịch trước đi. Jae Young hối lỗi trong muện màng rằng lúc đó đáng lẽ ra anh nên nghe lời cậu.

“Hôm qua em đã ăn tối một mình à?”

“Ừm.”

“Ăn gì?”

“Khoai tây chiên còn trong ngăn đông lạnh cùng với súp ăn liền.”

Hự. Vốn dĩ anh còn định nướng thịt thăn bò và măng tây cho cậu. Món đó mà kết hợp cùng với jacket potato là có thể ăn đến vỡ bụng luôn. Đúng là tự làm tự chịu, Jae Young không còn lời nào để nói.

Sang Woo để hai chiếc ván trượt tuyết ra trước cửa nhà rồi cắm điện thoại lên.

“Alô, Ted Brown à. Tôi là Chu Sang Woo, hàng xóm của anh đây. Anh biết hôm nay tôi và Jay sẽ đi du lịch đúng không? Đúng thế, tôi gọi để nhắc anh về lời hứa khoảng một tháng trước. Một lần nữa cảm ơn anh vì đã chăm sóc con mèo của Jay. Chỉ cần anh không bỏ đói hay ngược đãi nó thì khi nào anh đi du lịch, chúng tôi cũng sẽ chăm sóc con chó của anh như vậy. Vị trí chìa khóa huyền quan vẫn giống như những chuyến du lịch trước. Nếu anh trót quên yêu cầu nào của tôi thì hãy đọc hướng dẫn chi tiết trên tủ giày. Còn nữa...”

Trình độ tiếng Anh của Sang Woo tiến bộ nhanh chóng đến mức khó tin, sự phong phú từ vựng và mức độ chính xác của ngữ pháp thậm chí còn vượt xa người bản địa, nhưng để cuộc hội thoại trở nên tự nhiên hơn thì vẫn còn thiếu một chút gì đó. Cũng may là mặc kệ cách nói chuyện của cậu có ra sao, Mr. Chu vẫn âm thầm nhận được sự yêu thích nồng nhiệt từ những vị hàng xóm xung quanh.

Trong khi cậu đang nói chuyện với hàng xóm thì Jae Young bế con mèo lên, mũi anh cọ cọ vào trán nó thay cho lời tạm biệt.

“Bibi à, hôm nay bọn anh sẽ đi du lịch đó, em ở nhà có thể làm tốt mà đúng không? Lán này vẫn là chú Ted sang cho em ăn và dọn dẹp nhà vệ sinh đó. Em phải ăn thật nhiều, chơi thật vui, và không được ngủ lang biết chưa? Nếu có ra ngoài chơi thì phải hòa thuận với các bạn. Đứa nào mà kiếm chuyện thì cứ tấn một trận cho anh. Em biết chưa?”

Bibi là một con mèo thông minh đến phát sợ. Jae Young luôn khẳng định nó có thể hiểu được tất cả những gì con người nói.

Mặc dù Sang Woo không hề đóng tình với quan điểm này.

Sau khi gọi điện xong, Sang Woo đi lướt qua chỗ anh, Jae Young cố gắng tóm lấy người yêu để hôn một cái, nhưng cậu lại nhanh nhẹn tránh người sang một bên.

“Chúng ta sẽ khởi hành trong vòng mười hai phút nữa. Anh mau ăn mặc tử tế lại rồi đến gara đi. Muộn là em sẽ giận đấy.”

Nói xong, Sang Woo mở cửa huyền quan và kéo hai chiếc vali hành lý ra ngoài. Jae Young đeo balô lên vai rồi vác theo ván trượt tuyết.

Cánh cửa mở ra, ánh nắng ấm áp ngay lập tức tràn vào căn phòng. Jae Young quên luôn cái điểm đến gara mà Sang Woo bảo ban nãy, anh giơ tay lên trán rồi ngắm nhìn toàn bộ khung cảnh trước mắt. Hôm nay là một ngày hè xinh đẹp và rực rỡ biết bao.

Đang ngẩn ngơ đứng đó thì Bibi tiến đến gửi lời tạm biệt, vài ba đứa trẻ hàng xóm đạp xe lướt qua cũng cất tiếng chào hỏi anh. Chu Sang Woo - tên nhóc lúc này đang cực kỳ không vui - vào nhà thêm một lần rồi lại đi ra. Anh huyết sáo với cậu rồi leo đèo bám theo đến gara.

Nếu phòng game được trang trí phù hợp với sở thích của Sang Woo, thì gara ô tô chính là vương quốc của Jae Young. Vị vua trị vì có quyền tự quyết từ việc thiết kế nội thất đến tình trạng sạch sẽ của nơi này. Họa tiết graffiti với dòng chữ “HOME” cùng con rắn mamba đen trườn bò xen kẽ đã được vẽ đè lên vào mùa đông năm ngoái. Trước đó, trên bức tường này là hình một con sói đang nhe răng há miệng.

Bình xịt, thùng sơn, bút lông nằm la liệt trong gara nửa năm trời mà không có ai dọn đi. Ngoài ra còn có xe đạp, scooter điện, giày trượt patin, đồ bảo vệ đầu gối, vài ba cái mũ bảo hiểm, cùng rất nhiều loại ván trượt để chồng lên nhau không theo một trật tự nào. Trong hai chiếc thùng nhựa trong suốt còn có bóng rổ, bóng đá, găng tay, gậy bóng chày, vợt cầu lông, vợt tennis, đĩa ném... tất cả đều bị vứt lung tung khắp nơi. Mỗi lần bước vào đây là Sang Woo lại làm như không nhìn thấy gì hết.

Jae Young nhớ là hôm qua mình đã cô tình đỗ chiếc xe thể thao màu đỏ dịch xuống vài ô gạch (với mục đích lừa gạt và che mắt Sang Woo), thế mà giờ nó đã ở đúng nơi mà nó thuộc về.

Anh mở cửa chiếc xe suv oĩa-road nằm ngay chính giữa. Trong lúc Jae Young sắp xếp hành lý thì Sang Woo đứng trước cửa xe xem điện thoại với một chiếc túi đeo bên hông dành riêng cho du lịch. Cậu có thói quen kiểm tra lại vật dụng trước khi khởi hành mười phút.

Jae Young giả vờ đi lướt qua cậu để rời khỏi gara, nhưng ngay sau đó lại nhanh chóng đổi hướng để ôm chầm lấy Sang Woo từ phía sau.

“... Anh làm gì thế?”

Jae Young tựa cằm lên vai người yêu, đồng thời dồn lực ghim chặt lấy cánh tay đối phương để cậu không thể trốn thoát. Sang Woo bất động hồi lâu rồi lại một lần nữa giơ điện thoại lên ngang tầm mắt. Người phía sau đọc to ngay dòng đầu tiên hiện trên màn hình.

“Hộ chiếu.”

“... Trong túi A.”

“Cả của anh luôn?”

Sang Woo gật gù đầu. Jae Young hôn lên má cậu như thể đang trao thưởng.

“Ngoại tệ Canada.”

“Trong túi A.”

Anh tiếp tục hôn lên má bên kia. Sang Woo hơi nhán nhó nhưng không hề tránh đi.

“Bằng lái xe quốc tế.”

“Trong túi A.”

“Cả của anh luôn?”

“Ừm.”

Đôi môi của anh lại chạm xuống vị trí cũ, khóe miệng Sang Woo dần dần nhếch lên.

“Quần áo chống rét.”

“Trong túi D.”

Nụ hôn thứ tư đáp xuống. Giọng nói của Sang Woo cũng đã mềm mại hơn rất nhiều. Đồ trượt tuyết, kính bảo hộ, ván trượt tuyết, găng tay, túi ngủ, kính viễn vọng, máy ảnh... Jae Young lần lượt đọc to tất cả những thứ được liệt kê trong mục lục đồ đạc. Sau khi kiểm tra xong danh mục các loại thuốc khẩn cấp, Sang Woo đồng dục tuyên bố:

“Hết rồi.”

Khuỷu tay cậu đẩy nhẹ lồng ngực đang dán vào mình như muốn bảo anh mau tránh ra đi, công việc đã xong hết rồi mà. Nhưng Jae Young lại cố tình ôm vai cậu chặt thêm một vòng.

“Lộ trình chuyển đi.”

Anh thì thầm vào tai người trong lòng. Sang Woo dùng ngón trỏ chỉ vào thái dương mình.

“Ở trong đầu em.”

Đúng là một câu trả lời thông minh đến không ngờ. Jae Young cúi xuống dụi dụi cánh môi vào cổ cậu.

“Kế hoạch chuyển đi.”

“Ở trong đầu em.”

Lần này anh hôn lên tai đối phương, sau đó nhẹ nhàng day cằm lấy vành tai.

“Cảm giác chờ mong.”

Sang Woo im lặng hồi lâu như thể đang vắt óc suy nghĩ, mãi sau cậu mới chỉ vào trái tim mình. Hành động này mới tuyệt vời làm sao, Jae Young cảm thấy người con trai trong lòng mình thật sự quá đáng yêu. Anh hôn xuống gáy Sang Woo rồi tựa cằm lên vai cậu thì thầm:

“Em quên mất thứ quan trọng nhất rồi, Sang Woo à.”

“Làm gì có chuyện đó.”

“Vậy em đã mang tình yêu theo chưa?”

“Đương nhiên là rồi. Lúc nào nó chẳng ở đây...”

Ngón trỏ đang tự tin chỉ vào trái tim và vị trí giữa hai chân của Sang Woo bỗng nhiên gặp đôi chút hỗn loạn. Nó khựng lại

giữa chừng rồi không chịu nhúc nhích thêm nữa.

Jae Young xoay người cậu lại, vòng ôm bên dưới chặt đến nỗi như muốn Sang Woo tan ra thành từng mảnh. Những hành động bốc đồng của Jae Young xưa nay vốn là chuyện như cơm bữa. Nhưng kỳ lạ là trái tim của anh vẫn cứ nóng rực cả lên. Anh ôm Sang Woo đâu chỉ mới đôi ba lần, vậy mà thứ xúc cảm tựa như đang có một con thú nhỏ nhẩn đáng yêu chui tọt vào lòng mình vẫn khiến nhịp tim của anh tăng vọt. Sang Woo nhìn anh với biểu cảm ngạc nhiên:

“Anh ới?”

Mặc kệ tiếng gọi vắng vắng bên tai, Jae Young cẩn thận hôn xuống vàng trán, thái dương và cả vành tai của người trong lòng. Đôi môi của anh lướt qua vị trí nào là nơi đó lại tỏa ra duy nhất một thứ mùi hương ngọt lịm. Dần dà, anh bắt đầu muốn vươn tay chạm đến cổ tay đang ngập tràn trong ánh nắng rực rỡ, và cả gò má đang lấp lánh những vệt sáng khuất bóng loang lổ của Sang Woo.

‘Hôm qua đã làm rồi mà giờ vẫn còn chưa thỏa mãn sao... Xem ra mình cũng là một tên chẳng có chừng mực gì hết.’

Jae Young tự mình suy xét hành động của bản thân, nhưng rồi anh lại nhanh chóng từ bỏ ngay sau đó. Thế gian đẹp đẽ vốn dĩ đầy rẫy những chuyện không thể lý giải nổi. Và một trong những điều bí ẩn xinh đẹp nhất chính là sự tồn tại của tên nhóc đang ở trong vòng tay anh lúc này.

“Em hiểu trạng thái cảm tính của anh hiện tại. Nhưng giờ không phải là thời điểm thích hợp đâu ạ.”

Dù Sang Woo có nói mấy lời kỳ lạ đến đâu thì cũng không thể cứu vãn được tình hình nữa rồi. Tình cảm của anh là thứ có thể bùng cháy không vì bất cứ lý do nào ngay cả trong cuộc sống thường ngày. Jae Young rất tự hào về ngọn lửa trong trái tim mình - thứ đã luôn được anh bảo vệ và chưa từng một lần bị dập tắt trong suốt sáu năm qua. Nhưng Jae Young cũng hiểu rõ ai mới là người đã kiên nhẫn kéo một kẻ hời hợt như anh đi được đến bước này. Tuy chưa từng khoe khoang nhưng anh biết Sang

Woo đã phải nỗ lực như thế nào mới có thể duy trì được mối quan hệ của hai người. Ngoài chuyện đó ra vẫn còn vô vàn những lý do khác khiến anh dần dần chuyển sang trạng thái “cảm tính”.

“Chúng ta phải lên đường thôi...”

“Anh yêu em.”

Jae Young thì thầm vào tai Sang Woo để cậu buộc phải nghe thấy điều mình nói.

“Tình cảm bất ngờ dâng trào chẳng thể kiểm soát được của anh mà em lại gọi là ‘cảm tính’. Nhưng anh lại rất yêu cách ví von rộng rãi đó.”

Từ “yêu” chính là vũ khí tối thượng của Jae Young. Chỉ cần anh nói ra bằng tất cả sự chân thành của mình thì dù Sang Woo đang ở trong trạng thái nào đi chăng nữa, thứ ma thuật ấy cũng sẽ khiến cậu trở nên mềm mại như bông. Và nếu như anh nhắc lại từ “yêu” ấy đến lần thứ hai, vùng biển Sang Woo với lớp băng mỏng lạnh buốt trên bề mặt sẽ tan chảy ngay lập tức. Một nụ hôn nóng rực ập đến như một lẽ tự nhiên.

Sang Woo chính thức dẹp luôn cái nhiệm vụ “thu dọn hành lý trong vòng mười hai phút rồi cùng nhau xuất phát”. Gót chân cậu khẽ nhón lên, cánh tay cũng đã vòng qua cổ anh.

Ở một nơi bữa bọn đến thế này, trên người lại còn mặc thứ trang phục bị chê là không phù hợp với chuyến du lịch, thì không phải ai cũng có khả năng giành được một nụ hôn đẹp như trên phim đầu. Càng nghĩ Jae Young càng cảm thấy vận may của mình thật sự quá đỉnh.

Bên cạnh đó, anh còn là một kẻ rất tham lam nữa. Vốn dĩ ban đầu anh chỉ định làm hòa với cậu rồi sẽ xuất phát đến sân bay ngay, nhưng vào cái khoảnh khắc hai đôi môi chạm nhau, một suy nghĩ khác đã bắt đầu nhen nhóm trong tâm trí Jae Young. Anh hơi hé mắt ra để nhìn chiếc lưỡi của Sang Woo đang day day trên cánh môi mình. Dục vọng bốc đồng trong lòng anh bất ngờ cháy bùng lên như thể bị ai đó châm dầu vào lửa.

‘Suy nghĩ tốt đẹp lên, suy nghĩ đứng đắn lên, suy nghĩ lành mạnh lên...’

Sang Woo - kẻ chẳng hề hay biết trong đầu anh đang nghĩ đến chuyện gì mà cứ mãi mê chìm đắm vào nụ hôn - thật sự đang khiến Jae Young phát điên. Cậu khẽ áp sát vào ngực anh, lại còn dùng hết tâm sức để hút lấy lưỡi anh như thể đó là một thứ khác. Đây không phải cố tình quyến rũ thì là gì?

Jae Young lùi lại một chút để giấu đi tình trạng hiện tại của ‘thứ bên dưới’. Thế nhưng vừa mới dợm chân thì gáy của anh đã đập phải bức tường phía sau kêu “cốp” một tiếng. Sang Woo chẳng buồn bận tâm, cậu điều chỉnh góc độ đầu anh rồi tiếp tục khuấy đảo bên trong khoang miệng.

‘Suy nghĩ trong sáng lên, suy nghĩ thuần khiết lên, suy nghĩ minh bạch lên... Chết tiệt, mình mắc kệ đấy!’

Jae Young ôm lấy gò má bạn trai rồi nhanh chóng nuốt trọn đôi môi cậu. Anh cảm giác như mình có thể làm như vậy với toàn bộ cơ thể Sang Woo. Bàn tay anh kéo eo cậu về phía mình.

“Ừ... ừm!”

Dường như Sang Woo đã cảm nhận được bầu không khí bất bình thường, cậu vội vã đẩy vai anh ra xa. Đây không được thì bắt đầu đâm vào ngực. Nếu cứ để bị đâm tiếp thì người anh sẽ đầy những vết bầm tím mất. Jae Young bắt đầu tách môi mình khỏi môi đối phương, sau đó nhanh chóng hạ thấp trọng tâm, vòng tay qua eo Sang Woo rồi nhắc bổng cậu lên.

“Chúng ta phải đi ngay bây giờ đây! Anh bị điên rồi hả?”

Trên vai anh lúc này là một tên nhóc mặt mũi đỏ gay đang không ngừng giãy giụa. Jae Young nhếch miệng cười:

“Cảm giác như đang bắt cóc con trai của một gia đình quý tộc vậy. Hối hộp thật đấy.”

“Bỏ em xuống ngay, cái tên điên này!”

“Sao trong thôn lại có một chàng thiếu niên đẹp đến như vậy chứ! Ta sẽ giam người trong biệt phủ để ngày đêm...”

Sang Woo thúc đầu gối vào miệng Jae Young khiến anh không thể nói thêm được nữa. Dựa trên tình hình hiện tại thì

việc vào được đền trong nhà chắc chắn là chuyện bất khả thi, Jae Young quyết định đặt nhóc con này xuống mấy cái thùng nhựa cho nhanh. Nhưng không ngờ Sang Woo lại lăn mình xuống nền nhà lạnh lẽo rồi tẩu thoát về phía cửa ra. Cũng may là anh nhanh tay bắt được cổ chân cậu.

“Anh! Còn chưa đầy ba tiếng nữa là máy bay sẽ cất cánh rồi. Chuyện này không được đâu.”

Mặc dù cả người đang bị kéo lê nhưng Sang Woo vẫn cố gắng thuyết phục anh bằng gương mặt cực kỳ nghiêm túc. Chỉ có điều Jae Young đã chẳng muốn đi đâu nữa. Lâu lắm rồi hai người mới được tận hưởng thời gian yêu đương, thay vì chạy như điên đến sân bay thì anh muốn được cùng cậu lăn giương, nói chuyện phiếm rồi ăn một bữa thật ngon. Một lần nữa, Jae Young lại ôm lấy cậu mà chẳng tính toán gì. Sang Woo dùng hết sức bình sinh để tìm cách thoát khỏi vòng tay anh. Sau một hồi giằng co lên xuống, cục diện của hai người đã biến thành cuộc thi xem ai khỏe hơn.

“Hộc, hộc, vợ à, sao em phải lãng phí sức lực như thế? Chúng ta làm một lần rồi xuất phát cũng được mà.”

“Anh đang nói cái quái gì vậy hả? Hãy nhớ lại thời gian tiêu hao trung bình mới khi chúng ta làm đi!”

“Không đâu. Vào một cái là anh sẽ ra ngay. Lần này anh tự tin lắm. Giống như hồi Giáng sinh năm ngoái ý.”

“Điều kiện có giống nhau đâu. Lúc đó là do em mặc trang phục hóa trang mà.”

“Bây giờ anh cũng đang hưng phấn hết như thế luôn.”

“Anh câm miệng đi!”

“Em thử nghĩ kĩ mà xem. Nếu giờ mà chúng ta xuất phát thì sẽ lại phải ‘giải quyết’ trên máy bay giống như lần trước đó.”

Sang Woo ngậm chặt miệng lại, gương mặt cậu nhuốm màu đỏ gay. Hình như lần đó là trong chuyến du lịch đến Bogota thì phải. Sau khi đùa nghịch và trót “châm lửa” cho nhau khi đang đứng trước cổng kiểm tra an ninh, hai người đã phải lên máy bay trong tình trạng dục vọng không được giải tỏa. Lúc ấy Sang

Woo đã tuyên bố chắc nịch rằng bản thân mình sẽ giữ gìn đạo đức nơi công cộng, dưới tư cách là một cá thể của cộng đồng động vật bậc cao đầy tôn nghiêm, thế nhưng với sự cố chấp của Jae Young, cậu đã phải lén lút lẻn vào nhà vệ sinh cùng với anh chỉ sau hai trên bảy tiếng đồng hồ.

“Lúc đó chúng ta đã rất vui vẻ mà. Đúng không...”

Khi ấy bởi vì Sang Woo cứ liên tục phát ra những âm thanh hưng phấn, mà Jae Young đã phải dùng lòng bàn tay bịt chặt miệng cậu lại. Nếu chỉ có thể thôi thì cũng chẳng đến nỗi. Vấn đề là lúc thân máy bay bị rung lắc liên hồi, phi hành đoàn nhắc nhở hành khách mau thắt dây an toàn vào thì Sang Woo đã cố gắng thoát khỏi nhà vệ sinh. Và đương nhiên là Jae Young không đời nào cho phép chuyện đó xảy ra rồi. Ngày hôm ấy cậu đã buộc phải ‘làm’ trong tình trạng khóc hu hu hức hức, nhưng hình như nguyên nhân không đến từ chuyện thắt dây an toàn thì phải.

“Lần đó là một sai lầm. Khoái cảm và an toàn không phải là thứ có thể trao đổi cho nhau.”

“Em nói quá đúng luôn. So với trên không trung thì ở dưới mặt đất vẫn an toàn hơn.”

“...”

Sau khi trấn áp Sang Woo bằng thứ logic kỳ diệu của mình, Jae Young liến vén áo phông của cậu lên đến tận ngực như thê đã đợi sẵn từ lâu. Tuy gương mặt người bên dưới đang tràn ngập sự bất mãn, nhưng cánh tay cậu lại ngoan ngoãn giơ lên cao. Chiếc áo chui qua đầu Sang Woo, anh cũng nhanh chóng cởi áo của mình ra. Hai người ngồi xuống nền gara lạnh lẽo, đôi môi trao nhau một nụ hôn thật dài. Thế nhưng một lúc sau, cậu lại bỗng đột ngột đẩy ngực anh ra xa, chấm dứt nụ hôn của hai người với gương mặt cực kỳ nghiêm túc.

“Khoan đã, nếu cứ tiếp tục thì chúng ta sẽ bị lỡ chuyến bay mất. Anh định giải quyết chuyện này như thế nào?”

“Thì đi chuyến sau thôi. Ngày mai khởi hành cùng được.”

“Hiện tại đang là mùa cao điểm, khả năng hết vé là rất cao.”

“Ô, thế hả? Vậy là lịch trình lần này hòng bét cả rồi. Tất cả là tại em đây.”

“Sao lại là tại em?”

“Anh thành ra như thế này là do em quá quyến rũ. Làm sao anh có thể’ ra ngoài trong tình trạng hiện tại được. Mọi người sẽ nhìn chăm chăm vào quả ối của anh mất.”

Nói xong Jae Young kéo tay cậu lại gần vị trí ở giữa hai chân mình. Do đang mải nghĩ đến chuyện khác nên Sang Woo chỉ chạm vào nó một cách qua loa đại khái.

“Chúng ta có thể đến đó bằng ô tô. Mặc dù cách này sẽ tốn nhiều thời gian hơn.”

“Nghe cũng hay mà. Lâu rồi bọn mình chưa đi cắm trại.”

“Ban đêm còn có thể ngắm sao.”

“Có thể thỏa thích ‘làm’ ngoài trời nữa.”

“... Em ghét bị côn trùng cắn.”

“Chúng ta xong một hiệp rồi hẵng bàn bạc tiếp có được không?”

“Ừm.”

Sang Woo thản nhiên nhắm mắt lại và ngẩng đầu về phía anh.

Trong suốt hơn sáu năm bên nhau, cậu đã có vô số lần bước chân vào cái thế giới béc đống và cảm tính mà Jae Young đang sống. Những kế hoạch hoàn hảo mà Sang Woo vạch ra có thể đi chệch hướng, và cậu đã học được cách không còn quá bận tâm về nó nữa. Thế giới của cậu vẫn tràn ngập trong sự tính toán và lý trí, nhưng thế thì có sao? Nếu cần thì anh cũng sẽ bước chân vào thế giới của cậu là được.

“Cuộc vui này trị giá đến 852 đô la đấy, anh biết mà đúng không?”

“Anh không biết. Em im đi.”

Tranh cãi làm gì cho lãng phí thời gian. Năm nào mà chả có nghỉ lễ, sau này muốn mua bao nhiêu vé máy bay mà chẳng được. Thế nhưng, khoảnh khắc ngược mắt lên nhìn bầu trời đẹp

để đèn choáng ngợp, khoảnh khắc vô tình nhìn sang bên cạnh rồi nhận ra có một vật thể còn xinh đẹp hơn thế, khoảnh khắc từng giây từng phút đều phải lòng người mình yêu một lần nữa, khoảnh khắc không thể kiềm chế được vì bạn trai quá dễ thương... tất cả những giây phút lấp lánh đó mới là những thứ vô giá không thể nào mua được bằng tiền.

Jae Young đặt người yêu ngồi lên đùi, đôi môi anh trượt xuống vùng cổ ấm nóng, ngậm lấy phần thịt dưới cằm, sau đó liếm dọc một đường quanh xương quai xanh. Hai cánh môi không ngừng âu yếm nơi đó, cơ thể Sang Woo vặn vẹo dán sát vào lòng anh. Những ngón tay bên dưới nhẹ nhàng lướt trên đường cong mềm mại nơi eo nhỏ.

Trong khi Jae Young đang làm tan chảy người trong lòng thì một chiếc đuôi màu vàng cam bỗng xuất hiện trong tầm mắt. Sang Woo cúi kinh ngạc nhìn đầu về phía sau. Để giải quyết mối bất hòa giữa hai sinh vật này, Jae Young nhanh chóng chỉ tay về phía cửa:

“Bibi! Các anh còn đang bận, em mau về nhà đi. Thực thi.”

Meo.

“Chuyện này sẽ mất nhiều thời gian đấy. Em không cần đợi đâu.”

Sau khi xác nhận con mèo đã rời khỏi gara thì Jae Young liền giờ điều khiển về phía cửa. Cánh cửa xếp màu xanh da trời từ từ hạ xuống, hai người họ đã cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Sang Woo lúc này đang vùi đầu vào vòng tay anh. Jae Young nhắc bông cầu lên rồi đặt xuống mui của chiếc xe mình yêu thích nhất. Những lọn tóc đen láy tản mát trên nền sơn màu đỏ, từng chùm tia nắng lấp lánh len lỏi qua khe cửa sổ chật hẹp chiếu xuống gương mặt cậu. Vô số những hạt bụi đang nhảy múa giữa không trung, đôi mắt đen đang tỏa ra thứ ánh sáng lung linh vui vẻ tựa như một tấm gương phản chiếu bóng hình anh.

‘Một bức tranh tuyệt đẹp.’

Jae Young cúi thấp người để khóa chặt hình ảnh xinh đẹp ở ngay trước mắt mình. Tất cả các giác quan còn lại dường như đang bị nhấn chìm trong thử xúc cảm còn rục rờ hơn thế.

“Sang Woo à...”

Thỉnh thoảng khi hai người tiếp xúc da thịt, Jae Young sẽ nhớ về cái ngày đầu tiên khi anh bước chân vào căn phòng rộng mười pyeong ở Eunmyeong-dong. Sang Woo hồi đó còn rất nhỏ, ngoại hình của cậu nhìn hết như em bé. Lúc ấy cậu còn đóng chặt cửa nhà vệ sinh lại để mặc anh ở bên ngoài tức đến phát điên.

Tuy có những lúc anh từng ám ảnh với chuyện chỉ ngủ thử với cậu một lần, những sự hồi hợt đó thoáng đã phai nhạt dần theo thời gian. Chú rắn mamba đen của Jae Young là loài thú cưng chỉ biết di chuyển theo đường thẳng. Nó đào một cái hang ở trong trái tim anh, cuộn tròn thân mình lại, và không bao giờ có ý định trở ra nữa. Thức ăn của nó chính là sự chân thành, những thứ khác tuyệt đối sẽ không ăn dù chỉ một miếng.

“Sang Woo à.”

“Dạ.”

Ánh mắt của Jae Young qua một lớp hiệu ứng tình yêu giờ đang tràn ngập trong sắc đỏ nhân nhật. Những dấu hôn nở rộ trên càn cổ trắng nõn khiến anh đứng ngồi không yên. Hai gò má của người bên dưới cũng đã ửng hồng. Hơi nóng từ tông màu ấm áp ấy truyền xuống hai bàn tay đan chặt. Bên trong đôi đồng tử trong vắt như bi ve là pháo hoa rục rờ chưa từng một lần vụt tắt.

“Chu Sang Woo.”

Một thân cây không bao giờ gục ngã dù cơn gió ngoài kia có mạnh mẽ đến đâu.

Vào khoảnh khắc Jae Young cảm nhận được sự kết nối tinh thần mạnh mẽ giữa hai người, anh bắt đầu suy nghĩ lộn xộn về chuyện mình yêu cậu có biết bao nhiêu sâu đậm, rồi nhờ tình yêu ấy mà anh đã trở thành một người tốt đẹp đến thế nào. Chưa hết, anh còn suy nghĩ về vận may, hạnh phúc, cuộc sống, những

giây phút thoáng qua và cả sự vĩnh cửu. Nhưng Jae Young lại không thể nói ra được bất cứ điều nào trong số đó. Bởi đã có vài lần anh định thử giải thích với Sang Woo, tuy nhiên cậu lại chỉ có thể hiểu được những ý nghĩa bề mặt mà thôi.

Anh và cậu là hai kiểu người khác nhau, sống trong những mảng màu sắc khác nhau với nhiệt độ khác nhau. Mặc dù kể từ giây phút hiện diện trong cuộc đời của người kia thì họ đã có vô số giao điểm, thế nhưng hai người vẫn là những cá thể khác biệt chứ không hề đồng nhất làm một. Chính vì lẽ đó mà Jae Young luôn có cảm giác tình yêu của mình là thứ độc nhất vô nhị, trên thế gian này chắc chắn sẽ không tồn tại vật thay thế.

“Vợ ơi, nóng quá.”

“Đương nhiên là phải nóng rồi. Nhiệt độ cao nhất hôm nay lên đến... Ừm!”

Thời đại của những thiên thần nhạy cảm độc chiếm trong vị trí nàng thơ đã qua lâu rồi. Biết đâu nàng thơ của các nghệ sĩ thế kỷ XXI lại là một cỗ máy robot hút bụi thiếu mất chức năng đọc hiểu suy nghĩ của người khác thì sao?

(*) Font chữ mặc định của tiếng Hàn, tương tự Times New Roman trong tiếng Việt.

(*) Nhân vật truyện tranh Nhật Bản ra mắt năm 1986, cực kỳ nổi tiếng tại Hàn Quốc.

(*) Trong lập trình ngầm định lệnh return 0; để báo cáo chương trình đã chạy hết và không gặp bất cứ lỗi nào.

(*) Chuimse (xướng đệm); Câu nói của người đánh trống cất lên ở các đoạn giữa bài hát để tạo thêm hưng phấn trong pansori - một thể loại âm nhạc truyền thống của Hàn Quốc.

(*) Ở Hàn Quốc, sinh viên thường nghỉ giữa chừng để nhập ngũ hoặc du học, sau đó lại quay về trường học tiếp.

(*) UI: Viết tắt của User Intertace, tức giao diện người dùng.

(*) Người Hàn Quốc thường thêm hậu tố “ssi” vào tên của đối phương để xưng hô lịch sự với những người lần đầu tiên gặp mặt, chưa biết nhiều về thông tin cá nhân của nhau.

(*) RPG (Role-playing games): Dòng game nhập vai.

(*) Jae Young xưng anh (hyung) với Sang Woo, một cách xưng hô dành cho những người thân thiết hoặc anh em trong gia đình.

(*) Sang Woo nhớ nhầm tên của tiền bối. Tên đúng phải là Jang Jae Young.

(*) Anh (hyung). Trước đó Sang Woo chưa từng gọi Jae Young là “hyung” bao giờ.

(*) Homo sapiens: Con người.

(*) 112 là số điện thoại gọi cho cảnh sát Hàn Quốc.

(*) Rượu gạo.

(*) Tác giả dùng cụm từ một cụm từ xuất phát từ trong quân đội Hàn Quốc, khi cấp trên ra lệnh thì cấp dưới phải làm theo một cách vô điều kiện. Ở Hàn Quốc, đàn ông bắt buộc phải đi nhập ngũ nên nam sinh sẽ có xu hướng ảnh hưởng bởi văn hóa này nhiều hơn.

(*) Viết tắt của “member training”.

(*) Ở Hàn Quốc, ăn cơm một mình sẽ bị coi là “những kẻ bị xã hội ruồng bỏ”.

(*) Trong thuật toán, n = thoát khỏi chương trình, y = tiếp tục chương trình.

(*) Bug: lỗi phần mềm trong chương trình hoặc hệ thống máy tính làm cho kết quả không chính xác.

(*) Heo Saeng Jeon: Một tập truyện ngắn thời Joseon, trong đó nhân vật chính Heo Saeng đã mua hết hoa quả và lông đuôi ngựa trong chợ để đầu cơ tích trữ.

(*) Chuỗi cửa hàng đồng giá 1.000 won.

(*) Sang Chu có nghĩa là rau xà lách.

(*) Oppa là cách gọi “anh trai” trong gia đình hoặc những người anh thân thiết, nếu trong trường đại học sinh viên sẽ thường gọi nhau là “tiền bối”, “hậu bối” hơn.

(*) Ở đây Jae Young muốn Sang Woo phải làm một bài thơ ba câu mà mỗi chữ cái đầu tiên của bài thơ phải ghép lại được thành họ tên của anh.

(*) Nguyên văn là một câu trong bài thơ Hoa của Kim Chun Su, dịch sang tiếng Việt là: Mỗi khi tôi gọi tên người, người sẽ đến

bên tôi và hóa thành một đóa hoa. Đây là một bài thơ nói về bản chất cùng ý nghĩa của sự tồn tại, bên cạnh đó còn nêu lên tính biểu tượng của tên gọi và khao khát muốn được nhìn nhận của con người.

(*) Âm hành ngự sử: Một chức quan thời Joseon, đảm nhận vai trò đi kiểm tra công việc của các quan chức địa phương.

(*) Là một thuật ngữ để chỉ một hệ thống có khả năng tự trị được nhúng vào trong một môi trường hay hệ thống mẹ. Ví dụ như máy giặt được điều khiển bởi embedded software thì nó sẽ đo lường quần áo và chọn chu trình phù hợp để giặt đồ.

(*) Ở Hàn cao nhất là điểm A+, sau đó mới đến AO.

(*) Do Jae Young vẫn nhất quyết xưng ‘hyung’ bằng mọi giá..

(*) Partition: phân vùng ổ cứng, một ổ đĩa cứng vật lý có thể chia thành nhiều phân vùng cho việc cài đặt hệ điều hành, tổ chức lưu trữ dữ liệu.

(*) Endorphin: Chất giảm đau.

(*) Phiên âm tiếng Trung viết theo bằng chữ cái tiếng Hàn.

(*) “Chai rượu” và “cá voi” là hai từ có phát âm na ná với “sâu rượu” trong tiếng Hàn.

(*) Tác giả đặt tên theo tên đọc chệch của một hãng bàn phím nổi tiếng tại Nhật - Filco.

(*) Switch là các công tắc nằm phía dưới của mỗi phim trên bàn phím cơ. Mỗi loại switch có độ nhạy, mức độ tiếng ồn khác nhau nhằm phục vụ cho các đối tượng từ game thủ cho đến nhân viên văn phòng..

(*) Linear, Tactile, Clicky: Các loại switch.

(*) Món mì nóng với nước dùng cá trống, thường được ăn vào ngày tiệc như lễ kết hôn, sinh nhật để thể hiện hy vọng về cuộc sống trường sinh như sợi mì dài.

(*) Dịch nghĩa: “Khi cái lạnh ghen tị với loài hoa”. Âm chỉ vào cuối tháng Ba tại Hàn Quốc, khi hoa bắt đầu nở thì thời tiết lại đột ngột trở lạnh. Đợt rét này trùng với thời điểm rét Nàng Bân ở Việt Nam.

(*) Nhân vật Pororo là một con chim cánh cụt.

(*) Một lý thuyết vật lý đề cập về mối quan hệ giữa không gian và thời gian do Albert Einstein công bố vào năm 1905.

(*) Câu đầu tiên trong lời bài hát quốc ca của Hàn Quốc, nguyên gốc là: “Nước biển Đông và núi Baek Du có thể cạn có thể mòn...”

(*) Sang Woo chuyển cách gọi Jae Young thành “hyung” (anh), trước đó nếu có gọi thì cậu sẽ dùng là “tiền bối”.

(*) Món pasta nấu với trai.

(*) Cyberpunk: Là một nhánh của thể loại khoa học viễn tưởng. Tác phẩm đi theo phong cách này thường được đặt trong bối cảnh tương lai và tập trung vào hai yếu tố chính được kết hợp lại đó là công nghệ tân tiến (Cyber) và cuộc sống cơ cực của con người (Punk).

(*) Đây chính thức là lần đầu tiên Sang Woo gọi là Jae Young là ‘hyung’(anh), trước đó cậu thường tránh danh xưng này, hoặc chỉ gọi là ‘tiền bối’.

(*) (Tổ hợp phím tắt) Dùng để đóng cửa sổ đang hiển thị.

(*) Survival adventure action: Thể loại game hành động

phiêu lưu để sinh tồn.

(*) Steampunk Dystopia: steampunk được xem là “kỷ nguyên vì đại nhất dù chưa hề tồn tại”. Đây là một nhánh nhỏ của thể loại khoa học viễn tưởng, bao hàm chủ nghĩa lãng mạn của thời đại Victoria và đôi khi có cả sự mộng tưởng trong sự kết hợp giữa công nghệ và thiết kế thẩm mỹ lấy cảm hứng từ ngành công nghiệp máy móc chạy hơi nước của thế kỷ XIX. Dystopia (phản địa đàng) là từ gốc Hy Lạp, dùng để chỉ các xã hội, các thế giới phát triển theo hướng tiêu cực hoặc đáng sợ, ngược lại với Utopia.

(*) Side-scrolling: Một thể loại game có góc máy quay nằm ở bên hông nhân vật chính, ví dụ Mario hay Super Sonic đều là side-scrolling game. Side-scrolling shooting game tức là game side-scrolling kết hợp với bắn súng.

(*) CS (Creep Score); Chỉ số farm (Lính + quái rừng).

(*) KartRider: tên đầy đủ là Crazyracing Kartrider, một tựa game đua xe đơn giản.

(*) Acetaldehyde: Một hợp chất gây ra tình trạng say rượu.

(*) Yaja Time: Ở Hàn Quốc, khi nói chuyện với người lớn tuổi phải dùng kính ngữ trang trọng. Yaja Time là trò chơi mà người chơi sẽ bỏ qua khoảng cách tuổi tác để nói chuyện suồng sã như bạn bè và không dùng kính ngữ với nhau.

(*) King Game: Trò chơi mà người chơi sẽ viết các con số lên ống hút, trong đó sẽ có một chiếc ống hút ghi chữ “King”, nếu ai rút được chiếc ống hút đó thì sẽ có quyền ra lệnh cho các thành viên còn lại. Ví dụ: Số 1 hôn số 6, v...v...

(*) Finger Game (hay còn gọi là trò chơi gập ngón tay); Những thành viên sẽ giơ năm ngón tay ra và bắt đầu đưa ra câu hỏi, khi

có một sự thật nào đó đúng về mình thì phải gập một ngón xuống. Người gập hết số ngón tay nhanh nhất sẽ là bị phạt.

(*) Image Game: Đầu tiên các thành viên sẽ chơi kéo búa bao để chọn ra người đặt câu hỏi, những câu hỏi này sẽ có dạng như “Ai là người uống rượu nhiều nhất?”, sau khi nghe câu hỏi xong, các thành viên sẽ chỉ tay về một người mà mình nghĩ là đáp án cho câu hỏi đó. Người bị chỉ nhiều nhất sẽ phải chịu phạt rượu.

(*) Incubus là loài sinh vật siêu nhiên tựa như hồn ma, chuyên quan hệ tình dục với những người đang ngủ, thường là phụ nữ, trong thần thoại Do Thái và châu Âu.

(*) Printf() là viết tắt của “print formatted”, nghĩa là hàm in có định dạng. Làm nhiệm vụ xuất dữ liệu ra màn hình.

(*) FTP: Viết tắt của File Transfer Protocol, là một giao thức truyền tải tập tin từ máy tính này đến máy tính khác thông qua một mạng TCP hoặc qua mạng Internet.

(*) Một game engine (phần mềm làm game) là một phần mềm được viết để thiết kế và phát triển video game, hiểu đơn giản nó là loại phần mềm trung gian kết nối tương tác của nhiều ứng dụng trong cùng một hệ thống với nhau.

(*) Adorno: Nhà xã hội học, triết học và âm nhạc học nổi tiếng người Đức.

(*) Viết tắt của Chu Sang Woo.

(*) Một chương trình trên đài SBS, nói về những người giỏi giang trong lĩnh vực của mình.

(*) Đọc chệch đi theo tên dòng máy Super Famicom của Nintendo.

(*) Đây là tên nhân vật trong các tác phẩm trước của tác giả J.Soori, không có thật trong game.

(*) Cũng là tên một nhân vật trong tác phẩm khác của J.Soori.

(*) Tên một chiêu thức trong Tekken, dịch ra tiếng Việt là: Cú đấm của thần gió.

(*) 4rp: 4 là Right Kick, rp là Right Punch.

(*) Một loại bùa chú trong series Harry Potter, có tác dụng khiến cho đồ vật bay lên không trung trong một khoảng giới hạn không gian nhất định.

(*) Compiler: Còn gọi là trình biên dịch - một chương trình máy tính làm công việc dịch một chuỗi các câu lệnh được viết bằng một ngôn ngữ lập trình (gọi là ngôn ngữ nguồn hay mã nguồn), thành một chương trình tương đương nhưng ở dưới dạng một ngôn ngữ máy tính mới (gọi là ngôn ngữ đích).

(*) Teletubbies: Tại Việt Nam còn được gọi là “Các em bé rồi Teletubbies”, là một loạt chương trình truyền hình dành cho trẻ em, sản xuất từ năm 1997 đến 2001 của Ragdoll Productions.

(*) Nhân vật trong Phù thủy xứ Oz.

(*) Kéo - đẩy: Giai đoạn đầu khi các cặp đôi làm quen, giống “thả thính” ở Việt Nam.

(*) Một nhãn hiệu đồ lót của Hàn Quốc.

(*) NPC: Non-player character, là một nhân vật trong các trò chơi mà những người chơi không thể điều khiển được. Nói chuyện với NPC rất dễ vì cuộc hội thoại là mặc định.

(*) Prototype: Là cơ chế mà các object trong javascript kế thừa các tính năng từ một object khác. Tất cả các object trong javascript đều có một prototype, và các object này kế thừa các thuộc tính công như phương thức từ prototype của mình.

(*) Go Ja hay 고자: Trong tiếng Hàn dùng để chỉ đàn ông có bộ phận sinh dục kém phát triển.

(*) MMPI (viết tắt của Minnesota Multiphasic Personality Inventory): Là một bài kiểm tra tâm lý nhiều giai đoạn nhằm đánh giá các khía cạnh tính cách khác nhau.

(*) Thùy trán: Là phần phía trước não, liên quan đến chức năng hành động, nhận thức cao cấp và cảm xúc ngôn ngữ.

(*) Huấn luyện vũ khí hóa học, sinh học và phóng xạ.

(*) Newsletter: Hay còn gọi là bản tin email, là một email được gửi định kỳ bởi cá nhân hoặc doanh nghiệp, có chứa tin tức, nội dung cập nhật về một chủ đề nhất định mà người dùng đã đăng ký từ trước đó.

(*) Ladder Ranking: Một hệ thống độc lập với Bảng xếp hạng. Luật lệ trong rank này sẽ khác với Bảng xếp hạng thông thường trong game.

(*) Tương tự như câu “Dã tràng xe cát biển Đông” của Việt Nam, ý nói khi con người ta nhọc công làm một chuyện gì đó nhưng cuối cùng lại hoàn toàn vô ích.

(*) Viết tắt của Veggie Venturer.

(*) Thị lực của Hàn Quốc được tính từ 0.1 đến 2.0, số đo càng cao thì thị lực càng cao, thị lực 1.0 có nghĩa hai mắt không gặp vấn đề gì lớn.

(*) Banh lửa: Hay fire charge, một yếu tố xuất hiện trong game Minecraft.

(*) EPL (viết tắt của English Premier League); Giải bóng đá Ngoại hạng Anh. NBA (viết tắt của National Basketball Association): Giải bóng rổ Nhà nghề Mỹ.

(*) Một tác phẩm văn học Pháp của tác giả Anne-Sophie de Monsabert, tạm dịch là: *Phu nhân của ngày thứ Tư*.

(*) Nhân vật trong tác phẩm *The Red and the Black* của nhà văn Stendhal.

(*) Nhân vật trong tác phẩm *Thằng gù ở nhà thờ Đức Bà* của Victor Hugo.

(*) Ji Hye gọi Sang Woo là oppa, oppa có nghĩa là “anh” dùng trong các mối quan hệ thân thiết và ruột thịt. Ở trường học thì thường sẽ sử dụng danh xưng “tiền bối” hơn.

(*) Họ + ssi: Cách xưng hô xã giao trong tiếng Hàn, kém thân thiết hơn “oppa”.

(*) Siri: “Trợ lý ảo” được Apple tích hợp sẵn trên các thiết bị của mình, giúp người dùng có thể điều khiển thiết bị thông qua giọng nói.

(*) Kryptonite là một trong những điểm yếu chết người của Superman, nó là một dạng vật chất tồn tại trên hành tinh Krypton, quê hương của Superman, và khi hành tinh này bị hủy diệt, một phần Kryptonite đã lưu lạc xuống Trái đất.

(*) Deus ex machina: là một nhân vật, đối tượng hoặc tình huống xảy ra bất ngờ trong tác phẩm. Nó được coi là không mong muốn vì phản ánh sự thiếu sáng tạo của tác giả, đặc biệt

là trong những tình huống gượng ép để tạo nên những cái kết có hậu.

(*) Cheat key, hay còn được gọi là mã ăn gian, là những đoạn mã, câu lệnh... được nhà sản xuất thêm vào để thay đổi một số tính năng game và giúp người chơi “phá đảo” dễ dàng hơn.

(*) 5 phút là 300 giây.

(*) ㄸ theo ý Sang Woo là viết tắt của sunbae = tiền bối, vì Jae Young đã dặn trước là không được có chữ “tiền bối” ở trong tên nên cậu mới để như vậy. Thế nhưng ㄸ lại là một cụm viết tắt rất phổ biến với người Hàn dùng để thay thế cho từ chữi thể “si bai”.

(*) Bi: Viết tắt của “bisexuality”, tức song tính luyện ái, là những người có thể bị hấp dẫn về tình dục, tình cảm, cảm xúc với cả người cùng giới và khác giới.

(*) “Em bận rồi.” là một câu khẳng định chắc nịch, “Nhưng mà em bận lắm.” lại mang sắc thái vừa phản kháng vừa đờ người khác thuyết phục hơn.

(*) Tsundere: Là từ dùng để chỉ kiểu nhân vật có bề ngoài lạnh lùng, khó gần, nghiêm khắc nhưng bên trong ấm áp, quan tâm đến người khác.

(*) LXT và Evil Scroll: Tên game không có thật.

(*) Mecon: Một công ty về game và công nghệ tại Hàn Quốc.

(*) Cách viết ngày 1 tháng Mười theo kiểu tháng trước ngày sau của người Hàn Quốc.

(*) Game indie: Independent video game, hay trò chơi điện tử độc lập. Là trò chơi điện tử do những cá nhân hoặc nhóm nhỏ

tạo ra mà không có sự hỗ trợ tài chính của các hãng sản xuất trò chơi điện tử.

(*) Truyện cổ tích Nàng tiên nữ và chàng tiểu phu của Hàn Quốc, trong truyện chàng tiểu phu lấy trộm quần áo của tiên nữ để nàng không thể bay về trời, và phải ở dưới trần gian làm vợ chàng.

(*) Món ăn của Mexico.

(*) Nhân vật nữ chính nhà nghèo trong phim Vườn sao băng.

(*) 선 (seon) có nghĩa đen là “đường vạch”, từ trong mối quan hệ gia đình được hiểu là ranh giới vạch ra giữa các thành viên để giữ gìn sự tôn trọng lẫn nhau và không làm ra hành động nào quá đáng.

(*) Ladder Ranking: Một hệ thống độc lập với Bảng xếp hạng. Luật lệ trong rank này sẽ khác với Bảng xếp hạng thông thường trong game.

(*) Partner có nghĩa là cộng sự, lại vừa có nghĩa là vợ hoặc chồng, ở đây Sang Woo đã rất vui vì Jae Young gọi cậu là cộng sự.

(*) Carne Asada: món thịt bò nướng thái mỏng. Enchiladas: món ăn Mexico làm từ vỏ bánh ngô kẹp nhân, ăn cùng với nước sốt cay làm từ ớt.

(*) Vì sao nhân tạo: Ý nói các vệ tinh nhân tạo phản xạ ánh sáng Mặt trời khiến cho chúng phát sáng như những ngôi sao.

(*) Firmware: Là chương trình máy tính dùng để kiểm soát điều khiển cấp thấp cho phần cứng của nhiều thiết bị điện tử khác nhau.

(*) Debug là quá trình tìm kiếm ra lỗi hay nguyên nhân gây ra lỗi để có hướng sửa lỗi (fix bug).

(*) Chị = noona: cách gọi “chị” dành cho những người thân thiết và người thân trong gia đình.

(*) Câu mà Jae Young trả lời khi có dấu cách và khi không có dấu cách sẽ mang theo hai nghĩa khác nhau. Bản dịch đang đề theo nghĩa có dấu cách, còn Sang Woo thì đang bối rối vì không biết phải hiểu theo nghĩa nào.

(*) Xưng hô kiểu trêu đùa thả thính, khoảng cách trên dưới mười tuổi ở Hàn vẫn chưa đến mức phải gọi là “chú”.

(*) Chun Hyang (Xuân Hương); Một nhân vật trong truyện dân gian Hàn Quốc “Xuân Hương truyện”, thường được các nghệ nhân kể lại bằng loại hình nghệ thuật pansori của Hàn hay còn gọi là Xuân Hương ca. Xuân Hương truyện xoay quanh tình yêu giữa nàng Chun Hyang và công tử Mong Ryong, dù qua bao nhiêu khó khăn Chun Hyang vẫn giữ tấm lòng son với người mình yêu.

(*) Tiết học kéo dài liên tục và không có nghỉ giữa giờ.

(*) VOD là viết tắt của từ Video on demand, là một hệ thống cho phép người dùng lựa chọn và xem nội dung video theo ý thích của mình.

(*) Cơm Gyudon: Gyudon là món cơm bò kiểu Nhật. Thành phần chính trong món Gyudon là cơm và thịt bò hầm với hành tây.

(*) Soft User: Những người ít khi chơi game.

(*) Một đảng phái được lập ra vào thời hậu kỳ Joseon lấy Lý học làm trung tâm, có mục tiêu bảo vệ những điều đúng đắn và

bài trừ những điều sai trái, ở đây Ji Hye muốn nói Sang Woo có tư tưởng cố hũ.

(*) Viết tắt của Double Income, No Kids - thuật ngữ chỉ cặp vợ chồng mà cả hai đều có công ăn việc làm, có hai nguồn thu nhập nhưng không sinh con..

(*) Một bài kiểm tra rất quan trọng ở Hàn Quốc, ví dụ nếu muốn trở thành công chức thì bắt buộc phải trải qua kỳ thi này.

(*) OCPJP (Oracle Certified Professional Java Programmer): Chứng chỉ Java Core cấp bởi Oracle.

(*) Thể thơ truyền thống của Hàn Quốc, xuất hiện vào khoảng cuối thời đại Goryeo và được sáng tác phổ biến vào thời đại Joseon.

(*) Vừa có nghĩa là đào bới, xúc đất, lại vừa có nghĩa là những việc mất công, vô dụng.

(*) Trong khoa học viễn tưởng, android dùng để chỉ những con robot có hình dáng giống với con người.

(*) Hai tin nhắn này, Jae Young viết theo kiểu dùng ký hiệu, dịch ra là: “Này, bộ em là vua Sejong hả?”. Vua Sejong là người sáng tạo ra chữ quốc ngữ của Hàn Quốc.

(*) Nghĩa là “Tại sao em không dùng dấu cách?”.

(*) Nghĩa là “Tùy em thôi”.

(*) Mô phỏng tiếng tút tút kéo dài.

(*) Xu hướng tự nhiên mất trật tự trong một hệ thống.

(*) Nghĩa là :Anh yêu em, Sang Woo à”.

(*) Xử lý ngoại lệ trong Java là một cơ chế xử lý các lỗi runtime để duy trì luồng bình thường của ứng dụng. Ở đây Sang Woo dùng với nghĩa là mỗi khi giữa hai người phát sinh những ngoại lệ trái quy tắc thì cứ xử lý ngoại lệ đó là được.

(*) Một định nghĩa trong lập trình C.

(*) Một văn hóa trong lễ cưới tại Hàn Quốc. Mẹ của chú rể và mẹ của cô dâu sẽ tiến vào thắp nến, hành động này mang ý nghĩa thắp sáng bóng tối và mang lại hạnh phúc.

(*) Một từ tiếng lóng, có nghĩa là xui xẻo, người đem lại vận rủi.

(*) Ở Hàn có một câu chuyện ngụ ngôn về một chú ếch xanh, mỗi khi bố mẹ cậu ta bảo đừng làm cái gì thì cậu sẽ làm cái đó.

(*) Bác sĩ Jekyll và ông Hyde là một tác phẩm của Robert Louis Stevenson, nói về bác sĩ Henry Jekyll - một người tồn tại cả nhân cách tốt dưới cái tên Jekyll, và một nhân cách độc ác dưới cái tên Hyde.

(*) Cụm từ viết tắt của “What - When - Where - Why - Who - How”, nghĩa là “Cái gì - Khi nào - Ở đâu - Tại sao - Là ai - Làm thế nào”.

(*) Trước đó bố Sang Woo gọi là Jae Young-ssi theo dạng kinh ngữ.

(*) Se se se: Một trò chơi của trẻ em Hàn Quốc.

(*) Ý nói có người phá hỏng khi chuyện sắp thành.

(*) Cách gọi tắt của Visual Basic trong tiếng Hàn.

(*) Trước đó mỗi khi nhắc đến điềm khác nhau, Jae Hong luôn dùng từ 탈하다 (sai lệch), mà không dùng từ 다르다 (khác

biệt).

(*) Sang Woo sợ Jae Hong không hiểu tiếng Hàn nên đoạn này chuyển sang dùng tiếng Anh.

(*) Ở đây dùng với ý nghĩa tên của một ngôn ngữ lập trình.

J.Soori

0

1

RED

10

GREEN

11

100

BLUE

CYAN

101

110

MAGENTA

111

La Dame du mercredi(*)

1000

YELLOW 1

YELLOW 2

1001

Black

1010

Ngoại truyện 01

Ngoại truyện 02 Propose 5.0

Ngoại truyện 03 Hello, world!

Ngoại truyện 04 Crash to Desktop

Ngoại truyện 05 Syntax Error